DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AMAZON EFSANESİ III

UYANIŞ

BÜŞRA TORAMAN

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadüse:

Sembolde bulunan asa insan omuriliği anlamına gelmektedir. Kanatlar yüceliği, yılanlarsa ateşle suyu simgeler. Yılan zehirli olduğu için gücü temsil eder. Ayrıca deri değiştirebildiği için kudretli bir yaşam enerjisine sahiptir ve onu sonsuz olmakla eşdeğer kılmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Gregg boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkunurken küçük hücrenin içinde ileri geri yürüyordu. Amazon topraklarından yüzlerce kilometre uzakta olabilirlerdi ve Gregg bunun iyi bir şey olduğunu düşünemiyordu. O tuhaf ormanı ne zamandır evi gibi gördüğünü bilmiyordu ama kaçırılmak hiç hoş değildi. Üstelik günlerdir bilinçsiz ve savunmasız kalmışlardı.

Amazonların arasında büyük bir isyan çıkmıştı. Aleka'nın kardeşi olan Thalestris, Amazonların lideriydi fakat bazıları bundan kesinlikle memnun değildi. Venus'ın başlarında olduğu grubun fikirleri yavaş yavaş yayılmış, Thalestris'in yönetmekten anlamadığını, halkından çok kendi çıkarlarını düşündüğünü ve kız kardeşini korumak için Amazonların iyiliğini göz ardı ettiğini duyurmuştu. Gregg'in diğerleri konusunda bir fikri yoktu fakat Thalestris'in Aleka'yı özel bir ilgiyle ayrı tutmadığına emindi. Hatta sıradan bir Amazon'a olduğundan daha berbat davranıyordu.

Sonuç olarak Thalestris isyanla baş edememiş, Koperlerin lideri olan Rald'ın da önerisiyle eski kraliçe Myrina'dan yardım istemeye karar vermişti. Bu görev Aleka ve Gregg'e yüklenmişti. Öyle ya da böyle bunu da yapmışlar ve isyanı bastırmayı başarmışlardı. Myrina'nın otoritesi sayesinde çok da zor olmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama asıl sorun bu değildi. Gregg biraz sakinleşmek ve dinlenmek umuduyla Koper topraklarına geri döndüğünde, Faythe'in ihanet suçuyla ağaca bağlandığını görmüştü. Olaylar birbirini takip etmiş, Vasyl daha fazla yalan söylemeye dayanamayarak –belki de sadece Faythe'i korumak için– suçunu itiraf etmişti. Üç yıl önce Delbin'le evlenmek üzere olan kardeşi Cabe, Doryaların saldırısı sırasında Amazonlar tarafından kaçırılmış ve Vasyl'e şantaj unsuru olarak kullanılmaya başlanmıştı. Gregg, Delbin'le beraber yola çıktığında amacı Cabe'i bulmak, nasıl olacağını pek de kestiremediği bir yolla Vasyl'e yardım etmekti.

Doryaların saldırısına uğradıklarında Gregg oradan kaçabilirdi. Aleka sırtından bir mızrak yemiş ve yere yığılmıştı. Delbin ortalıkta yoktu. Fakat Gregg hâlâ ayaktaydı. Yeni edinmeye başladığı Koper güçleriyle uzaklaşması ve yardım istemesi en fazla dört saatini alırdı. Ama Aleka kendi kanından oluşmuş birikintide yatarken, tek düşünebildiği göğsüne saplı bir mızrakla onu nasıl taşıyabileceğiydi. Ancak Doryalar tarafından sırtına kurşun yağdığında her şey bitmişti.

Öleceğini biliyordu...

Ama işte buradaydılar... Hiçbir yerde.

"Ne yapacağız?"

Tess'in birden önüne çıkmasıyla adımlarını şaşıran Gregg olduğu yerde dondu. Kardeşinin burada ne işi vardı? Gregg'in peşine düşmenin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünürdü? Elini başının üzerinde geriye doğru kaydıran Gregg derin bir nefes aldı. "Buradan çıkacağız ve ne olursa olsun seni eve götüreceğim, tamam mı?"

"Ben buraya senin güvende olduğunu görmeye geldim. Başıma bu kadar şey gelmişken, öylece eve döneceğimi mi sanıyorsun?"

"Sen daha hiçbir şey görmedin. İnan bana Tess, ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Anlat öyleyse."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gregg başını iki yana sallayarak etrafından dolaştı. Gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmış olarak oturan Delbin'in yanına gitti. "Daha iyi misin?" diye sordu. Avucunu şakağına bastıran Delbin başparmağını kaldırdı. "Senin olduğun yerde çok fazla kan gördük," dedi Gregg.

Elinin tersiyle çenesinin altındaki kurumuş çamur izini ovuşturan Delbin gözlerini yavaşça araladı. "Bana saldırdılar," dedi yutkunarak. Yataktan destek alarak daha dik oturdu. "Elime geçen ilk şeyle onlara vurdum. Sanırım oldukça ağır bir taştı."

"Kanın bir kısmı sana saldıranlara mı aitti yani?"

"İnsanım diye mi, yoksa bir kadın olduğumdan mı beni hafife alıyorsun, kanun adamı?" dedi Delbin tek kaşını kaldırarak.

"Asla öyle bir hata yapmam."

"Buradan hemen ayrılmamız gerekiyor," dedi Pamela. Arkasındaki duvara tutunarak dikkatli bir şekilde ayağa kalkmıştı. "Ayrıca acıktım ve ben acıktığımda hiç iyi şeyler olmuyor."

"Kan şekeri sorununu sonra düşünürüz, olur mu?" Kyle kafası karışık bir halde kıza bakıp Gregg'e döndü. "Senin şu tuhaf arkadaşın nereye gitti? Bir seri katille kaçıp böyle yerlerde mi dolaşıyorsun?" dedi etrafını işaret ederek.

"Sırayla gidelim." Gregg etrafına baktığında Aleka'nın hücrede olmadığını fark etti. "Gözümü sadece bir saniye üzerinden ayırıyorum ve ortadan kayboluyor," diye söylenerek kapıya doğru yürüdü. Koridorun iki tarafını da kontrol edip geri döndü. "Yürüyebilecek misiniz?" Önce Delbin'e, sonra da Pamela'ya baktı. Delbin sarsıntı geçirdiğinden, Pamela ise bir çift bacağa alışkın olmadığından ilerlemelerinde güçlük çıkabilirdi.

"Alışırım," dedi Pamela.

Gregg onun birkaç adımdan fazlasını attığını görmemişti. Ayakta durmakta sıkıntı çekmiyordu fakat bu bir bebeğin ağırlığını dengelemeye çalışmasından farksızdı.

"Ben iyiyim. Hemen gidelim." Delbin ayaklarını aşağıya sarkıtıp baş dönmesine hazırlıklı olarak yavaşça kalktı. Gözlerini sadece bir dakikalığına etrafta dolaştırdı ve avuçlarına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakarak parmaklarını kıpırdattı. "Günlerdir uyuyoruz ve topraklarımızdan çok uzaktayız. Değil mi?" dedi onaylaması için Gregg'e bakarken.

Delbin, Gregg'in hayatında gördüğü en akıllı insan kadındı. Doğaüstüler arasında ise hangisinin daha zeki olduğuna karar vermek zordu. Seçenekleri çoktu ve tabii bunu sesli bir şekilde söylerse Aleka tarafından yaralanma ihtimali vardı.

"Çöldeyiz," diye yanıtladı Gregg. Yanağını kaşıyarak hepsine göz gezdirdi. "Pamela, Tess ve Delbin. Üçünüz yukarı çıkıyorsunuz. Kyle, benimle geliyorsun. Aleka'yı bulup, silah aramasına yardım edeceğiz. Ayrıca kıyafetlere de ihtiyacımız var."

Kyle onaylayarak başını sallarken, Pamela daha iyi yürümeye başlamıştı. "Neden kaçmak zorundayım? Yardım edebilirim."

"Ben de öyle," dedi Tess. Bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, korunması gereken kişiler kategorisine konmak hoşuna gitmemişti. Gregg sadece bir saniyeliğine onun harika bir Amazon ya da Koper kadını olabileceğini düşündü. Hemen sonra bundan vazgeçti. Gözüne korkunç derecede gerçek görünmüştü. "Gregg?" dedi Tess karşısına geçerken. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Tess'in koluna dokunarak başını eğdi. "Pamela'nın biraz yürümeye ihtiyacı var ve Delbin ciddi miktarda kan kaybı yaşadı. Onları korumak için yanlarında olmalısın."

"Yolundan çekilmem için değil yani."

"Bana yardımcı ol."

Tess tek kaşını kaldırarak, bağladığı kollarını çözdü. Kurumaktan çatlamış olan dudaklarını ıslatıp arkasını döndü. "Pekâlâ, bayanlar... Yukarı çıkıyoruz. En azından kendimizi koruyacak bir tepe bulmaya çalışacağız."

Gregg'in yolu tarif etmesiyle uzaklaşan kadınlar arkalarında sessizlik bırakmıştı. Gregg koridorun diğer ucuna yürümeye başladı. Yanında Kyle'la birlikte geçtikleri her kapının ardını kontrol ediyorlar, adımlarını özenle atıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben gittikten sonra neler oldu?" dedi Gregg başka bir hücreden çıkarken.

Kyle kapının küçük penceresindeki parmaklıkları çekiştirdi. "Hakkında soruşturma açılmadı, olay gizli tutuluyor ve görevden uzaklaştırıldım."

"Görevden mi uzaklaştırıldın?"

"Ne sanıyorsun? Ortağın gizemli bir şekilde kaybolunca büro böyle kararlar alabiliyor." Aleka koridorun diğer tarafından başını uzatınca Kyle'la burun buruna geldiler. Geri sıçrayarak gözlerini kapatan Kyle duvara tutundu. "Tanrım, bu kadın ne böyle?"

Gregg, Kyle'ın durumunu kesinlikle tanıyordu. Yaklaşık bir ay önceki haliydi. Belki de iki ya da daha fazla. Ne zamandır Amazon topraklarında olduğunu kestiremiyordu.

"Bu taraftan," dedi Aleka ve yeniden gözden kayboldu.

Gregg koşar adım ilerledi. Köşeyi döndüğünde, Aleka'nın başka bir kapıdan içeri girdiğini son anda yakaladı. Diğer hücre kapılarına benzemiyordu. Tamamı parmaklıklı bir demir kapıydı. İki koridoru birbirinden ayıran ve Aleka'nın müdahalesinden önce kilitli olan bir engeldi. Hemen arkasından gelen Kyle'la birlikte kapıyı geçip koşmaya başladılar. Buradaki duvarlar tamamen camdan oluşuyordu. Ürkütücü bir bilim kurgu filmine ışınlanmışlardı sanki. İnsanlar üzerinde deneyler yapan, fazlasıyla cani ve duygudan yoksun bilim adamlarının olduğu, herkesin kameralarla izlendiği o steril odalar... Kesinlikle böyle bir yerdeydiler.

Her odanın içinde bel hizasına kadar yükselen tekli yatak ve bir duvarı kaplayan aynadan başka bir şey yoktu. Gerçekten tuhaftı. Odalar birbiriyle camlar sayesinde ayrılmıştı. Aleka yanından geçtiği her odanın duvarını itiyor ama hiçbiri açılmıyordu. Gregg herhangi bir kapı olduğundan bile emin değildi. Dümdüz cam duvardı. Hiçbir çıkıntısı ya da girintisi yoktu. Gregg olabildiğince yaklaşıp tavanına bakmaya çalıştı. Havalandırma dışında bir şey görünmüyordu. Elini yumruk yaparak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eklemleriyle cama vurdu. Tok bir ses duyduğunda cevabını almıştı. Bu duvarlar demir kadar sağlamdı.

"Balıklar," dedi Aleka birden durarak.

Gregg ona aldırmadan camın herhangi zayıf bir noktasını arıyor, bağlantı noktası bulmaya çalışıyordu. Kyle ise durmuş Aleka'ya bakıyordu. Ortağının alışması gereken çok şey vardı ve Gregg nereden başlayacağını hiç bilmiyordu.

"Çölde olduğumuzun farkındasın, değil mi?" dedi Kyle. "Halüsinasyon görüyor olman daha büyük bir ihtimal."

"Çok geçmeden halüsinasyonlar başlayacak ama henüz değil." Aleka arkasını dönerek Kyle'a baktı. "René'yi yanına aldığını söyledin. Peki, balıklar? Onları evde mi bıraktın?"

Kyle dudakları aralanmış bir halde Aleka'ya bakakaldı. Gözlerini bile kırpmıyor, sadece bakıyordu. Gregg yere eğilmiş, cam ve zeminin birleştiği yerde parmaklarını dolaştırıyordu. Bir Aleka karmaşası yaşamaya hazır değildi. Gözlerini kırpıştıran Kyle, Gregg'e döndü. "Ciddi mi?" diye sordu.

"Her zaman," dedi Gregg ayağa kalkarken. "Devam edelim. Burada bir şey yok."

Kyle, Gregg'i takip edecekken Aleka önüne geçti. Gözlerine bakarak ciddi bir soru sorduğunu ve kesinlikle cevap beklediğini belirtti. Susamış, aç ve kafası karışık olan Kyle sabırsız bir halde dişlerini sıktı. "Çekil yolumdan!" dedi.

"Sadece cevap ver. Yoksa seni rahat bırakmaz," dedi Gregg. Cam duvarları takip ediyor, bir kapı ya da giriş için herhangi bir bölme arıyordu.

Elini kısa sarı saçlarının üzerinde dolaştıran Kyle hızlı bir şekilde başını salladı. "Balıkları Gregg'in ailesi aldı. Onlara güzel bir akvaryum, taze su ve lezzetli yemler hazırladıklarına eminim. Bahse varım, yokluğunu hissettirmemeye çalışıyorlardır."

"İlk cümle benim için yeterliydi. Biraz geveze gibisin. Dedektifin arkadaşı olduğun belli." Kyle'ın cevap vermesi için beklemeden, arkasını dönüp Gregg'in yanına gitti. "Odaları kontrol eden merkezi bulmalıyız. Bence sığınağın bu kısmı terk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edilmiş. Ekipmanlar hâlâ duruyorsa, bıçak, neşter ve şanslıysak bir boğma teli buluruz."

"Boğma tellerini seviyorsun."

"Bunun neresi yanlış?" diye mırıldandı Aleka. Neyse ki gerçek bir cevap beklemiyordu. Ya da asıl sorun zaten beklememesiydi.

Gregg bir ahlak çekişmesine daha kapılmamak için yoluna devam etmeye karar verdi. Aleka'nın daha farklı bir kadın olmasını istemezdi. Onun bu kendine özel tavrı insanı cinnet geçirtecek hale getirse de, Gregg alışmıştı ve şimdi Aleka'yı başka kalıba sokmayı düşünemezdi bile. Öte yandan biraz daha uysal olmasını dilerdi. Öldürmek onun için nefes almak kadar kolaydı ve karşısındaki bir insan ya da erkekse ağır darbe indirmekten çekinmiyordu. Hem sivri dili, hem de kesici silahlarıyla... Tüm bunlara rağmen, Gregg onun kötü biri olmadığını da biliyordu. Amazonların hiç işlenmemiş o çocuksu yanı Aleka'da yüzeye çıkabiliyordu ve bunu Gregg başarıyordu. Muhtemelen başka hiçbir erkeğin cesaret edemeyeceği kadar Amazonların arasına karışmıştı. Aleka'nın diğerlerine göre daha genç olması da avantaj sağlıyordu.

Koridorun sonunda herhangi bir dönüş, çıkış ya da kapı yerine duvarla karşılaştılar. "İşte bu harika!" dedi Gregg avucunun içiyle hafifçe duvara vururken. "Geldiğimiz yoldan geri dönmemiz gerekiyor ama önce..."

"Gizli kapı olabilir mi?" diye sordu Kyle.

Gregg çoktan elini duvarda kaydırmaya başlamıştı bile. Herhangi bir hafif nokta, hissedeceği soğukluk ya da yumuşaklık bekliyordu. Kyle ve Aleka da aynısını yapmaya başladılar. Ulaşamayacakları kadar yüksek tavanlı duvarın genişliği yaklaşık altı metre kadardı.

İki dakika dolmadan sabırsızlanan Aleka duvara vurdu. "Doryaların bu kadar kurnaz olduğunu düşünmek istemiyorum," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nerede olduğumuzu bilmediğini söylemiştin," dedi Kyle işine ara vermeden. "Doryalar bir topluluk mu? Sizin gibi kendini doğaya adamış tabiat insanları mı?"

"Bizi kimlerin kaçırdığını biliyorum ama nerede olduğumuzu bilmiyorum. İkisi aynı şey değil."

"Tamam, buldum," dedi Gregg birden durarak. İki elini alt alta gelecek şekilde hizaladı. Ellerine çarpan buz gibi hava kesik kesikti. Gregg parmak uçlarıyla havayı takip ederek ayrım kısımlarını belirlemeye çalıştı. "Kapı içeri doğru açılmak zorunda. Muhtemelen diğer tarafta çekmek için bir tutacak vardır." Avuçlarını duvara yaslayıp ayaklarını sabitlediğinde, Kyle ve Aleka ona yardım etmek için iki yanına yerleşmişti. Üçü aynı anda duvarı ittiler. Tek kişinin açmayı başaramayacağı bir basınç barındırıyordu. Yarım metre kadar araladıklarında Aleka eğilerek Gregg'in kolunun altından geçti ve aralıktan süzüldü. "Aleka?" dedi Gregg sesini yükseltmemeye çalışarak. "Tedbir denen şeyle ilgili en ufak bir fikrin bile yok."

"Bence aramızda hayatta kalma ihtimali en yüksek kişi o," dedi Kyle ve Aleka'nın ardından içeri girdi.

"Elbette öyle." Bir futbol sahası büyüklüğündeki kontrol odası tamamen boştu. Uzun süredir kullanılmadığı ve terk edilmiş olduğu belliydi. Metal ve cam dolaplar, demir masalar, birkaç yıl öncesinin teknolojisine ait bilgisayarlar ve içleri boş dosya rafları vardı. Gregg odayı incelemeye devam ettikçe burasının bir kontrol odası olmadığını anladı. Daha çok personellerin de kullandığı bir depoya benziyordu. Dolapların üzerinde yazan isimlerden ve odayı kaplayan ekipmanlardan bu fark ediliyordu.

Onunla aynı sonuca ulaşmış olan Kyle, metal dolaplardan en yakınında olanı açtı. "Anlaşılan eleman eksikliği yaşıyorlar. Umarım bizi bu yüzden kaçırmamışlardır. Çünkü işimden gayet memnunum."

"Bu birkaç kişiyle yapılacak şey değil," dedi Aleka. Büyük masalardan birinin çekmecelerini karıştırıyordu. "Bence burası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

labirentin başlangıcı. Bizi karmaşanın içine atmadan önce tekrar nereye varacağımızı gösteriyorlar. Elbette vardığımız yer burası olmayacak ama oldukça benzeyeceğine eminim."

"Onları nasıl bu kadar iyi tanıyabilirsin?" Kyle eline almış olduğu gömleği havaya kaldırarak baktıktan sonra üzerine geçirdi. Kendi tişörtünü tamamen çıplak bir şekilde uyanan ve bundan rahatsız olmayan Pamela'ya vermişti.

"Araştırma diye bir şey duymuş muydun?" Aleka'nın yüzü birden aydınlandı. Gülümsediği söylenemezdi fakat kasları gevşemiş, yüz hatları yumuşamıştı. Gregg onun silah bulduğunu öğrenmek üzere olduklarını biliyordu. "İkinci aşamaya geçebiliriz," dedi Aleka doğrularak. Ellerinde tuttuğu bıçakları göstererek Gregg'e kaşlarını kaldırdı. "Bir de bu var." Aleka kabzasının ucundan beceriksizce tuttuğu tabancayı havaya kaldırdı.

"O benim," dedi Gregg ve Kyle aynı anda.

"Madem ısrar ediyorsunuz, bende kalsın," dedi Aleka onlara kuşkuyla bakarken. "Fazla hevesli göründünüz. Güven salgılamıyorsunuz." Tabancayı –muhtemelen daha önce Gregg'de gördüğü şekilde– beline sıkıştırdı.

"Gerçekten bunu söyledin mi?" Gregg inanamayarak başını iki yana sallarken arkasını döndü. "Buradan olabildiğince çabuk çıkmamız lazım. Kapalı alan hareketlerimizi daha fazla kısıtlar ve muhtemelen izleniyoruz da."

"Gözetleme delikleri," dedi Aleka.

"Kameralar," diye düzeltti Kyle.

Gregg, dolaplardan birinde bulduğu iki çantaya rastgele kıyafetleri doldurmaya başladı. Güneşten, kumdan ve geceleri de soğuktan korunmak için bunlara ihtiyaçları olacaktı. Gregg en azından ihtiyaçları olmasını umdu, çünkü bir daha Doryalara ait bir hücreye kapatılmak istemiyordu. Doğa koşullarıyla baş edebilirdi ama tanımadığı ve sayılarının ne kadar olduğunu bilmediği, teknolojiyle desteklenmiş bu insanlara karşı şansları neydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çantaları kapatıp bir tanesini Aleka'ya verdi. Büyük çantayı omuzlarına asan Aleka çıkmak için hazırdı. O sırada Gregg ve Kyle kalan kısımları hızlıca dolaşmışlar, bulabildikleri her kesici aleti üzerlerine yerleştirmişlerdi. Tess mutfak haricinde bıçak bile tutmamış olabilirdi ama Delbin mutlaka bir tane isteyecekti. Gregg, Pamela'nın ne yapacağını kestiremiyordu. Bir Deniz Kızı olarak muhteşem güçlere sahipti fakat bir çölün ortasındaydılar ve Pamela iki ayağının üzerindeydi.

"Bu taraftan," dedi Kyle girdikleri yolun zıddını işaret ederek.

Aleka ve Gregg onun arkasından koşar adım gittiler. Karanlık koridora girdiklerinde Gregg tavana baktı. Kaldıkları hücrelerdeki pervaneleri hatırladı. "Burasının bir alt katı daha olmalı," dedi Aleka'ya. "Pervaneleri gördün, değil mi? Bu kat tamamen gizli falan sayılmaz, gökyüzünü görebiliyorduk."

"Hatırlatmak hoşuma gitmiyor fakat bizi topraklarımızdan buraya getirdiler. Kendi alanımızda bile hâkim olamadık. Buradaysa hiçbir şey yok. Neden gizlenmek istesinler? Neden saklansınlar?"

"Kurallarını bilmediğin bir oyunu oynarken hiç de eğlenilmiyormuş, öyle değil mi prenses?" Aleka gözlerini kısarak ona baksa da, bir şey söyleyecek kadar yüzsüz değildi. Belki öyleydi ama şu anda susmayı tercih etmişti. Kyle demir bir kapıyı açınca kafes şeklindeki asansörü gördüler. "Merdivenleri tercih ederim," dedi Gregg ama onlardan bir tanesini bulmak burada imkânsızdı.

Mecburen tekinsiz görünen asansöre bindiler. Pas tutmuş demirler yankı oluşturan seslerle kapandı ve gıcırdayan çarklar onları yukarı çekmeye başladı. Asansörde aşağı ve yukarı diye iki düğmeden başka bir şey yoktu. Sarsılarak durduklarında demir kapılar geri çekildi ve üzerlerine hava üflendi. Gerçekten. Çok. Tuhaftı. Üçü birden gözlerini kapatarak geriledi-ler. Hava kesildiğinde hepsi bulabildikleri silahları ellerine alıp asansörden çıktılar. Bir metre kadar ilerlemişlerdi ki bu sefer yukarıdan hava üflendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kahretsin! Kesin şunu!" dedi Kyle bağırarak.

"Otomatik sistemin seni dinleyeceğini sanmıyorum," dedi Gregg. Bıçaklardan bir tanesini yanında, diğerini göğüs hizasında tutuyordu.

"Otomatik mi? Hem neden böyle bir şey yapıyorlar ki?"

"Bizi dezenfekte ettiler." Gregg buhardan nemlenmiş saçlarını alnından geri itti. Derin bir nefes alıp bıraktı ve önlerindeki tek kapıyı açtı. Gözlerini bu sefer aniden gelen havadan dolayı değil, kızgın güneş ışığı yüzünden kapattılar. Yukarı kaldırdığı elini yavaşça indiren Gregg dışarı çıkarak arkasını döndü. Bir tepenin hemen kenarına gelişigüzel konulmuş gibi duran kapıdan geçmişlerdi.

"Gregg!"

Kardeşinin seslenmesiyle hızla yana döndü. Tess ondan metrelerce ötede, kendini göstermek için kollarını sallıyordu. Gregg duyduğunu belli etmek için elini kaldırdı ve orada kalmalarını işaret etti. Kyle ve Aleka da dışarı çıktığında Gregg kapıyı arkalarından kapattı. Bilgisayarlar, asansör, dolaplar... hepsi eskiydi fakat dezenfekte edilme şekilleri son derece titiz ve teknolojik bir şekilde yapılmıştı. Belki de aşağıda her neyle uğraşıyorlarsa dışarı çıkarlarken arınmaları gerekiyordu. Bunun düşüncesi ilkinden bile daha kötüydü. Gregg kapının hemen yanında duran kum tepesinde elini dolaştırdı. Bu olabildiğince anlamsız geliyordu. Herhangi bir bağlantı noktası bile göremiyordu fakat kapı adeta solucan deliğine açılıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Kyle diğerlerinin yanına doğru yürümeye başladıklarında.

"Kaçma planı bir başlangıç olabilir ama yeterli geleceğini sanmıyorum," dedi Aleka her zamanki pozitifliğiyle.

Ne yazık ki Gregg de ona katılarak başını salladı. Bir çölün ortasındaydılar. Açık denize düşseler daha fazla avantajları olurdu. En azından Pamela sayesinde kurtulmaları sadece birkaç dakika sürerdi. Gregg deniz ya da okyanusu kara parçasına tercih edeceğini hiç sanmazdı. Okyanusun derinliğinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşüncesi bile nefessiz kalmasına neden oluyordu. Açık denizden kesinlikle hoşlanmıyordu. Herkesin bir fobisi vardı, değil mi?

"Yüzleşmemiz gerekiyor," dedi Gregg ani bir kararla. "Avantajlı konumda değiliz ve onlar kaçmamızı bekliyor fakat kendimizi hazırlayıp yüzleşirsek, en azından tamamen ellerinde olmadığımızı göstermiş oluruz."

"Tamamen ellerinde olmamız haricinde."

"Teslimiyet duygusu mu taşıyorsun, Aleka?"

Kendini ve düşüncelerini kontrol etmek için gözlerini kapatan Aleka başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece ne kadar berbat bir konumda olduğumuzu değerlendiriyorum. Daha önce hiç mekân dezavantajına düşmemiştim. Burayı tanımıyorum ve gözetleyen değil, gözetlenenim. Çıplak ve savunmamız hissettiriyor," dedi sessizce iç geçirerek.

"Biliyorum." Kavurucu güneşin altında, saatlerce sürmüş gibi gelen bir yürüyüşün ardından kızların yanına ulaşmışlardı. Ayakkabılarının yarısı kuma gömülürken ve güneş yüzünden gözlerini sürekli kısmak zorunda kalırken yorulmak işten bile değildi. "Tamam," dedi Gregg çantasını önüne alarak. "Kendinize kıyafet seçin ve kuma bulaşmak istemiyorsanız olabildiğince çok yerinizi kapatın."

Pamela üstündeki tek giysi olan tişörtü çekiştirip kollarını bağladı. "Ben giyinik haldeyim ama," dedi.

"Öyle mi dersin?" dedi Tess ona göz ucuyla bakarken.

Emin olamadan yerinde kıpırdanan Pamela kararsızca konuştu. "Her zaman giydiğimden daha fazlası var üstümde. Sorun ne?"

Kyle takdir edercesine başparmağını kaldırdığında Tess onun eline vurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM
'KAR KÜRESİ'

O kadın yüzünden mi buradayız?" diye sordu Tess. Yola çıklarının üzerinden beş dakikadan fazla geçmemişti. En azından Gregg öyle olduğunu düşünüyordu. Saati yoktu ve güneş hâlâ kızgınlığını koruduğu için, öğle saatlerinde olduklarından başka bir tahminde bulunamıyordu. Ne söylediğini anlamadan arkadaşına baktığında Tess elini salladı. "Şu her önemli anda yanında olan gizemli kadın."

Asteria'dan bahsediyor oluşu Gregg'in bir an için sıcağı unutmasını sağladı. "Sahiden," dedi kaşlarını çatarak. "FBI'ın bile tespit edemediği şeyi sen nasıl fark ettin?"

"FBI'ın veri tabanında senin kişisel fotoğrafların ve benim resmim yoktu çünkü." Tess üstüne parmaklarına kadar uzanan uzun kollu bir tişört giymişti. Bedenine uygun bir pantolon çıkmadığı için şortunu değiştirememişti fakat ayakkabılarını sıkıca bağlamış, başını ve boynunu saran uzun bir şal bulamıştı. Aynı şaldan diğer üç kadında da vardı. Kıyafet dolaplarının çölde çalışan insanlara ait olduğu belliydi. Gündüzleri sıcaktan, geceleri ise soğuktan korunmak için en uygun giysileri barındırmışlardı. "Dena'nın nişan partisindeydi," dedi Tess konuşmaya devam ederek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gregg dikkatini birden ona verirken sırtındaki çantanın saplarını çekiştirdi. "Fotoğraftaki kadın mı?"

"Evet." Tess elinin tersini ağzına bastırarak öksürdü. Gözüne kaçan kum tanelerini çıkarmaya uğraşırken kendi kendine söyleniyordu. "Uzaktan görmüştüm. Parti için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyordum. Herkesten ayrı durduğundan yanına gidip kim olduğunu sormak istedim. Birkaç saniyeliğine göz göze geldik, sonra tuhaf bir şekilde ortadan kayboldu. Kyle bana güvenlik kamerasından yakalanan görüntüyü gösterdiğinde onu bir yerden tanıdığıma emindim. Normal biri olsaydı hatırlamazdım ama kadın çok değişikti. Saçı, kıyafetleri, hatta bakışları... Fotoğraf albümlerini karıştırıp nişan partisinde çekilenleri bulmaya çalışırken gerçekten acayip bir şey oldu."

"Ne?" dedi Gregg nefesini tutarak. Tess'e daha fazla yalan söylemek istemiyordu fakat önce bunu nasıl çözdüğünü anlatmayı bitirmesi gerekiyordu. Kardeş olmadıklarını öğrendiğinde Tess'in ne tepki vereceğini tahmin edemiyor, doğrusu bundan korkuyordu. Gregg için hiçbir şey değişmemişti. O hâlâ kardeşiydi ama yine de Tess için farklı olabilirdi. Sonuçta o bir kadındı. Gregg nasıl olur da bir kadının hareketlerini ön görebilirdi ki? Bu mümkün değildi.

"Lise mezuniyetinde çekilmiş bir fotoğraftaydı. Hiçbir farklılık olmadan, sanki tek amacı senin özel anlarında dolaşmakmış gibi. O fotoğrafı gördükten sonra diğer tüm albümleri karıştırmaya başladım. Quantico diploma töreninde, nişan partinde, aldığın onur ödülü kutlamasında... Hep oradaydı, Gregg. Hayalet gibi." Önüne geçip, elini Gregg'in göğsüne bastırarak durdurdu. "Kim olduğunu biliyorsun, değil mi? O kadar da şaşırmadın."

"O kadın," dedi Gregg boğazını temizleyerek. Dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldığında sıcak hava içine doldu. Sanki havayla birlikte kumu da içine çekmiş gibiydi. "Annem ve babamın yeni evlendikleri dönemde Asteria yağmurlu bir gecede çıkagelmiş. Beni... teslim etmek için," derken kulağının arkasını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaşıdı. "Babam çok araştırmış fakat ne kadına ait bir kayıt, ne de benim hastane belgelerimi bulabilmişler. Asteria annemden beni korumasını ve büyütmesini istemiş. Muhtemelen babam bir kanun adamı olarak beni sosyal hizmetlere vermeye hazırdı fakat annem çok çabuk bağlanmış. En azından Asteria'yı bulana kadar yanlarında kalmasını sağlamış. Aylar boyunca araştırmaya devam etmiş, sonra da vazgeçmişler."

Tess şoka girmiş bir halde ona bakakaldı. Ağzı açık kalmış öylece dururken güçlükle nefes alıyordu. Elini kaldırarak ağzına götürdüğü sırada ardına kadar açılmış gözlerini kırpıştırdı. "Seni evlat edinmişler," dedi fısıldayarak. Gregg sadece başını salladı. Tess'in gözleri yerde dolaşırken birden Gregg'e döndü. "Ama bu imkânsız! Bize mutlaka bahsederlerdi," dedi Gregg'in söylediklerinin doğruluğunu kabul etmeden.

"Bahsetmelilerdi."

"Anlamıyor musun? Benim doğduğum gün hastanede çekilmiş fotoğrafımız var. Orada daha üç yaşındaydın. Öncesine ait de fotoğraflar olmalı," derken hatırlamak ister gibi gözlerini kapadı. "Örnek veremiyorum ama olduğunu biliyorsun."

"Beni teslim ettiklerinde henüz yeni doğmuştum."

"Hiç kimse böyle bir şey yapmaz."

"Görünen o ki, bu bana yapılan en merhametli davranıştı."

Tess parmaklarını sertçe gözünün üstünde kaydırdı. "Saçmalık!" dedi. Gregg'in evlatlık olduğunu öğrendiği anda yaptığı şeyi Tess de deniyordu. Hatıralarını düşünüyor, ipucu bulmaya çalışıyordu. Ama bulamayacaktı. Gregg bunu hâlâ deniyordu fakat elde ettiği bir şey yoktu. Hiçbir zaman evlatlık olduğu şüphesine düşmemiş, Gwen ya da Kyne onun yabancı hissetmesine neden olmamıştı. "Kardeş değiliz," diye güçlükle dillendirdi Tess.

"Hayır hayır," dedi Gregg itirazla. İki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. Önlerinden yürüyen grup onlardan metrelerce uzaklaşmıştı fakat bir tepenin ardına geçmedikleri sürece gözden kaybetmeleri imkânsızdı. "Sen benim kardeşimsin, Tess. Her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman arkanı kolladım ve bu hiç değişmeyecek. Sana söz veriyorum."

Tess homurdanarak kaşlarını çatarken Gregg'e sarıldı. Başının arkasına dokunup yanağını öptükten sonra geri çekildi. "Biliyorum. Bana katlanmayı başaran sınırlı sayıdaki kişiler arasındasın." Bakışlarında hâlâ şaşkınlık vardı. "Bazen kendimin evlatlık olduğunu düşünürdüm. Sana o kadar değer veriyorlar ki... Sanki her an göz önünden kaybolacakmışsın gibi."

"Sanırım işin buraya varacağını ikisi de biliyordu."

"O kadını bulmayı umarak Aleka'nın peşinden gittin. Seni terk etmiş biri için."

"Konu bu değil Tess ama eğer sana gerçekleri anlatmak zorunda kalırsam, göreceksin ki Asteria'nın başka çaresi yoktu. Yalanlardan ben de memnun değilim. Diğer yandan beni korumak için yaptığını biliyorum. Her şeyi açıklasın diye ona bir şans vermek istedim."

"Açıkladı mı peki?"

Gregg zorlukla gülümseyerek, gittikçe uzaklaşan Aleka'ya baktı. *Amazonlar!* diye düşündü elinde olmadan. Gerçekleri ortaya dökmek, asla ilk seçenekleri değildi. "Hayır," dedi Gregg memnuniyetsiz bir şekilde.

Aleka ona bunun ne kadar sıra dışı bir şey olduğunu anlatmıştı aslında. Bir Amazon'un erkek çocuğunu saklamasını hainlik olarak görebilirdi ama bunu çarpık bir sevgiyle yaptığını da düşünüyordu. O, sevgiyi ve vazgeçmek zorunda kalma duygusunu anlamıyordu fakat biliyordu.

Bu yüzden Gregg de Asteria'ya karşı açık olmak istemişti. Onu affetmeye öylesine yakındı ki... Kadının tek söylemesi gereken, annesi olduğu gerçeğiydi. Bunun için onu zorlamasına rağmen kaçmayı tercih etmişti. Gregg ikinci kez terk edildiğini hissetmişti.

Tekrar yürümeye başladıkları sırada ikisi de uzun bir süre konuşmadı. Tess ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Gregg'in koluna girip diğer eliyle bileğini tuttu. "Yıllar boyunca bir gölge

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi seni takip etmiş, Gregg. Bence seni çok seviyor." Birden geri çekilip yüzünü buruşturarak kaşlarını çattı. "Annem bunu biliyor, değil mi? O yüzden delirmiş gibiydi."

"Bana kızdı mı?"

"Daha çok korkuyordu aslında. Sebebinin senin ortadan kaybolman olduğunu zannetmiştim ama anlaşılan başka bir şey daha varmış."

"Ayrıntılı bir şekilde konuşacağımıza söz veriyorum, tamam mı? Sana güvende olacağın derecede her şeyi anlatacağım. Sadece bana inan."

"Her zaman ve şüphe duymadan," dedi Tess. Gregg gülerek başını salladı ve kardeşinin uzattığı yumruğa kendi yumruğuyla vurdu. İkisinden biri bir suç işlediğinde ve diğeri bunu örtmek zorunda kaldığında aralarında geçen bir diyalogdu bu. Daha çok Tess başını belaya sokar, Gregg de onu toparlardı. Hiçbir zaman bundan şikâyetçi olmamışsa da, kardeşi için endişelenmeyi asla bırakmamıştı.

Çok da zorlanmadan diğerlerine yetiştiklerinde, Delbin ve Aleka arasında bir kavga yaşandığını fark ettiler. Delbin ısrarla bir şeyler söylüyor, Aleka ise sabırlı olmaya çabalayarak onu dinlememeye çalışıyordu. Karşısındaki bir kadın olduğu sürece Aleka son ana kadar şiddete başvurmazdı. Ama o sınırı geçtiği zaman –karşısındaki kardeşi bile olsa– düşünceleri keskin bıçaklara dönüşerek ağzından fırlıyordu.

"Sorun ne, bayanlar?" dedi Gregg silahlar ortaya çıkmadan aralarına girerek. Delbin ateş püskürüyordu, üzgündü ve hayal kırıklığına uğramıştı. Aleka ise düpedüz umursamazdı. Sanki yıllardır çocukların yaramazlıklarına alışmış bir anne gibiydi. Delbin'le hemen hemen aynı yaşta oldukları düşünüldüğünde bu oldukça komik bir durumdu. "Neler oluyor?" diye sordu kimseden ses çıkmayınca.

"Müthiş bir organize yapıya ve panterlere sahip olmalarına rağmen, bir Amazon'un buradan nasıl kurtulacağını bilmemesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçmalık," dedi Delbin elini sallayarak. "Şu anda burada olamam. Cabe'in bana ihtiyacı var."

"Yaşamayan birinin ne kadar ihtiyacı varsa," diye mırıldandı Aleka.

Delbin burnundan solurken, Gregg iki kadını ayrı tutmak için kollarını açmak zorunda kaldı. "Aleka, bunu tekrar tartışmayacağız. Ölü ya da diri, Cabe'i bulmak zorundayız ve sen," derken Delbin'e döndü. "Burada olmaktan kimse memnun değil. Yapabildiğimiz en çabuk ve sağlıklı bir şekilde buradan kurtulacağız. En azından şimdilik yaşamak için suya ihtiyacımız yok," dedi gözleri Pamela'yı bulurken. "Yani onun kadar."

Pamela kelimenin tam anlamıyla kanı çekilmiş gibi görünüyordu. Ayaklarını sürüyerek yürürken kollarını karnına dolamıştı. Çatlayarak kanamış olan dudaklarını sürekli ıslatsa da bir işe yaramıyordu. Gözlerinin her zaman canlı olan coşkun maviliği soluk bir gökyüzüne dönmüştü. Beyazları ise sarımtırak bir lekedeydi. Göz altları çökmüş, yüzü elmacık kemiklerini daha fazla ortaya çıkaran bir şekilde solmuştu.

Gregg yer altı tesisini araştırırken su bulmayı gerçekten ummuştu fakat terk edilmiş bir yerde denk geldikleri herhangi bir şeyi ağzına sokmak istemediğinden emindi. Pamela'nın yanına gitmek için ona doğru döndü. Hepsinden uzak bir şekilde yürüyordu. Tess ve Kyle en arkada sessizce konuşarak ilerliyorlardı.

Aleka kolunu tuttuğunda Gregg arkasına baktı. "Ne?" dedi.

"Bilerek hepimizden uzak duruyor. Yanına gitme."

"Beni yiyecek değil ya," dedi Gregg yarı ciddi bir halde. Aleka ise tamamen ciddiydi. Kaşlarını kaldırarak ona sağlam bir *Hayatın üzerine bahse girer misin?* bakışı attı. Birçok hata yapmış olabilirdi ama çaresiz kalmadığı sürece asla hayatını tehlikeye atmamıştı. Belki de bunu tekrar düşünmesi gerekiyordu. Çünkü seçtiği meslek ölümü göze aldığı anlamını taşıyordu ve Amazon topraklarına gelmeyi kabul etmesi intihara meyilli olmak değilse neydi?

"Hâlâ gitmek istiyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Susuzluğa ne kadar dayanabilir?"

"Sandığından daha fazla. Ama asıl sorun, buna dayanmak isteyip istememesi. Tek yapması gereken herhangi birimizi içmek. Sonrasında bu onu en azından iki gün idare eder."

"İçmek mi? Vampir gibi mi yani?"

"Sadece kandan bahsetmiyorum. Bu çok basit olurdu, hayır. Deniz kızlarının daha fazlasına ihtiyacı var. Hayat enerjisine, ruhuna, organlarındaki işleve ve sisteminde barındırdığın tüm suya. Bunları alırken kanın akmasını engelleyemez, bu yüzden hepsini almak zorunda. Besin zincirinde bir alt sıraya düşmek istemiyorsan, ona gereğinden fazla yaklaşma."

"Biz kendi aptallığımızdan yakalandık fakat siz buraya nasıl düştünüz?" dedi Tess arkadan seslenerek. Kyle *aptallık* kısmına itiraz edecekken Tess izin vermedi. "Öyle olduğunu biliyorsun. Bilgisiz bir şekilde, yabancısı olduğumuz yerlere girdik. Başımıza bunların geleceğini hiç düşünmemiştim. Peki ya siz?" derken yeniden Gregg'e baktı.

"Doryalar ve bizim aramızda her zaman düşmanlık olmuştur," dedi Aleka elinden hiç bırakmadığı bıçağı sıkıca kavrarken. "O yüzden bir gün böyle bir yere getirileceğimi biliyordum ama kardeşinin burada olması tamamen kendi hatası. Doryalar saldırdığında kaçması gerektiğini söyledim fakat o durup kendini hedef haline getirdi. Şu anda ortadan kaybolduğumuzu fark eden birileri mutlaka olmuştur ancak bunu daha erken sağlayabilirdik. Kaçıp gitseydi..."

"Gitmeyeceğimi biliyordun."

"Kaçmak her zaman korkaklık değil, bazen akıllılıktır."

"Evet ama bu o anlardan biri değildi. Tartışmaya açık bir şey yok ortada."

"Sen delirdin mi?" Bu soru Aleka'dan değil, Tess'den gelmişti. Gregg korku içinde, Aleka ve Tess'in çok iyi anlaşacağını düşündü. İkisi de hata yapmaya bayılan kurnaz kadınlardı. Diğer yandan Tess erkeklere olan ilgisini asla gizlemezdi. Zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman Gregg tersini dilese bile. "Buraya gelmekten kurtulabilirdin ama kendini köpek balıklarına mı teslim ettin?"

"Mükemmel bir özet," dedi Aleka kısaca ona bakarken. "Kardeşin bazen kafasızın tekine dönüşebiliyor. Belki de kahraman olmak gibi saçma bir hedefi vardır, kim bilir..."

"Yürümeyi bırakmayın. Kendimizi açık hedef haline getirmeyelim," dedi Gregg konunun kapanmasını umarak. Duydukları helikopter sesiyle hepsi başlarını yukarı kaldırdılar. Fazla alçaktan uçan bir helikopter tam üstlerinden geçti. Çok uzaklaşmadan geri döndüğünde Gregg geri adım attı. "Koşun!" dedi ve arkada kalacağını bildiği için Pamela'nın elini tutarak çekti. "Hemen koşun! Çabuk!"

Helikopterin altında açılan bölmeyi gördüğünde ne geleceğini anlamıştı. Neyse ki herkes onu sorgulamadan koşmaya başladı. Pamela kumlara daha fazla gömüldüğünde Gregg bir saniyeliğine durarak onu omzuna attı. En önlerinden koşan Aleka doğruca çıkış yaptıkları kapıya gidiyordu. Burada başka bir alternatifleri de yoktu. İlk bomba düştüğünde zemin beş saniyeliğine şiddetle sarsıldı. Kumlar taşın çarptığı su gibi havalanırken siyah bir sis yayılmaya başladı. Gregg kulaklarındaki çınlamayla daha hızlı koştu. Sarsıntının etkisiyle neredeyse Pamela'yı omzundan düşürecekti. Ya adrenalin sayesinde farkında değildi ya da Pamela bir bez bebek kadar hafiflemişti. Onu taşımak için yapması gereken tek şey olduğu yerde kalmasını sağlamaktı.

İçeri girdiği anda, Kyle ileri atılarak kapıyı arkalarından kapattı. Daha önce fark etmedikleri kilidi yerleştirdi. Yeni bir bombayla sarsılırlarken, sinir bozucu soğuk buhar her yandan püskürerek üzerlerine yapıştı. Tess öksürerek elini sallarken gözlerini kısmıştı.

Gregg elini Pamela'nın beline koyarak onu ayaklarının üzerine bastırdı. Göz göze geldikleri an Pamela'nın güzel mavi gözleri beyaz bulutlarla dalgalandı. Gözlerine sadece beyaz hâkimken dudakları aralandı ve boğazından ıslak bir hırlama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yükseldi. Gregg daha önce görmediği bir açlığa bakarken, Aleka bir anda Pamela'nın kıyafetlerine arkadan yapışarak çekti ve duvara çarptı. Elini göğsüne bastırarak orada kalmasını sağladığı sırada Pamela'nın gözleri soluk mavi rengine geri dönmüştü. Birkaç derin nefesin ardından başını salladığında, Aleka tereddüt etse de geri çekildi. Uyarıcı gözlerini ondan ayırması ise daha uzun sürmüştü.

"Ne yapacağız?" dedi Delbin. Ellerini ovuştururken temkinli bir şekilde Pamela'ya bakıyordu. Sorduğu soru ise Gregg'e yönelikti. "Dışarı çıkmamız onların kontrolünden uzaklaştığımız anlamına gelmiyor belli ki. Helikopterleri var."

"İşimize yarayacak bir şeyler bulmayı umacağız. Bu yerin altını üstüne getirip bir plan oluşturalım. Telsiz ya da kullanabileceğimiz bir iletişim cihazı bulabilirsek..."

"Cidden, telefona doğru giden kırmızı oklarla bizi yönlendireceklerini mi sanıyorsun?" dedi Aleka kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, maalesef bunu hiç sanmıyorum. Ama aşağıdaki bilgisayarları sen de gördün. Çoğu şey terk edilmiş olsa da, bence bize yardım edecek birkaç şey bulabiliriz."

"Yapalım öyleyse," dedi Kyle hızlıca başını sallarken. "Ne olursa olsun durup beklemekten daha kötü değildir. Eğer sonunda beni öldüreceklerse işlerini kolaylaştırmayacağım."

Gregg'in duymak istediği sadece buydu. Arkadaşının omzuna dokunarak asansörü işaret etti. "Delbin ve Tess'le birlikte aşağıya in. Biz gelmeden o odadan ayrılmayın." Kyle, Tess'in elini tutarak çekerken, Delbin itiraz etmeden peşlerinden gitti. Asansör gürültüyle aşağıya indiği sırada Gregg elini başının üzerinde dolaştırarak arkasını döndü. "Sana içecek bir şeyler bulacağız," dedi Pamela'ya.

"Şu anda beni sakinleştirebilecek tek şey okyanus olurdu." Ellerini dizlerine yaslayarak öne eğilen Pamela'nın dudaklarından nefesi güçlükle çıkıyordu. "Bana bunu neden yapıyorlar?" derken titremeye başlamıştı. "Doryalarla hiçbir ilgimiz olmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Varlığımızdan bile habersizler sanıyorduk. Neden..." Cümlesini tamamlamaya gücü yetmeden yere oturdu.

"Deniz kızlarını bilmeseler bizi çöle getirmezlerdi," dedi Aleka ve içinde bastıramadığı o dürtüyle kapıya doğru baktı. "Tek bir akarsu bulsak tüm deniz kızlarını alarma geçirebileceğini biliyorlar. Onlar sandığımızdan çok daha fazla bilgiye sahip. Bizimse tek bildiğimiz korkutucu beyaz maskeler taktıkları."

"Beni burada bırakın," dedi Pamela. Dirseklerini bacaklarına yaslamış, iki eliyle birden yüzünü kapamıştı. "Hem size yük oluyorum, hem de gereksiz yere hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz."

"Bu fedakârlığın takdire değer," dedi Aleka ciddi bir yüz ifadesiyle. Asansörün sesi tam o anda katlarına ulaştığında omuzlarını silkti. "Buraya kadarmış demek. Öteki tarafta görüşmek üzere," deyip Gregg'e baktı. "Gidelim, dedektif."

Aleka asansöre doğru yürürken Gregg bakışlarını tekrar Pamela'ya çevirdi. "Ben kimseyi arkada bırakmam," dedi ve Deniz Kızı'nın bunu anlamasını umarak ayağa kalkmasını bekledi. Pamela titreyerek ona bakarken olduğu yerde kalmaya devam etti. Gregg nazikçe kollarını tuttu ve eğilerek kucağına aldı. "Bize zarar vermeyeceğini biliyorum ve inan bana, yapacağımız ilk şey bir yudum da olsa su bulmak olacak."

"Aptallık ediyorsun," dedi Aleka onaylamaz bir şekilde. Göğsünü dolduran bir nefes alıp başını çevirdi ve yukarı katın düğmesine bastı. "İçimizden birini tüm hayatı emilmiş halde bulduğumuzda o kan senin ellerinde olacak, dedektif."

"Haklı olduğunu biliyorsun." Pamela bir kolunu Gregg'in omuzlarına koyarak boynuna sarılırken gözlerindeki umudu saklıyordu. "Zarar vermeyi gerçekten istemiyorum ama bu benim elimde olmayabilir."

"Hepimizin yaptığından fazlası değil," dedi Gregg asansöre bindikleri sırada. Aleka gıcırdayan düğmeye üst üste basıp duruyordu. "Belki de onu kırmamalısın. Bizi aşağıya ulaştırabilecek tek şey bu külüstür."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gergin olduğum için kusura bakma."

"Sakin düşünmeye ihtiyacımız var," dedi Pamela zar zor çıkan sesiyle. Başını dik tutmaya yetecek kadar enerjisi olmadığından alnını Gregg'in çenesine yasladı. "Karşımıza çıktıkları an onları yiyeceğim. Böylece sorunlarımız halledilmiş olur. Herkes rahatlasın," derken dudakları güçsüzce yukarı doğru kıvrıldı.

"Seninkiler ne zaman fark eder?" dedi Aleka direkt olarak Pamela'ya.

"Ortadan kaybolduğumu mu? Çoktan okyanusları katetmişlerdir ama bir şey bulamayacakları ortada. Bu kar küresinde hapsolduk."

"Çöldeyiz," diye vurguladı Aleka.

Kar küresi tanımını çok anlamsız bulduğu belliydi ama Gregg için mantıklıydı. Onu şaşırtan, Pamela'nın bunu bilmesiydi. Asansör son bir sallantıyla durup demir kapı katlanarak yana çekilirken Gregg, Pamela'ya bakıyordu. "Bir kar küren mi vardı?"

Pamela tebessüm ederken yutkundu. "Tally vermişti. Onu hatırlıyor musun?"

Aleka deniz kızlarını ilk defa çağırdığında Pamela, Tally ve adını söylemedikleri biriyle daha gelmişti. Tally on yedi yaşında, neşeli ve aşırı heyecanlı bir Deniz Kızı'ydı. Gregg'in onu unutması mümkün değildi. Asansörden çıkmak için adım attı. "Bana birlikte yüzmeyi teklif etmişti," dedi.

"Küçük hain," dedi Pamela fısıltıyla. "Bunu ben sormak istemiştim." Tüm solgunluğuna rağmen yanakları renklendi ve Gregg'in ensesinde duran parmakları sıkılaştı.

Gregg hem kendine, hem de kollarında yaşam gücünü yitiren bu eşsiz yaratığa umut vermek isteyerek gözlerine baktı. "Eğer buradan kurtulursak, o yüzüşü gerçekleştireceğiz. Okyanustan hoşlanmam ama beni ne kadar uzağa götüreceğini umursamayacağım. Anlaşıldı mı, kaptan?"

Pamela derin bir nefes alırken göğsü belli belirsiz hareket etti. "Teşekkür ederim, Gregg," dedi içtenlikle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İlerleyecek miyiz?" dedi Tess. Kyle'ın verdiği bıçaklardan bir tanesini şortunun kemerine yerleştiriyordu. Gregg bu görüntüden hiç hoşlanmadı ama Tess'in kendisini korumak istemesi bir şekilde içini rahatlatıyordu. Diğer yandan ne olursa olsun başına kötü bir şey gelmesine izin vermezdi. Yani bundan daha kötü bir şey. Gregg bu konuda Kyle'a da güveniyordu. Tess otuz üç yaşında olsa da onlar için küçük kız kardeşti.

"Burada kalamayız." Gregg dikkatli bir şekilde Pamela'yı ayaklarının üstüne bıraktı. Pamela yürümekte ısrar etmişti. Erkeklere olan ilgilerini saklamasalar da deniz kızları hâlâ Amazonların bir parçasıydı ve savaşçı olduklarını unutmaları imkânsızdı. Bir çölün ortasında bile. "Burası bir tesis, bir araştırma laboratuvarı. Böyle yerin yemekhanesi de olmak zorunda. Güvenliğimiz her zaman için ilk sırada ama yiyecek bir şeyler bulmak zorundayız." Günlerdir baygın haldeydiler. Ama bundan daha fazlası vardı. Çünkü en basitinden susuz kalmamaları ve bir şekilde böbreklerini çalıştırmaları gerekiyordu. Muhtemelen o günler içinde zaman zaman uyanmışlardı fakat ilacın etkisinden dolayı hiçbirini hatırlayamıyorlardı. Gregg, Doryaların ne tür bir ilaç verdiklerini merak ediyordu.

"Ayrılalım," dedi Aleka. Tıpkı Amazon topraklarına girmeden önce Asteria'yla birlikte yaptıkları konuşma anındaki gibiydi. Kararlı, hırslı ve korkusuz. "Güçleri eşit bir şekilde bölüştürelim," dedikten sonra kapıyı işaret etti. "Ben koridor ayrımından ileri devam edeceğim, kalanlar da sağa ya da sola gitsin."

"Eşit bölünmüş halimiz sen ve geri kalanımız şeklinde mi yani?" dedi Kyle kaşlarını havaya kaldırarak.

"Çabuk kapıyorsun," dedi Aleka ve elinden bırakmadığı bıçağını parmakları arasında döndürdü. Gregg bir şey söylemeden gözlerini üzerine diktiğinde Aleka mesajı almış gibi homurdandı. "Ne var? Memnuniyetsiz görünüyorsun. Seni herhangi bir konuda mutlu etmek mümkün mü?"

Tess yumruğunu dudaklarına götürerek hafifçe öksürdü. "Bize bahsetmek istediğin bir şey var mı, Gregg?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok yakın görünüyorsunuz ve yüz ifadelerinizi okuyorsunuz. Bilmem gereken bir durum mu söz konusu?"

"Hayır," dedi Aleka ve Gregg aynı anda. Sonra göz göze geldiler. Rahatsız edici birkaç saniyelik bakışmanın ardından ikisi de önüne döndü.

"Bir an önce ayrılıp şu labirentte dolaşalım artık." Delbin fazlasıyla gergin ve sabırsız görünüyordu. Ellerini ovuşturup pantolonuna sürterken iç geçirdi. "Ayrıca birbirimizle kavga etmeye de son verelim. Hepimiz buradayız ama düşman dışarıda ve bizi izliyor. Ortak kararlar alıp, grubun iyiliği için hareket edeceğiz. Eğer buradakileri umursamayacak kadar bencil olanlar varsa şimdi ayrılsın. Böylece kime güveneceğimizi de bilmiş oluruz."

"Erkek olsaydım tam şu anda sana ilanı aşk ederdim," dedi Tess, Delbin'e hayran hayran bakarken. Onun için sıra dışı bir şeydi, çünkü Tess kibirli olmasa da kendini severdi. Söylediklerinin doğruluğuna yürekten inanır, başka birininkini dinlemekte zorlanırdı.

Delbin aralarında söylediklerine en çok itiraz edebilecek kişiye baktı. Sonra tüm gözler yavaşça Aleka'ya döndü. Edindiği bıçaklardan birinin ağzındaki pasları temizlemekle meşgul olan Aleka onları fark etmiyordu bile. Delbin'in konuşmasını üzerine almamış gibiydi. Aralarındaki en uysal kişiymiş gibi tartışmalarını bitirmesini bekliyordu.

"Aleka?" dedi Gregg dikkatini çekebilmek için. Aleka başını kaldırdığında Gregg, Delbin'i işaret etti. "Söylediklerini duydun, değil mi?"

"Evet, tabii. Gidiyor muyuz?"

Aleka cevap beklemeden kapıya doğru yürümeye başladığında, Gregg ve Pamela haricinde hepsi iç geçirdi. Pamela bunu yapamayacak kadar güçsüzdü, Gregg ise düpedüz alışmıştı. Aleka'yla ilgili bir şeye şaşırması artık imkân dâhilinde bile değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM
'ÖLÜ YA DA DİRİ'

Ellerini masasının üzerine yaslamış olan Rald ayakta duruyordu. Başı önüne düşmüş, gözlerini kapamıştı. Düşünmeye çalışıyor ama bariz şartlardan dolayı başarılı olamıyordu. Dört gün önce hiç beklemediği bir darbe almıştı. En güvendiği savaşçılarından biri olan Vasyl, yaptığı şeyleri itiraf etmişti. Rald'ın şüpheleri yok değildi. Faythe'i kurtarmak için yalan söylüyor olabileceğini düşünmüştü. Onun yerine ağaca bağlanıp, Koperler tarafından aşağılanma ve yaralanmalara maruz kalmak için kendini öne atmıştı belki de. Vasyl böyle bir adamdı çünkü. Sadece onurlu değil, aynı zamanda âşıktı ve Rald âşık bir adamın neleri göze alabileceğini biliyordu. Aynaya her baktığında bunu hatırlıyordu. Ama Vasyl sadece Faythe'i korumak için konuşmamıştı. Suçunun cezasını sevdiği kadın çekmesin diye itiraf etmişti. Rald onu hemen o anda öldürmeliydi ama yapamamıştı.

En azından sahip olduğu öfke biraz olsun yatışana kadar Mortem'in eline teslim etmişti. Sonrasında Niobe yanına gelmiş ve beklemesini istemişti. Hareketlerini kontrol edemediği o acemi Koper, Amazon topraklarına geri dönüyordu. Rald işine karışıldığı için sinirlense de, içten içe Gregg'in başarılı olmasını, Vasyl'in affı için bir sebep vermesini dilemişti. Rald

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve Niobe'un dört tane çocukları vardı fakat Maurice, Vasyl ve Faythe onların kanlarıyla bağlı olmadıkları çocuklarıydı. Üçü de bu evde büyümüştü. Onlara nasıl dövüşülmesi gerektiğini, saygılı ve disiplinli olmayı öğretmişti. Karşılığında istediği tek şeyse sadakatleriydi. Birkaç gün öncesine kadar da buna sahip olduğunu sanıyordu.

Şu andaysa öncelikli problemi Vasyl ve ihaneti değil, halkından iki kişinin ortadan kaybolmasıydı. Gregg ve Delbin'in Amazon topraklarına giderken ortadan kaybolduklarını dün öğrenmişti. Thalestris bir elçi göndererek, Amazonlardan ve deniz kızlarından da birer kişinin kaybolduğunu söylemişti. Rald'a isim verilmemişti fakat bir tahmin yürütmesi gerekirse, kayıp Amazon'un Aleka olduğunu söylerdi. Zamanında düşman kabilelerden olmaları Rald'ın Niobe'a âşık olmasını engelleyememişti. Bu yüzden Gregg'in ilgisine ve başı ne zaman belaya girse Aleka'nın da onunla olduğunu öğrenmesine şaşırmıyordu.

Kapı açıldığında rahat bir nefes aldı. Bu odaya kapıyı çalmadan giren sadece Niobe ve Ludlow vardı. Sessizliğe bakılacak olursa bu seferki Niobe'du. Her ne olursa olsun içini yumuşatan, kalbinin ısınmasını sağlayan o kokuyu aldığı sırada Niobe kollarını beline doluyordu. Yanağını sırtına yaslayıp başparmaklarını kıpırdatarak karnını okşadı. Rald bir elini onun ellerinin üzerine koydu. Bir süre kıpırdamadan öylece durduktan sonra arkasını dönüp masaya yaslandı. Niobe'u kollarının arasına çekip çenesini başının üstüne yerleştirerek ellerini sırtında dolaştırdı. Söz konusu çocukları ve toprakları olduğu zaman bir sırtlandan farksız olan Niobe, uysal bir kedi gibi göğsüne yaslanmıştı. Bu kadar sessiz ve anlayışlı olmasının tek sebebi, Rald'ın içindeki çatışmayı hissetmesindendi. Her zaman hissederdi.

"Güvenebileceğim bir tek sen varsın," dedi Rald. Başını eğip dudaklarını saçlarına bastırdı. Niobe ona daha sıkı sarılıp burnunu boynuna sürttü. Hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan Rald'ı nasıl sakinleştireceğini öğrenmişti. Rald geri çekilip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Niobe'un yüzüne sokuldu. İçinde bu topraklardaki orman kadar sır barındıran yeşil gözlerine bakıp güçsüz bir halde gülümsedi. "Maurice'den haber geldi mi? İyi bir şey duymaya ihtiyacım var."

"Şu anda hiçbir şeyin moralini düzeltebileceğini sanmıyorum. Yine de birkaç bilgi edinebildik." Doğrularak kollarının arasından çıktı ve odaya girerken açık bıraktığı kapıyı kapatıp geri döndü. Rald'ın karşısında durup kollarını birbirine bağlarken ileri geri sallandı. "Maurice, Thalestris'in savaşçılarından biriyle ormanda dolaşıyor. Aleka'nın panteri onları yönlendirmiş. Kaçırıldıkları yerde kan bulmuşlar."

"Kendileri kaçmış olamaz mı? Belki saklanıyorlardır."

"Çok kan varmış, Rald. Ayrıca kendileri kaçmış olsaydı panterini arkada bırakmazdı. Üstelik çantaları da oradaymış. Panteri sakinleştirmeleri zaman aldığından bölgeyi tespit etmeleri uzun sürmüş."

"İz sürebilmişler mi?"

"İki gece önce yağan sağanaktan sonra mı? Mümkün değil."

Rald çaresizlikle elini başının üzerinde dolaştırdı. Doryalara karşı ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce de benzer şeyler yaşamıştı fakat tüm Koperleri dâhil etse bile onlara saldırması intihar olurdu. Şimdiyse aynı anda Koperlere, Amazonlara ve deniz kızlarına bulaşmışlardı. Rald yeni bir ittifakın oluşması gerektiğini biliyordu. Thalestris'le pek mümkün değildi fakat Myrina anlardı. Amazon gururunu ölümlerine sebep olacak bir kibre dönüştürmezdi.

"Ben yaparım."

Rald karısının neden bahsettiğini anlamadan bakışlarını ona çevirdi. "Neyi yaparsın?" diye sordu.

"İsyan sorununda olduğu gibi birlik halinde hareket etmemiz gerekiyor ve bunun için bir elçiye ihtiyacın var. Ben hallederim. Elçi olmakla ilgili tecrübelerim var."

"Yıllar öncesinden kalma bir tecrübe," dedi Rald hatırlatmak amacıyla. "Üstelik onlar benim kadar hoşgörülü olmayacaktır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Niobe'un titreyen bacakları ve sert sesiyle bu yerleşkeye ilk geldiği zaman hâlâ gözünün önündeydi. Aşkı onu görür görmez başlamış ve asla son bulmamıştı.

"Sen mi hoşgörülüydün? Neredeyse birbirimizi öldürüyorduk ve ben buna bir santim kadar yaklaştım," derken parmağının ucuyla göğsünü dürttü. Tam orada, kalbinin yanında Niobe'un bıçağıyla açtığı yara izi vardı.

Rald ne cevap alacağını bile bile, "Özür dile," dedi.

"Asla. Bunu hak etmiştin."

"Herhangi bir şeyi sana yaptırmaktan daha rahatlatıcı bir durum olamaz." Yeniden konuya dönmenin verdiği sıkıntıyla derin bir iç geçirdi. Niobe'un şakağındaki yara izini sevdi. "Ama Amazonları biliyorsun. Koperlerden daha çok nefret ettikleri bir şey varsa, o da Koperlere ruhunu satan kadınlardır. Sizi hain olarak görüyorlar. Bu yüzden seni aralarına gönderemem. Hem benim gitmem daha uygun olacaktır."

"Tek başına gidemezsin," dedi Niobe. İçin için ne kadar gelmek istediği belli oluyordu ama çocukları bırakıp gidemezdi. Rald'ın güvenliği için bile olsa bunu yapamazdı ve sırf bu yüzden Rald karısını daha çok seviyordu. İkisinin de önceliği her zaman çocuklarıydı. Bu asla değişmeyecek, aralarında konuşulmadan konulmuş bir kuraldı. "Tarafsız bir yerde buluşun. Sırtlanlarını yanına al. Gerektiğinde sana ulaşabileceğim kadar yakında olmanı istiyorum."

Rald yanağını kaşırken gözlerini duvara sabitlemişti. Anlaşma uzun sürebilirdi ve evet, gerçek bir tehlikesi de vardı. Sırf bu yüzden bile Niobe'un gitmesini istemiyordu. Onun kendini en az bir Amazon kadar iyi koruyabileceğini biliyor olmasına rağmen, bunu Rald halletmek zorundaydı. Bu düşüncelerini sesli bir şekilde asla dile getirmezdi. Niobe'un kendini güçsüz hissetmesine izin veremezdi. Her ne kadar onu korumak istemesinin bununla bir alakası olmasa da.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Maurice'e ulaşacağım," dedi Rald. Arkasına uzanıp uydu telefonunu aldı. "Tek başına gitmedi, değil mi? Yanında kim var?" diye sorarken şifresini girmişti.

"Alysa." Rald gözlerini ağır ağır kaldırıp ona baktığında Niobe omuzlarını silkti. "Onu durduramadım. Peşinden gitti."

"Bir gün uyandığımda liderliği devralmış olduğunu görürsem şaşırmayacağım." Rald bir yandan sözünü dinlemediği için kızına sinirleniyor, diğer yandan onunla gurur duyuyordu. Alysa'nın kendini koruyabileceğini biliyordu fakat bazen bir şeyleri kanıtlamak için aşırıya kaçabiliyordu. Ondan önce doğmuş olan erkek kardeşlerinin boşluğunu doldurmak ister gibi her şekilde çabalamıştı. Rald böyle bir şeyi hiç beklememişti. Oğullarını sevmiş ve kaybettiği için üzülmüştü fakat kızlarını daha az seviyor değildi. Alysa ve Alex, Rald'ın hazineleriydi.

"Er ya da geç liderliği senden alacak ama nazik olması için onunla konuşurum. Sen merak etme."

"Teşekkür ederim," dedi Rald telefonu kulağına götürürken. Niobe gülümseyerek işaret parmağını onun göz kenarında kaydırırken Rald hırladı. Dudaklarını birbirine bastıran Niobe yanağına hafifçe vurdu. Hat sesi değiştiğinde Rald, Niobe'un elini tutarak öptü ve konuşmaya başladığında da bırakmadı. "Maurice?" dedi cevap bekleyerek.

"Bir sorun mu var?" dedi Maurice.

"Görüşme ayarlamanı istiyorum. Tarafsız bölgede olacak ve direkt ben geleceğim."

"Amazonlar konuşulacak gibi değil," dedi Maurice sessizce. Moralinin bozuk olduğu belliydi. Bu hem Vasyl'in durumundan, hem de Amazonlara karşı elçi görevini üstlenecek olmasından kaynaklanıyordu muhtemelen. "Aleka'nın panteri fazla vahşi. Arkadaşı onu kontrol altında tutmaya çalışıyor fakat daha ne kadar başarılı olur bilmiyorum. Bizi ormanın dışına sürüklüyor."

"İz sürebiliyor mu?" dedi Rald şaşırarak doğrulurken.

"Şaşırtıcı ama evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni bilgilendirmeyi unutma ve söylediklerimi yap."

"Tamam," dedi Maurice ve Rald'ın kapatmasına izin vermeden hızlıca devam etti. "Vasyl hakkında bir karara vardın mı?"

"Bunu şimdi konuşmayalım. Takibe devam edin." Konuşmayı sonlandırarak telefonu masanın üzerine bıraktı. Başını kaldırmadan dişlerini sıktı. "Mortem'le görüşmeleri bitti mi?"

"Her şeyi anlattı. Mortem'in çok uzatması gerekmedi," dedi Niobe yavaşça. "Amazonlara çoğu zaman işlerine bile yaramayacak uydurma bilgiler taşıyormuş. Farkında olmasınlar diye bazen gerçekleri de söylüyormuş fakat varlığımızı tehlikeye atacak hiçbir bilgi taşımamış. Son saldırıyı da haber vermediğini biliyoruz."

"Bana onu savunma."

"Doğruları söylüyorum."

"Ama o söylemiyor!" dedi Rald yüzüne karşı bağırarak. "Üç yıl boyunca hiç mi fırsatı olmadı sanıyorsun. Amazonların burayı neredeyse ateşe vermesine sebep olan saldırıyı yönlendiren onun taşıdığı bilgilerdi. Çocuklarımız buradaydı!"

Niobe birkaç saniye boyunca sadece yüzüne baktı. Devam etmeyeceğini anladığında gözlerini kırparak kısa bir nefes aldı. "Bana kızdığın zaman kavga etmemizi kaldırabiliyorum, Rald. Artık bu doğal geliyor. Ama başkasına, özellikle günlerdir yüzüne bile bakmadığın bir adama duyduğun öfkeyi benden çıkarmaya kalkışma." Rald arkasını dönerek yüzünü ovuştururken Niobe masanın üzerindeki telefonu aldı. "Alysa'yla irtibat halinde olacağım. Bir gelişme olursa sana haber veririm."

*

"Bir tane mi panteri var?" dedi Maurice dikkatli bir şekilde Brene'e bakarken. Panter o kadar huysuz ve öfkeliydi ki, bilmese bile Aleka'ya ait olduğunu tahmin edebilirdi. Brene kontrol altına alındığı zamanlarda da inliyor, bazen de hırlıyordu.

"Diğer panteri Aure takipte," dedi Rein. Elinin tersiyle yanağının alt tarafını silip bulaşan kana baktı. Brene'in pençesi ıskalamıştı. Rein zamanında geri çekilmeyi başardığından sadece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıyrık olmuştu. "Muhtemelen Glauce'un peşindedir. Aleka en son onu yakalamaya çalışıyordu." Maurice, Glauce'un kim olduğunu bilmiyordu fakat isyancılardan olduğunu tahmin etti. Yorgun gözlerini ovuşturan Rein yaslandığı ağaçtan doğruldu. "Dört tane daha panteri var fakat sadece Brene ve Aure yanındaydı. Diğerleri merkezde kraliçeyi korumakla görevli."

"Brene'in bizi nereye götürdüğüne dair bir fikrin var mı?"

Saatlerdir yoldaydılar ve duraksamalarının tek sebebi Brene'in yorulmasıydı. Rein dört gündür panterin uyumadığını söylemişti. Buraya kadar gelmesi bile mucizeydi.

"Amazon topraklarından çok uzaktayız. Buralara pek sık gelmem."

Elinde orman meyveleriyle ağaçların arasından çıkan Alysa onlara bakmadan yürüyordu. "Ormanın bu tarafı çok sıkıcı ama güzel yiyecekler var," derken ağzına siyah meyvelerden attı. "İster misiniz?"

Rein başını iki yana sallarken Maurice tepki vermeden gidecekleri yolu izliyordu. "Thalestris'e haber göndermemiz gerekiyor. Eğer daha fazla uzaklaşırsak bu tamamen zorlaşacak."

"Buraya doğru gelen bir Amazon var," dedi Rein.

"Öyle mi?" dedi Alysa dudaklarına bulaşmış meyve suyunu temizlerken. "Ne zaman haber verdin? Eğer telepatik güçleriniz varsa bunu öğrenmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bunu söylediğinden dolayı alacağın cezaları hesaplayabiliyor musun? Eminim öngörünün telepatiyle hiçbir ilgisi olmaz," dedi Maurice. Alysa gözlerini kıssa da hiçbir şey söylemeden önüne döndü. Maurice rüzgârın yüzüne düşürdüğü saçlarını geri itti. Toplu saçları beline kadar ulaşıyordu. Dövüşlerde zorluk çıkardığı bir gerçekti fakat yine de kesmek hiçbir zaman seçeneklerinin arasında olmamıştı. Neden olduğunu bile bilmiyor, sadece kesmek istemiyordu. "Panterinle mi haber yolladın?"

"Evet. Merkezdeki ilk Amazon'u bize doğru yönlendirecek."

"Bu fazlasıyla riskli bir hamle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şu anda merkezde olan Amazonların hepsi ya tutsak, ya da savunmadalar. Tutsak birine rahatlıkla ulaşamayacağına göre, yanımıza gelecek Amazon büyük bir ihtimalle Myrina ve Thalestris'in sadık savaşçılarından biri olacak."

"Büyük bir ihtimalle," diye tekrar etti Maurice. "Hâlâ riskli görünüyor."

"Biraz korkak mısın?" Alysa nefes borusuna kaçan meyveler yüzünden öksürürken Rein'e şaşkınlıkla bakakaldı. Daha önce kimse Maurice'i korkak olmakla suçlamamıştı. Maurice söyleneni ciddiye bile almadan arkasını dönerken Rein, Brene'i kontrol etti. Gözlerini kısmış olan panter ölümcül pençelerinin üzerine yaslanmıştı.

Maurice sabırsız bir halde ileri geri yürümeye başladı. Gregg ve Delbin'e ne olduğunu gerçekten merak etse de, şu anda bulunmak istediği yer burası değildi. Üstelik beklemek zorunda kalmışlardı. Panterin ilerlemesi için ısrar etmek üzereydi fakat ne kadar yorgun olduğunu anlamamak mümkün değildi. Kendini fazlasıyla hırpalamıştı.

"Hey," dedi Alysa kararsız bir şekilde. Ellerine bulaşan meyve lekelerini çıkardığı bir mendile silmeye başladı. "Şu anda babamın tek önceliği kayıplarımızı bulmak. Vasyl hakkında bir karara varacağını sanmıyorum. Bunu daha sakin bir şekilde yapmak isteyecektir."

"Vasyl hakkında zaten bir karara varmış durumda, Alysa. Birbirimizi kandırmamıza gerek yok."

"İşte buradasınız."

Maurice kimin konuştuğunu görmek için başını kaldırdı. Bir ağacın arkasından çıkan kadının yanında üç panter vardı. İçlerinden bir tanesi hemen Rein'in yanına giderek başını koluna sürtmeye başladı. Muhtemelen haber götüren panter oydu ve Rein'in yüz ifadesine bakılacak olursa, doğru kişilerden birini yönlendirmişti. Amazon normal savaşçılardan bile daha uzun görünüyordu. Boyu neredeyse Maurice'le aynıydı. Vücudu kasla kaplıydı. Gövdesinden çapraz bir şekilde geçen deri kayışa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bıçaklar yerleştirilmişti. Aynı şekilde bel kemerinde de uzun bir bıçak vardı. Elbette sırtında yay ve sadak asılıydı. Deri pantolon, yüksek çizmeler ve vücudunu sıkı bir şekilde saran deri bir yelek giymişti. Kısım kısım örülmüş olan saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yüzünde savaş boyasının izleri vardı.

Maurice onaylama bekleyerek Rein'e baktı. "Güvenebileceğimiz biri mi? Yani bir Amazon için bile olsa," diye ekledi.

Rein sadece başını sallarken, yeni gelen Amazon tek kaşını kaldırdı. "Bizimle bir problemin mi var?" Başını yana yatırarak saçlarında göz gezdirdi. "Anladığım kadarıyla kadınlara özeniyorsun. Gurur duydum ve biraz iğrendim," derken dudaklarını memnuniyetsizce kıvırdı.

Maurice boş konuşmalara vakit ayıran biri sayılmazdı. Özellikle en yakın arkadaşı infaz edilmek üzereyken. Çenesini öne çıkararak, "Maurice," dedi kendini tanıtmak adına.

"Larv."

Alysa birden ayağa kalkarak şüpheci gözleriyle kadını inceledi. Elleriyle pantolonunun arkasını silkerken öne doğru ilerledi ve omuzlarını geri atarak dik durdu. Alysa, Amazonlara hayran olduğunu her defasında belirtse de, Koper olmaktan onur duyduğunu Maurice biliyordu. Rald ve Niobe'un çocuğundan daha azını beklemezdi zaten.

"Bir şey mi var?" dedi Larv ifadesiz bir yüzle.

"Sen Myrina'nın kızısın, değil mi? Adını duymuştum."

"Evet ve şimdi neden burada olduğumu hemen açıklarsanız çok iyi olur. Geri dönmem lazım. Hâlâ bana ihtiyaçları var."

"Görünen o ki Doryaların saldırısına uğradık," dedi Maurice. Konuyu hızlıca açıklığa kavuşturmak istiyordu. "Sadece bizden değil, sizden de kayıplar var. Rald liderinizle görüşme talep etti. Bunun olmasına daha fazla müsaade edemeyiz. Her geçen gün sayımızı azaltmaya devam ediyorlar."

Larv başını sallarken ellerini beline yaslamıştı. "Saldırıya uğradığımızı biliyorum ve Thalestris bununla ilgileniyor. İz sürdüğünüzü sanıyordum. Bir sonuç alamadınız mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Brene çok yoruldu ve bence tamamen korkuyla hareket ediyor," dedi Rein omuzlarını silkerek. "Aleka kaybolduğu için panik halinde. İletişim kurabilecek kadar yakın değiller. Bu da sandığımızdan daha uzakta oldukları anlamına geliyor. Bana sorarsan ormanın her bir noktasını arasak bile onları bulamayacağız."

"Şimdiye kadar bir müdahalede bulunulmaması hataydı," dedi Larv kısa bir an için Rein'e bakarken. Bunun yüzünden Thalestris'i suçladığı belli oluyordu. Parmaklarını gergin bir şekilde kıpırdatan Larv başını salladı. "Rald'ın isteğini ileteceğim. Annem adına bir şey söyleyemem fakat bunu onaylayacağını düşünüyorum. O da birilerinin kaybolmasından memnun değil."

"Aleka'yı sevdiğini sanmıyorum," dedi Rein.

Larv bu sefer direkt olarak Rein'in gözlerine baktı. "Ben de bunu sadece Aleka için yaptığını sanmıyorum, Rein. Eğer şikâyetlerin varsa bunu doğru kişilere ilet. Bir isyanı henüz bastırdık, izlerini hâlâ taşıyoruz ve bir hayli kanlı geçtiği ortada. Aynılarını tekrar yaşamamızı istemeyecek kadar aklı başında görünüyorsun ama emin olamıyorum tabii. Sonuçta Aleka'yla arkadaştınız."

"Arkadaşız," diye düzeltti Rein. Birden gerilince, Brene ve kendi panteri ayaklanıp hırlamaya başladı. Larv'ın panterleri de karşılık veriyordu. "Geçmiş zamanlı konuşma, Larv. Hâlâ yaşıyor olabilirler."

"Evet, olabilirler," dedi Larv buna açıkça inanmadığının belli olmasına aldırmadan. "Ölü ya da diri fark etmez. Doryalar bu sefer çok ileri gitti. Bu kadar kişiyi karşılarına alıyorlarsa savaş istiyorlar demektir ve onlara istediklerini vermek için sabırsızlanan bir Amazon ırkı var. Deniz kızları tüm kıyılarda dolaşıyor. Karada olduklarına şüphe yok fakat nerede bulunduklarına dair yaklaşık bir tahminde bulunabilecekler. Haber verdikleri zaman harekete geçeceğiz."

"Bunun için beraber bir plan yapılmalı," dedi Maurice. "Yanlarına bir Deniz Kızı aldıklarına göre onun ne olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyorlar demektir ve bu yüzden su kenarlarından uzak duracaklardır. Deniz kızları bu durumda bir işe yaramaz. Siz henüz toparlanıyorsunuz, böyle bir saldırıyı tek başınıza gerçekleştiremezsiniz. Koperlere ihtiyacınız var."

"Bu doğru. Doryalara karşı yetersiz geliriz," dedi Larv ortada olan durumu onaylayarak.

Maurice için bu zaten açıkça görülüyordu. Ama yine de bir Amazon'un bunu kabul etmesi büyük bir durumdu. Diğer yandan Larv, Myrina'nın kızıydı ve herkes Myrina'nın Koperlere karşı nefret duygusu içermediğini biliyordu. Maurice, Alysa'ya bakarak başını sallarken telefonunu çıkarıp ona attı. Telefonu tek eliyle yakalayan Alysa babasına haber vermek için şifreyi girdi.

"Tarafsız bir yer olması gerekiyor ve bu konuda böylesine ciddiyseniz, Myrina ya da Thalestris Rald'la görüşmeye gelecek demektir," dedi Maurice. Larv ve Rein de ona katıldı.

Alysa kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapattıktan sonra, "Kızılağaçların orada buluşacağız," dedi. "Toparlanmak için bir gün yeterli olacaktır. Orada buluşur ve ne yapacağımıza karar veririz." Arkasını dönmüş çoktan yürümeye başlamıştı. Gözden kaybolmadan hemen önce durup Larv'a baktı. "Biraz pratik davranıp yanınızda uydu telefonu taşımaya başlamanız ürkütücülüğünüzden bir şey götürmez, bunu biliyorsunuz değil mi?"

Maurice şaşkın Amazonlara bakıp güldükten sonra Alysa'nın peşinden ormana girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM
'ESİNTİ'

"Sormayı unuttuğum bir şey var," dedi Tess koşturarak Gregg'in yanına gelirken. Saçlarındaki tokayı çekip kafasını kaşıdı. "Evden uzaklaştığında gittiğin yer steroid kampı gibi bir şey miydi?"

"Ne?"

"Yani daha önce de kaslıydın ama sanki seni yıllardır görmüyor gibiyim. Bu kadar kısa sürede nasıl böyle vücut yaptın? Sırlarını benimle paylaşır mısın?" derken onu hafifçe omuzladı. "Senin kadar kaslı olmak istemiyorum ama öyle olabilirim," dedi önlerinde yürüyen Aleka'yı işaret ederek. "Sence de çok iyi değil mi?"

Gregg konuşulanları duymamış gibi yürüyen Aleka'ya bakarken gülümsedi. Ölüm konusunda hiçbir tereddüdü olmayan bu korkusuz kadının neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Diğer yandan nasıl çocuksu olabileceğini de görmüştü. Tess'in gözlerini üzerinde hissedince boğazını temizleyerek bakışlarını Aleka'dan uzaklaştırdı ve duymasını istemeyerek sadece başını sallayarak onayladı. Aleka'ya bir zamanlar olduğu gibi nefret duysaydı bile vücudunun görünüşünü inkâr edemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tess tüm dişlerini ortaya çıkaran bir şekilde gülümsediğinde Gregg "Kes sesini!" diye homurdandı.

"Bir şey söylemedim ki."

"Kelimelerle değil," dedi Gregg ve kardeşinin bunun ciddiyetini kavramasını isteyerek kolunu tuttu. "Gerçekten, sakın öyle bir imada bile bulunma," dedi sessizce. Gregg, Aleka'nın bıçakları ve oklarının hedefinden kaçmayı uzun zaman önce öğrenmişti ama kardeşinin hiç şansı olmayabilirdi. Belki de özür dilemesini beklerdi. Çünkü Tess bir kadındı ve bu, Aleka'ya göre ona ikinci bir şans vermesi için yeterliydi. Ama üçüncüsü olmazdı.

"Tamam," dedi Tess ellerini havaya kaldırarak. "Tamam, ima yok. Ama bana dürüst olabilirsin," deyip biraz daha yaklaşarak fısıltıyla konuştu. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Gregg, bu bir suç değil. Hem... biliyorsun, artık zamanı gelmişti. Otuz beş yaşındasın ve sekiz yıldır doğru düzgün biriyle ilişkin olmadı."

Dena doğru düzgün kişilerin listesine bile giremezdi. Bu durumda liseden beri gerçek bir ilişkisi olmamıştı. Durum o kadar kötü müydü? Gregg böyle bir haldeyken bunları düşünmek istemeyerek kaşlarını çattı. "Aleka'nın bunun için uygun bir aday olduğunu sanıyorsan, kafadan aldığın darbe seni tahminimizden daha fazla etkilemiş demektir."

"Ama..."

"Tess," dedi Gregg sabırsız bir halde. "Açım, susadım ve ayrıca bir tuvalet bulursak hiç fena olmaz. Sahip olduğumuz tüm silahlar paslı birkaç bıçaktan oluşuyor. Güvensiz hissedip ilerlemek istiyorsam kusura bakmazsın, değil mi? İşte bu yüzden peşimden gelmemeliydin. Böyle şeyler için uygun değilsin."

Gregg yeniden yürümeye başladığında Tess umursamadan konuyu kapattı ve yanında ilerlemeye devam etti. "Tuvalet için hücrelerden birine girebilirsin. Özeline önem vermiyorsan tabii."

"Burada çalışan insanlar sadece gözlem amaçlı mı tesise iniyorlardı acaba?" dedi Gregg kendi kendine.

"Böyle bir yerde başka bir yerleşim oluşturmayı göze alacaklarını sanmıyorum," dedi Kyle. İki ortak, her zamanki gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşüncelerini dillendirerek beyin fırtınası yaparken bulmuşlardı kendilerini. Kyle içeri çökmüş bir taşa yumruğunun kenarıyla vurdu. "Bu tesisin nerelere gittiğini henüz bilmiyoruz."

"Her yerini incelememiz günler sürebilir." Gregg elini başının üzerinde dolaştırdı. "Bu çok saçma. Tek amaçları bizi burada tutmak mı? Dışarı çıkmamıza izin vermiyorlar, bizimle görüşmüyorlar." Başını kaldırarak duvarların üst kenarlarına bakmaya başladı. "Bir yerlerden izliyorlardır."

"Bizimle oynamak istiyorlar," dedi Aleka birden arkasını dönerek. Bunu daha önce de söylemişti ve Gregg şimdi buna her zamankinden daha fazla inanıyordu. "Dışarı çıkamıyoruz ve bu terk edilmiş yerde onlarla karşılaşana kadar yapabildiğim her şeyi yapacağım."

"Buna hiç şüphem yok doğrusu," dedi Pamela. Duvara yaslanmış konuşmanın bitmesini bekliyordu.

"Bir sorun mu var, neşe topu?" dedi Aleka tek kaşını kaldırarak Deniz Kızı'na dönerken. "Şu halin dışında yani." Elini vücuduna doğru sallayarak Pamela'nın hali hazırdaki durumunu kastetti.

Gregg başka bir tartışmayı engellemek için yürümelerini işaret etti. Tess ve Kyle çoktan arayı açmışlardı bile. Delbin, Pamela'yı gözlüyor, zaman zaman tökezlediğinde destek oluyordu. Aleka arkalarından gidecekken Gregg kolunu tutarak durmasını sağladı. Aleka, Gregg koluna dokundu diye tehditler savurmak yerine, ne söyleyeceğini merak ederek yüzüne baktı. Bu, Aleka için devasa bir adımdı ve attığının farkında bile değildi.

"Ne?" Sabırsızca arkasına göz attı. "Ne söyleyeceksin?" derken içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Diğerlerinden biraz uzakta yürümeni istiyorum. Daha önce kendini saklama gereği duymamış olabilirsin ama şu anda gizli görevde gibi davranamaz mısın? Tess ve Kyle hâlâ durumun gerçek yüzünü bilmiyor ve ben öyle kalmasını sağlamaya çalışıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu çok saçma ama tamam."

Gregg sadece kendisinin değil, Aleka'nın da tartışmalardan bıktığını anlamıştı. Bu şekilde bir yere ulaşamayacakları belliydi. Ayrıca yorgun ve kafaları karışık bir haldeydiler. Uzun bir koridorda yürüyüp geniş alana ulaştıklarında herkes bir köşeye dağılıp etrafı karıştırmaya başladı. Burası terk edilmiş bir yemekhaneye benziyordu. Sıralanmış masa ve sandalyeler, yemek dağıtım üniteleri vardı. Köşelerde çürümeye başlamış tahta dolaplar ve büyük buzdolapları bulunuyordu.

Gregg dolaplardan birine ilerlediği sırada duyduğu sandalye çekilme sesiyle arkasına baktı. Aleka öne doğru eğilmiş, elini sandalyenin üzerine koymuştu. İleri adım attığında dengesini kaybedip iki eliyle masaya tutundu ve dudaklarını aralayarak nefes almaya çalıştı ama sanki boğazına bir şey tıkanmış gibi başarısız oldu. Boğazındaki damarlar belirginleşirken gözleri titriyordu.

"Hey!" Gregg yanına gidip bir elini sırtına koyarak başını eğdi. "Aleka?"

"İyiyim," dedi Aleka gözlerini sımsıkı kapatarak. Elini kaldırarak boşluğa salladı. Gregg ne söylemek istediğini bilemeden elini tuttuğunda Aleka doğruldu ve bir adım atarak kendini sandalyeye bıraktı.

Gregg başka bir sandalyeyi onun önüne çekerek oturdu. Kollarını bacaklarına yaslayarak eğildi. Gözlerini yakalamaya çalışarak ona bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir an nefes alamadım." Parmaklarını boğazında dolaştırarak tırnakladı. "Ne olduğunun farkında değilim." Acıyla kaşlarını çatarak avucunu şakağına bastırdı. Dirseklerini masaya yaslayarak alnını ellerine bıraktı. "Bana bir şey yapıyorlar, değil mi? Nasıl yaparlar?"

Gregg onun gözlerini gördüğünde sandalyeyi yaklaştırdı. Akları kızaran gözlerinin irisleri neredeyse kaybolmuştu. "Uyuşturucu," dedi kendi kendine. Aleka'nın dirseğini tutarak üzerine giymiş olduğu uzun tişörtün kollarını yukarı doğru itti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aleka ne yaptığını bile sorabilecek durumda değildi fakat homurdanıp Gregg'e tekme atmaktan geri kalmadı. Daha azını yapsaydı Gregg korkmaya başlardı zaten. Diğer kolunu da incelediğinde hiçbir iğne izi bulamadı. "Yaklaş." Boynunu tutarak, kum ve toprak bulaşmış kirli saçlarını omzundan geriye bırakıp incelemeye başladı. Aleka'nın aldığı sıcak sık nefesler Gregg'in yüzüne çarpıyordu. "Burada işte," derken Aleka'nın kulağının arkasındaki hassas noktaya başparmağını bastırdı. "Acı hissediyor musun?"

Aleka başını iki yana salladı. "Ne var orada?" Gregg'in eline vurarak kendinden uzaklaştırdıktan sonra dokunduğu yeri parmaklarıyla yokladı. "Hiçbir şey yok."

"İğne izi var ama bu tuhaf," dedi başını yana yatırarak. "Bıçak yaraları bile iz bırakmazken ufacık bir iğne izi... Bu yine de anlamsız. Uyuşturucu vermiş olsalar bile etkisini neden şimdi göstersin ki? Hem de neden sadece sana?"

"Çünkü ben özel, güçlü ve harikayım."

Gregg gülerek başını salladı. "Evet, öylesin," dedi ve bunda son derece ciddiydi. Aleka'nın gözleri yavaşça kapanırken başını masanın üzerinde duran koluna yasladı. Gregg yaklaşarak elini ona uzattı fakat dokunmadan geri çekti. "İyi misin?"

"Biraz dinleneceğim. Beni rahat bırak."

Gregg ne yaptığını sorgulamadan ya da düşünmeden eğilip Aleka'nın saçlarını boynundan çekerek onu sıkmasını engelledi. Aleka, Gregg'in bacağına sağlam bir tokat indirdi. "Gidiyorum," dedi Gregg ayağa kalkarken. "Bensiz bir yere ayrılma." Aleka cevap vermeyince Gregg gitmek yerine orada durdu. "Ciddiyim, Aleka. Göz önünden kaybolma."

"Tamam. Ne bekliyorsun, söz vermemi mi?"

"Asla. Verdiğin sözleri tutmadığını biliyorum sonuçta."

"Defol, dedektif."

Gregg ellerini havaya kaldırarak arkasını döndü ve araştırmada diğerlerine katıldı. Dolaplarda metal yiyecek kapları, bölmeli yemek tabakları ve çelikten kaşıklar vardı. Kapağı kapatıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yemek dağıtım ünitesinin arkasına yürüdü. Arka taraftaki tezgâhı gördüğünde kısa bir an duraksayarak musluğa uzandı. Hiçbir hareketlilik olmamasından korkarak aparatı yukarı kaldırdı. Borulardan uğursuz sesler yükseldi, kenarları paslanmış musluk titredi ve su püskürerek önce kahverengi bir bulanıklık halinde aktı. Ardından daha düzgün bir şekilde berrak su gelmeye başladı.

"Bunun için seni öpebilirim," dedi Pamela hemen yanından.

Gregg gülümseyerek onu muslukla baş başa bıraktı. Düşmanlardan biriyle yüz yüze gelmeden önce suyu bulabildiklerine sevinmişti. Aksi takdirde Pamela söylediği gibi sadece kendini korumak için değil, aynı zamanda susuzluğunu dindirmek uğruna karşısına kim çıkarsa çıksın kurutacaktı.

"Sanırım hepimizin hayatını kurtardın," dedi Delbin. Kollarını bağlayıp metal tezgâha yaslanmıştı. Bunu hem suyu, hem de Pamela'yı kastederek söylemişti. Susuzlukla bir süre daha idare edebilirlerdi fakat Pamela'nın çok fazla sabrı kalmamıştı.

"Öyle görünüyor." Gregg yeniden arkasını döndü. Gözleriyle yemekhaneyi taradı fakat her yerde dolaplar ya da raflar vardı. Taze bir yemek bulamazlardı elbette ama böyle bir tesisin vazgeçilmezi hazır yiyecekler olmalıydı. Buna uygun olarak da konserve bulmaları şarttı.

"Aleka iyi mi?"

"İyi olacak," dedi Gregg dürüstçe. Buna sahiden inanıyordu. Aleka iyi olacaktı. Her zaman olmuştu. Tanıştıklarından beri Aleka sayısız defa bıçaklanmış, üç defa kurşunlanmış, –Gregg tarafından– tutsak edilip işkence görmüş, zehirli oklarla vurulmuş ve son olarak sırtından bir mızrak yemişti. Buna rağmen gücünü korumayı ve zayıf görünmemeyi her zaman başarmıştı. Gregg bu yüzden içten içe gurur duyuyordu. Aleka'nın ne olursa olsun kendini koruyacağını bilmek içini rahatlatıyordu. Yine de her defasında bir şekilde bıçakları, okları ya da sivri avcı dişlerini ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet!" dedi Tess bağırarak. Kendi etrafında dönerek ufak bir zafer dansı yaptı. "Evet evet evet!" Kyle onun bulduğu şeye baktıktan sonra duvarlarda çınlayan bir kahkaha atıp Tess'i yanağından öptü ve ona sıkıca sarıldı.

"Ne buldunuz?" dedi Gregg yanlarına giderken. Dolabın içine sıra sıra dizilmiş çeşitli konserve kutularını gördüğünde kardeşine bir de o sarıldı. Ayaklarını yerden kestiğinde Tess gülerek kolunu onun boynuna doladı. "Bunların hepsini tek başıma yiyebilirim," dedi Gregg önündeki ilk konserve kutusunu eline alarak. Üzerinde sebze çorbası olduğu yazıyordu. "Kyle." Ortağına bakarak başını salladı. "Herkesin yediğinden emin ol ve yapabildiğimiz kadarını çantana stokla."

"Tamamdır," dedi Kyle.

Gregg kutunun açma halkasını kaldırırken arkasını dönerek masaya doğru yürüdü. Aleka'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Daha iyi misin?" Aleka ne başını kaldırdı, ne de ses verdi. Gregg'in bıraktığı gibi duruyordu. Konserve kutusunu açıp masanın üzerine koydu. "Aleka?" Kolunu masaya koyarak başını yana eğdi. Bilerek mi ses vermiyordu, yoksa kendinden mi geçmişti emin olamıyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Uzun bir süre boyunca bilinçsiz olduğumu nasıl anladığımı biliyor musun?" Tek kaşını kaldırıp herhangi bir hareket bekledi. "Çünkü sayısını toparlayamadığım kadar çok seni gördüm. Rüyalarımda yani." Başını masanın altını görebileceği kadar geri çekti. Hayır. Bıçak darbesi de gelmiyordu. Gregg onun kendinde olmadığını garantilemişti. Aleka'nın bu sözlere tepkisiz kalmasına imkân yoktu. Omzunu tutup bir eliyle gövdesine destek vererek doğrulmasını sağladığında, Aleka dudaklarının arasından kısa bir nefes çekti. Gözleri titreyerek açıldı. "Selam," dedi Gregg rasta saçlarını geriye iterken.

"Uyuyakalmışım," dedi boğuk hırıltılı bir sesle. Masanın üzerindeki kutuyu gördüğünde kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Çorba. İç hadi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aleka kutuyu alıp yüzüne yaklaştırarak kokladı. Zehirlenip zehirlenmeyeceği dışında bir şey önemli değildi. Bu yüzden tadına bakma gereği duymadan büyük yudumlarla içti. Kutuyu indirdiğinde nefesini bırakarak parmaklarıyla dudaklarını sildi. "Bu iyi geldi," dedi.

"Fazlası var. Karnını doyur. Sonra yeniden keşfe çıkalım." Gregg ayağa kalkıp dolabın önüne gitti. Konservelerden birini daha aldı. Fasulyeydi. Favori yemeklerinden sayılmazdı fakat şu anda umurunda bile değildi.

Kyle kendi konservesini açarken karşı tarafta gördüğü şey yüzünden donup kaldı. Konserveyi elinden düşürdüğünde metal kutu içe doğru yamuldu. Gregg onun neye baktığını görmek için başını çevirdiğinde gülümsedi. Bu yenilenmiş Pamela'ydı. Saçlarıyla gözleri ışıldıyor, teni pembelikle parlıyordu. Renk gelmiş dudakları daha dolgun görünüyordu. Artık derisi tenine yapışmış gibi değildi, göz altlarındaki koyuluklar da kaybolmuştu.

Gregg arkadaşının haline gülerek omzuna vurduktan sonra çekmeceyi açtı. İçinden kaşık alıp doğrulduğunda Pamela'yla yüz yüze geldi. Gregg bir erkek olarak onun güzelliğini koşulsuz kabul edebilirdi. Pamela sadece güzel değil, aynı zamanda göz kamaştırıcıydı. Karşısındaki Deniz Kızı'na bakmak insanın ruhunu titretiyordu. Pamela minnet duygusunu göstermek adına eğilip Gregg'in dudaklarını öptü. Gregg refleksle dudaklarını araladı fakat Pamela'nın daha önce olduğu gibi hemen geri çekilmesini bekliyordu. Bu yüzden kıpırdamadan durdu. Fakat Pamela bir adım öne çıkarak yüzünü tuttu. Gregg'in içinde okyanus esintisi vardı. Öylesine bir rüzgâra tutulmuştu ki, gözlerini kapatsa kumsalda olduğunu zannedebilirdi. Burnuna denizin o berrak kokusu doldu ve tüm susuzluğu kayboldu. İçi su kadar tehlikeli, aynı zamanda masum bir hayat enerjisiyle dolmuştu.

Pamela geri çekildi. Sonra ufak bir öpücük daha vererek gülümsedi. "Teşekkürler, Gregg," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi..." Gregg başını eğerek boğazını temizledi. Eli kararsız bir şekilde dudaklarına gitmişti. "İyi görünüyorsun. Tam olarak ne kadar su içtin böyle?"

"Umarım tüm depoyu boşaltmamışımdır," dedi Pamela kıkırdayarak. Heyecanla rahat bir nefes alıp Gregg'in kolunu sıktı ve Tess'in yanına gitti.

Gregg kimseyle göz göze gelmek istemeden önüne döndü. Ne zaman bıraktığını bilmediği konserve kutusunu ve kaşığı eline alıp duvardaki yangın sırasında uygulanması gerekenleri açıklayan tabloya bakarak yemeğini yedi. İçinde kaçırılmış olmalarıyla ilgisiz kötü bir his vardı. Huzursuzluk kemiklerini içten dışa esnetiyordu. Yemeğinin tadı kuma benziyordu ve böyle hissetmesinin sebebini çölde olmalarına bağlayabilirdi.

Fasulyesi bittiğinde kaşığı içine atarak kutuyu bıraktı.

"Neden burada olduğumuz hakkında herhangi bir fikrin var mı?" Delbin'in sesi tedirgin ve diğerleri duymasın diye kısık çıkmıştı. Soruyu kime sorduğunu cevaplandığında anladı. "Birkaç tahminim var," dedi Aleka. Kutuların metal tıkırtısından anladığı kadarıyla kendine yiyecek yeni bir şeyler arıyordu. Gregg önündeki tabloyu okumayı bitirmeden buradan gidemeyeceğini düşünüyordu. Çocukken böyle takıntıları vardı fakat uzun zamandır ilk defa kendini bir çocuk kadar dünyadan habersiz ve aynı zamanda çaresiz hissediyordu.

Aleka kısa bir ıslık çaldı. "Meyve buldum. Bu ne böyle?"

"Şeftali ve ananas," dedi Delbin hızlıca ve sorusuna geri döndü. "Fikirlerini öğrenebilir miyim? Çünkü şu anda olmak istediğim en son yer burası. Neden şimdi? Sadece bir gün daha bekleselerdi olmaz mıydı sanki?"

Aleka retorik soruyu görmezden gelmek yerine ciddiye alarak yanıtladı. "Yeterince beklediklerini düşünüyor olabilirler. Eğer eski nişanlını kurtaracağını bilselerdi eminim bir ayrıcalık yaparlardı. Tüm bu nişanlılar başa bela olmak için mi var?"

Gregg omzunun üzerinden baktığında Aleka'yı ağzına büyükçe bir şeftali dilimi atarken gördü. Yüzünü buruşturdu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hemen sonra çiğneyerek yuttu. Delbin elindeki kutuyu Gregg'e doğru attı. Gregg ne olduğuna bakmadan açtığı kutuyu içmeye başladı. Delbin girdikleri konudan dolayı gözleriyle özür diledikten sonra Aleka'ya döndü. "Aklında bir plan yok mu? Siz Amazonlar her zaman stratejinizin ne kadar güçlü olduğuyla ilgili övünmez misiniz?"

"Ben Asteria değilim," dedi Aleka. Ağzından akan meyve suyunu parmaklarıyla sildi. "Mükemmel planlar bekleme. Benim fikirlerim daha çok saldır ya da saldırana kadar bekle yönünde."

"Benim aklımdakilerden daha iyi olduğu kesin." Delbin çatalıyla kendi kutusunun içindeki sebzeleri iterken nefesini tutmuştu.

Aleka dilini dudaklarının üzerinde dolaştırırken Delbin'i inceliyordu. Neden bu kadar kötü durumda olduğunu düşünüyordu muhtemelen. Sonra bir mucize gerçekleşti ve Aleka karşısındaki insanla empati kurdu. Yüzündeki ifade yumuşamıştı. Gregg bir evrime şahit oluyor gibi hissetmişti doğrusu. "Buradan kurtulacağımızı biliyorum," dedi Delbin'e. "Ve kurtulduğumuz zaman Colby'yi bulacağız, tamam mı?"

"Cabe," dedi Delbin iç geçirerek ama biraz daha rahatlamış görünüyordu.

"Cabe, tabii ki," dedi Aleka başını sallayarak. "Neredeyse evlenmek üzere olan bir adamdan bahsediyoruz. Bence fazlasıyla cesur. O yüzden kolay kolay pes etmeyecektir." Delbin burnundan nefesini bırakarak güldü. Teşekkür etmek için sarılacakken Aleka elini kaldırdı. "Dur bakalım. Fazla ileri gidiyorsun sanki." Delbin onu umursamadan sarıldığında Aleka'nın kolları öylece havada kalakaldı. Bir elinde konservesini tutmaya devam ediyordu. Kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam. Tamam, geri çekil artık." Delbin onun bu rahatsızlığından eğlenerek yanağını öptüğünde, Aleka'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Buna nasıl cesaret edebilirsin? Hemen geri çekil!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Delbin gülerek omuzlarını silkti ve uzaklaştı.

"Devam edebiliriz," dedi Tess. Büyük bir su şişesinin kapağını kapatıyordu. Gregg ona ve şişesinin büyüklüğüne baktığında Tess omuz silkti. "Tedbirli olduğum için beni suçlama. Bir daha susuz kalmak istemiyorum." Muhtemelen dolaplardan birinde bulduğu sırt çantasını takmadan önce birkaç kutu da konserve eklemişti.

Yemekhaneden çıkıp başka bir koridora girdiler. Her koridor bir öncekinin kopyası gibiydi. Ama Gregg aynı yerlerden geçmediklerini biliyordu. Dönüş yaptıkları zaman elindeki bıçakla duvarda ok işareti bırakıyordu. Labirentten farksız olan bu tesiste bir yere varamayacaklarından korkmuyor değildi. Diğer yandan izlendiklerini biliyor ve yemekhaneyi bulmalarının ekmek kırıntılarının başlangıcı olduğunu düşünüyordu. Böylece her ekmek kırıntısı onları bir başka ihtiyaçlarına yönlendiriyordu. Tam olarak Doryaların istedikleri adımları izliyor olabilirlerdi ama yemek yememe ya da tuvaleti kullanmama gibi bir lüksleri yoktu.

"Bu taraftan," dedi Aleka koridorda ilerlemek yerine başka bir dönemeci gösterirken.

Gregg'in gördüğü kadarıyla o tarafta tek bir aydınlatma bile yoktu. "Emin misin?"

"Hayır ama o tarafa gitmeliyiz." Ne söyleneceğini bile beklemeden karanlığa daldı. Çok geçmeden ara açılınca onu gözden kaybetmeye başladılar.

"Tam bir grup çalışması," diye söylendi Kyle.

Gregg, Aleka'yı durduramayacağını bildiğinden peşinden gitmek zorunda kaldı. Bir iki adım attıktan sonra durup arkasına baktı. "Farklı yöne gidebiliriz ama bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Onun yalnız gitmesi gerekiyordur belki de," dedi Kyle parmağını karanlığa doğru uzatarak. "Bu işte birlikteyiz, Gregg. Kimse kimseden üstün değil ve kararları ortak almamız gerekiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yalnız gidemez," dedi Gregg. Bunun fikri bile onu rahatsız ediyordu. Böyle bir şeye izin veremezdi.

Kyle, Gregg'i sabırsızlandırarak iki saniye düşündükten sonra nefesini bıraktı. "Birlikte gideceğiz öyleyse."

Gregg aceleyle başını sallayıp karanlığa daldı. Aleka'yla aralarında sessiz bir anlaşma vardı. Bazen birbirlerini öldürmek isteseler de, her zaman –farkında olarak veya olmayarak– birbirlerinin arkalarını kollamışlardı. Adımları takip etmek de bu anlaşmanın bir parçasıydı. Aleka'yı takip etmek zorundaydı ve bunu yaptığı her defasında olduğu gibi yine bir ölüm kalım savaşına atıldığının bilincindeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM
'SADAKAT VE FEDAKÂRLIK'

Üzerini giyinmekle meşgul olan Myrina kapının çalmasını göz
ardı ediyordu. Beline kemerini bağladıktan sonra yan yana du-
an iki kayışı alarak uyluğuna geçirdi. Dizinin üst tarafında bı-
ak taşımak her zaman avantajlı oluyordu. Ulaşması da taşıması
a fazlasıyla pratikti. Bıçaklarını yerleştirdiği sırada kapı açıldı.
Normalde olsa buna sinirlenirdi fakat şu anda hiçbir şey için har-
ayamayacak kadar yoğun ve yönlendirilmiş bir öfkeye sahipti.

"Rald görüşme talep etmiş," dedi Asteria kapıyı kapatırken.
Myrina ikinci bir ayak sesini duyduğunda arkasına baktı. Dena
a onunla birlikte gelmişti. Myrina'nın hayatı pahasına güven-
iği üç kişiden ikisi karşısındaydı. Diğeri de kontrol altında tu-
madığı kızıydı. Asteria dudağının altını kaşırken Myrina'nın
azırlanmış halini inceledi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Burada daha fazla kalamam," dedi Myrina yeniden önüne
önerek.

"Şimdi gidemezsin. Halkımızdan biri kayıp," dedi Dena.

"Kayıp kişinin adını bile bildiğinden şüpheliyim." Myrina
un bir bıçağı belindeki kılıfa yerleştirdi. "Derdinin ne oldu-
nun farkındayım ve bu tavrın hoşuma gitmiyor."

"Madem farkındasın, yardım et öyleyse."

Myrina birden onlara döndüğünde ikisi de birer adım gerileyip nefeslerini tuttular. "Neden gittiğimi sanıyorsun, Dena? O kuleye yeniden kapanmak gibi bir niyetim yok. Thalestris, Amazonlara liderlik edebilecek kadar yetenekli. Bensiz bir süre idare edebilir. Doryaların peşine düşeceğim."

"Tek başına olmaz."

Myrina, Asteria'nın fikirlerine her zaman değer verirdi. Çoğu kişinin sahip olmadığı bir bakış açışı vardı onda. Olaylara kendi kafasındaki pencereden bakıyordu. Kimsenin görmeyi başaramadığı bir pencereydi. Durup düşünmesi gerektiğini biliyordu fakat oğlu bir grup katilin elindeyken beklemesi zordu. "Rald saldırmak mı istiyor? Yoksa Gregg'in bizim elimizde olduğunu mu düşünüyor?"

"Hayır," dedi Asteria. "Doryalar tarafından kaçırıldıklarının farkında. Ayrıca onlardan iki kişi kaybolmuş. Sadece Gregg değil."

"Ortak bir saldırı mı istiyor?"

"İsyanı bastırmak için kısa süreliğine de olsa ittifak kurabildik." Dena, Myrina'yı ikna edebilme umuduyla öne çıktı. Sakin ve mantıklı kalmaya çalışarak konuşuyordu. Üzerine saldırmak üzere olan bir kaplanı sakinleştirmek ister gibiydi. Daha doğrusu panteri. "Fazlasını da yapabiliriz. Yıllardır Doryalarla uğraşıyoruz. Artık bunun devam etmesine izin veremeyiz. Ne biz, ne Koperler, ne de deniz kızları için başka seçenek kaldı. Kaçırdıkları kişilerden bir daha haber bile alamıyoruz," derken sesi titremiş fakat boğazını temizleyerek kaşlarını çatmıştı.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Myrina, Asteria'ya dönerek. "İttifak kurmamız mantıklı olur mu?" Asteria konuşmak için derin bir nefes almıştı ki Myrina vazgeçerek başını iki yana salladı. "Boş ver. İkiniz de mantıklı konuşamayacak kadar duygusal düşünüyorsunuz. Larv nerede? Ona buraya gelmesini söyleyin."

Dena dışarı çıktığında Asteria, Myrina'ya yaklaştı. "Duygusal karar almanın bir sakıncası yok, Myrina. O senin oğlun.

Böyle bir durumda inisiyatif kullanmayacaksan, her şeyden vazgeçmiş olmana değer mi? Artık kraliçe olmamanın tek sebebinin Gregg olduğunu biliyorsun. Amazonlara liderlik etmek yerine oğlunu seçmişken, neden şimdi başka bir şey yapman gereksin?"

"Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun?" Myrina yüzünün etrafını çevreleyen kısa dalgalı saçlarını geri itti. "Amazonlar bir isyanın hasarını atlatmaya çalışıyorlar. Sadık oldukları konusunda kime inanacağımı bugün de bilmiyorum. Böyle bir saldırıda güvenmediğim kişileri yanımda istemiyorum. Ayrıca bu özel bir mesele. Oğlumu kurtarmam gerekiyor ve bu konu Amazonları ilgilendirmiyorsa, kendi amaçlarım için onları tehlikeye atamam."

"Doryaların karşısında durmamız gerektiğini herkes biliyor. Bunun farkındalar ve yardım etmek istiyorlar. Hâlâ zihinleri karışık olan Amazonlar var ama onları bir araya getirebilecek tek şey saldırıdır. Ortak düşmandan daha iyi bir birlik sebebi olamaz. Bunu çok iyi biliyorsun."

"Tarafsız bir bakış açısına ihtiyacım var."

"Sadece Gregg değil, halkımızdan biri de tehlikede. Thalestris'in şu anda panterleriyle sarılıp uyuduğunu mu sanıyorsun? Amazonları toplayıp bilgilendirmeye başladı bile. Tek başına yapma, Myrina," dedi Asteria başını sallarken. "Amazonların senin liderliğine ihtiyacı var. Buraya geldiğinde, anneleri uzun zamandır ortalıkta görünmeyen çocukları kontrol altına almış gibiydin ve bu durum bir süre daha böyle devam edecek. Seni korumak zorundayız."

"Kararlarımla oynaman hoşuma gitmiyor." Myrina iç geçirerek yüzünü ovuşturdu. Arkasını dönüp ellerini beline yaslarken yürümeye başladı.

"Doğru karar alacağını garantiliyorum sadece. Bu kötü bir şey değil."

Sesi kazanmış olduğunun verdiği duyguyla rahatlamıştı. Myrina saçlarını koparırcasına parmaklarıyla arkaya taradıktan

sonra Asteria'ya baktı. "Bunu yapmanın tek sebebi doğru karar verecek olmam ya da Doryaları etkisiz hale getirmemiz değil. Gregg'i kurtarmamı istiyorsun."

"Gregg'i beraber kurtarmamızı istiyorum. Ayrıca Doryaların zorbalığından bıktım. Karşı saldırıyı hak ediyorlar."

Dena'yla birlikte içeri giren Larv nefes nefese görünüyordu. Kızının saçları onunkilerden daha uzundu. Kısa birkaç tutamı alnına dökülüyordu. Uzun boylu ve kaslı olmasına rağmen inceydi. Yüzündeki savaş boyalarından bazıları akmış ve onu istediğinden daha vahşi birine dönüştürmüştü.

Myrina onun babasını hatırlıyordu. Çok uzun yıllar önce fazlasıyla meraklı bir kâşifin yolu bu ormana düşmüştü. Sınırdaki panterlerden kurtulduğunu duyduklarında, Myrina kendi panterlerini göndermişti. İki gün sonra panterleri geri dönmüştü. Üstelik aç bir şekilde. Myrina birini göndermek yerine kendi gittiğinde tanışmıştı Samuel'le. Hırpani kıyafetlerini, uzun saçlarını ve birbirine girmiş sakallarını hâlâ hatırlıyordu. Myrina'yı gördüğünde neredeyse sarıya dönük ela gözlerini kısmış ve panterlerinin yapamadığı şeyi yapmaya mı geldiğini sormuştu. Myrina, heyecan ve merak dolu yakışıklı Samuel'e âşık olmamıştı. Hayır. İhanetin en acısını hissettiren, en akıllı düşüncelerini söndüren o duygu Gregg'in babasına aitti. Yıllar boyunca hem âşık olduğu, hem de nefret ettiği adama...

"Herkesi bilgilendiriyoruz," dedi Larv. Myrina konuşmayınca konuya kendisinin girmesi gerektiğine karar vermiş gibiydi.

"Bu saldırının mantıklı olduğunu düşünüyor musun?"

"Elbette!" dedi Larv başını hararetle sallayarak. "Sen düşünmüyor musun?"

"Kavgaya tutuşmayı ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz, Larv. Sana sorduğum, bunun sahiden mantıklı olup olmadığı. Tufana kapılmış gibi bir karar verme. Şu anda akıllı tarafının konuşmasına ihtiyacım var."

Larv annesinin ciddi olduğunu kavramıştı. Myrina her zaman ciddiydi ama Larv bazen bunu görmezden gelmeyi tercih

ediyordu. Fakat bugün her zamankinden farklıydı. "Anne," dedi nefesini bırakarak ona yaklaşırken. "Bunun sahiden mantıklı bir karar olduğunu düşünüyorum. Kim düşünmez ki? Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Sebebi ne?"

Myrina başını salladı ve kimseye bakmadan dışarı çıktı. Merdivenleri inip bahçeye ulaştığında Thalestris'in Helen'le konuştuğunu gördü. Merkezde her zaman olduğundan çok daha fazla Amazon vardı. Hazırlıklar yapılıyor, planlar oluşturuluyor ve gruplar belirleniyordu. Myrina ellerini beline yaslayarak Amazonları izledi. Panterlerinden bir tanesi gelip bacaklarının etrafına kıvrılmıştı. Myrina'nın dudaklarına yavaşça gülümseme yayıldı. Doryaların işi hiç kolay olmayacaktı.

*

Gregg karanlık koridorda yürümekte zorlanmamıştı. Gözlerinin alışması sandığından daha kısa sürmüş, ayrıca karanlığın orada olduğunu bilmesine rağmen içgüdüleri ona yol göstermişti. Koridor hastane gibi kokuyordu. B vitamininin rahatsız edici yapışkanlığı her yana yayılmıştı.

Aleka'nın öfkeyle boğuklaşmış bağırtısını duyduğunda başka bir yöne dönmek üzereydi. Koşmaya başladığında gözlerini kapamak zorunda kaldı. Tavandaki floresan ışıklar titreşerek cızırdamıştı. Gregg elini aşağı indirdiğinde içerisinin bembeyaz olduğunu fark etti. Koridorun iki tarafında da cam duvarlar vardı. Aleka orta kısımdaki cam duvarın önünde dizlerinin üzerine eğilmişti.

"Demek buraya getirmişler," dedi Delbin, Gregg'in yanından geçerek. "Beni kaçırdıkları sırada kurtulmuş olmasını umuyordum."

Aleka dişlerini sıkarak derin nefesler alırken, öfkeden kızarmış gözlerini yavaşça Delbin'e çevirdi. Göğsü hararetle inip kalkıyordu. Bir elini camdan ayırmadan ayağa kalktı. "Coleta'nın burada olduğunu biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin, öyle mi?" Gregg, Delbin'i bileğinden tutarak geriye çekti. Aleka hiç tanık olmadığı kadar dengesiz görünüyordu ama Delbin'e

saldırmaya kalkmadı. Bunun tek sebebi muhtemelen oradan ayrılmak istememesiydi. "Onu neredeyse burada bırakıyordum!"

"Ben... bilmiyordum," dedi Delbin kararsız, kısık bir sesle. "Sadece şüphelendim."

Coleta'nın hareketi dikkatini dağıttığında Aleka yeniden yere eğildi. Minik panter sağlıklı görünüyordu ama normalde olduğundan daha az neşeliydi sanki. Gregg bunu nasıl ayırt edebildiğini bilmiyordu. Sadece o his oradaydı ve görmüştü. İki küçük patisini cama koyarak yüzünü yaklaştıran Coleta'nın ağzı açık duruyordu.

Gregg arkasına bakıp Delbin'i Pamela'nın yanına bıraktı. "Camın arkasına açılan herhangi bir yer bulmaya çalışın." Cesaret için boğazını temizledikten sonra ileriye doğru yürüdü. Belli bir mesafede kalması gerektiğini biliyordu ama hiçbir suçu olmamasına güvenmek istiyordu. Diğer yandan, bahsettiği kişi Aleka'ydı ve onun tamamen kendine özgü bir yargılama sistemi vardı. "Aleka..."

"Sana onu alıp kaçmanı söylemiştim. Şu anda burada olmak zorunda değildi."

"Uyuşturulmuş mu sence?"

"Evet." Aleka'nın sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, Gregg onun acı çektiğine yemin edebilirdi. Yumruk yaptığı eliyle cama vurdu. Demir kadar sağlam olan cam titrememişti bile. Bu, Aleka'nın daha da sinirlenmesine sebep olurken, Gregg iki yumruğunu birden indirdi. Coleta geri kaçtığında Aleka ellerini açarak avuçlarını yasladı. "Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Seni oradan kurtaracağım."

"Seni duyduğunu sanmıyorum." Aleka ona baktığında Gregg omuz silkti. "Biz de Coleta'nın kalp atışlarını ya da nefesini duymuyoruz. Cam bu kadar sağlamsa, aynı zamanda ses geçirmezdir. İçeri girmenin bir yolunu bulacağız." Gregg, Coleta'nın hareketlerini incelerken cama biraz daha yaklaşmıştı. Onun varlığını hisseden Coleta ağzını kapadı. Hırlıyor

olmalıydı. "Uyuşturucuyu panterine vermişler. Yemekhanedeyken verdiğin tepki bu yüzdendi."

"Öyle görünüyor," dedi Aleka. Yere oturup yüzüne düşen saçları arkaya attı. "Onları öldüreceğim. Beni duyuyor olmaları umurumda değil. Verecekleri cevapları, yolundan çıkmış amaçlarını duymak için beklemeyeceğim."

Bunu öylesine soğukkanlılıkla ve sıradan bir şekilde söylemişti ki Gregg ürperdiğini hissetti. Onun ciddi olduğunu bilmek bunları sadece öfkeyle söylenmiş sözler olmaktan çıkarıyordu. Buraya yaklaştıkları an Aleka, Coleta'yı hissederek bulundukları noktaya koşmuştu. Panterleriyle arasında belki de hiç kimseyle kuramadığı ve kuramayacağı bir bağ vardı. Gregg kendi sırtlanını edindiğinde böyle bir yakınlık kurup kuramayacağını bilmiyordu fakat Aleka için bu ilişkinin çok önemli olduğunun farkındaydı. Panterlerini kurtarmak uğruna her şeyi yapardı.

Camın arkasındaki beyaz duvarın hareketlendiğini gördüklerinde ayağa kalktılar. Orada olduğunu fark etmedikleri kapı yana doğru kayarak açıldı. Koyu renk saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış bir kadın çıktı. İş yerine uygun olabilecek bordo bir etekle, krem rengi bluz giymişti. Ellerinde mavi lateks eldivenler vardı. Yüzündeki kusursuz bir mükemmellikle uygulanmış makyajıyla son derece profesyonel, aynı zamanda acımasız görünüyordu. Hayatı boyunca tek bir mimik bile kullanmamış izlenimi yaratıyordu.

"Sonunda biri görünmeye karar verdi demek," dedi Aleka. Sinirli bir şekilde dudaklarını ıslatıp çenesini yukarı kaldırdı. "Camı aç!" Gregg kadının duyamadığını söylemedi. Bunu Aleka da biliyor fakat cümlelerin ağzından dökülmesini engelleyemiyordu. Kadın cebinden çıkardığı şırıngayla Coleta'ya yaklaşırken, Aleka iki elini birden cama yaslayarak hızlıca vurdu. "Sakın bir şey yapma! Dokunma ona!"

Coleta minik bedeniyle çırpınsa da uyuşturucu aldığı belli oluyordu. Patilerini yeterince hızlı savuramıyor, dişlerini kadının koluna geçiremiyordu. Vücudu iki yana sallanıp dururken

kadın boğazını kavradı. Coleta'nın ağzı açılırken Aleka onun yerine bağırarak yeniden cama vurdu. Gregg çaresizlikle bir türlü yeterli gelmeyen nefesler alırken elini başının üzerinde dolaştırıyordu. Diğerleri de gürültüyü duymuşlardı fakat akıllarını kullanarak güvenli bir mesafede duruyorlardı.

İçinde şeffaf bir sıvı olan şırıngayı Coleta'nın boynuna batırıp enjekte etti. Panter sadece birkaç dakika daha çırpındı. Patileri hareket etmeyi kestiğinde kadın onu yere bıraktı. Ürkütücü bir durağanlıkla şırınganın kapağını kapattıktan sonra aynı kapıdan dışarı çıktı. Kapı kapandığında yeniden görünmez olmuş gibiydi.

"Hayır. Hayır," dedi Aleka yere eğilirken. "Hayır, lütfen..." Başını iki yana sallayarak inkâr etmesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Nefes alıp verişlerini ya da kalp atışlarını duyamazlardı fakat yükselip alçalmayan gövdesini fark edebiliyorlardı. Nefesi son bulmuştu. "Coleta," dedi Aleka fısıltıyla. Parmaklarıyla panteri arasında aşılmaz bir cam duvar vardı. Onun hemen ötesinde panter burnu cama yaslı, başı geriye doğru kıvrılmış bir şekilde yatıyordu. Dudaklarının arasından küçük sivri dişleri ve pembe dili görünüyordu. Alıp vermesi gereken nefesi camda buhar oluşturmuyordu. Aleka yutkunarak titreyen parmaklarını cama bastırdığında tırnakları bembeyaz kesildi. Yavaşça kırptığı gözlerini panterinden ayırmıyordu.

"Gregg. Buna bakmalısın."

Kyle'ın sesini duyan Gregg başını çevirirken dikkatle ayağa kalktı. Geldikleri koridorun ışıkları bir bir kapanırken karanlık üzerlerine koşuyordu. Keskin sesleri duyduğunda Gregg arkasını dönmek üzereydi. Bakışlarını yeniden karanlığa yönelttiğinde yukarıdan aşağıya düşen bıçakları gördü. Tiz bir sesle havayı keserek yere inen bıçaklar tıkırdayarak beton zeminde yankılanıyordu. Her bir ışık kapandığında bıçaklar biraz daha yaklaşıyordu.

"Gidiyoruz," dedi Gregg geriye doğru bir adım atarak. Kimsenin bunu bir daha duymaya ihtiyacı yoktu. Herkes aceleyle

bulabildikleri ilk çıkışa koşarken Gregg, Aleka'nın yanına kadar geriledi. Gözlerini karanlıktan ayıramıyordu. "Aleka, ayağa kalk."

"Bizi öldürmeyecekler. Sadece korkutmaya çalışıyorlar."

"Öyleyse bunu çok iyi başarıyorlar. Üzerime uçan bıçaklar istemiyorum tamam mı? Hemen kalk." Aleka, Gregg'in anlamadığı kelimelerle Coleta'yla konuşuyordu. Unutulmaya yüz tutmuş eski bir dil gibi geliyordu kulağa. Bir ışık daha kapandığında Gregg arkasını döndü. Aleka'ya –özellikle böyle bir haldeyken– dokunmaması gerektiğini biliyordu fakat onu burada bırakamazdı. Kolunu beline dolarak havaya kaldırdı. "Gitmemiz gerekiyor, prenses. Seçeneğe bağlı değil."

"Bırak beni! Ne yaptığını sanıyorsun?" Aleka'nın ayaklarının sadece ucu yere değiyordu. Gregg onun tekme savurmasını beklerken, bir an sonra durulduğunu fark etti. Muhtemelen peşlerini kovalayan karanlığı görmüştü. Nefesi kesilerek kasılırken Gregg'in omzuna vurdu. "Çek ellerini üzerimden!" dedi. Gregg, aklının başında olduğuna güvenerek onu yere bıraktı. Aleka duraksayınca da elini tutarak çekiştirdi.

Diğerlerini yakalamaları çok zor olmamıştı.

"Gregg!" diye bağırdı Tess. Gregg kadar iyi bir görüş açısı olmadığı belliydi ve insan olduğu için bu gayet normaldi.

"Buradayız." Gregg kardeşinin arkada kaldığını gördüğünde ilerlemesini işaret etti. "Durma!"

Kyle, Tess'in kolunu tutarak önüne aldı ve sırtından iterek koşmasını sağladı.

Gregg arkasına baktığında tüm ışıkların kapandığını gördü ama artık bıçaklar düşmüyordu. Nasıl bir oyun oynadıklarını anlayabilmiş değildi ve tüm kozların onların elinde olmasından kesinlikle hoşlanmıyordu.

Başka bir kapıdan içeri girdiklerinde, duvarları açık kahverengiye boyanmış tamamen boş bir odayla karşılaştılar. Kare şeklindeki odanın duvar ve tavanla birleştiği yerlerde havalandırma ızgaraları vardı. Asıl dikkati çekense dikdörtgen

şeklindeki casus aynaydı. Sorgu odasında bulunan camların aynısıydı. Kyle ve Gregg birbirlerine baktılar.

"Odada neden ayna var?" dedi Pamela şüpheci bakışlarla gözlerini kısarken.

"O bir casus ayna," dedi Kyle.

"Karşı tarafta bizi izleyenler var yani." Aleka ilerleyerek tam önünde durdu. Camın kenarlarındaki çıkıntıya ellerini yaslayarak kendi görüntüsüne karşı donuk bakışlarını yöneltti. Gregg diğer tarafta her kim varsa onun için neredeyse endişelenecekti. Uzun zaman önce alıştığı Aleka'nın bakışlarını bazen hâlâ ürkütücü buluyordu. "Beni yaralamaktan, kaçırmaktan ve tutsak etmekten çok daha büyük bir hata yaptınız. Bol şans. Çünkü sahiden delirmiş durumdayım."

Parmaklarını gözlerine bastırarak yürüyen Delbin kendi kendine konuşurken, Tess kollarını bağlamış camdan uzak kalmaya çalışıyordu. Pamela, Aleka'nın yanında durmuş tırnağıyla cama vuruyordu. Muhtemelen sağlamlığını kontrol ediyordu.

Kyle çenesini kaşıyarak Gregg'e yaklaştı. "Bize anlattığından fazlasını bildiğinin farkındayım. Konuş hadi," dedi. Gregg dudaklarını araladı fakat bir şey söylemeden yeniden birbirine bastırdı. "Neler oluyor?" dedi Kyle üstelemeye devam ederek.

"Anlatacaklarıma inanacak mısın?" dedi Gregg şüpheyle. Kolay şeyler söylemeyeceğini biliyordu. Herkesin bir anda kabullenebileceği bir durum değildi. Koperler ve hayvan kontrolünü atlayarak öncelikle Amazonlardan bahsetmeyi düşündü. Adım adım gitmek daha iyiydi.

"Beyaz maskeli adamlar tarafından bir ormandan kaçırılıp çöldeki bir tesise kapatıldım. Uzaklaşmamızı engelleyen bomba helikopterinden ve karanlıkta süzülen bıçaklardan bahsetmeye gerek bile yok. Yani şaşırma ama söyleyeceğin her şeyi kabul edebilirim."

"Amazonlar gerçek ve onlardan iki tanesi şu anda bu odada."

Kyle ciddi ciddi başını sallarken Gregg kaşlarını kaldırarak bekledi. Uzayan sakallarını kaşıdıktan sonra burnunu çeken Kyle

kısaca omzunun üzerinden baktı. Gregg'e bir adım daha yaklaşıp dostça destek vererek elini kolunun üzerine koydu. "Senden dürüst olmanı istiyorum. Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Kyle..."

"Yargılamıyorum. Söz veriyorum, kimseye söylemem ama bunun için yardım kuruluşları olduğunu biliyorsun. Her adımda yanında olacağım. Ben senin dostunum."

"Bana inanmayan bir dost." Kyle'ın yüzünde anlayışlı bir ifade dolaşırken Gregg başını kaldırdı. "Pamela," diye seslendi. "Bir saniye buraya gelir misin?" Pamela önce onlara baktı, sonra yanlarına doğru yürüdü. Gregg o sırada Tess'in yaklaşmasını işaret etti. Tess merakla kaşlarını çatarken Gregg derin bir nefes aldı. "Aleka ve Pamela birer Amazon. Temel olarak efsanelerdeki gibi ama biraz daha karmaşık."

"Gregg," dedi Tess mırıltıyla.

"Ben delirmedim. Şu yüz ifadeni temizle."

"Bak, biliyorum..."

Gregg konunun nereye varacağını bilerek elini kaldırdı. "Bunun Dena'yla hiçbir ilgisi yok. Sakın bir daha onun konusunu açmaya çalışma." Pamela rahatsız bir şekilde yutkunurken Gregg başını salladı. "Sana inanmalarını sağla." Pamela bir saniyeliğine gözlerini kapatıp yeniden açtığında, karşısında duran Tess ve Kyle donup kaldı. Gözlerinde okyanus dalgaları dolaşan Pamela'nın saçları ılık bir rüzgâra tutulmuş gibi dalgalanmaya başlamıştı. Gregg ellerini beline yaslayarak bir süre alışmalarını bekledi. "Pamela bir Deniz Kızı. Amazonların kuzeni oluyor. Sizin kaçırıldığınız ormanda yaşıyorlar."

"Başım dönüyor," dedi Tess nefessiz bir halde.

"Hâlâ inanmadıysanız..." Pamela ileri çıkarak Kyle'ın elini tuttu. Şaşkınlıktan kıpırtısız duran Kyle öylece bakıyordu. Hiç zorlanmadan Kyle'ı çekip odanın diğer ucuna fırlatan Pamela bir an sonra dudağını ısırdı. "Ah, insan!" dedi fırlattığı kişinin hangi türden olduğunu unutmuş gibi. Kyle'dan daha hızlı bir

şekilde gidip onu karşıladı ve hızla duvara çarpıp kemiklerinin parçalanmasını engelledi.

"Pamela," dedi Gregg rahatlayarak nefesini bırakırken. "Biraz ileri gitmedin mi?"

"İyi bir noktada durdum bence," dedi Pamela bulunduğu konumu kastederek. "Duvara çarpmasını önleyebilecek bir manevraydı. Süperim, değil mi?" derken bakışlarını Kyle'a çevirdi.

"Harikasın," dedi Kyle nefesi kesilmiş bir halde. Gözlerini Pamela'dan ayıramıyordu.

Gregg arkadaşının haline gülüp başını sallarken kapıya döndü. "Buradan çıkalım hadi." Metal kolu indirerek kapıyı açtı ve herkes çıkana kadar bekledi. Aleka bir elini belindeki bıçağın üzerine koymuş, korkutucu bir sakinlikle yürüyordu. Çıkmak üzereyken Gregg başını yana eğerek duraklamasına neden oldu. "İyi misin?" diye sordu ne cevap alacağını tahmin etse de.

"Ödeştiğimizde daha iyi olacağım," dedi Aleka yoluna devam ederken.

Belirtmesine gerek var mıydı? Gregg'in tahmini kesinlikle tutmuştu. Odada kalan son kişiye dönerek gülümsedi. "Hâlâ başın dönüyor mu?"

"Tüm bu olanlara inanamıyorum," dedi Tess. Yeterince hava gelmiyormuş gibi göğsünü dolduran bir nefes alıp dudaklarını ıslattı. Kollarını bağlayıp düşünceli bir halde kaşlarını çattı. "Kyle bana Aleka'dan bahsetti. Cinayetlerden haberim var. Anneni aramak için Aleka'yı takip ettin. Cevapların o belalı ormanda olacağını biliyordun."

"Bilgisiz kalmanızı ve bunu size karşı kullanmalarını istemediğim için anlattım. Son ana kadar bekledim, belki kurtuluruz diye ama..."

"Umutların bitti mi? Burada ölecek miyiz?"

"Hayır!" dedi Gregg kesin bir şekilde. Ellerini Tess'in yanaklarına koyarak başını eğdi. "Duydun mu beni, hayır. Ne pahasına olursa olsun seni buradan çıkaracağım."

"Ve Aleka'yı mı?" dedi Tess dudakları gülümsemeyle kıvrılırken. Gregg'in iç geçirmesine fırsat vermeden onu omzundan dürttü. "Gözlerini üzerinden ayıramıyorsun. Fena tutulmuşsun. Bu bakışları tanıyorum."

"Yine aynı konuyu açacaksan..."

"Dena'dan bahsetmeyecektim," dedi Tess masumca omuzlarını kaldırarak. "Peşimde koşan erkeklerden biliyorum. Aynı tatlı ve çaresiz ifade. Ama bir fark var."

"Neymiş o?" Tess'i koridora çekerek kapıyı arkalarından kapattı.

"Aleka benim gibi bu durumdan memnun görünmüyor." Gregg dişlerini birbirine bastırdığında çenesindeki kaslar gerildi. "Diğer yandan," diye devam etti Tess kardeşinin tepkilerini gözleyerek. "Ben bundan memnun olsam da şimdiye kadar hiç âşık olmadım. Ama Aleka sana karşı bir şeyler hissetmesi uygun değilmiş gibi davranıyor. Sanki böyle bir duyguyu yaşaması yasak ya da yanlış bir şeymiş gibi."

"Daha doğru söyleyemezdin," dedi Gregg sessizce.

Aleka kendince de olsa, Gregg'e ilgi duyduğunu ama bu duygularla baş edemeyeceğini belirtmişti. Hem de kesin bir şekilde. Bunun yasak olmasından bahsetmemişti. İkisi için de ortada olan bir durumdu zaten. Kimse böyle bir şeyi hoş karşılamazdı. Koper topraklarındakiler bile.

Gregg ilerledikleri sırada arkasından gelen ayak seslerinin kesildiğini fark ederek döndü. Tess'i farklı bir yöne giderken gördüğünde başını eğdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Önlerinde ilerleyen arkadaşlarının da dikkatini çekmişti. Gregg ufak bir kilit sesi duyduğunda başını yukarı kaldırdı. Üstüne inen parmaklıklardan son anda kaçabildi. Yanlış tarafa kaçması haricinde iyi bir hamleydi. Gümüş renginde parlayan parmaklıkları kavradı. "Tess!" Sesi boş koridor boyunca yankılandı.

"Ne oluyor böyle?" dedi Kyle hemen yanından.

Gregg parmaklıkları çekmeye çalıştı. Başarılı olamayınca bağırarak avuçlarıyla vurdu. "Tess! Buraya dön!"

Tess gözlerini kırpıştırarak arkasına baktı. Nerede olduğunu fark ettiğinde panikleyerek gittiği yolu geri döndü. "Çıkar beni buradan," dedi titreyen sesiyle.

Gregg yeniden parmaklıklara tutundu. Daha birkaç dakika önce onu kurtaracağına söz vermişti. Yanılgısıyla bu kadar çabuk karşılaşmaya hazır değildi. Kollarındaki damarlar kabarırken kasları gerilmişti. Dişlerini sıkıp harcadığı güçle homurdandı. Tess sürekli arkasına bakıp duruyordu. Gregg daha önce onu hiç bu kadar panik halinde görmemişti.

"Kendine doğru çekmen bir işe yaramayacak." Aleka, Gregg'in diğer yanına geçti. "Esnetmeyi deneyelim. Neşe topu, yardıma gel." Pamela saçlarını arkaya atarak kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bir saat öncesine göre çok daha iyi yürüyordu. Gövdesinin altında pullu, güçlü bir kuyruk yerine iki farklı uzuv olmasına alışmıştı. Aleka'nın gösterdiği yeri tuttu. "Hemen yanındaki çubuğu çekeceksin, dedektif. Kardeşinin geçebileceği kadar boşluk yaratmamız yeterli."

"Bu çubuklar titanyumdan," dedi Pamela ama yine de Aleka'nın söylediğini yaparak ellerini uzattı. Aleka'yla ikisi aynı çubuğu kavramıştı. Gregg yanındaki bir başka çubuğu eğmeye çalışacaktı.

"Tam şu anda mı gerçekçi olmaya karar verdin?" dedi Aleka.

Gregg derin bir nefes aldı ve parmaklarını açıp yeniden çubuğun etrafına doladı. Gözlerini kapatarak tüm gücüyle yana çekti. Kendi ölümü defalarca kafasından geçmişti. Babasının izinden gitmeye karar verdiğinden beri kurşunlar ya da bir suçlu tarafından öldürülebileceğini biliyordu. Sonrasında Amazonların arasına katıldığında ölüm şekilleri daha vahşi bir hal alarak adım adım değil, koşarak yaklaşmaya başladı. Ama hiçbir zaman Tess'in öleceğini düşünmemişti. Sanki bu imkânsız bir şeymiş gibi.

Sonsuzluk gibi gelen bir dakikanın ardından gözlerini açtığında nefesini bıraktı. Avuçlarının içi kızarmıştı. Yumruğunu

önündeki engele indirdi. Bunun amacı neydi? Neden Tess'i ayırmışlardı?

"Bir daha deneyelim," dedi Aleka başparmağıyla avucunun içini ovuştururken. "Belki tek bir çubuğu çekmeyi denemeliyiz. Mutlaka zayıf bir bağlantısı olana rastlarız."

Gregg başını eğerek eliyle alnını ezerken soluksuz kalmıştı. Tess'in nefes alıp verişlerinden başka bir şey duymuyordu. Kimseden mantıklı bir öneri gelmiyor ya da titanyum bir engeli nasıl aşacaklarını bilemiyorlardı. Hırlama seslerini duyduklarında hepsi aynı anda doğruldu. Casus camın bulunduğu odadan çıkan köpekler onlara doğru geliyordu. Gregg o karmaşa anında bile odanın kapısını kapattığını, hatta orada giriş ve çıkış için sadece bir kapı olduğunu hatırladı. Bu köpekler o odaya nasıl girmişti?

"Dalga mı geçiyorlar?" dedi Delbin geriye doğru bir adım atarken. "Bu da neyin nesi böyle?"

"Gitmemiz gerekiyor." Pamela, Tess parmaklıkların arkasında kalmadan önce gitmek üzere oldukları koridora yöneldi. "Acele edin. Korumasız olan biziz. Köpekler dişleriyle titanyumu parçalayacak değil."

"Haklı," dedi Tess. Elini uzatarak Gregg'in koluna dokundu. Titreyen parmaklarına rağmen sıkıca tuttu. "Koş hadi. Ben buradan bir yere ayrılmayacağım. Gelip beni alırsın." Gregg itiraz etmeye hazır bir şekilde ona döndüğünde Tess kaşlarını çattı. Aynı annesine benzeyen tavrıyla dudaklarını ince bir çizgi haline getirmişti. "Burada olacağım, Gregg. İstesem de bir yere gidemem, değil mi? Gözlerimin önünde parçalanmanı izlemeyeceğim. Git çabuk." Kolunu bırakarak onu omzundan itti.

Gregg karar vermek istemiyordu. Mantıksız olduğunu bile bile Tess'in yanında kalmaya kararlıydı. Diğer yandan, ölürse ona hiçbir faydası olmazdı. Kyle omzunu yakalayarak çektiğinde koridorun girişine doğru sendeledi. Delbin ve Pamela çoktan ilerlemeye başlamışlardı. Gregg başını salladığında Kyle son bir kez Tess'e bakıp koridora koştu.

Aleka gözlerini gittikçe yaklaşan köpeklerden ayırmadan yavaşça adım atıyordu. Yana doğru attığı her adım köpekleri daha fazla sinirlendiriyor gibiydi. Doğaüstü güçlerini hissediyorlarmış gibi köpekler Kyle'ı takip etmek yerine Gregg ve Aleka'ya odaklanmıştı. Daha fazla yaklaştıklarında Gregg onların doberman olduğunu fark etti. Kendilerine ait olanı korumayı fazlasıyla seven bir türdü ve dişleriyle tanışmak hiç de eğlenceli olmazdı. Gregg yana yavaş adımlar atarken başını Aleka'ya çevirdi. "Git hadi," dedi.

"Önce sen," dedi Aleka sırtındaki çantanın saplarını çekiştirerek. "Bana güvensiz diyebilirsin."

"Kendimi öldürmeye niyetli değilim, Aleka. Gir şu koridora." Tıslamayı andıran hırlama seslerini duyduğunda arkasına baktı. Tess'e yaklaşan sırtlanı gördüğünde nefesini tuttu. "Aleka," dedi fısıltıyla.

"Aynı anda kaç şeye odaklanmak zorundayım?" Aleka'nın homurtusu sırtlanı fark ettiğinde öfkeye dönüştü. "Bu hiç iyi olmadı doğrusu."

"Köpekleri uzaklaştırmana ihtiyacım var. Koşmaya başla. Seni takip edeceklerdir."

"Yem olacağım yani." Aleka dudaklarını ıslatırken yavaş hareketlerle çantasını çıkardı. "Üçü de beni takip etmeyecektir. Bu çok riskli."

"Tess'i bırakamam. Yemek olmak üzere."

"Ben hâlâ buradayım. Teşekkürler," dedi Tess dişlerinin arasından.

Aleka derin bir nefes alıp hızlıca bıraktı ve köpeklerin üzerine doğru koşmaya başladı. Gregg arkasından bağıracakken sırtlanı hareketlendirmemek için susmak zorunda kaldı. "Kahretsin! Üstlerine koşman gerekiyordu, değil mi?" diye mırıldandı. Parmaklıklara yaklaşarak Tess'in eline dokundu. "Yanındayım," dedi. Sırtlan yerinden kıpırdamıyor, sadece tehdidi etrafa yayıyordu. Aralık duran ağzından görünen hançer gibi sivri dişlerinden salyalar akıyordu.

Tess elini sıkıca tuttu. "Annemden habersiz geldim," dedi. Gözlerine dolan yaşlar toz içindeki yanaklarından akarken kiri arındırarak temiz yollar oluşturuyordu. "Ona asla seni bulduğumu söyleyemeyeceğim ama bana söz vermelisin. Buradan çıkmak için her şeyi yap, her yolu dene."

"Ölmeyeceksin," diyebildi Gregg sadece. O sırada motive edici cümleler kuramamasının tek sebebi aklının fazlasıyla dağınık olmasıydı. Tüm düşünceler bir yerlere kaçışmıştı. Kafasında başaramayacağını fısıldayan bir ses yankılanıyordu. Sırtlan dilini dolaştırdığı pençesini bir kez başına sürttükten sonra yürümeye başladı. Tess sırtını morartacak kadar çubuklara yapıştı. Gözlerini kapatıp başını yana çevirdi. Havlamayı duyduğunda arkasına bakan Gregg şanssızlığına küfrederek burnundan soludu. Dizlerinin üzerine çöküp sırtlanla göz göze geldi.

"Gregg," dedi Tess. Ses dudaklarından acı içinde çıkıyordu. "Bu koridora neden yöneldiğimi bile bilmiyorum. Anlamlandıramadığın şeyler oluyor. Ben kaçamıyorum ama senin arkanda engel yok. Ölürken yanımda durmak uğruna bu riski alma," derken elini ondan kurtardı.

"Gitmeyeceğim." Ne yapacağı hakkında tam olarak hiçbir fikri yoktu. Birkaç dakika içerisinde *çaresizliğin* tanımı haline dönüşmüştü. Koperlerle sırtlanların arasındaki bağı kullanmak zorundaydı ama bunu nasıl yapabileceği bilmiyordu. Alysa bir keresinde sırtlanların Koperleri seçtiğini söylemişti. Sadece bu şekilde telepatik bir bağ kurulabiliyordu. Hiçbir Koper başka bir Koper'in sırtlanına hükmedemezdi. Gregg karşısındaki sırtlanın sahipli olup olmadığını bile anlamıyordu. Gözlerine bakıyor ve gitmesini diliyordu.

"Buraya asla gelmemeliydim. Sana yardımcı olmak istemiştim ama tek yapabildiğim ölümünü hızlandırmak. Annem bu ısrarcı halimin başıma bela getireceğine emindi." Gözlerinden yaşlar süzülürken güldü. "Sadece benim değil, senin de hayatına mal oluyor. Bu düşünceyle ölmek istemiyorum, Gregg. Yalvarıyorum git."

Gregg kardeşini bir sis yığınının arkasından dinliyor gibiydi. Onu görmek istese bile başını çeviremiyordu. Gözlerinin önüne kendi hali geldi. Sanki bir rüyadayken yaptığı şeyleri dışarıdan izlemek gibiydi. Orada durmuş, kontrolü arzulayan gözlerle sırtlana bakıyordu. Tam arkasındaki köpek, başını öne uzatmış saldırmaya hazır bir halde bacaklarını germişti. Sırtlan koşmaya başladığında Tess çığlık atarak elleriyle başını sardı. Gregg iki eliyle birden parmaklıkları kavrayarak bağırdı. Sadece sırtlan değil, arkasındaki köpek de durmuş ve inleyerek olduğu yere sinmişti.

Parmaklıklar kilit sesleri çıkararak hareket ettiğinde Gregg nefes nefese bir halde geri çekildi. Henüz yarım metre kadar yukarıya kalkmıştı ki, Tess yere yatıp kendini diğer tarafa attı. "Tamam," dedi Gregg kardeşine sarılırken. Geri çekilen hayvanları izlerken kollarında titreyen Tess'i sıkıca tutup başının üzerini öptü.

Köpekleri kovaladığı taraftan sakince yürüyerek gelen Aleka onları görünce kaşlarını kaldırdı. "Buluşmuşsunuz. Güzel. Köpeklerden hiç hoşlanmam ve bu yaptığımı boşa harcamadığınız için şanslısınız." Gregg o an Aleka'ya da sarılmak istedi. Onu tanımasa, bunu deneyebilecek kadar cesur bile olabilirdi hatta.

5. BÖLÜM
'HAYATTA KALMAK İÇİN'

"Belki yeniden dışarı çıkmayı denemeliyiz," dedi Kyle. Yaklaşık on beş yıl öncesine ait bir bilgisayarın kasasını açmak için uğraşıyordu. "Her an bizi bombalayamazlar sonuçta. Bu adamların ya da türleri her neyse..." dedi bir an düşünerek. "Tek amaçları bizi laboratuvar fareleri gibi gözlemek mi?"

"Televizyon izler gibi kameralardan takip ediyorlar," dedi Tess hâlâ titreyen sesiyle.

Delbin sandalyeye oturması için Tess'e yardım etti. Kendisi de hemen karşısındaki sandalyeye geçip, onun yüzüne düşen saçları çekti. "İyi yönünden bakarsan, izleyebilecekleri tek kanal var ve son beş dakikadır çok sıkıcıyız."

"Vahşi doğada hayatta kalma oyunu oynadım. Bence bu onları bir süre idare eder."

"Bir şey yapabiliyor musun?" Gregg, Kyle'ın yanında durup bir elini masaya yasladı. İkisi arasında bilgisayardan en iyi anlayan Kyle'dı. Gregg'in silahlar ve arabalarla arası iyiydi. Son zamanlarda yaşam mücadelesi de uzmanlık alanlarına eklenmişti.

"Çalıştırmayı başarsam bile kime ulaşabiliriz bilmiyorum. Muhtemelen veri depolayan çevrimdışı bir bilgisayar."

Gregg kare şeklindeki odada gözlerini dolaştırdı. Buna benzer birkaç tane daha bilgisayar kenara itilmişti. Toz içinde kalmış bazı yerleri kırılmıştı. Elektrik prizleri olsa bile Gregg onların çalıştığından emin değildi. Işıklar yanıyordu fakat her şey eskiden kalmaydı. Yeni olan tek şey onları gözleyen kameralardı. Gregg bu odaya girdiğinde ilk defa açık bir şekilde kameraları görmüştü. Siyah, parlak camdan oluşan yuvarlak kameralar içinde yanıp sönen kırmızı bir ışıkla tavana sabitlenmişti.

Bazı yerleri siyah ve yeşil renklerle lekelenmiş beyaz duvarın rengi solmaya başladığında Gregg kaşlarını çatarak etrafında döndü. Sadece tek bir duvarın rengi soluyor, yerini daha şeffaf bir şeye bırakıyordu. Diğerlerinin de dikkatini çeken değişim hepsini etkilemişti. Öylece durmuş, betondan cama dönüşen duvarı izliyorlardı. Duvar tamamen şeffaflaştığında ardındaki insanları ortaya çıkardı. Üzerine tam oturan lacivert takım elbise giymiş olan bir adam ortalarında durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. Önü açık olan ceketinin kenarları arkaya doğru kıvrılmıştı. Daha bir saat önce tıraş olmuş kadar temiz görünüyordu. Kuzguni gür saçları arkaya taranmış fakat dalgalarından birkaçı alnına düşmüştü. Egzotik bir görünüşe sahipti.

Yanındaki kadınlardan biri Coleta'yı öldürenin kopyası gibi görünüyordu. Elinde ters tuttuğu bir tablet vardı. Diğer kadın ise oldukça özensizdi. Sanki camın bu tarafına aitti. Kot şortu yıpranmış ve toz içindeydi. Uzun kollu ince hırkasının kapüşonu başının biraz gerisine düşmüştü. Koyu renge boyanmış kahverengi gözleri ilgiyle bakıyordu. Omuzlarına ulaşan kızıl saçlarının bazı yerleri kahverengi çamurla lekelenmişti. Kafese kapatılmış vahşi hayvanları izler gibiydiler.

"İlerlemeniz heyecan verici," dedi adam elini yana uzatarak. Kadın tabletin kılıfını katlayarak adama verdi. Ekran kilidini açtığında yüzüne tabletin ışığı vurdu. Daha belirgin görünen mavi gözlerini kaldırarak hepsine tek tek baktı. "İsmim Miguel Romero. Bundan sonra benimle iletişim içerisinde olacaksınız. Uyumlu davranırsanız her şeyin daha kolay ilerleyeceğini

söylememe gerek yok sanırım. Şimdiye kadar bir dizi testten geçtiniz ve bunlar devam edecek. Bu süre içerisinde gruplara ayrılabilir, farklı güç ve zihinsel müdahalelere maruz kalabilirsiniz."

"Pekâlâ, bu kadar yeter!" dedi Tess öne çıkarak. Gregg kardeşini durdurmak için elini uzattığında Tess onu iterek cama yaklaştı. Ne kadar zor durumda olduklarını anlayamayacak kadar şok içindeydi. Aleka bile durmasını istiyor gibi görünüyordu. Tess bir elini havaya kaldırarak cam duvarı işaret etti. "Tüm bunlar ne demek oluyor hiçbir fikrim yok ama sahiden yeter. Bizi kaçırıp teste maruz bırakmak gibi bir hakkınız olduğunu sanmıyorum. Siz kimsiniz bu arada? İnsanların hayatlarıyla oynamayı bu kadar basit hale getiren pislikler olmanız haricinde."

"İnsanların hayatlarıyla oynamak," diye tekrar etti Miguel oyunbaz bir halde dudaklarını birbirine bastırırken. "İnsanlar aslında üçüncü derece hasarlar. Siz yemsiniz. Onlarsa köpek balığı," derken gözlerini Gregg, Aleka ve Pamela üzerinde dolaştırdı. "Amazon topraklarına cahil bir halde ayak basmanız bizim suçumuz değil. Şartları değerlendirerek bunu en verimli şekilde kullanmaya çalıştık. Bence başarılı da olduk. Dördüncü aşamada kardeşiniz vahşi bir hayvanla empati kurma becerisini kazandı. Eğer siz tehlikede olmasaydınız, eminim bu daha uzun bir süreci kapsayacaktı."

"Üzerimize bomba atılması, kaçırılmamız ve yüzleştiğimiz şeylerin hepsi test miydi yani?" dedi Delbin. Gregg onun konuşmasına memnun olmuştu. Delbin mantıklı ve sakin biriydi. Politikadan iyi anlıyor, insanları kendi istediği şekilde yönlendirebiliyordu.

"Bir yerlere varmaya başladık işte." Tabletin ekranı sarı bir ışıkla aydınlandıktan sonra mesaj geldiğini belirten o kısa sesi duydular. Miguel mesajını okurken parmağını ekranda yukarı doğru kaydırıyordu. "Ziyaretçileriniz var dersem abartmış olmam sanırım." Tableti birden kapatarak başını kaldırdı.

"Panterimi neden öldürdünüz?"

Miguel zaten incelemekte olduğu Aleka'ya gülümseyerek bakıyordu. Gregg adamın o bakışlara sahip gözlerini yerinden sökmek istiyordu. Hem de çıplak elleriyle. Yere bakarken derin bir nefes aldı. Sırtlanla sandığından daha fazla mı empati kurmuştu acaba? Bu onun düşüneceği türden bir şey değildi. Kıskançlık Gregg için hiçbir zaman ilk sıralarda yer alan bir duygu olmamıştı. Dena kaybolana kadar istediği her şeye sahipti, hayatından memnundu. Kıskançlık duyacak bir sebebi olmamıştı.

"Amazonlar ve hayvanları arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışıyoruz. Yavru o sırada etrafınızda bulunduğu için şanssızdı doğrusu."

"Asıl siz orada olduğunuz için şanssızdınız," dedi Aleka kendini olduğu yerde kalmaya zorlayarak. "Bizim topraklarımız, bizim hayvanlarımız, bizim barınaklarımız. Temiz kıyafetleriniz ve kirli zihniyetlerinizle oraya ait değilsiniz."

"Bilimin ilerlemesini istemek kirlilik değil berraklıktır, Aleka. Biz vahşi değiliz."

"Vahşilik sizin bu yaptığınızdan çok daha iyisidir."

"Koperlerden bahsedelim." Miguel'in eğlence barındıran gözleri Gregg'e döndü. "Yaşam formları açığa çıktığından beri Koperler ve Amazonlar birbirine düşman. Doğuştan kabul edilmiş genetik bir özellik gibi ama siz ikiniz bu kalıba uymuyorsunuz. Aranızda karşı cinse duyulan çekime benzer bir iletişim var. Yani aslında demek istediğim tam olarak bunu barındırdığınız. Yanlış anlamayın, yargılamıyorum," dedi gülerek elini göğsüne koyarken. "Bence bu harika bir şey. İki saf Amazon geninden doğacak bir çocuğun açığa çıkaracağı potansiyeli bir düşünün."

Aleka yüzünü buruşturarak homurdandığında Gregg tek kaşını kaldırdı. Çocuk fikrine mi, yoksa birbirlerine ilgi duyduklarının ima edilmesine mi bu tepkiyi verdiğini anlamıyordu ve bunu asla öğrenmemeyi diledi.

"Koperlerde böyle bir yasak yok," dedi Gregg. Neden bahsedildiği hakkında kafaları karışan Tess ve Kyle şaşkın bakışlarla

konuşmaları dinliyorlardı. "Bir ön yargı barındırıyorlar elbette ama Koperlerin Amazonlarla beraber olması onların hain ilan edilmesine sebep değil."

"Bunu iyi bir şey gibi söylüyorsun," dedi Aleka sessizce.

"Öyle olduğu için, Aleka," dedi Gregg ona bakmadan. Tartışmaya girmenin hiç sırası değildi. "Yine de şimdiye kadar bir Koper'le Amazon'un çocuklarının olduğu kayıtlara geçmemiş. En azından Koperlerin böyle bir bilgisi yok."

"Belki bunu kusursuz bir şekilde sakladıkları içindir." Miguel tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Gözlerini onlardan ayırmadan tableti hırpani giyinişli kıza uzattı. Kirli elleriyle tableti alan kız diğerleri gibi özenle tutmak yerine parmak uçlarıyla yere sarkıtıyordu. "Eğer gerçekten istekliyseniz, bunun deneyini yapmayı çok isterim. Sizin için özel bir oda ayarlarım. Söz veriyorum, sadece kameralar olacak. Yalnızmışsınız gibi."

"Bizden bu kadar korkuyor musunuz?" dedi Kyle aralarındaki camı incelerken. "Yoksa hastalık falan mı taşıyoruz? Bu hiç samimi değil," derken parmaklarının dışıyla hafifçe cama vurdu.

"İlk ölecekler her zaman en çok alay edenler oluyor, değil mi?" Miguel iç geçirerek başını iki yana salladı. Arkasındaki kapı hareketlendiğinde omuzlarını geri atarak kravatında elini kaydırdı. "Uslu durun, çocuklar," dedi.

Kapının ardından çıkan kadın sadelikten nefret ediyordu. Görmezden gelinmek onun korkulu rüyası olmalıydı. Gregg bundan emindi. Kısacık kesilmiş bal rengi saçlarının önü yumuşak dalgalarla alnına ve sol kulağına dökülüyordu. Diğer kulağında sıralanmış küpeler vardı. Vücuduna mükemmel bir şekilde oturan kırmızı bir elbise giymişti. Belindeki kemer inceliğini daha fazla göz önüne çıkarıyordu. Ayakkabılarının topukları Gregg'e kılıçlarını anımsatmıştı. Keşke bir tanesi yanında olsaydı. Böylece kendini çok daha güvende hissedebilirdi. Kadının yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Koyu kırmızıya boyanmış dudakları incecik ama dikkat çekiciydi. Sivri burnu ve kocaman mavi gözleri vardı.

"Lideriniz bir kadın mı?" dedi Aleka tek kaşını kaldırarak.

"Gurur duymanın sırası mı şimdi? Tecrübelerime göre kadınlar erkeklerden daha kindar ve sinsi oluyor," dedi Gregg.

"Evet, kesinlikle." Açıkça görüldüğü gibi bu özellikler ona göre iyi bir şeydi. "Artık bizi bir koridordan diğerine koşturmadan konuşabilir misiniz?"

"Tabii." Kadın bir adım attığında topuklu ayakkabıları taş yüzeyde silah sesi gibi patladı. Bir süre konuşmadan sadece onları izledi. Herkesi tek tek bakışlarından geçirirken meraklı bir çocuğun ilgisine sahipti. Yine de Gregg kadının otoriter bir havaya sahip olduğunu inkâr edemezdi. Manikürlü tırnaklarıyla yerinden koparamayacağı bir şey yok gibi görünüyordu. Miguel'e bakmadan elini yukarı doğru salladı. "Şunu kaldırın," dedi duvarı kastederek.

Miguel arkasını dönerek kenara yürüdü. Dijital ekranın üzerine eğildiği sırada duvar yeşil ışıkla aydınlandı ve katlanarak kenarlara çekilmeye başladı. Gregg'in gözleri kadının girdiği kapıya takıldı. Hemen yanında dikdörtgen küçük bir ekran gördüğünde yeniden kadına döndü. Elinde tuttuğu kart, parmaklarının ucundan sarkıyordu. Geçmiş ve gelecek iç içeydi. Uyandıkları hücreler en az on yıl önce terk edilmişti fakat hâlâ buradaydılar ve bulundukları bu yer çok fazla teknoloji barındırıyordu.

Aleka ve Pamela saldırmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Önlerindeki son engel de kalkınca düşmanlarıyla aralarındaki sınır ortadan kaybolmuştu. Gregg odadaki tüm giriş çıkışlara bakarken kolunu uzatarak Aleka'nın durmasını sağladı. Sadece bir uyarı niteliğindeydi elbette. Aleka sakin kalmaya çalışırken dişlerini sıkarak homurdandı.

Gregg bu sırada karta gerek duymadan girdikleri kapıya bakıyordu. Onun yanında da bir panel vardı fakat uzun zamandır kullanılmadığı belli oluyordu. Çıkış yapmaları sadece üç saniye sürerdi. Engel olmaya kalkışırlarsa belki beş. Kas gücü yönünden avantajlıydılar fakat bu yeterli değildi. Duvarları camdan,

kapağı demirden olan son derece teknolojik bir kutunun içindeydiler. Harekete geçtikleri anda nasıl etkisiz hale getirebileceklerini düşünmek istemiyordu doğrusu. Üzerlerine elektrik mi verirlerdi? Odadan çıkabilseler ne işe yarayacaktı hem? Başka bir çıkmaza hapsolacaklardı sadece. Bir satranç tahtasının üzerindeydiler. Oyuncular belliydi ve onlar sadece piyondu. Ne yöne gidebileceklerine önceden karar veriliyor, kolayca gözden çıkarılabiliyorlardı.

"Ne yaptığının farkındayım." Dudaklarını ayırarak gülümsediğinde bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Buradan çıkmaya çalışmanın artı ve eksi yönlerini değerlendiriyorsun. Tahminde bulunmama izin ver," derken dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Zeki birisin ve bu durumdan kurtulmanızın sadece sineğe dönüşerek mümkün olabileceği kararına varmış olmalısın." Yüzü ciddileşirken dudaklarını ıslattı. "Buradan çıkamayacağınızı ne kadar erken kabul ederseniz, her şeyi o kadar çabuk atlatırsınız. Psikolojik testlerden geçeceksiniz ve hedefimiz hepinizin hem zihinsel hem de fiziksel potansiyelinizi son damlasına kadar bozulmadan kullanmak."

"Bizi nereye getirdiniz?" dedi Pamela. Sesi kadının ilgisini çekecek kadar sıradan ve sakin çıkmıştı. Deniz kızlarının en büyük silahı, olmadıkları gibi görünmeyi başarmalarıydı. Şu anda Gregg onun öfkesini ve saldırma tutkusunu hissediyor, aynı zamanda paylaşıyordu ama Pamela karşısındakinin üstünlük egosunu tehlikeye atabilecek kadar sakin ve bilge görünüyordu.

"Kolorado Nehri'nden fazla uzak sayılmayız. Yine de bu sana yardımcı olacakmış gibi görünmüyor. Bilerek burayı seçtiğimizi fark etmişsinizdir. Deniz kızlarını sonradan keşfettik. Yine de böyle bir yerde kurulmamız hoş bir tesadüftü. Yılın bu zamanında buraya tek bir yağmur damlası bile düşmez," dedi omuzlarını özür diler gibi kaldırıp indirirken.

"Arizona'dayız, değil mi?" Kyle her sıkıldığında yaptığı gibi elini başının üzerinde dolaştırdı. "Bir gece dışarıda kalsak soğuktan donabilirdik."

"Nihayet pozitif bir insan," dedi kadın gözlerini bir saniyeliğine tavana çevirerek. "Arizona Çölü'nde kaydettiğimiz en düşük sıcaklık eksi otuz iki derece. İnanın bana, bu iklim gece yarısından sonra dışarıda kalanlara tolerans göstermiyor."

Anahtar kartla açılan kapı tekrar aktif hale geldiğinde Gregg'in kafasında yeni bir plan şekilleniyordu. Doğru, buradan öylece kurtulamazlardı ama tehdit her zaman kullanılabilir bir unsurdu. Sadece kıymetli bir şeyi ele geçirmeleri gerekiyordu ve önlerindeki son engeli *kıymetli şey* bizzat kendisi ortadan kaldırmıştı.

Açılan kapıdan içeri giren kadını gördüklerinde Aleka bir saniye daha yerinde durdu. Coleta'yı öldüren kadına koştuğu sırada Gregg onu durdurmayı bile düşünmedi. Coleta'nın zayıflayan bedeni hâlâ gözlerinin önündeydi. Cinayet hiçbir zaman hoş göreceği bir hale dönüşmeyecekti. Kadın yerinden kıpırdamadan Aleka'nın üzerine koşmasını izledi. Sanki zarar veremeyeceğine emindi. Öyle de oldu.

Liderleri, diğerlerinden farklı görünüşte olan kızın tuttuğu tableti alarak açtı ve sadece bir iki defa dokundu. Aleka acıyla iki büklüm olurken elinden gelen tek şeyi yaparak bağırdı. Gregg, Aleka'nın kulağından kan geldiğini gördüğünde kadının ne yaptığını anlamıştı ve asıl şimdi elinden tüm iplerin alındığını hissetti.

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu daha çok kendi kendine.

"Neden olmasın?" dedi kadın başını tabletten kaldırmadan.

Gregg, Aleka'nın yanına giderek omzuna dokundu ve yavaşça yanına çekti. Öfkeyle titreyen Aleka avuçlarını şakaklarına bastırmıştı. Burnundan soluklar alırken dişlerini sıkıyordu. "Bize ne yaptılar?"

"Nanoçipler," dedi Miguel. "Harika bir buluş doğrusu."

Aleka sendelerken ayakta durmak için Gregg'in kolunu tuttu. Bu Gregg'i her şeyden fazla sinirlendirdi. Derin bir nefes alıp kadına baktı. Gregg, Aleka düşmek üzereymiş gibi biraz daha yaklaştı. Doğrulmasına yardım ederken, "Dikkatlerini çekmen gerek. Yapabilir misin?" diye sordu.

Aleka hafifçe ama şüpheye yer bırakmayan bir şekilde başını salladı. "Ne gerekiyorsa," dedi.

Gregg'in elini tutarak kendinden uzaklaştırdı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Herkesin ona baktığı sırada Gregg arkasından dolaşarak kadını tuttu ve şaşırmasına bile fırsat tanımadan tableti elinden aldı. "Tamam," dediğinde Aleka kaçmayı bırakmıştı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde dengede durmaya çalışan kadın, beline dolanan Gregg'in kolunu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gregg tableti Kyle'a verip pantolonunun arkasına asılı duran bıçağını çıkardı. "Bu arada ismin neydi?" diye sordu.

"Shay Kennedy," dedi omuzlarını arkaya atarak kurtulmaya çabalarken. "Bu bir işe yaramayacak. Ne zannediyorsun, yanında ben varım diye buradan öylece çıkmanıza izin mi verecekler?"

"Umutsuz zamanlardayız. Pekâlâ," deyip Miguel'e baktı. "Eminim üzerimize bomba yağdıran helikopter hâlâ buralardadır. Kullanmamızın bir sakıncası var mı?" Shay dirseğini geri iterek Gregg'e vurdu. Sadece bir saniyelik boşluk yaratabilmişti. Başka bir darbe indirmek yerine kaçmayı tercih ettiğinden boşa giden bir hamleydi. Gregg onu yeniden kolayca tutup sırtını göğsüne bastırdı. Hiç istemediği halde bıçağı boynuna yaklaştırdı.

"Paris," dedi Shay kuruyan dudaklarını ıslatarak. Coleta'yı öldüren kadın tepki verince Gregg onun adı olduğunu anladı. Shay hafifçe başını salladı fakat bu yeterli bir iletişim gibi görünüyordu.

Paris girdiği kapıdan çıktı ve bir dakika geçmeden geri döndüğünde kucağında Coleta'yı taşıyordu. Aleka ileri atıldı ancak Miguel'in tek hareketi onu durdurmaya yetti. Cam duvar

yükseldiğinde Aleka yumruklarını indirdi. "Kaldır şunu!" dedi bağırarak. Sesi duvara çarpıp titreşim oluşturuyordu. Uyuşukluğu üzerinden atmış gibi görünen Coleta, ölü haricinde her şekilde adlandırılabilirdi. Kıpır kıpır bir halde Paris'in omuzlarına tırmanıyor, boynundan dolaşarak yeniden kollarına iniyordu.

"Söylememe gerek var mı?" dedi Shay. Yutkunarak başını olabildiğince geri yaslayıp bıçaktan uzaklaşmaya çalıştı. Boynundan ince bir kan akıyordu. "Eğer minik panteri istiyorsanız biraz medeni davranalım, olur mu?"

Gregg, Aleka'ya baktı. Kararı onun vermesini bekledi. Böyle bir karar almak istemiyordu. Kardeşini ve arkadaşlarını buradan kurtarmasının tek bedeli Coleta'ydı. Tepkilerine bakmak için diğerlerine döndüğünde kararsızca bakışlarını kaçırdıklarını gördü. Koz vermek ve yapılan tehditten dönmek büyük bir zayıflık belirtisiydi. Bir tercih hakkı var mıydı onu bile bilmiyordu. Coleta'yı burada bırakmak seçenek miydi sahiden? Elinin tersiyle alnını ovuşturup Shay'i itti. Ölürlerse bunun sorumlusu kendisi olacaktı ama önlerindeki problemlerle tek tek uğraşmak zorundaydılar.

"Böylesi daha iyi." Shay parmaklarını boynundaki bıçak kesiğinde dolaştırdıktan sonra Gregg'in elinde tuttuğu eski bıçağa baktı. "Tetanos aşısı olmam gerekecek sanırım." Miguel'e başını salladığında cam duvar aralandı. Boşluktan geçti ve başka bir şey söylemeden kartını kullanarak dışarı çıktı.

"Tüm silahlarınızı yere bırakıp ayağınızla bize itin!" dedi Miguel. Söylenenleri yapmak zorunda olduklarını bilmelerine rağmen tereddütte kalsalar da, bıçaklarını bırakıp tekmeyle camın diğer tarafına ittiler. Miguel, Aleka'ya bakıp "Her şeyi," dedi. Aleka önce ne kastettiğini anlamadı. Sonra varlığını unuttuğu silahı belinden çıkarıp aynı şekilde onlara gönderdi.

Paris, Coleta'yı yere bıraktığında, minik panter koşturarak Aleka'nın bacaklarına sığındı. "İğnenin içinde potasyum klorür barındıran bir karışım vardı. Kalp atışlarını kısa süreliğine neredeyse yok denecek kadar yavaşlatır. Zararlı veya zararsız

hiçbir hayvanı öldürmeyiz. Ne yazık ki sizin için bir söz veremeyeceğim."

İçeride Miguel ve hırpani görünüşlü kız kalmıştı. Miguel cam duvarın –belki de birçok şeyin– kontrolünü sağlayan dijital ekrana eğilerek bazı değerler girmeye başladı. "Dışarı çıktıktan sonra, koridoru takip edip karşınızdaki odaya girin. Orada ne yapacağınızı biliyor olacaksınız." Parmağını yukarıdan aşağıya kaydırdığında ekran karardı ve yaydığı ışık bir anda kayboldu. Miguel doğrularak Gregg'e baktı. "Cesur ama gereksiz bir girişimdi. Buradan çıkacaksınız. Biz istediğimiz zaman."

"Ve ceset torbasında mı?" dedi Kyle.

"İyi bir öngörü. Ben bahsimi buna oynardım."

Ceketinin yakasındaki kartı çekip kilidi açtı. Otomatik kapı yavaşça arkasından kapanırken süngü sesi çıkararak yerine oturdu. En sona kalan kız ellerini beline yerleştirdi. "Kötü insanlar olduğunuzu düşünmüyorum. Bence başınızı belaya sokan da bu. Bombalar için üzgünüm. Tedbir almak zorundayız."

"Helikopteri sen mi kullanıyordun?" dedi Delbin şaşkınlıkla.

"Evet, bir sorun mu var?" dedi kız kollarını bağlayarak. Delbin sadece başını iki yana salladı. Kız oldukça narin yapılı görünüyordu. Boyu çok uzun değildi ve kemikleri kıyafetlerinin üstünden bile seçilebiliyordu. Boynuna yıpranmış bir eşarp dolamıştı. Dışarı çıktığında ağzını ve burnunu kapamasına yardımcı olmalıydı. Tırnağını kaşının üstünde dolaştırarak iç geçirdi. "Şimdiye kadar ölen kimsenin olmadığını söylemeyeceğim fakat hepsi tek başınaydı. Fiziksel sağlıklarından önce zihinsel bağlantılarını yitirdiler. İlk defa grupsal bir deney yapıyoruz. Tanıma hissi insanı her zaman rahatlatır. Motive ve umut hayatta tutar. Bu yüzden daha fazla dayanacağınızı düşünüyoruz." Başparmaklarını şortunun kemer halkalarına takarak bağcıkları çözülmüş botlarının üzerinde sallandı. "Başlangıç olarak bir kez daha kan örnekleriniz alınacak. Sağlığınız için çipler bir tehlike barındırmıyor. Demek istediğim, hiçbir sebep

yokken size zarar vermezler. Çiplere erişmeye çalışmayın, bulamazsınız. Sanırım şimdilik bu kadar."

Arka cebinden kartını çıkardığı sırada Tess aceleyle cam duvara yaklaştı. "Bekle," dedi. Kız omzunun üzerinden baktığında Tess nefesini bıraktı. "Sen diğerleri gibi değilsin. Sadece görünüşünü kastetmiyorum. Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Yanlış olduğunun farkındasın."

Kız tamamen arkasını dönüp Tess'e odaklandı. "Hiç ailenin tercihleriyle yaşamak zorunda kaldın mı?"

Tess kaşlarını çatıp, "Hayır," dedi.

Bu cevabı almayı beklemediği belli olan kız gözlerini devirdi. "Konuşmalar neden planladığım gibi gitmez ki?" deyip başka bir itiraza izin vermeden odadan ayrıldı.

"Hey!" dedi Tess avucuyla cama vurarak.

Kızın arkasından kapı kapandığı anda Aleka eğilerek Coleta'yı kucağına aldı. "Sahiden yaşıyorsun," dedi inanamadan başını sallarken. Coleta patileriyle yüzünü kavramaya çalıştığında Aleka güldü. "Ben de seni özledim, kızım."

Gregg yanlarına giderek panterin boynunu kaşıdı. "Selam, ufaklık. İyi olduğuna sevindim." Aleka gönüllü olmasa da Coleta ondan ayrılarak Gregg'e atıldı. İnce tırnaklarıyla gömleğine tutunup omzuna çıktı. "Sevgilerini belli etme konusunda panterlerinin sana benzememesi ne kadar da güzel."

Aleka ona cevap vermek yerine sadece gözlerine bakıyordu. Gregg ne olduğunu anlamadan tedirgin bir halde yerinde kıpırdandı. Hareket etmeyi bir saniyeliğine bile bırakmayan Coleta'yı düşmemesi için tutarken başını *Ne var?* dercesine salladı. Aleka omuzlarını silkti ama bakmaya devam ediyordu.

Gregg gülümseyerek başını eğdi. "Teşekkür etmeye mi çalışıyorsun?" Aleka mırıldanarak onayladığında Gregg her şeye rağmen gülebildiklerine memnundu. "Teşekkür etmene gerek yok, Aleka. Bu ufaklığı arkada bırakamazdık."

"Hayatın boyunca bencilce bir karar aldığın oldu mu?"

"Bu senin tarzında bir iltifattı sanırım ama evet. Çok büyük bir bencillik yaptım."

"Neymiş o?"

Gregg sersemlemiş bir halde kafasını iki yana salladı. "Sahiden hiçbir fikrin yok değil mi?" dedi sessizce. Görünen o ki yoktu ama Gregg'in oldukça belirgin ve asla kafasından atamadığı bir fikri vardı.

Nasıl yapabildiğini bilmiyordu ama Aleka'yı sevdiğine emindi ve bu hayatı boyunca hissettiği en bencil duyguydu.

Coleta yeniden ilgisini ona yönelttiğinde Aleka gülümseyerek yavruyu kollarına aldı. Yüzünü öperek gözlerinin arasını sevdi. Aleka'nın sadece panterlerine duyduğu şefkat ortaya çıkmıştı ve bunu başka kimseye göstermeye zahmet etmezdi. İşin ilginç yanıysa, Gregg buna sandığından çok daha uzun zaman önce alışmıştı. Aleka'yı başka türlü kabul etmesi mümkün olamazdı.

"Pekâlâ," dedi Gregg arkasını dönerek. "Şimdilik söylediklerini yapmaktan başka bir yolumuz yok gibi görünüyor."

"Kaçabilirdik." Tess sırtını duvara yaslayarak iki eliyle saçlarını önünden çekti. "Tableti almıştın ve o helikoptere binebilirdik." Bakışları Aleka'ya yöneldiğinde dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini ovuşturdu. Söylediklerinden utanmış gibi görünüyordu ama Gregg onun ne demek istediğini anlıyordu. Belli ki Aleka da karmaşanın farkındaydı, bu yüzden sinirlenmemişti bile.

"İyi olmasına çok sevindim," dedi Delbin. Panterin başına dokunduğunda Coleta mırıldanarak yukarı esnedi. Delbin'in parmaklarını yaladığında Aleka onu geri çekti.

"Acıkmış." Delbin parmaklarını tutarak bir adım geri çekildiğinde Aleka gözlerini devirdi. "Benden izin almadan kimseyi ısırmaz ama lezzetli ve sulu parmaklarını ondan uzak tut. Kışkırtmanın anlamı yok."

"Vakit kaybetmemiz bir işe yaramayacak," dedi Pamela yaslandığı yerden doğrulurken. Bir an ayaklarına baktıktan sonra

parmak uçlarında sallandı. "Ne yapmak istiyorlarsa yapsınlar. Yemekleriyle oynayan avcı gibiler. Umarım doğru kararı vermişsindir."

Gregg onun dalgalı gözlerini üzerinde hissedince başını kaldırdı. Doğru şeyi yaptığını umarken, her koşulda aynı kararı vereceğini düşünüyordu.

6. BÖLÜM
'KAÇIN!'

Rald kızılağaçların olduğu alana ulaştığında onu Amazonlar yerine panterler karşıladı. Yeni edinilmiş acemi yaratıklar değillerdi. Bu yüzden hazırlıksız bir saldırıya uğramayacağını düşündü. Fakat Amazonlardan bahsediyordu. Herhangi bir hareketlerini önceden tahmin etmek imkânsızdı. Onlardan biriyle ikinci kez ittifak kurmak zorundaydı. Daha önce de defalarca Doryaların saldırısına uğramışlar ve birkaç kez de kayıp vermişlerdi. Kayıplardan çok azının cesedini bulabilmişlerdi. Ölümden daha berbat bir şey varsa, o da belirsizlikti. Halkından birinin acı çekerek ölmek üzere olduğunu düşünmek, onu huzur içinde toprak altına vermekten çok daha kötüydü.

Yanında dört sırtlanla bir tepeyi aşan Maurice koşar adım Rald'ın yanına geldi. Sırtlanlardan üçü Rald'a aitti ve panterleri görür görmez üstünlük yarışına girişmişlerdi. Maurice ellerini beline koyarak soluklanırken başını iki yana salladı. "Kimseyi göremedim," dedi.

"Bu ufaklıkların sahibi nerede peki?" dedi Rald panterleri göstererek.

"Ufaklık mı? Sandığımdan daha yaşlı olmalısın, Rald. Gözlerinde sorun mu var yoksa?" Myrina parmaklarının arasında

gevşek bir halde tuttuğu yayla ağacın tepesinden aşağıya atladı. "İki saattir burada bekliyoruz. Sizce de biraz gecikmediniz mi?"

"Verdiğim saatte burada oldum. Sen neden bu kadar erken geldin?"

"Doryalardan sıkıldım ve daha fazla beklemek istemiyorum." Etraflarını sarmış olan sırtlanlara baktı. "Hepiniz bu kadar mısınız?"

"Herkes yukarı çıkmakla uğraşmadı. Rotayı belirlediniz mi?"

"Benim halkım da aşağıda." Elini sallayarak takip etmelerini işaret etti. Bir ağacın alt dalına tutunarak eğildiği sırada, "Deniz kızları rota konusunda yardımcı oldu. Onlardan biri ilk defa Doryalar tarafından kaçırılıyor. Gereğinden fazla kana susamış durumdalar. Liderlerini sakinleştirmeyi başardım ama bizi beklemeden harekete geçmeleri mümkün."

"Eğer bir Deniz Kızı kaçırdılarsa, bunun önlemlerini de almış olmalılar," dedi Rald, Myrina'nın yanında yürürken. "Yağmuru hesaba katıp katmayacaklarını bilmiyorum ama kurak bir yere gittiklerine eminim. Deniz kızları yağmuru kullanabiliyor mu ya da herhangi bir su parçasını?"

"Okyanusa bağlı tüm sulara hâkimler ve dünyanın neresinde olursa olsun tek bir titreşim onlar için yeterli olur. Yağmuru sadece mesaj iletmek için kullanabiliyorlar. Onun haricinde diğer sulara hükmedemezler. Göller ya da çeşmeden akan su gibi."

"Evet, bu biraz tuhaf kaçardı."

"Öyle mi düşünüyorsun? Onlarla bir saat geçirene kadar bekle."

Rald arkalarından yürüyen Maurice'e kısa bir bakış attıktan sonra Myrina'ya yaklaşarak sessizce konuştu. Sessiz konuşmasının nedeni Maurice'in duymasını engellemek istemesi değil, Myrina'nın bu konudan rahatsız olacağını düşünmesiydi. "Doryalar yıllardır bizimle uğraşıyorken neden şimdi harekete geçmek istedin?"

"Bir noktadan sonra müdahale etmemiz şarttı."

O kadar rahat ve kendinden emin yanıtlamıştı ki Rald neredeyse inanacaktı. "Gregg'le bir alakası yok yani," dedi ona sürtünerek geçen bir sırtlanın başına dokunurken.

Myrina'nın adımları yavaşladı ve birkaç saniyeliğine Rald'a bakakaldı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama halkımdan biri kayboldu ve..."

"Kaybolan kişiyi umursuyor musun sahiden? Yapma, Myrina. Seni tanıyorum." Maurice'e bakarak hızlı ilerlemesini işaret etti. Başını bir kez sallayan Maurice önlerine geçip koşmaya başladı ve aralarındaki mesafeyi açtı. "Koperlerin lideri olmamın sebebi, ailemden ya da yaşımdan kaynaklanmıyor. Beni seçtiler ve liderleri olarak kalmamı sağladılar, çünkü bana güveniyorlar. Ben basit matematik hataları yapmam. Tarihte hayvanını en genç elde eden Amazon sensin. Gerçek bir Amazon olduğuna şüphem yok ama aynı zamanda diğerlerinin aksine erkek düşmanı değilsin." Myrina memnuniyetsiz bir halde kolunu kaşırken Rald gülümsedi. "Bunun bir kusur olduğunu düşünüyorsun ama değil. Daha lider olmamdan önce topluluğumuza ziyarete geldiğini hatırlıyorum. O kadar cesur ve kendinden emin görünüyordun ki, sana hayran kalmıştım. Doğrusunu istersen hâlâ öyleyim. Eşsiz yeteneklerin var Myrina ve hiçbir Amazon'da görmediğim bir merhamete sahipsin."

"Sadece unvanımın gerektirdiklerini yaptım."

"Matematikte iyi olduğumu söylemiş miydim?"

Myrina iç geçirerek göz ucuyla ona baktı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bizi ziyarete geldiğinde annemle konuşmanı duydum. Ona hamile olduğundan bahsediyordun. Doğumu gerçekleştirmesini istedin."

"Bir kızım var."

"Evet, biliyorum. Larv, değil mi?"

"Rald..."

"O yılı çok iyi hatırlıyorum. Sel baskını yüzünden ailemin neredeyse tamamını kaybettim. Tam otuz altı yıl önceydi."

Myrina durup ona bakmaya başladığında Rald elini belindeki kılıcına koyarak yana döndü. "Gregg'in geçmişini araştırdık. Çok fazla tesadüf var. Patronunun kendini saklayan bir Koper olduğunu biliyoruz. O bizden biri. Dena'dan bahsetmeye gerek bile yok. Ona söyledin mi?"

Myrina başını iki yana salladı. "Annesinin Asteria olduğunu sanıyor ve bu bir süre daha böyle kalacak. Ben inandırıcı bir yalan bulana kadar." Nefesini bırakarak güldü ve yeniden yürümeye başladı. "Fazla iyi eğitilmiş. Senin onu Jerry'ye verdiğini duydum. Koperler arasındaki en iyi komutan tarafından geliştirilmesi işlerimi kolaylaştırmıyor."

"Gerçeği anlatabilirsin."

"Anlatamam."

"Gregg doğduğundan beri hiçbir erkek çocuğun ölmesine izin vermedin. Bu, Amazonların arasında ihanet olarak görülebilir ama öyle olmadığını biliyorsun. Sen iyi bir şey yaptın, Myrina. Saklamana gerek yok."

"Ben iyi bir şey yapmadım!" dedi Myrina kontrolünü kaybederek bağırırken. "Koperlerin topluluk oluşturacak kadar büyümesini sağlayan annemdi, ben değil. Doğan erkek bebekleri öldürmesi için ona teslim ediyordum. Ama annem öldürmeyip ormandaki evlere dağıtıyordu. Bunu öğrendiğimde onu öldürmek istedim ancak..." Nefesi tükenmiş gibi birden sustu. İki eliyle birden kısa saçlarını karıştırdı. "Gregg doğana kadar annemin ne yaptığını anlamamıştım. Ama o bunu erkek bir çocuk doğurmadan hissedebildi. Biraz deliydi, biliyorsun."

Rald gülümsedi. "Evet, iyi ki öyleydi."

"Ben iyi biri değilim, Rald. Oğlum doğana kadar yapabildiğim tek şey liderlikti ve sonra o da elimden alındı. Gregg hâlâ insan gibi düşünüyor. Anlamayacak ve bana babasını soracak." Daha cümlesi bitmeden sinirlenmeye başladı. Hayatı boyunca düşünmekten kaçındığı hiçbir şey olmamıştı ama şimdi korkak gibi davranıyor, aklını bile durdurmak istiyordu. "Hem

annesinin hem de babasının ondan vazgeçmek zorunda kaldığını bilmeyi hak etmiyor. Bunu ona yapmak istemiyorum."

Myrina, bu denli öfkelenmesine sebep olan söz konusu babanın kim olduğunu soramadan ağaçların arasında kaybolmaya başlamıştı bile. Amazonlar çocuklarının babasını umursamazlardı. Kim olduklarını, hatta isimlerini bile doğru düzgün bilmezlerdi. Ama anlaşılan Gregg'in babası bir istisnaydı. Myrina tüm detayları hâlâ hatırlıyor gibi görünüyordu ve bundan memnun olmadığı da ortadaydı.

Amazonların olduğu alana ulaştıklarında Maurice de Koperleri yönlendirmişti. Herkes tedirgin görünüyordu. İlk defa Koper ve Amazon halkı savaş haricinde bir aradaydı. Bu sefer karşı karşıya değil, yan yanaydılar. Alışmalarının zaman alacağı bir değişiklikti.

Rald ve Myrina diğerlerine göre daha yüksekte duruyor, açıklık alana toplanmış herkesi görmeye çalışıyorlardı. Hızlı adımlarla yanlarına yaklaşan Thalestris ikisine de başıyla selam verdikten sonra Myrina'ya döndü. "Deniz kızları Pamela'nın izini Kuzey Pasifik Okyanusu'na kadar sürdüler."

"Okyanustan bahsediyorsunuz." Myrina aldığı bilgiler karşısında kaşlarını çattı. "Daha belirgin bir yer yok mu?"

"Sözümü kesmeden dinle," dedi Thalestris iç geçirerek. Geri kalan herkes kadar huzursuz görünüyordu. Rald, Thalestris'in farklı yöntemleri olduğunu düşünse de, Aleka'yı kurtarmak istediğini biliyordu. Eğer bu konuda biraz umursamaz davransaydı, Koper topraklarına saldırmak üzere olan birliği Aleka tutsak diye geri çekmez, böylece isyan da başlamazdı. "Kaliforniya Körfezi yakaladıkları son ipucu. Ondan sonrası belirsiz."

"İnsan haritasına ihtiyacımız olacak," dedi Rald.

"Seninkilerden biri getiriyor."

Rald elinde yığınla kâğıt taşıyan kızını gördüğünde, sinirlerine hâkim olmak için kendine nefes almayı hatırlatması gerekti. Alysa dişlerinin arasında tuttuğu kalemi eline alıp, üç lidere oyun arkadaşlarıymış gibi bakarak gülümsedi. "Selam,"

deyip cevap beklemeden haritaları bir taşın üzerine açmaya başladı. "Körfez burası," dedi kırmızı kalemle güneybatıda kalan bir girintiyi yuvarlak içine alırken. "Larv yanlarında bir Deniz Kızı olduğu için kurak yerlere gitmelerinin muhtemel olduğunu söyledi. Çöllerden başlayarak en yakından uzağa doğru listelemeye başladım. Bana sorarsanız çölde olmaları daha büyük bir ihtimal, çünkü Doryaların kalabalık olduklarını ve kendi insanlarından bile gizledikleri şeyler yaptıklarını biliyoruz. Bu yüzden gözlerden uzak bir yere ihtiyaçları olacaktır." Kalemin ucuyla bazı noktaları dolaşırken sırayla isimlerini söylüyordu. "Sonora, Chihuahuan ve Arizona Çölleri körfeze en yakın olanlar. Bu bölgede çok fazla seçenek var. Olasılıkları bu kadar düşürebildik."

"Tüm bunları kendi başına mı yaptın?" dedi Rald şaşkınlıkla.

"Evet dersem öldürülebilirim. O yüzden hayır demeyi seçiyorum." Rald kimin yardım ettiğini soramadan Alysa, Thalestris'e döndü. "Kaçırılanlar arasında Aleka'nın olduğunu duydum. Kendisiyle pek anlaşamazdık ama gerçekten üzüldüm."

"Aleka kimseyle anlaşamaz. Kişisel algılama." Thalestris kalabalığın içine elini sallayarak birini çağırdı. Sırtında büyük bir çanta asılı olan Helen yanlarına geldiğinde, "Kalein'e yola çıkacağımızı haber ver ve kalabalık olduğumuzdan bahset. Yönlendirebildikleri tüm gemilere ihtiyacımız olacak," dedi.

Helen hızla arkasını dönünce Maurice'le çarpıştı. İkisi de bir anlığına refleksle silahlarına uzandıktan sonra aynı anda farklı yerlere yöneldiler. Rald'ın karşısına geçen Maurice başını sallıyordu. "Bu sandığımdan daha zor olacak." Alysa'yı fark ettiğinde gülerek kızın saçlarını karıştırdı. Çocuk gibi davranılmaktan çocukken bile nefret eden Alysa, Maurice'in eline vurdu. Rald'a göre Alysa hâlâ çocuktu ama bunu kızına anlatmayı deneyemezdi bile. İtirazlara başladığı zaman susmak bilmiyordu. "Ne işin var senin burada?" dedi Maurice. Onu sinirlendirmek diğerleri gibi hoşuna gidiyordu. Jerry her zaman Alysa'ya eşiti

gibi davranırdı fakat Maurice, Faythe ve Vasyl kızı hem zorluyor hem de korumak istiyorlardı.

"Ben de geleceğim," dedi Alysa tartışma kabul etmediğini belirterek omuz silkerken.

"Seni yanımıza bile almamıştık. Araya mı kaynadın?"

"Benimle geldi." Omuzlarındaki ağırlığı hafifletmek için çantasının saplarını çekiştiren Faythe yanlarına doğru yürürken Maurice'in sorusunu yanıtlamıştı. "Neden öyle bakıyorsunuz? İlk defa bir saldırıya katılmıyorum."

Rald ve Maurice göz göze geldi. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştığı o kadar belli oluyordu ki, Rald bunun için üzülmeden edemedi. Faythe'i severdi. Onu ve diğerlerini hiçbir zaman çocuklarından farklı görmemişti. Sadece bu yüzden bile Vasyl'i doyasıya dövmek istiyordu. "İyileştiğine emin misin?"

Faythe saatler boyunca bir ağaca bağlanıp gerçek anlamda işkence görmüştü fakat o bir Amazon'du. Koper topraklarında yaşayan tek Amazon'du ve bunu saklamaya gerek görmezdi. Olduğu şeyden utanmıyordu ama kendi ırkının yanında kalmak da istemiyordu. Rald bir Amazon'u bile elinde olmayan tercihlerden dolayı yargılamazdı. Bu yüzden onu halkından biri olarak kabul etmiş, Koper geleneklerine göre büyümesini sağlamıştı. Şimdiye kadar Rald'ı ya da halkından birini hayal kırıklığına uğratmamış olsa da, topraklardaki hainin dedikodusu yayıldığında gözler önce Faythe'e yöneltilmişti. Yargısız infaz şu sıralar yapılması en çok sevilen şeydi ve Faythe de bundan payına düşeni almıştı.

"Ben iyiyim ve yardım etmek istiyorum." Rald'a kaçamak bakışlar atarak konuşuyordu. Verdiği karardan ilk defa memnun kalmayışı değildi ama ilk defa Rald'ın bir yargısına itiraz etmek için elinde yeterince iyi nedenler olmadığının farkındaydı. Kabul edeceğini bilse, Vasyl'i kurtarmak için hayatını bile teklif ederdi. "Üzgünüm ama daha fazla orada duramazdım. Gregg ve Delbin yardım etmek adına giderken kaçırıldılar. Bunu onlara borçluyum."

"Sana değil, Vasyl'e yardım etmeye çalışıyorlardı," dedi Rald. Sesinin her bir hecesinden bunu onaylamadığı belli oluyordu ve Amazonların yanında iç meselelerinden bahsetmek hiç hoşuna gitmiyordu.

Faythe bu sefer gözlerini kaçırmadan Rald'a bakabildi. "Aynı şey," dedi sadece.

"Myrina." Sessizce yanlarına gelip Alysa'nın söylediklerini dinlemiş olan Dena başını iki yana sallıyordu. Rald, Faythe'le olan konuşmalarına dikkat edilmediği için sevinmişti. "Bu plan bize günlerimizi, hatta haftalarımızı kaybettirecek. Yüz binlerce kilometrelik alanı öylece arayamayız. İnsanların dikkatini çekecektir. Kanunlarına aykırı hareket edersek açığa çıkmamız sadece saatler sürer. Böyle bir kalabalıkla ve onların görünüşüne uymayan halimizle bizi fark eden ilk kişi fotoğrafımızı çeker."

"Neden fotoğrafımızı çekecek ki?" dedi Alysa kaşlarını çatarak.

"Casus olan Dena. Yıllarını insanlar arasında geçirdi," dedi Myrina. "Onun söylediklerini yapmamız bu konuda yararımıza olur. Buradaki çoğu kişi Amazon topraklarının dışına çıkmış değil."

"Aklındaki ne öyleyse?" diye sordu Thalestris sabırsız ve sinirli bir halde. Dena ve birçok kişinin Myrina'nın tarafında olmasına hâlâ alışmaya çalışıyor gibiydi. Önceden Thalestris'e sadık savaşçılardan bazıları bile artık Myrina'yı destekliyordu. Buna rağmen Dena'nın söylediklerini kulak ardı edecek kadar kibirli değildi. Her güçlü lider gibi halkının iyiliğini kendi gururunun önüne koymak zorundaydı.

Dena, "Doryaların bu topraklarda da yerleşim yeri olduğunu biliyoruz. Direkt olarak kayıpların peşine düşmek acemice bir hata olur," derken Alysa'ya baktı. Gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı. "Her fikri değerlendirmek zorunda olduğunuzu biliyorum ama inanın bana, benim fikrim daha avantajlı."

"Gregg ve Delbin'e değer veriyoruz. Geri dönmeleri için en iyisini yapmak zorundayız."

Dena derin bir nefes alarak dudaklarını ıslatırken Alysa'ya bakmaya devam ediyordu. "Bunu senden daha az istiyor değilim, tamam mı?"

"Dena," dedi Myrina konuşmalarını bölerek. "Her fikri düşünmeli ve buna göre karar vermeliyiz. Sırf taze bir beyne sahip diye kızın fikirlerini yok sayamam. Pekâlâ," deyip yeniden kalabalığa baktı. "İkiniz de planınızı Asteria ve Koperlerden birine anlatacaksınız. Ortak karar alınana kadar harekete geçmeyeceğiz." Asteria'yla göz göze geldiğinde başını hafifçe öne salladı ve Rald'a döndü. "Sizden kime anlatmasını istiyorsun?"

Rald daha "Jerry," derken, Alysa "Ben çağırırım," diyerek koşmaya başlamıştı bile.

"Bu kadar heyecanla çok savaş görmeyecek gibi," dedi Dena kızın arkasından bakarken.

"Şimdiden fazlasıyla gördü. Bunlarla baş edebilir." Rald söylediklerinin doğru olduğunu umarak Myrina ve Thalestris'e döndü. "Hangi planı uygularsak uygulayalım, insanlar hakkında bilgili herkese ihtiyacımız olacak. Dikkat çekmememiz lazım. İnsan teknolojisini kullanmamız gerekebilir."

"Bu bilgiye sahip çok savaşçımız yok fakat birkaç kişi normal insanların bile bilmediği düzeyde teknolojiyi yönetebiliyor," dedi Thalestris.

Rald, Koperler içinde bu kabiliyete kimlerin sahip olduğunu düşündü. "Niobe'u çağırmak zorundayız," dedi Maurice lideriyle aynı sonuca vararak. Rald konunun buraya geleceğini bilmekten nefret ediyordu. İnsanların içine gidiyorlarsa, onların dilinden konuşan kişileri de yanlarında götürmeliydiler.

Telefonu çıkarıp arkasını döndü ve biraz mahremiyet sağlamak için uzaklaştı. Niobe her zamanki endişesiyle telefonu elinden bırakmadan yaşamaya başlamış olmalıydı ki, daha ilk çalış bitmeden cevaplamıştı. Onun heyecanlı sesini duyduğunda bir an nefesini tutup gülümsedi. "Sana ihtiyacım var," dedi.

"Ne zaman yok ki?" dedi Niobe gülerek. Rald buna asla itiraz edemezdi. Niobe nefesini bırakarak birkaç adım yürüdü ve

kapı kapanma sesi duyuldu. "Orada olmayı ve yanında savaşmayı ne kadar istediğimi sen de biliyorsun ama çocuklarımızı bırakamam. Alysa zaten gitmişken ben de buradan ayrılamam."

Rald bunu düşünmekten nefret etse de, "Birine emanet et," dedi.

Biri demiş olsa da, herhangi birinden bahsetmediğini Niobe anlamıştı. Çocuklarını öylece birine bırakamazlardı. Güvendikleri çok az sayıda kişi vardı. Bu Koperlerin sadakatsizliğinden kaynaklanmıyordu. Rald sayısız defa hepsinin ne kadar cesur ve sadık olduklarını görmüştü fakat öyle bir zamandan geçiyorlardı ki, kendi düşüncelerini bile sorgular hale gelmişti.

"Rald," dedi Niobe yavaşça. "Bunu istediğine emin misin?"

"Vasyl hain olsa da iyi bir savaşçı. Ayrıca çocuklar biz yokken başka kimsenin kendileriyle kalmasına izin vermezler. Canavar genlerine sahip üç çocukla ilgilenmek Vasyl için uygun bir ceza olur hem."

"Biraz ağır olmadı mı sence de? Bazen ben bile delirecek gibi oluyorum ve Avery ilk dişlerini çıkarmaya başladı. Sürekli ağlayıp bulduğu her şeyi ağzına sokuyor."

"Şimdi içim daha rahat etti işte. Vasyl'i eve sokup kapıyı üzerlerine kilitle." Niobe'un itirazlarına fırsat tanımadan telefonu kapattı. Arkasını döndüğünde Maurice ve Faythe'le karşılaştı. İkisi de umutlanmamaya çalışıyor ama kendilerini zor tuttukları belli oluyordu. "Affettiğimi söylemedim. Ölüm cezası hâlâ geçerliliğini koruyor."

Maurice başını başka tarafa çevirirken Faythe yutkunarak kollarını bağladı. "En azından bunu tekrar düşünecek misin? Her şey siyah ve beyaz değildir, Rald. Bazen kötü şeyleri sırf iyi bir kalbe sahip olduğumuz için de yapabiliyoruz," dedi Faythe.

"Bunu şimdi tartışmayacağız. Halletmemiz gereken bir mesele var."

"Biz geldik!" diye bağırdı Alysa arkasında sakince yürüyen Jerry'yle beraber yanlarına koşarken.

"Herkes hazır olduğuna göre anlatmaya başlayın." Myrina daha cümlesini tamamlamadan Alysa derin bir nefes alarak dudaklarını aralamıştı bile.

*

"Bizi laboratuvar farelerine mi dönüştürecekler?" dedi Tess koridorun sonuna ulaştıklarında. Bu tanım yerinde görünüyordu. Girdikleri odada beyaz çarşaflı demir yataklar vardı. Gregg henüz yakından göremese de demir yatakların zemine sabitlenmiş olduğuna emindi. Her biri için ayrılmış alan, cam duvarlarla sınırlandırılmıştı. Teknik olarak aynı yerde olacaklar ama aslında birbirlerinden ayrılacaklardı. Tavandan yayılan beyaz floresan ışığı her yeri kusursuz derecede iyi aydınlatıyordu. Bölmelerde demir yataklardan başka hiçbir şey bulunmuyordu.

"Bu kafeslere yerleşmemizi mi istiyorlar?" dedi Delbin arkaya doğru bir adım atarak. Başını çoktan iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Başka bir önerin var mı?" dedi Kyle. "Son duruma bakarak söyleyebilirim ki, kontrolün tamamı onlarda."

Gregg ortadaki bölmeye yönelirken Tess'e bakarak hemen yanındakini işaret etti. Kyle içgüdüsel olarak Tess'in karşısındaki bölmeye geçti. Bu şekilde biraz da olsa Tess'i koruyabileceklerini umuyorlardı. Gregg bunun işe yaramasını diledi. Cam kapılar arkalarından otomatik olarak kilitlenirken hepsi kendilerine özel hücrelerine yerleşmişti.

"Ölüm tehlikesinde olmamızı hesaba katarsak, çok sıkıcı zaman geçiriyorum," dedi Pamela dakikalar sonra. Yere oturup sırtını yatağa yaslamıştı. Bacaklarını uzatıp ayaklarını sallamaya başladı. "Biraz dengesiz. Sizce de bu durum güven yoksunluğu barındırmıyor mu?" derken bacaklarını işaret ediyordu.

"Bizden yapmamızı istedikleri tek şeyin beklemek olduğunu bilmek sinir bozucu," dedi Delbin ileri geri yürürken. Kyle ve Pamela'nın ortasında kalan bölüme geçmişti.

"Yapımızı incelemek istedikleri kesin." Gregg yatağın üzerinde duran battaniye ve yastığı kaldırarak herhangi bir şey

olup olmadığına baktı. Yanlışlıkla çıkış anahtarını unutacaklarından değil ama kendine engel olamamıştı. Birçok kez suçluların merhametine kaldığı durumlara düşmüştü ama hiçbir zaman tam anlamıyla yalnız kalmamış ve günün sonunda mutlaka evinde olmuştu. Bazen bir gün yirmi dört saati aşsa bile. Şimdiyse o kadar şanslı olmadığını biliyordu. Tüm bunlarla kendileri baş etmek zorundaydılar.

"Bunun için hepimizi kaçırmalarına gerek var mıydı?" dedi Aleka. Yatağa oturmuş Coleta'nın hasar alıp almadığını kontrol ediyordu. "Muhteşem bir savaşçı ellerinde ama geri kalanlar neden burada hiçbir fikrim yok."

"Kibrin ölümümüze neden olacak," dedi Gregg yastığı bırakarak.

"Ya da senin aptallığın." Aleka ona dönerek omuzlarını kaldırdı. "Coleta için pazarlık yapmadan ikimizi orada bırakabilirdin. Hepiniz ölmeye başladığınızda suçluluk hissetmek zorunda kalacağım."

"Bunun zorunluluk olduğunu düşüyorsan öyle bir şey hissetmezsin, merak etme." Gregg cam duvara yaklaşıp gözlerini Aleka'ya dikti. "Ayrıca bu sorumluluğu alan bendim. Bu yüzden hayır, sakın bir duygu hissetme. Zor şartlar altında yeni şeyler denemeni istemeyiz."

Aleka ilk defa karşılık vermek yerine arkasını dönüp panteriyle ilgilenmeye devam etti. Tehlike var ya da yok, biraz sessizlik hiç fena olmazdı.

Saniyeler sonra topuklu ayakkabıların çıkardığı tıkırtılar duyuldu. Paris elinde bir tepsiyle bölmelerin arasında yürüyordu. Herkes dikkatle onu seyrederken Gregg'in bölmesinin önünde durdu. Göz ucuyla Aleka'ya bakarken tepsiyi tek eliyle tutup bir elini eteğinin cebine soktu. "Liderleri sen misin?" diye sordu yeniden Gregg'e odaklanarak.

Gregg, Paris'in ne söyleyeceğini merak ettiğinden başını salladı. "Öyle söyleyebilirsin." Kapıya yaklaşarak tepside ne

olduğuna baktı. Tabağın içinde duran kanlı çiğ etleri fark ettiğinde bir adım çekildi. "Onlar ne için?"

Paris işaret parmağıyla Aleka'nın kucağına kıvrılmış olan panteri gösterdi. "Haklı sebeplerden dolayı Aleka'nın kapısını sadece birinci derece yetkiye sahip kişilerin açmasına izin var." Gregg bunu mantıklı bulsa da, etleri Coleta'ya nasıl ulaştıracağını bilmek istiyordu. Paris elini cebinden çıkararak tepsinin diğer ucunu tuttu. "Ben sana bunu verip çıktıktan sonra kapı yeniden kilitlenecek ve aranızdaki duvar açılacak. O zaman yavruya bunları verebilirsin." Koridorun sonuna doğru yukarı baktığında cam kapı hafif bir sesle açıldı. "Yatağa kadar çekil." Gregg, söylediğini yapmazsa içeri girmeyeceğini bildiğinden bacaklarının arkası yatağa değene kadar geri geri yürüdü. Paris kapıyı iterek karşısına geçti. Gözlerini Gregg'den ayırmadan tepsiyi uzattı. "Anlayacaksın. Tereddüt etme."

Gregg ne söylemek istediğini soramadan Paris kapıdan çıkarak yeniden kameraya baktı. Kapı kilitlendiği sırada iki oda arasındaki cam yukarı kalkmaya başladı. Aleka'nın kucağından atlayarak etin kokusuna koşan Coleta, Gregg'in bacaklarına minik pençelerini geçirerek havaya kalktı.

Gözden kaybolana dek Paris'i izleyen Aleka, Gregg'in bölmesine geçerek elini uzattı. "Tabağı bana ver. Şu anda çok aç." Gregg itiraz etmeden tabağı eline tutuşturdu. Aleka et parçalarını alıp Coleta'nın ağzına yaklaştırdığında panter atılarak dişlerini geçirdi. Ağzında bir iki kere çevirdiği etleri yutup dilini dudaklarında dolaştırdı ve yeni bir parça için burnuyla Aleka'nın elini dürttü. Aleka yatağın ucuna otururken Coleta ön ayaklarını sahibinin dizlerine koyarak bekledi.

Gregg hâlâ tuttuğu tepsiyi yatağın üzerine attığında, rulo şeklindeki ufak kâğıt parçasını gördü. Kâğıdı alırken tepsinin kenarına dokunup girintiyi fark etti ve oraya sıkıştırılmış olabileceğini düşündü.

"O ne?" Aleka panterini beslemeye devam ederken Gregg'i izliyordu.

Gregg omuzlarını silkip kâğıdı açtı. İçinde tekrar tekrar okumasına neden olan tek bir cümle yazıyordu.

BİRİLERİNİ ARKADA BIRAKMAK ANLAMINA GELSE BİLE İLK İŞARETLE BURADAN KAÇIN.

Gregg bir şey söylemeden kâğıdı uzattığında Aleka bir dakika boyunca sadece kelimelere baktı. Bu sırada Coleta tamamen kucağına tırmanmış, etleri direkt tabaktan yemeğe başlamıştı. Gregg, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda Aleka bir süre daha kâğıda bakmaya devam etti.

"Liderlerine saldıran senken, neden *haklı sebeplerden dolayı* sadece birinci derece yetkililer tarafından açılabilen kapı benimki oluyor?"

"Tartışmak istediğin şey bu mu?"

Aleka kâğıdı avucunda buruşturup yere attı. "Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Bunu soruyor musun?" dedi Gregg şaşırarak başını sallarken. "Doğruyu söylediğini düşünmem için hiçbir sebep yok. İnsanların bana dürüst davrandığı konusunda güvenimin sarsıldığını söylersem eminim nedenini tahmin edersin."

"Eski nişanlım ve karşıma çıkan bir Amazon tarafından kandırıldım. Yazık bana," dedi Aleka alaycı bir ifadeyle. "Ne zaman arkanda bırakacaksın?"

"Artık bunu umursamıyorum ama asla unutmayacağım. Tekrar aynı hataya düşmektense, sürekli hatırlamayı tercih ederim. Neyse ki buralardasın da hatırlama konusunda yardımcı oluyorsun." Gregg kendi kendine sakin olması gerektiğini söyleyerek Aleka'nın yanına oturdu. "Sadece biraz dengem bozuldu."

"Ben de bazen gereksiz yere sinirlendiğimde sana bağırıyorum." Göz ucuyla ona bakıp dudağını ısırdı. "Sonrasında pek pişman olmuyorum ama."

"Tahmin edebiliyorum. Sorun değil." Gregg cam duvara yaklaşarak ellerini yasladı. "Paris bizden ilk işaretle birlikte

kaçmamızı istiyor. İşaretin ne olduğunu bilmiyorum ya da doğruyu söyleyip söylemediğini ama bu çoğunluğun kararı olmalı. Miguel'in bahsettiği testlerden birinin içine koşuyor olabiliriz. Bir fikriniz var mı?"

"Eğer elimizdeki tek fırsat buysa kullanalım," dedi Tess.

Gregg ona baktığında kardeşinin tuhaf göründüğünü fark etti. Bakışları değişmişti. Gregg'e birkaç saat öncesinden daha acayip bakıyordu. Yapmaları gereken uzun bir konuşma onları bekliyordu anlaşılan. Eğer herkesi eksiksiz bir şekilde buradan çıkarabilirse, Tess'in tüm sorularını bıkmadan yanıtlayacaktı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Delbin odasının içinde duraklamadan yürürken. Açıkça hepsinden daha kötü haldeydi. Ölü sandığı nişanlısını kurtarmak için yola çıktığında Doryalar tarafından planının bozulmasını pek iyi karşılamamıştı.

"Güzel," dedi Gregg ve diğerlerine baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Pamela başını iki yana sallarken gözlerini kapamıştı. Kyle açıkça kararsız görünüyordu. Köşeye kadar yaklaştı. "Verilebilecek en doğru kararı bilmiyorum, çünkü ne olduğunu anlamıyorum. Onlara Dorya diyorsunuz, Amazonlar ve deniz kızları gerçek, Koperler konusuna girmek istediğime emin değilim ve sanırım aklımı kaçırıyorum. Tüm bunlar olasılık dışı."

"Ne yani, seni tekrar duvara fırlatmamı mı istiyorsun?" dedi Pamela ayağa kalkarken. Öne doğru sendeleyince kollarını açarak dengesini bulmaya çalıştı. "Aptal çıkıntılar!" diye söylenip gözlerini devirdi. "Bak, yardımcı olmayı istiyorum. Buradan kurtulmak zorundayız ama su olmadan bunu yapamam. Birkaç saat içerisinde yeniden güçsüz düşeceğim ve bir çölün ortasında bulabileceğim tek alternatif sizin hoşunuza gitmeyecek. Bu yüzden sanırım..." Gözünü kapatarak yanağını kaşıdı. Boğazını temizlerken Gregg'e baktı. "Sanırım ben burada kalmak zorundayım. Hem inceleyebilecekleri biri varken size o kadar

odaklanmazlar. Yakalayabildikleri tek Deniz Kızı'nı değerlendirmek isteyeceklerdir."

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum."

"Tekrar açtım."

"Hayır." Gregg arkasını dönüp Aleka'nın yanına yürüdü. "Tamam, bu böyle olmayacak. Bir karar vermemiz ve zorla onlara kabul ettirmemiz gerek."

"Sonunda öğreniyorsun," dedi Aleka.

7. BÖLÜM
'BİR PLAN VAR'

"Ne karar verdiniz?" diye sordu Rald herkes bir araya toplanırken. Son yarım saat boyunca Dena ve Alysa planlarından bahsetmiş, Asteria ve Jerry'yi ikna etmeye çalışmışlardı. Ellerindeki en iyi planın kendilerinde olduğu konusunda ısrarcı olan iki kadını da sabırla dinleyen Asteria ve Jerry yalnız kalmak için uzaklaşmışlardı. Bulundukları alana geri döndükleri sırada herkes nihai kararı duymak için dikkat kesilmişti.

"Planların herhangi birinden vazgeçmek zor," dedi Asteria. Çoğu zaman olduğu gibi sessizliğini koruyan Jerry'ye baktıktan sonra devam etti. "Her ikisini de uygulayacağız. Sayımız bunun için yeterli ve böylece zamandan da kazanmış olacağız. İnsan topraklarına toplu bir şekilde gidemeyiz. Otoriteyle karşı karşıya geliriz. Dena bu konuda haklıydı."

"İyi birer iş bölümüyle yapılmayacak şey değil," dedi Thalestris başını sallayarak.

"Alysa'nın gösterdiği alana kadar deniz kızları insanlar arasında tecrübeli birkaç kişiyi taşıyacak." Asteria planladıkları şeyi anlatmaya başlayarak haritaya yöneldi. "Kıyafetleriyle dikkat çekmeyecek ve nasıl davranması gerektiğini bilecek kişilere ihtiyacımız olacak. Ayrıca yardımcı bir birlik onları denizden

takip edecek ama gerek duyuluna kadar karaya çıkmayacak. Deniz kızları bu konuda ortaklık sağlayacaktır. Kalanımızın bir kısmı Doryalara öncü saldırı düzenleyecek," derken bu sefer ormanın haritasını çekip bir öncekinin üzerine koydu. "Üç farklı soyun aynı anda saldırmasını beklemeyeceklerinden, öncü kuvvetin asıl saldırı olduğunu düşünecekler. Öncü kuvvette Koperlerin bulunması çok daha mantıklı," dedi Rald'a bakarak. "Sizden ilk defa iki kişiyi aldılar. Bunun bir tepkiye sebep olacağını tahmin etmiş olmalılar. Ama birlik oluşturacağımızı asla tahmin edemezler."

"Maurice," dedi Rald haritayı incelerken. "Onar kişilik dört grup oluşturun. Saldırıyı Faythe'le ikiniz yöneteceksiniz. Amacınız içeri sızmak ya da öldürmek değil, sadece ne durumda olduklarına bakın ve savunma duvarlarını zayıflatın." Doryalara öncü birlik göndermekten nefret ediyordu ama Asteria ve Jerry böyle karar almışlarsa uygulanması herkes açısından en iyisi olacaktı. "Karşı saldırıya başladıklarında kayıp vermeden geri çekilin. Esas saldırı için hepinize ihtiyacım var."

"Ben gitmiyor muyum?" dedi Alysa.

"Hayır!" Tek kelimelik kısa ve net cevabı Alysa'ya itiraz hakkı tanımamıştı. Rald, Myrina ve Thalestris'e dönerek bir elini haritanın üzerine koydu. "Eğer bunu yapıyorsak her şeyi ortaya koymak zorundayız. Doryalar geri çekilene kadar başlattığımız bu saldırı son bulmayacak. Farklı bir düşünceniz varsa şimdiden netleştirin."

Thalestris ve Myrina birkaç saniyeliğine bakışırken ortama sessizlik hâkim olmuştu. Belli bir amaç için bir araya gelmiş olabilirlerdi ama Amazon ve Koperler arasındaki ittifak asla tam anlamıyla sağlanamazdı. Mutlaka çatışmalar yaşanacak, kayıplar verilecekti. Liderlerin amacı bu kaybı en aza indirmekti. Rald, Myrina'ya bu konuda güveniyordu. Amazonlara komutanlık ve liderlik yaptığı yıllar boyunca acımasız, hedefine bağlı ve tamamen Amazonlar için yaşamıştı. Rald onu o zamanlar pek fazla tanımıyordu fakat bir erkek çocuğu doğuracağı şüphesiyle

köylerine geldiğinde bir şeyler değişmişti. Myrina değişmişti. Hâlâ acımasız ve katı kurallarla yaşayan bir liderdi ama artık Amazonları koruma yolunun Koperlerin soyunu tüketmekten geçtiğine inanmıyordu.

Myrina başını salladığı sırada Thalestris, Rald'a döndü. "Her şey konuştuğumuz gibi olacak. Koperler, Amazonlar ve deniz kızları Doryaları bu ormandan kovmak için birlikte hareket etmek zorunda. Sonrasında ne olacağına bakacağız."

Niobe aralarına katıldığında gruplara ayrılmak üzereydiler. Alysa'nın planını uygulamak için Kaliforniya Körfezi'ne gidecek olan üç kişi belirlemişlerdi. Koperlerden Niobe ve Alysa gemide olacaktı. Amaçları saldırı değil, yapabildikleri kadar yer bilgisi toplamaktı. Deniz kızlarından biri onları körfeze kadar götürecek ve denizden takibini yapacaktı.

Koper birlikleri Doryaların buradaki yerleşimine saldırdıktan sonra en azından bir kişiyi tutsak etmeyi planlıyordu. Böylece Dena'nın planını uygulayıp daha fazla bilgi alabileceklerdi. Doryaların güvenli bölgeleri her zaman koruma altındaydı. Onlara yaklaşmak pek mümkün değildi. İnsan teknolojisini sonuna kadar kullanıyorlardı. Koper ve Amazonların ise yüz yüze olmaya ihtiyaçları vardı. Karşılıklı bir kavgada kimin kazanacağını söylemek zor değildi fakat Doryalar adil savaşçılar sayılmazlardı. Daha doğrusu savaşçı bile sayılmazlardı. Saldırının bittiğini düşündükten sonra yaralarını sarmak için bir araya toplandıklarında, Amazonlar ve Koperler birlikte saldıracaklardı. Asteria ve Jerry hâlâ saldırı planı üzerinde çalışıyordu. Koperler öncü saldırıyı yaptığında elde edecekleri bilgilerle daha sağlam ilerleyeceklerdi.

Niobe üzerindeki silahları çantasındaki bölmelere gizlerken Faythe'i fark ederek iç geçirdi. "Senin dinlenmen gerekiyordu," dedi.

"Yeterince dinlendim." Faythe, Niobe'un yanına diz çökerek silahlarını saklamasında yardımcı olmaya başladı. Hemen

yanlarında ayakta duran Rald'a kısaca bakıp fısıltıyla konuştu. "Vasyl iyi mi?"

"Fiziksel olarak bir şeyi yok. Sadece susuz kalmış."

Rald onları dinlemek istemediğinden arkasını döndü fakat Faythe'in endişeli sesini duymamak için birkaç kilometre uzaklaşması gerekiyordu.

"Benim yüzümden bunlara katlandığına inanamıyorum."

"Senin bir suçun yok. Üçünüz de bizim yanımızda büyüdünüz, Faythe. Sana, Vasyl'e ve Maurice'e her koşulda güvenebileceğimizi bildik. Rald ve benim bu kadar üzülmemizin sebebi de bu zaten. Vasyl'in kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Bence fazla merhametli olduğu için bu halde."

"Hain olduğu hâlâ duyurulmadığına göre, onu affetme gibi bir ihtimaliniz var mı?"

Niobe çantasını kapattı ve yavaşça ayağa kalkarken gülümsedi. Faythe'in koluna dokunduktan sonra Rald'ın yanına yürüdü. Karşısına geçtiğinde çantasının kollarını ayarlıyordu. "Öncü saldırıya sen de katılacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, ben burada kalacağım."

Bunu duymak Niobe'u rahatlatmıştı. Başını sallarken arkasına doğru baktı. "Alysa'nın bahsettiği Larv hangisi?"

"Asteria'nın yanında duran. Gözünü korkutmak gibi olmasın ama Myrina'nın kızı."

"Evet, biliyorum." Niobe ensesini kaşırken yeniden Rald'a döndü. "Bu sahiden gerçekleşiyor mu? Artık sürekli savaşmayacağız, değil mi?"

"Öyle umuyorum."

Niobe kendisine seslenildiğini duyduğunda daha dik durarak Rald'ın göğsüne hafifçe vurdu. "Kendine ve çocuklarımıza dikkat et. Geldiğimde hepinizi iyi görmek istiyorum. Bana söz ver."

"Hiçbir şey için endişelenme." Rald bir kolunu Niobe'un omuzlarına sararken eğilip alnından öptü. "Uzun zamandır

bu barış adına mücadele ediyorum. Yaşandığını görmeden bir yere gitmem. Üstelik ben kendi alanımda olacağım. Asıl dikkat etmesi gereken sensin. Telefon kameralarından ve insanların adalet kuvvetlerinden uzak dur."

Niobe onun yüzünü tutarak aşağıya çekti. Dudaklarını öperken parmaklarını saçlarına kaydırmıştı. Ayrıldıkları sırada Rald yakınlarda olan Amazonların onları izlediğini fark etti. Karşı cinsle yakınlaşma Amazonlar için sadece soylarının devamı anlamına geldiğinden, belli ki Niobe ve Rald'ın vedalaşmasını anlamsız bulmuşlardı.

Niobe kızının yanına gitmek için hareketlendiğinde gülümseyerek Rald'ın koluna vurdu. "Seni bu kadar kadının arasına bırakmaktan hiç rahatsız olmamak güzel bir duygu. Amazonların bu yönünü seveceğim aklıma gelmezdi."

"Evet, tabii. Onlara dokunsam bile tüm kolumu koparacaklarını bilmek hoşuna gidiyordur."

"Sen söyledin, ben değil," dedi Niobe ellerini kaldırarak.

*

"Tess?" dedi Gregg olabildiğince kardeşine yaklaşırken. Arkası dönük duran Tess ellerini duvara yaslamış başını öne eğmişti. Aldığı derin ve hırıltılı nefesler rahatça duyulabilecek kadar gürültülüydü. "Tess, bana bak."

"Bunların hepsi çok fazla. Neler olduğunu anlayamıyorum." Tess birden doğrulup cam duvara yaklaştı. "Bize de uyuşturucu gibi bir şey verdiler, değil mi? Böyle bir şeyin gerçek olmasına imkân yok," derken elini hem Pamela'ya, hem de bulundukları yere doğru salladı.

"Sadece üzerindeki şoku atıyorsun."

"Bu insanlar bizden ne istiyor?" dedi Kyle defalarca aklından geçen soruyu yeniden dillendirerek.

"Bunu hatırlıyorum," dedi Aleka sessizce. Gregg ise, Kyle'a verebileceği bir cevabı olmadığını bilerek arkasını döndü. Tepsinin üzerindeki kabartma deseni inceleyen Aleka birden ayağa

kalkıp Gregg'in karşısına geçti. "İnsanların efsanelerini anlatan bir kitapta görmüştüm. Adını biliyorum ama..."

"Kadüse," dedi Gregg tepsiyi alırken. Bir asaya dolanmış iki yılanın sembolüydü. "Tıpla ilgili aslında. Yenilenmeyi temsil ediyor."

"Burada olan şeyler tıbbın ve teknolojinin çok ötesinde." Kyle ellerini cama yaslayarak Gregg'e baktı. Bakışlarını tepsiye çevirdiğinde Gregg ne istediğini anlayarak sembolü görebileceği bir şekilde kaldırdı. Kyle gözlerini kısarak sembolü inceledi. "Anladığım kadarıyla bizi keşifleri için kullanıyorlar. Bu durumda siz *doğaüstülerin* deney konusu, bizim de yem olduğumuzu söyleyebiliriz." Bakışlarını kaldırarak Gregg'e çevirdi. "Doğaüstüler," diye tekrarladı.

"Biliyorum," dedi Gregg sessizce. "Ne düşündüğünün, daha doğrusu düşünemediğinin farkındayım ama bunlar gerçek. Şu an gerçek ve bundan kurtulmak zorundayız."

"Sen de mi?" dedi Tess. "Tamam, anlıyorum, annen onun gibiydi," dedi Aleka'yı göstererek. "Ama tüm hayatın boyunca senin yanındaydım. Bazen fazla takıntılı ve inatçı olabiliyorsun ama bunlar normal özellikler. Tamamen normal ve doğaüstü olmayan insansı şeyler. Nesin sen?" dedi kendini yatağa bırakarak.

"Durumu kavramanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum ama şimdi tek yapmamız gereken buradan kurtulmak. Sonrasında uzun bir konuşma yaparız."

"Ama bu..."

"Bana güveniyor musun?" Tess dudaklarını ısırarak başını kaldırdı. Cevap vermediği her saniye Gregg'i daha fazla çıkmaza sürüklüyordu. "Ben hâlâ aynı kişiyim. Hâlâ kardeşinim."

"Görebiliyorum. Elbette sana güveniyorum."

"O zaman benim adımlarımla gideceğiz," dedikten sonra Kyle'a baktı. "Her şey mantıklı gelene kadar sizinle konuşacağım." Doryalarla ilgili düşünürken aniden aklına gelen bilgiyle

Aleka'ya baktı. "Babanın hâlâ onların arasında olma ihtimali sence ne kadar?"

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Aleka şaşkın bir halde.

Gregg yanına oturup sessizce konuştu. "Annenin bir Dorya ile birlikte olduğunu söylemiştin, değil mi? Belki burada, belki Amazon topraklarındadır. Henüz yirmi sekiz yaşındasın, Aleka. Muhtemelen baban yaşıyordur." Aleka, Gregg yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi bakıyordu. Gregg onun gözlerindeki çelişkiyi görebiliyor, kalp atışlarındaki değişimi fark edebiliyordu. "İyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak başını diğer tarafa çeviren Aleka yatağın kenarına tırnaklarını geçirmişti. Daha önce böyle bir şeyi düşünmediği belli oluyordu. Amazonlara hayatları boyunca babalarını sormamaları öğretilmişti. Onlar tek ebeveynli doğan canlılardı. Tabii şanslılarsa. Aleka gibilerse anneye bile sahip olamıyorlardı.

Kulağının arkasını kaşıyarak Gregg'e dönen Aleka konuşacakken kaşlarını çattı. Gregg onun bakışlarını takip ettiğinde, gömleğindeki yırtığa odaklandığını gördü. Gregg kolunu ne zaman yırttığını bilmiyordu ama Aleka'nın neden böylesine ilgilendiğini anlamamıştı. Dirseğinin biraz daha yukarısında olan yırtığı daha da genişleten Aleka, Gregg'in kolunu inceliyordu.

"Sorduğuma inanamıyorum ama ne yapıyorsun?" dedi Gregg.

"Bu ne?" dedi Aleka, Gregg'in kolundaki doğum lekesinde parmağını dolaştırırken.

"Doğum lekesi. Neden sordun?"

"Sanırım bir yerde daha görmüştüm."

"Asteria'da görmüş olabilir misin? Doğum lekeleri çoğunlukla genetiktir."

"Evet, belki de," dedi Aleka ve son bir kez daha bakıp önüne döndü. "Sadece DNA katkısı yapan baba faktöründen bahsettiğinde aklıma bir şey geldi ve bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Şu koşullarda herhangi bir şeyin hoşuma gitmesi sürpriz olurdu zaten. Ne düşünüyorsun?"

Aleka ayağa kalkarken saçlarının arkasını kaşıyordu. "Sende bir şey var." Gregg devam etmesini bekleyerek sessiz kalırken Aleka sabırsız bir halde iç geçirdi. "Aslında Tess söyleyene kadar pek dikkat etmemiştim." Ona bakıp belli belirsiz bir halde vücudunu işaret etti. "Ne kadar geliştiğini yani. Aynı zamanda panterlerimle iyi anlaşıyorsun ve bu hiçbir Koper için mümkün değildir. Tıpkı benim sırtlanları görünce tüm savunma sistemimin ayaklanması gibi. Bu karşılıklıdır, iki taraflı işler. Sırtlanlar da Amazonları görünce saldırganlaşır. Amazonlar üzerinde sakinleştirici bir etkin var."

"Ciddi olamazsın," dedi Gregg şaşkın bir halde gülerek.

"Yani genel olarak demek istedim. Beni herhangi bir Amazon kriterine sokamazsın." Yeniden yatağa oturdu ve diğerlerinin duymaması için fısıldayarak konuştu. "Kardeşimi güldürdün. Bunun ne kadar imkânsız bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. Myrina seni dinlemekten hoşlandı. Ayrıca bu konuda uzman olduğumu söylemiyorum ama Dena sana âşık. Etrafındaki Amazonlar..."

"Bekle biraz." Gregg yan dönerek yüzüne baktı. "Dena bana âşık değil. Bunu kendisi söyledi."

"Söylediğim tüm o endişeli sözlerin içinde sadece buna dikkat ettin demek." Aleka iç geçirip bir kez daha saç diplerini kaşıdı. Kum tanelerinden nefret ediyordu. "Sana âşık olmadığını söyledi. İşte tam olarak bu yüzden sana âşık."

"Açıkla."

"Bir Amazon asla birine âşık olmadığını dillendirmez. Bu iğrenç, hatta zavallıcadır. Geleneklerimizi bilmediğin için Dena bu ayrıntıyı fark etmeyeceğini zannediyordu. Geri döndüğümüzde ona durumu açıklarsın. Belki tarafsız bir bölgede küçük dünyanızı kurarsınız."

Gregg merakından sorduğu soruların Aleka tarafından yanlış anlaşıldığını fark etse de, onu aksine ikna etmek için

uğraşmayacaktı. Şimdi değil. "Neden diğer Koperlerden farklı olduğumu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunu açıklayamıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Bu sadece bir teori öyleyse."

"Teori falan değil." Aleka bacaklarının arasında dolaşan Coleta'yı ileri doğru itti. "Annenin Asteria olduğu gerçeğini göz ardı edemezsin. Kadın şimdiden efsaneleşmiş bir komutan ve ne kadar güçlü olduğunu anlatmama gerek yok sanırım. Daha önce hiç fark etmedim ama belki senin panterlerle bağlantı kurabilmen gibi, Asteria da sırtlanlarla iyi anlaşıyordur."

"Çok karışık."

"Biliyorum ve sana daha önce de söylemek istedim ama sadece bir düşünceydi. Şimdiyse şüphelerimde haklı olduğuma eminim."

"Ama ben Koper'im, öyle değil mi?" dedi Gregg sessizce.

"Buna şüphe yok. Dediğim gibi bu muhtemelen annenin gücünden kaynaklanıyor ama yine de bilmen gerektiğini düşündüm."

Koperlerin farklı farklı gruplara ayrılması ona anlamsız gelmezdi doğrusu. İnsanların da hepsi aynı ırktan geliyor fakat ayrı özelliklere sahip olabiliyorlardı. Çok farklı özellikler üstelik. Neden Amazon ya da Koperler birebir aynı olmak zorundaydı? Belki Koperlerin arasında da panterlerle iyi anlaşanlar vardı. Aleka tüm Koperleri tanıyıp o şekilde değerlendirme yapmıyordu sonuçta. Kısa bir zaman öncesine kadar gördüğü her Koper'i öldürmeye çalıştığına şüphe yoktu.

Gregg, Coleta'ya bakarken yatakta geri çekilip sırtını duvara yasladı. Karnını doyurduğu için keyfi yerine gelen minik panter ağzının etrafını pembe diliyle temizliyordu. Düşüncelerini yoluna koymasında yardımcı oluyormuş gibi Aleka da panterini izliyordu. Gregg'in yanına doğru gerileyip aynı şekilde sırtını yasladı. "Konuyu kötü bir zamanda açtım, değil mi?"

"Hayatımın alışılmış bir düzene göre ilerlemediği sır değil." Kendi ve aile soyu hakkında düşünecek çok fazla şeyi vardı ama şimdilik önüne bakmak zorundaydı. Kulağının üstünü kaşırken kendi bölmelerindeki arkadaşlarına ve kardeşine göz gezdirdi. "Paris'in bize verdiği kâğıt tamamen tuzak ya da kurtuluşumuz olabilir. Ne karar vermem gerektiğini bilmiyorum."

"Lider olan sensen, kararı vermek zorundasın." Gregg duyduğuna inanamadığını belli edercesine ona bakınca Aleka umursamaz bir halde elini salladı. "Ben sadece kendi halkıma ve panterlerime liderlik ederim. Bir Deniz Kızı, insanlığını unutmuş bir kadın ve her şeyden bihaber eski dostlar ilgi alanım değil. Böyle karmaşık bir gruba öncülük edecek kadar delirmedim."

"Doryalar senin, benim ve Pamela'nın sınırlarını test ediyor. Bu yüzden beni bir sırtlanla karşı karşıya getirdiler. Tess'i tehlikeye atarak. Onlar peynir, bizse fareyiz. Onlar gözden çıkarılabilir, bizse deney için gerekliyiz."

"Sınırlarımızı test etmelerini anlıyorum ama bunu neden yapıyorlar?"

"Cevabı hiç de zor olmayan bir soru," dedi Gregg. Duvara yasladığı başını yana yatırarak Aleka'nın gözlerine baktı. Floresan lambanın ışığı altında net bir şekilde görebildiği kahverengi gözlerinin etrafında gri halkalar vardı. Büyüleyici ve hayranlık uyandırıcıydı. Bir şekilde Pamela'nın okyanus gibi dalgalanan gözlerinden daha güzeldi.

"Anlaşılan sandığın kadar kolay değilmiş."

"Ne?" dedi Gregg bulundukları ana geri dönerek.

"Cevabın kolay olduğunu söyledin ama anlatmıyorsun. Sadece bakıyorsun."

"Evet." Gregg ayaklarını çekip yatağın üzerine basarken Coleta'nın tırmanma çabalarını seyretti. "İnsanlar var oldukları çağlardan beri ölümsüzlüğün peşinde koşmuşlardır. Amazonlar ölümsüz değil fakat insanlar için buna en yakın şey. Buradakiler olağanüstü bir teknik güce ve desteğe sahipler. Bana

kalırsa kuruluş ya kendinden zengin, ya da devlet tarafından destekleniyor."

"Adına insanları kovalayıp kurşunladığın devlet mi?"

"Aleka," dedi Gregg iç geçirerek.

"Öylesine sordum," diye mırıldandı. Gregg'in anlattıklarını kafasında uygun yerlere oturtmaya çalışırken kollarını bacaklarına yasladı. Düşüncelerinin karmakarışık bir halde olduğu yüz ifadesinden açıkça anlaşılıyordu. "Bu güç aktarılan bir şey değil ki. İnsanlarla aramızdaki farklılıkları çözseler bile nasıl kullanacaklarını sanıyorlar?"

"DNA kopyalama, hücre yapısını taklit etme ya da üreme faktörlerini kullanma."

Aleka gözlerini kısarak ona baktıktan sonra avuçlarını kontrol etti. "Bunlar bir yerde mi yazıyor? Nereden okuyorsun?"

"Aklımda izlediğim bilim kurgu filmleri dolanıyor. Durduramıyorum." Aleka gülerek başını salladığında Gregg de gülmeye başladı. Sinirleri bu yaşlı bina kadar yıpranmıştı. İşin tuhaf yanı binanın bazı yerlerinin eski, bazı yerlerinin tamamen yeni olmasıydı. Fazlasıyla akıl karıştırıcıydı ve sadece bu amaçla bilerek böyle tuttuklarını düşünebilirdi. Gregg birden öne eğilip, yatağa tırmanmaya çalışan ama her defasında yere yuvarlanan Coleta'yı aldı.

"Kendi başına öğrenmesi gerekiyor. Kolaya alıştıramazsın," dedi Aleka.

"Yardım etmeye çalışmıyorum. Sadece aklıma bir şey geldi," derken panteri göz hizasında kaldırarak yüzüne baktı. "Shay'i serbest bırakmamız için bizi tehdit ettikleri sırada Coleta'yı Paris taşıyordu. Coleta oldukça mutlu görünüyordu. Paris'ten kaçmaya çalışmadı."

"Yani?"

"Sence Paris kötü biri olsaydı daha farklı bir tepki vermez miydi?"

"Hayvanlara iyi davranması bize de iyi davranacağı anlamına gelmez. Ben de panterlerimi seviyorum ama..."

"Lütfen cümleni tamamlama." Coleta eğlenmek için Gregg'in parmaklarını ısırmaya çalışırken sürekli hareket ediyordu. En azından artık aç değildi. Gregg onu dizlerine sırtüstü bırakıp havaya kaldırdığı bacaklarıyla oynamaya başladı. Tek yaptığı elini havada tutmaktı. Panter her seferinde sıkılmadan minik patisini vurarak parmakları uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Ne yapmamız gerektiğinden emin değilim," dedi Gregg.

"Sürpriz olmadı." Gregg en doğru yolu bulmak için kafasında adımlar oluştururken Aleka saçlarının uçlarını çekiştiriyordu. "Kardeşini ve ortağını senin peynirin olsun diye kaçırdılar, değil mi?"

"Onları bana karşı kullanacaklar, evet."

"Benim peynirim olması için sadece Coleta'yı kaçırmışlar. Ciddiye alınmıyorum sanırım."

"Sevdiğin birini bulmak zorundaydılar. Sen bile bunu başaramıyorken, onlardan istemek haksızlık bence." Aleka elinin tersiyle koluna vurduğunda Gregg gülerek Coleta'yı yere bıraktı. Sonra yavaşça Aleka'ya yaklaştı. "Biliyorsun, hem fare hem peynir olabilirim."

"Benim peynirim mi?" dedi Aleka kaşlarını kaldırarak. "Hiç sanmıyorum."

"Eğer tehlikede olursam arkana bakmadan kaçacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, o kadar da değil." Sırtını duvardan ayırıp yan döndü. Ayaklarını çaprazlayarak ellerini birleştirdi. "Eğer seni kurtarabileceğim bir konumda olursan, elimden gelen her şeyi yaparım. Tess gibi bir duruma düşersen orada kalırım mesela. Diğer taraftan, kurtarılmanın imkânsız olduğu bir şekilde yaralanmış ya da tutsak edilmişsen, kendi hayatımı da tehlikeye atmam. Seninle birlikte orada ölüm riskini almam hayatını kurtarmaz sonuçta."

"Bunlar oldukça mantıklı düşünceler. Ama olay zaten öyle bir durumda mantığın devre dışı kalmasıdır. İtiraf et, senin peynirin benim."

Aleka gülerek başını iki yana sallarken yeniden önüne döndü. "Ne yapacağımıza karar verdin mi?"

"Evet." Gregg ayağa kalkıp cama yaklaştı. "Hepiniz beni dinleyin." Yan bölmedeki Tess ve diğerleri düşüncelerinden kurtulup Gregg'e odaklandılar. "Paris'in bize bıraktığı notun birçok olası sonucu var. Gerçek bir kurtuluş şansı olabilir ancak kurtulmayı denerken daha fazla batabiliriz. Ya da not tamamen sahtedir ve hâlihazırda bizim için kurulmuş bir tuzağa çekiliriz. Notun peşinden gitsek de, burada beklesek de, Doryaların deneyleri için kullanılacağız. Burada durmak bize bir çıkış kapısı vermeyecek. Hareket halinde olmalıyız. Kırılmaz camlarla çevrilmişken kurtuluş şansımız sıfır. Notu değerlendirirsek yüzde elli olasılık var." Derin bir nefes alıp ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Eğer karşı çıkarlarsa onları nasıl ikna edeceğini bilmiyor, dahası arkasında kimseyi bırakmak istemiyordu. Verdiği kararlardan dolayı içlerinden birileri ölebilirdi ve bu olasılık Gregg'i paniğe sürüklese de ilerlemek zorundaydılar. "Ne diyorsunuz?" diye sordu en sonunda kimse konuşmayınca.

"Yapalım," dedi Kyle başını öne sallarken. "Haklısın, burada durmak bize avantaj sağlamayacak."

"Ne zaman harekete geçeceğimizi nasıl anlayacağız peki?" dedi Tess. Şansları düşük olsa da, atacakları adımın belirlenmesi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Gregg onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu. Belirsizlik her zaman için can sıkıcı bir durumdu.

"Gözden kaçmayan bir şey alacağımıza eminim. İşaret verildiğinde ne olduğunu bileceğiz."

"Önüme çıkan ilk kişiyi kurutacağım," dedi Pamela durgun, nazik sesiyle. "Bunu kabul ediyor musun?"

"Hayatta kalmamız için ne gerekiyorsa," dedi Gregg. Ona daha iyi bakıp durumunu inceledi. "Susuzluk çekmeye mi başladın?"

"Bunun susuzlukla bir alakası yok." Arkasını dönüp yatağına ilerledi ve sırtüstü uzanarak tavanı izlemeye başladı.

Gregg fikrini belirtmeyen Delbin'e döndüğünde kadın omuzlarını silkti. Hepsinde olduğu gibi onun da gözünün altında koyu halkalar oluşmaya başlamıştı. Gözlerinin akları sararıyor, dudakları soluk bir hal alıyordu. Çöl şartlarına Aleka ve Gregg en çok dayanacak olanlardı. Su ya da kurutacak birini bulursa Pamela da hayatta kalmayı başarabilirdi fakat kaçmayı başarırlarsa dışarıda en fazla yirmi dört saatleri olacaktı. Ondan sonrası Tess, Delbin ve Kyle için geri dönülmez bir şekilde çökmeye başlayacaktı.

"Sana güveniyorum," dedi Delbin gülümseyerek. "Eğer yolun bu olduğunu söylüyorsan, yapalım."

Yankılanan tıkırtıları duyduklarında herkes sesin kaynağına döndü. Zemin ve duvarın birleştiği yerden küçük bir bölme açılıyordu. Gregg eğilerek ardında ne olduğunu görmeye çalışırken metal bir tepsi içeri itildi. Anlaşılan yemek zamanıydı. Gregg tepsiyi aldığı sırada küçük bölme hızla kapandı. Metal tepsinin içinde sudan farksız görünen çorba ve plastik kaşıktan başka bir şey yoktu.

Gregg kaşığı aldığında Aleka eline vurdu. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Buna inanamayabilirsin ama karnım acıktı," dedi Gregg yatağa otururken.

"İçinde zehir ya da ürkütücü teknolojik bir şeyler olabilir."

"Gücümüzü korumamızı istiyorlar. Bizi öldürmek onların yararına olmaz." Çorba doldurduğu ilk kaşığı ağzına götürdüğünde şaşırarak duraksadı. Görünüşünün aksine oldukça lezzetliydi. Kyle ve Delbin tepsilerine bile dokunmazken, Tess ve Pamela, Gregg'den sonra içmeye başlamışlardı.

"Bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmıyorum ama hayatımda içtiğim en güzel çorba," dedi Tess gözlerini devirerek. "Belki de boğazımdaki kumlar yüzündendir. Kıyafetleri kaşındıran bir tek ben miyim?"

"Anlaşılan kendine geliyorsun," dedi Gregg tepsiyi yere bırakırken. Plastik kaşığı alıp, düzgün bir sivrilikte nasıl kırabileceğini bulmaya çalıştı. "Çorbadan önce banyonun yolunu da gösterebilirlerdi aslında. Daha çok işime yarardı."

"Bana mı söylüyorsun? Mesanem alev almak üzere." Tess dilini dudaklarında dolaştırarak iç geçirdi. "Sanırım çorbayı içmem hiç mantıklı değildi," derken olduğu yerde kıpırdandı. Şimdi her zamankinden daha fazla banyoya ihtiyacı olmalıydı. Gregg hayatı boyunca klozeti bu kadar özleyeceğini hiç düşünmemişti doğrusu.

"Büyük ihtimalle konuştuklarımızı duydular," dedi Delbin parmaklarını ovuşturarak. "Kaçmaya karar verdiğimizi öylece söylememeliydik."

"Paris bilerek bölmenin içine girdikten sonra tereddüt etmememi söyledi. Büyük bir ihtimal sadece koridorda kamera var. Burası izole edilmiş durumda. Faydamıza kullanacağımız hiçbir şey barındırmamaya çalışıyorlar."

Koridorun diğer ucundan ayak sesleri duyduklarında hepsi kenara yaklaştı. Kimin geldiğini görmek istiyorlardı. Sonunda helikopteri kullanan kız göründü. Gregg'in tahminine göre yirmi beş yaşından daha büyük değildi. Orta boylu ve inceydi fakat güçlü bir duruşu, bunu destekleyecek şekilde bakan kurnaz gözleri vardı.

Çöl kumuyla lekelenmiş kot şort, bağcıkları yandan sarkan kısa botlar, kahverengi kolsuz gömlek ve kot yelek giymişti. Kıyafetlerinin hepsi yıpranmış, kirli ve eski görünüyordu. Uzun zamandır üstünde oldukları belliydi.

"Sizi sırayla alacağız," diye söze girdi kız. "Temizlenecek, kıyafetlerinizi değiştirecek ve birkaç sağlık kontrolünden geçeceksiniz. Canınızı yakacak ya da tehlike oluşturacak bir durum yaşanmayacak. Direnmeniz halinde aynı işlemleri sizi uyutarak da yapabiliriz. Tabii o durumda sizi başkası yıkayacak, başkası giydirecek. Şartları siz belirleyin." Arkasına bakıp yaklaşmalarını işaret etti ve hemen sağında duran Kyle'ın

bölmesini gösterdi. "İşbirlikçi davranırsanız fazladan yiyecek ve su alacaksınız. Teşekkürler," dedikten sonra geri çekilerek karanlığa karıştı.

"Temizleneceğiz," dedi Aleka mırıldanarak. "Bizi hijyen için mi kaçırdılar?"

"İşlemlerini yaparken enfeksiyon kapmamızı istemiyorlardır," dedi Gregg. Gözünü Kyle'ın kapısını açan korumadan ayırmıyordu. Koruyucu beyaz kıyafetler giymiş olan adam eldiven bile takmıştı. Kyle'a ellerini uzatmasını söyleyerek bileklerini kelepçeledi. Dışarı çıktıklarında Gregg arkadaşına bakarak başını öne salladı. Kyle da aynı şekilde karşılık vermişti.

"Bu, tuvaleti kullanabileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?" dedi Tess başparmaklarının tersiyle gözlerini ovuştururken.

"Genetik bağınız olmadığına emin misin?" dedi Aleka, Gregg'e.

*

Maurice kamp alanına ulaştığında rahat bir nefes aldı. Ağaçların kısmen çıplak bıraktığı açıklık bir alana farklı boyutlarda çadırlar kurulmuştu. Savaş bitene ve Doryalar bu ormandan arındırılana kadar o çadırlar yeni evleriydi. Ormanın bir ucu Amazonlara diğer ucu Koperlere aitti fakat burası geniş bir ormandı ve Doryaların bulunduğu alana en yakın, aynı zamanda savaş üssü olabilecek en güvenli yer bu bölgeydi. Sahip oldukları iki yerleşim yerinden de uzak oldukları için çadır kurmaları kaçınılmazdı.

"Ne bekliyorsun öyle?" dedi yanından yürüyüp geçen Rein.

Maurice hayatı boyunca –Amazonlarla savaştıkları zamanların haricinde– ilk defa bir kadına vurmak istiyordu. Bunun için kendinden utanabilirdi. Yumruğunu Rein'in yüzüne geçirmek ve onun sivri kelimelerini biraz olsun susturmak arzusundaydı. Bunlar Maurice'in içinde anlık olarak yükselen duygulardı. Ne karakteri savaş yokken bir Amazona vurmayı kabul ederdi, ne de içinde bulundukları hassas durum.

Nefes almakta zorlanınca yumruk yaptığı elini göğsüne vuran Maurice'in ağzından kan süzüldü. Elinin tersiyle dudaklarının üstünü ve çenesini sildi. Etrafında nöbet tutulan tek çadıra yürümeye başladı. Liderlerden birinin çadırı olduğunu anlaması için işaret fişeği bıraksalardı daha açıklayıcı olamazdı.

Korumalar onu görseler de yerlerinden kıpırdamadılar. Çadırın girişini kapatan örtüyü kaldırarak içeri girdi. Büyük bir masanın etrafına toplanmış olan savaşçılara yöneldi.

"Maurice," dedi Rald bir elini masaya koyarak ona dönerken. "Kaç kayıp verdik?"

Maurice öncü saldırıyı onar kişilik gruplara ayırdığı kırk kişiyle beraber gerçekleştirmişti. Faythe'in yardımıyla elbette. Kaburgalarına aldığı sağlam bir darbe dışında Maurice'de kalıcı bir hasar yoktu. "Sadece ağır darbeler var," dedi ona uzatılan sandalyeye oturmadan önce.

Niobe çadırın girişine baktıktan sonra kısık bir sesle, "Faythe nerede?" diye sordu.

"Yaralılarla ilgileniyor."

Myrina bir elini belindeki uzun bıçağının üzerine yaslamış Maurice'e bakıyordu. Kendini yıpranmış ve kirli hisseden Maurice için ezici bakışlara sahipti. Myrina'nın gözlerinin içine bakmak her zaman cesaret gerektiren bir görev gibiydi ve Maurice şimdilik bu görevi yerine getiremiyordu. Amazon sadece nefes alışıyla bile etrafını güçle dolduruyordu.

"Raporunu hemen mi vereceksin, yoksa öncesinde uykuya mı ihtiyacın var?" dedi Myrina. Bunu ciddi bir şekilde sormuş olmasına rağmen ses tonunda ince bir iğneleme vardı.

Maurice ayağa kalktığında ona yardımcı olmak için sandalyeyi yanına getiren kişiyi gördü. On beş yaşından büyük olmayan bir Amazon'du. Maurice başını sallayarak teşekkür ettikten sonra Myrina'ya döndü. "Yazılı bir rapor mu istiyorsunuz yoksa..."

"Şimdilik gördüklerini paylaş. Sonra kâğıda aktarırsın," dedi Myrina hızlıca.

Bir elini kaburgalarının üzerine koyan Maurice masaya yaklaştı. Doryaların bulunduğu alanın seneler öncesine ait haritasıydı. Faythe tarafından çıkarılmış bir haritaydı. Doryalar orayı ele geçirdiğinden beri harita güncellenmemişti. Maurice gittikleri yolu haritada takip ederken fazla bir şeyin değişmemiş olduğunu fark etti. "Bu bölgedeki ağaçların bir kısmı yok edilmiş," dedi haritanın orta tarafındaki bölgeyi göstererek. Niobe kalemi uzattığında Maurice işaretlendirmeyi yaptı. "Sığınakları çok güçlü. Fazla büyük ve yüksek. İnsanların arasında gördüğümüz gibi." Faythe çadıra girip yanlarında durduğu sırada Maurice anlatmaya devam ediyordu. "İlk saldırıyı güneyden yaptık," derken işaretlediği alana doğru bir çizgi çekti. "Sonrasında ben yanımdaki birlikle doğuya ilerledim. Binanın yan tarafını görmek için."

"Kullandıkları silah hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Niobe.

"Daha iyisi," dedi Faythe yan dönerken. Kolunu uzatıp dirseğinin üzerindeki deliği gösterdi. "Kullandıkları şey küçük, kızgın demirler. Yüksek hasar veriyorlar, çıkarması zor ve can yakıyor. Denediğimden söylüyorum."

"Yüzlerini gördünüz mü?" Rald, Faythe'in kolunu inceleyip kan akışını durdurmak için Niobe'un uzattığı sargıyı kullandı.

"Bulundukları bölgeden karşılık verdiler," dedi Maurice. Çenesini kaşıyıp omuz silkti. "Kullandıkları şeylerin menzili bizim ulaşabileceğimizin çok ötesinde. Düşmanımın kafasını kesmek için onun önümde olmasına ihtiyacım var. Amazonların okları bir kilometreden öteye ulaşsa bile, onlara verebilecekleri zarar binalarındaki bir çizik olacak. Daha güçlü saldırmalıyız."

"Biz de onlar gibi duvarların arkasına saklanarak mı savaşalım?" Myrina ellerini masaya yaslayarak öne eğilmiş haritaya bakıyordu. "Bir grup insanı ormandan defedeceğiz diye olduğumuz şeyi unutamayız. Onların doğrularına göre saldırmayı kabul etmiyorum."

"Eğer bu *Amazonlar herkesten daha gururludur* tavrını bırakmazsan koruyabileceğin bir geleceğin olmayacak," dedi Rald öfkeyle. Myrina'nın bunu anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Maurice sessizce bol şans diledi. Rald gözlerini Myrina'ya dikmiş, onun gibi eğilmişti. "Bugün burada varlığımız silinebilir. Olayın ciddiyetini kavramak zorundasın. Yüz yüze bir kavgada Doryaların bir sinek kadar şansı yok ama kabul edelim ki uzaktan bunu halledebiliyorlar. O zaman neden yapmasınlar?" dedi omuzlarını kaldırarak.

"Duruma farklı açılardan bakıyoruz, Rald. Doryaların kullandığı silahları Amazonların eline verdiğinde ne olacağını sanıyorsun? Bir yeni doğandan farksız olacaklar. Üzerinde ustalaştıkları silahları bırakmalarını, yerine daha önce hiç görmedikleri şeyleri almalarını istiyorsunuz. Asıl senin yaptığın kibirdir. Benimki sadece gerçeği görmek. Hoşuna gitmesi gerekmiyor ama önümüzdeki bu."

"Eğitim alabilirler. Hepimiz eğitim alabiliriz."

"Kim tarafından?"

"Bize bunu öğretebilecek tek kişi Gregg." Niobe ikisinin arasındaki tartışmayı bölerek gerginliğin daha fazla büyümesini engelledi. "Hâlâ insanken onun da buna benzer bir silahı vardı. Görevi dolayısıyla kullanıyordu. Yapabileceğimiz en akıllıca seçim, birkaç birliğin bunun eğitimini alması olacak. Maurice haklı. Doryaların elinde bomba var ve biz onlara taşla saldırıyoruz. Topraklarımızı kurtarmak istiyorum ama bile bile intihar görevine çıkamayız."

"Gregg'i kurtarmak önceliğimiz öyleyse," dedi Myrina kimseye bakmadan. Rald onun bu durumdan memnun olduğunun farkındaydı. Gregg'i ve yanındakileri kurtarmak için tüm kaynaklarını yönlendiremeyeceğini biliyordu fakat şimdi bir sebebi vardı.

"Sadece Gregg'i mi?" dedi Faythe. Myrina ona baktığında boğazını temizledi. "Orada bizden iki kişi, sizden de bir kişi var."

"Gerekiyorsa onlar da hayatta kalsın tabii," dedi Myrina basit bir şekilde.

"Tabii," diye mırıldandı Faythe.

"Bana nedenini söyle?" Myrina'nın soruyu kime yönelttiğini anlamadıkları için hiçbiri konuşmadı. Maurice'in bıraktığı kalemi alarak haritayı kendi bakış açısına göre çeviren Myrina gözlerini kısa süreliğine Faythe'e yöneltti. "Koperleri neden Amazonlara tercih ettin?"

"Söylediklerimin kafamı boynumdan ayırmasını istemiyorum."

"Güvenli bölgedesin. Konuş hadi."

Faythe başlamadan önce Rald'a bakıp onayını aldı. "Annem kardeşimi size teslim ettiği gece altı yaşından daha büyük değildim. Onun, Amazonların inandığı bir tanrıçaya kurban verilmesi ya da ormandaki hayvanların akşam yemeği olması fikrine katlanamadım. Bu yüzden sizi takip ettim. Bıraktığınız yerden uzaklaşmanızı bekleyecek, sonra da kardeşimi kurtaracaktım." Myrina, Faythe'in anlattıklarını dinliyormuş gibi görünmüyor, sürekli haritaya yeni noktalar çiziyordu. Buna rağmen Faythe dinlediğini biliyordu. Bu yüzden konuşmaya devam etti. "Küçük ve hızlıydım. Hiç ses çıkarmadan takip mesafemi koruyarak ormanda sizin peşinizden geldim. Yeterince uzak olduğunu sandığınız bir noktada kardeşimi Rald'a teslim ettiniz. Kurban verileceği fikrine kendimi öylesine hazırlamıştım ki, Rald'ın vahşi yaratıklardan biri olduğunu sandım."

"Liderin olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi Rald.

Faythe gülümseyerek omuz silkti. "Elimden düşürmediğim, annemin benim için yaptığı sapanımla Rald'a saldırdım. Taşlarım öylesine etkisizdi ki, onları böcek gibi elinin tersiyle kovalıyordu. Yanına gidip bacağını ısırana kadar bağırışlarıma aldırmadı bile."

Niobe elinin tersiyle Rald'ın göğsüne vurdu. "Acımasız davranmışsın."

"Sinir bozucuydu," dedi Rald göğsünü ovuştururken.

"Hâlâ öyle," dedi Maurice, Faythe'i hafifçe omuzlayarak.

"Her neyse..." Faythe ellerini sallayıp Maurice'e, sonra da Myrina'ya baktı. "Rald'ın tüm korkutuculuğuna rağmen onu Koper yerleşkesine kadar takip ettim. Kardeşimi vermesi için tehdit edip duruyordum ama beni dinlemedi. Koperleri ve kraliçenin sırrını öğrenmiştim. Bu yüzden Rald beni tutsak etti." Myrina birden başını kaldırdığında Faythe kelimelerini hızlandırdı. "İyi bir tutsaklıktı ama," dedi. "Yaşanan olayın ciddiyetini kavrayana kadar beni bırakamayacağını söyledi. Ya beni tutsak edecek, ya da öldürecekti. Koperlerin varlığı ve sizin erkek çocuklarını kurtarmanız sır olarak kalmalıydı."

Myrina bu sefer Rald'a baktı. "Altı yaşındaki bir çocuğu başından kovamadın ve seni yerleşim yerinize kadar takip etti, öyle mi?"

"Takip etmesini istedim," diye düzeltti Rald. "Çünkü sırrı çoktan öğrenmişti. Onu zorla götüremeyeceğimi, çok fazla gürültü çıkaracağını biliyordum."

"Geri dönmek istemedin mi?" dedi Myrina.

"Koper toprakları benim için harikaydı. Maurice ve Vasyl'le arkadaş oldum. Diğerlerinin beni kabul etmesi sancılı oldu. Hâlâ öyle aslında ama bir şekilde ait olduğum yerdeydim. On iki yaşına geldiğimde Rald benimle ciddi bir konuşma yaptı. İstersem gidebileceğimi ama öğrendiklerimi saklamam gerektiğini söyledi. Sonuç olarak gitmedim."

"Kardeşin şimdi nerede?"

"Altı yaşına gelmeden ateşten öldü," dedi Faythe sessizce. Aklındaki soruyu sormamak için dirense de, sonunda dayanamadı. "Sahiden sizi takip ederken fark etmediniz mi?" Myrina ona bakıp gülümsedikten sonra işine geri döndü. Faythe cevabını aldığını söyleyemezdi. Kraliçe çözülemeyecek devasa bir karmaşaydı.

8. BÖLÜM
'EĞER ARTIK YOKSAN'

Temizlik ve sağlık testi sırası Gregg'e geldiğinde bunu neredeyse büyük bir hevesle gerçekleştirdi. Bileğinde kelepçelerle koridorda yürüdü. Yaptıkları dönüşleri ve attığı adımları saydı. İki yanında duranlar haricinde hemen arkasından gelen silahlı biri daha vardı. Doryalardan biri elini panele uzatıp kimliğini doğrulayana kadar demir kapının önünde beklediler. *El izi kilitli kapılar. Harika!* Gregg o kapılardan geçmek için korumalardan birini öldürmek zorunda kalmamayı diledi.

İçerisi göz acıtacak kadar beyazdı. Duvardaki sayısız monitör Gregg'in anlamını çözemediği sağlık değerlerini, röntgenleri ve insan vücut anatomisi detaylarını paylaşıyordu. Gregg durduğunu biri onu itince fark etti. Omzunun üzerinden baktıktan sonra yürümeye devam etti. Korumaların hepsinde standart bir yüz vardı. Kalabalık arasında kolayca karıştırabileceğiniz, akılda kalıcı olmayan sıradan yüz hatlarıydı. Doryaların onları bilinçli olarak bu şekilde seçmediklerini düşünmek istedi.

Dişçilerde bulunan koltuğun bir benzerinin yanından geçerken, masanın üzerine sıralanmış tıbbi gereçleri gördü. Neşter, makas, pens, farklı boylarda şırınga... Bunları ne için kullanmayı planlıyorlardı?

Tüm bu ürkütücü hastane ekipmanlarının arasından yürüdü, başka bir kapıdan daha geçti. Sıralanmış duşları görmek rahatsız ediciydi. Bu kesinlikle yeterli mahremiyet sağlamıyordu. FBI binasında kullandıkları duş sisteminin aynısıydı fakat o zamanlar Gregg kameralardan ya da gözlenmekten endişe etmezdi. Eski bir hayata ait, güzel bir anıydı.

Bileklerindeki kelepçeler çözüldü ve tutması için bir çanta uzatıldı. Gregg bez çantayı açtığında duş için kullanacağı şeyleri, havluyu ve giyeceklerini gördü. Vakit kaybetmeden duş bölmelerinden birine girdi. Sadece belinden aşağısını örtecek kadar yüksek duvarlara sahipti. Çantayı duvarın üzerindeki kancaya asıp suyu açtı. Orada öylece hayatına devam edebilirdi. Başını yukarı kaldırıp temiz ve serin suyun yüzüne çarpışını hissetti. Sabunlanıp kirlerinden arındı ve birkaç kez de saçlarını şampuanladı. Havluyla kurulanırken arkasını döndüğünde yüzlerindeki sabit ifadelerle onu izleyen iki korumayı gördü. Tuhaftan daha kötüydü. Sapık bir izlenim yaratmıyorlardı fakat yine de garipti. Gregg'in giymesi için verdikleri kıyafetler beyaz bir eşofman altıyla kolsuz bir tişörttü. Etiket ya da herhangi bir yerindeki amblemi görmek için incelese de farklı bir şey bulamadı. Tişörtün ve eşofmanın kenarlarındaki kırmızı ince çizgilerden başka bir özelliği yoktu.

Gregg en son lacivert spor ayakkabılarını giydi. Çıkardığı kıyafetleri bez çantanın içine gelişi güzel atarken pantolonunun cebinden aldığı eski kumaş parçasını eşofmanın kenarına sıkıştırıp tişörtü üstüne kapattı. Bunu Aleka'ya vermemesinin tek sebebi unutmuş olmasıydı. Kıyafetleri üzerinden çıkarana kadar aklına bile gelmemişti.

"Gidelim," dedi korumalardan biri yaklaşarak.

Gregg başını sallayıp çantayı ona attı. Koruma göğsüne çarpan çantayı tutma zahmetinde bile bulunmadan Gregg'e bakmayı sürdürdü. Amazonların ruhsuz olmasından yakındığı zamanları özlüyordu doğrusu. Belki de sorun Amazonların ruhlarını fazla beslemesiydi. Savaş ve vahşetle öylesine doluydular

ki, diğer şeylere yer kalmamıştı. Karşısındaki adamlarsa bomboştu. Gregg onlara bakınca insan değil, robot görüyordu.

Banyodan çıkıp yeniden monitörlerin ve neşterlerin olduğu odaya girmeden önce tuvaleti kullanmasına izin vermişlerdi. Birkaç tüp kanı alındı, röntgen filmi çekildi, tansiyonu ve ateşi ölçüldü. Maske takmış sarışın bir kadın boğazını ve dişlerini inceledikten sonra plastik eldivenlerini büyük bir gürültüyle çıkarıp çöpe attı.

"Etiket de yapıştıracak mısınız?" dedi Gregg çıkarmasını istedikleri tişörtünü yeniden giyerken.

"Tartıya çık," dedi sarışın kadın arkasına bakmadan. Elindeki çizelgeye notlar alırken bilgisayarın önünde duruyordu.

Gregg duvara yaslı duran tartının yanına gidip üzerine çıktı. Vücudunda ne kadar su barındırdığına kadar ölçüldüğünde yeniden kelepçelendi. İki yanında duran gardiyanlarıyla birlikte geldikleri koridoru aynı yoldan geri döndüler. Gregg her bir adımı ve her bir dönüşü tekrar saydı. Duvarlara bakıp ayırt edici herhangi bir şey aradı. Buradan geçerse diye tanıtıcı bir iz görmeye çalıştı fakat bu konuda şanslı değildi. Duvarlar dümdüz, soğuk ve karanlık taştan oluşuyordu. Tek bir çentik bile gözüne takılmamıştı.

Bölmesine girip kelepçeleri çıkarıldığı sırada herkesin kontrolden geçtiğini fark etti. Buradan götürülürken henüz Delbin ve Pamela'ya sıra gelmemişti fakat artık onlar da en az Gregg kadar temiz görünüyordu. Hepsinin üzerinde aynı kıyafetlerden vardı.

Ensesine süzülen suları silen Gregg yan tarafa döndüğünde, Aleka ile arasındaki duvarın hâlâ yerinde olmadığını gördü. Paris, Coleta için yemek getirdiğinde bölmelerini ayıran cam duvarı kaldırmışlardı. Bu unutabilecekleri bir ayrıntı değildi ama yine de öylece duruyordu.

Ellerini ovuşturarak ileri geri yürüyen Aleka saçlarını toplamıştı. Gregg onu ilk defa böyle görüyordu. Saçlarının tamamını karmaşık bir topuz halinde arkasında birleştirmişti.

Özgürlüğüne düşkün birkaç rasta topuzdan kurtulmuştu. Aleka yürümek için arkasını her dönüşünde Gregg onun dövmesini daha iyi görüyordu. Boynundan kulağının arkasına doğru kıvrılan deseni şimdiye kadar fark etmemişti. "İyi misin?" dedi tedbirli bir şekilde.

Aleka sırtı dönük halde durup başını eğdi. Aldığı nefes hırıltılı ve boğuktu. Gregg'in sorusunu başını öne sallayarak cevaplarken yürümeye devam etti. "Biraz tuhaftı," dedi. "Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım."

"Bizim her hafta sonumuz gizli amaçları olan bir örgüt tarafından kaçırılıp sağlık muayenesinden geçmekten mi oluşuyor zannediyorsun?" dedi Tess yatağına uzanırken. "Sürpriz haber. Hiçbirimiz daha önce böyle bir şeye maruz kalmadık!"

"Tess," dedi Gregg uyarıcı bakışlarla. Kardeşi genellikle böyle ani çıkışlar yapacak kadar düşüncesiz davranmazdı.

Ellerini gözlerinin üzerine kapatan Tess derin bir soluk aldı. "Özür dilerim," dedi.

Aleka onu duymamış gibi görünüyordu. Her adımda hızını arttırarak yürürken kızarmasına sebep olacak kadar sertçe ellerini ovuşturuyordu. Başparmağını elinin üstüne bastırarak kaydırıyor, sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. Gregg yaklaştığında Aleka gözlerine baktı. "Ne kadar tuhaf davrandıklarını fark ettin mi? Bir saniye olsun gözlerini ayırmadılar."

"Bakmaktan fazlasını denediler mi?"

Aleka anlamadan omuzlarını silkti. Gregg'in ısrarlı bakışları sonucunda iç geçirerek gözlerini devirdi. "Ciddi misin? Sanki böyle bir şey yapabilirlermiş gibi."

"Yapamayacaklarını biliyorum. O yüzden denediler mi diye sordum."

Sırtını duvara yaslayarak oturan Aleka ayaklarını kıvırarak yatağa bastı. "Herkesin senin gibi ruhsal sorunları mı var sanıyorsun? Normal yapıya sahip ve koruma içgüdüleri barındıran hiç kimse bana sandığın şekilde yaklaşmaz."

"Rakiplerimin kocaman bir sıfırdan ibaret olduğunu bilmek üzerimdeki baskıyı azaltıyor. Çünkü biliyorsun, yeterince sorun var," derken elini Aleka'ya doğru salladı. Aleka ayağını uzatıp ona vurduğunda Gregg gülerek geri çekildi. "Bir gün delirmediğimi, seni gerçekten istediğimi anlayacaksın. Şansımız varsa o gün ikimiz de hayatta oluruz."

"On dakikadan fazla ciddi olamıyor musun?"

Gregg cevap vermek yerine eşofmanının kenarına sıkıştırdığı kumaş parçasını çıkardı. "Sana daha önce vermem gerekiyordu," dedi. Uzattığı halde Aleka almak yerine ona bakıyordu. "Kabul etmiyor musun? Artık senin için bir anlamı yok mu?"

"Ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun. Yanlış yorumda bulunma."

"Yanlış yorumda bulunmak üzerine konuşacak son kişisin, Aleka. Hayatın kocaman bir yanlış yorumlar yumağı."

"Her zaman ön yargılı olduğumdan bahsediyorsun ya... Asıl şimdi sen aynısını yapıyorsun. Kendimi değiştirmeye çalışıyorum ve sen hiç yardımcı olmuyorsun. Zorlanıyorum. Çabalıyorum. Sadece bu kadar ilerleyebildim. Seni memnun edemediğim için kusura bakma."

Gregg bir an için gözlerini kapatarak kendine yoğun bir öfke besledi. Aleka'nın ne kadar uğraştığını görebiliyordu, bunu inkâr etmesi mümkün değildi. Tamamen olmasa da duvarlarının bir kısmını indirmişti. Sadece Gregg için indirmişti fakat bu da büyük bir adımdı. Kendi isteğiyle ve zarar vermek amacı taşımadan Gregg'e yaklaşabiliyordu. Artık ölüm tehditleri de savurduğu söylenemezdi. "Özür dilerim," dedi yanına otururken. Elinde hâlâ kumaş parçasını tutuyor, gergin bir halde onunla oynuyordu. "Nasıl yol katettiğinin farkındayım. Sadece biraz... Biliyorsun işte... Bulunduğumuz yer sinirli olmak için çok müsait."

Aleka onun elindeki kumaşı aldı. "Benden özür dilemene gerek yok, dedektif. Yüzüme karşı söylenilen en berbat şeylere

yaklaşamadın bile. Hassas duygularım ya da üzerini sarman gerektirecek hasarlarım yok."

"Yine de bu sana haksızlık etmemi gerektirmiyor."

"Neden?" dedi omuz silkerek. "Hiç kimse bunu umursamadı. Sen neden umursuyorsun?"

"Cevabı hâlâ bilmiyor musun?" dedi Gregg gerçek bir merakla. Aleka dalgın düşünceler içinde parmaklarının arasındaki kumaşa bakarken cevap vermemişti. "Bence biliyorsun. Yani *sen bile* bunu göremeyecek kadar kör olamazsın."

"Bana değil ama kendine haksızlık ediyorsun." Aleka başını yana yatırarak onunla göz göze geldi. "Başkaları için kendini ortaya atmaktan çekinmiyorsun, dürüst olmak hoşuna gidiyor, konuşmaktan ya da temastan kaçmak istemiyorsun. Özetlemek gerekirse, benim olduğum her şeyin tam tersisin. Eğer fedakâr biri olsaydım, kendine daha uygun birine zaman harcamanı tavsiye ederdim. En azından bunun için değecek biriyle. Çünkü yemin ederim dedektif, akıntıya karşı yüzmeye çalışıyorsun ve ben senin boğuluşunu seyretmek istemiyorum."

"Ama arkanı dönüp gitmiyorsun da."

"Kaçırıldık, unuttun mu?"

Yeniden hareketlenme olduğunda hepsi dikkat kesilerek ayağa kalktı. Gregg koruyamayacağını bilse bile kardeşine yakın durdu. Tess cesur görünmeye çalışarak başını yukarı kaldırmıştı fakat bu tavrının korkudan kaynaklandığını Gregg görebiliyordu.

Miguel Romero bir grup insanın önünde yürüyerek yanlarına geldi. Sinir bozucu açıklamalar yapmaktan hoşlanan biriydi ve Gregg'in anladığı kadarıyla Shay'den sonraki en yetkili Dorya'ydı... Ya da onlar kendilerine her ne diyorsa. "Test sonuçlarına göre sırayla alınacaksınız. Buradan başlayalım." Aleka'nın bulunduğu kısmı gösterdi.

Gregg içgüdüsel hareket ederek yanına gitmeye kalkıştığında cam duvar acımasızca aralarına indi. Gregg burnundan soluyarak arkasına baktı. Sadece izlenmiyorlar, aynı zamanda

saçma bir şekilde kontrol altında tutuluyorlardı. Miguel elindeki tablet sayesinde kilitleri aşıp, duvarların yerleriyle oynayabiliyordu.

Üç kişi temkinli bir şekilde Aleka'nın bölmesine yaklaşmaya başladı. Ellerinde silahlar vardı. Eğer silahlı olmasalardı bu, Aleka'yı durdurmak için komik bir rakam sayılırdı. Sakin kalarak derin bir nefes alan Aleka kucağındaki panteri yatağın üzerine bıraktı. Coleta arka ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken Aleka eğilerek kafasına dokundu. "Orada kal," dedi.

Gregg bir elini bölmelerini ayıran cama yaslarken Miguel'e baktı. "Neden ilk önce onu alıyorsunuz?" diye sordu.

"Sorgulanacak," dedi Miguel basitçe. "İşlerin nasıl yürüdüğünü tahmin edersin. Daha öncesinde ajandın, değil mi?" Cevap beklemeden adamlarına çabuk olmalarını işaret etti.

Gregg çaresizliğin verdiği hisle camı yumrukladığı sırada Aleka kelepçelenmesi için ellerini öne uzatıyordu. "Sorun değil," dedi ona bakarak. "En kötüsünden çıktım, unuttun mu? Daha fazla ne yapabilirler ki?"

Mortem'den bahsediyordu ve Gregg içten içe sahiden daha kötüsünü yaşamamasını diliyordu. Diğer yandan, ona ne yaparlarsa yapsınlar Aleka'nın yaşayacağına da emindi. Hem öldürmek onlar için faydasızdı, hem de Aleka hayatta kalabilecek kadar güçlüydü. Onu ölmek isteyeceği bir noktaya ulaştırmamalarını umuyordu sadece.

Koridora çıkarıldığı sırada Miguel, Aleka'nın kolunu tutarak yanına aldı. Gregg ve Aleka aynı anda onun tutuşundan rahatsız olarak ellerini yumruk yapmıştı. Gregg duygusal anlamda kıskanıyor değildi. Miguel'in herhangi bir şekilde Aleka'yla ilgilenmeyeceği kesindi fakat Aleka'nın bu şekilde tutulmaktan ne kadar rahatsız olduğunu biliyor ve tüm o rahatsızlığı kendi vücudunda hissediyordu.

"Hepsini tek tek çıkartın," dedi Miguel arkasını döndüğü sırada. "Farklı sorgu odalarına götürüleceksiniz. Yaptığınız

herhangi bir aykırı davranışın diğer odadaki arkadaşınıza zararı dokunacağını unutmayın."

Aleka omzunun üzerinden arkaya göz attığında Gregg'in hücre kapısı açılıyordu. Ellerini kelepçelenmesi için uzatırken Aleka'nın bakışlarına karşılık verdi. Başını sallayarak ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Her ne kadar bundan şüphe duysa da.

Kelepçelenmesine yardım edenlerden biri sağlık kontrollerine de götürüldükleri sırada gelen kızdı. Üzerinde hâlâ aynı yıpranmış kıyafetler vardı. Gregg dışarı çıkarılıp koridorda ilerlemeye başladıklarında göz ucuyla kıza baktı. "Tanıştırıldık mı? Ben Gregg Reese. Ama içimden bir ses bunu zaten bildiğini söylüyor. Buralara çok sık uğrar mısın?"

Kız ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Bu klişe cümleler işe yarıyor mu sahiden?"

"Denemeyeli uzun zaman oldu. Yeni modadan haberim yok."

"Şanslısın ki benim de," dedi kız. Onu bir odaya sokup masaya oturmasını sağladı. Diğer adam kapıya kadar çekilirken kız Gregg'in kelepçelerini masanın neredeyse alt tarafında kalan halkaya başka bir kilitle sabitledi. "İsmim Rose Connor. Elimi uzatırdım ama havalı bir şekilde gülümseyip karşılık vereceğinden şüpheliyim."

"Yeteneklerimi hafife mi alıyorsun, Rose?" dedi Gregg rahat bir şekilde arkasına yaslanırken. *Bisiklete yeniden binmek gibi,* diye düşündü. En ölümcül flörtü gerçekleştirdikten sonra önündeki kızdan çekinmesinin imkânı yoktu. Volkanın içine atlamış, lavlarda yüzmeyi göze almıştı. Mum alevi için geri çekilecek değildi. "Neden diğerlerinden bu kadar farklısın?"

"Farklı mıyım?"

"Kesinlikle," dedi Gregg içten bir şekilde. "Hangi sebeple Doryaların arasındasın?" Rose kafası karışık bir halde kaşlarını çattığında Gregg açıklama yapmak zorunda kaldı. "Dorya, Amazonların size verdikleri isim."

"Anlamı ne?"

"İyi bir şey olmadığına eminim."

"Kuruluşun adı M.E.L.I.P. Dorya ya da başka bir şey değil. Buradayım, çünkü yetenekliyim ve bu yeteneğimi kullanmak isteyerek bana para ödüyorlar. Bir şeyi iyi yapıyorsan asla bedavaya çalışma. Değil mi?" dedi göz kırparak. "Sizin *normal* olmadığınızı söylediklerinde inanmamıştım fakat buraya geldiğinizden beri birçok kanıt gördüm. Amazon bir anneye sahipsin."

"Evet, pek eğlenceli oldukları söylenemez," dedi Gregg başını çevirerek etrafını incelerken.

"Doğan erkek çocuklarını öldürmeleri sadece bir efsane mi öyleyse? Yoksa bu unutulmuş bir gelenek mi? Ne zamandır erkek çocukların yaşamalarına izin verdiklerini biliyor musun?"

Gregg ellerini rahat bir şekilde kucağına yerleştirirken Rose'a baktı. Flört havasının kaybolduğunu söylerse yalan olmazdı. Canı sıkkındı ve Pamela dâhil hepsinin ne halde olduğunu merak ediyordu. "Beni sen mi sorgulayacaksın? Biraz alındım doğrusu."

"Gördüğün onca şeyden sonra hâlâ kadınları mı küçümsüyorsun?" dedi Rose gülerek.

"Kadınları küçümsemek mi? Lütfen sessiz konuş," dedi Gregg sahte bir endişe ifadesiyle. Rose yüzüne yerleşen gülümsemeyle başını sallarken, Gregg kendini masaya doğru eğerek dudağının üstünü kaşıdı. "Ne bilmek istiyorsan söylemek isterdim. İnan bana, arkadaşlarımı buradan kurtarmak ya da biraz olsun rahat etmek için elimdeki son bilgi kırıntısına kadar paylaşırdım ama henüz çok yeniyim. Sahiden bana güvenip tüm sırları önüme sereceklerini mi düşündünüz?"

"Sen ajansın. Rozetin tozlansa bile kişiliğin seninle birlikte o ormanın içine girdi. Bu yüzden onların arasına karışıp her şeye göz kapattığını sanmıyorum."

"*Eğer bilgi vermezsen seni şu şekilde cezalandırırım* kısmına geçebilir miyiz lütfen?"

"Ciddi olmak karakterinin daimi bir parçası değil demek. Neyse ki... Ben de tam sıkıcı biri olduğunu düşünmeye başlayacaktım."

"Yorgunum, susuz haldeyim ve her nefes alışımda hava yerine kum soluyormuşum gibi hissediyorum. Burada kalmaya nasıl alıştın?" Rose masanın kenarına oturarak kollarını çıplak bacağına yasladı. Gregg daha dik durarak kızın yüzünü inceledi. Bir oyuncak bebek kadar düzgün ve dolgun yüz hatlarına sahipti. Neredeyse illüzyon kadar mükemmeldi. "Para için çalışan birine göre fazla yetkin var. Sorguyu senin yapmana izin vermelerine şaşırdım doğrusu."

"Ne diyebilirim ki, kendimi yaptığım işe adamayı seviyorum," dedi omuz silkerek.

Gregg elleri masanın altında kalacak şekilde öne eğildi. "Bizi buradan kurtarmak zorundasın. Sadece para kazanmak uğruna birilerinin ölmesini göze alıyorsan, kiralık katil de olabilirdin."

"Olmadığımı nereden biliyorsun?" diye meydan okudu gözlerini kaçırmadan.

"Pek çok örneğini gördüm. Katilleri diğerlerinden ayırabilirim. Miguel ve Shay. Onlar kesinlikle katil. Belki ellerini kirletmezler ama uzakta durup her şey olup biterken seyredebilirler. Bunun için emir verirler. Katilden bir farkı yok yani. Peki ya sen, Rose Connor? Hayatımız öylece çekilirken gözlerini kaçırmadan izleyebilir misin?"

"Soru sorması gereken benim."

"Belli ki önceliklerini yeniden değerlendirmesi gereken de sensin," dedi Gregg ve yeniden arkasına yaslandı. Aralarındaki konuşma böylece sona ermiş oldu. Sonrasında olanlarsa Gregg'in hesaplayamayacağı kadar kafa karıştırıcı ve hızlı gelişmişti.

*

Aleka masaya oturtulduğunda işe yaramayacağını bildiği halde ellerini çekiştirdi. Bileğindeki kelepçeleri birleştiren kısa zincir masanın üzerindeki bir halkaya sabitlenmişti. Gözlerini karşısındaki kadına dikerek kollarını masaya yasladı. "Evet,"

dedi dudaklarını ıslatırken. "Neden buradayım?" Aslında gelecek soruları tahmin edebiliyordu. İlk tutsaklık deneyimi değildi.

"Vahşi, yabani ve ilkel bir ırksınız," dedi kadın. Dizlerinin üzerinde biten siyah etek, aşırı temiz lacivert bir gömlek giymiş, dümdüz siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Her adım attığında sivri topukları silah ateşlenmesi gibi patlıyor, odada yankılanıyordu. Gözleri Aleka'nın hoşuna gitmeyecek kadar kurnaz ve bilgili bakıyordu. "Buna rağmen kendi tarzınızda bir kayıt sistemine sahip olduğunuza eminim."

"Sorgu teknikleri üzerinde çalışalım mı? Çünkü henüz bana hiçbir soru sormadın."

Kadın dikdörtgen, uzun masanın diğer köşesine yürürken ellerini eteğinin ceplerine soktu ve omuzlarını geri atarak dik bir şekilde Aleka'ya baktı. "En uzun yaşamayı başarmış olan Amazon kaç yaşında öldü?"

"Amazonlar arasında yaşlılıktan ölmek diye bir tabir yoktur."

"Üremek için seçtiğiniz erkekler rastgele mi, yoksa sizin soyunuzdan gelen erkekler mi?"

Aleka gözlerini kısarak ellerini hafifçe kaldırdı. Zincirin çıkardığı metalik sesten nefret ediyordu. En son zincirlenmesinin üzerinden bir hafta belki geçmiş belki geçmemişti. Yine de herhangi bir Mortem'i önündeki bu aşırı kusursuz görünen kadına tercih ederdi. *Bir şeyler çok yanlış,* diye düşündü Aleka. "Erkeklerle iletişimin iki amacı vardır; üremek ya da öldürmek. Ben ikincisini tercih ediyorum."

"Amazonların hepsi senin gibi sinir bozucu mudur?"

Aleka gülerek arkasına yaslandı. "Benim bu konuda ayrı bir yeteneğimin olduğunu söylerler. Sizin şansınıza bana denk geldiniz." Birden ciddileşerek yumruk yaptığı ellerini masaya indirdi ve öne eğildi. "Burada kaç saat kelepçelendiğim, hangi yollarla işkenceye uğradığım ya da en büyük işkence gibi görünen senin suratına bakmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Amazonlar hakkında yararınıza olan tek kelimeyi bile benden öğrenemeyeceksiniz."

"Hayatına değer vermiyorsun."

"Lütfen bana yumruk at, elektrik ver ya da panterimi aldığınız zamanki gibi tuhaf acı numarasını yap. Bakalım hangimiz daha çabuk pes edecek? Hemen başlayalım," derken hevesli bir şekilde daha düzgün oturdu.

"Dersimi çalıştım, Aleka," dedi kadın gülümseyerek. Masanın kenarına otururken gözlerini üzerinden ayırmıyordu. "Savaşçı bir grupla karşı karşıyayım. Fiziksel müdahalenin bir noktadan sonra faydasız olacağını herkes bilir. Duygusal kırılma ise..." deyip masanın üzerinde parmaklarını kaydırdı. "İşte o muazzamdır." Metal yüzeyde açılan dijital ekrana numaralar girdi. Masadan yukarı doğru üçgen şeklinde bir görüntü yansıdı. *Havada asılı duran üçgen bir perde.* Aleka sadece böyle tanımlayabiliyordu. Perde parazit oluşturarak titreşiyor, arada bir görüntü bulanıklaşıyordu ama buna rağmen Aleka neye baktığını ayırt edebiliyordu.

"Gerçekten mi?" dedi başını kaldırarak. "Benden bilgi almanızı bu mu sağlayacak?" derken işaret parmağıyla gösterdi.

"Üst katımızda aynı buna benzer odalar var ve diğer arkadaşlarının her biri onlara yerleştirildi. Senin şu anda izlediğin o odalardaki kameralardan birinin canlı görüntüsü."

"Bir Deniz Kızı'na işkence ederek bende etki yaratmayı bekliyorsan, dersini yanlış yerden çalışmışsın."

"Pekâlâ," dedi kadın ve başını eğerek masanın üzerinde parmağını kaydırdı. Ekran değişerek bu sefer Delbin'in tutulduğu odayı gösterdi. Aleka'nın sıkılarak iç geçirdiğini gören kadın bir kez daha parmağını kaydırdı.

Gregg'in görüntüsü geldiğinde Aleka'nın nefes alışı dahi değişmemişti. Bunu tahmin etmiş, kendini hazırlamıştı. Kaşlarını kaldırarak kadına baktı. "İsmini öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Ilza Fry."

"Elindeki en iyi şey bir Koper mi? Asıl noktayı kaçırdın sanırım. Amazonlar var olduklarını öğrendiklerinden beri Koperlerle çatışma içinde. Bu sana herhangi bir ipucu veriyor mu?"

"İyisin, Aleka. Gerçekten çok ama çok iyisin." Elini masaya yaslayıp başını Aleka'ya doğru eğdi. "Bay Reese'in görüntüsü yansıdığında yutkunmadın, bir damla bile terlemedin ve nefes alışların sabit kaldı. Eminim kalp ritmin şaşmamıştır bile. İyi bir savaşçı olarak hepsini kontrol altında tutabilirsin," deyip doğrularak ayağa kalktı. "Göz bebeklerin hariç. Korku ve öfke hissi adrenalini arttırır ve bu da göz bebeklerinin büyümesine sebep olur. Belli ki Deniz Kızı'na ve insan olan Delbin'e yeterince değer vermiyorsun."

"Öfkelenmem senin için sıra dışı bir tepki mi? Bizi buraya eğlendirmek için getirdin ve ben bunu yanlış mı anladım?" dedi elini göğsüne bastırarak. "Affedersin, Ilza. Çok üzgünüm," dedi alaycı bir içtenlikle.

Ilza kolunu kaldırarak saatinin yan tarafına dokundu. Gözlerini Aleka'dan ayırmadan, "Başlayın!" dedi.

Ardından Aleka dakikalarca Gregg'in işkencesini izledi. Dokunmalarına bile gerek kalmadan Gregg'in hırpalanmasına neden oluyorlardı. Aleka nasıl bir şeyle karşı karşıya olduklarını hâlâ anlamamıştı fakat uzaktan kontrol edilebildiğini görebiliyordu. Ellerindeki o sinir bozucu parlak ekranlara birkaç defa dokunmaları vücutlarına istedikleri tepkiyi verdirtiyordu. Kanlarına karışan nanoçipler sayesinde acı çekmelerini sağlıyorlardı.

Hiç ses duymaması Aleka'yı rahatlatan tek şeydi. Onun acıyla homurdandığını görebiliyor ama duymuyordu. Damarlarının belirginleşmesini, gittikçe daha solgun bir hal alışını ve gözlerinin kızarışını izliyordu.

"Sonraki adımı biliyorsun, değil mi?" dedi Ilza sıradan bir sakinlikle. Aleka'nın barındırdığı tüm duyguların zıttıydı. Ilza buzdu, Aleka ateş. Ilza dingindi, Aleka çağlayan. Boğazını parçalayacak ve ondan geriye hiçbir şey bırakmayacak bir çağlayan. "Bize istediğimiz detayları ver. Daha fazla acı çekmesine gerek kalmaz."

"Her şekilde acı çekecek," dedi Aleka boğuk bir sesle. Ellerini birbirine kenetlemiş, gözlerini titreşen ekran perdesinden

ayırmıyordu. Eğer Gregg orada Aleka'nın konuşmaması yüzünden acı çekiyorsa, Aleka da onu izlemek zorundaydı. "Herhangi birimizi sağ bırakacağınıza inandığımı mı sanıyorsun? Hepimiz burada öleceğiz. Belki onunkinin şimdi gerçekleşmesi daha iyidir."

"İnanarak söylemiyorsun, bunu görebiliyorum."

Aleka birleşen ellerini hızla masaya vurarak öfke kaynayan gözlerini Ilza'ya çevirdi. "Eğer biz buradan çıkamıyorsak, kimsenin çıkamamasını sağlayacağım. Her birinizi kendi ellerimle parçalamak zorunda kalsam bile. Güven bana, bunu inanarak söylüyorum. Ölümden daha kötü sonlar vardır."

"Belki," dedi Ilza sakinliğini koruyarak. "Ama Gregg'in alabileceği tek şey ölüm olacak. Senin seçimin yüzünden ölecek. Daha fazla elektriği ve hücre ölümünü kaldıramayacak. Organları işlevini yerine getirmeyi bıraktı. Ona bak," derken başını yavaşça eğerek ekranı gösterdi. "Emrimle boğazı kesilecek ve bir dakika dolmadan kan kaybından ölmüş olacak."

Aleka sık nefesler alırken göğsü inip kalkıyordu. Aklında Gregg'in cümleleri dolanıyordu. *Bizi öldürmek onların yararına olmaz. Bu bir kedi fare oyunu. İtiraf et, senin peynirin benim.* Öyleydi. Hâlâ öyle. "Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi. İşe yarar herhangi bir bilgiyi onlara vereceğini sanmıyordu ama sonuçta Aleka iyi yalan söylerdi ve bahsedeceği şeylerin gerçek olup olmadığını kontrol etmesi için ellerinde hiçbir kaynak yoktu.

"Savunma sisteminiz neye dayalı oluşturuluyor?" dedi Ilza hemen.

Aleka bunu söylemekte sakınca görmeyerek omuz silkti. "Öldürmeye," dedi. "Bunu şimdiye kadar anlamamışsanız, sandığımdan daha fazla şeye ihtiyacınız var."

Ilza gülümserken bir elini bacağının üstüne koydu. Masanın kenarına oturmuş, büyük bir ilgi ve merakla Aleka'yı seyrediyordu. "Hangi koşullar savunmanızı geri çekmeye sebep olur?"

İşte bu, Aleka'nın veremeyeceği bir bilgiydi. Doğrudan sorulmuş, bu kadar açık bir soruyu nasıl dolandırarak cevaplayabilirdi

ki? Koperler bile Amazonların saldırıyı hafifletmesinin birkaç sebebini biliyordu, hepsini değil. Dudaklarını ıslatan Aleka parmaklarını sıktı. "Bunlar sahip olduğumuz ormanın kuralları. Siz oraya bile ait değilsiniz."

"Başka bir deyişle, arkadaşının ölmesini istiyorsun."

"Kendimizi kandırmayalım," dedi Aleka arkasına yaslanırken. "Onu öldürmeyeceksiniz. Panterim için de aynısını yaptınız. Nefes alıp verişini durduran bir hileyle öldüğüne inanmama sebep oldunuz. Elinizde bana karşı kullanabileceğiniz hiçbir şey kalmazsa bu sorgu işi nasıl devam edecek?"

"Ne kadar yaratıcı olduğumuzu gördüğünde şaşıracağına eminim. Ama söylediğim gibi, Gregg'in hücre ve organ iflası çoktan başladı. Yani," deyip yeniden bileğine uzanarak saatinin kenarına dokundu. "Bitirin!" dedi.

"Hayır," dedi Aleka fısıltıyla. Ilza ayağa kalkıp uzaklaşırken Aleka sandalyesini iterek kendini ileri savurdu. "Hayır!" diye bağırdı. Güvenli bir mesafeye çekilen Ilza ellerini önünde birleştirerek bekledi. Aleka hırıltılı nefesler alırken ekrana baktı. Arkasından yaklaşan ve yüzü belli belirsiz olan bir adam Gregg'in saçlarını kavradı. Bıçağı boğazına bastırıp kaydırırken Gregg'in tek tepkisi gözlerini açmak oldu. Başı masaya düştüğünde adam geri çekildi. Beyaz masa kana bulanıp kenarlarından damlamaya başladı. Gözleri açık bir halde öylece kendi kanında ıslanan Gregg son nefesini vermişti.

"Senin kararın, senin sorumluluğun," dedi Ilza. Arkasını dönüp kapının yanındaki panele elini uzattı. Işıklar kırmızıdan yeşile renk değiştirdi.

"Bana bak," dedi Aleka o dışarı çıkmadan önce. Ilza omzunun üzerinden Aleka'yla göz göze geldi. Hissettiği duyguların yoğunluğu sebebiyle sesi kısık çıkan Aleka hayatı boyunca karşılaştığı en büyük düşmanına bakıyordu. "Seni öldürmek için fırsatım olduğunda muhtemelen bunu kısa tutmak zorunda kalacağım," dedi. Dudaklarını birbirine bastıran Ilza duruşunu korumaya çalıştı. "Zamanım yeterli olmayacak. Bu yüzden sadece

boğazını keseceğim ve gözlerin bir ölüye ait olana kadar orada kalacağım. Acınası hayatına son vermeden önce göreceğin tek şey benim yüzüm olacak."

"Senin seçimindi."

"Bu sizin oyunuz ve sonuçlarına katlanacak olan da sizsiniz. Diğerlerini bilmiyorum ama seni bizzat ben ortadan kaldıracağım. Git şimdi."

"Bu tavrın..."

"Git!" Sesi duvarlarda yankılanırken birbirine kenetlenip yumruk olmuş ellerini masaya vurdu. Birkaç kemiğinin çatladığına emindi. Ilza irkilerek gözlerini kapadıktan sonra topuklu ayakkabılarının tıkırtılarıyla uzaklaştı.

Yalnız kaldığı an Aleka nefesini bırakarak alnını ellerinin üzerine yasladı. Sığ nefesler alıyor, sanki havayı içinde tutamıyordu. Tüm vücudu onu boğan bir acıyla alev alevdi. Teni ısınmış, kavruluyordu. Karnında toplanarak midesine doğru yükselen bir iğrençlik vardı. Nasıl olur da sadece birkaç ay önce tanıdığı adamın kaybı yüzünden yalnızlık onu ele geçirdi. Birden doğrularak bağıran Aleka ellerini çekebildiği kadar hızla çekti. Başparmaklarının kırıldığını hissediyor ama bu onu durdurmuyordu. Yere sabitlenmiş olan masayı ayaklarını kullanarak var gücüyle itiyordu. Attığı çığlıkların hiçbiri içini yıkamıyor, onu temizlemiyordu. Yüzü ıslanmaya başladıktan çok sonra ağladığını fark etti.

*

Myrina ve Thalestris bir süre boyunca deniz kızlarının okyanusta kayboluşlarını izlediler. Kıyıya yaklaşan gemiye binmek üzere olan kişileri organize eden Dena'nın yanına giderlerken Myrina hayatının en gergin anlarını yaşıyor ama bunu kimseye belli etmediğini biliyordu. "Ne zaman çöle ulaşırlar?" diye sordu.

"Beş saatten fazla sürmez. Gün batımına denk gelecek muhtemelen. Böylesi uyum sağlamaları için çok daha iyi olur," dedi Dena ellerindeki kumları silkerken.

"Sen de onlarla gitmeliydin," dedi Myrina. "Aralarında insanlara en yakın sensin."

"Burada kalacağım," dedi Dena sadece ve yine de gitmesi için emir vermemesini umarak Myrina'ya baktı. Onu bir şeye zorlamanın ne kadar kötü sonuçlar verdiğini bilen Myrina kabul ederek başını salladı. Dena burada ele geçirecekleri bir Dorya bulmak ve sorgulamak konusunda kararlıydı. Muhtemel bir rota üzerinde ilerlemek yerine emin adımlar atmak istiyordu.

Myrina onun neden bu kadar çabaladığını anlayabiliyordu. Kendisi de bir zamanlar Gregg'in babası Blaec için her şeyi göze almıştı. Yanlış ya da fazlasıyla doğru olan şeyse, Blaec'in Myrina'yı ilk önceliği olarak görmemesiydi. Sevgisinden hiç şüphe duymamıştı fakat bir şekilde bulundukları koşullar için yeterli değildi.

Bu sırada kızıyla birlikte gemiye binmeye hazırlanan Niobe çantasını kontrol ediyordu. Alysa gereğinden fazla heyecanla koşturarak gemiye bindiğinde Niobe iç geçirerek başını salladı. Bazen onun henüz çocuk yaşta sayılabileceğini unutuyordu. Çantasını kapatıp sırtına astığında Rald'la göz göze geldi. Duruşu sabit, bakışları sıradan olsa da, Niobe onun acı çeken tarafını görebiliyordu. Gülümsediğinde Rald ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Yanındaki Faythe ve Maurice konuşuyor, muhtemelen önemli detaylar paylaşıyorlardı fakat Rald arada bir başını sallamak haricinde tepki vermeden Niobe'u izliyordu.

Etrafları Amazon, Koper ve birkaç Deniz Kızı'yla çevriliydi. Bu yüzden Rald'la vedalaşmaları ne yeterli olacak, ne de istediği gibi gidecekti. Niobe aceleyle arkasını dönüp gemiye yürüdü. Sular dizlerini aşarken sırtındaki çantayı çıkarıp Alysa'ya fırlattı. "Hemen döneceğim," derken arkasını döndü.

Alysa, Niobe'un hangi yöne yürüdüğünü fark ederek güldü. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu annesinin neden uzaklaştığını bildiği halde. Bu kadar Amazon'un arasında olmak Alysa'nın eğlence anlayışını farklı bir noktaya ulaştırmıştı.

"Kapa çeneni!" dedi Niobe sadece. Ufak bir tepeyi koşup Rald'ın kolunu tuttu. "Affedersiniz. Kocamı biraz çalmak zorundayım," derken onu çoktan çekmeye başlamıştı bile.

"Tabii, sorun değil," dedi Faythe. "Doryalar ve tehlike altındaki birkaç kişi bekleyebilir. Gidip ailenizi büyütün."

"Lütfen bunu yapmayın!" diye seslendi Maurice. Birçok kez Niobe ve Rald herhangi bir konuda meşgul olduğunda bebek bakıcılığı görevi onlara kalmıştı. Faythe ve Vasyl'in aksine Maurice çocuklarla iyi anlaşıyordu fakat yeni bir taneye daha ihtiyaçları yoktu. Niobe'un da aklındaki bu değildi zaten. Yeterince çocuğu olduğuna emindi.

Rald'ı çadırlardan birinin içine soktuğunda hızlıca nefesini bıraktı. "Bunun kalıcı bir veda olmadığını biliyorum ama yine de..."

"Devam etme," dedi Rald cümlesini keserek. Arkasındaki tahta masaya yaslanıp Niobe'u beraberinde çekti. "Alysa'ya ve kendine dikkat et. Oraya sadece gözlem amacıyla gittiğinizi unutma. Evet, büyük bir ihtimalle çöllerden birindeler ama yine de sizin göreviniz saldırmak değil, tespit edip bize haber vermek."

Ellerini Niobe'un kollarında yukarı aşağıya kaydırırken gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. Kollarını bırakarak ellerini beline doladı ve onu daha yakınına aldı. Bir elini karısının ensesine uzatıp önce yanağını sonra da dudaklarını öptü.

Niobe için hiçbir savaşla kıyaslandırılamayacak kadar heyecan ve tehlikeli bir çarpışmaydı. Her zaman öyleydi ve her zaman da öyle kalacağını biliyordu. Parmak uçlarıyla kocasının yanaklarını severken Rald onu daha sıkı kavrayıp döndürdü ve masaya oturturken dudaklarından sadece birkaç saniyeliğine ayrıldı.

"Gitmeden önce özür dilemek ister misin?" dedi Rald burnunu onun burnuna sürterek gülümserken.

Niobe işaret parmağıyla bir zamanlar açtığı yarayı dürttü. "Rüyanda belki," dedi. Daha fazla konuşmasını istemeden

bacaklarını beline doladı. Vedalaşmaları merhabalar kadar umut dolu ve güzeldi. Niobe sadece bununla bile yaşayacağını biliyordu. Bir elini yanağına bastırarak öpücüğü sonlandırdı. İkisi de nefesi kesilmiş bir haldeydi. "Sakın aptalca bir şey yapma," dedi.

"Beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Yanlış. Seni tanıdığım için konuşuyorum." Yanaklarına düşen dağınık saçlarını geriye iterken gözlerinin kenarını sevdi. Rald'a âşık olması neredeyse bir ömür sürmüştü. Bunu çok geç fark etmişti fakat kabullendiği andan itibaren yaptığı her şey birlikte kalabilmeleri uğrunaydı. "Kendi hayatını feda etmek..."

"Son seçenek," dedi Rald başını sallarken. Niobe'un her zaman öğütlediği cümleleri unutmasına imkân yoktu.

"Çünkü bizim..."

"Çocuklarımız var ve birbirimize sahibiz," dedi Rald bir kez daha cümlesini tamamlayarak. "Kuralları hatırlıyorum." Ellerini Niobe'un kalçasına koyarak masadan inmesini sağladı. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünmeye başlamadan git hadi," dedi.

Niobe bir kez daha Rald'ın elini tuttuktan sonra neredeyse koşarak yanından ayrıldı. Çadırdan çıkıp Maurice ve Faythe'in yanından geçerken onlara da bol şans diledi.

9. BÖLÜM
'GERÇEK VE DOĞRU'

Kapı açıldığında Gregg arkasına bakmak için döndü. Paris içeri girerken koruma dışarı çıkmıştı. İki kadın bakıştıktan sonra Rose arka cebindeki telefonunu aldı. Masanın üzerine oturarak ayaklarını sallarken, parmaklarını yatay tuttuğu telefonunun üzerinde hızlıca dolaştırıyordu.

"Rose'un durumu biraz endişe verici. Sence de öyle mi?" dedi Gregg, Paris'e bakarak.

"Daha erken müdahale edemedim ama artık buradayız." Kadın pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarla Gregg'i kelepçelerden kurtardı. Geri çekilirken hâlâ oturmakta olan Gregg'e gözlerini dikti. "Kalkmayacak mısın?" dedi anlam veremeden.

Gregg kısaca Rose'a baktı, sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Neden bize yardım ediyorsun? Ya da bize yardım ediyor musun?"

"Her şeyi açıklayacağım. Rose sizi helikopterle en yakın nehre götürecek. Ondan sonrasını yanınızdaki Deniz Kızı halleder diye düşünüyorum. Aleka bir alt katta. Odasına bununla gireceksin ve anahtara da ihtiyacın olabilir," derken kartla kelepçe anahtarını uzattı. Gregg şaşkın bir halde olmasına rağmen

uzatılanları aldı. Paris omzuna asmış olduğu çantayı masanın üzerine bırakıp fermuarını açtı. "Önce üzerini değiştir ve buradakilerden biri gibi görünmeye çalış. İşe yaramasa bile daha az dikkat çekersin."

"Diğerleri nerede peki?" dedi Gregg çantadaki kıyafetleri çıkarırken.

"Bak, yardım etmemin tek sebebi Aleka. Onu kurtaracağın için buradayım. İlk önceliğim değilsin yani."

"Neden direkt Aleka'ya gitmedin öyleyse?" Gregg üzerindeki kolsuz tişörtü çıkardığında Paris boğazını temizleyerek ellerini önünde birleştirirken, Rose tek kaşını kaldırarak onu izledi. Gregg üzerine uzun kollu bir tişört geçirdi. Bir zamanlar beyaz olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse rengi griden farksızdı. "Paris?"

"Evet," dedi Paris gözlerini yukarı kaldırarak. "Evet, Aleka," deyip dudaklarını ıslattı. "Yanına gitmedim, çünkü şu anda iyi bir durumda değil ve onu mantıklı bir şeyler yapmaya ikna edebilecek tek kişi sensin. Kafası karışık ve asabi olacak. Anlaşmaya yanaşmayacak."

"Ben bunda tuhaf bir şey göremedim. Aleka her zaman öyledir." Ayakkabılarını ve eşofmanını çıkardığında Paris başka yöne bakarken, Rose bir elini masaya yaslayıp başını yana eğdi. Kızda utanmaz bir Deniz Kızı ilgisi vardı. Gregg kahverengi pantolonu giyip botları ayaklarına geçirdi ve bağcıklarına aceleyle düğüm attı.

"Öyle diyorsan her şey yolundadır," dedi Paris çabucak. Çantayı alıp kapattı ve bakmadan Rose'a uzattı. Hâlâ Gregg'i izlemekte olan Rose bunu fark etmemişti bile. Paris kızda bir hareket olmayınca çantayı onun göğsüne doğru attı. Son anda çantayı tutan Rose kaşlarını çatmıştı. "Merdivenlerden aşağıya in ve önüne çıkan ilk kapıdan içeri gir. Aynı şekilde tekrar buraya gelin. Yapabildiğim kadar hepinizi toplamaya çalışacağım. Sonra," deyip iç geçirdi. "Bir şeyler buluruz."

Paris dışarı çıkacakken Gregg birden yanına gidip elini kapının üzerine koydu. "Notunu gördüm ve şunu anlaman lazım ki, ne ben ne de Aleka herhangi birini arkada bırakarak buradan ayrılacağız. Aleka'yı alıp getireceğim ve hepimiz aynı yerde olana kadar harekete geçmeyeceğiz."

"Bazen fedakâr davranmak zorunda kalırsın."

"O anlardan birinde değiliz," dedi Gregg ve Paris'in gerçeği tam anlamıyla kavraması için ısrarla gözlerine baktı. Paris kırmızının en yoğun haline boyalı dudaklarını dişlerinin arasına aldıktan sonra başını salladı ve Gregg'in kapıyı açmasıyla odadan çıktı. Gregg arkasını dönüp tekrar masaya yaklaştı. "Kameralar bizi izlemiyor mu?" dedi elini duvarın köşesinde duran siyah mercekli kameralara sallarken. "Hem koridora da çıkmam lazım. Hiçbir korumayla karşılaşmayacak mıyım?"

"Ufak bir yardım alarak kameraları ben hallediyorum," dedi Rose elindeki telefonu gösterip. "Korumalar ise öylece başıboş dolaşmaz. Sadece birileri bir yere götürülecekse ya da alarm verilirse ortaya çıkarlar. Güvenlik önlemleri oldukça sıkıdır."

"Kimse kaçamaz yani."

Dudaklarını yukarı kıvıran Rose başını sallayarak Gregg'in söylediklerini onayladı. "Biliyorsun..." Bacak bacak üstüne atıp Gregg'e yaklaştı. "Seni sorgulamak benim görevim değil. Ama yine de çok eğlendiğimi söylemek zorundayım."

"Telefon numaramı mı isteyeceksin yoksa?"

Rose bu fikre gülerken masanın üstünden yere atladı. "Neden zahmet edeyim ki? Birkaç yeri karıştırarak lisedeki not ortalamana bile ulaşabilirim. Ama biraz gizem iyidir. Bu yüzden ilişkimizi yavaş ilerletmek istiyorum. Önce bana çıkma teklifi etmelisin. Ardından detayları konuşuruz."

Gregg, Paris'e uzaklaşması için yeterince zaman verdiğini düşünerek yeniden kapıya doğru yürüdü. Her ihtimale karşın koridoru kontrol ederken içinde hâlâ şüphe vardı. Nasıl olmazdı ki? Ama artık tuzağa çekilip çekilmemesi ya da bunun bir deney olması umurunda değildi. İçinde bulundukları koşullardan

bıkmıştı. Öylesine bıkmıştı ki, hayatı boyunca almayacağı riskleri karşılamaya hazırdı. Sonuçlar istiyordu, hem de bir an önce.

*

Evin penceresinden içeri küçük bir meşale fırlatıldığında gün doğmak üzereydi. Çoktan uyuması gerektiğini bildiği halde Aleka karalama defteriyle meşguldü. Annesine çalıştığı görevde yardımcı olmayı istiyordu. Tam olarak ne yaptığını onunla paylaşmasa bile.

Alevler çok hızlı yayılmıştı. Kucağındaki defteri bir kenara atıp çıplak ayaklarıyla yataktan aşağıya indiğinde kapının ağzı alevden bariyerle kaplanmıştı bile. Canavar ateş geçmesine müsaade etmeden üzerine esiyor, yaklaştığı her an yüzüne sıcağını üflüyordu. O sırada başka meşalelerin de pencerelerden atıldığını gördü. Ahşap ev dakikalar içinde her yanı istila etmek isteyen arsız alevlerle çevrilmişti.

"Anne!" diye bağırdı Aleka kolunu gözlerinin üstüne kaldırırken. Pencereden kaçabilirdi, bunu biliyordu fakat annesi neden ses vermiyordu? Ayakları yanmaya başladığında yere bakarak geri çekildi. Dumanlar tavanı kaplarken hava almaya çalışarak öksürdü. Bir daha bağırdığında sesi tam anlamıyla boğuktu. "Uyanık mısın? Anne!"

"Aleka," dedi kırmızı ve siyah alevlerin arasındaki gölge. "Pencereye git. Hadi çık!" diye bağırdı.

Aleka pencereye koştu. Meşale atılırken kırılan camlar yüzünden ayağında kesikler hissediyordu. Dışarı çıkmak üzereydi. Temiz havanın, ciğerlerini dolduran oksijenin kokusunu alabiliyordu. Arkasına baktığında annesinin hâlâ alevlerin arasında olduğunu gördü. Kollarını sıkıca kendine dolamış kızını izliyor, ateşlerden korunmaya çalışmıyordu. Aleka panik halinde elini salladı. "Sen de çık! Hadi git oradan!" dedi.

"Gideceğim," dedi annesi ona güven vermek isteyerek gülümserken.

"Aleka! Çabuk atla." Aleka kimin konuştuğunu görmek için başını çevirdiğinde, üç metre aşağıdan ona bakan Thalestris'i gördü. Kollarını ona uzatmıştı. "Gel. Seni tutacağım."

"Annem içeride. Dışarı çıkmayacak!"

"Aptallaşma ve aşağıya atla!"

"Hayır!" Ayaklarını içeri çekerken Thalestris'in bağırdığını duydu fakat bu onu durdurmadı. Tekrar kapıya koşup üzerindeki tişörtle ağzını ve burnunu kapadı. Sis ve kesikle kaplı küçük elini yapabildiği kadar uzattı. "Elimi tut, anne," dedi öksürüklerinin arasından.

Evin çatısı çökmeye başladığında Ntiope zamanında geri çekilememişti. Tavandan kopup düşen bir kalas onu yere devirdi. Aleka kalkmasını bekliyor, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğuna inanıyordu fakat Ntiope şoka girmiş gibi sadece bakıyor ve bekliyordu.

Aleka arkasındaki sesleri duyduğunda paniğe kapılmamak için nefesini tuttu. Gelenin Thalestris olduğunu gördüğünde annesini gösterdi. "Yardım et de onu kaldıralım," dedi çaresiz bir sesle.

"Götür onu," dedi annesi. Aleka'nın aksine, bir yangının içinde değilmiş kadar sakindi.

"Hayır, kurtar..." Aleka, Thalestris'i ikna etmeye çalışırken bile kavgayı kaybettiğini anlamıştı. Kardeşinin kolu beline dolanmadan önce ileri atılarak annesinin dirseğini tuttu. "Bizimle gel! Neden ayağa kalkmıyorsun? Neden kaçmadın?" Thalestris hiçbir şey söylemeden onu çektiğinde, elini hem annesinden hem de alevlerden koparmıştı.

Dışarı çıktıklarında Aleka'yı kucağında taşıyarak kilometrelerce yürüyen Thalestris bir kez olsun konuşmadı. Adımları hızlı ve kendinden emindi. En sonunda bir ırmağın kenarında durduklarında onu yere indirip dizlerinin üzerine eğildi. Kesik kesik nefesler alarak canının acımasıyla az önce annesini kaybetmenin verdiği hisler arasında gidip gelen Aleka kocaman açtığı gözlerini kardeşine çevirdi.

"Beni iyi dinle," dedi Thalestris. Sinir bozucu sakinliği Aleka'nın içinde öfke ateşini yakmıştı. Daha sonra hayatı boyunca ilk defa o an garezle tanıştığını düşünecekti. Thalestris ırmaktan akan soğuk suyla avucunu doldurarak Aleka'nın yüzünü temizlerken konuşmaya başladı. "Az önce olan şeyin ne olduğunu şimdi anlamayacaksın. Sana hiçbir şekilde mantıklı gelmediğini ve annemizi kurtarmamı istediğini biliyorum. İnan bana, ben de istedim. Ama onun yerine seni düşünmek zorundayım. Tıpkı annemizin yaptığı gibi." Thalestris'in bunu bir zorunluluk şeklinde söylemesi Aleka'yı uyuşukluk halinden sıyırmıştı. Thalestris o an Aleka'yı kurtarmak yerine annesine yardım etmeyi

tercih ederdi ve bunu açıkça söylemekte bir sakınca görmüyordu. "Bugün burada vakit geçireceğiz. Seni yarın merkeze geri götüreceğim. Bir kez olsun minnettar davran ve sana ikinci bir şans sunulduğunun farkına var," derken ırmak suyuyla onu temizlemeye devam ediyordu.

"Evimizi yaktılar," dedi Aleka. Elini yumruk yapmış, şoktan ya da üzerinden damlayan soğuk sudan dolayı titriyordu. "Onlar yaktı. Geri dönmek istemiyorum. Her neredeysen beni de yanında götür."

"Eğitimimi tamamlamak zorundayım. Sana bakmak için merkezde bulunamam."

"Beni de götür öyleyse!"

"Dış çember için fazla küçüksün. Belki altı ya da yedi yıl sonra."Başparmağıyla yanağını ovaladı, ellerini yüzüne yerleştirerek gözlerine baktı. "Orada duracaksın, anladın mı beni? Sesini çıkarmayacak, ukala yorumlarını kendine saklayacaksın. Güvende olmanın tek yolu bu. Tanıdığımız herkes biraz önce ya annemizi öldürdü, ya da bunlar olurken başka yöne baktılar. Arkamızda durabilecek kimse yok. Bu yüzden çeneni kapalı tutup, eğitimini alacaksın." Onu yere oturttu ve ayaklarının altındaki cam kırıklarıyla ilgilenip kollarındaki yanıkları kontrol etti. Sağ elinin yumruğunu açmak için biraz fazla zorlansa da sonunda minik parmakları ayırabilmişti. Avucunun ortasındaki kanlı ve yırtık kumaş parçasını gördüğünde kaşlarını çattı. Aleka'yı evden çıkarmadan hemen önce annesinin koluna nasıl tutunduğunu hatırladı. "Annemin gömlek kolunu yırtmışsın," dedi kumaşı ondan alırken.

"Neden kaçmadı?" dedi Aleka bir kez daha. Bir kurbağanın sineği kapmasının hızıyla kumaşı Thalestris'ten geri aldı. "Neden savaşmadı?"

"Senin için en iyisi buydu," dedi Thalestris memnuniyetsiz bir halde. "Bana kalırsa saçmalık ama sonuçta kararını vermiş görünüyordu."

Aleka o gün başka bir soru sormadı. Yanık, isle kaplı ve kanlı elinde annesine dair kalan son şeyi avuçlarının arasında tutuyordu. Yırtık bir kumaş parçası... Büyük savaşçıdan geriye kalan, Aleka'nın koparabildiği tek şey. Güneş yükselip kasvetli ormanı aydınlattı fakat ışık Aleka'ya ulaşmadı. O günden beri ateş ve karanlıkla kaplanmıştı.

Her zaman güneş doğup batacaktı ama artık herhangi bir ışığın içindeki karanlığı kovmaya yetecek kadar güçlü olduğuna inanmıyordu.

Günün tamamını orada geçirdikten sonra Thalestris onun yeterince kendine geldiğine inanmış olacak ki geri dönmeye karar verdi. Elinden tutarak Aleka'yı yürütürken hızlı adımlar atıyordu. Aleka hâlâ çıplak ve yaralı olan ayaklarıyla Thalestris'e yetişmeye çalışıyordu. Evlerin arasından yürüyüp geçerlerken çoğu Amazon gözünü dikip onlara bakmıştı. Thalestris hiçbirine karşılık vermemiş ya da durup konuşmamıştı. Büyük bir evin merdivenlerini çıkıp kapısını yumrukladı.

Kapıyı açan kadın bir elini girişe yaslayarak misafirlere baktı. İlgilenmiş görünmüyordu. "Ne var?" diye sordu.

"Yangını duymuşsundur," dedi Thalestris, Aleka'nın dişlerini sıkmasına sebep olacak kadar sıkıcı bir tonda. "Annem öldü ve benim dış çembere geri dönmem gerekiyor. Aleka'yı eğitim için al. Yanında kimsesiz birkaç çocuk var, değil mi?"

"Evet, kimsesiz," diye vurguladı kadın.

"Ona bakacak zamanım, bilgim ya da enerjim yok, Mara."

"On altı yaşın üstündekileri eğitiyorum. O henüz kaç yaşında? On mu?"

"Dokuz ama ne kadar yetenekli olduğunu biliyorsun. Kendi yaşıtlarından bile daha iyi durumda." Biraz daha eğilerek sessizce konuştu ama Aleka duymakta zorlanmamıştı. "Onu yanımda götüremem. Dış çember fazla sert ve bunun için yeterince büyük değil. Senden başka kimseye bu konuda güvenemem."

"Diğer bir deyişle, tam bir bela olan kız kardeşini benden başkası yola getiremez."

"Öyle de diyebilirsin. Kabul ediyor musun?"

Mara burnundan nefes verip eğildi. Aleka başını kaldırarak gözlerine baktığında kadının bir an bakışları donuklaştı. "Özel muamele göreceğini zannediyorsan, şimdi arkanı dönüp gidebilirsin. Küçük olabilirsin ama aynı şartlarda eğitileceksin." Aleka tepki vermeden dururken Thalestris'in elini sıkmasıyla başını salladı. Mara sinirli bir şekilde dudaklarını ıslattı. "Zamanında uyanmazsan cezalandırılırsın,

eğitimini aksatırsan cezalandırılırsın, söylediğim herhangi bir şeye karşı gelirsen cezalandırılırsın, ukala bir yorumda bulunursan..."

"Cezalandırılırım," dedi Aleka. "Kurallar basitmiş."

"Böyle davranmayı seçmek senin kaybın." Mara doğrularak Thalestris'e baktı. "Anlaşılan eğitimine cezayla başlayacak."

"Sorun değil, buna alışkın. Biraz sivri dilli olduğunu biliyorum ama emin ol tüm öğrencilerinden daha yetenekli." Dal çizikleriyle dolu kolunu kaşıyıp arkasına baktı. "Şimdi gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz." Mara başını sallayıp vedalaşmaları için onları yalnız bıraktığında, Thalestris yere eğilerek merdivenlere oturdu. "Lütfen... Lütfen biraz olsun konuşmadan önce düşünmeyi dene. Herkes annemin sana katlandığı kadar sonsuz bir sabır taşımıyor."

"Bu yüzden gidiyorsun, değil mi? Bana bakmak istemediğin için."

"Kendi başına halledebilirsin. Sık sık uğrayacağım," dedi ayağa kalkarken.

"Yalancı!" diye bağırdı Aleka, Thalestris merdivenleri koşar adım indiği sırada. O anda kız kardeşi arkasına bile bakmadan uzaklaşırken bundan o kadar emin değildi fakat yıllar geçip Thalestris'ten hiç haber gelmeyince bir gün onu Mara'nın yanından alacağı konusundaki ümitlerine son vermişti. Hayatta kalabilmeyi öğrendikten sonra kimseye ihtiyacı olmadığını anlamış, onları en başından hayatına almamanın kaybetmekten daha iyi olduğuna karar vermişti.

*

Karanlık sisi dağıtan bir rüzgâr çıkmıştı. Soğuk bir el yüzüne dokunuyor, onu çekip kurtarmaya çalışıyordu. Aleka karanlıkta kalmak istiyordu. Bunu hak etmişti. Bilincine sahip olmaya başladığı an acı sinsice içine kıvrılıp onu yakaladı. Önce cılız ateşini yaktı, ardından onu bir volkana çevirdi.

Kendine hâkim olamadan inleyen Aleka başını çevirdi. Ellerini yumruk yaptı ve gözlerini açmayı reddetti.

"Tembel olduğunu düşünmemiştim hiç." Aleka başını hızla çevirdiğinde Gregg'in çenesiyle çarpıştı. Nefes almayı unutup sadece ona baktı. Gözlerini kırpıştırarak çenesini tutan Gregg kaşlarını çatmıştı. "Her zamanki gibi hoş karşılanıyorum,"

diye söylendi. El ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmış olan Aleka'nın kelepçelerini inceledi. "Bunları çıkaracağım. Yardımcı olmayı dene ve lütfen kafa atma."

Aleka o zaman yatakta olduğunu fark etti. Hâlâ aynı odadaydı fakat masada oturmak yerine duvar köşesindeki yatağa alınmıştı. Ne olduğunu, ne zaman buraya yatırıldığını ya da ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Gregg cebinden çıkardığı anahtarla ayak bileğindeki kelepçenin kilidini çözmeyi başardığında Aleka dişlerini sıkıp ona tekme attı. "Benden uzak dur!"

"Pekâlâ, bu biraz yanlış oldu," dedi Gregg elini sağ kaburgalarının üstüne koyarken. "Seni kurtarmaya çalışıyorum! Derdin ne?"

"Kimsin sen?"

"Kahretsin!" Gregg yüzünü ovuşturarak tekrar yaklaşmayı denedi. Aleka ayağını savurmak için geri çektiğinde Gregg ellerini kaldırarak uzaklaştı. "Bunu biraz tuhaf bulacaksın ama ben bir Koper'im ve biz arkadaşız. Bundan daha ötesi yok demek isterdim ama..."

"Hafızamı kaybetmedim, seni salak!" dedi gözlerini devirirken.

"Bunu bir daha yapmayacağımı söylemiştim kendime," dedi Gregg sessizce. Aleka'nın ayağını tutup yeniden yatağa bastırdı ve kelepçeyle sabitledi. Tüm gücüyle karşı koymaya çalışan Aleka bağlanmasının önüne geçememişti. Gregg yatağın ucunda durarak ayak bileklerini sıkıca kavradı ve Aleka'nın ona bakmasını sağladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bana neden öfkelisin? Bu kadar geç geldiğim için üzgünüm..."

"Bir tür maske ya da illüzyon olmalı. Tıpkı uzaktan beni etkisiz hale getirmeniz gibi. Bu da hilelerinizden biri." Aleka kendini zorlayarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bu sefer istediğiniz gibi olmayacak. Anlıyor musun? En kötüsünü yaptınız zaten. Daha fazla ileri gitmenize izin vermeyeceğim."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Gregg şaşkın bir halde. "Benim olduğumu görmüyor musun?"

Aleka başını iki yana sallarken geri yatarak tavana baktı. "Üzerindeki kıyafetler bunlar değildi," dedi.

"Değiştirdim çünkü."

"Defol git!" Aleka gözlerini kapatarak ellerini yumruk yaptı. Aklının almadığı oyunların içine hapsolmuştu. Gerçek olan neydi? Ölüm mü sahteydi, yoksa karşısında duran mı? Kendini sıkmaktan tüm vücudunun titrediğini hissediyor, soğuk terler döküyordu. "Tamam, ne demek istediğini anladım. Sadece gerçeği söyle."

"Son birkaç dakikadır yaptığım gibi mi?"

Aleka gözlerini hafifçe aralayıp yeniden Gregg'i gördüğünde iç geçirdi. Onun yaşadığına inandığında umut balonunu patlatacaklardı. Bir kez öldürmekten daha fazlasını yapacaklar, aynı şeyi iki kez yaşatacaklardı. Aleka tekrar üstesinden gelebileceğini sanmıyordu. Daha ilk görüntülerin sancılarını yaşarken... "Bir yere mi gidiyorsun?"

Gregg arkasını dönmüş kapıya yürüyordu. Cebinden çıkardığı kartı duvardaki panele gösterdikten sonra koridora göz attı. Aleka'nın duymadığı bir şeye tepki veriyor gibiydi. Alnını kaşıyarak geri döndü. "Neden bana karşı geldiğini anlamıyorum."

"Daha fazla işkence mi? Teşekkürler, sanırım biraz dinleneceğim."

"Aleka!"

Kaşlarını kaldırarak duran Aleka'nın kalp atışları tekledi. Bu neredeyse Gregg gibiydi. Fazlasıyla benzer tepkiler, aynı konuşmalar. Peki, neden elinde bir kart vardı? Neden onlar gibi giyinmişti? Buraya öylece nasıl gelebilmişti? "Çöz beni," dedi gözlerini tavana çevirirken. Onun gerçek olup olmadığını öğrenmenin tek yolu dövüşmesiydi belki de.

"Benim ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette biliyorum," diye tersledi.

Gregg kolunun kilidine uzanıp anahtarı yeniden çıkardı. Kilide yerleştirip bir kez yavaş ve nazikçe hareket ettirdi. Kelepçeleri çözüp onu serbest bırakacakken birden durup yüzüne

baktı. "Neredeyse inanıyordum," dedi. Aleka olabildiğince yükselerek bağırdığında Gregg üzerine eğilip yüzünün iki yanını kavradı. "Bana bak," dedi. Aleka başını çevirmeye çalışırken Gregg sinirlenerek daha sıkı tuttu. "Neden beni kandırmaya çalıştığını anlamıyorum. Bakmanı söyledim!"

"Anladım. Anladım!" dedi Aleka bağırarak. "Bakıyorum işte."

"Ne olduğunu, burada ne yaşadığını bilmiyorum ama benim, tamam mı? Burada, karşında duruyorum. Seni kurtarmaya geldim. Merak etme, sır olarak saklarız. Sen beni kurtarmışsın gibi anlatırız," dedi nefesini bırakarak gülümserken. Aleka dudaklarını ısırırken acı çeker bir halde kaşlarını çatmıştı. Göğsünde katlanamayacağı kadar büyük bir ağrı oluşuyordu. Bu, önüne geçemeyeceği bir felaket, kaybedeceği bir savaştı. İşin dehşete düşüren yanı ise, savaşmak istememesiydi. Belki hayatı boyunca ilk defa hayalin içinde kaybolmayı kabul ediyordu. Gregg parmaklarını kıvırarak Aleka'nın dövmesine dokundu. "Bunu nasıl yaptırdığını bana hiç anlatmadın ama annenin yangında ölmesinden dolayı olduğunu biliyorum. Ayrıca bana kalırsa Amazonların dünyaya getirdiği erkek bebekleri kurban etmesi fikrinden tiksiniyorsun. Sırf bu yüzden hakkında övündüğün Mai Girma soyunu devam ettirmekten korkuyorsun. Bir erkek çocuk doğurursan onu kurban etmen gerektiğinin farkındasın ama bunu istemiyorsun. Sorun değil, sanırım sadece ben fark ettim ve kimseye söyleyecek değilim."

"Tanrıçalara kurban vermek bir gelenekten fazlasıdır," dedi Aleka yumuşak bir sesle. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Sahiden ben olduğumu anlaman için." Başparmaklarını kaşlarının üstüne bastırarak gözlerine baktı. "Ağladın mı sen?"

"Ne?"

"Gözlerin kızarmış. Neden ağladın?"

"Onlar kötü, dedektif. Kâbuslara sızan şeytanlar kadar kötü."

"Burada duranın ben olduğumu görüyorsun, değil mi?"

"Bana böyle dokunmaya cesaret eden tek kişisin." Gregg gülümseyerek alnından öptüğünde Aleka söylenerek başını çevirdi. "Abartma!"

"Tamam, affedersin," dedi Gregg ve onu hızlıca çözdü. Aleka bileklerini ovuşturarak doğrulurken, Gregg ayaklarındaki kelepçelerin kilitleriyle uğraşıyordu. Onları da açıp kenara attıktan sonra bacaklarını tutarak yataktan aşağıya sarkıttı. "Uyuşmuş olabilirsin. Yavaş hareket et."

Aleka yatağın ucuna kayıp ayağa kalktı. Bacaklarından kalçalarına kadar tırmanan yoğun bir ağırlık ve uyuşukluk hissediyordu. Gregg yürüyüp yürüyemeyeceğini sorduğunda onaylayarak başını salladı. Çıkışa gidecekleri sırada Aleka kolunu tutarak durmasını sağladı ve kendine çevirdi.

"Vaktimiz yok. Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Aleka, Gregg'in çenesini tutarak başını havaya kaldırmıştı. İki elini kullanarak kulaklarının arkasına dokundu ve parmaklarını yavaşça öne kaydırdı. Hissettiği hiçbir yerde kesik izinin hassasiyeti ya da iyileşmiş doku belirtisi yoktu. O zaman izledikleri neydi? Bir adım daha atarak boynuna yaklaştı ve derin bir nefes aldı. Her şeyi mükemmel derecede taklit etmiş olsalar bile, bu kokuyu başka bir yerde bulmaları imkânsızdı. Nedense Aleka'nın aklına ev fikrini getiren, huzur dolu bir aromaydı. Geri çekilerek yüzüne baktı ve bir dakika önce onun yaptığı gibi yüzünü kavrayarak aşağıya doğru çekti. "Ölmediğin için teşekkür ederim," dedi açık bir ilgiyle gözlerini incelerken.

"Tabii, ne demek. En büyük hobimdir," dedi Gregg kafası karışık bir halde. "Yoksa bana şefkat mi gösteriyorsun, Aleka?" dedi Gregg iç geçirerek. "Sanırım bir yerlere varıyoruz. Ne dersin?" Aleka gözlerini kısarak başının kenarına vurduğunda Gregg homurdanarak kaşlarını çattı. "Belli ki benim ben olduğum hakkında şüphelerin vardı ama ben senin kesinlikle sen olduğuna eminim," dedi. Koridorda Gregg onu merdivenlere yönlendirdi. Yukarı çıkıp yeniden odaya girdiklerinde Delbin ve Kyle'ın da içeride olduklarını gördü. Delbin kollarını kendine

dolamış hızlı hızlı yürürken birden Aleka ve Gregg'i görünce üzerine belirgin bir rahatlama çöktü. Gregg kapıyı kapatırken bir süre koridora baktı. "Hadi ama," dedi merdivenleri gözlerken.

"Kardeşin biraz zorluk çıkarmış olabilir," dedi Rose. Telefonuyla ilgilenirken bir bacağını masanın üzerine almıştı. "Fazlasıyla inatçı ve belli ki güven sorunları var."

Gregg daha da gerilip ellerini yumruk yaptı. Gözlerini bir türlü merdivenlerden ayıramıyordu. Tess olmadan buradan ayrılmasının imkânı yoktu. Hiçbir şekilde mümkün değildi.

"Yardımcı olmayı pek sevmiyor gibisin," dedi Aleka.

"Eğer daha yardımsever olsaydım hemen harekete geçmemizi söylerdim. Beklediğimiz her saniye yakalanma riskini arttırıyoruz. Daha fazla kamera görüntüleriyle oynayamam."

Aleka birden kızın yanına gidip yakasına yapıştı ve onu duvara bastırdı. "Sahte görüntüler yaratan sen misin?" Bakışlarını korku kaplayan Rose bir şey söyleyemeden ağzını açıp kapatıyordu. Aleka onu kendine çekip sertçe duvara vurdu. Kızın gözleri birkaç saniyeliğine titreyerek kapandı. "Cevap ver bana! Olmayan şeyleri gösterebiliyor musun?"

"Öyle değil," dedi kız titreyerek. "Sadece zamanla oynayıp görüntüyü dondurabiliyorum. Hepsi bu. Senin dediğini yapabilmem için daha fazla erişimimin olması gerekir." Rose birden serbest kalınca hızla Aleka'dan en uzak köşeye gitti.

Aleka ile göz göze geldiklerinde Gregg kapıyı kapatmak üzereydi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sessizce.

Aleka kıpırdamadan Gregg'e baktı. Konuşmak istemeyerek başını iki yana salladı. Delbin ve Kyle ona bakmamaya çalışıyor ama bir şekilde gözlerini üzerinden ayıramıyorlardı. Kyle, Gregg'in kıyafetlerinin benzerini giymişti. Delbin'in üzerinde ise siyah bir pantolonla kolsuz, dar bir tişört vardı. Aleka çantanın yanına gitti. Pamela, Tess ve kendi için de ayrılmış kıyafetleri gördüğünde iç geçirdi.

"Arkanı dön," dedi Gregg, Kyle'a. Aleka göz ucuyla ona bakıp ayakkabılarını çıkarırken Gregg yeniden kapıyı açmıştı.

Fark edilmeyecek kadar araladığı kapıdan koridoru gözlüyordu. Delbin yanına gelip omzuna dokunduğunda Gregg endişeli bir halde gülümsedi. "İyi görünüyorsun. Sana bir şey yapmadılar, değil mi?"

"Aleka'nın neyi var?" dedi Delbin soruyu cevaplamak yerine.

"Bilmiyorum ama sanırım ona birkaç sahte anı verdiler."

"Normalden daha sinirli görünüyor, ki bunun olabileceğini tahmin etmezdim."

"Düzelecektir." Başına ağrı girmesine katlanamadan kapıyı kapattı. Omzunu duvara yaslayıp kollarını bağlarken hâlâ kıyafet sesleri gelen tarafa bakmamaya çalışıyordu. Aleka'yı çıplak görmek önceliklerini birkaç basamak değiştirebilirdi ve şu anda buna ihtiyaçları yoktu. "Rose ve Paris'e güveniyor musun?" Birçok konuda Delbin'in fikirlerinin ne kadar değerli ve doğru olduğuna şahitlik etmişti. Zor koşullarda yaşamanın verdiği bir birikim ve hâlâ insan olmanın katkısıyla Rose ve Paris'i en iyi şekilde değerlendireceğine inanıyordu.

"Önümüze sunulan şeyi kullanmamız gerektiğini düşünüyorum. En kötü ne olabilir ki? Kandırdım deyip bizi hayal kırıklığına mı sürükleyecekler? Daha fazla umut kaybetmem mümkün görünmüyor." Sırtını duvara yasladığında Aleka'ya başını sallayarak gülümsedi. "Kıyafetsiz daha iyisin sanki," dedi. Henüz onu çıplak halde görmese bile Gregg bunun kesinlikle doğru olduğuna emindi. Ama yine de Delbin'in özellikle söylemesinin sebebinin Aleka'yı biraz olsun normal tartışmaya çekmeye çalışması olduğunu biliyordu.

"Sen de çenen kapalıyken harika bir insansın," dedi Aleka.

Delbin, Gregg'e bakarak kaşlarını kaldırdı. "Evet, düzelecek," dedi.

Kapı kilit sesini duyurarak açıldığında Gregg geri çekildi. Önce Paris'i, ardından Pamela'yı gördü. En arkadan gelen Tess'in sinirli ve huysuz olduğunu söylemek hafif kalırdı. Gregg'i fark ettiğinde sıkı sıkı bağladığı kollarını çözüp ona sarıldı. Gregg rahat bir nefes alıp kardeşinin başına dokundu. Geri çekilerek

hâlâ beyaz kıyafetli halini inceledi. Bileklerini, sonra da gözlerini kontrol etti.

"Bana bir şey yapmadılar," dedi Tess yeniden kolunun altına girerken.

"Herkes burada olduğuna göre gidebiliriz," dedi Kyle. Tedbirli bir şekilde önüne dönüyordu. Her zaman kısacık kestirdiği saçları uzamaya başlamıştı. Sarı ve kahverenginin karıştığı saçlarıyla mavi gözleri uyum içerisindeydi. Gregg onunla her zaman bir ajan için fazla sevimli olduğuyla ilgili dalga geçerdi. Şimdiyse arkadaşı birkaç yıl birden yaşlanmış gibi görünüyordu.

Aleka elinin tersiyle gözlerini ovuştururken itiraz etmeyince Gregg söylemek zorunda kaldı. "Panter yok."

Paris iç geçirdiğinde Aleka ona döndü. "Bu kadar kişiyi tehlikeye atmak istemiyorum ve söylememeye çalışacaktım zaten ama..." deyip Gregg'e baktı. Aleka kimsenin kaçışını geciktirmemek için Coleta'yı arkada bırakmaya kendini hazırlıyordu belli ki... Ancak Gregg kardeşi için o kadar endişelendikten sonra Aleka'dan daha farklı davranmasını bekleyemezdi. Belki bazıları için bir panteri insanla kıyaslamak yanlıştı fakat Aleka için herhangi bir insandan daha değerli olan Coleta'yı geride bırakamazlardı.

"Tamam," dedi Paris kapıyı açarken. "Hepiniz Rose'u takip edin. Sizi helikoptere ulaştıracak. En azından hazır beklemiş olursunuz. Hemen arkanızdan size yetişeceğim."

"Panter hâlâ cam kafeslerin olduğu yerde," dedi Rose, Paris dışarı çıktığı sırada. Pamela ve Tess'in üzerini değişmesi için birkaç dakika harcadıktan sonra gitmek için hazırdılar. Rose çantanın içindeki gaz maskelerini çıkarıp onlara dağıttı. "Bunlara ihtiyacınız olacak. Biraz eskiler ama iş görür."

Tess büyük bir ciddiyetle maskeyi alıp eline geçirdi ve yüzünün yanında tutarak ürkütücü çocuk sesiyle, "Sen benim annem misin?" dedi. Aleka akıl sağlığından endişe edercesine ona bakıp hızlıca yanından uzaklaştı.

Herkes dışarı çıkarken Rose çantayı kapatarak bir kenara itti. "Kimsenin Doctor Who izlemeye vakti olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bilirsin işte, hayatta kalmaya çalışırken zor olur."

"Anlayan biri. Teşekkürler," dedi Tess neşeyle.

Koridora çıktıkları an kulaklarını kapamalarına sebep olacak kadar yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı. Önlerinden ve arkalarından gelen korumaları gördüklerinde tepki vermeleri hiç zor olmamıştı. İçlerinde biriken enerji patlamış gibiydi. Gregg hemen önündeki adamın silahını aldı, kabzasını yüzüne indirip başka bir korumayı göğsünden vurdu.

Rose ele geçirdiği silahla rastgele ateş ediyor ve muhtemelen kurtarmaya çalıştığı kişilerden birini vurmamayı umuyordu. Gregg'in aksine Kyle kısa namlulu bir silah kapmıştı. Daha küçük olan tabancayı ise Tess'e vermişti. Tess kimseyi öldürmemiş olsa da ateş etmesini biliyordu.

Gregg yola devam etmeden önce arkasına baktı. "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Aleka önündeki adamı son bir tekmeyle duvara çarptığında arkasındaki Pamela'yı gördüler. Yerde yatan adamın omzuna dişlerini geçirmişti. Gregg her ne kadar bu görüntüyü izlemekten hoşlanmasa bile gözlerini ayıramıyordu. Kurbanın üzerindeki kıyafetler bir anda birkaç beden büyümüş gibiydi. Bir aydan uzun süredir ölülerde gördüğü deformasyona uğramıştı. Teni kararmış, yanakları içe çökmüş, derisi iskeletine yapışmıştı.

Pamela geri çekildiğinde dişlerinden hâlâ taze kan damlıyordu. Başını çevirdiğinde Gregg onun daha da irileşmiş olan gözlerini, parlak irislerini ve keskin dişlerini gördü. Sadece birkaç saniye sonra Pamela bileğiyle ağzının etrafındaki kanı temizleyip dudaklarını birbirine bastırdığında normal ve insancıl biri oluvermişti. Gregg içinse o kanlı görüntüye sıkışmıştı.

Tess tabancasıyla ilgilendiğinden Pamela'yı fark etmese de, Kyle diğerleri gibi durup izlemişti. "Sen..." dedi işaret parmağını uzatarak. Ağzını açıp kapıyor ama uygun kelimeleri

seçemiyordu. "Ne yaptığını gördünüz mü?" dedi en sonunda Gregg'e bakarak.

"Ne olmuş?" dedi Tess.

"Gidelim," dedi Gregg kardeşini arkasına alırken. Başka bir dönüş yapmadan önce kollarını kaldırarak görüş hizasında tuttu. "Yanımdan ayrılma," dedi başını hafifçe çevirip.

"Bu kadar korkmuşken istesem de yapamam," dedi Tess fısıltıyla. Diğer herkes gibi kemerine sabitlediği gaz maskesini geri itip tabancasını iki eliyle kavradı. "Kurtuluyor muyuz sence?"

"Elimizden geleni yapıyoruz diyelim."

Rose hangi yöne gideceklerini söylerken grubun en ortasında duruyordu. Her adımda güvenlik sistemiyle ilgilenmesi gerektiğinden telefonundan ayrılamıyordu ve bu yüzden onu koruma görevi kalan herkese düşüyordu. "Binanın diğer kanadına yönlendirme yaptım," dedi Rose başını kaldırmadan. Parmakları bir insan için olabilecek en yüksek hızla ekranda dolaşıyordu. "Bizi biraz farklı bölgede arıyorlar. Çok eğlenceli," dedi gülerek. Üzerine çevrilen gözleri gördüğünde omuzlarını kaldırdı. "Ne var? Onlarca adamı yanlış yere yönlendirdim. Biraz saygı gösterin hiç olmazsa."

"İlerlemeye devam edebilir miyiz?" dedi Delbin.

Rose çıkışa gittiklerini söylediğinde Gregg, Aleka'nın duraksadığını görmüştü. "Coleta'yı da götüreceğiz, tamam mı? Paris çoktan helikoptere ulaşmış bile olabilir." Gregg yine aynı bakışa şahit olduğunda iç geçirdi. Aleka donuk bir halde yüzüne bakıyor ama sanki onu görmüyordu. Aklının içindeki düşüncelerde kaybolurken Gregg'in söyledikleri sadece havada süzülüyordu. İlerlemeye devam edenlerin görüş mesafesinde olduğunu garantileyen Gregg, Aleka'nın yanına gitti. "Sorun ne?"

"Öldürmem gereken biri var," dedi Aleka susadığını söyler gibi.

"Eminim vardır ama..."

"Bu basit bir öfke ya da kibir değil," dedi Aleka gözlerini kapatarak. Hemen sonra yeniden Gregg'e baktı. "Tamam,

anlıyorum. Çıkmamız lazım ve geride kalıp istediğim şeyi yapmayacağım. Sadece bir anlığına bunu düşündüm, hepsi bu."

"Sen gelmeden o helikoptere binmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Aleka belli ki hayır demek istiyordu ama böyle sanması tam bir aptallık olurdu. Bu yüzden nefesini bırakırken başını salladı. "Biliyorum," dedi ve yeniden yürümeye başladılar.

Başka bir dönemeçten geçtiklerinde gördükleri gün ışığı hepsini şaşkına çevirmişti. Belli nedenlerden dolayı bir daha güneşi göremeyeceklerini düşünmeye başlamışlardı. Özgürlüklerine adım attıktan bir süre sonra asıl deneyin duvarların ardında değil, kumların üstünde olduğunu öğreneceklerdi.

10. BÖLÜM
'KAN VE KUM'

Vücutlarına çarpan sıcak öylesine yoğundu ki nefes almakta zorlandılar. Alıştıkları yapay ışık ve karanlık yüzünden bir süreliğine körlük yaşadıktan sonra etraflarını daha iyi görebilmeye başlamışlardı. Gregg elini gözlerinin üzerine siper ederek uzağa baktı. Uyandıkları zaman çıktıkları kapıyı görebiliyor olsa da, oldukça uzak sayılırdı. Aşağıdaki yapının büyüklüğü göz korkutucuydu.

Bu sefer etrafta sadece kumlar yoktu. Metrelerce ötelerinde yükselen kahverengi taşlar, yer yer türemiş cılız otlar ve kaktüsler bulunuyordu. Ayak bastıkları yer çorak ve tozlu topraktan ibaretti. Kumun içinde bata çıka yürümekten daha iyi bir seçenek olduğu kesindi.

"Maskeler," dedi Rose telefonunu cebine sıkıştırırken.

"Bunları neden takıyoruz?" diye sordu Pamela. Maskenin arkasındaki kayışları çekiştirip duruyordu. "Kumlardan korunmaya henüz ihtiyacımız yok. Hem fırtına falan da çıkmış değil."

"İlerledikçe kum fırtınası tehlikesi olacak ama daha önemlisi bunlar bizi gaz saldırılarından koruyacak," dedi Rose kendi maskesini taktığı sırada. Tekrar konuştuğunda bu sefer sesi

boğuk geliyordu. "Dışarı çıktık diye öylece oturup izleyeceklerini düşünmediniz, değil mi?"

"Konuşmayıp ilerleyelim öyleyse," dedi Aleka. Yürümeye çoktan başlamıştı. Maskesini takıp yüzüne oturttu. "Hedef gibi durmanın anlamı yok."

Böylece koşar adım Rose'u takip etmeye başladılar. Hapishaneleri arkada kalırken Rose onlara gerekli bilgileri veriyordu. Bina gibi yükselen taşların arasına saklanmış olan helikopterden bahsetmiş, aynı zamanda oraya ulaştıkları ilk an takip cihazlarından kurtulmaları gerektiğini söylemişti. Kimse takip cihazı taşıyor olmalarına şaşırmamıştı doğrusu. Birkaç tuşa basarak Aleka'ya uzaktan nasıl acı verdiklerini görmüşlerdi. Kanlarına karışan her ne ise, Doryalara büyük bir güç, hakları olmayan bir mahremiyet ihlali sağlıyordu.

Taşları kırılıp düşen bir yamaçtan aşağıya inerken fazlasıyla vakit kaybetmişlerdi. Aleka, Delbin ve Rose kolaylıkla inmiş ancak diğerlerini beklemek zorunda kalmışlardı. Aleka ve Rose sabırsız bir halde başlarını kaldırmış aşağıya inmeye çalışanları izlerken birbirlerinin ikizi gibi görünüyorlardı. Gregg ve Kyle, Pamela'yla Tess'e yardım etmek zorunda kaldıkları için arkadan geliyorlardı.

"Eğer düşmeme izin verirsen sarı kafanı taşlara sürterim," dedi Tess gözlerini bastığı yerden ayırmadan. İki eliyle birlikte Kyle'ın koluna yapışmıştı.

"Adım atmazsan ilerleyemeyiz. Burada asılı mı kalmak istiyorsun?" dedi Kyle. Tess cesaret için derin bir nefes alıp başını salladı. Öne gidip bir kayanın sağlamlığını kontrol ettikten sonra ayağını bastı. Daha tam ağırlığını vermemişken kaya kopup aşağıya yuvarlandığında Tess geri çekilip gözlerini kapadı.

"Tess!" diye bağırdı Gregg zemine ulaştıklarında. "Bunun için vaktimiz yok!"

"Evet, aşağıda ve güvende olan adam böyle söylüyor!" dedi Tess titreyen sesiyle. "Yükseklik korkum var benim. Bayılmamam bile büyük bir başarı."

Gregg yanlarına gelecekken Kyle'ın elini sallamasıyla durdu. Tess'e dönerek gözlerine, daha doğrusu gözlerinin olduğunu bildiği yere baktı. Yansıma yapan camlar Kyle'ın gaz maskeli yüzünü gösteriyordu. "Gözlerini kapat!" dedi.

"Neden?" dedi Tess güvensiz bir halde. "Ne yapacaksın?"

"Seni yuvarlayacağım."

"Pislik!"

"Küfür etmeyi sahiden bilmiyorsun." Tess yumruk yaptığı eliyle Kyle'a vurdu. Kendini sıkarak gözlerini kapamıştı. Kyle eğilip onu sırtına aldığında Tess çığlık attı ve ayakları yere basana kadar susmadı. Kyle'ın ayağı her kaydığında ve sarsıldıklarında Tess ona daha sıkı tutunuyordu. En sonunda düz zemine ulaştıklarında Kyle, Tess'in belini tutarak omzundan aşağıya indirdi ve korkusunun geçmesi için ikisinin de maskesini çıkardı. "İyi misin?" dedi.

"Uyarabilirdin!" Tess önce yukarı sonra bulundukları yere baktı. Midesi bulanırken elini karnına bastırdı. "Bunun bana kaçırılmamızdan daha korkunç gelmesi konusunda endişelenmeli miyim?"

"Muhtemelen evet ama şimdilik düşünmemeye çalış," dedi Gregg. Maskeleri takmalarını işaret etmeden önce Tess'e kolunu doladı. "Korkunu unutmuşum, affedersin," dedi.

"Ben de unutmuştum," dedi Tess hâlâ şaşkın bir halde gülerken.

Rose helikopterinin üzerini örten tozla kaplı örtüyü kaldırmaya başladı. Havaya saçılan kumlar kimsenin umurunda olmamıştı. Kapıyı açıp iki yanına tutunarak kendini yukarı çektikten bir süre sonra tekrar görünür oldu. "Bundan pek hoşlanmayacaksınız." Ayaklarını aşağıya sarkıtarak oturdu. Elinde iki tane elektroşok tabancası vardı.

"Onlar tam olarak ne için?" diye sordu Gregg.

"Kanınızdaki takip ve kontrol nanoçipleri elektroniktir," dedi Rose üzgün bir ifadeyle. "Bu yüzden onları pasif duruma geçirmek için size elektrik vereceğim. İnsanlar için bir

kez yeterli ama süper güçlü arkadaşlarımıza üç, belki de dört katı uygulanmalı."

"Zararı olacak mı?" dedi Delbin kollarını bağlarken. "Acı dışında."

"Kalbinizin ritmiyle oynuyor. Yani evet, bir risk var. Bayılırsanız hemen müdahale edeceğim. Kurtaracağıma söz vermiyorum ama elimden geleni yaparım. Diğer taraftan, başka bir seçeneğiniz yok. Eğer hayatımı tehlikeye atarak sizi kaçırıyorsam, siz de elli bin voltla baş edebilirsiniz, değil mi?"

"Yapalım," dedi Gregg. Maskesini çıkarıp helikopterin içine bıraktı. Ellerini beline yaslayarak derin bir nefes aldı. Rose ikinci bir saniye beklemedi. Tabancayı kaldırıp gövdesine nişan aldıktan sonra tetiği çekti. Tabancanın ucundan iki tel hızla fırlayarak Gregg'e yapıştı ve hareketsiz kalarak titreyip kasılmasına sebep oldu. Rose'un bunu iki kez daha tekrarlamasının ardından Gregg nefes alamaz bir halde kayanın üzerine oturdu. Tabancayı beline asarak Gregg'in yanına giden Rose yeniden telefonunu çıkarmıştı. Gergin birkaç dakika boyunca beklemek zorunda kaldılar. Tess, Gregg'in yanına oturup elini sırtına koydu. Göğsünü ovuşturarak öksüren Gregg gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

Rose en sonunda başını salladı. "Tamam, çipler devre dışı kalmış gibi görünüyor," dedi. Telefonunu kaldırıp tabancasını yeniden aldı ve atışa hazır hale getirdi. "Sıra kimde?"

"Madem bir kez yeterli olacak," dedi Kyle öne çıkarak.

"İlk seferin sayılmaz," dedi Gregg. Kendine gelmeye çalışırken bir eliyle hâlâ göğsünü ovuşturuyordu.

"Sana o hikâyeyi anlatmamalıydım." Kyle başını sallarken Gregg yüzünü acıyla buruşturarak güldü. Alkolü fazla kaçırdıkları bir gece Kyle, daha öğrenciyken şok tabancasıyla yanlışlıkla kendini vurduğunu anlatmıştı. Bastıkları toprak kadar kuru olan dudaklarını ıslatan Kyle, Rose'a döndü. Ellerini yumruk yapıp gevşetirken derin bir nefes aldı. "Hazı..." Cümlesini bitirmesine izin vermeden ateş eden Rose sabırsızca iç geçirdi.

Vücudu elektriğe maruz kaldığı süre boyunca hareketsiz durup dişlerini sıkan Kyle, tüm nefesini bırakarak öne eğildi. Dizlerinden destek alarak öylece bekledi. Kendine gelmeyi başardığında Rose'a baktı. "Biraz agresif misin?"

"Zaman kontrolüne inanıyorum diyelim," dedi Rose tabancasını yeniden hazırlarken. "Sıradaki!" diye seslendi. "Bundan hoşlanmıyormuşum gibi davranmak çok zor."

"Beceremiyorsun zaten," dedi Kyle ve Tess'in yardımıyla oturdu.

Aleka ellerini silkerek öne yürüdü. Rose şüphe ve tereddüt dolu bir halde bakınca Kyle gülmeye başladı. "Kapa çeneni!" dedi Rose tabancayı ona uzatarak. Kyle anında susup başını çevirdi.

"Yapıyor muyuz?" dedi Aleka.

Rose elini havaya kaldırarak gergin bir halde güldü. "Önce bir şeyi anlaman lazım," dedi.

"Bu konuda bol şans," dedi Gregg sessizce arkasına yaslanırken.

"Aramızda herhangi bir düşmanlık yok. Size yardım etmek için buradayım ve bunu yapmamın tek sebebi Paris'e hayatımı borçlu olmam. Yani sadece görevimizi yerine getiriyoruz, tamam mı?" Aleka basitçe omuz silkip başını salladığında bile Rose emin olamamıştı ama şansını zorlamaması gerektiğinin farkına varmış olacak ki başka bir şey söylemedi.

Yarım saat sonra, Rose pilot bölümüne geçmiş helikopteri uçuşa hazırlayan son kontrollerini yapıyordu. Gregg yere uzanmış olan Tess'in yanına giderek başında dikildi. Yüzüne gölge düştüğünü fark eden Tess elini gözlerinin hizasında kaldırarak kardeşine baktı. Gregg eğilerek yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım yorgunum. Bilmiyorum," dedi elini karnının üzerine bırakırken.

"Sıcaktandır." Ayağa kalkıp kolunu tutarak çekti. Tess homurdanarak ayaklarının üzerinde dururken Gregg onu helikopterin gölgesine taşıdı. Pilot koltuğunun arkasındaki çantayı

alan Gregg su bulmak için fermuarını açtı. Bardak termosu gördüğünde kapağını kaldırarak ne olduğuna baktı. "İç bakalım," dedi Tess'e vererek. Tess sudan iki büyük yudum aldığında Gregg yavaş içmesi için kolunu tuttu. Tess bekleme araları vererek suyu yudum yudum içerken Gregg bu sefer Rose'un yanına gitti. "Paris'le iletişim kuramıyor musun?"

Rose arkasına yaslanıp kulaklığını çıkararak boynuna astı. "Hayır ve birkaç dakika içinde gelmezse kalkmak zorundayız."

Gregg yolu izleyen Aleka'ya bakıp Rose'a döndü. "Paris'le çok farklı görünüyorsunuz. Ona nasıl borcun olabilir ki?"

"Zannettiğin kadar farklı değiliz." Rose, Gregg'e karmaşık gelen birkaç düğmeyle uğraşırken bacağını aşağı yukarı sallıyordu.

Gregg onu rahatlatma görevinin kendine düştüğünü böylece anlamıştı. Endişe dolu bir pilotun kullandığı helikoptere binmek istemiyordu. Kapının iki yanına tutunarak kendini yukarı çekti ve pilot koltuğunun yanına oturdu. "Tecrübeli görünüyorsun. Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Elektrik, dişliler ve yazılımların arasında doğdum. Bunları öğrenmek benim için okumak kadar zorunluluktu. Paris'le tanıştığımda bana başka şeyler daha öğretti. Kısaca söylemek gerekirse, beni kötü bir durumdan kurtarıp eğitti. Ben de karşılığında ona bazı konularda..." deyip eliyle helikopteri gösterdi. "Yardımcı oluyorum."

"Paris neden bize yardım ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana gereğinden fazla şey söylemez."

Gregg onun ne kadar genç ama aynı zamanda bilgin göründüğünü fark etti. Yaşanmışlık denilen şey Rose'un gözlerine yansıyordu. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Rose yan dönerek omzunu koltuğa yaslarken bacağını kıvırmıştı. "İlk randevumuzu burada mı gerçekleştireceğiz. Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi.

Gregg onun artık daha az titrediğini fark ederek gülümsedi. En azından birkaç şey aynı anda yolunda gidebiliyordu. "Mum ışığı ve kırmızı güller beklemiyordun, değil mi?"

"Bunu yapmak istediğin kişinin ben olduğumu sanmıyorum, Reese."

"İşin aslı bunu yapmak bile istemiyorum. Birkaç defa denedim ve hiçbir zaman yolunda gitmedi. Daha doğal ve oyunlar içermeyen şeylere ihtiyacım var."

"Hey!"

Gregg, Aleka'nın bağırdığını duyduğunda aceleyle helikopterden indi. Birini gerçekten korkutmak istediğinde kullandığı ses tonuydu. Şanssız kişiyi görmek için ileri baktığında elini alışkanlıkla beline götürdü ama orada ne silahı vardı ne de kılıcı. Bu durumu derhal değiştirmeliydi.

Aleka helikoptere yürüdü ve belli ki daha önce gördüğü kılıcı aldı. Rose'un bakışına göre kılıç ona aitti fakat Aleka alırken itiraz etmedi. Coleta'yı taşıyan yabancıya kılıcını uzatan Aleka, "Orada kal!" dedi.

"Yardım etmek isteyen birine böyle mi karşılık veriyorsun?" dedi yabancı.

"Her zaman," dedi Gregg. Aleka kılıcını ona savurduğunda göğsünü korumak için geri çekildi. Aynı hızla önüne dönen Aleka, tepeden aşağıya inen kadına doğru yürümeye başladı. Başlığı burnuna kadar inmiş olan kadın düşük belli bol bir pantolonla, karnını açıkta bırakan dar bir tişört giymişti. Siyah saçları çöl rüzgârında yana sallanıyordu. Sırtına çapraz olarak astığı yay, ok dolu bir sadak, siyah kılıflı bir kılıç vardı. Başlığını geri çektiğinde Aleka şaşırarak kılıcını indirdi. Gregg kaşlarını kaldırıp kadını yeniden inceledi. "İş kıyafetlerin olmadan seni tanımak zor."

"Evet, fark ettim," dedi Paris. Coleta'yı yere bırakıp hepsinin burada olduğunu garantiledi. "Silahlanalım ve gidelim." Yayı sırtından alarak Gregg'e uzattı.

"Bunu ben mi kullanacağım?" dedi Gregg yayı alırken.

"Bir itirazın mı var?"

"Baş edebilirim sanırım."

Aleka kucağında Coleta'yla arkasını dönüp uzaklaşırken "Sen öyle san," dedi.

"Her zamanki gibi pozitif enerji saçıyorsun." Gregg yayı sırtına astıktan sonra sadağı da alıp okları inceledi. Paris bu sırada Kyle'a ateşli silahla beş tane dolu şarjör vermişti. Kyle hemen silahı kontrol etmeye başlayıp ağırlığını tarttı.

Rüzgârı keserek dönmeye başlayan pervane her saniye hız kazanırken helikoptere geçtiler. Yükselmeye devam ettikçe korkunun ağırlığından biraz daha kurtuluyorlardı.

*

Dena bir ağacın arkasına geçip yere eğilmişti. Tek dizinin üzerinde dururken çenesinin altını kaşıyordu. Gözlediği yer Doryaların sığınak girişiydi. Maurice yaptığı öncü saldırıda keşfetmişti. Yer kapısı otlarla kamufle edilmişti ve orada muhafaza edilecek bir şeyin olmadığını göstermek istercesine etrafında herhangi bir koruma yoktu. Dena sessizce beklerken, giriş çıkış saatlerini ve nöbet değişim aralıklarını gözlemlemişti.

"İlerlemiyor muyuz?" dedi hemen yanında duran Rein.

Dena başını iki yana salladı. "Sadece ben gideceğim."

"Bunun emirlerimizin arasında olduğunu sanmıyorum." Kalkmak için hazırlanan Dena durup ona baktığında Rein daha farklı bir yol denedi. "Desteğe ihtiyacın olacaktır. Oraya yalnız giremezsin. Fark edildiğin an tutsak edilmen iki saniye bile sürmez."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Gücünden şüphem yok Dena ama yüzlerce Dorya'nın olduğu binada tek başına olacaksın."

"Daha kötü durumlarda da bulunmuştum."

Rein onun içeri girişini izleyip konumundan geri çekildi. Çadırların kurulduğu alana varana kadar durmadan koşmuştu. Esintiyle yağan kara rağmen soğuğu hissetmeden ilerledi. Yılın

ilk kar taneleri ormana düşerken Rein nefes nefese bir halde hız alıyordu. Birkaç metre ötesinden Aleka'nın panterleri onu takip ediyordu. Sahipleri ulaşamayacakları bir yerde olduğundan beri altısı da Rein'in peşinden ayrılmamıştı.

Thalestris ya da Myrina'yı bulmak için koşturmaya devam ederken ufak bir tepeden aşağıya atlamasıyla ağır bir bedenle çarpışıp yere düşmesi bir oldu. Çarptığı beden neredeyse sallanmamıştı bile ve bu, Rein'in sinirlenmesi için küçücük bir alevlendirmeydi. Panterler etrafını sarıp hırlarken Rein ayağa kalktı. "Önüne..."

"Bence buna gerek yok," dedi adam. Rein'in hatırladığı kadarıyla adı Maurice'di. "Ben önüme bakıyordum," derken biraz önce durduğu yön olan arkasını işaret etti. "Görüş açısından yoksun bir şekilde tepeden uçup sırtıma çarpman benim suçum değil."

Rein acelesi olduğunu hatırlayarak yanından ayrılacağı sırada Maurice yeniden önüne çıktı. Kavga için isteği ve zamanı olmayan Rein etrafındaki kişilere baktı. Birçok Amazon ve Koper gerginleşmiş, bir çatışmanın yaşanıp yaşanmayacağını görmeye çalışıyordu. Hepsi Doryalardan nefret etse de, iyi bir Amazon-Koper dövüşünü kaçırmak istemezlerdi.

"Özür dilemeyecek misin?" dedi Maurice.

Bariz bir şekilde ikisi de birbirinden haz etmiyordu. Bu ilk tartışmaları sayılmazdı ve durum gösteriyordu ki son da olmayacaktı. "Acelem var," dedi. Maurice başını yana yatırarak Rein'in ilginç saç stilini inceledi. Rein kısa saçlara sahipti. Sadece kulaklarını örtecek kadar uzun olan saçlarının bir yarısı kazınmış durumdaydı. Çıplak tarafta ağır bir darbe sonucu aldığı belli olan yara izi vardı.

"Neye bakıyorsun sen?"

"Hiç."

Rein yoluna devam etmek için yapması gereken şeyi fark ederek ona yumruk attı. Maurice'in başı geriye düşerken elini yüzüne götürdü. Kalabalıktan gülüşler ve öfkeli homurtular

yükseldi. Maurice uzaklaşmak üzere olan Rein'i tuttu. O noktadan sonra aralarındaki kavgayı sona erdirecek hiçbir kelime yoktu.

"Bizi böyle bir sorunla uğraştırdığınıza göre zamanımızın değersiz olduğunu düşünüyorsunuz sanırım!" diye onlara bağırıyordu Rald bir saat sonra. Kan ve kirle kaplı iki savaşçı karşısında dikilirken, Rald bastıramadığı bir öfkeyle başını salladı. "İkinizin de bu kadar düşüncesiz davrandığına inanamıyorum!"

Maurice ve Rein'in arasındaki kavga saatler boyunca sürmüş gibiydi. Birbirlerine geri dönüşü olmayan hasarlar bırakmak için daha fazla zamana ihtiyaçları vardı fakat Amazon ve Koper karşılaşmasını izlemek yerine liderlere haber verenler yüzünden suçüstü yakalanmışlardı. Asteria tarafından iki küçük çocuk gibi çadıra sürüklenmişlerdi.

"Hassas bir zamanda olduğumuzun farkındasınız," dedi Myrina arkasındaki masaya yaslanırken. Sesini yükseltmemiş olmasına rağmen hışmı ikisine de ulaşmıştı. "Bunun için cezalandırılacaksınız ama şu anda kuvvet gücünü azaltmak akıllıca olmaz. Gerçekleştireceğimiz savaştan sonra yargılanacaksınız."

"Dışarıdaki kalabalığı yatıştırmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Rald, Myrina'ya dönerek.

"Kavgayı kim başlattı?" dedi Thalestris. İkisi de cevap vermedi fakat Maurice hareketsiz dururken Rein dudaklarını birbirine bastırmıştı. Thalestris iç geçirerek sabırsız bir halde tekrar sordu. "İlk kim saldırdı?"

"Yumruk attım," dedi Rein iki kraliçesinin de yüzüne bakamadan.

"Seni kışkırttı mı?" dedi Rald. Maurice kaşlarını çatsa da, Rald'ın başını sallamasıyla ağzını açmaktan vazgeçti. "Neden tartışmaya başladığınızı söyle." Rein olanları teker teker yalansız anlattıktan sonra Maurice'e doğrulatmışlardı. Tartışmaya başlamalarının suçlusu ve ilk saldırıya geçenin Rein olduğu ortaya çıktığında Rald rahatlamış görünüyordu.

"Doryalarla ilgili bir gelişme var ve onu ulaştırmaya çalışıyordum," dedi Rein, Maurice'e yeniden yumruk atmamak için ellerini sıkarken. "Sürekli önüme çıkıp durdu."

"Bilgi taşıdığından habersizdim," diye belirtti Maurice, Rein'in aksine sakin bir şekilde.

"Aralarında yaşananlara şahit olanlar var," dedi Thalestris. "Hoşuma gitmiyor ama Rein suçlu ve bu durumu sonraya ertelemeden bir şey yapmamız lazım."

"Rein'i savaştan çekip cezalandırmak mantıklı olmaz." Rald, Rein'in ulaştırmak istediği bilgiyi dinlemek için acele etmeleri gerektiğini fark ederek aklına gelen ilk fikri ortaya sundu. "Koperlere karşı iyi niyetinizi göstermek zorundasınız. Bu şimdilik dışarıdaki savaşçılarımı yatıştıracaktır."

"Aklında ne var?" dedi Myrina.

"Bir şeyler düşüneceğim ama önce Rein'in söyleyeceklerini duyalım."

Hâlâ yanında bekleyen Maurice'e göz ucuyla bakan Rein öne çıkıp Dena'nın Doryaların binasına girdiğini anlatmaya başladı. Durumun en can sıkıcı tarafı ise Myrina'nın buna şaşırmış bile görünmemesiydi.

*

Özgürlük hayalin ötesindeydi.

Uçtukları her saniye, pervanenin her dönüşü onları çölde daha uzak bir noktaya taşıyordu. Umut ve rahatlama içlerine yayılmak istiyor ama korku üzerlerinden tamamen arınmıyor, keyif dolu duygulara yer bırakmıyordu. Gregg'in yanında oturan Tess iki eliyle birden kardeşinin kolunu tutmuştu. Aşağıya bakmamak için gözlerini kapamış, nefes alıp vermeye odaklanmaya çalışıyordu.

"Sizi nehre en yakın yere bırakacağım," dedi Rose. Kulaklıklar yardımıyla onu kusursuz bir şekilde duyabiliyorlardı. Kulaklığa ekli olan mikrofon birbirine bağlı bir iletişim ağı oluşturmuştu. "Ölümümü garantilemeden daha fazlasını yapamam."

Kimse Rose'un söylediklerine itiraz etmemişti. Bu kadar yardım almalarının bile büyük bir şans olduğunun farkındaydılar.

Henüz alçalmaya bile geçmemişlerdi ama helikopter pervaneleri yavaşlamaya başladı. "Ne oluyor?" diye sordu Paris.

"Helikopteri kontrol etmeye çalışıyorlar," dedi Rose. Sesindeki panik hiçbirine yardımcı olmuyordu.

Gregg aşağıya baktığında yerden bir hayli yüksekte olduklarını gördü. Bir ihtimal Aleka, Pamela ve kendisi hayatta kalabilirdi fakat diğerlerinin kurtulma şansı yoktu. Rose helikopteri kontrol etmeyi bırakmıyor, karşısında her kim varsa ciddi bir mücadele veriyordu. Olabildiğince düzgün bir şekilde helikopteri alçaltmaya başladı. Sarsıntı yüzünden hepsi bir yerlere tutunmak zorunda kalıyor fakat gittikçe yere daha fazla yaklaşıyorlardı.

Beş metreden az mesafe kaldığında Rose kontrolü tamamen kaybetti ve helikopter ağır bir metal yığınından farksız bir şekilde kumlara çakıldı. Kahverengi bir toz bulutu sis gibi etraflarını sararken Gregg'in kulağında yoğun bir çınlama vardı. Düşüşe geçtikleri sırada kafasını vurmuş olmalıydı. Sol kulağının üstü öylesine ısınmıştı ki, sıcaklığın darbeden mi yoksa akmış olabilecek kandan mı kaynaklandığını ayırt edemedi. Gözlerini açık tutmayı denedi fakat helikopter pervaneleri gibi başkası tarafından yönlendiriliyormuş gibi karanlığa çekildi.

Yeniden bilincine tutunurken Gregg'in tek istediği su içmekti. Kalp atışı gibi zonklayan başına dokunacakken birinin elini tuttuğunu fark etti. Gözlerini aralayıp kaşlarını çattı ve kısa bir nefes alıp yutkundu. Ona gölge oluşturarak yanı başında duran Delbin gülümsüyordu. Gregg elini tutanın o olmasına şaşırmamıştı. Dirseği üzerinde doğrulduğunda birkaç metre ötesinde kalan helikopter enkazını gördü. Yan yatmış olan helikopterin metal parçaları etrafına yayılmışken siyah bir duman tüttürüyordu. Muhtemelen yerlerini bildireceğinden dolayı Rose ve Kyle dumanları bastırmak için helikopterin

üzerine kum atıyorlardı. Dumanlar fazla havalanmadan kötü bir kokuyu kovarcasına uçuşmuştu.

"Hemen kalkma," dedi Delbin, Gregg'e oturması için yardım ederken. "Başını kötü çarpmışsın."

Gregg acıyan yere dokundu. Kanama durmuş, kanlar kuruyarak saçını sertleştirmişti. "Ne kadar zamandır baygınım?" diye sorarken başını çevirdi. Bir kayalığın gölgesinde oturan Tess, Pamela'nın su içmesine yardım ediyordu. O da darbe almış, kolunu tamamen kan içinde bırakmıştı. Paris ve Aleka uzak bir köşede sessizce konuşurken, Coleta ayaklarının dibinde ileri geri koşarak dikkatlerini çekmeye çalışıyordu.

"On dakikadan fazla olmadı," diye yanıtladı Delbin sorusunu.

Aleka uyandığını hissetmiş gibi başını çevirdiğinde Gregg'le göz göze geldiler. Paris'in hâlâ konuşuyor olmasına aldırmadan yanından ayrılıp Gregg'e doğru yürüdü. Tek dizinin üzerine eğilirken gülümsüyordu. "Sandığından daha az Koper'mişsin."

"Evet, gül lütfen," diye homurdandı Gregg ve kendini yeniden yere bıraktı.

Aleka ona bakacak şekilde dönüp otururken Delbin helikopter için yardıma gidiyordu. "Uyandığına sevindim," dedi bu sefer ciddi bir şekilde.

"Elimi tuttuğun için teşekkürler."

"Alay etme. Bu sana imkânsız görünebilir, hatta inanmayabilirsin ama ölmeni istemiyorum."

Gregg gözlerini açtığında başının daha fazla ağrımasına aldırmadan Aleka'ya baktı. Aleka biraz daha hareketlenip gölgesini kullanarak Gregg'in yüzüne çarpan güneşi engelledi. Gregg artık gözlerini kısmadan bakabiliyordu. Kaçmalarından hemen önce Aleka'nın davranışlarındaki tuhaflıkları ve hâlâ zaman zaman Gregg'in orada olduğunu garantilemek istercesine aniden dönüp kontrol etmelerini hatırladı. "Bizi hücrelerimizden ayırdıklarında sana benim öldüğümü mü söylediler?"

"Söylemediler. Gösterdiler." Aleka, Gregg'in beklediğinin aksine geçiştirmeden ya da yalan söylemeden cevap vermişti.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Aleka yüzünü ovuşturarak. O anların etkisi yeniden üzerine yapışırken güçlükle nefes almaya başladı. "Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama görüntülerde sen ölüyordun. Öldüğüne eminim. O kadar çok kan vardı ki." Gregg uzanıp elini tuttuğunda Aleka hemen diğerlerine baktı. İtiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki Gregg'in daha sıkı tutmasıyla sustu. Bir süre konuşmadan öylece durdular. Sonra Aleka, Gregg'in başının kenarına dokundu. Saçlarını çekip yaranın kapanıp kapanmadığını kontrol ederken Gregg acıyla yüzünü ekşitti.

"Eğer etrafımızdakilere aldırmayacağını düşünseydim, şu anda seni öperdim."

"Güneş çarptı. Çok fazla güneş," dedi Aleka elini ondan çekerken. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda yüzünde keyifli bir ifade vardı. Gregg'e yaklaşıp sessizce konuştu. "Belki bana da güneş çarpmıştır, çünkü eğer böyle bir şey yapsaydın sana karşı gelmezdim."

"Yalancı," dedi Gregg gülerek.

"Belki evet, belki hayır... Ama sen bunu asla öğrenemeyeceksin."

Aleka uzaklaşırken Gregg de yavaşça ayağa kalktı. Arkasına bakıp Kyle'ın yanına gitti. Hasarın ne boyutta olduğunu sormasına fırsat kalmadan metale çarpan kurşunun tok sesini duyarak eğildiler. Hemen ardından daha yoğun bir şekilde ateş edilmeye başlandı.

"Burada fazla dayanamayız," dedi Rose başını eğerken.

Koşturarak onlara ulaşan Paris olabildiğince yerden ilerliyordu. "Sayıları çok değil. Daha fazla kalabalıklaşmadan uzaklaşmak zorundayız."

"Tek ateşli silah bende," dedi Kyle belindeki tabancayı çıkarırken. "Koşmaya başlayın. Arkanızdan geleceğim."

"Başka tabanca yok mu?" diye sordu Gregg. Kyle'ı arkada bırakma fikrinden hoşlanmamıştı. Sayıları sahiden az olmalıydı,

çünkü Gregg'in sayabildiği kadarıyla aynı anda ya da birkaç saniye aralıklarla sadece üç atış geliyordu. Bu durumda üç kişiden fazla olma ihtimallerini düşünmek istemiyordu.

"Bulabildiğim tek silah oydu," dedi Paris özür dilercesine. "Halledebilirim."

Kyle güven verircesine silahının kilidini açıp mermilerini kontrol etti. Uca kadar yürüyüp kollarını kaldırırken omzunun üzerinden Gregg'e baktı. İkisi de bir şey söylemeden durdu. Gregg harekete geçmeleri gerektiğini kavrayarak Rose'a döndü. Delbin'i önüne alıp koşacakları yere baktı. Diğerleri neler olduğunu anlamıştı. Rose onlara gidecekleri yönü gösterdi. Ateşlenen kurşunların menzilinden uzak olmaları en iyisiydi, çünkü onları koruyacak bir helikopter yığını yoktu. Koşmaya başladıklarında muhtemelen Doryalar da harekete geçecek, peşlerinden geleceklerdi.

Gregg tahmininde yanılmayı tercih ederdi fakat büyük kayanın arkasına koşarlarken kurşunlar ayaklarının dibindeki kuma saplanıyordu. Amaçları öldürmek değil, durdurmaktı ve bu onların lehine olan tek şeydi.

Biraz önce olduğu yöne baktığında Kyle'ın da yavaş ama temkinli bir şekilde peşlerinden geldiğini gördü. Burada ölmeleri sadece birkaç saniye sürebilir ve varlıkları daha kök salmamışken yeryüzünden öylece silinebilirdi. Gregg hayatı için koşarken öfke, hayal kırıklığı ve çaresizlikle dolmuştu. Mesleği boyunca başkalarının hayatını öylesine düşünmüş, bu amaçla öylesine yıpranmıştı ki, kendi yaşamında neler olup bittiğinin farkına varamamıştı.

Bir yamaçtan kayarak aşağıya inerken tozları havaya kaldırıyorlardı. Bu, hedefleri şaşırtmış gibiydi. Atışlar daha da seyrekleşmeye başladı.

"Aleka." Gregg hızla uzanarak kolunu kavradı ve yüzüne bakmasını sağladı. "Evlen benimle."

"Başını ne kadar sert vurdun sen?"

"Şimdi burada değil elbette. Topraklara döner dönmez. Hemen o akşam."

"Aklını mı kaçırdın?" dedi Aleka hayret dolu bir öfkeyle. Kolunu kurtararak önüne döndü ve koşmaya devam etti.

Ancak Gregg, istediğini almadan bırakmamaya kararlıydı. Ölümle yüz yüze bakıyor, nefesini vücudunda hissediyordu. Tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Uzun zamandır arzuladığı bir şeye. Aleka'nın önüne geçerek omuzlarını kavradı. Hemen arkalarından bir ordu gelebilme ihtimali bile umurunda değildi. "Bana söz vermelisin. Yoksa tek bir adım atmayacağız."

Aleka kurtulmaya çalıştı fakat Gregg söylediğinde ciddiydi. Telaş içinde arkasına bakan Aleka, Gregg'e dönerek ellerini tuttu ve kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Tamam, elbette," dedi aceleyle. "Söz veriyorum." Bir kez daha arkasına baktı. "Hemen evleneceğiz. Bir sürü erkek çocuğumuz olacak ve eğer çok ısrar edersen onları öldürmem de," deyip yolu daha süratle gitmeye başladı.

"Ciddi bir soruydu!" diye bağırdı Gregg arkasından. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben mi seninle dalga geçiyorum? Üzerimize kurşun yağarken evlenme teklif eden sensin. Ne söylediğini bir kez daha düşün istersen."

Gregg adrenalinle konuşuyor olabilirdi ama yaşadıkları bu durum sadece arzuladıklarını su yüzüne çıkarmıştı. Sakin, düşünerek ve mumlarla çevrili romantik bir odada evlenme teklif ettiği anı da hatırlıyordu. Kusursuz ve temiz görünmesi doğru olmasını sağlamamıştı. İkisinin doğrusu buydu. Böyle olması gerekiyordu.

Hızını azaltarak dururken kayalığın yanında olduğunu fark etti. Güçlü bir el onu tutup oyuğa çekti. Gregg korunacakları yerin güvensiz olmasını bekliyordu fakat burası mağara gibiydi. Ateş sesleri kesildikten bir süre sonra Kyle'ı gördü. Hırıltılı nefesler alırken yanlarına geldi ve sırtını kayaya yaslayarak soluklanmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Aleka öksürerek.

"En azından artık bize ateş açan yok," dedi Paris. Emin olmak istercesine Kyle'a baktı. "Yok, değil mi?"

"Üçünü de indirdim fakat devamı gelecektir." Acıyla inleyerek yere doğru kaydı. Bacağından akan koyu renk kan hepsine ne olduğunu söylüyordu. Kyle belinden çözdüğü kemeri kanı yavaşlatmak için turnike olarak kullandı. Kurşun sadece sıyırdığı için hepsi şanslıydı.

"Nehre ulaşmamıza ne kadar var?" dedi Gregg dilinin ucuna yapışan kumları temizlerken. Kyle'ın yarasına bakıp kemeri sıkmasına yardım etti.

"Bir kilometreden az," diye cevapladı Pamela. Hâlâ dirençli görünüyordu fakat gözlerindeki parlaklık yerini daha yorgun bir ışığa bırakmıştı. "En azından ben gidebilirim. Çağrı bıraktıktan sonra bizi bulmaları kısa sürecektir."

"Hepimiz gidelim öyleyse," dedi Tess.

Aleka yeni bir öksürük krizine tutulduğunda öne eğildi. Derin bir nefes alıp doğrulmaya çalıştığında ağzından kanlar boşaldı. Gregg yanına gidip omzuna dokundu. "Otur." Kolunu tutarak yardım etti. Diğerleri en güvenli yolu tartışırken Gregg, Aleka'nın önünde eğildi. "Bu tüm insanlığın aldığı en kötü *hayır* cevabıydı," dedi. Aleka yumruğunu omzuna geçirdiğinde Gregg gülerek ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. İyi misin?"

"Bilmiyorum." Aleka nefes almaya çalışarak dizlerine yaslandı.

"İç kanama geçiriyor olabilirsin. Kısa sürede bir şeyin kalmaz." Gömleğinin kolunu parmaklarına kadar çekip Aleka'nın yüzündeki kanları temizledi. Teni solmuş, dudaklarındaki renk çekilmişti. "Daha düzgün sormalıydım. Özür dilerim."

"Nasıl sorarsan sor cevabım değişmezdi."

"Bak, bunun zor olacağını biliyorum. Zordan daha fazlası. Belki de bir Amazon'la Koper'in tarih boyunca verdiği en büyük mücadele olacak ama başarabileceğimize inanmasaydım sormazdım."

"Gerçekleştirmeyi boş ver, daha bunun fikrini anlatmaya başladığın an cümlen bitmeden seni öldürürler."

"Açık fikirli düşünmeyi seviyorum. Yani sonuçta seni bazı şeylere ikna edebilmişsem, kalan Koper ve Amazon halkıyla da şansım yolunda gidecektir."

Aleka başını iki yana salladı. "Yapamazsın," dedi.

Gregg kaşlarını çatıp onun çenesini tutu. Kulaklarından kan geldiğini gördüğünde panik olmamak için birkaç saniye kendini tutması gerekti. Bu iç kanama belirtisi değildi ve şimdiye kadar biraz olsun düzelmesi gerekiyordu ama zaman geçtikçe Aleka kötüye gidiyor gibiydi.

Aleka'nın kolu titrediğinde dengesini kaybedince Gregg onu yakalayıp uzanmasını sağladı. "Biraz dinlen," dedi boğazını temizleyerek. Sesinin titremesini bastırmak için olabildiğince az konuşmaya çalışıyordu. Aleka bir elini gözlerinin üzerine kapatıp öylece durdu.

"Neyi var?" diye sordu Tess sessizce.

Gregg yanına oturan kız kardeşine omuz silkti. "Anlayamıyorum," dedi. Aleka'nın göğsü kasılıyor, acıyla ayaklarını hareket ettirip duruyordu. Daha birkaç dakika önce çaresiz olduğunu düşünüyordu ama şimdiki hali onunla kıyaslanamazdı bile. Ne yapacağını bilemeden ellerini ovuşturup çenesini kaşıdı. Ayağa kalkıp bir iki adım attıktan sonra geri dönüyor, en azından söyleyecek bir şeyler bulmayı umuyordu.

"Devam etmek zorundayız," dedi Rose, Gregg'e. "Yerimizi bulmak üzerelerdir."

Paris, Aleka'nın yanına eğilip ateşini kontrol etti. Ne olup bitiyorsa Aleka onu fark etmemişti bile. Her geçen saniye daha kötüye gidiyordu. Paris ellerini yumruk yapıp dişlerini sıkarken hepsinden uzağa çekildi.

"Onlar yapıyor," dedi Aleka birden elini indirerek. Kendini iterek oturur hale geldi ve sırtını kayaya yasladı. Yüzünün ölü hali herkesi ulaşmak istemedikleri bir sonuca sürüklemişti.

"Uzaktan kontrol edebildikleri için yapıyorlar. Bu kadar şiddetli değildi ama aynısını yine hissetmiştim."

"Düzeleceksin öyleyse," diyebildi Gregg.

"Sanmıyorum, dedektif."

"Elektroşokun işe yaramış olması gerekiyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu yani?" Gregg bir cevap vermelerini umarak Rose ve Paris'e bakıyordu. İkisi de suskun bir kabulleniş halindeydi. Gregg daha önce de geldiği o uçurum kenarındaydı. Aleka'nın ölüm anını izliyordu ve bu sefer geriye dönüş için hiçbir umut göremiyordu. "Hayır," dedi başını ellerinin arasına alırken. "Deneyeceğimiz bir şey olmalı. Ne yapabiliriz?"

Sırtında hissettiği sıcak elle başını çevirdi. Delbin ona Gregg'in asla görmek istemediği anlayış ve hüzün dolu gözlerle bakıyordu. Bu bakışları Gregg bir daha görmemek için her şeyini vermeye hazırdı ama olmamıştı. Delbin yutkunarak başını salladı. "Yanında durabilirsin," dedi.

Gregg boğuk bir inilti çıkardı. Kabullenmek, başka bir kayıpla daha yüzleşmek istemiyordu. Delbin en uysal sesiyle gerçekleri kabul etmesini sağlarken Gregg başını sürekli iki yana sallıyordu. Dakikalar boyunca buna devam etmesi sonucu değiştirmemişti. Sonucun ne olacağını biliyordu ve o an geldiğinde yine öfkesine tutunacaktı ama şimdi yapabileceği tek şeyi yerine getirmek zorundaydı. Güçlükle attığı adımlarla Aleka'nın yanına yürüdü. Yüzünü görebileceği bir şekilde otururken kendini zorlayarak gülümsedi. Bundan daha yoğun bir işkenceye maruz kalmamıştı. Gözyaşları akmak için baskı yaparken göğsünde demir kadar ağır bir yük oluştu. Nefes almasını zora sokuyor, boğulmasına sebep oluyordu.

"Benim için ağlama," dedi Aleka, Coleta'nın kucağına tırmanmasına izin verirken. Panter uysal bir halde karnının üzerine kıvrılırken parlak gözleriyle Aleka'ya bakıyor, inliyordu. "Bir anlamı var mı bilmiyorum ama yaptıklarımın etkilerinden dolayı özür dilerim."

"Bu gerçek bir özür gibi gelmedi," dedi Gregg zayıf bir sesle.

"Çünkü pişman değilim." Yana doğru kayınca kendini yeniden destekleyip düzgün bir şekilde yaslandı. "Bencil olmadığımı hiçbir zaman söylemedim ve benim yerimde başka biri olsaydı cinayeti çözdükten sonra uzaklaşmana izin verirdi." Konuşurken dudaklarından kanlar süzülüyor, sesi gitgide daha kısık çıkıyordu.

"Seni affettim."

"Biliyorum." Gregg gülümseyince gözlerine dolan yaşlar yanaklarına aktı. Aleka kaşlarını çatarak gözlerini kapadı. Tekrar açtığında bir saniyeliğine diğerlerine bakıp Gregg'e döndü. "Burası bittiği yer. Ama yapmayı düşündüğüm şeyler, söyleyemediğim kelimeler var. Ölmek istemiyorum."

Gregg onu yavaşça kollarının arasına aldı. Aleka kendini hareket ettirmekten uzak bir halde Gregg'in göğsüne yaslandı. Tozla lekelenmiş yüzünü okşayan Gregg bir elini kolunda dolaştırarak onu biraz olsun rahatlatmaya çalışıyordu. "Elimden hiçbir şey gelmiyor. Bana yine ne yapmam gerektiğini söyle."

"Kendini ve diğerlerini buradan kurtarabilirsin."

"Seni de götüreceğim."

"Ölüm ölümdür. Hiç olmazsa beni bulduklarında artık üzerimde çalışamazlar." Başını yukarı kaydırıp Gregg'e baktı. "Korkmayacağımı sanıyordum. Şimdiye kadar hep basit bir şeymiş gibi bahsettim ama sanırım kaybedecek şeyler kazandıkça ölüm daha korkutucu geliyor."

Gregg elini Aleka'nın yanağına bastırdı. "Sana âşık olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Uzun ve karmaşık bir hayatın olacak. Bu sefer daha normal birine âşık olmayı dene." Gregg konuşacakken Aleka titreyen elini kaldırarak onu susturdu. "Güneşin ortasında yatarken bahsettiğin şeyi yap. Bana veda et. Çünkü sanırım ben bunu yapamıyorum."

Sesi tamamen kaybolurken Gregg'in parmakları Aleka'nın sıcak gözyaşlarıyla ıslandı. Gregg'in tüm vücudu şok içinde kasılırken Aleka'ya dudaklarıyla veda etti. Kan ve kum onların

tadını bastıramamış, öpücüklerinin mükemmeliyetini bozamamıştı. Gregg gözlerini kapadı ve başını çevirerek Aleka'nın yüzünü öptü. Ne göreceğini bildiği halde gözlerini araladı. Hayattan tamamen kopmuş olan Aleka'nın bakışları donuklaşmıştı. Göğsü sıkışırken bir elini gözlerinin üzerine kapatan Gregg ona daha sıkı sarıldı. Duymayacağını bildiği kalp atışlarını dinlemeye çalıştı. Orada hiçbir hayat kırıntısı kalmamıştı.

Nefes yok, kalp atışı yok, yaşam yok...

11. BÖLÜM
'FELAKET BOMBASI'

"Gitmek zorundayız," dedi Tess, Gregg'in omzuna dokunarak. Yukarıdan yeni bombalama başlamıştı. Dışarı çıkmazlarsa çok geçmeden burası da yıkılabilirdi. Hayatları pahasına koşmalılardı. "Gregg, lütfen. Kyle tek başına yürüyemez ve sen olmadan onu taşımayı denersek nehre ulaşamadan yakalanırız."

Gregg ayrılmak istemeyen kollarını güçlükle Aleka'dan uzaklaştırdı. Onu sırtüstü yatırıp solgun yüzünde parlayan kanları sildi. Elini boynundan aşağıya doğru kaydırıp göğsüne bastırdı. Hayatı boyunca tanıdığı en mucizevî ve sıra dışı kadının kötü bir şaka yapmış olmasını umuyordu.

Dirençsiz vücudunu ayağa kalkmaya zorlarken Coleta'yı kucağına aldı. Ön bacaklarını ve kafasını Gregg'in omzuna yerleştiren Coleta gözden kaybolana kadar Aleka'yı izlemişti. Oradan ayrıldılar. Güneşin altında yavaşlamadan, durmadan koştular. Gregg, Kyle'a destek olurken hareketlerinin farkındaydı fakat olan biten her şey bir film akışından ibaretti. İçinde olmasına rağmen dışarıdan izliyor, dâhil olamıyordu. Düştüğü boşluğu anlatabileceği kelimeler bulamıyordu. Zihninin içinde bile bunu kendine açıklayamıyordu. Farkında olmadan, umutsuzca geleceğini Aleka'ya bağladığından habersizdi. Uzun zamandır onun

içinde olmadığı bir hayat düşlememişti. Kurtulacakları anı her hayal ettiğinde o fotoğrafta Aleka da bulunuyordu. Şimdi ne olacaktı? Fotoğraf bulanıklaşmış, Gregg için netliğini kaybetmişti.

Nehir görünür olduğunda Pamela hızını arttırdı ve hemen ardından suya girdi. Saniyeler boyunca suyun altında kaldıktan sonra başını yukarı çıkararak derin bir nefes aldı. Attığı kahkaha kulaklarında çınladı.

Aradan çok zaman geçmemişti ki nehir köpürerek dalgalanmaya başladı. Onlarca Deniz Kızı'nın parlak kuyrukları suları döverek yanlarına geldi. Beyaz köpüklerin ardında görünen gemiyle Gregg kaşlarını çattı. Çok olmasa da etraflarında insanlar vardı. Bu yüzden geminin bir insana ait olmamasını umdu. Uzaktan onları izleyen insanlar tuhaflıklarının farkındaydı ama hiçbiri yanlarına yaklaşmamıştı.

Gemi kıyıya ulaştığında içinden atlayan Alysa neşeyle yerinde zıpladı. Gregg'in karşısına geçip ona hızla sarıldı. "Harika görünmüyorsun ama en azından hâlâ ayaktasın," dedikten sonra diğerlerine döndü. "Yeni kişiler var."

"Alysa," dedi Niobe gözlerini Gregg'den ayırmadan. "Onlara dinlenmesi için yer verelim."

"Tabii. Beni takip edin," deyip aynı neşeyle tekrar gemiye tırmandı.

"Sizden ayrılacağız," dedi Paris. Rose ve kendisini gösterdi. "Topraklarınıza gelemeyiz ama bizi buradan en uzak yerde bırakabilirseniz minnettar oluruz." Niobe başını salladığında Paris teşekkür ederek Rose'la birlikte gemiye yöneldi.

"Her an yerimizi bulabilirler," dedi Delbin, Niobe onlara yaklaştığında.

"Hızlı davranacağız." Niobe güneşin kaybolmak üzere olduğu noktaya göz atıp dudaklarını ısırdı. Gregg'in koluna dokundu. "Üzgünüm," deyip gemiye geçmesini işaret etti. Gregg kendisine soru sorulmamasına memnun olarak yürümeye başladı. Niobe'un alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordu. "Yeni gelenler kimler?"

"Gemiye binenler Doryaların arasındaydı ama bize yardım ettiler," dedi Delbin. "Bunlar da Tess ve Kyle. Gregg'in kardeşi ile ortağı," diye tanıttı. Niobe'un sıradaki sorusunu tahmin ederek "Her şeyi biliyorlar," diye ekledi.

"Tamam. Gemiye geçin hadi."

"Deniz kızlarını anlıyorum ama siz gemiyle nasıl bu kadar hızlı gelebildiniz?" diye soruyordu Delbin yürümeye başladıklarında.

"Eminim Alysa bunu tüm ayrıntılarıyla anlatmak isteyecektir."

Gemiye binip kamaraya geçtiğinde Alysa, Gregg'e dinlenebileceği yeri gösterdi. Hareketleri yavaşlamış, heyecanı sönmüştü. Belli ki ilk başta fark edemediği şeyi yeni yeni kavrıyordu. Aleka'nın yokluğunu. Gregg hâlâ kucağında tuttuğu Coleta'yı yatağın üzerine bırakarak yanına uzandı. Bir elini başının altına yerleştirirken gemi onu bir beşikteymişçesine usul usul sallıyordu. Umutsuzca, bir Dorya deneyinin içinde zihin sınırlarının test ediliyor olmasını diledi.

*

Gemi harekete geçtiğinde Niobe ve Alysa yorgun düşmüş olan yeni yolculara su dağıtıyordu. Hepsi şaşkın ve hâlâ yakalanabilecekleri ihtimali yüzünden diken üzerindeydi. Alysa yeniden su getirmek için uzaklaşırken Niobe ayakta durarak kenardaki direklerden birine tutundu. "Siz nasıl buraya geldiniz?" diye sordu Tess ve Kyle'a bakarak.

Tess konuşmak istemeden omuz silkerken Kyle durumu açıkladı. "Gregg'in uydu telefon sinyalini takip ettik. Bir tekne kiralayıp uzun bir yolculuk yaptık ve telefonların çekmediği o ıssız, tuhaf ormandaydık. Daha kıyıdan yeni uzaklaşmıştık ki maskeli birkaç kişi karşımıza çıkarak bizi bayılttı. Uyandığımızda çöldeydik."

"Aptallık etmişsiniz. Uzak kalmanız konusunda Gregg sizi uyarmadı mı?"

"Birkaç defa," dedi Tess zayıf bir sesle. "Böyle bir şey olacağını nereden tahmin edebilirdik ki?"

"Aleka nasıl öldü?"

"Deneklerin içine yerleştirdikleri nanoçipler yüzünden," dedi Rose söze girerek. Niobe'un kafası karışınca hızlıca açıkladı. "Kana karışan ve teknolojisi sayesinde insanları uzaktan kontrol edebildikleri bir uygulamalı bilim. Bunun üstesinden geldiğimizi sanıyordum ama anlaşılan Aleka'nın üzerindeki etkisi hepimizinkinden daha kısa sürdü. İç organlarını parçaladılar."

"Deney için size canlı ihtiyaçları yok muydu?"

"Kaçmayı başarmıştık," dedi Kyle. "Sona yaklaşıp kaybettiklerini hisseden kişiler, ellerinden yitirdiklerine sahip olamayacaklarını anladıklarında onu yok etmek ister. Aleka'yı denek olarak kullanamayacaklarını anladıklarında öldürmeyi tercih ettiler."

"Yine ormana mı gidiyoruz?" dedi Tess gözleri Gregg'in içinde olduğu kamarada dolaşırken. Kyle omzuna dokunduğunda rahatlamaya çalışarak ona yaklaştı.

"Merak etme, güvende olacaksınız," dedi Niobe kendinden emin bir şekilde. "Şu anda dünyanıza dönmek istemezsin. Söylediğiniz gibi bir teknolojiye sahipseler, insanların arasında kolaylıkla bulunursunuz."

Kyle başını sallayıp Tess'e baktı. "Doğru söylüyor. Her yer kamera ve kullanabilecekleri sistem takipleriyle dolu. Ormanda olmamız daha güvenli." Tess memnun olmasa da kabullendi. Bakışlarını bir türlü kamaradan ayıramıyordu. Gregg'in onlarla insanların arasına gelmeyeceğini biliyor ve şu anda kardeşini yalnız bırakmak da istemiyordu. Her şekilde ormana gitmek zorundaydı.

"Neden yardım ettiniz?" diye sordu Niobe diğerlerine dönerek.

"Doğru ve yanlışı ayırt edebiliyoruz," dedi Paris. Alysa'nın uzattığı suyu alıp başıyla teşekkür etti. Büyük yudumlar alarak içtikten sonra bardağı yere bırakıp oturduğu tahta sıranın

kenarlarına tutundu. "Neden yardım ettiğimizin bir önemi yok. Başarısız bir girişimdi."

Niobe onun bu söylediğine şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Orada herkes ölebilirdi."

"Burada herkes yaşıyor da olabilirdi ama olmadı. Dediğim gibi, başarısız bir girişimdi."

Derin bir nefes alan Niobe yorgun hallerine bakarak başını salladı. Elini kamaraya doğru uzattı. "Gidip dinlenin ve bir şeyler yiyin. Uzun bir yolumuz var."

Hepsi kamaraya çekilirken Delbin, Niobe'un yanına gitti. Kaçışlarını gerçekleştirirken bir noktada incittiği bileğini diğer eliyle destekleyerek karnına yaslamıştı. Adrenalin vücudundan çekilirken acı ona katlanarak daha fazla çarpacaktı. "Bunu sormak için uygun bir an olmadığını biliyorum ama Vasyl ne durumda?"

"Cezası kaldırılmadı, Delbin. Fakat Rald'ın onu suçsuz bulduğunu düşünüyorum. Sadece otoritesini korumak zorunda, biliyorsun. Bu yüzden Vasyl'in gerçekten iyi biri olduğunu bilmesine rağmen lider sorumluluklarından öylece vazgeçemez."

"Evet, anlıyorum." Eliyle saçlarını geri itip artık tamamen okyanus sularıyla çevrili oldukları sonsuzluğa baktı. Hiçbir kara parçası görmemek ilk defa onu rahatlatıyordu. "Eve gidene kadar elimden geldiğince Tess ve Kyle'ı bilgilendirip yaralarıyla ilgileneceğim. İçinde buldukları durumu kavramalılar."

"Tabii. Biraz da dinlenmeye çalış," derken elini sırtına koydu.

*

Gregg topraklara ulaşıldığını haber aldığında tüm yolculuk boyunca izlediği tavandan gözlerini ayırıp yatakta doğruldu. Dışarı çıktığında gördüğü kalabalık kaşlarını çatmasına sebep oldu. İlk defa bu kadar Amazon ve Koper'i savaş haricinde yan yana görüyordu. Coleta annesini bulduğuna sevinerek gemiden aşağıya atladı. Suların arasında çırpınarak karaya yüzerken Brene onu karşılayıp dişleriyle ensesinden yakaladı.

"Kimseyle konuşmak zorunda değilsin."

Gregg, Tess'e bakıp başını salladı. Kardeşi çok farklı bir yerde olmalarına rağmen, Gregg'in tepkilerinin ne olacağını biliyor, daha en başından bunun önüne geçmek istiyordu. Sekiz yıl sonra bile, Dena'yı kaybettiğini sandığında yaşadığı şeyleri hatırlıyor olmalıydı.

Şimdiyse Gregg ne tepki vereceğini bilmiyor ama duygularının aynı olmadığını fark edebiliyordu.

Dena öldüğünde onu kaybettiği düşüncesiyle sarsılmıştı. Büyük bir yıkımdı.

Fakat Aleka'nın ölümüyle sadece onu değil, kendisini de kaybetmişti.

Ne olduğunu anlayamadan büyük çadırların arasından yürütülmeye başladılar. Korumaların sık bir şekilde dizildiği ve diğerlerinden daha gösterişli olan çadırın içine alındılar.

Çadırın ortasında ısınmalarını ve karanlığı aydınlatmalarını sağlayan küçük bir ateş yanıyordu. Çölden kurtulanlar haricinde içeride Rald, Myrina, Niobe, Thalestris, Helen ve Asteria vardı. Sorguya başlamak üzere olduklarını sadece duruşlarından bile belli ediyorlardı. Yabancıların varlığı herkesi huzursuz etmişti. Sorunu hisseden Kyle ve Tess sessiz kalıp varlıklarını olabildiğince saklamaya çalıştılar.

"Aleka kaçırıldığınızda neden yanınızdaydı?" dedi Thalestris.

Gregg onun umursayan ses tonuyla üzerindeki sersemlik halini atmaya başlamıştı. Aleka'yı sormaya, onun için endişelendiğini göstermeye hakkı var mıydı sahiden? İki yanında duran elleri yumruk olurken sorusuna Delbin cevap verdi. Cabe'i aramaya çıktıklarını, bu yüzden de Aleka'dan yardım istediklerini açıkladı. Amazon zindanlarına gizlice girme planları yaptıklarından söz etmedi.

"Sizin yüzünüzden kaçırıldı ve onun ölüsünü bile getiremediniz, öyle mi?" dedi kraliçe hiddetle.

"Suçlanacak doğru kişinin Gregg olduğunu sanmıyorum," dedi Rald araya girerek.

"Onun ölmesinin sebebi ben olabilirim ama mutsuz bir hayat geçirmesinin nedeni sensin," dedi Gregg. Thalestris gözlerini birden üzerine çevirdi. Gregg kraliçeyle ilk tanıştığı zaman olduğu gibi bakışlarını üzerinde hissettiğinde ürkmek yerine daha da öfkelendi. Hangi hakla sinirlenip Gregg'in söylediklerini yalanlayan gözlere sahip olabilirdi. "Yaşamı senin yüzünden kendini sadece bir savaşçı gibi hissederek geçti. Bir üstü olarak kaybının zararlarını düşünebilirsin ama ailesi gibi üzülmeyi hak etmiyorsun."

"Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" dedi Thalestris sesini yükselterek. "Sen hayatına girmeden önce mutsuz olduğunu mu zannediyorsun? Toplumda kabul görmüş bir savaşçıydı. Genç ve tecrübesiz olduğu için senden kolayca etkilendi. Duygularını uyandırdığından değil!"

"Ona âşıktım ben!" Gregg kraliçenin üzerine yürürken Tess önüne çıkarak onu geri durmaya zorladı. Diğer taraftan Rald yanına gelip daha fazla ilerlemesini engelledi. "Var olduğundan beri ona değersiz biriymiş gibi davrandın. Hayatta olması bir lütufmuş gibi. Seni memnun etmek için ne kadar çabaladığını bile görmedin."

"Defol buradan!" dedi Thalestris arkasını dönerken.

"Kendi kardeşini bile halkından koruyamadıktan sonra, ormana yerleşmiş insanlarla baş edebileceğini sanıyorsan hayal görüyorsun. Kibrin ruhunu olduğundan daha aptal gösteriyor." Arkasını dönüp çadırdan çıktığında nereye gideceğini bilemeden etrafına baktı. İçeride konuşulanlar duyulmuş olmalıydı ki kimse gözlerini Gregg'den ayıramıyordu.

"Yerleşkeye gitmeni istiyorum," dedi Rald, Gregg'i diğerlerinden uzaklaştırırken. "Temizlen, bir şeyler ye ve uyu. Günler, belki haftalar sürecek bir savaşa girmek üzereyiz. Sana ihtiyacımız olacak."

"Buradaki Doryaları yendikten sonra ne olacak? Çöldekiler deneylerine devam edecek."

"Esas kuruluşlarının bu ormandaki yerleşim olduğunu düşünüyoruz. Her şeyle teker teker ilgileneceğiz, tamam mı?" Omzunu tutarak arkasına baktı. "Kardeşini ve arkadaşını alıp git. Kolay şeyler yaşamadınız."

Gregg daha fazla konuşmadan Rald'ın yanından ayrıldı. Delbin'i de alarak herkesten uzak durmaya çalışan Kyle ve Tess'in yanına gitti. "Delbin sizi dinlenebileceğiniz bir yere götürecek. Mümkün oldukça kimseyle konuşmayın ve güvenli alandan ayrılmayın," deyip Delbin'e baktı. "Evinde bu kadar misafir ister misin bilmiyorum ama..."

"Sorun değil ama senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dinleneceğim," dedi Gregg yürümeye başladığında. Rald'ın olduğunu düşündüğü çadıra girdiğinde, tahmin ettiği gibi Maurice ve Faythe'i içeride bulmuştu. "Plan ne?" diye sordu toplandıkları masaya giderken.

*

"Gregg'in Aleka'ya âşık olduğunu bilmiyordum," dedi Tess. Evlerin bulunduğu yerleşkeye gelene kadar üçü de sessizlik içinde ilerlemişti. Delbin bu sırada onlara Koperler ve Amazonları açıklamış, Doryalarla olan ilişkileri anlatmıştı. Liderden özellikle bahsetmiş, böylece kimlere saygı göstermeleri gerektiğini anlamalarını sağlamıştı.

"Birlikte çok şey yaşadılar," dedi Delbin iç geçirerek. "Kardeşinin burada olduğu her an neredeyse hiç ayrılmadılar. Aleka gerçekten zor biriydi. Ona nasıl değer verdiğini hiç anlamamıştım fakat birlikte zaman geçirdikçe farklı bir yönünü gördüğünü anladım. Hepimizin duvarları var, değil mi?"

"İnsanlarla nasıl savaşacaksınız peki?" dedi Kyle. "Sahip oldukları şeyleri sen de gördün. Yaklaşmalarına bile gerek kalmıyor."

"Eminim liderlerin birkaç fikri vardır." Delbin evinin kapısına ulaşan basamakları çıktı. Ormanın fazlasıyla karışık olmasına rağmen, yapmak istediği ilk şey yıkanmak sonra da yatağına uzanmaktı. Uyuyup uyuyamayacağını bilmiyordu fakat

tehlikede olduğunu hissetmeden biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Salona girdiğinde birden donup kaldı. Mutfağında dolaşan adama karşı ne yapacağını bilemeden kendini nasıl savunacağını düşündü.

"Doğru eve girdiğimizden emin miyiz?" dedi Tess uyku dolu gözlerle esneyerek.

Adam sesi duyduğunda arkasını dönüp içeri girenlere baktı. Hastalıklı derecede zayıf, solgun ve ürkek görünüyordu. Üzerinde en az kendisi kadar yıpranmış görünen bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Yeni tıraş olmuş yüzü temizdi fakat saçları karmaşık bir yumak halinde omuzlarına dökülüyordu. "Selam," dedi derin ve çatlak sesiyle.

Delbin üçüncü denemesinden sonra konuşabildi. Yıllar önce kaybettiği adamı tanımakta hiç zorlanmamıştı. O zamanki halinden bir hayli farklı olmasına rağmen. "Cabe," dedi fısıltıyla.

"Cabe," diye tekrar etti Kyle. "Tüm bu karmaşayı başlatan adam mı? Takdir ediyorum doğrusu." Tess onu dirseklediğinde sessizce omuzlarını kaldırdı.

Delbin tereddütlü adımlarla ona yaklaşırken, Cabe sıkıca tutunduğu sandalyenin arkasına çekildi. "Hâlâ buradasın," dedi.

"Evet." Cabe'in davranışını anlayışla karşılamaya çalışan Delbin kırılmamayı denedi. Üç yıldır Amazonların tutsağı olan birinin sorunsuzca karşısına çıkmasını beklemiyordu. "Hiç ayrılmadım," dedi Delbin bir daha ona yaklaşmayı denememek için kendini tutarken. "Buraya nasıl geldin?"

"Amazon ve Koperler arasında kavga çıkmış. Kraliçe Koperlere iyi niyetini göstermek için beni bıraktı. Neden böyle olduğunu anlamadım. Bir Amazon'la Koper'in kavga etmesi ne zamandır yasak?"

"İttifak kuruluyor."

Cabe göz ucuyla hâlâ kapının önünde duranlara baktıktan sonra Delbin'e döndü. "Kiminle evlendin?" diye sordu.

"Evlenmedim." Mümkünmüş gibi daha şaşkın görünen Cabe arkasındaki tezgâha yaslandı. Delbin'i buraya getirmeden önce bile kaldığı evde başka bir adamla evlendiğini mi düşünmüştü? "Neden evlendiğimi zannediyorsun?"

"Bunca zaman insanların yanına dönmek yerine Koperlerin arasında mı yaşadın? Kaç yıl geçti?"

"Üç."

Delbin kendini daha fazla tutamayarak onun yanına gidip sarıldı. Cabe fiziksel ve ruhsal olarak değişim geçirmiş olabilirdi fakat Delbin aynı heyecanı tekrar hissediyor, duygularını tazeliyordu. Mutlu bir şekilde gözyaşlarını dökerken ona daha sıkı sarıldı.

Cabe bir elini Delbin'in sırtına bastırırken başının tepesini öptü. Bir an sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Saçında kum mu var senin?"

Delbin nefesini bırakarak gülerken başını salladı. "Hadi gel, kıyafetlerinden bir şeyler bulalım. Bana her şeyi anlatırsın." Elini tutup onu yatak odasına götürürken unuttuğu şeyin farkına varıp Tess ve Kyle'a baktı. "Affedersiniz. Bakın, istediğinizi yapabilirsiniz. Sadece bir tane misafir odası bulunuyor ama yatağı geniştir. Dolapta yiyecek var ve banyoyu kullanabilirsiniz. Keyfinize bakın."

Yatak odasına girip kapıyı arkalarından kapattıklarında Kyle kendini koltuğa bıraktı. "Ne dersin, dolapta bira ve pizza var mıdır?"

"İçinden canlı bir geyik çıkmazsa kendini şanslı say bence." Tess ayakkabılarını çıkarıp Kyle'ın yanına oturdu. "Gregg'i tekrar nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Daha yeni kendine geliyordu."

"Ailene haber vermeli miyiz?"

"Onlara ne söyleyeceğim? Gregg'in yeniden âşık olduğunu ama kadının yine öldüğünü mü? Üzerinde lanet falan olmalı."

*

"Neyle uğraşıyorsun?" dedi Ntiope, Aleka'nın yanına otururken. Kızını kucağına çekip karalamadan farksız çizimlerine baktı. Henüz dokuz yaşında olan kızı çizim için fazla hevesliydi fakat bu konuda sabırlı olmadığı kesindi. "Daha basitten başlaman gerekmiyor muydu?" Sayfaları geçerek birbirinden farklı çizimlerine baktı. "Bunlar canavara benziyor."

"Öyle çünkü," dedi Aleka ve defteri geri aldı. "Bunu dün gördüm," derken en son çizdiğini gösterdi. Boyundan uzun kalın kolları olan kısa bacaklı bir yaratıktı. "Sanırım insanları yemekten hoşlanıyor."

"Canavarlar gerçek değildir, Aleka. Biliyorsun, değil mi?"

Annesinin endişesine bakarak gülen Aleka kalem yüzünden siyaha dönmüş eliyle yüzüne dokundu. "Elbette biliyorum," dedi gülerek. "Onları rüyamda görüyorum." Ntiope rahat bir nefes verdiğinde Aleka daha fazla güldü.

"Aleka." Annesi defter ve kalemini bir kenara bırakıp, yüzüne bakacağı bir şekilde onu çevirdi. Ellerini tutup gözlerine odaklandı. "Yaşıtlarının ve... diğer kalan herkesin davranışlarının sebebi benim. Sorumsuzca hareket ettim. Seni ve kardeşini düşünmem gerekirdi," derken kızın uzun saçlarını okşayarak sırtına bıraktı. "Thalestris kendi için doğru olanı yapıp buradan gitti fakat sana daha fazla zarar gelmemesi için ben de gitmek zorundayım."

Panik halinde gözleri ardına kadar açılan Aleka, "Beni de götür o zaman," dedi.

"Sen oraya sonra geleceksin. Çok ama çok sonra." Eğilip yanağını öptü, sıkıca sarıldı. "En azından öyle umuyorum," diye mırıldandı. Geri çekilip ellerini tuttu. "Bana söz ver. Ne olursa olsun, ne yaşarsan yaşa, sakın hayatını bir erkeğe adama. Bu yapabileceğin en büyük hata olur. Aşk yitip giden bir duygudur ve geriye sadece yıkım bırakır. Harabeye dönersin ve daha kötüsü bundan pişman bile olmazsın."

"Söylediklerini anlamıyorum."

"Anlayacaksın."

Ntiope gözlerine yaşlar dolarken gülümsedi. Daha iki gün öncesine kadar bunun altından kalkabileceğine inanıyordu. Bir Dorya ile olan ilişkisi ortaya çıktığında Aleka'ya hamile olduğunu yeni öğrenmişti.

Baskılar dayanılmaz hale geldiğinde Thalestris dış çembere gitmiş, Ntiope ise görevlerinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Kızını şimdiye kadar sözlü saldırılardan ya da bakışlardan koruyabilmişti fakat dün Aleka başı kanar bir halde geldiğinde Ntiope çıkış yollarının kapandığını kabullenmişti. Söylenenlerin gerçeğini kavrayamasa bile kötü şeylerin olacağını hisseden Aleka ağlarken Ntiope yaşlarını sildi. Defalarca onunla birlikte kaçmaya kalkışmış ve her denemenin sonunda kendini Mortem'in yanında bulmuştu. Şimdi biliyordu ki, ölümü kızına hayatta olmasından daha fazla yardım edecekti. Bu yüzden Amazonlardan gelen herhangi bir girişimi artık engellemeyecekti. Hayatını emanet ettiği, yanlarında savaştığı arkadaşları her geçen gün daha farklı bir ölüm oyunuyla karşısına çıkıyordu. Ntiope birçoğunu atlatmıştı ama artık devam etmeyecekti. Yorulduğundan değil, ölüm girişimlerinden birinde Aleka'nın da zarar görmesinden korktuğu içindi.

"Gitmenin sebebi bir erkek mi öyleyse?" dedi Aleka burnunu çekerken.

"Evet," dedi Ntiope. "Ama sen asla benim hatalarıma düşmeyeceksin. Kendi başına hayatta kalabilirsin, Aleka. Bunun için yeterince güçlüsün ve inan bana, bir erkeği hayatına almak başlarda ne kadar inanılmaz görünse de sadece felaketle sonuçlanır. Kalbin kırılır. Buna izin verme."

Aleka kollarını Ntiope'un beline sararak başını göğsüne yasladı. Annesi saçlarını okşayarak elini sırtında dolaştırırken orada öylece uykuya dalmıştı. Uykusundaki canavarların yüzü değişerek belirsizleşti, çok kısa bir süre sonra ise etrafındaki herkes birer canavar oldu.

Ağzında hissettiği bakır tadı ve saçlarına dokunan parmaklar Aleka'yı bir karanlıktan daha kopardı. Tüm vücudunda dolaşan baskıya rağmen gözlerini aralamayı başarabildi. Beyaz ışık başını ağrıtırken bulanık görüşünü netleştirmeye çalışıyordu. Gözlerini kısıp başında dikilen adama baktı. Elini kaldırmayı denediğinde uzandığı yatağa bağlı olduğunu fark etti. Bir kez daha.

Adam iki avucunu birden yatağın kenarına koyup Aleka'nın yüzüne eğildi. "Aramıza hoş geldin. Kullandığımız yöntem için

sura bakma," dedi. Sesi o kadar derindi ki, sahiden üzgün sediyor bile olabilirdi. "Saçlarını kesmeyi düşünüyorum. şına yerleştirilecek olan elektrotlar için daha temiz bir yön- n sağlayabiliriz."

Aleka dilini ağzının içinde dolaştırırken bir kez daha ka- n acı tadını aldı. Etrafına bakındığında iç geçirmesine engel madı. Kaçmayı başaramamıştı. Hepsi bir halüsinasyondan ibaretti? "Öldüğümü zannediyordum."

"Geri kalan herkes gibi." Başını yana eğerek Aleka'nın göz beklerini küçük bir ışıkla kontrol etti. "Hayır, sadece fonksi- nlarını durdurduk. Vücudun direnince organların ağır hasar dı fakat kısa sürede toparlandın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kaçamadık mı?"

"Sen kaçamadın."

Aleka bu sefer daha rahat nefes aldı. Tüm kafa karıştırıcı şüncelerine rağmen alayla güldü. "Elinizde bir tek ben mi ldım? Pekâlâ, eğlenmeye başlayabiliriz."

"Cesursun, değil mi?"

"Adını duymadım."

"Daniel Raymond." Aleka'nın bileğini tutarak saatine baktı. abzını ölçerken bir dakika boyunca sessiz kaldılar. "Çabanızı kdir ediyorum fakat gereksiz bir hırpalanma süreciydi. Bun- n sonra daha pratik ilerleyeceğiz. Deney süresince bağlı kala- ksın. Günde üç defa tuvalet molan, bir kere de yemek hakkın acak. Şiddete başvurursan gün boyunca bir kez olsun bile çö- lmeyeceksin. Buradaki hayatını kolaylaştırmak senin elinde. er uysal davranırsan..."

"Ilza Fry."

"Ne?"

"Benimle konuşan kadın. Adının Ilza Fry olduğunu söyle- şti. Onunla görüşebilir miyim?"

Daniel arkasındaki sandalyeyi çekip oturdu. Kollarını ba- klarına yaslarken ellerini birleştirmişti. "Beni anladığını san- yorum, Aleka. Tutsak olan sensin ve herhangi bir şey talep

etme hakkın yok. Ilza sadece sorgu kısmında bulunur. Şu anda sağlık aşamasındasın ve seninle ben ilgileneceğim."

"Sağlık aşaması demek. Öldüğümü göz önünde bulundurursak işinizde oldukça kötüsünüz."

"Neden bu kadar rahatsın?"

"Çünkü yakın zamanda buraya bir ordu gelecek." Yattığı yerde olmasına rağmen omuz silkmeyi başardı. "Tamam, belki herkesi ikna edemez ama yine de başınızın dertte olduğunu söyleyebilirim."

"Ajandan bahsediyorsun," dedi Daniel gülümseyerek.

"Bizzat kendisi. Bulunduğu yerlerdeki sistemleri çökertmek gibi bir yeteneği var. Yıllardır kusursuz işleyen Amazon sisteminde isyan çıkmasına sebep oldu. Amazon ve Koperler kısa süreli de olsa ittifak yaptı ve kimsenin kabul etmeyeceği bir kraliçeyi yeniden topraklara döndürdü. Esas noktayı kaçırdıysan diye söylüyorum. Başınız bir hayli dertte."

"Senin için buraya tekrar geleceğini mi sanıyorsun? Üstelik öldüğünü düşündüğü halde."

"Benim hayal dünyasıyla işim olmaz, Daniel Raymond. Olacakları söylüyorum sadece."

Daniel birden eğilerek Aleka'nın çenesini kavradı. Yüzünü kendine çevirip gözlerine bakmasını sağladı. Grileşmiş gür saçlarını yana doğru taramış olan Daniel'ın iyi bir görüntüsü fakat vahşi bakışları vardı. "Sana kötü haberi ben vereyim, ufaklık. Henüz bir tehlike yokken ölü bedenini birkaç metre taşımamış olan bir adam, şimdi güvende olduğu alandan çıkıp bir ihtimal seni bulmak için çöle gelmez. Tahminimce geleneklerine bağlı bir Amazon'sun. Bu yüzden erkekleri senden daha iyi tanıdığımı söylersem eminim nedenini kavrarsın." Aleka dişlerini sıkarak başını geri çekmeye çalışınca Daniel onu daha sıkı tuttu. "Buraya ve koşullarına alışmaya çalış, Aleka. Artık sahip olabileceğin tüm hayat bu duvarlarla sınırlı." Onu bırakıp doğruldu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek düzeltti. "Nazik

davranıp aynı şekilde karşılık görmek senin elinde. Şartları zorlaştırmak istiyorsan memnuniyetle kabul ederim."

Aleka öksürerek başını çevirdi. Ciğerlerindeki yanma ve hissettiği mide bulantısı bir türlü son bulmuyordu. Ölüp geri gelmek kesinlikle hoş bir tecrübe değildi. Adam Aleka'nın bağlı olduğu yatağın ucuna yürüyüp metal bir levhaya iliştirilmiş çizelgeyi aldı. Yakasından çıkardığı kalemle notlar düştükten sonra çizelgeyi yerine koyup kapıya yürüdü.

"Aradan ne kadar zaman geçti?" dedi Aleka, Daniel dışarı çıkmadan önce.

"Sadece bir gün." Kemerine bağlı olan kartı alarak kapının yanındaki girintiden kaydırdı.

"Ilza Fry'la görüşmek istiyorum." *Onu öldürmek istiyorum.*

"Buna eminim ama fark ettiğin üzere artık emirleri sen vermiyorsun."

Kapı arkasından kayarak kapandığında Aleka öfkeyle bağırıp başını kaldırdı. Dört bir yana kelepçelenmiş olan el ve ayak bileklerini çekiştirdi. Üzerindeki kıyafetler yıpranmış ve kan içinde kalmıştı. Aleka bir dirseği üzerinde doğrulmaya çalışıp yatağın altını görmeye çalıştı. Tahmin ettiği gibi taş zemine sabitlenmişti.

İlk *araştırma odaklı inceleme* dört saat sonra başladı. Aleka'nın iyileşme hızını ölçmek için onu farklı şekillerde yaralamak istiyorlardı. Kurşun, gümüş ve demirden oluşan çeşitli bıçaklar, lehim makinesi ve Aleka'nın adlarını dahi bilmediği bir sürü aletler vardı. Yapacakları herhangi bir şeyin Mortem'in karşısında durmaktan daha kötü olmayacağını sanmıştı.

Bağırmamak için kendini tutmuş, bunu sadece bir saat boyunca başarabilmişti. Acıdan kusmaya başlaması sadece üç saat sürmüştü. Beş saat sonra ise onu rahat bırakmalarının tek sebebi bilincinin açık olmamasıydı.

12. BÖLÜM
'YENİDEN'

"Ne yapıyorsun?"

Gregg çadıra girmiş olan Niobe'a bakıp omuz silkti. Masanın üzerinde ayrıntılı bir harita vardı. Niobe daha yakına geldiğinde ormanın haritası olmadığını fark ederek meraklandı. Daha ne amaçladığını sormaya fırsatı kalmadan Gregg haritayı toplamaya başlamıştı. "Burada yardım etmek istiyorum. Kabul edelim ki doğru düzgün bir planınız yok. Ağaçların arkasına, kayaların altına saklanıyorlar, Niobe. Amazonlarsa savaş bağırtıları koparak koşuyor. Şansımız sıfıra yakın."

"Senin başka bir planın var gibi," dedi Niobe masaya yaslanarak kollarını bağlarken. "Ayrıca dinlemeye hazır olduğunda sana birkaç fikir sunacağız. Kabul edersen, geliştirebileceğimiz bir saldırı olacak."

"Gitmem gerekiyor," dedi Gregg dışarı yürümeye başladığında.

"Yerleşkeye mi döneceksin? Sana burada ihtiyacımız var."

Gregg karanlık ormanda ilerlerken Amazon ve Koperlerin arasından geçiyor, kimse onu öldürmeye çalışmıyordu. Hoş bir değişiklikti doğrusu. Niobe'un peşinden geldiğini duyduğunda

durup arkasını döndü. "Çöle döneceğim," dedi. "Doryalar mesleğimi biliyorlardı. Buna rağmen beni kaçırma konusunda tereddüde düşmediler. Ellerinde nasıl bir güç tuttuklarını anlayabiliyor musun?"

"Geri dönmeyi istemen çok saçma. Burada bir orduya sahibiz. Önce ormandakileri halledelim. Sonra zaten..."

"Savaşmaya ya da onları yok etmeye gitmiyorum. Sadece Aleka'yı alacağım."

"İlkinden ne farkı var peki? Yeniden tutsakları olman Aleka'ya nasıl bir fayda sağlayacak?"

"Silahlanıp gideceğim ve hayır, oklardan ya da kılıçtan bahsetmiyorum." Yoluna devam etmek için döndüğünde Rald'la karşılaştı. İç geçirip bir anlığına gözlerini kapadı. "Yolculuğu gözden geçirdim. Bir günden fazla sürmeyecek, tamam mı? Yerini biliyorum, sadece gidip alacağım ve aynı hızla geri döneceğim. Bu kadar."

"Ve hiçbir sorun çıkmayacak, öyle mi?" dedi Rald.

"Umarım," dedi Gregg ama buna inanmakta kendisi de güçlük çekiyordu. Elbette sorun çıkacaktı. Her zaman sorun çıkardı. Rald ve Niobe ne yapacaklarını bilemez halde bakışırken Gregg sabırsızlandı. "Silah kullanabilen kişilere ihtiyacım var. Dena buralarda mı?" İlk tanıştıkları sıralarda onu poligona götürdüğünü hatırlıyordu. Kendini koruması için ateş etmeyi öğretmişti. Dena ateşli silahlara yabancıydı fakat o zamanlar Gregg'i şaşırtan bir şekilde nişan almayı hemen öğrenmişti.

"Doryaların binasına girdi. Saatlerdir haber alamıyoruz."

"Kendini öldürttü yani. Ne kadar güzel!" deyip yeniden yürümeye başladı. Bu durumda sadece Kyle'la gidecekti. Ondan bunu isteyecek olmaktan nefret ediyordu ama hiçbir güç kullanmaksızın tek başına harekete geçemezdi. Aklını henüz o kadar yitirmemişti. Ormanda kalıp diğer herkese yardım etmesi gerektiğinin farkındaydı ama gözlerinin önündeki anı bir türlü silinmiyordu. Aleka'yı tamamen yabancı bir yerde kimsesiz

gibi bırakmak zorunda kalmıştı. Bu durum ölü biri için önemsiz olabilirdi fakat huzursuz olan Gregg'di.

Yerleşkeye giderken Maurice ve Faythe'in ona katıldığını gördü. İkisi de hiçbir şey söylemeden yanında yürüyordu. Sessizlikleri evlerin olduğu bölgeye ulaştıklarında bozuldu. "Sana yardım edebiliriz," dedi Maurice.

"Çöle mi gelmek istiyorsunuz?" dedi Gregg anlamadan.

"Rald'la konuşmalarını duyduk," dedi Faythe hızlıca. "Oradayken kas kuvvetine ihtiyacın olacak. Ayrıca bizim için en güvenli ve hızlı rotayı çıkartabilirim. Önceden savunma noktalarını tespit edersem işimize yarayabilir."

"Hayatlarınızın sorumluluğunu almak istemiyorum. Burada size daha fazla ihtiyaçları olacaktır." Delbin'in evinin önünde durup kapıyı açmayı denedi fakat kilitlenmişti. Kapıya vurup herhangi birinin duymasını bekledi. Tess ve Kyle'ın burada kalacaklarını biliyordu. Tess uykulu bir halde kapıyı açtığında Gregg yanından geçip içeri girdi. "Kyle!" diye bağırdı mutfağa yürürken. Yanında taşıdığı çantaya yiyecek doldurmaya başladı. Kendini kaybetme eşiğinde dolaşıyor olabilirdi ama karnının acıkacağı kesindi. Yediği son şey, Doryaların verdiği tuhaf çorbaydı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini hesaplayamıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Delbin. Yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Tess gibi o da uykulu görünüyordu.

"Savaş mı çıktı?" diye sordu Kyle gözünü ovuşturarak.

Gregg arkasını döndüğünde Tess'in gözlerini kısarak Maurice'e baktığını gördü. Maurice onun bakışlarını fark etmişti ve tuhaf bir şekilde ürkek görünüyordu. Ne yapacağını bilemez bir halde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. En sonunda "Maurice," dedi kendini tanıtmak için.

Tess adını söylemek için dudaklarını aralamıştı ki Gregg ikisinin yanına gitti. "Gregg'in kardeşi," dedi. "Sen şimdilik onu böyle çağır." Tess'i çevirip odaya soktu. Doldurduğu çantayı yatağın üzerine bırakıp düzgün bir şekilde kapatmaya çalıştı. "Bir

süreliğine buralarda olmayacağım. İster not al ister aklında tut ama sana söylediklerimi sakın unutma."

"Gregg..."

"Bu yerleşkeden hiçbir yere ayrılmayacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa Delbin'le konuş. Can sıkıntını değil, güvenliğini ön plana koy ve erkeklerden uzak dur."

"Her yerde erkek var," dedi Tess onun bu söylediğini anlamsız bularak.

"O zaman evden dışarı çıkma, Tess!" dedi öfkeyle. "Geri döndüğüm zaman bir grup erkeği senin için kavga ederken bulursam, yemin ediyorum başın fena halde derde girer. İşin ciddiyetini kavradın mı bilmiyorum fakat buradaki ilişkiler İlk Çağ'dan kalma. Bir erkekle yakınlaşırsan bu, onunla evleneceğin ve çocuklarını doğurmak için buraya yerleşeceğin anlamına gelir. Oyun oynamak yok, eğlenmek yok."

Tess omuzlarını düşürdü. "Peki," dedi. "Beni burada uzun süre yalnız bırakmayacaksın, değil mi? Doğayla iç içe olmak favorilerimden biri değil."

"Seni koruyacaklarına eminim. Karşımızdaki büyük evi gördün mü? Kapısında tahtadan oyuncak bir at var," derken yatağın başına gidip bir zamanlar bırakmış olduğu gömleğini aldı. "O ev Rald ve Niobe'un. Koper liderlerinin yani. Çocukları orada kalıyor. Eğer zaman geçirmek istersen bebek bakıcılığı yapabilirsin." Yastığın altından görünen tişörtü çekerken hareketleri yavaşlamıştı. Aldığı her nefes kalbinde baskı yaratırken elini yumruk yaptı. Gitmek için öylesine acele ediyordu ki, kaçırılmalarından önce burada Aleka'nın kaldığını unutmuştu. Tişörtünü öylece elinde tutarken kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Çok üzgünüm," dedi Tess.

"Bu..."

"Aleka'nın, değil mi?"

Gregg başını sallarken yatağın kenarına oturdu. "Birbirimizi öldürecektik. Kaç defa o noktaya yaklaştığımızı hatırlamıyorum

bile ama sonunda hep öldürmek yerine birbirimizi kurtarıyorduk. Kendisine rağmen yanımda kaldı."

Kardeşine sarılan Tess bir süre öylece durdu. Elini Gregg'in sırtında dolaştırırken geri çekildi. "Dena'dan sonra kimseyi sevemeyeceğini düşünmüştün eminim. Hatta belki de hayatının sona erdiğini. Yine aynısını hissediyorsun ama geçecek. Sürekli hatırlayacaksın, yine de şimdiki gibi olmayacak."

"Dena'nınkiler sadece bir illüzyon yansımasıydı. Gerçek olmayan şeylere gereğinden fazla değer verdim. Ama bu acımasız bir gerçek. Aleka'yla hayatı ve anıları paylaşmaktan daha fazlasını yaptık, Tess. Bana büyük yalanlar söyledi, aynı zamanda kimsenin olmadığı kadar dürüst davrandı."

"Ne dediğini..."

"Dena yaşıyor," dedi ona bakarak ve baştan sona her şeyi anlattı. Kısa ama gerekli olanları atlamayan bir anlatımdı. Sarf ettiği her kelime başının daha şiddetli ağrımasına sebep oluyordu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Aleka asıl benliğimi kavramamı sağladı, beni gerçek biri yaptı. İnsanların arasına bırakılmış bir Koper değil. Ne kadar zor olursa olsun baş edebileceğim konusunda şüpheye düşmedi." Sesi kaybolduğunda ellerini yumruk yaparak çenesini sıktı.

Çölde ona evlenme teklifi etmesi üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Kararının kesinliği konusunda bir an bile tereddüde düşmemişti. Ne istediğini, o an ne yapmayı dilediğini biliyordu. Ama yeterli olmamıştı. Zaman onların sonlanmasını planlamıştı.

"Yalancı sürtük!" dedi Tess kendine hâkim olamadan. Gregg'in anlattıklarını kavramaya çalışırken ayağa kalkıp yürümeye başladı. "Böyle bir şeyi nasıl yapar? Yıllarını bizimle geçirdi. Ne zaman ailesinden konu açılsa, kocaman duygulu gözleriyle bakıp trafik kazasında öldüklerini anlatıyordu."

"Muhtemelen daha kanlı bir şekilde, savaşta öldüler," dedi Gregg iç geçirerek.

"Bu konuda neden böylesine sakinsin?"

"Güven bana, sakin falan değilim. Ama şu anda düşündüğüm en son şey Dena'nın casusluk hayatı." Yeniden ayaklanıp çantasını sırtına geçirdi. Bir an kararsızlığa düştükten sonra Aleka'nın tişörtünü de çantaya koydu. "Ona bir görev verilmişti ve gerekeni yaptı. Âşık olmam sadece beklenmedik bir hasardı."

"Ama bu hiç adil değil."

"Bırak artık. Ne zamandır bu konuda üzülmüyorum bile. Sen söyleyene kadar aklıma dahi gelmemişti." Tess'e kısaca sarılıp yanağından öptü. "Dikkatli ol. Kyle da benimle gelecek. O yüzden kendini koru. Anlaştık mı?"

"Benim için endişelenme. Sadece çabuk ve ayaklarının üzerinde dön."

Gregg odadan çıktığında Kyle'a planından bahsetti. Memnun kalmadığını görebiliyordu fakat Gregg'i yalnız gönderme gibi bir niyeti de yoktu.

"Önce üstümüzü değiştirsek nasıl olur?" dedi Kyle. Hâlâ Paris'in onlar için çaldığı kıyafetlerle duruyorlardı. Gregg bunu zar zor fark etmişti. Ayrıca çöle gitmelerine rağmen buradaki hava soğumaya başlamıştı ve kıyafetlerinin koruyucu olduğu söylenemezdi. "Siz de mi geliyorsunuz?" diye sordu Kyle. Yolculuk için çoktan hazırlanmış olan Maurice ve Faythe başlarıyla onayladılar.

Gregg bir zamanlar kullandığı odasına gitmek için Rald'ın evine girerken arkadaşları da peşinden geliyordu. Kyle birkaç ay önce Gregg'in sorduğu soruların benzerlerini yöneltiyordu. *Koper kadınları da bir Amazon kadar güçlü mü? Tam olarak kaç yaşındasınız? Amazonlar ölmenizi istiyorsa daha ilk başta nasıl toplu-luk kurabildiniz?* Gregg tüm bunları asla öğrenemeyeceğini, kafasındaki sorulara cevap bulamayacağını sanmıştı fakat şimdi sorular sorulan kendisiydi. Farkında olmaksızın, birdenbire dengenin diğer tarafına yürümüştü.

Merdivenlerden yukarı çıktıklarında Vasyl'i gören Gregg duraksayarak arkasına baktı. "Burada olduğunu biliyorlar mı?" dedi.

"Rald görevlendirdi," dedi Vasyl ayağa kalkarken. "Geri dönmüş olmana sevindim. Doryalar..." Gelen diğer kişileri gördüğünde cümlesini tamamlayamadı. Önce Faythe'e, ardından da Kyle'a baktı. "Vasyl," dedi sadece.

"Kyle," dedi ve ilk başlarda yaptığı hatayı tekrarlayıp elini uzatmadı. Kimileri bunu doğal bir şeymiş gibi yaparken bazı Koperlerin yabancıladığını fark etmiş olmalıydı.

"İyi görünüyorsun," dedi Faythe. Gergin bir halde merdivenlerin orada durup kolunu kaşıdı. Vasyl bir şey söylemeden sadece omuz silkti. Konuşmamalarına rağmen bakışları ayrılmayınca Faythe kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti. "Çocuklar yok mu?"

"Uyuyorlar."

Gregg, Kyle'ı odasına yönlendirip ona olabilecek kıyafetlerinden verdi. Üzerlerindeki koruma kıyafetleri yeniden kot pantolona dönmüştü. Gregg uzun kollu siyah bir tişört giydi. Dirseğinin üzerine bağlı olan ince kumaşı çözüp bileğine doladı. "Silaha ihtiyacımız olacak," dedi çantayı tekrar omzuna asarken.

"Tess'le birlikte buraya gelmek için kullandığımız tekne hâlâ duruyorsa oradan bulabiliriz," dedi Kyle. "Böyle bir yere gelirken daha fazlasının lazım olacağını biliyordum. Ormana çıkarken hepsini yanıma alamamıştım."

"Çöle giderken de aynı tekneyi kullanabiliriz o zaman. Hızı nasıl?"

"Tess'in nasıl olduğunu bilirsin. Yavaş ve eski şeyleri sevmez."

"Harika," dedi Gregg biraz olsun rahatlayarak. En azından tahmininden daha hızlı gidip döneceklerdi. Vasyl'le vedalaşıp yeniden ormana yöneldiler. Gregg izin istemese bile Faythe ve Maurice için Rald'la konuşmaları gerekiyordu.

"Hayır," dedi Rald ne olduğunu anladığı an. Kimsesinin söz almasına müsaade etmeden elini salladı. "Sen ve arkadaşın gidebilirsiniz. Henüz bana bağlılık yemini etmiş değilsin, Gregg. Bu yüzden seni bir şey yapmaya zorlayamam ama en zor saatlerimizde iki yardımcımı benden uzaklaştıramazsın."

"Kendileri gelmek istiyor," diye belirtti Gregg. Şu anda Rald'la çatışmak yararına olmayacaktı. Bu yüzden elinden geldiğince ikna edici konuşmaya çalıştı. "Her ihtimale karşı bize sadece yirmi dört saat ver. Sonrasında burada olacak ve topraklarımızı koruyacağım. Ayrıca yemin etmemem seni, aileni ya da bu ormanı savunmayacağım anlamına gelmiyor, Rald. Artık buraya ait olduğumu biliyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Mantıklı karar verebilecek durumda değilsin," dedi ağaçların arasından yanlarına yürüyen Myrina. "Bir süreliğine senin yerine başkalarının hükmüne güvenmen iyiliğine olacaktır."

"Bu konunun dışında kalmalısınız," dedi Gregg. Yeniden Rald'a dönüp cevap bekleyerek baktı. "Bana güven."

"Sana güvendiğim için yanımda kalmanı istiyorum zaten."

"Saygısızlık etmek niyetinde değilim ama planınızı dinledim ve bir tür toplu intihara benziyor." Göz ucuyla Myrina'nın arkasında bir hareketlilik başladığını gördü fakat ilgisini çekmedi. Şu anda önemli olan tek şey Rald'ı ikna etmesiydi. Faythe ve Maurice'e izin versin ya da vermesin, onun desteğini kaybetmek istemiyordu. Ama yine de tercih yapması gerektiği an geldiğinde gitmeyi seçecekti.

"Seni bir yerden tanıyor muyum?"

Kyle'ın sesi Gregg'in dikkatini dağıttı. Kiminle konuştuğunu görmek için döndüğünde Dena'yla karşılaştı. Nefes nefese bir halde koşan Dena kalabalığı görünce yavaşlayarak durdu. "Dönmüşsün," dedi Gregg'i fark ettiğinde.

"Sen de öyle," dedi Gregg.

"Bir yerden tanıdığıma eminim."

Dena, Kyle'a bakıp kaşlarını çattı. "Hayır. Tanışmıyoruz."

Gregg'in keyfi biraz yerinde olsaydı arkadaşının karmaşası yüzünden eğlenebilirdi. "Dena," dedi tanıştırmak için. "Fotoğrafını görmüştün."

"Evet," dedi Kyle bir anda. Sonra yüzü değişti ve kaşlarını kaldırdı. "Ölü nişanlı!"

"Pek de öyle söylenemez," dedi Dena. Soğuğa rağmen terleyen boynunda elini dolaştırıp Myrina'nın karşısına geçti. "Doryaların sığınağında keşif yaptım ve gördüklerim gerçekten rahatsız ediciydi. Bir tanesini canlı yakalamayı başarabildim. Hapsedilmiş durumda," dedi omzunun üzerinden parmağıyla göstererek.

Myrina ona sadece bakmıştı. Tek başına böyle bir tehlikeyi göze almasından hoşlanmadığı açıkça görünüyordu fakat sonuçlarının yararlı olduğunu da inkâr edemezdi. Muhtemelen bir grup Koper ve yabancı insanın yanında onu azarlamamak için dudaklarını birbirine bastırıp kalabalıktaki gürültüyü takip etti.

"Güneş battığında hepinizi eksiksiz burada görmek istiyorum," dedi Rald arkasını dönerken. "Yapacaklarımız var." Durumdan hâlâ memnun olmamasına rağmen bu, izin verdiği anlamına geliyordu. Gregg'in kararlılığını ve eğer aklındakini yapmazsa Doryalarla olan savaşa odaklanamayacağını bir şekilde anlamıştı.

"Hâlâ silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Gregg, Dena'ya.

"Unutmamak için bazen deniyorum, evet."

"Doryaların içine girip onlardan birini yakalamışsın ve eminim bunun sonuçlarını görmek isteyeceksindir fakat silah kullanabilen bir kişi daha olsa işime yarardı." Gregg başka birini götürmeyi tercih ederdi. Hatta Dena yerine Mortem bile kabulüydü. Ama orman birden ok ve kılıç yerine ateşli silahlarda uzmanlaşmış kişilerle dolmadıysa fazla bir seçeneği yoktu.

"Gidelim öyleyse," dedi Dena omuz silkerek.

"Myrina'dan izin alman gerekmiyor mu?"

"Sana yardım etmek konusunda mı? Hayır, hiç sanmıyorum." Kyle'ın yönlendirmesiyle tekneyi bıraktıkları yere giderken, Dena kemerine sıkıştırmış olduğu deri eldivenlerini giyiyordu. Saçları her zamanki gibi açık ve dağınık bir halde yüzünü çevrelemişti. "Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim, yoksa fazlasıyla gizli bir görev mi?"

Gregg bir kez daha aynı şeyleri anlatmayı kaldırabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden adımlarını hızlandırarak ileriden yürürken, Kyle'ın kısık bir sesle Dena'ya durumu açıkladığını duymazdan gelmeye çalıştı. Kulaklarının her zamankinden daha iyi duyuyor olmasını sevmemişti. Bilgiyi edinmek merakı diriyordu fakat bunun bedeli bazen de mutluluğu yok etmek anlamına geliyordu.

Tekneyi gördüklerinde Gregg hâlâ burada durduğu için rahatlamıştı. Deniz kızları tarafından hazine olarak ele geçirilmemesi şanstı. İçine geçip dümenin alt tarafına yerleştirilmiş çantayı aldılar. Deri koltuğa oturan Gregg çantayı açtı. Omuz askısını alıp kollarından geçirdikten sonra iki tarafına da şarjörlerini kontrol ettiği silahları yerleştirdi.

"Tess'i arkada bırakmak konusunda rahat mısın?" dedi Kyle kendi için silah alırken.

"Delbin onu koruyacaktır." Kyle'ın sorduğu sorunun cevabı sayılmazdı fakat Gregg için yeterli bir durumdu. Tess'in başı fazlasıyla belaya girmişti zaten. Burada kalması tehlikeyi tamamen ortadan kaldırmıyordu fakat en azından daha düşük bir olasılıktı. "Faythe," dedi Gregg kendi çantasındaki haritayı çıkardığında. Bu sırada Kyle tekneyi çalıştırmış, kontrolleri yapıyordu. "Burada bize yön bilgilerini verecek bir navigasyon sistemi var ama yine de rotaya bakmak istersen..." deyip haritayı tahta masaya serdi.

"Ayaklı."

Gregg sesi tanıyarak arkasını döndüğünde teknenin kenarına tutunmuş olan Pamela'yı gördü. Okyanusun sonsuz sularında hızla gitmiyorlarmış gibi Deniz Kızı rahatça kollarını demir çubukların üzerine yaslamıştı. Gregg ayağa kalkıp yanına giderken, "Bana ayaklı mı dedin?" diye sordu.

"Değil misin?" dedi Pamela neşeyle.

"Evet, sanırım öyleyim." Pamela'nın mutluluğu öylesine uzak görünüyordu ki, kendini bir rüyanın içinde gibi hissediyordu. Gregg için mutlu olmanın anlamı kaybolmuş falan

değildi, sadece o enerjiyi ve hayat sevincini nasıl edineceğini bilmiyordu. Sıraya oturarak demire tutundu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Nereye gidiyorsunuz?"

Gregg üzerinde Aleka'nın öldüğü ve onu geri almak istediğini yazan bir pankart açmak istiyordu. Herkese tek tek anlatmak öylesine yorucuydu ki görmezden gelmesine sebep oluyordu. "Yapmamız gereken bir şey var."

Pamela ıslak dudaklarını birbirine bastırırken Gregg'e bakıyordu. "Biliyorsun, denizcilere yalan söylemek bir tür Deniz Kızı geleneğidir. Bu yüzden," deyip omuz silkti. "Yalanlarla aram iyi. Yalan sadece konuştukların değil, aynı zamanda söylemediklerindir. Sebeplerin varsa sana güveniyorum. Hayatımı kurtardın, sana borçluyum. Deniz kızları borçlu kalmaktan hoşlanmaz."

"Borcunu nasıl ödemeyi düşünüyorsun?"

Pamela, Kyle'ın hâlâ karıştırmakta olduğu silah çantasına bakarken gülümsedi ve kendini suya bıraktı. Aradan sadece dakikalar geçmişti ki yeniden döndü. Tahtadan büyük bir sandığı tekneye bıraktı. "Bunu bir korsan gemisinden almıştım," dedi. "İşinize yarayacak şeyler varsa kullanabilirsiniz."

Gregg tahta sandığın kilini kaldırıp açtı. Uzun namlulu bir tabancayı eline aldı. "Kaçıncı yüzyıldan kalma bunlar?" dedi silahı incelerken. Bir an durup yeniden Pamela'ya baktı. "Tam olarak kaç yaşındasın?"

"Birkaç asır kadar," dedi Pamela önemsizce omuz silkerek. "Kullanamayacağınızı mı söylüyorsun?"

"Öncelikle bunlar ıslanmış ve eski tabancalarda barut ıslandı mı..." deyip tetiği çekti. Pamela gözlerini ardına kadar açmış olsa da ıslak bir çarpma sesinden başka bir şey duyulmadı. "Ateşleme yapılamaz. Diğer yandan bunları kullanabiliriz." El bombalarını tabanca ve paslanmış bıçaklardan ayırmaya başladı.

"Sevindim." Pamela kollarından güç alarak biraz daha yükseldi. Saçları ay ışığının altında parıldarken gözleri griye bürünmüştü. Elini uzatarak Gregg'in yanağına dokundu. "Umarım aradığın şeyi bulursun. Tüm yolculuğunuzda sizi koruyacağım. Karaya çıkamam fakat aracınızın güvende olmasını sağlayacağım."

"Bu yeterli, Pamela. Teşekkürler."

Pamela dalgaların arasında kaybolurken duyulan silah sesiyle hepsi dikkat kesildi.

"Benim hatam, affedersiniz," dedi Dena. Şarjörü çıkarırken emniyetini kapatmayı unutmuştu. Gözlerini kapatıp kendine gelmeye çalıştı. Saniyeler sonra kurşunları kontrol edip tekrar doldurdu. "Sanırım biraz çalışmam gerekecek," dedi Kyle'a.

"Balıkların aldıracağını sanmıyorum," dedi Kyle kendi silah kemerini takarken.

"Büyük bir kuyruğu yaralarsam bu felaket olur. Deniz kızları hiç yapmadıkları kadar yardımsever olmaya çalışıyor ama uzun sürmeyeceğini biliyorum. Onlar için her şey yemlerden ibaret ve kendilerinden olmayan herkes yemdir."

Gregg, Dena'nın neredeyse Aleka'nın sözcükleriyle konuşmasını dinlerken silahı elinden aldı. "Bir kuyruğu değil ama bizden birini yaralayabilirsin. Parmağını tetiğin üzerine koymadan önce nişan almalısın," derken emniyet yerini gösterdi. "Eğer birini öldürmek ya da tehdit etmek niyetinde değilsen, bunun açık olduğunu garantile. Kurşunların Amazonlara fazla zarar vermediğini biliyorum ama doğru yere isabet eden bir tanesi seni hareketsiz bırakabilir. Bu yüzden korunmasını da öğrenmen gerek. Şimdi, tekrar dene," deyip silahı çevirerek ona kabzasını uzattı.

Dena ellerini sıkıp gevşettikten sonra silahı tuttu. Ağırlığı bir kılıçtan ya da baltadan daha fazla değildi. Bu yüzden kolaylıkla bileğini hareket ettirebiliyordu. Gregg'in söylediklerini takip ederek yan durdu ve tek eliyle silahı uzattı. Başını yana

yatırarak nişan alırken bir gözünü kapamıştı. "Öldürmek için ateş edeceğiz, değil mi?" diye sordu emin olmak için.

"Gerekmedikçe öldürmeyeceğiz," dedi Gregg her ne kadar tam tersini istese de. "Özellikle bizimle ilgilenen iki kişi vardı. Miguel ve Shay. İkisinden birine rastlarsak ölüm onların kurtuluşu olacaktır. Bu yüzden sadece tutsak etmeye bakalım, anlaştık mı?"

Dena uzaktaki bir ışık noktasını hedef alıp tetiği çekti. Tutturduğunu kanıtlayamazdı fakat yine de başarılı bir atıştı. "Aleka'yı öldüren hangisiydi?"

Daha öncesinde sadece birkaç tuşa basarak Aleka'ya acı veren kişinin Miguel olduğunu biliyordu ama önemli olan tabletin kimin elinde olduğu değil, kararın kimden çıktığıydı. Bu yüzden tetiği kim çekmiş olursa olsun ölüm emrinin Shay Kennedy tarafından verildiğine emindi.

"Menzile dikkat et. İnsan gemilerinden birine denk gelebilirsin," dedi Gregg.

Diğerlerinden uzağa otururken Kyle da yanında duruyordu. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum," dedi. Gregg ona anlamadan baktığında Kyle iç geçirerek Dena'yı gösterdi. "Artık o kadar da ölü olmayan nişanlından sadece bir kez bahsettin. Fotoğrafını tesadüfen gördüğüm için birkaç cümle kurmuştun."

"Bir kez görmene rağmen hatırladın mı?"

"Aslında kendine özgün bu ormana gelmeden önce Tess'le eski fotoğrafları karıştırıyorduk. Anlatmıştım, güvenlik kamerasına takılan kadını bulmak için. O zaman Tess olanları anlattı. Şimdi ise..." deyip gözlerini yeniden Dena'ya çevirdi. Artık silah üzerinde daha fazla kontrolü olan Dena hafiflemiş görünüyordu.

"Gizli görevdeydi ve işi bitince ortadan kayboldu."

"O zaman yaşıyor olması iyi bir şey, değil mi? Sonuçta ona âşıktın."

"Dena'ya âşık olan adamla şu anda olduğum kişi birbirinden çok farklı, Kyle. Gerçekten olmam gereken kişiye dönüştüm ve onun hayallerinde şehir içinde kusursuz ev hayalleri yok."

"Tanıdığımdan daha cesur bir adama dönüştüğün kesin. Kaç kişi farklı koşullarda iki Amazon'a âşık olur ki? Onları yeterince tanımıyorum ama erkeklerden hoşlanmadıklarının ben bile farkındayım."

"Aleka henüz çok gençti. Diğerleri gibi değil." Adını anmanın bu kadar büyük bir ağrıya sebep olabileceği kimin aklına gelirdi? Dilinden dökülen isim onu koruyamadığının, sonsuza kadar kaybettiğinin hatırlatıcısıydı. Yüzüne esen okyanus rüzgârına rağmen nefes alabilmek için dudaklarını araladı. "Bu defa çok kötü batırdım, Kyle. Önüne atlayabileceğim bir kurşun, yolundan çekeceğim alevler yoktu. Öylesine çaresiz hissettim ki, sanırım o andan kurtulamıyorum."

Ayağa kalkıp arkadaşlarının yanından uzaklaştı. Birkaç basamak merdiveni inerek kamaraya girdi. Siyah beyaz döşenmiş olan kamara Gregg'in huzur bulamayacağı kadar lüks görünüyordu. Koltuğa oturup arkaya yaslandı. Bir elini başının altına koyup karanlıkta öylece durdu. Gözlerini çölde bir hücrenin içinde açtığından beri uyumamıştı. Sadece günler geçmiş olmalıydı ama yıl gibi geliyordu. Hiç bu kadar yıpranmamış, böylesine sona yakın hissetmemişti.

Kamaranın içi gün ışığıyla aydınlanmaya başladığında Gregg dışarı çıktı. Teknenin hızı yavaşlamıştı. Yeterince yer olmasına rağmen dışarıda uyumaya karar vermiş olan arkadaşları yeni yeni uyanıyordu. Belli ki hepsi Gregg'i yalnız bırakmak konusunda hemfikirdi.

Gregg kıyıyı gördüğünde kenara yaklaştı. Tekne durduğu an aşağıya atlayıp yürümeye başladı. Korunmak için sığındıkları kayalıklara kadar gitmeleri gereken uzun bir yol vardı. Ne kadar hızlı hareket ederlerse o kadar çabuk geri dönebilirlerdi.

"Önden benim gitmem daha iyi olacak," dedi Faythe koşturarak Gregg'e yetişirken. "Telsizlerimiz var. Onlarla iletişim

kurabiliriz. Bırak gidip gözlem yapayım. Sabah kahvaltısı olan tavşanlar gibi kaçışmamıza gerek yok."

"Olduğumuz yerde öylece bekleyemeyiz. Yürüyüş hızımızı azaltıp ilerlemeye devam ederken sen de araziyi kontrol edersin." Gregg için en kabul edilebilir olan buydu. Fazladan tek bir dakikayı bile harcamaya niyeti yoktu. Kâbuslarının tamamına dönüşen bu çölde gerektiğinden uzun kalmak istemiyordu. Bir yere, cansız bir şeye böylesine büyük bir nefret beslemek mümkünse, Gregg tam olarak bunu hissediyordu.

"Daha iyi," dedi Faythe başını sallayarak. Çantasını çapraz bir şekilde takıp elinde tuttuğu yayı tek kolundan ve başından geçirerek sırtına itti. "Güvenli olduğunda size haber veririm."

"Dikkatli ol," dedi Maurice arkasından.

Gregg hiç istemese de daha yavaş yürümeye başlamıştı. Güneş yükselirken, olabildiğince çabuk insanlarla iletişim sağlayabilecekleri alandan uzaklaşmak niyetindeydiler. Böylece taşıdıkları silahları ya da kılıçları açıklamak zorunda kalmazlardı. Gregg'in çantasında FBI kimliği hâlâ duruyordu fakat onu kullanmak sahtekârlıktan farksızdı.

Maurice'deki telsizden sesler yükselene kadar yürümeye devam ettiler. Arkada bıraktıkları nehir ince mavi bir çizgiye dönüşmüş, güneş daha az yakan bir seviyeye inmişti. Gregg karanlık tamamen çökmeden önce yeniden tekneye dönebilmeyi umuyordu. Böylece Rald'a verdikleri sözü tutup zamanında topraklara ulaşabilirlerdi.

"Maurice?"

Telsizi kemerinden çıkaran Maurice yandaki düğmeye basarak konuştu. "Buradayım. Ne buldun?"

"Geldiğim yolu takip edin," dedi Faythe'in titreşen metalik sesi. "Kayalıkları gördüğünüzde hangi yoldan ilerlemeniz gerektiğine dair izleri göreceksiniz. Hızlı ve sessiz olun. Size gösterdiğim işaretlerden ayrılmayın."

"Bir şey mi buldun?"

"Bir şey değil, birilerini buldum. Kurtarılamayacak kadar uzun zamandır burada durdukları belli. Sanırım şu anda Doryaların insan çöplüğündeyim. Güneşle birleşince ne kadar hoş koktuğunu tahmin edersin."

"En kısa zamanda orada olacağız." Maurice konuşmayı sonlandırıp telsizi yeniden kemerine taktı.

İlk işareti beyaz bir kayanın üzerindeki çamur lekesinde görmüşlerdi. Çarpı şeklindeki işaretin çamuru henüz kurumamıştı. İşaretlenmiş kayaları takip ederek ilerlediler. Bırakılan çamur izleri sona erdiğinde Faythe'i de görmüşlerdi. Bir kuyunun kenarına oturmuş ağzını ve burnunu bir peçeyle kapamıştı. Daha fazla yaklaştıkça kokuyu aldılar. Hepsine keskin bir baş ağrısı veren kötü bir hava çölü kaplamıştı.

"Zamanla alışıyorsun," dedi Faythe oturduğu yerden zıplayarak aşağıya atlarken. "Sanırım koku alma duyum sonsuza kadar köreldi ama işte," deyip kuyuyu gösterdi. "Denekleri attıkları yeri buldum."

Gregg kuyunun yanına gidip aşağıya baktığında birçoğu çürümüş kanla kaplı cesetleri gördü. "Bunlar Koper ya da Amazon," dedi. Ölmüş olmaları haricindeki en kötü haber onları çıkarmak zorunda olduklarıydı. Tek suçları doğaüstü güçlerle dünyaya gelmek olan bir grup savaşçılardı ve herkes gibi huzurlu bir ebedi yeri hak ediyorlardı.

"Burada olduklarını biliyoruz ve haber vereceğiz," dedi Dena aşağıya göz atarken. "Ama onları çıkarmak için acelemiz yok."

"Bu deneyler ne zamandır sürüyor?" diye sordu Kyle yeniden yola çıktıklarında.

"Doryalar elli yılı aşkın bir zamandır topraklarımızda," dedi Maurice. "Amazonlarla olan düşmanlığımızı arttıran sebeplerden biri, çünkü bazı insanların bizlerden haberdar olmasının sebebi Koperler. Bir dönem Amazon akınlarından yorulup insanların arasında yaşamaya karar vermiştik. İşe yaramadı ve geri döndük. Arkamızda iz bırakmadığımızı sanıyorduk."

"Elli yıl önce ellerinde ne gibi bir güç olabilirdi ki?" dedi Kyle anlamadan. "İnsanların dünyasında gizlenen bir kuruluş

ve sahip oldukları teknoloji bize bile yabancı. Yine de elli yıl önce bu kadar gelişmediklerine eminim."

"O zamanlarda daha az kayıp veriyorduk." Dena kemerinin bel kısmına takmış olduğu silahı eline aldı. "Yılda bir, bazen iki kişi ortadan kayboluyordu. Buna bir insan topluluğunun sebep olduğunu öğrenmemiz uzun sürmedi fakat Myrina çok önemsememişti. İnsanları ciddiye almadı."

Gregg içinde mağaradan farksız bir oyuk bulunan kayalığı gördüğünde nefesini bıraktı. Sonunda daha fazla sorun yaşamadan buradan ayrılabileceklerdi. Adımlarını hızlandırdı. Girişe yöneldiğinde bir değişiklik dikkatini çekmiş ama ne olduğunu anlayamamıştı. Her şey fazlasıyla normal görünüyordu. Önemsemeden içeri girip güneşin ulaşamadığı noktaya kadar yürüdü.

"Buraya neden geldik?" dedi Maurice bomboş alanda dolaşırken.

Gregg dizinin üzerine eğilip yere dokundu. Sadece Aleka değil, kan lekeleri de kaybolmuştu. Sanki yaşadıkları birer hayalden ibaretmiş gibi oyuk kusursuz bir dokunulmazlığa bürünmüştü. "Buradaydı," dedi ve onaylaması için Kyle'a baktı. "Yanılmıyorum, değil mi? Buradaydı."

Kyle girişteki sivri kayayı gösterdi. "Sizin peşinizden gelirken buna çarpmıştım. Sırtımda bunu kanıtlayan sağlam bir morluk var," dedi.

"İnsanlar bulmuş olamaz mı?" dedi Faythe.

"Bu kadar kısa sürede mümkün değil," dedi Gregg ayağa kalkarken. "Ayrıca burada ölü birini bulsalardı olay yeri inceleme işaretlerini görürdük. Doryalar temizlemiş."

"Deneylerinin ne üzerine olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama yine de bunun için atan bir kalbe ihtiyaç duyduklarına eminim," dedi Dena kaşlarını çatarak. Başını iki yana sallayıp herhangi bir ipucu bulabilmek için etrafına bakındı. "Bu çok anlamsız."

"Ya onu da kuyuya atmışlarsa?" dedi Faythe birden.

Gregg bu ihtimalle yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi daha sonra. "Oradaki cesetleri gördün. Çok önceden kalmalardı. Eğer

taze bir tane atılmış olsaydı fark ederdik." Doğruluğuna inanmadığı halde gözünün önüne gelen görüntü sinirlenmesine sebep olmuştu. Hiçbir güç başka hayatlarla böylesine oynamayı ve onları çöpmüş gibi bir kenara atmayı içermemeliydi. Dena'ya mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmeyeceklerini söylemişti fakat şu anda bunu gerçekleştirebilecekmiş gibi hissetmiyordu. Her bir adımının aklına kazınmış olduğu yolda koşmaya başladığında ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Gördüğü ilk şey helikopterden geriye kalan karaltıydı. Enkaz tamamen temizlenmesine rağmen topraktaki yanık izleri duruyordu. Çarpışmanın etkisiyle ufak bir çukur oluşmuştu. Başına aldığı darbe yüzünden kendine gelene kadar yattığı yerde durup ufka doğru baktı.

Nefes nefese bir halde yanında duran Faythe bir elini beline yasladı. "Öncelikle," dedi derin bir soluk alıp bırakırken. "Çok hızlı koşuyorsun. İkinci olarak, aklını mı kaçırdın sen?" dedi bağırarak. "Temel matematik, kanun adamı. Biz sadece beş kişiyiz ve çantalarımızda taşıdığımız ufak bir cephanelikten başka bir şeyimiz yok. Yüksek güvenliğe sahip, sayısı belirsiz kişilerin olduğu bir yere öylece saldıramazsın." Gregg öfke saçan bakışlarını ona çevirdiğinde Faythe birkaç adım geriledi ama yine de konuşmaya devam etti. "Kendini kötü hissettiğini görebiliyorum ama tek başına bir ordu değilsin. Yenilmez güçlerin yok. Hiçbirimizin yok."

"Bu onun için yapabileceğim son şey, Faythe. Ölü birini bile koruyamaz mıyım?"

"Mantıklı hareket edelim, tamam mı? Üzerlerine koşman *Hey, ben buradayım. Hadi beni öldürün!* demenle aynı şey ve bunu yaptığını görseydi Aleka sinir krizi geçirirdi."

"Haksız olduğunu söyleyemem," dedi Gregg, Faythe'in başı üzerinden arkasına bakarken. Hepsi aynı anda Gregg'in nereyi izlediğini görmek için döndü. Buradan kaçışları sırasında birçok sefer gördükleri korumalar ateş açmak üzereydi. Silahlarını kaldırdıkları sırada Gregg bir kayanın ardına geçmek için hareketlendi. Gregg, Kyle ve Dena ateşle karşılık verirken,

Faythe ve Maurice her adımda başka bir kayanın arkasına geçerek ilerlemeye başladılar.

Gregg şarjörünü değiştirip başını uzattı. Kyle ve Dena dikkat dağıtmak için ateş açmayı sürdürüyordu. On yedi kişi olduklarını saydığında her seferinde bir kişiyi indirmeye çalıştı. Bulunduğu kaya kurşunlarla parçalanmak üzereydi. Saplanan kurşunlar toz ve duman karışımı bir bulut çıkarıyor, Gregg'in görüşünü gölgeliyordu.

Maurice ve Faythe yeterince yaklaştıklarında silahlarını atmalarını sağlayıp yüz yüze dövüşmeye başladılar. Kaçak dövüşte silahlara sahipken kimin kazanacağını tahmin etmek zordu fakat böylesi bir durumda Gregg'in şüphesi yoktu. Hayatta kalan yedi Dorya etraflarını sardıktan sadece birkaç dakika sonra hepsi etkisiz haldeydi.

"Bu şekilde içeri giremez miyiz?" dedi Dena baygın halde yatan korumaların başında dikilirken. Aklında üniformaları ve maskeleri alarak kamufle olmak vardı.

"Kimlik saklama uzmanlık alanın demek," dedi Kyle mırıldanarak.

Dena elleri belinde dururken ona baktı. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Bence her şey görüldüğü gibi." Kyle tek dizinin üzerine eğilip korumaların ceplerini kontrol etti. Birinin pantolonun küçük bir gözünde bulduğu paketi çıkarıp Gregg'e gösterdi. Ufak paketin içindeki beyaz tozun ne olduğu konusunda ikisi de hem fikirdi. "İçinde pembe kristaller var," dedi Kyle paketi parmaklarının arasında ezerken.

Gregg yanına eğilip dizini kırdı. Paketi açıp uyuşturucuyu dizinin üzerine döktü ve hafifçe yaydı. "Bunu daha önce de görmüştüm," dedi.

"Kolombiya karteli," dedi Kyle birden. "Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Bramwell'in yanında ilk çalışmaya başladığımızda belki. FBI ve DEA ortak soruşturma yürütmüştü. Bu tozlardan bir yığın görmüştük."

Soruşturmayı yürüten Gregg ve Kyle değil, Bramwell gibi tecrübeli ajanlardı. Tozları görmelerinin tek sebebi ise brifing verilmesiydi. Böylece tüm ajanların alarma geçilmesi sağlanmıştı. Kolombiya kartelinin çökertildiğine inanılıyordu fakat söz konusu uyuşturucu olduğunda işlerini asla şansa ve umuda bırakmazlardı. Sıradan görünen toz uyuşturucunun içindeki pembe kristalleri ilk kez o zaman görmüşlerdi. Operasyonun adının *Yalancı Superman* olduğunu hatırlıyordu. Bunun sebebi, uyuşturucuyu alanların kendini aşırı cesur hissetmesindendi. Her şeyi yapabileceklerine dair inançlarını arttırıyor, sadece bir insan olduklarını unutmalarına yol açıyordu.

"Kolombiya'ya yakın sayılırız," dedi Gregg uyuşturucuyu yeniden pakete doldururken. "Yalnız kartelin başındakiler yakalanmıştı. Nasıl olur da hâlâ satışı sağlanır?"

"Eğer bu uyuşturucu tedarikini Dorya dediğiniz insanlar sağlıyorsa, finansal açıdan nasıl desteklendiklerini açıklar."

"Tam olarak neden bahsediyorsunuz?" dedi Maurice onlara yabancı gelen kelimeleri anlamlandıramadan.

Gregg insanların arasında hiç yaşamamış biri için durumu açıklayacakken duydukları helikopter sesiyle yukarı baktılar. Çölden kaçmayı ilk denediklerinde üzerlerinde uçan helikopterin aynısıydı. Bu sefer pilot koltuğunda Rose değil başka biri olmalıydı. Sonrasında gelecek olanı hatırlayan Gregg herkese koşmasını söyledi. "Bomba atacaklar. Acele edin!" derken onları yer altı kapısına yönlendirdi. Böyle bir saldırıdan kurtulmalarının tek yolu içeri girmekti.

Kum tepesinde kolaylıkla gözden kaçabilecek olan iki kanatlı demir kapıyı açtı ve herkes içeride güvende olana kadar bekledikten sonra kendisi de yanlarına girdi. Arkalarından yükselen bombalama sesleri kısa sürede kesilmişti.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Gregg eli hâlâ kapının üzerinde dururken.

13. BÖLÜM
'SÖZ VERDİĞİM GİBİ'

"İçeride kalamayız." Kyle onları aşağıya indirecek olan asansöre bakıyordu. Gregg gibi o da bir dejavuya tutulmuş olmalıydı. "Tüm avantajı ellerine vermekten farkı yok."

"Burada da bekleyemeyiz ama," dedi Faythe. Demir parmaklıklı asansörün yanına gidip aşağıyı kontrol etti. "Durumu eşitlemek zorundayız. Tepemizde bir helikopter var." Omzunun üzerinden Gregg'in çantasına baktıktan sonra önüne dönüp asansörün içine girdi. Yukarı zıplayarak parmaklıklara tutundu. Asansörün aşağı yukarı hareket etmesini sağlayan zinciri yakalayıp kendini yeniden yere bıraktı. "Eğer biz içeri giremiyorsak onlar da dışarı çıkamamalı."

Sağlam zemine ayak bastığında zinciri tüm gücüyle çekti. Demir bir kütleden ibaret değilmiş gibi ileri geri sallanan asansör zincirden kurtulunca son hız aşağıya düştü. Faythe iki eliyle kulaklarını kapadı. Saniyeler sonra büyük bir gürültü ve sarsıntıyla asansör işlevsiz hale gelmişti.

"Başka çıkışlar da var," dedi Gregg, Faythe'in ne planlandığını anlayarak. Çantayı açtı ve hepsine el bombalarını dağıtmaya başladı. "Havalandırmaları ve kapıları bulun. Onları aşağıda boğarsak sanırım artık üzerimize helikopter gönderemezler."

"Şu anda dışarıda olan hariç," dedi Dena kendisine verilen iki bombayı alırken.

"İlk seferinde olduğu gibi aşağıya inmemizi bekleyecekler." Gregg çantayı yeniden kapatıp sırtına astı. Bu sefer aynı adımları izlemeyecekti. Kendi kararlarını veriyormuş gibi hareket edip aslında onların labirentinde dönüp durmaktan sıkılmıştı. "Ben diğer kapıya gideceğim. Yerini biliyorum. Herkes bombaları patlattığında bir saat bekler, ardından içeri gireriz."

"Panik odası varsa günlerce hayatta kalabilirler," dedi Kyle.

"Hepsinin aynı yere toplanmasından daha iyisi olamaz," dedi Gregg ve kapıyı açtı. Diğerlerinin söylediklerini yapacağını bildiğinden koşmaya başladı. Helikopterin sesini duymaması rahatlamasını sağlamıştı. Kapıya ulaştığı an, çantasının kenardaki gözüne sıkıştırdığı el bombasını aldı. Demir çubuğu kavrayarak kapıyı açtığında üzerine saldıran korumalar sırtüstü düşmesine sebep oldu.

Silahına uzanmaya çalışırken üç koruma aynı anda kafasına nişan aldı. Gregg ellerini havaya kaldırıp maskeli yüzlerine baktı. Uzun namlulu silahını omzuna doğru kaldıran koruma ayağının ucuyla Gregg'i dürttü. "Buraya geri dönecek kadar aptalsın!" dedi maske yüzünden boğuk çıkan sesiyle.

"Belki de haklıydı," dedi bir diğeri. Tereddütlü ve biraz da korkmuş gibiydi. Gregg'in uzun bir süredir seslerde duymaya alışkın olduğu hislerdi.

"Saçmalama!" dedi ilk konuşan koruma ona bakmadan. "Ne zamandır böyle şeylere inanmaya başladın? O yaratık sadece dalga geçiyordu."

"Hayır, dalga geçmiyordu," dedi Gregg neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. Yakalaması gereken kişilerin birbirine karşı gelme ihtimali varsa, bunu kendi lehine

kullanmayı çok uzun zaman önce öğrenmişti. Görevi sırasında birçok defa hayatını kurtaran tek şey bu olmuştu. Konuşmalardan ipuçlarını çıkarmasını ve ne kadarını dillendirmesi gerektiğini bilirdi. "Burada, karşınızdayım, değil mi?" derken ellerini yere koyarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Üçü de dikkat kesilerek silahlarını kaldırsa da hiçbiri konuşmadı. "Üstelik yalnız gelmedim. Eminim bu ayrıntıyı fark etmişsinizdir."

"Söylemiştim!" diye bağırdı en çok korkmuş olan.

"Eğer inanmaktan bu kadar yoksunsanız beklemenizi önerebilirim," dedi Gregg elleri havada. Patlama seslerini ardı ardına duyduklarında korumalardan biri silahını daha sıkı kavradı. Gregg onların eğitimli ve tecrübeli olduğunu görebiliyordu. Tetikteki parmakları daha derine bastırırken Gregg silahını kavrayıp en yakın olana ateş etti. Korumalardan ikisi tetiği çekmiş olmasına rağmen Gregg ileri atıldı. Maskesine yapışıp yüzünden çektiği korumayı yumruklayıp diğerine döndü.

Korkak olan anında silahı elinden atsa da bu, Gregg'i yavaşlatmamıştı. Yakasını kavrayıp kum yığınına çarptığı adamı yumrukladı.

"Gizli bir tünel falan kazmadıysanız onu nasıl dışarı çıkaracaksınız?" dedi adam korkuyla.

Yumruğu havada duran Gregg kaşlarını çattı. "Kimden bahsediyorsun?"

"Canavar. Şu arkada bıraktığınız kadın."

Gregg adamın boynunu kavrayıp ayağa kaldırdı. "İsmi Aleka ve o bir canavar değil."

"Hayatta. Yaşıyor!" dedi adam yeni bir yumruk yememek için hızla konuşurken. Gregg'in şaşkınlığından doğan boşluktan yararlanarak anlatmaya devam etti. "Onu arkada bırakmanız için öldüğüne inandırıldınız sadece. Bu kadar çabaladıkları şeyden vazgeçebileceklerini mi düşündün sahiden?"

"Pekâlâ," dedi koşturarak yanlarına gelen Maurice. "Bir tek bu giriş kaldı. Neden hâlâ bombalamadın?" deyip kendi bombalarından bir tanesini çıkardı.

"Doğruyu söylüyorum!" diye ısrar etti koruma Gregg'in kararsızlığını hissedince. "Gerçekten riske etmek istediğin bir durum mu? Onun için ne kadar uğraştığını izledik."

"Neden bahsediyor?" dedi Maurice bombayı kapıdan içeri atarken.

Gregg adamı bırakıp arkasını döndü. Diğer girişlerin hepsinden alev ve siyah duman karışımı yükseliyor, güneşi gölgeliyordu. En büyük işkence ufak da olsa bir umut sunmaktı ve korumanın bunu yapmasına izin vermek istemiyordu. Ellerini sıkıp bombanın patlama anını beklemeye karar verdi. Başka bir Dorya deneyine daha maruz kalmaya tahammülü yoktu.

İki elini birden başına götürerek homurdanan Gregg içeri daldı. Bir saniye için arkasından Maurice'in bağırdığını duydu. Hemen sonrasında bomba patlamış, girişi yıkarak çölü tamamen bir hayal gibi dışarıda bırakmıştı.

Cılız bir umut, acımasız bir deney olabilirdi ama her defasında bunun peşinden gitmeyi seçeceğini biliyordu. Karmaşık tüm yollar, tuzaklarla dolu her çıkmaz, Gregg ve Aleka'yı birbiriyle buluşturmuştu. Gregg bu sefer de aynısının olmasını diledi. Delirmesine yol açabilecek bir inanç olabilirdi ama bombanın üzerinden atlamıştı, değil mi? Neden daha fazlasını yapmayacaktı?

*

Nefes almak için öksüren Aleka yattığı yerde yan döndü. Boğazındaki kan ağzından boşaldığında başını kaldırdı. Uyanmasının tek sebebi nefessiz kalması değildi. Tavandaki kırmızı ışığın yanıp sönüşünü izlerken, kulaklarında öten keskin sesini duyuyordu. Bir an bile susmayan gürültüye gözlerini deviren Aleka başını yatağa bıraktı. Çenesine akan kanı elinin tersiyle sildiğinde ne olduğunu fark etmişti. Birden doğrulup oturduğunda neredeyse yere devrilecekti. Kolları ve bir bacağı serbest kalmıştı. İki eliyle hâlâ bağlı olan ayağını tutup çekti. Demir kelepçe bileğini sadece birkaç santim oynatmasına müsaade ediyordu. Bu kadar güçsüz düşmeseydi daha fazlasını yapabilirdi.

Aleka bu sefer demiri tutmaya çalıştı fakat parmaklarını içe doğru götürmeyi başaramıyordu.

Odanın kapısı birden açıldı ve genç bir kız koşturarak içeri girdi. Aleka'nın orada olduğunu bile fark etmiş görünmüyordu. Duvar kenarına gidip çekmeceleri açıp kapadı.

"Neler oluyor?" dedi Aleka hâlâ gürültüyle bağıran kırmızı ışık yüzünden sesini yükselterek. "Eğer işkence görüyorsam biraz uyumayı hak etmiyor muyum sizce de?"

Kız sonunda aradığını bulmuş olacak ki elini çekmeceye sokup kalın bir dosyayı kucakladı. Kapıya koştu ve koridora çıktıktan bir saniye sonra başını uzatıp Aleka'ya baktı. "Hayatta kalmak için koşturuyoruz, kusura bakma. Birileri bizi bombalıyor, tamam mı?"

"Kimin yaptığına dair güçlü bir tahminim var," dedi Aleka kendi kendine. Kız çoktan gözden kaybolmuştu. Bir kez daha ayağına bakıp iç geçirdi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum." Yatağının baş tarafında duran masaya uzanıp bulduğu en ağır şeyi aldı. Vakit kaybetmek ve cesaretini yitirmekten korktuğu için hızlı davrandı.

Kırık ayağını halkanın içinden çıkardığında yavaşça yataktan aşağıya bıraktı. Nefes aldığı her saniye acıyla irkiliyordu. Yatağının başına bağlı olan uzun çubuğu koparıp yürümek için kullandı. Odadan dışarı çıktığı an kaçışan insanları gördü. Tüm acısına rağmen gülümsemeden edemedi. Bir kez olsun onları kaçarken görmek güzeldi.

Dumanın yayıldığı yeri takip etmeye başladı. Hava oradan geliyorsa çıkış da aynı yerden olmalıydı. Aksi yönde koşup giden kimse Aleka'ya ikinci defa bakmıyordu. Eğer daha iyi bir zamanda olsaydı Aleka hiçbirinin kaçmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Bir köşeyi döndüğünde dumanlar yoğunlaştı fakat artık daha hızlı yürüyebiliyordu. Ayağı hâlâ berbat halde olmasına rağmen cansız bir et parçası gibi görünmüyordu. Çubuğu atıp tek elini duvara yasladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Aleka hırsla gülerken dilini dudağının kenarında dolaştırdı. Aldığı kan tadı acımsıydı. Arkasına bakıp omzunu duvara verdi. "Ilza," dedi sahte bir neşeyle. "Bu ne kadar güzel bir sürpriz." Ilza belinden çıkardığı silahı Aleka'ya uzattı. Tek kaşını kaldırarak başını yana yatıran Aleka kadının yüzüne baktı. "Anlaşılan beni gördüğüne sevinmedin. Beraber o kadar zaman geçirdik oysaki. Sorun ne, yanlış bir şey mi yaptım?"

"Sen ve senin sinir bozucu kelimelerin," dedi Ilza yüzünü buruşturarak. "Sadece konuşarak birini intihara sürükleyebilirsin, Aleka."

"Ah, umarım sen ilk olursun."

"Benimle geliyorsun. Katlandığım bir sürü işkenceden sonra öylece gitmene izin veremem."

"Bağlı olan bendim!" Aleka'nın sesi duvarlarda çınlarken ikisinin arasını dumanlar sarıyordu. Çok yakında burada nefes alamayacak hale geleceklerdi.

"Senin konuşmalarına maruz kalan da bendim. Şu acımasızlığa bakar mısın?"

Maskeli üç kişi ellerinde yere tuttukları silahlarla yanlarına geldi. "Burada ne yapıyorsunuz? Sığınağa gitmemiz gerekiyor," dedi içlerinden biri. Ilza silahın Aleka üzerinde işe yaramayacağını anladığında yeniden belindeki kılıfa yerleştirdi. Yürümelerini işaret ettiğinde, korumalardan biri yanında ilerlerken diğer ikisi arkasından takip etmek üzere döndü.

Aleka yoluna devam etmek üzere ters tarafa yöneldiğinde bilinçsizce derin bir nefes alıp etrafındaki dumanı içine çekti. "Sandığımdan daha fazla çıldırmışsın," dedi Gregg'e bakarken.

Ağzını ve burnunu örten peçeyi aşağıya indiren Gregg'in yüzünde Aleka'nın çözemeyeceği kadar karmaşık duygular vardı. Mutlu göründüğünü söyleyebilirdi ama şaşkınlığı yüzünden emin olamıyordu. "Basit bir teşekkür de yeterli olurdu." Etraflarında olan biten şeylere aldırmadan Aleka'ya sarıldı ve Aleka kendini de şaşırtarak buna izin verdi. Boğulma riski

birkaç saniyeliğine ikisinin de umurunda olmadı. "Çıkmaya hazır mısın?" dedi Gregg.

"Nihayet doğru soruları sormaya başladın," dedi Aleka evlilik teklifini hatırlayarak.

Gregg iç geçirip onun kollarını tuttu. Yüzüne, ardından da vücuduna bakarken neler yaşandığını anlamaya çalışıyordu. Ayağının tuhaflığını fark ettiğinde dişlerini sıkarak gözlerine baktı. "Ne yaptılar?"

"Onu ben yaptım. Önemli değil," dedi Aleka. Elini sallayıp geçiştirdi. "Karışıklık yaratmak için bombaları senin patlattığını anlamıştım ama içeri gireceğin aklımın ucundan geçmedi. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Yürüyebilecek misin?" dedi Gregg onun sorusunu yanıtlamak yerine.

Aleka, Ilza'nın gittiği yöne baktıktan sonra başını salladı. "Evet, yürürüm ama senin gitmen gerekiyor. Yapmam gereken bir şey var. Hemen arkandan geleceğim."

"Kimi öldüreceksen bunu boş ver. Artık çıkalım."

"Bak, zaten boş vermiştim. Çıkışı bulmayı deneyecektim ama sen burada olduğuna göre daha hızlı hareket edebiliriz. Benim için yolu aç, sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," deyip arkasını döndü. Gregg'in kolundaki eli aşağıya kayıp parmaklarını kavradı fakat bırakmadı. Aleka elini kurtarırken ona bakıyordu. "Geleceğim. Söz veriyorum."

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum. Acele et," deyip geldiği yönden kayboldu.

Aleka diğer koridora girip ayağının izin verdiği kadar hızlı ilerledi. Bir an önce sığınağa ulaşmak isteyen insanlar ve onları yönlendiren korumalar her yeri kaplamıştı. Ilza'nın saçlarını fark ettiğinde acıya aldırmadan koştu. Sırtından yakaladığı kadını çekti. Ilza'yı savunmak isteyen bir kişi arkada kalmıştı.

"Yaşamak istiyorsan bizi takip et," dedi koruma. Sesi maskeden dolayı boğuk çıksa da Aleka onun kadın olduğunu anlamıştı.

"Yaşamak istiyorsan koşmaya başla," dedi Aleka kaşlarını kaldırarak. Ilza tutuşundan kurtulmaya çalıştıkça Aleka daha sıkı kavrıyordu. Koruma sadece birkaç saniyeliğine tereddüt ettikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. "Akıllıymış," dedi ve Ilza'yı duvara savurdu.

"Buradan kurtuluşunun tek yolunu mahvetmek üzeresin," dedi Ilza yerden destek alarak ayağa kalkarken. "İntikamını almayı deneyebilirsin ama şimdi..."

Aleka ayağını savurup yüzüne vurduğunda Ilza geriye sendeleyip sırtüstü zemine yapıştı. "İntikam almakla ilgilenmiyorum. Ben sadece verdiğim sözleri tutarım." Sağlam ayağını yere basıp kırık olanı Ilza'nın yüzüne vurduğundan bir an için gözleri acıyla kararmıştı ama her saniyesine değerdi. Eğilip saçlarını kavradı. "Sana söylemiştim, vaktim olmayacaktı. Bu yüzden hızlı davranacaktım ve son nefesini verene kadar sadece bana bakacaktın," deyip boğazını kavradı.

Kaçmaya çalışan kadın iki eliyle Aleka'nın bileğine tutundu. Tırnaklayıp çekmeyi denerken ağzını ardına kadar açmış biraz olsun hava toplamayı umuyordu. Boğazını sıkan kimse olmadığı halde Aleka bile güçlükle nefes alırken Ilza'nın pek de şansı yoktu. Gözleri kocaman açılırken damarları ürkütücü bir şekilde belirginleşmeye başladı. Ayakları ve kolları çırpınıyor ama Aleka'nın gücünü bastıramıyordu.

"Sana işkence eden... ben değildim," dedi kadın zorlukla.

"Beni kesen, yakan ya da parçalayan sen değildin ama onarılması imkânsız hasarı veren sendin," dedi Aleka yüzüne eğilerek. "Şimdi de ben senden en değer verdiğin şeyi alıyorum. Kendini."

Aleka o andan sonra bırakıp gidebileceğini, Ilza'nın yine de öleceğini biliyordu fakat bakışları tamamen bir ölüye ait olana kadar orada kaldı. Gözleri odağını kaybedip kaydığında sadece akları görünür olmuştu. Ellerinin üzerindeki tırnak izlerine bakıp ince ince akan kanları pantolonuna silen Aleka, bir daha

asla hissetmek istemeyeceği bir tatmin duygusuyla doldu. İçini kaplayan bu duygu gözünü korkutmuştu.

*

Gregg bombayı patlattığı kapıyı bulduğunda dakikalardır nefes almıyordu. Gün ışığını gördüğünde kalan gücünü toplayıp hızlandı. Parçalanan kayaların ve kum tepelerinin üzerinden geçip dışarı çıktı. Başını aşağıya eğerek öksürürken içinden siyah duman çıkmadığına şaşırmıştı. Ellerindeki kandan anladığı kadarıyla arkadaşları girişi açmak için parmaklarını kullanmak zorunda kalmışlardı. Yeterince nefes alabildiği an Gregg onlara teşekkür edecekti.

"Bu adamın sana söylediklerini biliyoruz," dedi Kyle, Gregg'in omzuna dokunurken. "Doğru çıkmadığı için üzgünüm."

Gregg elini ağzına götürürken doğruldu ve boynuna dolanan kollar yüzünden yeniden nefessiz kaldı. Yüzünü kapatan saçlar ona hiç olmadığı kadar yabancı gelmişti. Gözlerini kırpıştırıp saçları çekti. "Dena?" dedi.

"Öldüğünü sandım," dedi Dena titreyen bir sesle.

Gregg az önce çıktığı girişteki gölgeyi fark ettiği an ellerini havaya kaldırdı fakat Dena, Aleka'nın geldiğini göremediği için öylece durmaya devam etti. Gregg tam onu kendinden uzaklaştıracaktı ki, Aleka kadının ensesini kavrayıp geri çekti. Dena şaşkın bir halde sendeledi ve savunmaya geçerek yumruklarını kaldırdı. Onu çeken kişinin Aleka olduğunu gördüğünde yumrukları gevşemişti.

Aleka gözlerini kırpıştırıp dudaklarını araladı. "Dena," dedi ellerini hâlâ kavramakta olduğu ensesinden indirirken. "Affedersin, senin Doryalardan biri olduğunu ve dedektifi boğmaya çalıştığını zannettim."

Öylesine içten –aynı zamanda alaycı– görünüyordu ki, Gregg onu biraz olsun tanımasa samimiyetine inanabilirdi ama yüzündeki çizgileri tanıyordu. Onunla ilgili her şeyi tanıyordu. Yaptığı şey tamamen kasıtlıydı ve dahası bundan büyük bir zevk duyuyordu.

"Sorun değil," dedi Dena elini sallayarak. "Kurtulmuş olmana sevindim."

"Hiç şüphem yok." Arkasına baktığında Kyle ona su matarasını uzattı. Tamamen refleksle ve korku içinde yaptığı hareket Gregg'in gülmesine sebep oldu. Aleka matarayı alıp suyu içti. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, daha önce de kaçmış oldukları yeri işaret etti. "Umarım bir planınız vardır," dedi.

"Daha iyisi," dedi Faythe ona kendi kılıcını verirken. "Yeterince silahımız ve son hız giden bir teknemiz var."

"Güzel. Herkes sığınağa yerleşip dışarıyla iletişime geçmenin bir yolunu bulmadan önce buradan gidelim." Kılıç kemerini beline dolayıp elini kabzasının üzerine koydu. Geldikleri yoldan geri dönmeye başladıklarında Aleka, Gregg'in hâlâ olduğu yerde durduğunu fark edip yanına gitti. "Neyi bekliyorsun?"

"Öldüğünü sanmıştım," dedi Gregg. Bunu daha kaç defa tekrarlayacağını bilmiyordu ama her defasında aklında dönüp duran bir suçluluktu. "Seni burada bıraktım. Belki de yeterince denemedim, bilmiyorum ama..."

"Ben biliyorum," dedi Aleka elini kaldırarak. Onu susturup yürümesi için omzundan itti. "Yakalanmadan beni taşıyabileceğine inansaydın arkada bırakmazdın. Seni suçlamıyorum ama eğer burada daha fazla oyalanıp Doryalara yeniden denek olursak kesinlikle benden kurtulamazsın."

"Senden kurtulmak istemiyorum ki," dedi Gregg ona bakarken.

"Kapa çeneni. Ne demek istediğimi anladın."

"Yürürken zorlanıyorsun."

"Müthiş gözlem yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişsin." Gregg'in ona cevap vermek yerine gülmesi Aleka'nın kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Espri yaptığımı sanmıyorum," dedi.

"Bunu çok özledim. Yani kafama kaya gibi fırlattığın sözlerini bile." Hissettiği kayıp acısının yok olacağını biliyordu. Ne de olsa Aleka burada, hayattaydı fakat yine de tamamen unutabileceğini sanmıyordu. İçinde öylesine büyük bir yıkım

oluşmuştu ki, onarmayı başarsa bile çatlaklar kapanmayacaktı. Ona sıkıca sarıldı ama peşlerinde olabilecekler yüzünden kısa tutmaları gereken bir kucaklaşmaydı. Gregg geri çekilirken Aleka'nın saçlarını öptü. "Yardım istiyor musun?"

"Yürüyemeyecek gibi olursam söylerim," dedi Aleka. Gregg'den bunu asla istemeyeceğini ikisi de biliyordu.

Tekneye ulaşana kadar mola vermemiş, su içmek için durmamış, arkalarına bile bakmamışlardı. İkinci kez bu sefer tam olarak çölden ayrılıyorlardı. Gregg suların içine girip tekneye çıktıktan sonra Aleka'ya elini uzattı. Aleka dirseğini kavradığında Gregg de kolunu tuttu. Onu yukarı çekerken Aleka'nın ne kadar zorlandığını görebiliyordu.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu bir kez daha.

"Oturmaya ve temiz suya ihtiyacım var," dedi Aleka. Yürümek için kendini zorladığında Gregg'in omzuna tutundu. Gregg kamaraya giderken yavaş hareket ediyordu. Aşağıya inen basamaklarda Aleka'nın belini kavrayıp döndürdü ve merdivenlerin bitimine bıraktı. "Pratiksin," dedi Aleka gülerek.

"Banyoyu kullan. Topraklara ulaşana kadar uyuyabilirsin."

"Yapmak istediğim son şey uzanmak ama sanırım başka seçeneğim yok."

Aleka banyoya girdiğinde Gregg çantasını alıp koltuğa oturdu. İçini karıştırırken Aleka'nın tişörtünü arıyordu. Sadece yanında olması için çantasına koyduğu tişörtün işe yarayacağını asla tahmin edemezdi. Yatak odasına girip tişörtü bırakarak dışarı çıktı.

Merdivenlerde duran Kyle elini tavana yaslayarak Gregg'e baktı. "Görünen o ki, ölü sanılan ama aslında hiç de ölü olmayan sevgililer senin olayın," dedi.

Gregg yatak odasının kapısını kapatıp mini buzdolabına yürüdü. "Doğrusunu istersen, bundan şikâyetçi olmamam lazım," dedi gülümseyerek. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı iki birayı açarken ayağıyla buzdolabını kapattı. "Teşekkür ederim," dedi Gregg şişelerden birini Kyle'a uzatıp. "Buraya tekrar

gelmek zorunda değildin. Hepimizi öldürteceğimden endişeliydim ama şu işe bak ki tam tersi oldu."

"Senin için mutluyum." Kyle koltuğa otururdu, şişeden büyük yudumlar alıp nefesini bıraktı. "Ve fark ettim ki çöllerden nefret ediyorum."

"Bramwell'le iletişime geçmeli miyiz?" Gregg karşısındaki koltuğa oturup bir ayağını tahta masaya yasladı. "Kolombiya kartelinin yeniden aktif olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Ona ne anlatacağız peki? M.E.L.I.P. denen kuruluşun doğaüstüleri kaçırdığını ve uyuşturucu satışı sayesinde üstün teknoloji kuracak kadar zengin olduklarını mı? O doğaüstülerden biri de sensin ve bu bir kez açığa çıktı mı, tüm büro gözlem altına alınır. Amirin olan Bramwell de öyle."

"Her şeyi anlatmak zorunda değiliz."

"Bramwell sadece anlattıklarımızla yetinmez, bunu biliyorsun. Daha fazlası olduğunu anlar ve her şekilde bunu öğrenir." Kollarını bacaklarına yaslamak için öne eğildi. "Bakılacak bir şey olduğunu bilmediğinde araştırılması imkânsız ama sadece birkaç günlük inceleme sayesinde Tess'le Amazon topraklarına geldik. M.E.L.I.P. haricinde insanlar Amazonları bilmiyor ve bence öyle de kalmalı. Bir kez FBI'yı bu işe karıştırdık mı devamı da gelir."

"Amazonların iyiliğini mi düşünüyorsun?"

"Senin iyiliğini düşünüyorum. Bir de sevdiğin kadının," dedi yatak odasını işaret ederek. Arkasına yaslanıp botlarını ayaklarının ucunu kullanarak çıkardı. "Ama lütfen bunu Aleka'ya söyleme. Kadın resmen korkudan ölmeme sebep olacak. Adrenalin sevdiğini biliyorum ama bence bu kadarı kalp sağlığı için hiç iyi değil."

"Kalp sağlığımın bozuk olduğu kesin." Gregg'in soğuk biradan aldığı her yudum duman islerini temizliyor, boğazının daha az kaşınmasını sağlıyordu.

Su sesi kesildiğinde Kyle ayağa kalktı. "Ben sizi yalnız bırakayım. Konuşacaklarınız vardır." Ayakkabılarını tekrar giymekle uğraşmadan dışarı çıktı.

Gregg boşalan şişeyi sallayıp içine baktıktan sonra yenisini almak için uzanıp dolabı açtı. Yeni bir savaşın içine girene kadar kendini biraz rahat bırakabilirdi. Eğer yeterince tehlikeli olmasa sarhoş olmayı bile deneyebilirdi. Elinde şişeyi tutarak başını geri yasladı. Tekne sakince iki yana sallanıyordu. Yola çıkmışlar fakat geldikleri kadar hızlı ilerlemiyorlardı. Gregg esneyip gözlerini ovuşturdu ve dalga seslerinin onu sakinleştirmesine izin verirken gözlerini kapadı.

*

Aleka kendi tişörtünü yatağın üzerinde bulduğunda anlam veremese de memnun olmuştu. Yüzünde dolaştırdığı havluyu kenara bıraktı. İç çamaşırlarını ve şortunu tekrar giymek zorunda kalmıştı. Pantolonuyla tişörtü yıkasa bile kullanılamayacak kadar yıpranmış durumdaydı. Kanlanmış, yanmış ve yırtılmıştı. Tişörtünü giydi, saçlarını kurtarıp üst yarısını topladı. Ayaklarının çıplak olmasına aldırmamıştı. Daha o yatağa bağlandığı ilk günden beri ayakkabısızdı zaten. Şimdi ayağı yeni yeni iyileşirken çorap bile giyebilecek durumda değildi.

Hafif aksak kapıya gidip sessizce açtı ve başını uzattı. Orada bir kalabalık göreceğini sanmıştı ama bayıltılmış gibi uyuyan Gregg'den başka kimse yoktu. Yerde, ayaklarının dibinde devrilmiş bir şişe vardı. Aleka merdivenlere yöneldi. Dışarı çıkmak, gün ışığını daha fazla görmek istiyordu.

Merdivenleri ayağını sürüyerek çıkıp güverteye yürüdü. Faythe onu gördüğünde oturduğu yerden kalktı, yardım için elini uzattı. Aleka destek alarak tahta sıraya oturdu. "Sanırım hepinize teşekkür etmem gerekiyor," dedi iki eliyle bacağını tutup düzeltirken.

"Ayağın kötü durumda," dedi Dena.

"Düzelir," dedi Aleka sadece. Yanağını kaşıyıp suya baktı. Gördüğü Deniz Kızı kuyruğunun Pamela'ya ait olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. "Herkes benim öldüğümü mü sanıyor?"

"Gözlerimizin önünde kan kusuyordun," dedi Kyle kollarını bağlarken.

"Sorulara cevap vermek yerine saçmalığını vurgulamak bir ajan geleneği falan mı?" dedi Aleka.

"Enerjinden hiçbir şey kaybetmemişsin." Maurice ona yaklaşıp yavaşça eğildi ve dokunmadan bileğini inceledi. "İstersen düzeltebilirim. Yerine oturtursam daha hızlı ve biçimli bir şekilde kaynar. Böyle beklediğin sürece yamuk bir ayağın olacak."

Aleka gözlerini ovuşturup derin bir soluk aldı. Okyanus esintisi hâlâ ıslak olan saçlarını uçururken ona hoş bir serinlik veriyordu. Maurice'e bakıp başını salladı ve iki eliyle birden tahta sıranın kenarlarını kavradı. "Çabuk yap," dedi.

"Ayağını neden kırdılar ki?" Maurice yere oturup dizinin arkasını tutarak düz bir şekilde uzatmasını sağladı ve ayağını kucağına aldı.

"Ben kırdım." Aleka acıyla yüzünü buruştururken hepsi dönüp ona baktığında omuz silkti. "Kurtulmam gerekiyordu. Beni yargılamayın," dedi. Maurice ayağını ileri çekip sağa çevirdiğinde Aleka kendini tutamadan bağırdı. Sadece çabuk değil, aynı zamanda beklenmedik de olmuştu.

Gregg çığlığı duyduğu an uyanıp güverteye çıktı. Ne olduğunu anlayana kadar neredeyse Maurice'e saldıracaktı. Çıkardığı sargı beziyle Aleka'nın ayağını saran Maurice omzunun üzerinden Gregg'e bakıp yaptığı işe geri döndü.

"Saldırıya uğradığımızı zannettim," dedi Gregg elini başının üzerinde dolaştırırken.

"Tamam, bu birkaç saatliğine idare edecektir," dedi Maurice.

Aleka başını sallayarak teşekkür ederken Gregg gidip yanına oturdu. "Daha iyi misin?"

"Sanırım," dedi Aleka arkasına yaslanırken. Arkadaşları diğer sıralara otururken, Aleka daha dik durmak için ellerinden destek alarak kendini yukarı itti. "Thalestris'e kim söyledi?" diye sordu kısa nefeslerin arasında.

"Kıyıya çok uzak olmayan bir yerde karargâh kuruldu. Yani Koperlerle Amazonlar ortak bir bölgede ve Doryaların binasına güvenli mesafede çadırlar yerleştirdiler. Biz kıyıya çıktığımızda eksikliğimizin fark edilmesi uzun sürmedi. Tabii neden eksik olduğumuzun anlaşılması da. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu."

"Sana kızdı, değil mi?"

"Haksız sayılmazdı, Aleka. Ben çağırdığım için oradaydın. Yakalanmaman gerekiyordu. Dahası, ne mızraklandığında seni taşıyabildim, ne de ölü olduğun halde seni yanımıza alabildik." Aleka onun söylediklerini belli ki anlamsız bulmuştu. İtiraz edecekken Gregg hayatta olmasından sonraki en önemli şeyi fark etti. "Nasıl oldu da seni yeniden hayata döndürdüler?"

"Rose'un çipleri etkisiz hale getirmeye çalışırken yaptığı şey bende işe yaramadı ya da etkisi kısa sürdü, bilmiyorum," dedi ellerini kucağına bırakarak. "Kalbimi durdurmaya çalıştıklarında buna fazla direndim. En azından öyle olduğunu söylediler. Tüm o kanlar bu yüzdendi. Beni bırakacağınızı biliyorlardı. Böylece hiç zahmete girmeden deneklerinden birini korudular."

"Biliyordum," dedi Gregg başını iki yana sallarken. "Ne olursa olsun seni taşımam gerektiğini biliyordum."

"Artık yapma, tamam mı? İkimiz de birçok hatalı karar vermiş olabiliriz ama bu onlardan biri değil. Seni suçlamıyorum."

Ellerini iki yanına bıraktığında küçük parmakları birbirine değmişti. Gregg tam rahatsız olmasını istemeyerek elini geri çekecekken Aleka parmağını onun küçük parmağına sardı ve öyle durdu. Önüne bakarken bunu sanki doğal bir şeymiş gibi yerine getirmişti. Gregg ne yaptığını anlamaya çalışarak onu izliyordu ama Aleka yüzüne bakmıyordu. İlk defa kendinden emin ve tereddütsüz bir adım atmıştı. Sadece küçük parmakları

birbirine sarılmış olsa da, kimsenin fark etmeyeceği bu ufak temas aslında devasa bir yöneliştı.

Topraklara ulaştıklarında sıcağın keskinliğini arkalarında bırakmışlardı. Onları karşılayan sert oynamayı seven bir kıştı. Sağanak yağmurun altında tekneden inip koşturarak çadırlara gitmeye başladılar.

Aleka ve Dena kraliçelerin olduğu çadıra girerken, diğerleri Rald ve Niobe'u buldu.

"Geri döndüğümüze göre," dedi Maurice elinde tuttuğu çantayı bırakırken. "Nereden başlıyoruz?"

"Yorgun değil misiniz?" diye sordu Niobe.

Hiçbiri bunu onaylamamasına rağmen Rald başını iki yana salladı. "Gregg ve sen," dedi Kyle'ı göstererek. "Silahlar konusunda bilginiz var. Yanılmıyorsam Doryaların sıradan korumalarından daha fazla." Gregg ve Kyle birbirine baktıktan sonra bunu kabullenerek omuz silktiler. Doryaların Amazon ya da Koperlere üstünlük sağlamalarının tek sebebi teknolojileriydi, süper yetenekli korumaları değil. "Eğer bunu yapabileceğinizi söylerseniz, eğitim vermenizi istiyoruz," dedi Rald masaya yaslanırken.

"Koperlerin ya da Amazonların silah kullanamayacağını düşündüğümden değil fakat bir sorunumuz var," dedi Gregg.

"Ne?"

"Kibir," diye yanıtladı Gregg basitçe. "Amazonlar da Koperler de silahlar için fazla iyi olduklarını, insanları bunlara gerek kalmadan yenebileceklerini düşünüyor. Hatta bana kalırsa onlarla savaşmayı bile küçültücü buluyorlar. Ateşli silahlar, kullanmasını bilmeyen kişilerin elinde saatli bombaya dönüşür. Savaş anında kendi takımlarını yaralayabilirler."

"Ayrıca silah kullanmak kas kuvvetine değil, refleks ve içgüdülere dayanır," dedi Kyle söze girerek. "Sorunlarını çözmek için ölümüne düello yapan bir ırk için uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Aklınıza bir fikir gelmiyor mu peki?" dedi Niobe.

"Eğitim için ne kadar süre verebilirsiniz?" Gregg hâlâ emin değildi fakat eğer istekli ve sabırlı olurlarsa Amazonları da Koperleri de bu konuda eğitebilirlerdi.

"Bu sizin alanınız." Belli ki Rald süre verebilecek kadar bilgi sahibi değildi. "Biz kullandığımız kılıç, balta ve mızrakları çocuklarımıza yürümeye başladıkları andan itibaren tanıtıyoruz. Bu yüzden size birkaç gün verirsem haksızlık olur."

"Öyleyse bize iki ay verin," dedi Gregg ve Kyle'a bakarak onun da hem fikir olduğunu garantiledi. "Ellerine silahları tutuşturup, *Hadi ateş edin!* diyemem. Önce kullandıkları şeyi tanımaları, anlamaları gerekiyor ve dürüst olalım, mekanik olan hiçbir şey bu ormanda hoş görülmüyor."

"Tüm Amazon ya da Koperlerin eğitimini üstlenmek yerine, daha mantıklı bir şey yapabiliriz," dedi Kyle. "Öncelikle nasıl baş edeceklerini görmek için her savaşçıya silah veririz. Birer birer elbette. Aralarından en iyilerini seçip onlar üzerinde yoğunlaşırız."

"Doryaları ateş hattıyla oyalayacak bir grup eğitmemiz akıllıca," dedi Gregg söylediklerini onaylayarak. "Böylece silahlı olanlar Doryaların ateşine karşılık verirken, kalan diğer savaşçılar rahatlıkla saldırıya geçip binaya yaklaşabilirler."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" dedi Rald ama sesinde belli bir rahatlama vardı. Sonunda açık bir yol görmenin huzuru.

"Kesinlikle," dedi Gregg tereddütsüz. "Tüm savaşçıları yarım bir şekilde eğitmek yerine, sadece bir kısmını ustalaştırmak bize avantaj sağlayacaktır. Myrina ve Thalestris de planı onaylarsa eğitime hemen başlarız. Yalnız bunun için daha fazla silah ve mermiye ihtiyacımız olacak."

"Kaynağı halledebiliriz. Ben Myrina ve Thalestris'le konuşacağım. En doğru kararın bu olduğunu anlayacaklardır. Ama özellikle ikiniz eğitime başlamadan önce gidip biraz uyuyun. Bu halde görünürken hiç kimseye inanç sağlamazsınız. Yıllardır sadece kılıç ve oklarla savaşmış olan kişilerin eline patlayan

bir şeyler vereceksek, güvenlerini kazanıp bunu sahiden yapabileceklerini göstermek zorundasınız."

Gregg uykuya ihtiyacını görmezden gelemezdi. Ayrıca acıkmıştı ve duş almak istiyordu. Yerleşkeye gitmek için Kyle'la birlikte çadırdan ayrıldılar. Hava hâlâ karanlık olsa da meşaleler sayesinde yollarını görebiliyorlardı. Sağanak yağmur dinmiş, yerini ısıran soğuk bir rüzgâra bırakmıştı.

"Eğitim sırasında sinirlenen biri üzerime nişan almaz, değil mi?" dedi Kyle elini başının üzerinde dolaştırarak yağmur damlalarını silkerken.

"Keşke hayır diyebilseydim."

"Güzel bir uyku öncesi ihtiyacım olan tek motivasyondu, teşekkürler."

Gregg, Rald'ın evine girmeden önce Tess'i kontrol etmişti. Sıkıldığından şikâyet edeceğini sanmıştı ama zamanının çoğunu çocuklarla geçirmiş, yerleşkeden birçok arkadaş edinmişti bile. Buraya böylesine hızlı uyum sağlaması Gregg'in gözünü korkutuyordu fakat öylesine yorgundu ki yeterince endişelenemedi bile. Odasına çıkıp tişörtünü üzerinden sıyırdı, ayakkabılarını çıkardı. Kendini yatağa bıraktığı an uykuya daldı.

Onu sadece birkaç saat süren uykusundan uyandıran kalabalığın gürültüsü olmuştu. Yastıkta başını yukarı kaydırarak pencereye baktığında, karanlık gökyüzünü aydınlatan meşaleleri gördü. Beyaz noktaları fark etmesi biraz uzun sürmüştü. Kar yağdığını uykusu açıldıktan sonra anladı.

Dışarısının aksine sessiz olan evden çıkıp kapının önünde durdu. Çadırların orada olması gereken herkes geri gelmiş, kılıçlarını kuşanmıştı. Daha fazla meşale hazırlayan bir grup köşeye toplanmıştı. Alanın ortasına yakılmış büyük ateş muhtemelen meşaleleri tutuşturmak içindi. *Sadece birkaç saat uyumak istemiştim ve hemen savaş kararı verilmiş,* diye söylendi içinden. Neden kimse durup düşünmüyordu? Rald'ın planı kraliçelere kabul ettiremediğini anladığında iç geçirdi.

Delbin'in evinden çıkan Aleka, Gregg'i gördüğünde ona doğru yürümeye başladı. Savaşa hazırlananlardan biri de oydu. Temizlenmiş ve kıyafetlerini yenilemişti. Hâlâ aksıyor olmasına rağmen ayağı daha iyi durumdaydı. Pantolonuna asılı duran kemerine uzun bir bıçak yerleştirmiş, kollarını sıkıca saran deri ceketini Niobe'dan almış olmalıydı. Saçlarının üst yarısını toplamış, birkaç tanesi ise yüzüne düşmüştü. Yayı sadakla beraber sırtında asılıydı.

Gregg'in yanına geldiğinde elini salladı. "Hazır mısın?" dedikten sonra kısaca kıyafetlerine baktı ve loş ışıkta onu daha iyi görmeye çalıştı. Kırışık bir pantolondan başka bir şey giymiyordu ve çıplak ayaklarla ormanda koşmak için uygun bir mevsim sayılmazdı. Aleka memnuniyetsizce burnunu kıvırdı. "Anlaşılan değilsin," dedi.

"Eğitim için biraz bekleyeceğimizi konuşmuştuk. Ne oluyor böyle?"

Aleka tek kaşını kaldırarak gözlerini ona çevirdi. "Ciddi misin?"

"Konuşurken öyle görünüyorduk," dedi Gregg kararsızca.

"Bunun savaşla bir ilgisi yok. Gerçi en az onun kadar korkutucu olduğunu söylemek zorundayım. Belki daha fazla," dedi iç geçirerek.

Gregg onun gergin olduğunu o zaman fark etti. Bir kavga söz konusuysa Aleka gergin olmazdı. Tam aksine, neşeli ve sabırsız davranırdı. "Neler oluyor sahiden?" dedi Gregg sıkılarak.

"Evleniyoruz. Eğer söylediklerinin arkasındaysan tabii," deyip başının yanına sertçe vurdu. Gregg'in gözleri ardına kadar açılırken kulağındaki çınlamayı umursamadan yeniden alana baktı. Evet, hâlâ savaşa gidiyormuş gibi görünüyorlardı. Aleka ellerini Gregg'in yüzü önünde birbirine vurdu. "Vazgeçtiysen hemen şimdi söyle. Bu utancı daha fazla taşımam ben de," dedi mırıldanarak.

Gregg ağzı açık bir halde Aleka'ya döndü. "Zorla mı evlendiriliyoruz? Ne utancından bahsediyorsun?" Aleka cevap

verecekken Gregg onu susturdu. "Söyleyeceklerinden korkuyorum. Lütfen konuşma." Nefesini bırakırken şaşkınlığını üzerinden attı ve birden Aleka'yı kendine çekerek ona sıkıca sarıldı. "Beni deli ediyorsun. Tabii ki seninle evleneceğim. Başka türlüsü mümkün olmazdı."

"Nefes alamıyorum. Geri çekil." Aleka karnına vurarak Gregg'i uzaklaştırdı. Yüzüne düşen saçları sabırsızca itip çenesini kaldırdı. "Gidip üzerine düzgün bir şeyler giy öyleyse. Koper olduğun gerçeğini değiştirmeyecek olsa da."

Aleka arkasını döndüğünde Gregg onu durdurarak evin içine çekti. "Mutlu görünmüyorsun ve bil diye söylüyorum, çölde bana geçiştirerek verdiğin sözün ciddi olduğunu düşünmemiştim. Yani sadece söz verdin diye..."

"Sen öyle düşünmedin ama ben düşündüm. Çok nadir kastetmediğim şeyleri söylerim ve bu onlardan biri değildi. Yansıtamasam da mutluyum. Sadece gerginim, çünkü..." deyip kısaca arkasına baktı. Gözlerini ormandan çekip Gregg'e dönerken omuz silkti. "Amazonlardan birkaçı gelecek. İkimizden biri ok yemeden töreni bitirebilirsek bence kendimizi şanslı saymalıyız. Bana bakışları hoşuma gitmiyor, dedektif."

Gregg yüzünü tutarak ona yaklaştı. Burnunun ucunu öpüp saçlarını tek tek yüzünden çekti. "Onların nasıl baktığını boş ver. Ben hayatım boyunca sana dünyadaki en değerli varlıkmışsın gibi bakacağım. Çünkü benim için öylesin ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Sen benim soğuk rüzgârımsın."

"Bölmek istemiyorum ama her şey hazır," dedi Tess hemen yanlarından. İkisi ayrılana kadar Gregg onun burada olduğunu fark etmemişti bile. Kaşlarını çattığında Tess ellerini salladı. "Tüm olay bana ait değil ama evleneceğin günü düzenlemek için yıllardır bekliyorum. O yüzden lütfen gidip üzerine bir şeyler giy," dedi. Gregg, Tess'in de kıyafet değiştirdiğini sonradan görmüştü. Buradaki kadınlardan bulabileceği şeyleri kullanmıştı. Gregg onu her zaman yüksek topuklu ayakkabı ve modaya uygun elbiseler içinde görmeye öylesine alışmıştı ki, gözlerine savaş boyası çeken kardeşi yabancı gelmişti.

"Amazonları uyarmam gerekiyor," dedi Aleka uzaklaşırken.

"Onlara bunun bir evlilik töreni olduğunu söylemeyi unutmuş olamazsın, değil mi?" diye bağırdı Gregg.

Aleka arkasını dönüp ona bakarken geri geri yürümeye devam ediyordu. "Buraya gelmelerini sağlamak bile ne demek, farkında mısın? Elbette söylemedim."

"Evlendiğim gün öleceğim demek." Gregg içeri girip yukarı çıktı. Giyecek düzgün bir şeyleri olduğundan emin değildi fakat öncesinde banyo yapması gerektiğini biliyordu. Suyun altına girip sakinleştiğinde gerçeklik bir kez daha ona çarptı. Evleniyordu. Birkaç dakika içerisinde. Üstelik Aleka'yla. Yan yana gelmesi imkânsız kelimeleri aynı zaman içinde yaşaması mucizeden farksızdı.

*

Vasyl kapıdan gelen sesleri duyduğunda yatak odasından çıkıyordu. Ne olduğunu anlamadan salona geçip kapıyı açtı. Hemen girişte duran iki koruma Cabe'le tartışıyordu. Vasyl'i gördüğünde söyleyeceklerine aldırmadan merdivenleri çıkan Cabe, onu engellemek isteyen korumalardan birini yumrukladı. Evlilik töreni için yapılan hazırlıklar yüzünden meydan öylesine gürültülüydü ki kimse bunu fark etmemişti bile.

Yumruk yiyen koruma karşılık verecekken Vasyl omzundan yakalayıp geri çekti ve diğerini de bakışlarıyla durdurdu. "Evde kalmamı sağlıyorsunuz, yanıma gelenlere karışma yetkiniz yok," diye hatırlattı.

"Evet, öyle." Adam dudağının kenarından akan kanı elinin tersiyle sildi. Gözlerinde taşmayı bekleyen öfkeyi yansıtıyordu. "Konuyu açmışken söylesene, Rald seni neden cezalandırıyor?"

"Cezalı değilim ve konumumu hâlâ koruyorum, Jax. O yüzden sen de kendi konumunun farkında olup üstlerini unutma." Kapıyı biraz daha açıp Cabe'e içeri girmesini işaret etti. Cabe gömleğini düzelterek kalan merdivenleri çıktı. Vasyl korumaları evin dışında bırakıp ona döndü.

Ne söyleyeceklerini bilemedikleri birkaç saniyelik tuhaf an gelip geçti. Cabe kelimelerle yeterince anlatamayacağı

minnettarlığını ona sarılarak gösterdi. "Teşekkür ederim," dedi sırtına vurarak. "Delbin olanları anlattı. Sana yaptıklarına..."

"Bana mı?" Vasyl geri çekilip Cabe'in omzunu tuttu. "Amazonların esiri olan sendin, hatırlıyor musun?"

"İstesem de unutabileceğimi sanmıyorum," dedi Cabe, Vasyl'in canını acıtan bir gülümsemeyle. "Beni öldürmemelerinin tek sebebinin sen olduğunu öğrendim. Ne diyeceğimi bilemiyorum, Vasyl. Bundan şüphelenmemiş değildim. Bana hiçbir açıklama yapmadıkları halde, hayatta kalmamı sağlayan şeyin sana yaptıkları şantaj olduğunu tahmin ediyordum ve zaman zaman hem kendimi hem de seni kurtarmak için ölmeyi diledim. Geldiğim gün bunları anlatmalıydın."

Vasyl o günü asla unutmayacağını biliyordu. Geçen onca zamanın ardından kardeşini canlı bir şekilde karşısında gördüğünde sevinci ve şaşkınlığı birbirine karışmıştı. Birbirlerine sarılmaları, yaşadıkları duygusal anlar ve hissettiği rahatlama duygusu asla unutulacak gibi değildi.

"Pes etmek istediğini anlıyorum ama muhtemelen bu sadece seni kurtarırdı. Amazonlar bana her türlü şantaj yapmaya devam ederdi." Yıllar boyunca tanıdıkları Amazonları düşünen iki kardeş fikirlerini doğrulayıp omuz silkti. Evet, kesinlikle bunu yaparlardı. "Otur hadi," dedi Vasyl onu koltuklara yönlendirerek. "Durumun olumlu tarafından bakacak olursan, çocuklarına anlatabileceğin güzel bir hikâyen var."

"Güzel mi?"

"Senin çocuklarından bahsediyorum. Buna bayılacaklarından eminim."

Cabe gülerek koltukta arkasına yaslandı. Vasyl ondan sadece dört yaş büyüktü ama bu Cabe'i korumasına asla engel olmamıştı. Amazonlar tarafından kaçırıldığında ya da daha çocukken kullandığı tahta kılıcı kırıldığında... Hiç fark etmeksizin Vasyl'in gölgesi Cabe'in üstünde olurdu.

"Üç yılın ardından geri döndüğümde bazı şeylerin değişmesini bekledim. Seninle Faythe'i birlikte göreceğimi sanıyordum."

"Bana tahmin edemeyeceğin kadar kızgın."

"Yaptığın şey açığa çıktığı için mi?"

Vasyl gözleri boşlukta dolaşırken "Hayır," dedi. "O da diğerleriyle birlikte öğrendi zaten."

"Faythe'e yalan mı söyledin?"

"Ne demek istiyorsan hepsini duyduğuma emin olabilirsin," dedi Vasyl onun daha fazla konuşmasına izin vermeden elini kaldırırken. "Hata yaptım, saklamamam gerekiyordu, güvenmeliydim. Biliyorum."

"Aptallık etmişsin."

"Bunu da duydum."

"Sahiden bana söyleyecek bir şey kalmamış," dedi Cabe neredeyse üzgünce. Vasyl'in bunu görmesi moralini biraz olsun yerine getirmişti. Küçük kardeşi derin izler, esaretinden kalma korkunç sırlar barındırıyor gibiydi ama düzeleceğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Cabe koltukta yan dönerek Vasyl'e baktı. "Yine de Faythe'le birlikte olmak kaderinizde var. Onun peşinden koşmayı bırakmamın tek sebebi bunu görmemdi."

Vasyl iç geçirdi. "Herkes gibi çocukken Faythe'e âşıktın. Bunu hatırlatıp durma." Faythe gizemli bir ülkeden gelen kahraman gibiydi. Hemen hemen aynı yaşta olan herkes ona hayranlık beslerdi. Bir süre boyunca Cabe bile Faythe'in peşine düşmüştü. Ama onun çocukluk hayranlığı Vasyl gibi geleceğe taşınmamış, arkadaşlık seviyesine çekilmişti. "Delbin bunu biliyor mu?"

"Çocukken Faythe'e tutulduğumu mu?" Cabe önemsizce omuz silkti. "Daha Faythe'le ikisini tanıştırırken bunu anlatıp gülmüştük. Senin aksine ben kadınımdan hiçbir şey gizlemem."

"Belki de seni engelleyen korumalara izin vermem gerekiyordu."

"Biraz güçten düşmüş olabilirim ama daha yeni doğmuş gibi görünen o çocuklar beni durduramazdı."

Vasyl hayatındaki tüm olumsuzlukların ortasındaki tek güzel şey olan kardeşine bakıp güldü. Pişman olması gerekiyordu. Ondan beklenen belki de buydu ama yaşadıkları bu an

her şeye değerdi. Rald'a, Maurice'e, hatta Faythe'e bile yalan söylemesine değerdi.

14. BÖLÜM
'YEMİN'

Gregg banyodan çıktığında Kyle onu bekliyordu. Arkadaşının üzerinde düzgün bir pantolonla gömlek vardı. Temizlenmiş, hatta tıraş bile olmuştu. "Bu gece evleneceğin kimin aklına gelirdi?" dedi Kyle ayağa kalkarak.

"Benim değil," dedi Gregg. Kendisi için bırakılmış olan kıyafetleri aldı. "Bunları sen mi ayarladın?"

"Faythe yardım etti. Sağdıcın ben olacağım, değil mi? Karakterinin değiştiği gibi en yakın arkadaşının da değişmediğini umuyorum."

"Güven bana, burada sağdıcın ne olduğunu bilen başka kimse yok ve evet, hâlâ en yakın arkadaşım sensin," deyip omzuna vurdu. Odasına geçip beline sardığı havluyu yatağın üzerine attı. Kyle ve Faythe'in seçtiği kıyafetler pantolon, gömlek, deri ceketten oluşuyordu. Daha önce Gregg'in görmediği kadar kaliteli bir dokusu vardı. En son botlarını giyerek dışarı çıktı.

"Prenslere benzemişsin. Daha karanlık bir versiyonu tabii." Kyle gülüp başını sallarken ona lazım olan bir diğer şeyi uzattı. "Sanırım bu Koper evliliklerinde gerekli."

Gregg kılıf içinde duran kılıcı aldı. Kemerini takarken,"Gidelim öyleyse," dedi.

"Tüm bu doğaüstü olaylarda yeniyim fakat Amazonların evlilik yapmadığını biliyorum. Aleka nasıl oldu da izin aldı?" diye sordu Kyle merdivenlerden inerken.

"Aleka'nın izin aldığını hiç sanmıyorum. Ayrıca Amazonlar evlilik yapıyor ama bu onlar için bir oyun gibi. Uzun sürmeyen ve sadece çoğalmak üzerine kurulu geçici bir durum. Koperlerin evlilikleri daha ciddi. İnsanlarınkinden bile."

"Yani evlendiğin zaman şiddetli geçimsizliği bahane edip ayrılamaz mısın?"

"Bizimki daha çok şiddetli geçimlilik. Bu yüzden böyle bir bahaneyi kullanabileceğimi sanmıyorum. Hem buna ihtiyacım olmayacak."

"Kendinden bu kadar emin olman senin için iyi."

"Kendimden çok Aleka'ya inanıyorum. Eğer bunu yapabileceğimize güvenmeseydi, hiçbir güç onun bu evliliği gerçekleştirmesini sağlayamazdı. Hissettiği duygular bile."

Bahçeye çıktıklarında yoğun bir kalabalıkla karşılaştılar. Gregg'in hazırlandığı süre boyunca daha fazla kişi gelmişti. Koperlerin bir kısmı Amazonlar gibi huzursuzdu ama sorun çıkartacak gibi görünmüyorlardı. Memnuniyetsiz birer misafir gibi davranıyorlardı. Asıl dikkat edilmesi gerekenler Amazonlardı. Onları Koper kadınlarından ayırt etmek Gregg için kolaydı. Duruş şekillerden bakışlarına kadar diğer kadınlara göre daha serttiler.

Aleka ayrı bir şekilde Thalestris'le konuşuyordu. Kadının ne düşündüğünü çözmek Gregg için zordu. Aleka ona her ne diyorsa Thalestris başıyla onaylıyordu. Aleka gülümseyip koluna dokunduktan sonra yanından ayrıldı. Uzaklaşmasına fırsat kalmadan Rein yanına yaklaşarak kulağına eğilmişti. Söylediği şeylerin pek de hoş olmadığı ikisinin de yüzünden okunuyordu.

"Sanırım bir sorun var," dedi Gregg.

"Araya giriyorum ama konuşabilir miyiz?"

Gregg tam Aleka'nın yanına gitmek üzereyken bir diğer Amazon kraliçesi olan Myrina'nın sesiyle duraksadı. Onu görmek için başını çevirdi. Demir işlemeli bir zırh giymiş olan kraliçenin tavrı her zamanki gibi otoriterdi. Gregg gitmesi gerektiğini belirtecekti ki Kyle sorun neyse ilgileneceğini söyleyip yanlarından ayrıldı. Ortağı, Aleka'dan çekiniyor olabilirdi ama anlaşılan Myrina'dan daha fazla korkuyordu. Anlaşılması güç değildi. Myrina'dan korkmamak için kendi canını umursamayacak kadar pervasız olmak gerekirdi.

"Evet," dedi Gregg ellerini arkasında bağlayarak.

"Buraya sadece birkaç Amazon'u, töreni engellemeyecek olanları getirmeye çalıştık. Fakat yine de aşırı bir müdahaleyle karşılaşabilirsiniz. Aleka'yla da konuştum ve sana da söylemek istedim. Ben ve Thalestris bu evliliği onaylıyoruz. Koperlerle ittifak kurmuşken bunu ilerletmek niyetindeyiz ve evlilikten daha iyi bir bağ kurulamaz."

"Teşekkür ederim." Gregg bir parça rahatladığını söylese yalan olmazdı. Amazonların ya da Koperlerin ne düşüneceğini umursamadığını iddia edebilirdi ama bu tamamen gerçek sayılmazdı. Onların düşüncelerinin sadece fikirler olarak kalmayacağını ve harekete geçmeleri gerektiği anlamına geldiğini biliyordu. En azından şimdiden sonra bu hareketleri itaatsizlik anlamına gelecekti. Gregg'in gözü kalabalıkta dolaşırken "Asteria da burada mı?" dedi.

"Evet," dedi Myrina başını eğerek gülümserken. Boğazını temizleyip Amazonların arasındaki kadını işaret etti. "Evliliğini destekleyenlerden, hatta buna sevinen birkaç kişiden biri. Gregg!"

"Efendim."

"Bunu yapmam ne kadar uygun bilmiyorum ama," deyip cebinden bir yüzük çıkardı. "Tüm bu şeylerin aceleye geldiğinin farkındayım ve eminim yüzük gibi şeyleri düşünecek vaktiniz olmamıştır."

Gregg yüzüğü alıp meşalelerin kırmızı ışığı altında inceledi. Birbirine dolanan ince iplerden oluşmuş gibi görünen yüzük demirdendi. Kısa bir süre önce temizlenip parlatılmıştı. "Değerli bir şey, değil mi? Sanırım almam uygun olmaz," dedi geri uzatarak.

"Alman çok uygun olur. Bu benim evlilik yüzüğümdü." Gregg'in elini tutarak yüzüğü kabul etmesini sağladı. "Tahmin edebileceğin gibi kısa bir evlilik oldu fakat bir anı olarak bunu saklıyordum. Eminim Aleka'nın hoşuna gidecektir. Ya da gitmez, bilmiyorum. O kızı anlamak biraz zor," dedi yüzünde karmaşık bir ifadeyle.

Gregg gülerek başını salladı. "Evet, öyle. Ama bunu seveceğinden eminim. Teşekkür ederim."

"Güzel ve şey... tebrik ederim. Başınıza gelenlerden sonra mutlu olmayı hak ediyorsunuz."

Myrina uzaklaşıp Amazonların yanına çekilirken, Tess uzaktan ona el sallayıp artık yürümesini işaret etti. Gregg yüzüğü avucunun içinde tutarak, kalabalığın arasına yürümeye başladı. Dallarına gaz lambaları asılı ve her yerden daha fazla aydınlatılmış olan alana giderken Rald onu bekliyordu. Anlaşılan evliliklerini gerçekleştiren Rald olacaktı. Birkaç basamakla yanına çıkılan yüksek platform oluşturmuşlar, böylece seyircilerin her şeyi görebilmesini garantilemişlerdi. Gregg buradaki herkesin izlemek istediği bir an yaşamadıklarını biliyordu.

Basamakları çıkıp kalabalığa döndüğünde en önlerde duran Kyle ve Tess'i gördü. Hemen yanlarında ise diğer tüm arkadaşları vardı. Delbin'in yanındaki adamı fark etmiş ama kim olduğunu çıkaramamıştı. Dikkati Aleka'yı gördüğünde dağıldı.

Heyecanını metreler öteden fark edebiliyordu. Özenle seçilmiş savaşçı kıyafetlerinin üzerine pelerin almıştı. Yağan kar düşünülecek olursa mantıklı da davranmıştı. Çok sert bir rüzgâr yoktu fakat kar yoğunlaşarak üzerlerine yağmaya devam ediyordu. Aleka basamakları çıkıp Rald'ın diğer yanında durduğunda yüz yüze döndüler.

"Şimdiye kadar kimse ölmedi," dedi Aleka fısıldayarak. "Harika gidiyoruz yani."

"Sessiz olun, evlenmek üzeresiniz," dedi Rald kaşlarını çatarak. "Pekâlâ," derken bu sefer konuklara sesleniyordu. "Bu alışıldık bir törenmiş gibi davranmamız gerekmiyor. İlk defa onaylanmış ve kayıtlara geçecek olan bir Amazon-Koper evliliği için buradayız. Amazonların iki kraliçesi ve ben bu birlikteliği kabul gördük. İttifakımız için atılmış doğru adımlardan biri. Hayran olduğum bir kadın zamanında bana *'Toplum dinamiklerden oluşmaktadır,'* demişti. *'Doğada her şeyin bir zıttı olmalıdır. Eşsiz olan şey kaybolmaya mahkûmdur.'* Bu yüzden dinamiklerimizi kurmak, farklılıklarımızı kabul etmek ve bunlarla yaşamayı öğrenmek zorundayız."

Gregg ve Aleka birbirine bakarken Rald'ın sözlerini dinlemekten çok, törenin tamamlanması için sabırsızlanıyorlardı. Şimdiye kadar hayatlarında çok az şey kolaydı ve bunun da onlardan biri olmasını istiyorlardı.

"Hayatımız yalnız başına yaşamak ve ölmek için çok uzun," dedi Rald ikisinin elini de teker teker tutarken. "Hiç kimse ölümsüz değildir ama adımızı yaşatmak mümkündür. Bunu sağlamanın en güzel yolu ise aile kurmaktır." Gregg ve Aleka'nın elini üst üste koydu. "Sizlerin önünde bu iki cesur savaşçının kalplerini ve ruhlarını bağlıyorum. Onları kabul edin, onlar için savaşın."

"Törenin tam olarak nasıl devam etmesi gerektiğini bilmiyorum ama söylemek istediğim birkaç şey var," dedi Gregg. Rald başını sallayıp geri çekildiğinde Gregg, Aleka'ya bir adım daha yaklaştı. Elini avucunun içinde tutup parmaklarını severken gözlerine bakıyordu. "Yaptığımız şeyin kolay olmadığını biliyorum. Sadece evlendik diye bize karşı gelecekler olmasa bile, cesaret ve fedakârlık isteyen bir şeyi başlatıyoruz. Rahat ve güvenli olmayacak. Buna rağmen yapmak istediğim başka hiçbir şey yok. Seni gördüğüm an değil, tanıdıkça sevdim. Ve bu, kalbinin yüzünden daha güzel olduğu anlamına geliyor.

Yaşadığım süre boyunca kalbine bakmayı asla bırakmayacağım." Sözlerini bitirirken Myrina'nın ona verdiği yüzüğü parmağına geçirdi.

Aleka dudaklarını aralamış, şaşkın bir halde önce yüzüğe sonra tekrar Gregg'e baktı. Yumuşak ışığın altında gözlerindeki yaşlar parlıyordu. Dudaklarını ıslatıp nefesini bıraktı. "Sana verebileceğim tek söz, bu andan itibaren ikimiz için yaşayacağım," dedi Aleka sessizce. Gregg'in elini daha sıkı tutarak titremesini bastırmaya çalıştı. "Bu yolu seçtiğim için utanmıyorum ve asla pişman olmayacağım. Herkes aksini düşünse bile ben bize inanmaya devam edeceğim."

Gregg onu öpmeye çok yakındı. Yüzleri karşılıklı dururken aralarında sadece bir nefeslik mesafe vardı fakat şimdiye kadar tek bir kötü söz bile duymamışken şanslarını zorlamak istemiyordu. Bu yüzden onu öpmeyi daha sakin bir zamana bıraktı.

"Bana söylettiğin şu laflara bak," dedi Aleka fısıltıyla.

Yüzündeki keyifli ifade Gregg'in kahkaha atmasına sebep oldu. Aleka o an gülümsedi. Gregg donup kalmıştı. Aleka'nın sadece dudakları yukarı doğru kıvrılmamış, gözlerinin içi parlamıştı. Yalnızca hayatını değil, ruhundan bir parçayı da Gregg'e sunuyor gibiydi. Öylesine açık, öylesine berraktı ki, kimse başka birine böyle bakmamalıydı.

Gregg ne olacağını umursamadan Aleka'ya sarıldı. Bir elini başının arkasına koyup kollarının arasına aldığı kadın eşiydi. Buna inanabileceği bir an gelecek miydi bilmiyordu bile. Aleka'nın saçlarını öpüp yanağını başına yasladı. Karların soğuttuğu tenine Aleka'nın sıcak nefesi çarpıyordu.

Duygulardan körelmiş bir haldeyken olan biteni fark edemedikleri için üzerlerine uçan oktan onları koruyan Rald olmuştu. İkisini tutup yere eğdiğinde kalabalıktan yoğun bir gürültü yükseliyordu.

"Sanırım kutlamaya başlayabiliriz," dedi Aleka okun geldiği tarafa bakarken. "Bunu almamda bir sakınca var mı?" derken Gregg'in kılıcını çekti.

"Ciddi misin?"

"Ne var? Bir Amazon'la evleniyorsun ve törenin kan dökülmeden tamamlanmasını mı bekliyorsun?" Eldivenli eliyle yerden destek alarak aşağıya kaydı. "Hemen dönerim," derken çoktan okun çıktığı yöne koşmaya başlamıştı.

Onunla birlikte Rein, Asteria ve birkaç Koper de ormana yönelmişti. Gregg, Tess'in yanına giderken Rald hiç kimsenin dağılmamasını rica etti. Gereğinden fazla kişinin takibe katılmasını istemiyorlardı. Gregg oku atan kişi için tuhaf bir acıma hissetti. Kurtulma şansı pek de yüksek değildi. Çok geçmeden herkes kendi aralarında gruplar oluşturmuş, sohbete dalmıştı. Alanda dolaşan birkaç genç kız içki dağıtma görevini üstlenmişti. Gregg eline tutuşturulan bakır bardaktan küçük bir yudum tattı. İçtiği hiçbir şeye benzemeyen yoğun bir aroması vardı. Alkollü olup olmadığını anlamamıştı fakat tadının güzelliği konusunda emindi.

"Gregg," dedi Delbin bir adamla yanına gelirken. "Cabe'le tanışma fırsatın olmadı." Nişanlısına bakarak gülümsemesi, Gregg'in Delbin'de şimdiye kadar şahit olduğu en mutlu ve heyecanlı ifadeydi. "Bu Gregg. Sana bahsetmiştim."

"Evet, beni kurtarma görevini üstlenen," dedi Cabe. Elini uzatıp sağlam bir şekilde tokalaştı. Sadece beş saniye süren sessizlikte ikisi de yakalayabileceği ipuçlarını gözlemişti. Gregg, Cabe'in onayından geçmiş olmalıydı ki, diğer eliyle de koluna dokunup geri çekildi. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de öyle." Normal birine göre daha kuşkulu bakışlara sahip olsa da, Cabe'i anlayabiliyordu. Amazonların esiri olmuş, üstelik hayatta kalmıştı. Bir Koper olarak bile kaldırması güç mücadelelerdendi. "Anlaşılan kurtarma görevini benim haricimde başka biri daha üstlenmiş." Cabe'le konuşurken göz ucuyla Tess'in uzaklaştığını fark etti. Faythe'in yanına gittiğini görünce onu durdurmaktan vazgeçti. "Vasyl'le görüştünüz mü?"

"Bir tür göz hapsinde ama konuşabildik. Rald'ın onu gerçek suçlu olarak gördüğünü zannetmiyorum. Sadece eğer ceza

verilmezse, yaptığı şeyin yanlışlığını kabul etmemesinden endişeleniyor bence."

Gregg'in düşünceleri de hemen hemen aynıydı. Çocukları Vasyl'e emanet ettiğine göre onu hâlâ aileden görüyor olmalıydı. Güvenmediği biriyle çocuklarını yalnız bırakacak biri değildi Rald. "Delbin senden pek bahsetmedi fakat Cadillac'ını tamir etmemi istemişti. Bir türlü fırsat olmadı. Bilirsin işte, Amazonlar, savaş ve Doryalar yüzünden."

"Oldukça yorucu görünüyor," dedi Cabe gülerek. Gregg'le konuşup Delbin'in elini tutuyor olsa da gözleri sürekli Amazonların üzerinde dolaşıyordu. Kaçırıldığı kişilerle aynı ortamda bulunmak onun için tahmin edilmesi zor bir gerilim yaratıyordu.

"Demek her şeyi evlenebilmek için yaptın," dedi birden aralarına gelen Larv. Annesi Myrina'nınkine benzeyen bir kıyafet giymişti. Deriden oluşan pantolonu ve demir işlemeli zırhı içinde tehditkâr görünüyordu. Bir elinde içki bardağını tutarken, diğer elini cebine sıkıştırmıştı.

"O kadar açık mı veriyordum?" dedi Gregg.

"Buradaki birkaç kişi hariç kimse senin Aleka'ya ilgi duyduğunu fark etmedi bile ya da bunu görmezden geldiler. Bu daha olası görünüyor," deyip etrafına bakındı. "Aleka hâlâ oku atanın peşinde mi? Oldukça inatçı ve kindar, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin."

"Delbin'in evine eşyalarımı taşıdım," dedi Tess koşturarak yanlarına geldiğinde. "Kutlamadan sonra herkes çadırlara geri dönecek ve Dorya sorunu bitene kadar burada hayatlarına devam edeceklermiş gibi görünmüyor." Larv'ı fark ederek ona döndü ve elini uzattı. "Tess," dedi.

Larv, Tess'in eline birkaç saniye boyunca baktıktan sonra yapması gerekeni kavrayıp elini sıktı. "İsmim Larv," dedi.

"Sanırım seni ilk defa görüyorum. Arkadaş mısınız?" derken gözlerini üzerinden ayırmadan bardağını dudaklarına götürdü.

"Myrina'nın kızı," diye açıkladı Gregg. "Bir kez karşı karşıya, bir kez de yan yana çatıştık. İlki pek eğlenceli değildi. Beni kolumdan bıçakladı."

Tess'in gözleri ardına kadar açılırken Larv önemsizce elini salladı. "Annem için casusluk yapıyordum ve izleyen gözlere karşı konumumu korumak istedim. Hepsi bu. Ayrıca izi bile kalmamıştır," derken bıçağı sapladığı yere yumruk attı. Gregg acı belirtisi göstermediğinde Larv güldü. "Gördün mü? Kardeşin sağlam."

"Buralardaki herkes yalancı mı?" dedi Tess.

"Ne kadar doğru söylediğini bilemezsin." Kolunu ona dolayıp yürümeye başladılar. "İçkiyi fazla kaçırmayacaksın, değil mi?" dedi başını eğerken. Tess eliyle onu itip homurdandı. "Sadece söylüyorum," diye ısrar etti Gregg. "Buranın hapishaneleri ağaçların tepesindeki kafeslerden oluşuyor ve kefaret ödeyerek seni çıkaramam. Kendi kefaretini kendin ödersin ve muhtemelen bunun için hayatından olursun."

"Ne kadar ciddi olduğunu anladım," dedi Tess iç geçirerek. "Burası korkutucu, ilkel ve vahşi kurallarla yönetilen bir yer. Sorumsuzca davranmamdan bu kadar kaygılandığını sürekli belirtmene gerek yok."

"Seni korumaya çalışıyorum."

"Biliyorum," dedi Tess mırıltıyla. "Teşekkür ederim. Demek istediğim..."

Gregg onun neden sustuğunu anlamak için bakışlarını takip ettiğinde Dena'yı gördü. Dena, Tess'i görmezden gelemeyeceğini anladığında yürümeye başladı. Bir elinde bardağı duruyordu ve cam gibi gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla ilk içkisi değildi. Dena'nın alkole dayanıklı bir yapısı yoktu fakat sınırları zorlamayı severdi. Birliktelerken birçok kez sarhoş olmanın kenarında dolaşmış ama hiçbir zaman kontrolünü kaybetmemişti.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi Dena saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. Sonrasında saçları yine yüzüne düşmüştü. Gregg'in bir zamanlar keyif aldığı en büyük şeylerden

biri saçlarını düzeltmekti. Onun da bundan ne kadar hoşlandığını biliyordu. "Daha iyi misin?" diye sordu Dena.

"Yangından sonra neler olduğunu biliyor musun?" dedi Tess cevap vermek yerine. Gregg kardeşini uyarmak üzereydi ama Tess konuşmak istediğine karar vermişti. "Hepimiz hayatlarımızı öylece bırakıp başka bir şehre yerleştik. Haftalarca, aylarca Gregg'i depresyondan çıkarmak için uğraştık."

"Depresyonda değildim."

"Evet, öyleydin!" dedi Tess, Gregg'e bakarak ve yeniden Dena'ya döndü. "Biraz boş zamanım vardı ve araştırma yaptım. Bir görevdeydin, biliyorum. Amaçlarının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama sen işini yapıp ortadan kaybolduktan sonra, yarattığın pisliği biz temizledik."

"Bu kadar yeter," dedi Gregg daha fazla konuşmasını istemeden. "Gidip Faythe ve Maurice'in yanında dur," derken arkadaşlarını işaret etti. Tess, Dena'nın üzerinden bakışlarını zorlukla ayırıp uzaklaştı.

"Hak etmediğim şeyler söylemedi."

"Biliyorum ama bugünü batırmak istemiyorum." Gregg'in gözleri kalabalıkta dolaşıyor, Aleka'yı arıyordu. Hâlâ avdan dönmemişti. Kaşlarını çatıp Dena'ya baktı. "Myrina'nın seni neden benim yanıma yolladığını öğrenebildin mi?"

"Senin Myrina'nın ya da Asteria'nın oğlu olduğunu düşünüyordum. Hâlâ düşünüyorum. Amazonlar doğurdukları erkek çocukları öldürmesi için Myrina'ya veriyorlardı. Myrina da öldürmeyip buraya getiriyordu fakat nedense senin insanların arasında olmanı istedi. Asteria ve Myrina birbirinden hiçbir şey saklamaz. Bu yüzden onlardan birinden öğrenebilirim."

"Öz annemin Asteria olduğunu sanıyorum ama henüz sorma fırsatını bulamadım. Blacksburg'den ne zaman ayrılman gerektiğine Myrina mı karar verdi?"

"Öylece kaçmak yerine kendimi ölü gibi göstermemin tek sebebi sen değildin, Gregg. Gidişimi kalıcı kılmak zorundaydım, çünkü geri dönmek istediğimde bir şey beni engellemeliydi.

Daha önce söylediklerinde haksız sayılmazsın. Hissettiğimiz duygular karşılıklıydı. Bunu benim yapmamam gerekiyordu. Kendimi inanılmaz bir hayalle kandırıp görevi boş verdim."

"Daha kısa sürede yanımdan ayrılabilir miydin?"

"Bir seneden sonra evet, yanından ayrılabilirdim ama sadece birkaç ay içinde asıl amacımı kaybetmiştim zaten," dedi omuz silkerek. Gözlerinde anıların tatlı hüzünlü yaşları vardı. "Nasıl âşık olmazdım ki? Eğlenceli, hayat dolu ve sevecendin. Bir Amazon olabilirim ama hâlâ kalbim var."

"Amacını sana hatırlatan ne oldu peki?" dedi Gregg merakla. Dena Amazonlardan tamamen kopmuş gibiydi. Geçirdikleri yıllar boyunca Gregg'le insanca vakit geçirmiş, insanca yaşamıştı. Erkeklerin arasında olmaya aldırmamış, kulüplere gidip dans bile etmişlerdi.

Dena bardağına bakıp kalanları içtikten sonra dilini dudaklarında dolaştırdı. "Hamilelik," dedi kısaca. Gregg'in yüzündeki şoku gördüğünde elini salladı ve hızlıca açıkladı. "Özür dilerim. Yanlış yerden başladım. Hamile değildim. Sadece öyle olduğumu sandım ve bu üzerime soğuk su atılması gibiydi. Beni hayalimden uyandırdı. Bir aile kurmamıza asla izin vermezlerdi. Öyle ya da böyle hepimiz ölürdük. Ben bunu göze alamadım."

Gregg bir zamanlar Dena'yla ikisinin çocuğu olmasını ne kadar istediğini hatırlıyordu. Sadece evlenmelerini değil, aile olmalarını da umut etmişti. Şimdiyse geçmişte böyle bir şeyin olma ihtimali Gregg'i dehşete düşürüyordu. "Seni affettim, Dena. Oldukça tehlikeli ama yeni bir hayata başlıyorum. Aleka en iyisini hak ediyor. Bu yüzden sen dâhil kimseye nefret duymak istemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Dena gülümseyerek başını sallarken. "Umarım çok mutlu olursun."

Dena başka bir yere giderken Gregg, Aleka'yı görüp rahatladı. Üzerindeki pelerini çıkarmış, ucundan kan damlayan kılıcı hâlâ elinde tutuyordu. Yorgun halde taş sıralardan birine

oturdu. Gregg yanına geçerken kılıcı alıp temizledi ve belindeki kılıfa yerleştirdi. "Nefret suçlusunu bulabildiniz mi?"

"Evet ama elimizden kaçırdık ve bana ufak bir hatıra bıraktı," deyip karanlıkta görünmeyen şeyi fark etmesini sağladı. Yırtılmış pantolonu yaradan akan kanla kirleniyordu.

"Ayağın zaten kötü haldeyken bunu yapmamalıydın." Gregg yere eğilip kumaşı çektiğinde pençe izini gördü. "Kendi kızlarını neden çağırmadın?"

"Bu bölgede çok fazla sırtlan var. Sorun çıkmasını istemedim."

"Aleka," dedi karşılarına doğru gelen Myrina. "İlk dönen sensin. Kim olduğunu görebildiniz mi?"

"Glauce'du."

Gregg yüzünü ovuşturup iç geçirdi. Bu durumda ok tam olarak Gregg'i hedef almış olmalıydı. Amazonlarla tanışma sebebi olan Glauce uzun zamandır Gregg'i öldürmek istiyordu fakat çıkan iç isyandan sonra onun kontrol altına alındığını sanmıştı.

"Zindandan kaçmış mı?" dedi Myrina burnundan öfke dolu bir şekilde solurken. "Onu yeterince cezalandırmadığımı mı düşünüyor?"

"Şu anda daha önemli bir sorunumuz var," dedi Gregg. Glauce'la karşılaşmak bir yana, bir daha onu düşünmek bile istemiyordu. "Aleka ve ben daha önceden kaldığımız yerde devam edemeyiz. Bu yüzden bir ev bulmalıyız," deyip Aleka'ya döndü. "Herhangi bir fikrin var mı?"

Aleka başını iki yana sallarken Myrina "Benim evimde yaşayabilirsiniz," dedi.

"Kulenin ikimiz için uygun bir ortam olacağını sanmıyorum," dedi Aleka bacağını tutarak çekerken.

"Kuleden bahsetmiyorum. Evlendiğim sırada kaldığım bir yer vardı. Buradan da Amazonlardan da yeterince uzakta. Ayrıca konumunun saklı olması avantajınıza. Hemen şimdi sizi oraya götürebilirim."

Gregg fikrini almak için Aleka'ya baktı. Ormanda bildikleri iki yerleşkenin tamamı ya Koperlerden, ya da Amazonlardan

oluşuyordu. İkisinde de huzur bulamayacaklarının farkındaydılar. En hoşgörülü olan bile gözlerini uzak tutamayacaktı. Kendilerine ait bir ev yapabilirlerdi fakat bunun zaman alacağı ortadaydı ve ikisi de bu zamanı çadırda geçirmek istemiyordu.

"Savaş süresince herkesle beraber karargâhta bulunmalıyız," dedi Aleka ve Myrina'ya bakarak devam etti. "Ama sonrasında kendi evimizi yapana kadar bahsettiğin yerde kalabiliriz. Başka bir yol mümkün görünmüyor."

"Gidelim öyleyse," dedi Gregg ayağa kalkarken. Koperleri ve onlarla birlikte olmayı seviyordu fakat bazen aşırı sabit fikirli davranabiliyorlardı. Bu yüzden içlerinden birinin Glauce gibi nefret suçu işlemeyeceğinin garantisini veremezdi. Bu olmadan önce ayrılmaları en güvenlisiydi. Çadırlarda geçirecekleri süre yeterince zorlu olacaktı zaten.

Yola çıkmadan önce Tess ve Kyle'ın yanına uğrayan Gregg onlara durumu açıkladı. Sonra da Rald'ın yanına gitmiş ve eğitime yarın başlayacaklarının haberini vermişti. Rald bu kadar çabuk başlayacaklarına şaşırsa da memnun kalmıştı. Gregg için sorun yoktu. Balayına çıkmayı düşünmemişlerdi zaten.

Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından onları çok da zorlamayan bir yokuş tırmandılar. En tepeye çıktıklarında evi görmüşlerdi. Yokuşun diğer tarafında, aşağıdaydı. Taş evi ağaçlar çevrelemiş, onu doğadan bir parça haline getirmişti. Öylesine güzel görünüyordu ki, Gregg Myrina'nın bu evden vazgeçtiğine inanamadı.

"Uzun zamandır buraya gelmemiştim," dedi Myrina gülümseyerek. İkisine dönerek başıyla evi gösterdi. "Anahtarları kapının altındaki girintide bulacaksınız. Bu evi arkamda bırakmış olsam da bana büyük bir şans getirmişti," derken Gregg'e bakıyordu. "Umarım sizin için de aynısı olur."

"Evlendiğini hatırlamıyorum doğrusu," dedi Aleka evi incelerken. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla o da evi sevmişti.

"Sen henüz doğmadan olup biten bir şeydi. Her neyse... Keyfinize bakın ve yarın zamanında eğitimde olun. İyi geceler," deyip onları yalnız bıraktı.

"Sanırım hâlâ şoktayım," dedi Gregg.

"Topraklara geldiğimiz akşam evlenmemizi istediğini söylemiştin. İkimizin de tekrar burada olduğumuz akşam buydu."

Gregg anahtarı alıp doğrulduğunda ona baktı. O sıcak çatışma anında ettiği evlilik teklifinin her bir saniyesini hatırlıyordu. Asıl şaşırtıcı olan şey, Aleka'nın da hatırlamasıydı. Duygusallığıyla meşhur değildi ne de olsa. Dahası, onunla evleneceğini söylediğinde Gregg geçiştiriyor sanmıştı fakat Aleka bu konuda ölümcül derecede ciddi çıkmıştı.

"Aklından geçenlere hayranım." Gregg önüne dönüp tahta kapıyı açtı. Gıcırdayan kapı onları karşılayan tek sesti. Giriş direkt olarak salona bağlanıyordu. Az sayıdaki mobilyanın üzerleri örtülmüştü. Sanki Myrina buradan ayrılırken geri dönmeyi planlamış gibi görünüyordu. Aleka yanından geçip içeri girecekken Gregg kolunu uzatıp onu durdurdu.

"Ne? Ne oldu?" dedi Aleka savunmaya geçerek.

Gregg kulağını kaşırken omuz silkti. "Seni taşımam gerekiyor," dedi.

"Ayağım iyi durumda ve kesikler o kadar da kötü değil. Yürüyebilirim. Ayrıca ormandaki yolculuk tamamlanmışken bunu şimdi önermen bir hayli tuhaf."

"İnsan gelenekleri. Katlanmak zorundasın," deyip eğildi ve itiraz etmesine aldırmadan kucağına aldı. Aleka dengede durmak için omzuna tutunurken Gregg içeri girdi. Yürümeye devam etmeden önce Aleka uzanıp kapıyı kapatmıştı. Gregg kapılara tek tek bakarken etrafında dönüyordu. "Sanırım önce evi tanımalıydık," dedi.

Aleka gülerek onun ensesini tuttu. Parmak uçları saçlarını okşarken gözleri evde dolaşıyordu. "Önce banyoyu bulmamız mümkün mü? Kandan arınmam gerekiyor ve sana sormak istediğim birkaç şey var."

"Nedir?" dedi Gregg biraz daha yürüyüp onu yere bırakırken.

Aleka yavaşça ceketini çıkardı. "Mesela beni almak için çöle nasıl olur da Dena'yla gelirsin, tüm yolculuk boyunca ne yaşadınız da seni öylesine merak edip boynuna atladı ve ben üzerimize ok fırlatan kişinin peşinde koşarken sen onunla ne konuşuyordun?" Koltuğu örten çarşafları gelişigüzel yere atıp oturdu ve botlarını çıkarırken gözlerini Gregg'e dikti. "Cevap verecek misin?"

"Tamam," dedi Gregg ve karşısındaki küçük masaya oturdu. Tahta masa ağırlığına itiraz ederek gıcırdasa da yeterince sağlam görünüyordu. "Onu yanıma aldım, çünkü ateşli silah kullanmayı bilen tek Amazon'du ve tahmin edersin ki çöldeyken buna ihtiyacım vardı. Yolculuk sırasında aramızda hiçbir şey yaşanmadı. Öldüğünü sandığımdan beri başka kimseyi düşünemeyecek kadar zihnim seninle meşguldü. Törende olmasının uygunsuz kaçtığının farkındayım ama inan bana hiçbir şey dikkatimi senden koparamaz."

Aleka botlarını kenara bırakıp neredeyse tamamen iyileşmiş olan ayağını dizine yasladı. "Problem çıkarmak istemiyorum. Özellikle bugün. Belki sadece bugün," diye kendi kendine kabul etti. "Ama ondan hoşlanmıyorum, dedektif. Ben bunu dürüstçe yapamazken, onun sana bakışlarındaki yakınlık sinirlerimi bozuyor."

"O zaman neyse ki seninle evlendim, değil mi?" dedi Gregg gülümseyerek ellerini tutarken.

"Aptallık edip kendini ölü gibi göstermeseydi onunla evli olacaktın."

"Her zaman seçimlerinle yaşadığını söylersin. Kimseyi memnun etmek zorunda değilsindir. Hatta bazen kendini bile. Ama bir seçim yapar ve buna uyarsın. Sonucu seni mutsuz etse de, bu senin seçimindir. Başkasının doğruları değil, senin gerçeğin. Dena'nın bir zamanlar benim doğrum olduğunu inkâr edemem ama gerçeğim sensin ve bu her zaman böyle kalacak." Aleka yeniden konuşacaktı ki Gregg başını sallayarak onu susturdu.

"Daha birkaç saat önce yemin ederken bizim için bu yolu seçtiğini söyledin. Zaman zaman ikimiz de mutsuz olacağız ama inan bana keyif aldığımız anlar daha fazla olacak. Bu yüzden," derken ayağa kalkıp onu da beraberinde çekti. "Daha başlangıçta bunu mahvetmeyelim, olur mu? Burada sadece ikimiz varız."

"Bazen ikna edici olabiliyorsun," diye kabullendi Aleka iç geçirerek. Ellerini kaldırıp hafifçe çektikten sonra daha kararlı bir şekilde Gregg'in yüzüne dokundu. "Kendime artık bunun ne kadar doğru ya da yanlış olduğunu söylemek zorunda değilim. Seni sevmek doğru hissettiriyor ve bunun yanlış gösterilmesine izin vermeyeceğim." Çıplak parmak uçlarının üzerinde yükselip Gregg'in yanağını öptü. Dudakları bir süreliğine orada oyalanıp daha aşağıya kaydı.

Gregg gözlerini kapatırken iç geçirdi. En son Aleka'yı öptüğünde hayattan kopmak üzereydi. Bunun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu ama mutluluğunu gölgeleyebilecek kadar yoğun değildi. Beline sarılarak onu kendine bastırdığında Aleka saçlarına tutunmuştu. Bunu defalarca yapmışlar gibi uyum içerisindeydiler. Tenlerinin kokusu birbirine karışıyor, onları hiçbir tereddüt duymadan birleştiriyordu.

Aleka çenesine dokunarak geri çekildi. "Banyo hâlâ çalışabilir durumdaysa gidip temizleneceğim," dedi fısıltıyla. Parmak uçlarıyla Gregg'in dudaklarına dokundu. "Sen de bu sırada evi keşfedebilirsin. Uzun bir süre burada kalacağız gibi görünüyor."

Gregg eğilip dudaklarını kısaca öptü. Ne tepki vereceği konusunda çekinmeden dövmesinin üzerinden geçti. Günün birinde Aleka'yı çözmekten vazgeçebileceğini sanmıyordu. Dudaklarının değdiği her bir ateş dalgası ayrı bir sır barındırıyor gibiydi ve Gregg hepsini öğrenmekten memnuniyet duyacaktı.

Aleka birkaç kapıyı deneyip banyoyu ararken Gregg evi inceliyordu. Her yer toz içindeydi, dolaplarda eşyalar olduğu gibi duruyordu fakat zamanın etkisiyle çürümüş haldeydiler. Myrina'nın burayı ne zamandır kullanmadığını merak eden Gregg en sonunda yatak odasına girdi. Dikkatini çeken ilk şey,

aynalı bir şifonyerin üstündeki çerçeve oldu. Çerçevenin içinde polaroid fotoğraf vardı. Çerçeveyi dikkatle eline alan Gregg üzerindeki kalın tozu silerek çifte baktı. Kadının Myrina olduğuna şüphe yoktu. Şimdiki halinden daha mutlu görünüyor, keyifle gülümsüyordu. Erkek olanın temiz bir yüzü vardı. Renkli gözleri gün ışığında daha belirgin bir şekilde parlaktı. İkisi de ıslak halde yüzlerinden sular damlarken fotoğraf çekilmişlerdi.

Gregg bu sefer çekmeceleri mum bulmak için karıştırmaya başladı. Tavandan sarkan bir lamba bile olmamasına çok da şaşırmamıştı. Mutfak dolaplarında bulduğu büyük mumları yakın bir şekilde odanın etrafına yerleştirip yeterince ışık sağlamaya çalıştı. Mum fitillerini tutuşturmak için güçlükle bulduğu tek kibriti kullanmıştı. Bu ev harika görünüyor olabilirdi ama ciddi bir bakıma ihtiyacı olduğu kesindi.

"Burada giyebileceğim hiçbir şey yok," dedi Aleka odaya girerken. Gregg dönüp ona baktığında sadece pantolonunu çıkarmış olduğunu gördü. Aleka omuz silkip elini duvara yasladı. "Sular akıyor fakat hepsi bu. Doğru düzgün göremiyorum bile."

"Gel," dedi Gregg yatağa oturmasını işaret ederek. Aleka her adım attığında yarasından biraz daha kan akıyordu. Ayağını uzatmasını sağladıktan sonra mutfağa gitti ve bir kaba su doldurup geri döndü. Sargı bezi olarak kullanabileceği tek temiz şeyi, üzerindeki gömleği çıkardı.

"Bacağıma onu mu saracaksın?" Aleka tozlu yastıklara sırtını verirken elleriyle yataktan destek aldı. "Belki de hakaretleri göze alıp, istediklerimize ulaşabileceğimiz bir yerde olmalıydık. Burası gerçekten çok ıssız."

"Tam da ihtiyacımız olan bu zaten." Gregg gömleğinin kollarını söktü ve onları uzun şeritler haline getirdi. Bir parçayı suda ıslatıp yarayı temizlemeye başladı. "Buraya geri dönerken eşyalarımızı da getiririz." Kuru bezi yaranın üzerine sarıp fazla sıkmamaya çalışarak düğüm attı. Elini Aleka'nın dizine koyarken gözlerini buluşturdu. "Pençe izinden neden bu kadar etkilendiğini biliyorum."

"Bana da söyle," dedi Aleka alayla. Bir elini başının altına koyup eğlenen gözlerle ona baktı.

"Mortem'in işkencelerine maruz kaldığında vücudun çok zayıflamıştı. Kendini doğru düzgün ısıtamamış, Amazonların zehirli oklarına karşı direnç sağlayamadan krize girmiştin. Bu demek oluyor ki, çöldeyken sana en az Mortem kadar kötü davrandılar ve seni bir pençe sıyrığıyla bile baş edemez hale getirdiler."

"Vay canına! Evlendiğimiz akşam nelerden konuşman gerektiğinin nasıl da farkındasın."

"Bu," dedi Gregg, Aleka'nın yüzünü işaret ederek. "İşe yaramayacak. İstediğin kadar dalga geçebilir ya da umursamaz görünebilirsin ama kötü şeyler olduğunu hissedebiliyorum. Oradan kaçmak için ayağını kırdın." Hissettiği berbat duygulara katlanamadan ayağa kalktı. Başka biri için dövüşmek hiç bu kadar önemli olmamıştı. O anda Gregg'in Aleka'yı savunması, yapılanın bedelini ödetmesi gerekiyordu. Tamamen ilkel duygulara kapıldığının farkındaydı fakat içinden geçenlerin ne anlama geldiğini biliyordu.

Aleka derin bir nefes aldı, bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp ayağa kalktı. Gregg'in karşısında dururken elini tuttu. "Sana her şeyi anlatabilirim ama bu ikimizin de hoşuna gitmez. Bu yüzden şimdilik erteleyelim. İleride konuşacağımıza söz veriyorum."

"Hayatımda ilk defa intikam almak istiyorum, Aleka. Sana ne yaptıklarını bilmem gerek."

Aleka onu susturabilecek tek şeyi yapıp dudaklarını öptü. Gregg'in sesi çaresizce kısılmıştı. Elini Aleka'nın beline bastırdığında ikisi de iç çekti. Aleka'nın parmakları Gregg'in sırtında dolaşıyor, kendine hiçbir sınırlama koymadan ona dokunuyordu. Farklı şekilde tattığı bambaşka bir cesaret gösteriyordu.

Gregg geri çekilip Aleka'nın dudaklarını bir kez daha kısaca öptü. "Sanırım bunu da çıkarmamız gerekiyor," diyerek gömleğini iplikleriyle uğraşmadan sıyırıp yere bıraktı. Aleka'nın

nabzının ne kadar hızlı attığını fark eden Gregg gülümseyerek yüzünü tuttu. Başını kaldırarak gözlerine bakarken, "Biraz beklememizi ister misin? Açıkçası işkenceye uğrarken bile bu kadar panik dolu görünmüyordun." Aleka kaburgalarına yumruk indirdiğinde Gregg öksürerek başını salladı. "Tamam, bunu hayır olarak kabul edeceğim."

"Beklemek beni daha da gergin yapacak." Ellerini Gregg'in omuzlarına koyup aşağıya kaydırdı. Gregg'in teninin karıncalanmasına ve parmak uçlarıyla geçtiği yerlerin ısınmasına neden oluyordu. "Durumu eşitlersek daha rahat olabilirim. Pantolonunu ve ayakkabılarını çıkar."

Gregg geri çekilip söylediklerini yaparken Aleka fotoğrafı fark edip oraya doğru yürüdü. "Myrina bu adamla mı evlenmiş?" dedi inanamadan. "Gerçekten mutlu görünüyorlar."

"Sanırım kimse korkutucu bir Amazon Kraliçesi olarak doğmuyor." Gregg arkadan Aleka'ya sarılıp ellerini karnında dolaştırdı. Dik kısımları birbirine bakan iki üçgenin üzerinden geçerken parmaklarıyla yukarı tırmanıyordu. "Bu dövmeyi neden yaptırdığını bana hâlâ söylemedin."

"Belki bir gün söylerim." Aleka başını geri yaslayıp burnunu boynuna sürterek kokusunu içine çekti. Gregg onu çevirip belinden yakaladı. Hafifçe kaldırarak şifonyerin üzerine oturmasını sağladıktan sonra bacaklarını tuttu. Aleka, Gregg'in çenesine dokunup kendine yaklaştırdığında yoğun dokunuşları tekrar hayat bulmuştu.

Gregg kalbinin gururla çarpmasına sebep olan kadını sıkıca tutup yatağa götürürken öpücüklerine ara vermemişlerdi. Tozlu örtüleri yere bırakıp uzanırlarken son kıyafet parçalarına da veda ettiler. O gece gün doğana kadar tatsız olan tek bir şeyden bile bahsetmeden, kendilerine izin verilmeyen şeyi doyasıya yapıp birbirlerine sevdiler.

Düşünmeden, utanmadan, pişmanlık duymadan...

15. BÖLÜM
'YENİ VE TEHLİKELİ'

Gregg sabah kapıdan gelen tıkırtılarla uyanmıştı. Birkaç saniye içinde sesler kesilince gözlerini tekrar kapadı fakat gün ışığı ona engel oluyordu. Yatağın bir ucunda sırtüstü yatarak elini başının altına almıştı. Tavana bakarken, dün yaşanan her şey sırayla düşüncelerinden geçiyordu. Güne ölü olduğunu sandığı Aleka'yı almak için çöle giderek başlamış, geceyi onunla evlenerek sonlandırmıştı. Kendi kendine gülerek başını salladıktan sonra yan döndü. Yüzüstü yatan Aleka derin uykudaydı. Ellerini yastığın altına sokmuş, yüzünün neredeyse tamamını yastığa gömmüştü. Gregg'i şaşırtan şey onu her zamanki gibi görmemesiydi. Sadece birkaç kez Aleka'yı uyurken seyretmişti ve her defasında yan yatarak bacaklarını kendine çekerdi. Elinden düşürmediği bıçağını yanına almadan uyumazdı. Şimdiyse bir çocuk kadar dertsiz görünüyordu.

Elini uzatarak saçlarını yüzünden iten Gregg onu daha rahat izledi. Parmakları dövmesine dokunduğu an Aleka kaşlarını çatıp elinin tersiyle vurarak Gregg'in kolunu uzaklaştırdı. Uyku sersemliğini üzerinden atıp ne yaptığını fark etmesi saniyeler sürmüştü.

"Sorun değil," dedi Gregg onun utandığını anlayarak. "Bir balerinle değil de savaşçıyla evlendiğimin farkındayım."

"Balerin de ne?" dedi Aleka gözlerini ovuştururken. Cevabı merak etmediği gözlerini yeniden kapamasından anlaşılıyordu. Dirsekleriyle kendini yukarı itip Gregg'in omzuna yattı. "İlk defa eğitime gitmek istemiyorum. Diğer herkesin sandığı kadar savaşçı olmaktan uzaklaştığım kesin," dedi uyku mahmuru sesiyle. "Ve bunun için seni suçluyorum."

Gregg onu kollarına alıp çevirerek üstüne çıktığında Aleka şaşkın bir halde gözlerini araladı. Önce panikleyip ardından kendi haline gülerken Gregg yüzüne öpücükler bırakıyordu. "Eğitime gitmeyi istemeyen tek kişi değilsin ama en kısa sürede kaç kişinin silahlara yatkın olduğunu öğrenmemiz gerekiyor." Burnunu Aleka'nın çenesine dokundurup boynunu öptü, başını kaldırıp gözlerine baktı. "Sana bakmayacağımla ilgili kuralı ortadan kaldırıyoruz, değil mi? Ne de olsa evlendik," derken Aleka'nın sol elini kaldırıp yüzük olan parmağını öptü.

"Evet, bunda bir sıkıntı görünmüyor ama herkesin yanında böyle davranmaman gerek. Zaten kendilerini zorlayıp evliliğimize karşı isyan çıkarmadılar. Bence şansımızı kabul edip daha fazla üstelemeyelim."

"Göze batmamak ve kimseyi rahatsız etmemek mi istiyorsun? Hadi ama! Herkesi kızdırıp öfkeden tutuşmalarını sağlayalım diyen Aleka nerede?" derken karnını dürttü. Aleka ciddi kalmaya çalışsa da gıdıklandığı için bunu başaramayınca Gregg eğilip karnını öptü. Duvarları çınlatan kahkahalarını dinleyen Gregg'in içi huzurla dolmuştu. Uzun zamandır hissetmediği bir hafiflik ve rahatlamaydı. Mutluluğun, gerçekten mutlu olmanın tam içindeydi.

Aleka, Gregg'in başını tutup yukarı çekti. "Sana çok tuhaf bir şey söyleyeceğim," dedi.

"Dinliyorum."

"Bu zamana kadar yaşadığımı biliyordum. Yani, demek istediğim hayattan soyutlanmış değildim. Yaşıyordum ama şimdi hayatın içinde değil de, hayatın kendisiymiş gibi hissediyorum."

"Bu tuhaf değil. Söylediğin şeye yaşam sevinci denir ve senin içinde bolca olduğundan emindim." Aleka'nın gözleri sabah ışığının altında parıldarken bir kez daha kapıyı tırmalayan sesi duydu. "Kapının önünde ne var böyle?" dedi Gregg ayağa kalkarken.

"Kızlardan biridir," dedi Aleka yatak başlığına yaslanarak. Bacaklarını toparlayıp saçlarını düzeltti. "Uyurken onları çağırmış olabilirim. Bizi korumuşlardır."

"O zaman bu tırmalama kesinlikle Coleta'nın başarısı." Gregg iç çamaşırını giyip minik panteri karşılamaya gitti. Kapı aralandığı an Coleta koşturarak içeri girdi ve yatak odasına yöneldi. Gregg başını uzattığında birkaç panter daha gördü. "Günaydın kızlar," diye seslendi. Geri çekilip kapıyı kapattı.

"Acıkmış görünüyor," dedi Aleka kucağında yavru panterle salona yürürken. Yırtık ve kanlı olan pantolonu haricindeki kıyafetlerini üzerine geçirmişti. Panteri gövdesinden tutarak yüzüne çevirdi. "Avlanmayı hâlâ öğrenemedin mi, ufaklık?" diye sordu onu iki yana sallayarak. Coleta pembe dilini uzatarak Aleka'nın yüzünü yalamaya çalıştı.

"Diğerleri de dışarıda. Onları yanımızda götürelim. Sırtlanlarla anlaşmayı öğrenmek zorundalar." Gregg yanlarından geçerken Coleta'nın başını sevdi. Panter onu da yalamaya ya da ısırmaya çalıştı fakat Gregg daha hızlıydı. "Parmaklarımızdan birkaçı eksilmeden karnını doyur, olur mu?"

Gregg yatak odasına girerken Aleka'nın konuştuğunu duyabiliyordu. Kısık bir sesle, "Evet, biraz huysuz ve emir vermeyi seviyor," dedi pantere.

"Bir haftadır toplam beş saat bile uyumamışımdır, Aleka. Bence iyi bile dayanıyorum," derken pantolonunu giyip önünü iliklerdi. Kollarını koparmış olmasına rağmen gömleğini üzerine

geçirdikten sonra kılıcın kemerini de beline bağladı. Odadan çıkarken saçlarını düzeltiyordu. "Gidelim mi?"

"Evlenmemiz yerine uykuyu mu tercih ettiğini söylüyorsun?" dedi Aleka. Coleta'yı tehditkâr bir şekilde salladı. "Fedakâr bir eş gibi davranıp kızımı beslemek ister misin? Kemikli şeyleri seviyor."

"Parmaklarımı elime bağlı bir şekilde seviyorum ama yine de bu teklif karşısında onur duydum." Elini Aleka'nın sırtına koyup onu yanağından öperken, Coleta minik pençesiyle Gregg'in başına vursa da çekilmesini sağlayamamıştı. "Eşyalarını almak için seninle birlikte gelmemi ister misin?" diye sorarken Coleta ısrarla Gregg'e vurmaya çalışıyordu.

"Tek başıma yapsam daha iyi. Çok fazla bir şeyim yok zaten."

"Çadırların olduğu bölge buraya daha yakın. Sanırım yirmi dakikalık yürüme mesafesinde. İki saat içinde seni orada görmezsem peşinden gelirim."

"Buna eminim ama endişelenme."

Aleka pantolonunu almak için banyoya girerken Gregg, Coleta'yla oynuyordu. Yerde yuvarladığı yavru panter Gregg'i yakalamak için çabalıyordu. Kirli pantolonunu tekrar giymiş olarak salona dönen Aleka'nın elinde krem rengi bir bebek tulumu vardı.

"Evleneli yirmi dört saat bile olmadı. Amazonların hızlı olduğunu biliyordum ama..."

"Kapa çeneni," dedi Aleka gözlerini devirerek. Botlarını giyerken tulumu incelemeye devam ediyordu. Ne kadar küçük göründüğüne şaşırdığı belliydi. "Myrina'nın anne olması biraz ürkütücü geliyor. Hiç kimseye iyi davrandığını görmedim. Bu kimin acaba?"

"Larv'ın olmalı."

"Hayır. Larv'ın bebekliğinden böyle bir şey kaldığına şüpheliyim. Hem ev o kadar da eski değil."

Gregg pek de iyi tanımadığı Myrina'nın kaç yaşında olduğunu tahmin etmek yerine, tulumu Aleka'dan alıp koltuğun

üzerine attı. Birlikte evden ayrıldıklarında Gregg Koper yerleşkesine gitmek için batıya yönelirken, Aleka Amazonların olduğu yere, doğuya yol aldı.

Gregg, Rald'ın evine girip bir süredir kullandığı odasındaki kıyafetleri toparladı. Hepsi tek bir çantaya sığacak kadar azdı. Duş alıp üstünü değiştirdi. Çadırların olduğu bölgeye gittiğinde aradan neredeyse bir buçuk saat geçmişti. Çantasını yere bırakıp, toplanmaya başlayan bir grup Amazon'un yanına yürüdü. Silahla tanıştırılacak ilk kişiler olmalılardı.

"İşte," dedi Tess ona isimlerle dolu kâğıt yığınını uzatırken. "Her şeyi tek tek yazmak zorunda kaldım ama sonunda bir liste oluşturabildim. Bilgisayar kullanmamaları ne kötü, değil mi?" Cevap beklemeden konuşmaya devam eden Tess, Gregg'in eline tutuşturduğu kâğıtları karıştırarak bir tanesini en üste koydu. "Bunlar gelen ilk isimler. Gönüllüler de diyebiliriz. Bu yüzden onlarla başlamanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Asistanlığımı mı yapıyorsun?" dedi Gregg.

"Sadece kendimi meşgul ediyorum." Tess ellerini beline yaslayarak gülümsedi ve ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Sen ve eşin *kendi* evlilik kutlamanızda ortadan kaybolup nereye gittiniz?"

"Yanına uğrayıp açıklama yaptığıma eminim," dedi Gregg ve elindeki listeyi incelemeye başladı. İtiraf etmesi gerekirse kardeşi sistemli bir iş çıkarmıştı. Amazonları sadece isimlendirmemiş, aynı zamanda yaş sıralamasına da sokmuştu. Gregg en genç olanlardan başlayacaktı. Daha tecrübeli olan Amazonları en iyi bildikleri şeyi yapmaları için bırakacaktı ama onları da test etmeden geçmeyecekti. "Sarhoş olup hafızanı yitirdin anlaşılan."

"Eğleniyordum. Biraz neşelenmeye çalış," derken koluna vurdu. "Gidip Kyle'ı bulacağım."

Gregg ilk listede Alysa'nın adını görünce hiç şaşırmamıştı. Yeni bir şeyler denemesi gerekiyorsa kesinlikle Alysa tercihleri arasında olurdu. Başını kaldırıp kalabalığın içinde onu aradı ve

gördüğünde yanına çağırdı. Alysa günün erken saatlerinde normal birinde bulunmayan enerjiyle Gregg'e doğru koştu.

"Annen silahları ve atış için gerekli olan malzemeleri ayarlayacağını söylemişti. Gidip kontrol edebilir misin? Seninle başlayacağız."

"Harika!" dedi Alysa heyecanla.

Sonraki birkaç dakika boyunca Gregg ve Kyle birlikte hedef noktalarını oluşturdular. Alysa ve Faythe'in taşıdığı silahları masanın üzerine dizip bir tanesini tamamen parçalarına ayırdılar. Mermileri ve şarjörleri de eklemelerinin ardından Gregg, Alysa'yı yanına aldı. Ona silahın parçalarını tanıtırken kızın ilgisinin ne zaman dağılacağını merak ediyordu. Teorik kısmı geçip hemen ateş etmek isteyen Alysa yerinde durmakta zorlanıyordu. Neredeyse herkes bu işin nasıl ilerleyeceğini görmek için bekliyordu. Gregg önlerindeki alanda kimsenin olmamasını garantilemişti. Karşılarında duran ve farklı mesafelerde olan ağaçlara kırmızı halkalar çizilmişti.

"Bir silahı nasıl söküp sonra tekrar takacağını öğrenmen gerekiyor," derken sesinin diğerlerine de ulaştığına emin oldu. Masanın diğer yanında duran Kyle başka bir Amazon'a silahın yapısını açıklıyordu. "Her kullanımdan sonra silahını temizlemelisin ve bunu yaparken içinde kesinlikle mermi olmamalı. Ateşleme yaptığında bazen yüzüne barut parçaları sıçrayabilir. Alışman zaman alacaktır. Acemilere bu yüzden gözlük taktırılır ama bunun için yeterince ekipmanımız yok."

"Barutla baş edebilirim," dedi Alysa omuz silkerek.

"Kapalı alanda mümkün olduğunca az ateş et. Kulakların zarar görebilir. Açık alanda bunun olasılığı daha düşüktür. Silahının içindeki mermiler boşaldığında adrenalinle tetiği çekmeye devam edeceksin ama bunu yapma. Boş silahta çekilen tetikler mekanizmaya zarar verir." Silahı Alysa'nın eline verip nasıl tutması gerektiğini gösterdi ve arkasına geçip kollarını kaldırdı. "Hedefine silahın üstünden bakacaksın. Düzgün tut," derken elini alttan destekledi. "Üç nokta yan yana geldi mi ateş

edebilirsin. Sadece bir şeyleri vurmak istediğinde parmağını tetiğin üstüne getir." Gregg ellerini geri çektiğinde Alysa derin bir nefes alıp söylediğini yaptı. Tetiği çektiğinde hedefi vuramamış olmasına rağmen düzgün bir atış yapmıştı.

Silahın geri tepmesiyle sendeleyen Alysa güldü. Gregg'e bakıp, "Nasıldı?" diye sordu.

"İlk atış için harika," dedi Gregg dürüstçe. Genç birini eğitmek birçok açıdan daha avantajlıydı. Öğrenmeye açık ve heyecanlı olurlardı. Karşısındakinin birikimini küçümsemez, eğitenin daha iyi bildiğini kabullenirlerdi. Diğer yandan Gregg olgun kişilerin daha ihtiyatlı olacağını biliyordu. Alysa önüne aniden çıkan bir saldırganı adrenaline kapılarak vurabilirdi ama daha tecrübeli biri beklemesi gerektiğini anlardı.

Alysa bir kez daha deneme yaparken Gregg listedeki bir Amazon'u yanına çağırdı. Daha önce gördüğünü hatırlamadığı kız neredeyse Alysa'nın yaşındaydı. Gregg sırayla gerekli açıklamaları yaparken ve Kyle'la ikisi silahları daha fazla tanıttıkça gerginlik yerini meraka bırakıyordu. Sıradan bir insan ya da savaşçı olması fark etmeksizin herkes bilmediği şeylerden korkardı. Tanıdıkça anlamlı gelir, baş edebileceğini hissederdi. Gregg bunu kısa bir süre önce deneyimlemiş, şimdi bulunduğu topraklara gelmişti. Aleka'yla beraber ilk kez ayak bastığı an ne kadar şaşkın olduğunu hatırlıyordu. Ormanı fazlasıyla büyük ve ürkütücü bulmuştu. Hâlâ kısmen korkutucu olsa da artık o kadar büyük gelmiyordu. Neredeyse her bir yerinde dolaştığı orman, ev diyebileceği kadar tanıdıktı.

Gregg etrafına kısaca göz gezdirdi ve defalarca açıkladığı silahın yapısını bir kez daha tekrarladı. Akademide ona öğretilmiş tüm cümleler kafasında uçuşuyor gibiydi. Bir şeyi öğretmekten zevk aldığını aylar önce çıktığı görevde fark etmişti. Üniversitede girdiği dersler onun Blacksburg'de olmasından kaynaklanan stresini bastırmıştı.

Silahla anlaşabilmeyi başaranları not alan Tess masanın üzerine oturmuş bacaklarını sallıyordu. Yaptığı listenin yanına artı

ya da eksi koyuyor, Gregg'in söylediklerine göre not alıyordu. Kalemin ucunu notlara vururken başını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu. Gregg'in sürekli etrafa bakınması dikkatini çekmişti.

"Aleka'nın şimdiye kadar dönmesi gerekiyordu," dedi Gregg ve yanındaki Koper'e silahın üzerinden bakacağı noktayı gösterdi.

"Gidip birilerine sormamı ister misin?"

Gregg'in cevap vermesine fırsat kalmadan Aleka görünmüştü. Bir eli omzunda taşıdığı çantanın sapını tutarken, diğer elinde yayı vardı. Gregg'e bakıp her şeyin yolunda olduğunu belli eden bir baş sallamanın ardından yürümeye devam etti. Coleta siyah bir yumak halinde onu takip ederken bacaklarının arasında geziniyor, her adımında ayaklarına dolanarak kendi oyununu oynuyordu.

İsabetli bir atış gördüğünde Gregg kimin ateş ettiğini görmek için başını çevirdi. Rein gülümseyip selam verdiğinde Gregg de başparmağını kaldırdı. Rein havada duran parmağa anlamsız bakışlarını yöneltip yeniden hedefine odaklandı.

Gregg kardeşine dönüp masaya yaslandı. "Rein'i kesin nişancı hattına koyacağız," dediğinde Tess gereken notu aldı. Denemesi gereken o kadar çok savaşçı vardı ki, Gregg'in herkesi aklında tutması imkânsızdı. Bu yüzden Tess'in yaptığı şeye minnettar olarak işine odaklandı. İlk listedeki herkesi birkaç saat içinde neredeyse tamamlamışlardı.

"Mola verme sıranız geldi," dedi Delbin ellerini sallayarak ateşlemeleri durdururken.

"Biz burada değilken silahların yanında durabilir misin?" diye sordu Kyle, Rein'e. "Aşırı hevesli olanların önüne geçmek gerekiyor."

"Tabii, sorun değil," dedi Rein omuz silkerek.

Delbin'in gösterdiği çadırın içine girdiklerinde, burada küçük bir mutfak kurulduğunu fark ettiler. Tahta masaların üzerine oturanlar yemeklerini yerken sohbetlerine ara vermiyorlardı. Gregg'i şaşırtan şeyse, ayrı masalarda oturmalarına rağmen Koperlerin ve Amazonların aynı çadırda olmasıydı. Rald ve Myrina

iki halkı kaynaştırmak için mükemmel bir yöntem bulmuştu. Kimse aç olduğunda yanında oturanın cinsiyetine aldırmazdı.

Gregg yemek almakla meşgul olan Aleka'ya doğru gidip tepsilerden birini kaptı. "Ne zaman boşluk bulsan yemek arayışına giriyorsun, değil mi?"

"Yemek yiyerek mutlu oluyorsam, bence burada sorgulanması gereken kişi sensin," dedi Aleka masumca omuzlarını kaldırırken.

Gregg tabağını doldurup sıralardan birine oturdu. Kendini lisedeki yemekhanelerden birinde hissediyordu. Popüler bir masaları olup olmadığı tartışılırdı fakat kesinlikle karışıktı. İnsan, Koper ve Amazon'dan oluşan gruplarının ilgi topladığını söylemek biraz hafif kaçardı.

"Eğitim nasıl gidiyor?" dedi Aleka çatalına sapladığı eti ağzına götürdüğü sırada.

"Yavaş," dedi Gregg. Suyunu içerken diğer masalardaki bakışlara karşılık veriyordu. Gregg'le göz göze gelen herkes başını çeviriyor ama saniyeler sonra dikkatleri yeniden onlara yöneliyordu.

"Hey!" dedi Aleka karşısından. Gregg ona baktığında Aleka gözleriyle yemeği işaret etti. "Karnını doyur ve bakmalarına alış. Uzun bir süre böyle devam edecek. Ne kadar çabuk görmezden gelmeye alışırsan o kadar çabuk normale döneriz." Gregg çatalını eline alırken Aleka ekmekten kopardı. Kesinlikle Delbin'in yaptığı kadar güzel değildi fakat taze ve lezzetliydi. "Eğitim için iki ay uzun bir süre," dedi.

"Mümkün olduğunca kısa bir süre," diye düzeltti Gregg. "Saatlerdir çalışmamıza rağmen sadece bir kişi hedefi tutturabildi."

"Sorun hedef tutturmak değil. Amazonlardan daha iyi nişan alan yoktur. Yapman gereken şey silahı bir yay, mermiyi ise bir ok gibi tanıtmak. Senin söylediğin tetik, arpacık, şarjör ya da kabza gibi sözcüklerden hiçbir şey anlamıyorlar. Bildikleri dilde konuşmalısın."

Gregg'in aklına bir fikir gelmişken durup Aleka'ya bakarak gülümsedi. "Sen bizi mi izliyordun?"

"Evet. Eğitim verirken seni izlemek zevkli," dedi sessizce ve yanaklarına kırmızılık yayıldı.

Aleka'nın bu yeni ve dürüst haline şaşıran Gregg diğerlerine göz gezdirdi. Kyle'ın anlattığı şeylere gülen Tess ve Faythe pek de yabancı gelmedi. İnsan olsun ya da olmasın, Kyle bir şekilde kadınları etkilemenin yolunu bulurdu. Yeniden Aleka'ya bakan Gregg öne eğilip fısıldadı. "Biliyor musun, eğer insanların dünyasında olsaydık şu anda kimseye aldırmadan seni öpüyor olurdum."

"Bu bana umutsuzca insanları sevdirme yolun mu?"

"İşe yarıyor mu?"

"Pek değil," dedi Aleka ama Gregg gözlerindeki parıltıyı görmüştü. En az Gregg kadar istekli görünüyor ve onlara nefretle bakan kalabalıktan uzaklaşmayı diliyordu.

"Neden bahsediyorsunuz?" dedi Delbin, Faythe'in yanına otururken. Kyle'ın hayranlarına bir kadının daha katıldığını gören Gregg arkadaşının böyle bir ortama bile uyum sağlamasına şaşırmadan edemedi. Kendi tarzında bir uyumdu fakat yine de iyi idare ediyordu.

"Kyle görevlerinden bahsediyordu," dedi Faythe. "Basit yara izlerine abartı hikâyeler uydurup kızları kandırıyorlarmış," derken onaylamaz bir şekilde çatalını salladı. "Sizi şeytanlar!"

"Kimliğimizi saklamamız gerektiğinde her zaman pilot olduğumu söylerdim," dedi Kyle. "Neden bilmiyorum ama en az mesleğim kadar havalı bence. Gregg şu kaşındaki yara iziyle ilgili sayısız senaryo uydurmuştur," derken arkadaşının yüzünü işaret etti. "En favorin hangisiydi?"

Gregg hatırlamakta zorlanmadı. "Helikopterden atlamak zorunda kaldığımda paraşütüm açılmadı. Bir ormanın tepesinde olduğum için şanslıydım. Ağaç dallarına takılmam yere düşüşümü hafifletirken bu..." deyip kaşını hafifçe kesen yara izini gösterdi. "Aldığım en hafif darbeydi, kızlar."

Hepsi birden kahkaha atarken Aleka başını sallıyordu. "Sahiden buna inanıyorlar mıydı?"

"Bazıları inanmasa da hikâyenin adrenalininden etkileniyorlardı," dedi Gregg ağzına et parçası atarak.

"İkiyüzlü!" Aleka masanın altından Gregg'in dizine tekme attı. "Sana söylediğim yalanlar yüzünden bana yapmadığın kalmadı ama sen nefes alan bir yalansın."

"Sadece eğleniyordum."

"Eh, ben de eğleniyordum," dedi Aleka elini kaldırarak ve arkadaşı olmaya başlayan insanlara döndü. "Onunla ilk karşılaştığımda sinirden kudurmuş haldeydi. Kıyafetlerimi kostüm, dövmemi ise boya zannediyordu. Bana bir kampta yetişip yetişmediğimi sordu." Bu sefer kahkahalara yan masalardan konuşmayı duyanlar da katılmıştı. Aleka, Gregg'e dönerken suyuna uzanıyordu. "Bilgisizliğin biraz komikti."

"Kola içtiğinde seni zehirlediğimi sandığın kadar değil."

"Burnumda bir şeyler patladığına yemin edebilirim."

"Asitti."

"Kulağa yeterince kötü geliyor," dedi Aleka gözlerini kısarak.

*

Dena, Myrina'nın çadırına girdiğinde birkaç dakika yerinde durdu. Yapacağı şeye ve karşılaşacağı sonuçlara hazırlıklı olmak istiyordu ama kendini buna asla yeterince hazırlayamazdı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Myrina ileri yürürken. Üzerinde pantolonu, botları ve yarım, dar bir atletten başka bir şey yoktu. Giyinmesine yardım etmek için kıyafetlerini hazırlamış olan Amazon, takacağı kemeri düzeltti. Krem rengi bir gömleğe uzanıp ipliklerini gevşetmeye başladı.

"Keşif için seni bekliyoruz," dedi Dena ve kadına bakarak elini salladı. "Gidebilirsin. Kraliçeyi ben hazırlayacağım."

"Yıllardır bunu yapmamıştın," dedi Myrina yardımcısı dışarı çıktığında.

"Beceriksiz görünüyordu." Dena kıyafetlere doğru yürüyüp, kalın kumaştan dikilmiş kahverengi bir tunik aldı. "O gömlekle daha dışarı çıkmadan titremeye başlarsın." Myrina tek kaşını kaldırdığında Dena gülümsedi. "Biraz abartıyor olabilirim ama artık kış başladı ve buna uygun giyinmen gerekiyor." Karşısında durup kollarına baktıktan sonra tuniği kenara bıraktı. Yan tarafında kalarak kollarını inceledi. "Dirsek ve bilek arasına kılıf takmak istemediğine emin misin? Hemen bir tane ayarlayabilirim."

"Tuhaf davranıyorsun."

"Eğer istemiyorsan..."

"Sana insanların arasında ihtiyacım var. On yıl kadar önce küçük bir kızken buradan kaçan ve insan dünyasına yerleşen birinin yanına gideceksin. Bildiğim tek şey Avrupa'da olduğu. Uzun ve yıpratıcı bir görev olacak. Bunu yapabilir misin?"

Dena, Myrina'nın arkasına geçip ona kolsuz bir tişört giydirdi. "Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun," dedi sessizce.

"Her iki tarafa da iyilikte bulunuyorum." Omzunun üzerinden Dena'ya baktı. "Gregg'in annesi olduğumdan şüpheleniyorsun ve düşüncelerini haklı çıkarmak için bende doğum lekesi arıyorsun." Tamamen ona dönerek sol kolunu kaldırdı. "İşte burada," dedi.

Dena'nın kafa karışıklığını üzerinden atması uzun sürmüştü. Bazen Myrina'nın bir Amazon'dan daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Yaşından dolayı etrafındaki herkesi kelimelere gerek kalmadan tanıyabiliyordu ama bu kadarı iyi bir casus olan Dena için bile fazla geliyordu. "Bana neden söylemedin?"

"Kişisel bir şey değildi. Oğlumu korumaya çalışıyordum."

"Onu korumak için beni yanına gönderdin, şimdi de mutlu olması için beni uzaklaştırıyorsun. Hayatını ve evliliğini mahvedeceğimi mi sanıyorsun? Yıllardır emrinde savaşıyorum, Myrina. Beni daha iyi tanıman gerekiyordu."

"Gregg'e âşık olmadığını söyle."

"Duygularım kararlarımın önüne geçemez."

"Eğer sana bahsettiğim bu göreve gitmezsen, birkaç hafta, en fazla üç ay sonra kendin gönüllü olacaksın. Yaşanacakları görebiliyorum, Dena. İnan bana, oğlumun bir Amazon'u seçeceğini bilseydim ilk tercihim sen olurdun ama buna ben karar veremem. Şu anda mutlu ve öyle kalmasını istiyorum."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Asteria engel olmasa panterlerinin öğle yemeğine dönüşecekti."

"Ses tonuna dikkat et!" dedi Myrina onun üzerine yürüyerek. Dena başını çekip yutkunsa da geri adım atmadı. "Gregg'in sadece yüzünü bilmiyordum. Onunla karşılaşmamış olmam tanımadığım anlamına gelmiyor. Asteria bana her bilgi verdiğinde kafamın içinde büyüdü. Onu bu şekilde yetiştirdim. Seni yanına yollamak zorunda kalmam, verdiğim en zor kararlardan biriydi. Korkunç acılar yaşamasına sebep oldum. Şimdiyse mutlu, huzur dolu ve her şeyi arkasında bırakmaya hazır. Eğer kendi başına yapamıyorsan, ben seni onların yolundan çekerim."

"Yollarında durmadığımı görmüyor musun?" Dena boğazındaki yanmayı gidermek için beklemek zorunda kaldı. Yaptığı en can sıkıcı konuşmalardan biriydi. "İlk karşılaştığımızda, ona yaşadıklarımızın baştan sona kadar görev olduğunu söylemek zorunda kaldım. Aksini düşünmemesi için gereğinden uzun süre yüzüne bile bakmadım. Beni suçladığın şey fazlasıyla yersiz. Eğer ben burada kalıp onun hayatının nasıl mükemmelleştiğini izlemek zorundaysam, sen de bana inanmalısın."

Myrina nefesini bırakarak Dena'nın yüzünü avuçları arasına aldı. "Sana kötülük yaptığımı zannediyorsun ama kalbini karşılıksız bir duygudan kurtarmaya çalışıyorum. Bunun birini ne kadar incitebileceğini biliyorum, Dena. Sen savaşmaya hazırken, karşındakinin dönüp gitmesinin nasıl bir yıkıma sebep olduğunu anlayabilirim. Eğer bunu sahiden istiyorsan kal. Kal ve Doryaları yenmemize yardım et. Uzaklaşmak istediğinde gelip bana söylemen yeterli."

*

Yemeğin ardından dışarı çıktıklarında Tess ve Kyle sıradakileri toplamak için önden gitti. Delbin kemerine sıkıştırmış olduğu eldivenlerini giyerken, "Size kalacağınız yeri göstereyim," dedi.

Aleka'yla birlikte onun yanında yürürlerken Gregg ellerini cebine sokmuştu. "Tüm bu düzenle sen mi ilgileniyorsun? Her şey üzerinde kontrolün var gibi görünüyor."

"Böyle şeylerle uğraşmayı seviyorum ve Cabe döndüğü için artık kimse benden kaçmıyor. Yani güzel bir değişiklik. Bu yüzden tadını çıkarmaya çalışıyorum." Konaklamanın yapıldığı birkaç çadır arasından en yeni kurulmuşunu gösterdi. "Çantalarınız içeri taşındı. Keyfinize bakın."

Gregg perde kapıyı kaldırıp içeri girdiğinde gülmeden edemedi. Konaklama çadırları amaca yönelik yapılmıştı. En yüksek noktaya asılmış bir gaz lambası ve yerdeki uyku tulumlarından başka bir şey yoktu. Zaten çadır daha fazlasını kabul edebilecek kadar geniş değildi.

"Doryalar bizi kaçırdığında çantalarımızı orada bırakmışlar. Rein ikimizinkini de aynı yere koymuş." Aleka kendi çantasına bağlı duran Gregg'inkini alıp ona uzattı. Gregg neredeyse kopmak üzere olan askıyı tuttuğunda Aleka kolunu yakaladı. Bileğine bağlı duran ipi daha yeni fark etmişti. "Bu benim saçımdan," dedi.

"Larv koluma bıçak sapladığında kanamayı durdurmak için bağlamıştın," dedi Gregg onun tepkisine anlam veremeden.

"Neden atmadın ki?"

"Bilmem," dedi Gregg omuz silkerek. Yere eğilip çantanın içini karıştırmaya başladı. İşine yaramayan ama bir türlü de kurtulamadığı cüzdanı, birkaç parça kıyafeti, botları ve uydu telefonu duruyordu. Telefon kullanılabilecek durumda değildi. Su almış ve kırılmıştı. Gregg başını kaldırıp hareket etmeden öylece duran Aleka'ya baktı. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Aleka ve birden gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Bununla mı ilgili?" Gregg bileğine bağlı ipi gösterirken Aleka'nın elini tutup karşısına oturmasını sağladı.

"Hayır, alakası yok." Dudaklarını ıslatıp işaret parmağının dışıyla Gregg'in yanağını okşadı. "Yemek yerken neden bahsediyordun?" Gregg onu birden kollarına aldığında Aleka gülüşünü bastırmak için dudaklarını kenetledi. Yanağına sayısız öpücük bırakan Gregg bir kez daha ne kadar harika koktuğuna şaşırdı. Önceden bunu düşündüğünü anlaması bile Aleka'yı öfkeden delirtirken, şimdi izin veriyor, kendini kaptırıyordu.

"Sen kendi bez parçanı nereye sakladın?" dedi Gregg parmaklarını tek tek öperken.

"Thalestris'e geri verdim. Benden daha çok ihtiyacı var."

"Kız kardeşini düşündüğünden mi, yoksa evliliğimize onay versin diye rüşvet olarak mı kullandın?"

"Her ikisi de," dedi Aleka burnunu kırıştırarak. "Kraliçe olduğunda onu desteklediğimi göstermek için de vermiştim. Şu durumda benim dayanağım sensin. Thalestris kendi eşini bulana kadar annemin izinden devam edecek."

"Tüm erkekleri öldürelim felsefesiyle mi?" dedi Gregg. Cümlesini oldukça yavaş ve dikkatli kurmuştu. Her ne kadar yanlış yönlendirmelere sahip olsa da, Aleka'nın annesini ne kadar sevdiğini biliyordu. Aileden birini sevmeyi bırakmak zordu.

"Annem Thalestris'i yetiştirirken normaldi. O zaman ihanete uğramamış, erkeklerden nefret etme aşamasına gelmemişti." Derin bir nefes alırken Gregg'in yakasıyla oynuyor, gözlerine bakmıyordu. "Ne yaşadığını bilmiyorum ama uzun bir süre söylediği şeylerin yolundan gittim. Son birkaç aydır ise hem anneme hem de kendime verdiğim sözleri bozuyorum."

"Ntiope kendi hatasını yaşamış ve kendi kararlarını vermiş. Sen de kendi hatalarını yap. Tabii kastettiğim evliliğimiz değildi. Bence bu mükemmel bir doğru."

Silah patlama seslerini duyduklarında Gregg, Aleka'nın yüzünü avuçları arasına alıp uzunca öptü. Mola bitmiş, eğitim tekrar başlamıştı ve saatler boyunca baş başa kalamayacakları

kesindi. Böylece ayağa kalktılar ama Gregg dışarı çıkmadan yeniden Aleka'ya döndü. Kafasındaki karışıklığı şu ana yansıtmak istemiyordu fakat işine odaklanırken başka bir şey düşünmemesi gerekiyordu.

"Aklında ne var?" diye sordu Aleka sol koluna bir kemer bağlarken. Bileğinden başlayıp göğsünü sararak sabitlenen kemeri birçok Amazon ve Koper kullanıyordu. Ufak bir cephanelik seti gibiydi. Bıçaklarını, boğma telini ya da ufak birkaç şişeye yerleştirdiği zehirleri rahatlıkla taşıyabiliyorlardı.

"Ne?"

Gregg arkasını dönüp esintide sallanan perdeden göründüğü kadarıyla dışarı baktı. Belinde duran kılıca elini yaslayıp yeniden Aleka'yla yüzleşti. Ürkeceği kadar kısa bir sürede bu ilkel silahların ağırlıklarına alışmıştı. Artık refleksle elini bir zamanlar silah kılıfının olduğu koltuk altına değil, kılıcının asıldığı beline ya da sırtına götürüyordu.

"Gözlerini üzerime diktin. Soruların olduğu belli."

"Bundan ne kadar eminsin?"

"Oldukça. Bir şeyi dikkatli düşündüğün zaman nereye baktığını fark etmiyorsun. Sadece bakıyorsun ve bu rahatsız edici."

"Evliliğimizi kastediyorum. Ne kadar eminsin?"

"Bunu sormak için biraz geç kalmadın mı?"

"Pişman olduğumdan değil ve sana da zorla bir şey yaptıramayacağımı biliyorum. Ama sanki sıradan bir olay yaşamış gibisin. Hareketlerindeki değişimleri fark ediyorum. Demek istediğim... Evlendik, Aleka. Ayrıca Amazonlar gibi sadece üremek amaçlı değil. Aramızdaki bu şey birkaç ay sürmeyecek."

"Öyle mi? Yanılmışım. Çünkü ben seninle sadece çocuk doğurmak için evlendiğimizi sanıyordum."

"Benimle dalga geçme."

"Seninle dalga geçmeme sebep olan şeyler söyleme öyleyse. Derdin ne?"

"Hiçbir zaman beni sevdiğini doğru düzgün söylemedin. Evlendiğimiz gece haricinde bunu ima bile etmedin." Başını iki yana sallarken dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı. Bunları kelimelere dökmenin Aleka için ne kadar zor olduğunu biliyordu ama Gregg'in duyması lazımdı. "Aleka, birkaç gün öncesine kadar yanımda kalmaya bile tahammül edemiyormuş gibi görünüyordun. Seni tanımaya başladım ama hiç yardımcı olmuyorsun. Evlenme teklifimi kabul ettiğin için ne kadar şanslı olduğumu düşünüp duruyorum. Diğer yandan, bunu neden yaptığını anlayamıyorum."

Aleka üzerine son bıçakları da yerleştirdikten sonra Gregg'in yanına gitti. İki elini birden yüzüne koyup şakaklarına, yanaklarına ve en son da çenesine dokundu. Gregg'in şimdiye kadar Aleka'dan aldığı en şefkatli temastı. "Seni seviyorum, dedektif. O kadar çok seviyorum ki, bu senden nefret etmeme sebep oluyor."

"İyi gidiyordun ama son cümleden emin değilim," dedi Gregg kafası karışık bir halde kaşlarını çatarken.

Aleka gülerek alnını alnına yasladı. "Güven bana. Bu iyi bir şey." Gregg başını salladığında Aleka ellerini omuzlarına götürdü. "Bana biraz zaman ver. Bak, duygularımı kabullendim ve bundan kaçamayacağımı anladığımda da bizi sona götürdüm. Dolambaç yok, oyun yok. Mara bize her zaman *'Karşılaştığınız sorunu çözemiyorsanız onu kendinizin yapın,'* derdi. Ben de seni kendimin yaptım."

"Senin için bir sorun muyum?"

"Karşılaştığım en inatçı ve akıl almaz sorunsun," dedi Aleka gözlerini ardına kadar açarak. "Ama seni kıramayacağımı ya da görmezden gelemeyeceğimi kabul ettim. Bunun bir yolu var mıydı bilmiyorum ama işin aslı istemiyordum da zaten. Senin yanındayken duygularımı keşfediyorum. Hem de iyi olanları ve bence bu savaşmaktan bile daha adrenalin yüklü. Aynı zamanda korkutucu. Çünkü artık nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bir gün yokluğunda ne yaparım hiçbir fikrim yok."

"Bunu asla öğrenmeyeceğiz."

"Söz veriyor musun?" dedi göğsünü dürterek.

"Söz veriyorum ve eğer sözümde durmazsam benden nefret eden tüm Amazonları peşimden gönderebilirsin."

Aleka kahkaha atarak başını salladı. "Bu güzel. Liste bayağı bir kalabalık. Eğlenceli olacaktır."

"Beni delirtmek istiyorsun," diye mırıldandı Gregg. Dışarı çıkmayı başardıklarında ikisinin de duyguları yatışmıştı. Gregg, Aleka'yı zaman zaman konuşması için zorlaması gerektiğini biliyordu. Aksi halde Aleka kendiliğinden bunu üstlenmezdi ve konuşulmayan şeyler yok olmaya mahkûm kalırdı. Gregg aralarındaki bu ateşin ve çatışmanın bir gün biteceğini hiç sanmıyordu fakat herkes arada sırada apaçık görünen şeyleri bile sözcüklerle tanımlamak ya da bunları duymak isterdi.

Gregg bacağında hissettiği acıyla başını eğdi. Savunmaya geçmişti ve anında saldırmaya hazırdı fakat bunun yerine tek dizinin üzerine eğildi. "Alex?" dedi. Kıvırcık saçları yüzünün yarısını kapatan Alex'in gözleri öfkeli bakıyordu. Dudaklarını sımsıkı kenetlemiş, kaşlarını çatmıştı. Minik elini yumruk yaparak Gregg'in başının tepesine vurdu ve koşmaya başladı. Gregg gözlerini kırpıştırarak başını ovuştururken kızın peşinden baktı.

Ne olduğunu anlamak için arkasından gidecekken Aleka onun kolunu tuttu. "Sana çok kızgın ve benimle konuşmadıkça da öyle kalacak."

"Ne?"

"Yaptığım ilk silahı elimden aldıklarında ben de böyle bir tepki vermiştim."

Gregg ifadesiz bir yüzle arkasına bakıp yeniden Aleka'ya döndü. "Dur biraz! Beni el yapımı bir silahla mı kıyaslıyorsun?"

"Çift yönlü bir savaş baltasıydı." Gregg kaşlarını kaldırdığında Aleka ellerini açtı. "Önemli bir şeydi yani. Üstelik sadece yedi yaşındaydım. Anlamanı beklemiyorum," dedi iç geçirerek. Alex'i takip ederken kızın oldukça hızlı olduğunu fark etti ama Aleka'dan kaçacak kadar dayanıklı ve kurnaz değildi.

Bu yüzden onu çabucak buldu. Bir ağacın tepesindeydi. Aleka elini ağacın soğuk gövdesine yaslayıp yukarı baktı. "Konuşmak ister misin?" diye sordu. Hayatında belki de ilk defa bu cümleyi kuruyordu. Küçük çocuklarla nasıl baş etmesi gerektiğini kendisi de henüz çok gençken öğrenmişti. Zihinlerini, nasıl düşündüklerini ve olayları nasıl yorumladıklarını iyi bilirdi.

"Hayır, istemiyorum!" dedi Alex ciddi bir sesle. Kız sert konuşmaya çalışıyor ama altındaki incinmişliği saklayamıyordu. Belki Aleka bu konuda birkaç ipucu verebilirdi. Gözlerini üzerine dikerek orada bekledi. Rahatsız olacağı anın yakın olduğunu hissedebiliyordu. Alex iç geçirip başını aşağıya eğdi. "Neye bakıyorsun?"

"Eğer ciddiye alınmak istiyorsan, yetişkinlerin yaptığı gibi konuşmayı dene. Somurtarak görmezden gelmek iyi bir çözüm yolu değil, güven bana."

Oturduğu yerde sırtını dönen Alex bacaklarını aşağıya sarkıtıp minik elleriyle sıkıca ağaca tutundu. Kayarak alçalırken Aleka onu her an tutmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Ayaklarını yere vurarak ağaçtan atlayıp gözlerini Aleka'ya çevirdi. "Ona evlilik teklifi eden bendim," dedi.

Aleka kaşlarını kaldırırken yere oturdu. "Bundan haberim yoktu," derken eğlendiğini saklamaya çalışıyordu.

Alex hayal kırıklığıyla iç geçirip Aleka'nın yanına oturdu. Ayaklarını öne uzatıp kollarını önünde bağlamıştı. "Evet ama seninle evlendi."

"Bu duruma senin kadar ben de anlam veremiyorum," dedi Aleka dürüstçe. Gülümseyip Alex'e dirseğiyle hafifçe dokundu. "Seninle bir anlaşma yapalım mı? Ama aramızda kalacağına söz vermelisin." Alex meraklanarak başını sallarken ezilen karların seslerini duydular. Ayak basılmayan yerlerdeki karlar tazeliğini korumuş, birkaç santim yükselmişti. Coleta'nın koklayarak yanlarına geldiğini gördüğünde Aleka daha dik oturdu. "Korkmana gerek yok. Çağırmadıkça yanımıza yaklaşmaz."

"Peki, çağırabilir misin?" dedi Alex hemen. Dizlerinin üzerine kalkıp elleriyle bacaklarını tuttu.

"Panterleri seviyor musun?"

"Bir tanesi beni pençelemişti." Gözlerindeki bakıştan bu hikâyeyi sevdiği belli oluyordu. "Ama yine de güzeller. Dokunabilir miyim?"

"Bunu tavsiye etmem. Koper soyundan gelenlerle iyi anlaşamıyorlar," dedi üzgün bir şekilde. "Benimle iletişim kurdukları için aynı içgüdüleri paylaşıyoruz. Diğer yandan onlar sabittir. Siyah ve beyaz. Hayvanlar için gri alan yoktur. Yani her ne kadar Koperler ve Amazonlar ortak bir iletişim kurmaya başlasa da, şimdiye kadar sahiplenen panterler ve sırtlanlar birbiriyle iyi anlaşamayacak."

"Ama Gregg hem sırtlanlarla hem de panterlerle anlaşabiliyor. Onu Coleta'yı severken görmüştüm."

"Bu benim de açıklayamadığım bir durum." Dikkatini çeken şeyi Alex'in de fark etmesine şaşırmıştı. "Belki de onun insanların arasında yetişmesiyle bir ilgisi vardır. Emin olamıyorum. Her neyse... Anlaşmamız hakkında konuşmak ister misin?" derken yüz yüze bakacak şekilde birbirlerine döndüler. Alex başını salladığında Aleka konuya nasıl gireceğini bilemeden nefesini bıraktı. "Pekâlâ, hayatımızın ne kadar tehlikeli olduğunu görebiliyorsun. Zor öldürülebiliriz ama ölümsüz değiliz. Aniden ve beklenmedik bir şekilde ölürsem, yaşayanların iyi kalacağını bilmek isterim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Alex nefessiz bir şekilde. Tüm dikkatini Aleka'ya vermişti.

"Eğer bu Dorya savaşı ya da başka bir şey ölümümle sonuçlanırsa, benim için Gregg'e göz kulak olur musun? Onun iyi kalacağına söz verir misin?"

"Söz veririm," dedi Alex aldığı sorumlulukla başını sallarken. Küçük kızı rahatlatmak için konuşmaya giren Aleka ikisinin de hafiflediğini hissetti.

16. BÖLÜM
'ORMANI DİNLERKEN'

Gregg artık tam anlamıyla evine dönüşen çadırdan içeri girer girmez kendini yere bıraktı. Çok uzağa gitmesine gerek kalmadan uyku tulumunun üstüne düştü. Bir eğitmenin sahip olması gereken en önemli şeyi yitiriyordu. Sabrını. Yüzünü yastığa gömerek homurdandı ve en azından birkaç saat boyunca kimsenin ona ihtiyacının olmamasını umdu. Uyurken bile kulağında silah patlama sesleri yankılanıyordu. Niobe'a susturucuya ihtiyaçlarının olduğunu söylemişti ve neyse ki birkaç gündür bunlarla çalışıyorlardı.

Omzuna dokunulduğunu hissettiğinde uykuya daldığını fark etti. Başını kaldırırken dirseğinin üzerinde doğrularak yan döndü. "Ne oldu?" dedi yanağını kaşırken.

"Rald'a bu haftaki raporunu vermeyi unutmuşsun," dedi Aleka. Botlarını çıkarıp dışarı doğru attı. Aralıktan içeri sızan birkaç kar tanesi üzerlerine uçuştu. "Sandığın kadar iyi gitmiyor anlaşılan."

"İki Koper kaybolmuş. Biri henüz beş yaşında ve savaşçılardan oluşan bir halkı daha ne kadar beklemeye ikna edebilirim bilmiyorum."

"Hazır olmadıklarını mı düşünüyorsun? Kaç haftadır eğitimdeler, beş mi?"

"Altı hafta oldu ve bir grup hazır ama onları daha iyi yapabilirim."

"Bekleyebileceğimiz kadar bekledik, dedektif. Burada soğuk savaş vermiyoruz. Saldırmamız gerek." Dizlerini kendine çekip kollarını etrafına sardı. "Kaçırılanları tanıyor musun?"

"Hayır. Yerleşkede kalan bir kadınla kızı."

"Oraya mı saldırmışlar?"

"Saldırdıklarına dair bir işaret yok. Sadece ortadan kaybolmuşlar," derken kalkıp oturdu. Haberi sabah Rald'dan almıştı. Gergin olan savaşçıları daha da kızıştırmamak için bilgiyi saklı tutuyorlardı. Gregg elini saçlarının üstünde dolaştırdı. "Sormaya hiç fırsatım olmadı ama sen neden hiç silah kullanıp kullanmadığına bakmadın? Bir kez bile eline almadın."

"Doryalarla kendi bildiğim gibi savaşacağım. Onların oyunlarına ihtiyacım yok."

Gregg mesafeli ses tonuna kaşlarını çattı. Öfkesi Gregg'in sorusuna değil, Doryalara karşıydı fakat yine de hoşuna gitmemişti. Aleka saçlarındaki çam iğnelerini temizlerken Gregg onun kolunu tutup kucağına doğru çekti. "Sana ve diğer herkese yaptıkları şeylerin ne kadar yanlış olduklarını anlayacaklar. Bunu anlamasalar bile pişman olmalarını sağlayacağıma emin olabilirsin." Birkaç orman yaprağını daha Aleka'nın saçlarından çıkarırken, "Bugün nerelerde dolaştın böyle?" diye sordu.

"Myrina bana birkaç görev verdi," dedi Aleka parmaklarını gözlerine bastırırken. "Harika bir lider olduğuna şüphem yok ama kadın beni ürkütüyor ve ben bunu kolay kolay söylemem."

"O kadar da kötü biri değil." Aleka ona baktığında Gregg ellerini kaldırdı. "Tamam, biliyorum biraz korkutucu ve emir vermeyi seviyor ama kabul edelim ki aramızdaki en tecrübeli kişi o. Herkesin bu ittifak konusunda hâlâ şüpheleri olmasına rağmen, Amazonların da Koperlerin de iyiliği için uğraşıyor."

şu anda nasıl olduğunu görebiliyorum ama geçmişte fazla zalimdi. Thalestris kraliçe olana kadar günlerimin çoğunu ı olarak geçiriyordum. Son beş yıldır Thalestris Amazon- yönetiyor ve bu beni çeşit çeşit zor durumlara soktu fakat iri Myrina'nın yaptığı kadar kötü değildi."

Gregg kollarını ona dolayıp çenesini omzuna yasladı. "Doğundan beri işkence mi görüyorsun sen?" dedi istemsizce.

"Onun gibi bir şey." Sırtını Gregg'e yaslayıp rahatlarken, nının üzerinde duran elleri okşuyordu. "Çoğu zaman sadece anlık bir çukurda oluyordum. O kadar da kötü değildi yani. n geceleri birkaç saatliğine meşaleyle yanıma bile gelirdi."

Gregg kendi geçmişinin kötü olduğunu düşünürken Alenınkini yeterince göremediğini fark ederek suçluluk duydu. ndi geçmişi burada, canlı ve nefes alır haldeydi. Neredeyse manın tamamı özel hayatına tanık olmuştu fakat Aleka'nın kladığını, acılarını derinlere gömdüğünü bilmesine rağmen ı kadar kötü olmamasını ummuştu.

"Geçmişi silebilmemiz mümkün değil ama şimdi ve gelekte yaşayacağımız şeylerin gölgesinde kalacaklarını biliyoım." Gregg onun saçlarını sevip yanağına dokunurken Aleka irekt karşıya bakıyordu. Dolgun koyu renk dudağını dişlerinin rasına almıştı. "Aleka?" dedi çenesini tutarak gözlerine baknasını sağlarken. "Daha iyi hissetmeni sağlamamın bir yolu var mı? Her ne olursa... Sadece söyle."

Aleka'nın çok düşünmesine gerek kalmamıştı ve bu biraz da olsa Gregg'i korkutmuştu. "Geçmişinde hoşlanmadığım şeyler var," dedi.

Gregg'in gözleri kısaca girişe doğru kaydı. Rüzgârda sallanan perdenin arasından karanlık kamp alanı görünüyordu. "Dena'yla mı ilgili?"

"Seninle ilgili." Kollarının arasından çıkıp Gregg'in buraya geldiğinden beri belki bir iki kez elini sürdüğü çantaya uzanıp yan gözündeki cüzdanını aldı. Gregg anlamadan kaşlarını

çattığında Aleka sabırsız bir halde cüzdanı açıp katlanmış fotoğrafı çıkardı ve kıvrımlarını çözerek Gregg'in önüne koydu.

Gregg kendisinin ve Dena'nın mutlu birer aksini gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunun orada olduğunu bile unutmuştum," dedi fotoğrafı alırken. Aleka bir şey söylemeyince Gregg gülümsedi. "Yapma ama! Bu ormanda paraya, kimliğe ya da kredi kartına ihtiyaç duyabilir miyim? Cüzdanı elime dahi almıyordum."

"Bak, ben kıskanç biri değilim ama sen beni kıskanç olmaya zorluyormuşsun gibi hissediyorum. Daha önce böyle davranışlar sergilememiştim ve bu halim hiç hoşuma gitmiyor." Gregg kendini durduramadan gülmeye başladığında Aleka daha fazla sinirlenip hâlâ elinde tuttuğu cüzdanı ona fırlattı. FBI rozetinin sert kısmı kafasına çarpmasına rağmen Gregg'in kahkahası dinmemişti. "Sana mantıksız şeyler düşündüğümü söylüyorum ve sen gülüyor musun?"

Sakinleşmek için ayağa kalkıp dışarı çıkacağı sırada Gregg hızlı davranıp belini yakaladı ve sırtını göğsüne bastırarak onu öylece tuttu. "Bana kızma. Şaşırdım ve gülüyorum, çünkü etrafındaki erkeklere ikinci kez baksan ya da onlar sana yaklaşacak kadar akıldan yoksun olsalar ne yapardım bilemiyorum."

"Erkek düşmanı olmamdan memnun musun? Yani artık öyle değilim."

"Lütfen öyle kal," dedi Gregg nefesini bırakarak. Aleka'ya daha fazla sarılıp boynunu öptü. "Benim haricimde elbette." Aleka onun söylediklerine gülerken Gregg uzanıp girişteki perdeyi düzeltti ve içerisinin tamamen görünmemesini sağladı. "Biraz uyuyalım hadi. Yorgun görünüyorsun."

"Rapor vermen gerekmiyor mu?"

"Yarın hallederim." Kendi botlarından sonra Aleka'nın da gömleğinin ipliklerini çözüp başından çıkardı. Başlarda Aleka bu kadar yakın yatmaya alışamamıştı. Birlikte uyandıkları ilk sabahkinin aksine burası ne genişti ne de yatakları vardı. Fazla

bir alan olmadığı düşünülürse sarılarak uyumak ikisinin de yeni favorisiydi.

Gregg tepelerinde parlayan gaz lambasını kapatıp uzandı. Üzerlerine örtüyü çekip Aleka'nın omzunu öptü. Belki yoğun ay ışığından ve dışarıdaki karların parlaklığındandı fakat sırtındaki eski izleri ilk kez fark ediyordu. Bir süre konuşamadan öylece durdu. Parmak uçları ince uzun yara izlerinde dolaştı. Yoğun bir sessizlik sadece çadırda değil, aynı zamanda Gregg'in beynindeydi. Düşünemiyor, anlamlandıramıyordu. Aslında sadece kabul etmek istemiyordu.

"Bunlar kırbaç izleri mi?" dedi en sonunda. Aleka cevap vermeyince Gregg üstelemek istemedi fakat kelimeler ağzından çıktığından beri beyni senaryolar üretmeye başlamıştı. Amazonların kalıcı izler taşıması zordu. Bu izleri ya çok derin, ya da çok genç yaşta almaları gerekiyordu. Aleka'nın daha önce de –Koperlerin Mortem'i tarafından– kırbaçlandığını biliyordu ama o izler kalıcı olmamıştı. Aklında henüz çocuk denilecek yaştaki bir Aleka'nın kırbaçlandığı görüntüsü dolaşırken vücudu istemsizce titredi. "Aleka..." dedi ona bakmak için eğilirken. Uyuduğunu fark ettiğinde sorusunu duymadığı için sevinmişti.

Aleka hiçbir zaman uykuya dalma konusunda sıkıntı çekmezdi fakat bu gece onun geçmişi Gregg'in kâbuslarına dadanmıştı.

Kâbus görenin sadece kendisi olmadığını uyandığında fark etti. Onu uyaran şey bir ses ya da hareket değildi. Huzursuzluk hissi gelip uykusunu dürtmüştü. Ne olduğunu anlamak için oturduğunda Aleka'nın derin nefeslerini duydu. Kıpırdamıyor ya da dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmıyordu. Kaskatı kesilmiş bir halde üzerindeki örtüyü yakalamıştı. Kâbus gördüğünün tek belirtisi çatılan kaşlarıydı.

Gregg uyumadan önce konuştukları konulardan dolayı kâbus görebileceğini düşünürken eğilip omzunu tuttu. "Aleka!" Sesi kısık ve yumuşak çıkıyordu. Onu olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu fakat bir şekilde uyanmasını da sağlamak

zorundaydı. Yüzüne dokunduğunda ne kadar sıcak olduğunu hissetmişti. Yavaşça sırtüstü yatmasını sağladıktan sonra daha rahat nefes alması için başını düzeltti.

Aleka birden gözlerini açıp ellerini sıktı. Gregg'in uyanık olduğunu ve kendisine baktığını gördüğünde şaşırmıştı. "Ne var?"

"Kâbus görüyordun," dedi Gregg alnındaki terleri silerken. Aleka yüzünde dolaşan ele doğru bilinçsizce hareket ederken kafası karışık görünüyordu. "Daha iyi misin?"

"İyiyim." Yan dönüp onu daha sıcak bir hale getiren örtüye tutunarak çenesinin altına kadar çekti ve yeniden, öylece uykuya daldı.

Sabahın ışıkları yayılmaya başladığı için Gregg tekrar yatmak yerine dışarı çıkmaya karar verdi. Botlarını ve ceketini giyip yanından ayırmadığı kılıcını beline taktı. Sadece nöbet tutanlar ve erken kalkan birkaç kişi ayaktaydı. Eğitim bölgesine gidip, o gün kullanacakları silahları düzenlemeye başladı.

"Bu saatte uyanmış olmana sevindim."

Gregg başını hafifçe kaldırıp kimin konuştuğuna baktıktan sonra işine geri döndü. "Fazla vaktimiz kalmadı," dedi.

Myrina tam karşısına geçip bir elini masaya yasladı. Gregg'in rahatsız olacağı kadar dikkatli bir şekilde yüzüne odaklanmıştı. "Etrafın kalabalık olduğu için seninle konuşma fırsatı bulamadım ama şimdi burada olduğuna göre," deyip bir an duraksadı. "Dena'dan senin için casusluk yapmasını mı istedin?"

Elindeki silahın şarjörünü yerine taktığında sessiz ormanda yankı oluşturan bir gürültü çıktı. Kadına bakarken başka bir silahı eline almıştı. "Evet," dedi saklama gereği duymadan. "Aslında bunu ben istemedim. Kendisi benim hakkımda gerçekleri öğreneceğine söz verdi ama onu haftalardır görmedim."

"Doryaların arasına gönderdim. Bir süre daha ortalarda görünmeyecek." Gregg Doryaların arasına nasıl gönderdiğini soracakken Myrina doğrulup dik bir şekilde durdu. Pelerini etrafına sararak ellerini görünmez yapmıştı. "Beni takip et. Biraz konuşalım." Arkasını dönerek yürümeye başladı.

Gregg bir yerlere not bırakma ya da birini uyarma ihtiyacı hissetti. Eğer gizemli bir şekilde kaybolursa kimin sorumlu olduğunu duyurmak niyetindeydi ama Myrina'dan çekinse de kendisini öldürmeyeceğini biliyordu. Öncelikle bunu gizlice yapmasına gerek yoktu. Hemen burada Gregg'i birkaç Amazon'a öldürtebilirdi. İkincisi ise bunu şimdiye kadar yüzlerce kez yapmış olabilirdi.

Gittikleri yer okyanus kıyısıydı. Gregg'in hoşlanmayacağı kadar derin ve sonsuz görünen sular, sabahın serin saatlerinde öfkeli bir kabartı halinde kıyıya vuruyordu. Myrina bir taşın üstüne oturup Gregg'e yanına gelmesini işaret etti. Anlaşılan uzun bir konuşma olacaktı.

"Dena'nın öğrendiği şey bu kadar önemli miydi?" dedi Gregg başka bir taşa otururken. "Asteria'nın beni neden insanların arasına gönderdiğini mi buldu?"

"Hayır." Myrina ellerini ovuştururken gözlerini sulardan ayırmıyordu. "Annenin Asteria olduğunu düşünüyorsun ama değil." Neredeyse ışıldayan, Amazon ya da Koper herkesi korkudan titreten bakışlarını Gregg'e çevirdi. "Seni dünyaya getiren bendim. Zor, çok zor bir karardı ama hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

Gregg'in nefes alışları yavaşlamıştı. Belki de artık hiç nefes almıyordu. Üç aydan uzun bir süredir tanıdığı bu kadın annesi olduğunu söylediğinde Gregg'in içinden ne ona sarılmak ne de öfkelenmek gelmişti. Myrina bir anne yerine koyabileceği son kişiydi. Gregg'den sürekli kaçıyor olmasına rağmen Asteria daha iyi bir tercihti fakat bunun tercihlerle alakası yoktu.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedi Myrina gülümseyerek onun eline uzanırken. "Neden Koperlerin arasında olmadığını, neden Dena'yı yanına gönderdiğimi... Ama ondan önce söylemek istediğim bir şey var. Sen benim oğlumsun ve seni kucağıma aldığımda hayatım boyunca hiç olmadığım kadar çok sevinmiştim. Bir daha da asla o neşeyi geri getiremedim. Asteria'yla birlikte seni gönderdiğimde o kısmımın yok olduğunu

düşündüm ama şimdi yeniden buradasın. Hiç istemesem bile bu karmaşanın içindesin."

"Beni tanımadığınız bir insana öylece bıraktınız," dedi Gregg sersem bir halde. Ailesinin ne kadar iyi olduğunu tartışmazdı bile. Gördüğü en muhteşem iki insan anne ve babasıydı fakat onların iyi çıkması tamamen Gregg'in şansınaydı.

"Larv'ın babasıyla buralarda bir yerde tanıştım," dedi Myrina elini sallayarak. "Yolunu kaybetmişti. İyi bir insandı ve onu kabul etmem hiç zor olmamıştı. Birkaç ay süren kısa bir ilişkimiz oldu. Larv'dan hiç haberi yoktu. Eğer sağlıklı bir hayat yaşamışsa bile uzun zaman önce ölmüş olmalı. Bir kız çocuğu doğurduğum için rahat ve gururluydum. Hamileliğim boyunca büyük bir baskı hissettim. Baskının çoğunu kendi kendime yaptım. O zamanlar şimdikinden çok farklıydım ve dahası kraliçe bile değildim. Annem öyleydi," dedi önemsizce.

Gregg, "Annen kraliçe miydi?" diye sorarken Larv'ın kardeşi olduğunu kavramaya çalışıyordu. İlk tanışmaları göz önüne alınırsa pek de iyi bir başlangıç yapmamışlardı fakat sonrasında Larv bir kez hayatını kurtarmıştı. Amazonların arasında Gregg'le savaşmıştı.

Myrina başını sallarken, "Slyvia," dedi.

"Yenilmez Sylvia," dedi Gregg hemen. Myrina ona baktığında Gregg omuz silkti. "Aleka'nın hayran olduğu biri. Bana sürekli anlatır."

"Muhtemelen tarihimizde yazan iyi yönleriyle biliyor." Myrina boğazını temizleyip güç bulmak ister gibi daha dik durdu. Pelerinini düzeltip ucuyla oynamaya başladı. "Annem kötü biri değildi fakat delirmişti. Bir çılgınlık anından ya da tehlikeli kararlardan bahsetmiyorum. Tam anlamıyla bir deliydi. Uzun bir süre boyunca onun bu yönünü halktan saklamaya çalıştım. Geceleri yatağından kalkıp ormana gittiğinde ya da banyo yapmak istediğinde onu takip ettim. Yanından hiç ayrılmıyordum. Larv doğduğunda onu bir süre ihmal ettim. Belli bir süre sonra yeniden etrafındaydım. O gece kadınlardan biri

doğum yaptı. Erkekti. Tanrıçasına kurban vermesi için oğlanı anneme teslim etti. Annem görevi yapacağını belirterek oğlanı aldı ve ormana girdi." Gregg kadını yeterince tanısa utandığını söylerdi. Myrina'nın yanakları soğuktan ya da anlattığı şeylerden dolayı kızarmıştı. "İşini doğru yapmasını istediğimden onu takip ettim."

"Çocuğu kurban etmesi için mi?"

"Evet. Dedim ya, o zamanlar daha farklı biriydim," dedikten sonra bir süre konuşmadı. "Oğlanı bir ağacın altına bırakmasını bekliyordum ama o yürümeye devam etti. Buraya..." dedi gözleri okyanus kıyısı boyunca dolaşırken. "Buradaki bir aileye gelene kadar durmamıştı. Onu izledim. Genç bir çifte çocuğu teslim etti ve aynı sessizlikte geri döndü. Doğum yapan Amazon'a ise oğlunun sabaha ölü olacağının garantisini verdi. Ne yaptığını çözememiştim. Sonraki birkaç seferde daha annemi takip ettim. Her seferinde çocukları o eski eve götürüyordu. Önceleri çocukların burada yaşayan çift tarafından öldürüldüğünü sandım ama her defasında evin kalabalığı artıyor, daha çok gürültü geliyordu. Annemin çocukları öldürmek yerine kurtardığını fark ettiğimde öfkeden delirecek gibi olmuştum. Onu normal göstermek, itibarını korumak için bu kadar uğraşırken o, Ölü Doğanları kaçırıyordu. Tek bir kişi bile bunu duysa annemi öldüreceklerinin farkındaydım. Bu yüzden gönülsüzce sırrını sakladım ama bunu bildiğimden habersizdi. Aradan yıllar geçmişti. Çok uzun bir süre boyunca annemi sadece topraklarımızda izledim, oğlan bebeklere ne yaptığıyla ilgilenmedim."

"Herkes Koperlerin yaşamasına izin verenin sen olduğunu sanıyor."

"Annemin onurunu korumaya çalışıyordum."

"Suçu üstüne aldın yani."

Myrina, Gregg'e bakıp gülümsedi. "Düşündüğüm buydu. Devam etmemi ister misin?" Gregg artık bırakıp gidemeyeceğini bildiğinden başını salladı. "Yaklaşık elli yıl kadar önceydi.

Annem bana Koperlerden bahsetti. Haberimin olmadığını zannediyordu. Ona dinlemek istemediğimi, yaptıklarını umursamadığımı söyledim ama beni zorlayarak buraya getirdi."

"Buraya mı?"

"Koperlerin ilk yerleşimi burasıydı," dedi önlerindeki boş kumsalda gözlerini dolaştırarak. "Annem mantıklı davranarak, Koperleri deniz kızlarına en yakın bölgeye yerleştirmişti. Buraya geldiğimde Rald'ın annesiyle tanıştım. Eşiyle birlikte Koperlere liderlik ediyordu. Memnun kalmamıştım ama tabii ki kimseye bir şey anlatamadım. Israrla görmezden gelmeye çalışıyordum. Annem ortadan kaybolduğunda onu aramak için buraya gelir ve her seferinde de bulurdum. Gidiş gelişlerim beni değiştirdi. Buradaki insanları ve çocukları tanımaya başladım. Buna rağmen onlara karşı mesafeliydim ve anneme olan öfkem dinmemişti. Hastalığı ilerledikçe Amazonlar tarafından küçük görülmeye başlandı. En ufak bir hatasını bekliyorlardı. Böylece artık onu kraliçe olarak kabul etmeyecek, komutanları olarak görmeyecek ve vicdanları rahat bir şekilde öldürebileceklerdi."

"Neden öldürmek istiyorlardı?" dedi Gregg anlam veremeden.

"Çünkü annem bir çocuğa dönüşmüştü. Hastalığı onu pervasız, sorumsuz ve neşeli biri haline getirdi. Bir Amazon'dan beklenildiği gibi otoriter ya da tehlikeli değildi. Yapabildiğim kadar onu korumaya çalıştım. Hatalarını düzeltip, Amazonları annemin arkasındaki kişi olarak yönettim. Aptal bir çit," dedi sesindeki nefreti gizlemeden. "Sınırdaki bir çiti bozduğu için onu dövdüler. Bir isyandan farksızdı. Yaralarını temizlerken hiç olmadığı kadar aklı başında görünüyordu. Kolumu kavrayıp bana hayatım boyunca unutamadığım şeyleri söyledi. *'Hiç kimse ölümsüz olduğu kibrine kapılmamalı, Myrina,'* dedi. *'Herkesi boğacak bir karanlık ya da aydınlığa kavuşturacak bir ışık vardır. Amazonlar karanlığın içine hapsolmuş durumda ve aydınlığa ihtiyaçları var. Doğa dengesini korumak, dinamiğini sağlamak zorundadır. Toplumlar farklılıkları kabul ettikçe yükselir. Bizlerden doğan o çocuklar yok olursa, Amazonlar kibir ve nefretlerinin altında yok olacak.'"*

"Bu sözleri hatırlıyorum," dedi Gregg ama nereden olduğunu bilemiyordu. Sırf delirdiği için en mantıklı şeyi yaparak Koperlerin yaşamasına izin vermiş olan Slyvia'nın cümleleri Gregg'i sandığından daha fazla etkilemişti.

"Evlilik töreninde Rald benzerlerini söyledi. Annem onlarla bunu sık sık konuşurdu. Bense dinlemek için çok geç kaldım. Asıl değişimi o gece geçirdim. Birkaç karşılaşma ve meydan okuma sonrasında kraliçe oldum. Doğan erkek çocukları Rald'ın annesine emanet ederek topluluğun büyümesini sağladım. Son beş yıla kadar kimse farkına varmadı," dedi omuz silkerek. "Erkek çocuklarını öldürmediğimi Asteria ve Dena'dan başka bilen yoktu. Bu yüzden Glauce erkek bir evlat doğurduğunda çocuğunu öldüreceğimi zannederek onu insanların arasına kaçırdı. Bilgim dâhilinde bunu yapabilen tek Amazon o."

"Babamdan bahsetmedin," dedi Gregg. Aklına gelen birkaç görüntü yeniden kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Aleka'yla bize verdiğin evde..."

"Blaec'le bir süre orada yaşadık. O evde doğdun."

"Fotoğrafını gördüğüm kişi babam mıydı?"

Myrina hatırlamaya çalışırken gözlerini kısmıştı. "Öyle olmalı. Samuel'den kalan eski bir makinem vardı. Samuel, Larv'ın babası," diye açıkladı. "Nasıl kullanılması gerektiğinden emin değildim fakat birkaç şeye basarak fotoğrafın çıktığını fark ettim. Her neyse," dedi boğazını temizleyerek. "Baban... O buradandı."

"Buradan?"

"Bir Koper'di." Myrina gözlerini ovuşturup sesini kazanmak için nefes aldı. "Babası öldükten sonra bir süre liderlik yaptı."

"Rald'ın büyük kardeşinden bahsediyorsun," dedi Gregg ayağa kalkarken. Onun hakkında Niobe ve Rald'dan bazı şeyler dinlemişti. Ama aklında olan tek şey öldüğüydü. Artık tanıması mümkün değildi.

Myrina da ayağa kalkıp karşısına geçti. Terleyen ellerini üzerine sildi. Yaptığı en zor konuşmalardan birini gerçekleştirdiğine

şüphe yoktu. "Blaec'le tanıştığımda henüz ikimiz de lider değildik. Önceleri ondan hoşlanmıyordum. Aslına bakarsan nefret ediyordum. Annemi Koperlerin yanından almaya her geldiğimde Blaec benimle konuşmak için bahaneler üretirdi. Aradan geçen yılların ardından ona âşık olduğumu kabul ettim. Burada evlendik ama hepsi bu kadardı. İkimiz de liderken ne yapacağımızı, hayatımıza ortak bir şekilde nasıl devam edeceğimizi bilmiyorduk. Bir süreliğine bunu düşünmemiz için zaman kazanmaya çalıştık. O da ben de halkımıza yalan söyleyerek uzaklaştık. Görevde olduğumuzu ama döneceğimizi sanıyorlardı. Sadece Blaec'in annesi Zo evliliğimizi biliyordu. Muhteşem bir yıl geçirdik. Aylarca uğraşarak bana bir yüzük yaptı, önceden harap durumda olan evi bizim için yuva haline getirdi. Güzel ama sahte bir hayat yaşıyorduk. Yakalanmamız o kadar da zor değildi. İkimizin de aklına bir yol gelmemişti. Koperler o dönemde biraz karışık durumdaydı. Yerel bir kabileyle soıun yaşıyorlardı. Tahminimce Niobe'un kabilesiydi. Blaec halkının yanında olmaya karar verdi. Bana sadece kısa bir an için ayrı kalacağımızı, düzen sağladığında tekrar döneceğini söyledi. Gitti ama dönmedi."

"Seni sevmiyor muydu?"

"Sevdiğine eminim. Ama sanırım halkının yaşamasının bizim evliliğimizden daha önemli olduğuna karar verdi. Ne kadar zor bir şekilde topluluk kurduklarını biliyordu. Eğer o yerleşke mahvolsaydı ve ben açığa çıksaydım, erkek çocukları yeniden öldürülecekti. Büyük bir fedakârlık yaptı. Ona bunun için ne kadar kızsam, hatta zaman zaman nefret etsem de sevmeyi bırakmadım. Gittikten birkaç gün sonra sel baskınını öğrendim. Tsunamiydi. Lider ailesinden geriye sadece Rald ve annesi kalmıştı. Yerleşkeyi daha içlere taşıyıp, yeni bir düzen kurdular. Ben arada bir gelip nasıl olduklarını kontrol ediyordum. Sana hamile olduğumu Blaec öldükten bir ay sonra öğrendim. Amazonların yanına geri dönmemiştim, hâlâ görevde olduğumu zannediyorlardı. Blaec'in bizim için kurduğu evde kaldım. Panterlerim beni koruyor, Asteria ihtiyaçlarımı karşılıyordu. Seni

yanımda tutabilmek için kız olmanı istedim ama hiçbir zaman erkek olmandan korkmadım. Fazla ileri giderek erkek olsan bile seni yetiştirebileceğimi düşündüm. Hiç olmazsa Koper yerleşkesinde kalırsan hayatına dâhil olabilirdim. Bir tuhaflık olduğunu fark eden Zo oldu. Doğuma o yardım etti. Zor geçen bir akşamdı ama seni kucağıma aldığımda mucize gibi her şeyi unutmuştum. Acılarım yoktu, sorumluluklarım ya da yalnızlığım da... Zo seni Koperlerin arasına bırakamayacağımı, Amazonlar için fazla riskli olduğunu söyledi."

"Anlamıyorum. Neden?" Gregg uzun cümleler kuramadan sadece aklındaki ilk şeyi dillendiriyor, Myrina'nın bir an önce her şeyi anlatmasını istediğinden onu engellememeye çalışıyordu.

"Özel olduğunu görmüştü. Yıllar sonra tekrar bu ormana gelip karşıma çıktığında bunu ben de gördüm, Gregg. Karşımda yıkılmaz bir inançla duruyordun. Bu, var olan her şey için risktir. Kabul etmediğin her şey için. Bir Amazon ve Koper'den doğmuştun. Sıradan olmanı hiç beklemedim zaten. Eğer kim olduğun anlaşılırsa öldürülmeni engelleyemezdim. Kraliçe olsam bile. Bu yüzden normal bir hayat yaşamanı istedim. Sadece bir haftayı beraber geçirebildik. O bir hafta boyunca tüm zamanımı seninle doldurdum. Ayrılmamız gerektiğini biliyordum ama bunu yapabilecek gücüm yoktu. Seni Asteria'ya verdim. Yerini asla bilmek istemedim. Çünkü bir gün mutlaka aramaya geleceğimi biliyordum. Bazen seni o kadar özlüyordum ki yerini söylemesi için Asteria'yı zorluyordum. Zavallı kadın, bana fazlasıyla tahammül etti."

"Sonra ne oldu?"

"Glauce'un bir oğlu olduğunu ve onu yaşadığın şehre götürdüğünü öğrendim. Bu tesadüf değildi elbette. Seni kontrol ettiği bir seferinde Asteria'yı takip etmiş. Gerçekten ne olduğunu anlayamamış ama insanların arasında güvenli olacağını düşünerek oğlunu oraya bırakmış. Bunu yıllar sonra öğrendim ve bir Koperle aynı şehirde yaşadığını, bir gün Amazonların saldırıya geçeceğini fark ettiğimde seni uzaklaştırmak istedim."

"Bir ihtimal yüzünden mi?" dedi Gregg daha ne kadar şaşıracağını bilemeden.

"İhtimal değil, öngörüydü. Gerçek de oldu ama seni yeterince uzak tutamadım."

"Belki de yanımda olup bana her şeyi anlatmalıydın!" Öfkesinin önüne geçemeden bağırdı. Sadece ormanın sessizliği bozduğu sabah saatlerinde Gregg'in bağırışı uzun süre kulaklarında çınladı. "Her şeyi yalanların ve oyunların arkasına saklıyorsunuz. Daha iyisini yapmak için olduğunu söyleyip, sürekli bu bahaneye sığınıyorsunuz. İyiliğini düşündüğünüzü sandığınız kişi haricinde herkes kârlı çıkıyor."

"Normal biri olmanı istedim."

"Şu geldiğim noktaya bir bak. Kendimi tanımadan insanların arasında büyüdüm, kandırıldım, annemi bulmak istedim ama bunda bile hileyle karşılaştım. Doğruyu söylemediğini düşünüyorsam kusura bakma."

"Bana istediğin kadar sinirlenip bağırabilirsin ama tek yaptığım seni korumaktı. Dena'nın, hayatına girmek için sevgili rolünü seçmesi ya da kendini bir yangında ölü gibi göstermesi benim seçimim değildi. Acı çekmen beni daha fazla üzüyor. Bu ormanda artık kalıcı bir hayatın olabilir ama hâlâ babanın kim olduğunu saklamak zorundasın. Şu anda seni doğurduğum zamankinden daha az kontrole sahibim. Herkese büyük bir iyilikte bulunuyor olsan da, henüz takdirlerini kazanmış değilsin. Seni öldürmeye karar vermeleri ne yiyeceklerini düşünmelerinden daha kısa sürer."

Gregg, Myrina'nın ne demek istediğini anladığında başını şiddetle iki yana salladı. "Aleka'dan böyle bir şeyi saklayamam."

"Mecbursun."

"Değilim. Görmüyor musun, benim burada bir ailem var. Rald kendi kardeşinin oğluna ne kadar yardım ettiğinden habersiz. Onlara değer veriyorum, Myrina."

"O zaman senin yüzünden zarar görmelerine neden olma." Gregg'e yaklaşıp geri çekilmesine müsaade etmeden kollarını

tuttu. Gregg'in tanımadığı bir Myrina ona bakıyordu. Açık yürekli, dürüst, sevgi besleyen ve aynı zamanda korku dolu. Myrina'nın olmadığı her şeydi. "Seni ve Larv'ı her şeyden çok seviyorum. Liderliğimi elimde tutmak için değil, yaşamanı sağlamak için senden vazgeçtiğimi görmek zorundasın. Bu aldığım en özverili karardı. Her saniyesinde pişmanlık duydum, her saniyesinde senin iyi olduğunu bilerek rahatladım."

Gregg daha başka bir şey dinleyemeyeceğini düşünerek onun yanından ayrıldı. Ağaçların arasında karlara basarak yürürken sanki toprak hiddetini kabulleniyor, onu içine davet ediyordu. Her bir dalın yolundan çekildiğini, daha rahat yürüyebilmesi için toprağın onu ileri taşıdığını bile söyleyebilirdi. Nefes alıp verişleri kulaklarına çarpıyor, dalların karlı ıslaklığıyla sallanışını duyuyordu.

Kamp alanına geldiğinde çoğunluğun uyanmış olduğunu görse de kimseyle göz göze gelmeden yürümeyi sürdürdü. Artık sadece orman değil, insanlar da yolundan çekiliyordu. Onu durdurmaya kalkışabilen tek kişi önüne geçti.

"Ne yaptığının farkında mısın?" dedi Aleka, Gregg'i sakinleştirmek için ellerini göğsüne bastırırken.

"Sonra konuşalım mı?" dedi Gregg. Yanından geçip gidecekken Aleka omzunu tuttu. Duyduğu onca şeye rağmen dinlediği yalanların bitmemiş olduğunu keşfeden Gregg, kendini kontrol edemediğini hissediyordu. "Aleka..."

"Derin bir nefes al." Gregg dişlerini sıkarak inatçı gözlerle ona bakarken, Aleka kibar olmayı bırakıp koluna sertçe vurdu. "Nefes al dedim!" Gözlerini yere çevirerek dudaklarını aralayan Gregg kendini zorlayarak nefes aldı. Aleka yeniden kibarlaşıp omzuna dokundu. "Söylediğimi yaptığında çok iyi anlaşıyoruz."

Gregg tüm yıkımına ve hissettiği tuhaf enerjiye rağmen gülerken Aleka onu döndürdü ve geldiği yola bakmasını sağladı. Kamp alanındaki herkes ses çıkarmadan olanları izliyordu. Gregg'in kumsaldan buraya geldiği yol boyunca iki sırtlan onu takip etmişti. Normalden büyük ve kalıplı vücutları, bilinçle

parlayan gözleri ve havaya dikilen kulaklarıyla Gregg'den emir bekliyorlardı.

"Bu gerçekleşiyor olamaz," dedi fısıltıyla. Daha yüksek sesle konuşsa kaçacaklarını, belki de üstüne atlayacaklarını düşünüyordu.

"Kontrol edebildiğin ya da zamanını senin ayarlayabildiğin bir şey değil," dedi Aleka yanında durarak. "Gidip onlarla iletişim kur."

"Ne?"

"Tekrar vurmam mı gerekiyor?"

Gregg iç geçirip ilk adımı attı. Heykelden farksız bir şekilde kıpırdamadan duruyorlar, Gregg'in yaklaşmasını bekliyorlardı. Gregg onlarla iletişim kurması gerektiğini biliyordu fakat bunu nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Diğerlerinin hayvanlarıyla bağlantısı oldukça kolay kurulmuş görünüyordu.

Tam önlerine geldiğinde dizlerinin üstüne eğildi. Karanlık bakışlara sahip olan sırtlanın gözlerinde karların aydınlığı parlıyordu. Yanına gelip koklamaya başladıklarında tuhaftı ama Gregg'in korkusu kaybolmuştu. Belki bunu söylemek doğru olmazdı, çünkü artık yeni bir korkusu vardı. Onlarla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Kontrol etmesi ve yönlendirmesi gereken iki hayvana sahipti.

İkisi aynı anda öne atladığında Gregg, Tess'in çığlık attığını duydu. Gregg'i sırtüstü devirip yüzünü yalarken, tehditten çok sevgi gösterisinde bulunuyorlardı. Gregg gülerek onlara dokunurken köpeğini hatırlamıştı. Birçok açıdan sırtlanları da korkutucu görünebilirdi ama onlara sahipti ve Gregg'in gözünde eğitilmeyi bekleyen iki çocuktu. Söylediğini yapacakları konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Orada onlarla ne kadar süre geçirdiğini bilmeden ayağa kalktığında neredeyse herkes kendi işine yönelmişti. Korku dolu gözlerle bakan Tess uzun bir süre nefesini tutmuş görünüyordu. "Sorun yok," dedi Gregg. Daha önceden böyle bir şey

olacağını kardeşine açıklamadığı için pişmanlık duydu fakat kendisi için de tam bir sürpriz olmuştu.

Göz ucuyla Myrina'yı sadece birkaç saniyeliğine görmüştü. Dönüp baktığında artık orada değildi. Başının arkasını kaşıyıp dudaklarını ıslattı.

"Başlayalım mı?" dedi Kyle silah masasını göstererek.

"Bir saatliğine tek başına halledebilir misin?" Kyle omuz silkerek onayladığında Gregg, Aleka'ya dönüp elini tuttu ve yürümeye başladı. "Sana bir şey göstereceğim," dedi kamp alanından uzaklaşırlarken.

"Uyandığında ne oldu?" dedi Aleka yeterince yalnız kaldıklarında. Gregg anlamadan ona baktığında Aleka açıkladı. "Sırtlanları öylece edinemezsin, dedektif. Genellikle bunu tetikleyen bir şey olur. Çoğu zaman yalnızlık ve korku hissidir. Sende hangisiydi?"

"Muhtemelen ikisi de." Gregg olduğu yerde durup Aleka'ya döndü. "Neler olduğunu öğrendim. Benimle ilgili her şeyi."

"Kimden? Asteria'yla mı konuştun?"

"Demek istediğim, sırtlanların bana gelmesine yol açan şey buydu ama şimdi sana daha önemli bir şey göstereceğim." Sıkıca tuttuğu eli öpüp yürümeye devam etti. Aleka mecburen onu takip ederken sessizliğini korumuştu. Gregg soru sormamasına minnettar kaldı. Çok geçmeden bu konuyu ona anlatacağını biliyordu. Yalanlarla arası kötüydü. İkisinin de bu konuda hoşlanmadıkları bir geçmişleri vardı. Bu yüzden her ne sebeple olursa olsun Aleka'ya yalan söylemeyecekti.

Geldikleri yer savaştan sonra yaşayacakları evdi. Aleka neden burada olduklarını anlamazken Gregg'in düşünceleri yeniden Myrina'ya yönelmişti. Konuşmalarından uzaklaşmak için onun verdiği eve gelmek pek de mantıklı değildi elbette. Myrina'ya kızmak istiyor ama gizliden gizliye elini üstünde hissediyordu.

"Burayı seviyorsun, anladım," dedi Aleka tedbirli bir şekilde başını sallayarak.

Gregg anahtarı çıkararak kapıyı açtığında Aleka değişikliği fark etti. Birkaç hafta önce girdikleri ev başka bir yere gitmişti. Bu ev ne tozluydu, ne harabe, ne de kötü kokuyordu. Tozlu örtülerin hepsi kaldırılmış, daha fazla eşya getirilmiş, pencereler tamir edilmişti. En önemlisi de tavanda lamba asılıydı.

Gregg, Aleka'nın elini bırakmadan yürüdü. Sırayla her yeri dolaştılar. Banyo Aleka'nın girdiği kâbus tünelinden çok farklıydı. Şık bir duş başlığı takılmış, paslı ve görevini yapmayı uzun süre önce bırakan ayna değiştirilmiş, lavabo ve klozet yenilenmişti. Daha her şeyi inceleyemeden Gregg onu yatak odasına götürdü. Dört direkli eski moda yatağı gördüğünde Aleka kahkaha attı.

"Bunu sen seçmemişsin," dedi yatağı işaret ederken. "Evindeki eşyaları hatırlıyorum. Bununla alakası yoktu."

"Bulabildiğimizin en iyisiydi," dedi Gregg keyifle.

Aleka kıyafetler, yatak örtüleri ve kişisel temizlik malzemelerini de gördüğünde daha fazla şaşırmıştı. Mutfak bir zamanlar tek başına yaşadığı evindekinden bile daha güzel görünüyordu. "Bunları ne zaman ve kiminle yaptın?" dedi Aleka tekrar salona döndüklerinde.

"Tess ve Delbin temizlikle ilgilendi. Niobe eşyaları buldu. Maurice ve Faythe de elektriği halletti. Nasıl yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yani kısaca sen hiçbir şeye dokunmadın."

"Fikir benden çıktı," dedi Gregg kaşlarını çatarak. "Şuna bak," derken onu kollarına alıp şömineye bakmasını sağladı. Taş şöminenin üstünde eski kalın mumlardan vardı. "Harika görünmüyor mu? Savaşın bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Evet, herkes gibi. Ama onlar daha çok hayatlarını korkmadan yaşamak için istiyorlar. Bilirsin, güvenlik önemli."

Gregg söylediklerine aldırmadan onu öptüğünde Aleka'nın kelimeleri dudakları arasında kayboldu. Ayrıldıklarında Aleka gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Şömineyi şimdi deneyebiliriz," dedi mırıldanarak.

"İçine kimin ruhu kaçtı senin?" Aleka tek kaşını kaldırdığında Gregg gülerek kollarını beline sardı ve ayaklarını yerden keserek dudaklarına kısa bir öpücük daha bıraktı. Şakağına doğru düşen saçlarını severken gözleri birbirinden ayrılmıyordu. "Diğerlerinin yanında sana rahatça dokunamamaktan nefret ediyorum," dedi. İşaret parmağı Aleka'nın kaşlarında, burnunda, yanaklarında, çenesinde dolaştı. En son dudaklarında durdu. "Onlara kendimizi kabul ettirmenin kolay bir yolu yok mu?"

"Zamana bırakmamız gerekiyor. Kendimden biliyorum."

"Ah!" Gregg omuzları çökerken alnını Aleka'nın alnına yasladı. "Hepsinin peşinden tek tek koşmam gerektiğini söyleme lütfen."

"Eğlenceli olurdu ama hayır," dedi Aleka kahkaha atarak. Gregg onu birden kucağına aldığında hızla omzuna tutundu. "Ne yapıyorsun?"

"Kyle'a bir saat içinde döneceğimizi söyledim fakat anlayış gösterecektir. Yatağı kontrol etmek ister misin?"

"Alırken sağlam olup olmadığına bakmadın mı?" dedi Aleka imadan habersiz ciddi bir şekilde.

Gregg başını iki yana sallayarak gülerken onu yatak odasına taşıdı. Aleka'nın sadece Gregg için sakladığı bir yönü oluşuyordu ve bu yön ikisini de meraklı bir heyecana sürüklüyordu.

17. BÖLÜM
'AİLE'

"Ciddi bir problemimiz var," dedi Aleka, Gregg her şeyi anlattığında. "Annenden hiç hoşlanmıyorum."

Kampa dönüş yolundaydılar ve Gregg, Myrina'yla olan konuşmalarını sansürlemeden aktarmıştı. Bunları saklaması gerektiği kısmı dâhil. Aleka'nın endişesine gülen Gregg büyük bir kayanın üzerinden diğer tarafa atlıyordu. "Eşinin annesiyle geçinemeyen ilk kişi değilsin."

"Asteria daha iyi bir seçenek olabilirdi."

"Biliyorum," dedi Gregg iç geçirerek. İşin aslı kendisi de aynısını dilemişti. Fakat kabul etmesi gereken gerçekler vardı. Myrina annesi, Blaec babasıydı. Rald'ın kardeşi. Olduğu yerde durup Aleka'ya baktı. "Böyle bir şeyi tahmin edebilir miydin? Gerçeği öğrendiğimde rahatlayacağımı zannediyordum. Aksine şimdi her zamankinden daha gerginim. Myrina'yla düzgün bir ilişki kurabileceğimi sanmıyorum."

"Myrina acımasız biri olabilir ama anlattıklarına bakılırsa seni seviyormuş."

"Şimdi de onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Ben senin tarafındayım, tamam mı? Her zaman öyle olacak. Demek istediğim, Myrina bunu herkese anlatmaman gerektiğini düşünüyor ve ona katılıyorum. Gerçek bir Amazon ölümü görmüş sayılmazsın dedektif ve ben bunun böyle kalmasını istiyorum. Babanın Koper olması bir tehdit oluşturmasa bile bunu anlamayacaklar. Sonuçları görüp emin olmayı beklemeden önlemini baştan almayı düşünecekler." Gregg tek elinin parmaklarıyla gözlerini ovuştururken Aleka konuşmaya devam etti. "En azından şu sorunu çözene kadar sakla. Ayrıca ben Myrina'dan nefret ediyor olabilirim ama o senin annen. Yalanlardan dolayı kızgınken bile şunu düşün; hayatında seni etkileyen olayların kaçından Myrina sorumlu? Dena'yı yanına gönderen o olabilir ama âşık olan sendin. Bir hayat paylaşmayı, evlenmeyi isteyen sendin."

"Bu..." Gregg ne diyeceğini bilemeden elini salladı. Doğru, Dena'ya âşık olmuştu. Üstelik onun tek yaptığı karşısına çıkmaktı. Dena flört etmemiş, Gregg'i etkilemeye çalışmamıştı. Muhtemelen bunları yapmayı çok da bilmediğindendi. "Hayatıma başka bir şekilde girebilirdi, Aleka. Sevgili olamayacağımızı söyleseydi..."

"Evet, bunun sende ne kadar işe yaradığını gördük, değil mi?" Gregg hoşnutsuz bir şekilde somurturken tekrar yürümeye başladılar. Aleka kendince teselli vermek isteyerek sırtına dokundu. "Nasıl karşına çıkacağı önemli değildi. Bir öğrenci, Tess'in arkadaşı ya da meslektaş... Ne olursa olsun ona âşık olacaktın. Bundan sorumlu olan sen ve Dena'sınız, Myrina değil."

"Aylarca seni mantıklı düşündürmeye çalışırken şimdi mi bunu başarabiliyorsun?"

"Anlaşılan çabaların ürününü veriyor," dedi Aleka gülerek. Gregg arkasına bakıp ister istemez neşesine katılırken kolunu ona doladı. Kamp alanına yaklaşıp kalabalığa girene kadar o şekilde yürümeyi sürdürdüler. Normal, dertsiz ve evli olmalarına rağmen diğerlerinin yanında bakışmaları bile sorun değilmiş gibi davrandılar.

*

Ertesi akşam Gregg kendini anlamlandıramadığı bir karmaşanın içinde bulmuştu. Doryaların yerleşkeyi hedef alması doğal olarak hoş görülmemişti ve Rald bu durumda sessiz kalmak istemiyordu. Ormanda kamp yapmalarının sebeplerinden biri olan Amazon ve Koper halkını uyum içerisinde hareket ettirmeyi bir oranda gerçekleştirdiklerini, bu yüzden de evlerine geri dönmeleri gerektiğini düşünüyordu. Bunun birkaç avantajı birden vardı. Doryalara karşı parçalanmak yerine güçlerini iki merkeze toplayabilirler, aynı zamanda gizemli kayıpların önüne geçebilirlerdi.

"Savaşı tek bir güç olarak sürdürmek istediğini sanıyordum," dedi Gregg. "Arkada bıraktığımız Amazon ve Koper yerleşkesindekileri korumak için yeniden parçalanırsak bunun hiçbir anlamı kalmayacak."

"Kaç tane savaş gördün?" dedi Thalestris direkt Gregg'e bakarak. "Şu küçük isyan ve Koperlerin saldırısı sadece bir dumandı. Asıl yangını başlatmak üzereyiz ve bir kere savaş başladı mı mola vermek için evlerimize çekilmeyeceğiz."

"Ne demek istediğinizi..."

"Bu bir gerilla savaşı değil, Gregg," dedi Myrina elinden geldiğince açık konuşmayı denerken. "Bir kez saldırdıktan sonra geri çekilip sonuçlarına bakmayacağız. Tüm gücümüzle tek seferde Doryaların binasını kuşatacağız. Onlardan ya da bizden son kişi ölene kadar saldırımız devam edecek. Bu kampı oluşturduk, çünkü hep birlikte savaşa giderken birbirimizle çatışmak istemedik. Amazon ve Koperlerin birlikte vakit geçirmesi gerekiyordu ve biz bunu sağladık. Çoğunlukla senin sayende. Şimdi herkes evlerine gidecek ve belirlediğimiz gün saldıracağız. Sonrasında umalım ki bir daha böyle bir kampa ihtiyacımız kalmasın."

Alınan ortak karar herkese duyurulacağı sırada nefes nefese kalmış bir Amazon yanlarına koşuyordu. Kapüşonunu yüzüne çekmiş, elinde büyükçe bir bıçak tutuyordu. Güvenli bir

bölgeye ulaştığını anlayarak rahatlarken boştaki eliyle şapkasını geri itti.

"Rune?" Gregg şaşkın olmasına rağmen içgüdüyle kılıcına uzandı. Aleka'yla birlikte Myrina'yı Amazon topraklarına geri dönmeye ikna ettiği zamanlarda tanıştığı kızla ilk başta anlaştıklarını düşünmüştü. Kaçırıldığı ve işkence gördüğü konusunda inandırıcı bir hikâye anlatmıştı. Henüz çocuk yaşta olmasına rağmen kızın bir Amazon olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Onun aslında Glauce'un kızı olduğunu ve Gregg'i öldürmek için annesiyle birlikte tuzak hazırladığını öğrenmeleri çok sürmemişti.

"Cezalı değil miydin sen?" Aleka öne çıkarak kullanmaya hazır tuttuğu yayını yavaşça parmakları arasında döndürdü.

"Çocuklara gerektiğinden ağır ceza vermiyoruz," dedi Myrina.

"Ne zamandan beri?" diye burnundan soludu Aleka kadına bakıp.

"Bakın, annemin nerede olduğunu bilmiyorum." Rune titreyen ellerini havaya kaldırdı. Gregg kızın sahiden korku dolu olduğunu görebiliyor ama buna inanmıyor, ona güvenmiyordu. "Merkeze saldırı düzenlendi. Çocukların olduğu eve. Mara onları kendi başına korumak zorunda kaldı çünkü... Biliyorsunuz," deyip cümleleri toparlayamadan gözlerini kapatıp açtı. "Ev uzakta. Eğitim alanına gidene kadar her şey olup bitmişti."

"Mara iyi mi?" dedi Thalestris.

"Çocukları korumayı başardı. Ağır yaralı ama hayatta. Buraya geldim, çünkü yeniden saldıracaklarını biliyorum. Onlar çocukları kaçırmaya çalıştı," derken kırpıştırdığı gözlerinden yaşlar aktı.

Ağlamak zorunda mıydı? diye düşündü Gregg elinde olmadan. Şimdi ona merhamet besliyordu ve bu hoşuna gitmemişti. Kız sahiden kötü görünüyordu. Kimsenin ona yaklaşmadığını ya da yaşadığı şoku umursamadığını gördüğünde yanına gitti. Rune anında geri çekilmişti fakat Gregg ısrarcıydı. "Benimle gel." Elini sırtına koyup onu yemek için kullanılan masalardan

birine yönlendirdi ve oturmasına yardım etti. Önüne bir bardak su koyup karşısına geçti. "Saldıran kişileri gördün mü?" dedi mümkün olduğunca zaman verdikten sonra.

Rune başını onaylayarak salladı. Suyu tamamen bitirmesine rağmen hâlâ titreyen elleriyle bardağı tutuyordu. "Daha fazlası olduğunu biliyorum ama sadece üç kişi gördüm. Benden çok da büyük olmayan biriyle, ufak bir çocuğu yakaladılar. Ben üzerlerine saldırdığımda dikkatleri dağıldı. Mara o sırada çocuklara koşmasını söyledi ve ikimiz beraber kaçmalarını sağladık. Yardım edecek misiniz?"

"Elbette," dedi Gregg bunu sormasına şaşırarak.

"Acele edin!" Asteria'nın sesi toparlanmakta olan Amazonları daha da hızlandırdı. Sadece gerekli silahları alan Amazonlar yola çıkmaya başlamışlardı bile. Rald yardım teklif etse de ne Thalestris ne de Myrina kabul etmişti. Birkaç Dorya'yı halledebileceklerini düşünüyorlardı ve haksız da sayılmazlardı. Topluca giderlerse üstesinden gelebilirlerdi. Ayrıca Amazon merkezine saldırdılarsa Koper yerleşkesine de uğramaları an meselesiydi.

"Kalkmak için kendini zorlama," dedi Gregg kızın yanından ayrılırken. Aleka'yı diğer Amazonlarla görmüştü ve ne olduğunu merak ederek yanlarına yürüdü. Panterleri etraflarını çevirirken Amazonlar ulaşılmaz ve korkutucu görünüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Aleka sadağa oklar yerleştiriyordu. Bunu söylemesine anlam veremeden omuz silkti. "Duymadın mı? Saldırı olmuş."

"Doryalar çoktan geri çekilmiştir, Aleka. Bir daha saldırırlarsa bu ne zaman olur bilemezsin. Onlar evlerine dönüyor."

"Benim de evim..." Aleka kaşlarını çatarak duraksadı. Dudağını ısırıp oku sertçe kılıfın içine bıraktı. "En azından gidip ne durumda olduklarına bakayım. Mara'yı merak ediyorum."

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum. Sadist olduğunu söylemiştin."

"Kendince sebepleri var." Gregg ikna olmadan ona bakmayı sürdürünce Aleka gülümsedi. "Birkaç saatten çok sürmeyecek.

Gün doğmadan dönmüş olurum. Sadece gidip her şeyin yolunda olduğunu görmek istiyorum. Sen de Koperlerin yerleşkesine gideceksin, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Hasar tespiti yapıldıktan sonra liderler ve komutanlar toplanacaktır. En geç o zaman görüşürüz," derken geriye adım attı.

"Birkaç saat demiştin."

Aleka, Gregg'e yaklaşıp fısıltıyla konuştu. "Neden böyle davranıyorsun? Evlendiğimiz için sürekli yan yana olacağımızı mı düşündün ya da her istediğinde beni görebilmeyi?"

"Fena olmazdı. Sorun o değil, tamam mı?" dedi elini sallayarak. "Aleka, benimle evlenmen için kaçırılman ve Amazonlardan uzaklaştırılman gerekti. Yeniden sadece onların olduğu bir yerde uzun süre kalmanı istemiyorum. Bana güvensiz diyebilirsin ama bir anda eski fikirlerini destekleme kararı alırsan buna o kadar da şaşırmam."

"Öyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum." Etrafına bakındıktan sonra uzanıp Gregg'i hızlıca öptü. İki saniyeden uzun sürmemiş olmasına rağmen Gregg'i karların yapamadığı kadar ürpertmişti. "Seninle evlenme sebebim kaçırılmam ya da Amazonlardan uzaklaşmam değil. Seninle evlendim, çünkü bana bunu sordun ve ben de yapabileceğimize güvendim. Sen de bana güven."

"Gün doğumunda yerleşkede olacağına söz ver. Gecikirsen yanınıza geleceğim ve muhtemelen öleceğim için bundan sen sorumlu olacaksın." Aleka yumruğunu kaburgalarına geçirirken Gregg sadece kaşlarını çattı. "Söz ver," dedi yeniden.

"Söz."

Aralarında kelimelerin yükselmediği birkaç diyalog daha geçmişti. Daha fazla sözün verildiği, sevginin fısıldandığı ve geleceği vadeden bakışlardı.

Dakikalar sonra Gregg de Koperlerle birlikte yola çıkmıştı. Rald ve ailesinin hemen arkasından yürüyordu. Tehlikeli olmayacağını düşündüklerinden birkaç gündür Alex de yanlarında

kalıyordu ve küçük kız her ne kadar enerjik olsa da fazla yorgun görünüyordu. Yürürken annesinin elini tutuyor fakat arkada kalıyordu.

"Belki sırtlanlardan birinin sırtına binmeliyim," diye önerdi Alex.

Gregg iki yanında yürüyen sırtlanlara baktı. Kamp alanından uzaklaştıkça daha fazla sırtlan etraflarını çeviriyordu. Amazonların uzaklaşması onları rahatlatmış gibiydi. Kendi sırtlanları henüz çok gençtiler fakat küçük olmayacak kadar da büyümüşlerdi.

Hızlıca bir iki adım atan Gregg, Alex'i yakalayarak omuzlarına yerleştirdi. Şaşkınlıktan önce bağıran sonra da kahkaha atan Alex ellerini Gregg'in yüzüne yasladı. Gregg ellerinden birini alıp öptü ve üstlerinde sallanan ağaç dallarına ulaşmaya çalışmasın diye ikisini de sıkıca tuttu. Heyecanından anladığı kadarıyla Alex daha önce hiç omuzlarda taşınmamıştı.

"Ciddi misin?" Rald önce Alex'e, ardından Gregg'e baktı. "Yürümesi gerekiyor. Başka türlü nasıl öğrenecek?"

Alex babasının bakışlarından kaçmak için yüzünü Gregg'in saçlarına sakladı. Gregg, Alex'in hafifliği sebebiyle rahatça omuz silkebildi. "Her çocuk omuzda taşınmayı hak eder. Biraz eğlenmesinde sakınca yok."

Rald başka bir şey söyleyecekken Niobe onu önüne çevirdi. Omzunun üzerinden Gregg'e bakıp gülümsedikten sonra Rald'a yaklaşıp kulağına doğru konuştu. Her ne söylediyse Rald itiraz etmekten vazgeçmişti.

"Sırtlanların çok güzel." Alex eğilerek Gregg'e baş aşağı baktı. "Onlara ne isim verdin?" derken yolu görebilmesi için geri çekildi.

"İsim vermedim. Bunu hemen yapmam gerekiyor mu?"

"Yani... evet," dedi Alex kararsızca. "Yoksa onları nasıl çağıracaksın ki? Peki," deyip sağ taraftaki sırtlana baktı. "Buna Kıllı diyebilir miyiz? Tüyleri bir sırtlan için bile fazla kabarık görünüyor. Neredeyse gözlerinde bile tüy var."

Alex abartmasına rağmen doğru bir noktaya değinmişti. Sırtlanı fazla tüylüydü. "Ona Kıllı demek istemiyorum. Eminim daha uygun bir isim bulabiliriz."

"Okyanus'a ne dersin?"

"Bence isim bulma işini sonraya erteleyelim," dedi Gregg ve sırf Alex'den başka bir öneri duymamak için koşmaya başladı. Heyecanla çığlık atan Alex sıkıca Gregg'e tutunmuştu. Daha hızlı koşması için bağırırken ağzını ardına kadar açıyordu. Yerleşkeye ulaştıklarında Gregg, Alex'i yere indirdi. Kız tekrar ayaklarının üzerinde olmaktan hoşlanmasa da bir şey söylememişti.

Rald'ın evine geçtiler ve çocuklar haricinde herkes çalışma odasında toplandı. Burası önemli meselelerin konuşulduğu merkez gibiydi. Oturup rahatlamak ya da sadece sohbet etmek için değil, ölüm kalım konularında ciddi kararlar almak için vardı. En azından Gregg'in gözünde böyleydi.

Faythe arkalarından kapıyı kapatırken merdivenlerden inmekte olan Vasyl'e göz ucuyla baktı. Artık evde oldukları için ona ihtiyaçları kalmamıştı. "Onu affettiğini ne zaman söyleyeceksin?"

Rald masasının arkasına geçerken, "Yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Vasyl'i affettiğini herkes biliyor," dedi Niobe. Koltuklardan birine oturup hepsine yerleşmesini işaret etti. "Ona çocuklarımızı emanet ettin, Rald. Bazen merhametli davranmanın zayıf ve utanılacak bir yanı yoktur. Kardeşi buraya döndü ve anlattıklarını doğruladı. Daha ne bekliyorsun?"

"Bu sadece doğrularla ilgili değil. Vasyl'i oğlum gibi seviyordum. Arkamdan iş çevirmesinin bahanesi var diye öylece kabul etmeyeceğim. Eğer onun yalnızca lideri olsaydım affederdim. Konuyu daha fazla uzatmayın. Fikrinizi istersem size sorarım." Sandalyesini çevirerek doğrudan Gregg'le göz göze geldi. "Silahlı takım için bir planın var mı?"

"Evet, aslında var fakat bunu nasıl uygulayacağımı bilmiyorum." Karışık bir yerden girdiğini kabul ederek açıklama yaptı.

"Söylemek istediğim, onlara emir vermem gerekiyor ve dinleyip dinlemeyecekleri konusunda şüphelerim var. Çoğu benden daha büyük, kendilerini insanların arasında yetişmiş bir erkekten daha üstün görüyorlar ve böyle birinden emir almak düşüncelerine ters gelecek."

"Bunun bir yolunu bulacağım."

Gregg planını anlattıktan sonra odadan çıkmışlardı. Faythe ve Maurice evden ayrılırken Niobe yemek yapmak için tezgâha yöneldi. Yanlarına yeni katılan Tess ona yardım ediyor, bu sırada da sorular sorup olabildiğince bilgisizliğini gideriyordu. Aralarında kan bağı olmayabilirdi ama kesinlikle Gregg'le kardeştiler.

Bir saat sonra Faythe ve Maurice yanlarında Kyle'la geri dönmüştü. Yemek için çağrılmışlardı. Rald'ın ardından masaya oturdular. Herkes sırayla tabağını doldurması için Niobe'a uzatıyordu. Birkaç kişi aynı anda konuşuyor, sözcükler karışıyordu fakat kimse durumdan şikâyetçi değildi.

"Evi temizlerken bulduklarınızı nereye koydunuz?" dedi Gregg, Tess'e yaklaşarak.

Tess bir an düşünüp kaşlarını çattı. Sıra ona geldiğinde tabağını uzatırken dudakları aralandı. "Çok fazla bir şey yoktu. Birkaç fotoğraf ve bebek kıyafetleri. Önemli olabileceğini düşünerek kutuya koydum."

"Kutu nerede?"

"Yatak odasındaki dolabın içinde. Bunları neden soruyorsun?"

"Aleka katılmayacak mı?"

Gregg, Niobe'un sorusunu duyup ona döndü. "Sabah dönecek," dedi. "Sanırım buradan eve gideriz. Saldırı günü belli olana kadar kalmamızı gerektirecek bir durum yok."

O gecenin en güzel tarafı ise masada yemek boyunca kimsenin savaştan bahsetmemesiydi. Neredeyse normal bir akşam yemeği gibiydi. Gregg bir parça eksik hissediyor ve Aleka için endişeleniyor olsa da, çocukların kahkahaları ve uyumamak için direnen bağırtıları eşliğinde artık ailesine dönüşen insanlarla aynı masada olmak rahatlatıcıydı.

Faythe ve Tess masayı toplamakta ısrar edince, Niobe çocukları uyutmak için izin istedi. Rald ve Gregg'se ortadan kaybolarak dinlenmek amacıyla odalarına çekilmişti.

"Ben de gidiyorum," dedi Kyle oturduğu yerden kalkarken. "Yarın görüşürüz."

"Bulaşıklar bitince geleceğim," dedi Tess arkasından. Köpükle temizlediği tabakları sudan geçirmesi için Faythe'e uzatıyordu. Bir savaşçı için Faythe oldukça hızlı ve etkili çalışıyordu. Kılıç kullanma becerisi bulaşık yıkamada faydalıydı belli ki. "Bunu anlayamadığımdan soruyorum," dedi Tess yeni bir tabak uzatarak. "Amazonlar ve Koperler ciddi bir savaş içerisindeydi. Hem de yıllardır. Ama şimdi birlikte hareket ediyorlar, öyle mi?"

"Sana tuhaf gelen, yan yana olduğumuz insanlarla geçmişte çatışma halinde olmamız. Bizi şaşırtansa tam tersi."

"Ne oldu da böylesine büyük bir değişim yaşadınız?"

"Gregg topraklarımıza ayak bastı," dedi Maurice buzdolabını açarken. Tess ona kötü bir bakış atınca ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Adamı severim."

"Onu tanımakta biraz zorlanıyorum. Bambaşka biri olmuş." Tabaklar bittiğinde bardaklara geçti. Dalgınca yaptığı hareketleri sadece rutinleştiğinden devam ettirebiliyordu. "Sert ve sırlarla dolu birine dönüşmüş ama aynı zamanda daha neşeli sanki. Her zaman böyle değildi. Yani insanların arasındayken bile. Dena hayatına girmeden önce fazlasıyla dışa dönüktü." Tess fazla bilgi verdiğini düşünerek sustu. Kardeşinin bu savaşçılarla yakın olduğunu biliyordu ama bu kadarını bilmeleri Gregg'in hoşuna gider miydi, emin olamıyordu.

Maurice tezgâha oturup ayağıyla buzdolabını kapattı. "Dena'nın bir Amazon olduğuna dair hiç ipucu yakalayamadınız, öyle mi?"

"Belli şeyler vardı tabii. Mesela benimle kuaföre gelmesi için onu sürüklemem gerekiyordu, saçlarına bakım yapmayı pek sevmiyordu ve topuklularla ciddi sorunlar yaşıyordu." Tess

nünden ayırmadığı için Faythe ve Maurice'in attığı ba-
ark edememişti. "Ama yine de tüm bunlara bakıp *Acaba*
rdeşimi mahvetmeye gelmiş bir Amazon mu? diye düşünüp
mediğimi soruyorsanız, hayır böyle bir şey olmadı." Yü-
üşen bir tutam saçı üfledi.

oryalarla olan sorunları hallettikten sonra geri dönecek
?" dedi Faythe ona gülümseyerek.

lbette. Üzerinize alınmayın fakat ben böyle bir yerde ya-
nam." Dudaklarını bastırıp ağırlığını bir ayağından diğe-
verdi. "Saçlarım modaya uymadığı için beni bakışlarıyla
deviren kızlardan kaçabilecek olsam da buraya ait deği-
Tess biraz daha uzun sürerse alışabileceğini de biliyor,
dan korkuyordu. Kaçırılmasının yanı sıra haftalardır telefon
anmıyordu. İlgilenmesi gereken kaprisli müşteriler, mem-
iyetsiz patronlar, gün boyunca üzerinde koşturması gere-
topuklular yoktu. Buradaki bazı şeyler Tess'e özgürlüğünü
i vermişti. Fazlasıyla kapalı bir toplum oldukları düşünü-
se bunu hissetmesi garipti. "Her neyse." Tess başını sallaya-
k konuyu değiştirdi. "Sen ve Vasyl ne zamandır sevgilisiniz?"

Faythe elinden kaymaması için tabağı tutmaya çalışırken
aurice onun yerine cevapladı. "Sevgili değiller, çünkü Faythe
nun için çok iyi olduğunu düşünüyor."

"Öyle bir şey düşünmüyorum," dedi Faythe tiz bir sesle.
özlerini kaçırıp Tess'e baktı. "Bu biraz karışık. Ben burada-
kiler gibi değilim. Amazon'um ve o da bir Koper. Aile kurma-
mız birçok açıdan imkânsız."

"Sevgili bile olmadan aile kurmayı mı düşünüyorsun? Hem
Gregg ve Aleka başardıysa siz de yapabilirsiniz. Değil mi?"

"İkisinin evliliği başarmasının tek sebebi çocuk düşünemeye-
cek kadar kavgaya odaklanmış olmaları. Vasyl öyle değil. Fazla
romantik ve onun elinden çocuk fikrini almak istemiyorum."

"Amazon ve Koper evliliklerinde çocuk olmuyor mu?"

"Henüz bir örneğini görmüş değiliz." Bulaşıkları bitirdik-
lerinde Faythe havluya uzandı. "Bunu daha fazla konuşmak

istemiyorum. Vasyl'e tek kelime ederseniz ikinizi de mahvederim," derken işaret parmağını yüzlerinde dolaştırdı. Tess ve Maurice uysal bir şekilde başlarını sallayıp söz verdi.

Üçü birden evden çıktıklarında Faythe başka bir şey söylemeden yanlarından uzaklaşmıştı. Vasyl'i düşündüğü hareketlerinden bile belli oluyordu.

Tess yürümeye devam ederken ellerini arkasında birleştirip Maurice'e döndü. "Senin bir sevgilin var mı? Yasak aşk, düşman aile, yaş problemi... Her ne olursa?"

"Bu sorunlarla alakam yok, çünkü ilgilenmem gereken daha büyük problemlerim var. Sizi kaçıran Doryaları hatırladın mı?" Tess'in yüzü asılınca Maurice konuyu açtığına pişman olmuştu. "Ailenle hiç konuştun mu?" dedi daha güvenli bir alana girmeyi deneyerek.

"Kurtulduğumuzda konuştum. Memnun olmadıklarını söyleyebilirim ama Gregg'in yalnız kalmamasından dolayı rahatladılar. Geri döndüğüm zaman ne yapacağımı bilmiyorum. Ailemle yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Ama söylüyorsun."

"Herkes kadar." Tess durumu biraz hafifletmişti fakat tüm maceralarını iki aydır tanıdığı bir adama anlatacak değildi. Delbin'in evinin önüne geldiklerinde Tess elini kapı kolunun üzerine koydu. "İyi geceler, Maurice."

"İyi geceler."

Sadece birkaç saniyeliğine Tess ona bakakalmıştı. Arkasında topladığı saçlarına, güçlü duruşuna ve bakışlarındaki gizeme hayran kalmamak zordu. Tecrübelerine göre en çok böyle adamlardan hoşlandığını biliyor ama yine de Maurice'i tanıdığı herhangi bir erkekle kıyaslayamıyordu. Kardeşi tarafından koyulan yasaklardan birini çiğnememek için hızlıca içeri girip kapıyı arkasından kilitledi.

Delbin ve Cabe birbirlerine sarılmış halde koltukta oturuyorlardı. Cabe geri döndüğünden beri baş başa kalmak için fırsatları olmamıştı. Sessizce konuşup gülüşürken Tess'in geldiğini

bile fark etmemişlerdi. Delbin konuşmaya sadece ellerinde tuttuğu bardaktan içmek için ara veriyor, Cabe onu tüm dikkatiyle dinliyordu. Tess fazlasıyla özel bir ana denk geldiğini hissederek hızlıca misafir odasına girdi. Ayakkabılarını çıkarıp üstünü değiştirirken duyduğu tek şey Kyle'ın horultularıydı.

Yatağın diğer tarafına yatıp pencereden dışarıyı izlerken, ona içtenlikle bakan bir çift gözün hayaliyle uykuya daldı.

*

Delbin dudağının kenarına kaçan bir damlayı diliyle kurtarırken gülümsüyordu. Cabe onun arkasındaydı. Göğsüne yaslanmış olan ağırlığın keyfini çıkarıyor, yıllar sonra ilk defa Delbin'i hayal etmek yerine gerçekten kollarında tutuyordu. "Tüm arkadaşlarının tanımadığım kişilerden oluşmasının bir sebebi var mı?" dedi Cabe elini Delbin'in kolunda dolaştırırken.

"Ne gibi bir sebep?" Delbin ne söylemek istediğini anlasa da açıklama yapmaktan kaçınıyordu.

"Ortadan kaybolduğum için seni mi suçladılar?" dedi Cabe açıkça. Delbin'den bu konuda mutlaka cevap beklediğini göstermek için başka bir şey söylemedi.

"Kolay olduğunu söylemeyeceğim." Başını Cabe'in omzuna yaslayan Delbin bacaklarını toparladı. Öyle ya da böyle konuşulması gereken şeyler vardı. "Seni kaybetmiş olmamın yanı sıra bir de bununla suçlanmak kötüydü ama daha fazlası olmadı. Doryaların saldırısını fırsata çeviren Amazonlar seni kaçırdığında Rald benim istediğim kararı verebileceğimi duyurdu. İnsanların arasına geri dönebilir ya da burada kalabilirdim. Hiçbir Koper'in müdahale etmesine izin vermedi."

"Sen de burada kalmayı seçtin." Cabe hâlâ bu durumun imkânsızlığına inanamadan başını salladı. "Tutsaklığımın üç yıl sürdüğünü bilmesem de uzun bir zaman geçtiğinden emindim. Yerleşkeden ayrılacağını düşünmüştüm. Bu yüzden seni gördüğümde bir Koper'le evlendiğini zannettim. Böyle bir yerde insan kalmak zordur ve anlaşılan seni hafife almışım."

"İnsan olabilirim ama bir Dorya deneyinden kurtuldum. Biliyorsun, bunu başarabilen çok kişi yok."

Cabe eğilerek Delbin'in dudaklarını öptü. Elindeki bardağı yere bırakan Delbin, Cabe'in kucağına çıkmıştı. Kollarını ona sarıp saçlarını severken ikisi de kötü anılardan uzaklaştı. Delbin'in omzunu tutarak geri çekilmesini sağlayan Cabe başparmağını dudağında kaydırdı. "İnsan halini seviyorum fakat derhal bu durumu değiştirmeliyiz," dedi.

"Aile olmamız için değil, insanlığımı arkada bırakmamı istediğinden mi çocuk sahibi olmalıyım."

"Ben bencil bir adam değilim, Delbin. Kesinlikle senin iyiliğini düşünüyorum. Daha güçlü olmanı umuyorum."

Delbin başını iki yana sallayarak gülerken, "Yalancı!" dedi.

*

Aleka kimseye saldırması gerekmeden Koperlerin arasında yürüyordu. Gün yeni ağarmış, en soğuk rüzgârını üflerken Aleka pelerinine sıkıca sarılmıştı. Islanmış olan ayakları yüzünden parmaklarını hissetmiyordu.

Rald'ın evine girip yukarı çıkarken seri hareket ediyordu. Yeni uyandığı belli olan Niobe tek koluyla bebeğini taşırken, boştaki eliyle ocağı yakmaya çalışıyordu. Aleka yanına gidip ona yardım ederken, "Gregg nerede?" diye sordu.

"Teşekkürler. Bir dakika tutar mısın?" Bebeği Aleka'ya verip buzdolabını açmaya girişti. "Birkaç saat daha kimse uyanmaz. Fazla erken gelmişsin."

Koltuk altlarından tuttuğu bebek ayaklarını sallarken Aleka'nın yüzüne ulaşmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Aleka günün bu saati için fazla neşeli olan bebeğe göz atıp onu kendinden uzak bir şekilde tutmayı sürdürdü. "Bu biraz şaşırtıcı gelebilir ama herkes eskisinden daha kötü davranıyor. Mümkün olacağını sanmazdım."

"Bir Koper'le evlendiğin için sana kızmışlar mı? Vay canına, şok oldum."

"Orada yeniden yaşamak zorunda kalmayacağım için memnunum. Eğer Thalestris ve Myrina evliliğimize onay vermeseydi, sanırım şimdiye kadar birkaç kez ok, bıçak ve mızrağa hedef olmuştuk." Dudaklarını birbirine bastırarak ağzından köpükler çıkaran bebek sıkılmış görünüyordu. Aleka nefesini bırakarak burnunu kıvırdı. "Tek sorunun karnının acıkmasıyken neden bu kadar gürültü çıkarıyorsun ki? Fazla şikâyetçisin, değil mi?"

"Bebekler kucaklanmak ister." Niobe oğlunun saçlarını sevip tombul yanağından öptü. "Seni bomba gibi tutmasına aldırma," dedi.

Niobe sütü ısıtmayı bitirdiğinde Aleka bebeği çabucak ona verdi. Gregg'in oda kapısını sessizce açıp içeri girdi. Ayakkabılarını çıkararak yatağa uzandı. Gregg'in göğsünde, kollarında ve kulağının alt tarafında olan yara izlerini inceledi. Sırtüstü yatmış, bir elini başının altına koymuştu. Yorgun olduğu zamanlardaki gibi horlayarak uyuyordu. Aleka onun bir süre daha kendine gelmeyeceğini düşündü. Başını yastığa bırakıp gözlerini kapattı. Tüm gece uğraştığı şeylerden dolayı fazlasıyla gerilmişti ve sadece uzanmak bile iyi geliyordu.

Ne kadar geçtiğini bilmediği bir sürenin ardından Gregg'in aldığı hızlı nefesi duyarak gözlerini araladı. Uyanmaya çalışarak kaşlarını havaya kaldıran Gregg yan döndü. Aleka'yı gördüğünde yüzünde dolaştırdığı eli duraksadı. "Buradasın," dedi kısık sesiyle.

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Ne zaman geldin?" Gregg ona sarılarak elini beline doğru götürdü. Aleka cevap olarak sadece omuz silkmişti. Gregg'in parmakları gömleğini sıyırıp sırtında dolaşırken Aleka'nın ürperdiğini hissedebiliyordu. "Hiç uyumamışsın. Amazonlarda her şey yolunda mı?"

"Harika."

Gregg şüphe duyarak onun bakışlarını süzdü. "İğneleyici sözler, imalarda bulunmalar ya da doğrudan sana savrulan bıçaklar yok muydu?"

Gülerek saçlarını geri atan Aleka yeniden dirseklerinin üze rinde kalktı. "Ortalık fazla karışık. Buna ayıracak vakit bulama dılar." Gerçeği yumuşatmış olsa da yalan söylemekten hoşlan mamıştı. Bir ilk sayılırdı. Gregg'e söylediği son yalan, Koperle tarafından tutsak edildiği sıradaydı. O zamanlar suçluluk du yamayacak kadar öfkesine tutunmuştu.

"İyimser davrandığını düşünüyorum. Bir daha oraya gitme."

"Hepsi kötü değil. Myrina ve Asteria ellerinden geleni yapı yorlar. Garip fakat Thalestris bile her zamankinden daha uysal. Ona evleneceğimizi söylediğim gece şaşırmamıştı bile." Gregg gözlerini kaçırdığında Aleka çenesini tutup çevirdi. "Aklına ne geldi? Bir şey yaptın, değil mi?"

"Uzun zaman önce."

"Anlat."

"Öldüğünü sandığım ve seni koruyamadığımı düşündük lerinde fazla üstüme geldiler. Ben de bunu isteyerek yapmadı ğımı, sana âşık olduğumu söyledim. Muhtemelen kamp alanın daki herkes duymuştur."

"Thalestris de mi?"

"Bağırdığım kişi oydu."

Aleka homurdanıp sırtüstü döndü. Gregg eğilip dövmesini öperken kapı birden açılınca Aleka onu itti. İkisine de aldırma dan odaya giren Alex yatağa çıkıp aralarına girdi. "Uyumuyor dunuz, değil mi?"

"Konuşuyorduk," dedi Gregg boğazını temizleyerek.

"Annem ve babam gibi mi? Onların odasına girdiğimde de bazen konuşuyor oluyorlar," deyip kıkırdadı. Aleka ve Gregg birbirlerine baksalar da, cevap verip durumu daha kötü hale getirmediler. Alex yastıkları düzelterek sırtını yasladı. "Büyü yünce casus olmaya karar verdim. Amazonların arasına gire ceğim. Belki de Faythe gibi şimdi gitmeliyim. O zaman kimse benden şüphelenmez."

"Faythe casus değil." Gregg aşağıya uzanarak pantolonunu aldı. "Hem polis olmak istediğini söylemiştin."

"İkisini aynı anda yapabilirim."

Gregg onun aşırı hevesinin yanlış bir şekilde sonuçlanmamasını umuyordu. Alex'in sadece çocukluk enerjisi yoktu. Onda farklı bir istek bulunuyordu. Çocukluktan değil, karakterinden kaynaklanıyordu.

Odadan çıktıklarında Niobe onları kahvaltıya çağırdı. Bir an önce uzaklaşmak isteseler de itiraz etmeden oturdular. Bu sefer sadece ev halkı vardı ve çocuklar sayesinde dün geceden daha gürültülü bir masada kahvaltılarını yaptılar.

Rald çalışma odasından çıkıp sandalyesini çekerken, "Yarın saldıracağız," dedi. Sıradan bir sabah sohbetiydi. "Şafaktan hemen önce kamp alanında buluşup oradan ilerlemeye karar verdik. Silahlı grup daha önce yola çıkacak. Senin planın için uygun mu?"

"Onlara emir verirken beni dinleyeceklerini nasıl garantiledin?"

"Myrina ve Thalestris'le iletişim halindeyim. Durumu açıkladım ve anlayış gösterdiler. Silah eğitimi almış olan tüm Amazonları uyaracaklar. Emrinden çıkanlar savaş suçlusu sayılacak. Bu ihanettir ve cezası en ağır suçtur. İçeri gireceğimiz anda bile kimse senin söylediğinin aksine davranmayacak. Koperler de dâhil."

"Peki biz, sonradan saldıranlar ne yapacağız?" dedi Aleka. Gregg'in aksine konu iştahını kapatmamıştı. Amazon sorunlarıyla uğraşırken yemek yemeğe vakit bulamamış olmalıydı.

"Binayı kuşatma altına alacağız. Dena şu anda içlerinde, tutsak konumunda. İşareti aldığında bizim için aktif hale gelecek."

Aleka elini ağzına götürerek öksürdü. "Bilerek tutsak oldu ve zamanı geldiğinde öylece kurtulacak mı?"

"Onu benden daha iyi tanıyorsun. Bunu yapabilir mi?" Rald soruyu sorarken cevabını bildiği bakışlarından belli oluyordu. Aleka gönülsüzce kabul ederek omuz silktiğinde Rald gülümseyip başını salladı. "Dena için endişelendiğini görmek güzel ama eminim kendini koruyabilir." Aleka ters bakışlarını

Rald'a yöneltse de, Koper liderinin kötücül kadın bakışlarına karşı bağışıklığı vardı. "Yine de," dedi Rald arkasına yaslanırken. "Düşmanı hafife almayacağız. İnsan olabilirler ama bize karşı tehdit oluşturuyorlar. Amacımız onların varlığını bizden hiçbir kayıp vermeden sonlandırmak."

"Doryalara kaçma şansı tanıyacak mısınız?" Gregg'in sorduğu soru herkesin dönüp ona bakmasına sebep oldu. *Savaşçı toplumlarda bağışlanma ve kefaret kavramları gelişmiş değildir,* diye kendine hatırlatan Gregg ellerini havaya kaldırdı. "Sormadım varsayın fakat kaçmak isteyenleri öldürmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer yaşamalarına izin verirsek bunu gurur meselesi haline getireceklerdir," dedi Niobe uysal ve yumuşak bir şekilde. "İntikam fazla tehlikeli bir kavramdır, Gregg. Şu anda bize karşı bir düşmanlık beslemiyorlar fakat yarından sonra bu değişecek. Daha saldırgan ve acımasız olacaklar."

"Zaten öyleler. Daha fazlası mümkün mü?" dedi Aleka yemeğine ara vermeden. Elinin titrediği belli olmasın diye çatalı daha sıkı tuttuğunu gören Gregg kendi merhamet duygusunu kaybetmek üzereydi. Aleka çocukluğundan beri çok fazla şiddete maruz kalmıştı ama Doryalarla arasında her ne geçmişse, hepsinin üstüne çıkmayı başarmıştı.

"Hepsinin aynı anda ortadan kaybolması dikkat çekmeyecek mi? İnsanlar arasında yani," dedi Alysa konuya dâhil olarak. "Kayıpları araştırmak için buraya başkaları gelirse ne olacak?"

"Bunun yaşanacağını sanmıyorum," dedi Gregg. "İnsanlar arasında bile gizli bir kuruluş. Bu yüzden resmî bir soruşturma yapılmaz. Doryaların devamı olarak birileri gelebilir fakat şimdikinden daha kalabalık olmazlar."

"Önce buradaki varlıklarıyla uğraşalım. Sonra çöldekiyle ilgileneceğiz," dedi Rald masanın üzerinde duran ellerini yumruk yaparken. "Eğer bunlara rağmen gelmeyi sürdürürlerse tekrar karşılık vermekten çekinmeyiz."

Gregg'in buna hiç şüphesi yoktu. Pes etmek gibi bir kavramı bildiklerini bile sanmıyordu. Korkutucu bir şekilde hayranlık uyandırıyorlardı.

Gregg ve Aleka saldırı planının tüm ayrıntılarını öğrenmiş bir halde yola çıktılar. Yürüyüşlerinin büyük kısmı sessizlik içinde geçti. İkisi de kendi kafalarındaki şeytanlarla savaşıyordu. Koper yerleşkesinden uzaklaştıkça panter ve sırtlanları onlara yaklaşıp etraflarında yürümeye başladılar. Gregg dikkatini verdiğinde kedi ve köpek soyundan gelen iki farklı türün çatışmadığını, birbirlerini kabul ettiğini görerek şaşırdı. Sırtlanlarından biri –Gregg onlara hâlâ isim vermemişti– Coleta'yı burnuyla dürttüğünde Brene hırladı ama hepsi o kadardı. Saldırma, diş gösterme ya da tüy kabartma gerçekleşmemişti.

"Sırtlanların kızlarımı korkutuyor," dedi Aleka şaşkın ve memnuniyetsizce.

"Hayır, sadece iyi geçiniyorlar."

Aleka bunun fikrine gülerek başını iki yana salladı. "Mümkün değil."

"Neden? Senin panterlerin oldukları için mi?"

"Panter oldukları için." Aleka gözlerini kısıp Gregg'in savunmasını geçiştirmeye çalıştı. "Bazı hayvanların kendi hüküm alanları vardır. O alana başka bir yırtıcı girdiği zaman güçlerini ölçüştürmek isterler. Böylece kimin sözünün geçeceği, kiminse itaat edeceği belirlenmiş olur."

"Anlaşmaya varamazlar mı? Bu daha kolay," dedi Gregg konuyu uzatmak istemeden. Amazon ve Koperleri ortak bir seviyeye çekmek için bu kadar uğraşmışken, panter ve sırtlanların hüküm bölgeleri umurunda değildi. Üstelik günün bu saatinde.

"Anlamıyorsun..."

Gregg derin bir nefes alıp arkasını döndüğünde hayvanlar aynı anda durup ona baktı. "Beni dinleyin," derken hafifçe öne eğildi. "Kavga eder, üstünlük kurmaya çalışır ya da aranızda anlaşmazlık yaşarsanız, kimse iki gün boyunca yemek alamayacak. Sen hariç," dedi kocaman, duygulu gözlerle bakan

Coleta'ya. Son birkaç haftada büyüyen panter artık normal bir sokak kedisi boyutundaydı. "Benimle anlaştıysanız yürümeye devam edin ve evin etrafını çevreleyin," dedi.

Artık kendi evleri haline dönüşmüş taş eve yaklaşan hayvanlar sessizce Gregg'in söylediğini yaptı. Kış bu kadar yoğun gelirken hiçbiri avlanabilme umuduna sığınıp aç kalmayı göze alamazdı.

Aleka dişlerini sıkıp ellerini beline yasladı. "Panterlerime emir verdin. Benim panterlerime. Kime daha çok kızacağımı bilemiyorum. Sana mı, yoksa emrine uydukları için onlara mı?"

"Yemek her şeyi çözer, Aleka. Karnı aç olan kimse üstünlük gibi şeyleri düşünmez. Basit ve etkili."

"Kolay ve tembelce."

Gregg eve girdiğinde Tess'in söylediği kutuyu bulmak için yatak odasına geçti. Büyükçe eski bir kutuyu yatağın üzerine bıraktı. İçinden daha önce de gördüğü fotoğrafla birlikte birçok eski anı çıkmıştı. Tess önemli olduğunu düşündüğü kişisel şeyleri ayırmıştı. Muhtemelen Gregg'in kendisine ait olan bebek tulumunu ve patiklerini kenara itip yıpranmış fotoğrafları eline aldı. Blaec, Myrina'nın anlattığı gibiydi. Rald'la kardeş olduğunu söylemese benzerliği göremezdi. Rald'ın aksine Blaec mavi gözlüydü ve bir askerinki kadar kısa saçları daha açık renkti. O kadar neşeli görünüyordu ki, bir Koper lideri olduğunu düşünmek zordu.

Sessizce odaya giren Aleka, Gregg'in anılar içinde olduğunu gördü. "İyi misin?" dedi kutunun diğer tarafına otururken.

"Hiç benzemiyoruz," dedi Gregg fotoğrafı ona göstererek.

"Dış görünüşünün kime benzediği önemli değil, bence karakterini kesinlikle babandan almışsın."

Gregg kutunun içinden başka bir şey çekti. El örgüsü bir battaniyeydi. Kirli ama sağlamdı. Solgun harflerle yazılmış isme dokundu. "Bana Aiken ismini vermiş."

"Baştan beri ayrılmanızı planlamıyordu öyleyse."

"Onda bir hata bulmayı ve kızmayı öyle çok istiyorum ki," dedi Gregg battaniyeyi geri bırakırken. "Böylece yaşadıklarımın yanlış olduğunu görebilir zannediyorum. En iyi yolun bir annenin çocuğundan vazgeçmesi demek olduğunu kabullenmek istemiyorum." Gregg son zamanlarda iyice tanıdığı Amazonların tepkilerini tahmin edebiliyordu. Myrina'nın bir Koper'den çocuğu olduğunu öğrendiklerinde hiçbir Amazon sakin kalmayı başaramazdı. Belki Koperlerde de durum aynı olurdu. Myrina riske girmek istememiş, Gregg'i Amazonlardan da Koperlerden de uzaklaştırmıştı. Böylesinin daha akıllıca olduğunu tüm yaşananlara rağmen Gregg bile görebiliyordu.

"Bencil ve küstah davranıp seni koruyabileceğini düşünebilirdi. Muhtemelen yanılacak ve ikinizin de ölümüne sebep olacaktı. Kabul etmen zor ama ikiniz için de bu en iyisiydi." Aleka battaniyeyi kıvırıp, isim üstte kalacak şekilde katladı. "Myrina'nın annesi için katlandığı şeylere inanamıyorum. İsmini öylesine korumuş ki kimse tanımıyor."

"Sen hariç."

"Ne?"

"Sylvia. Herkes unutmuş olabilir ama sen sürekli bahsediyorsun." Aleka donup kaldığında Gregg'in kafası karışmıştı. "Sana Myrina'nın annesinin ismini söylemedim mi?"

"Hayran olduğum tek Amazon'un Myrina'nın annesi çıktığını mı? Hayır, hiç bahsetmedin."

"Bütün suç benim değil. Her şeyi tek tek öğrenmeye alıştım. Biliyorsun, sizlerden bir şey duymak kolay olmuyor. Myrina tüm gerçeği birden anlattı ve bunu kabul etmek biraz uzun sürdü."

"Özür mü diliyorsun, yoksa hakaret mi ediyorsun?" Gregg durumu daha da kötüye götürmemek için susup önüne döndü. Myrina ve Blaec'in mutlu fotoğraflarına baktı. Bebek kıyafetlerinden anladığı kadarıyla bir süre Myrina'yla kalmıştı fakat kendi fotoğrafı yoktu. Aleka elindeki her şeyi toplayıp kutuya koydu. "Bunlara ne kadar bakarsan bak, ne geçmişi ne de hissettiklerini değiştirebilirsin." Kapağı sertçe itip yatağın ucuna

doğru uzaklaştırdı "Neye ihtiyacın var, biliyor musun? Kendine bile söylemekten hoşlanmadığın şeyi kafanda bir simgeye dönüştür ve onun dövmesini yaptır."

"İşe yarayacağını sanmıyorum ama teşekkürler," derken yatağa uzanıp iki elini birden yüzüne bastırdı. Yeterince havasız kalırsa düşüncelerinin oksijensizlikten zayıflayacağını umuyordu. Ama Gregg'in düşünceleri asla son bulmazdı. Ellerini birden çekip dirsekleri üzerinde doğruldu. "Üçgenler," dedi.

"Tek kelimelik cümlelerle konuştuğun zaman beni biraz ürkütüyorsun," dedi Aleka tereddütlü bir halde kaşlarını çatarak.

Gregg hızlı hareket ederek oturdu ve Aleka'nın gömleğini çıkardı. "Üçgenler," dedi yeniden. Göğüs kafesinin ortasına çizilmiş olan iki üçgeni gösterdi. "Bir anlamı var. Hoşlanmadığın, kendine bile itiraf edemediğin ama yine de yanında olmasını istediğin bir anlam." Aleka bakışlarını kaçırdığında Gregg kafasındaki soru yığınından birini çözmüş olmanın rahatlığıyla işaret parmağını kaldırdı. "Bunlar biziz. Sana inanamıyorum."

"Abartıyorsun," dedi Aleka yataktan kalkarken. Arkasını dönüp odadan son sürat çıkacakken Gregg onu belinden yakaladı. Ayaklarının yerden kesilmesiyle şaşkına dönen Aleka elinin üzerine vurdu. "Dedektif!"

"Belki de artık daha sevgi dolu bir sözcük bulmalıyız."

"Son derece içten olduğuma güvenebilirsin." Gregg'in kollarından kurtulmaya çalışırken gömleğine uzandı. "Birkaç saat içinde savaşa gideceğiz. Zamanını böyle mi harcamak istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrim var ama öncesinde ufak bir konuşma yapacağız." Aleka'yı sırtüstü yatırmayı başardıktan sonra kollarını tuttu. Dövmeye daha dikkatli bakabilmek için eğildi. Anlamsız görünen, sıradan geometrik şekillerdi. Aleka'nın sivri kenarlı şeyleri ne kadar sevdiğini biliyordu ama hiçbir şekilde neyi simgelediğini çözememişti. "Ben Koperlerin arasına Amazonlar için casusluk yapmaya gittiğimde bu dövmeyi yaptırdın. O zamanlar benden hoşlanmıyordun bile."

Aleka rahatsızca kıpırdanıp gözlerini devirdi. "Bu yüzden kendine bile itiraf edemediğin düşünceler için dedim zaten. Tercüme edip bir yere mi yazmam gerekiyor?"

Gregg gülümseyerek karnını öptüğünde Aleka gıdıklandı fakat hareket etmemek için kendini zorladı. "Pekâlâ," dedi Gregg yukarı çıkarak. "Şimdi sen bana, en başından beri benden hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun? İtiraf etmem gerekirse, bunu dövmeyle onaylatman birkaç adım birden atlamak demek. İlişkimiz kötü sonuçlanabilirdi."

"Evlendik. Yani, zaten kötü sonuçlanmış durumda."

"Bu kelimelerin senin zırhın olduğunu öğreneli çok oldu, Aleka. Alışkanlıkla hâlâ devam ediyorsun ama artık bana karşı zırhını kuşanman gerekmiyor. Seni asla yargılamam."

Aleka derin bir nefes alıp elini Gregg'in gözlerinin üstüne kapattı. "Bana bu şekilde bakma."

"Nasıl?"

Tarif edecek uygun kelimeler bulamayan Aleka onu devirip altından çıktı. Kulağını çekiştirirken odada yürümeye başladı. "Sen Koperlerin arasına gittikten sonra Thalestris benimle konuştu. Eğer insan çıkarsan seninle evlenmeyi planlıyordu. Daha önce Thalestris'i kıskanmamıştım. Hiç kimseyi kıskanmamıştım. Olduğum kişiden memnundum. Thalestris'e ikinizin çok farklı olduğunu, senin bunu asla kabul etmeyeceğini söyleyemedim. Evlenmeyi ilk defa düşünüyordu ve kabilemizden sadece ikimiz kaldığımız için birimizin anne olması lazımdı," dedi omuzlarını kaldırarak. "İtiraf bile edemediğim şey aslında ikimizi aynı yerde görebilmemdi. Hayatını mahveden kişilerden uzağa kaçıp gitmek yerine kalmayı tercih ettin. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir ormanda tek başına yürüdün ve bu biraz etkileyiciydi."

"Sonra da öylece bunun dövmesini mi yaptırmak istedin?" dedi Gregg. Keyifli ve en önemlisi mutluydu. Savaş umurunda değildi. Doryaların amaçları ya da hangi konumda saldıracakları

da. Birkaç dakika sonra yeniden endişelenmeye başlayacaktı ama şu anda tüm dikkati bu odanın içinde toplanmıştı.

"Birbirimize çok benzediğimizi ama bunu göremeyecek kadar sorunlarımızın olduğunu düşündüm." Gözlerini kapatan Aleka yavaşça nefesini bıraktı. Söylediği şey onu rahatlatmış gibiydi. "Dövmenin tamamlanması birkaç gün sürdü ve oldukça acıttı fakat daha azı bize uygun olmazdı zaten."

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Aleka'yla olduğu her dakika farklı bir kapısını açıyor, bambaşka bir yönünü tanıyıp yeniden âşık oluyordu. Fazla destansı ve gizemli gelebilirdi fakat Aleka haklıydı; daha azı onlara uygun olmazdı.

18. BÖLÜM
'TESADÜF VE KADER'

"Yemek mi hazırlıyorsun?" Gregg banyodan çıktığında Aleka'yı buzdolabını karıştırırken bulmuştu. Kavanozdan aldığı şeyi ağzına atan Aleka omuz silkti. Gregg üzerinde hiçbir şey olmayan tezgâha göz attı. "Anlaşılan masayı buzdolabının içinde kurdun."

"Eğer yemek istiyorsan dolabı açıp bir şeyler bul. Ben Niobe değilim," derken ayağıyla kapağı itti.

"Daha kahvaltı yapalı ne kadar oldu ki? Gerçekten acıktın mı?"

"Sen acıkmadın mı?" Masanın üstüne oturarak tepsinin içinde duran ekmeği kopardı. Gregg savaştan konuşurken kendisinin kahvaltı yapmadığını ama bunun aksine Aleka'nın iştahında hiçbir gedik oluşmadığını dile getirmedi. Aleka oturmasını isteyerek sandalyeyi gösterdi. "Delbin'den hediye var. Tatmak istemiyorsan, sakın sana ayırmadım diye daha sonra bana kızma."

"Aç kalmaktan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?" Gregg yanına oturup bir parça kopardı. Taze ekmekten ağzına götürürken

Aleka'nın dudaklarının kenarındaki kırıntıları parmağıyla temizledi.

"Yürüyüş yediklerimin enerjisini yok etmişse bu benim suçum değil," dedi Aleka aşağıya atlayarak. İki bardağa soğuk içecek doldurup uzatırken, "Dışarı çıkmam gerekiyor," dedi. Kendi içeceğini hızla bitirip lavabonun içine bıraktı. "Aure huysuzlanmaya başladı. Gidip ne olduğuna bakayım."

"Önemli bir şeyse..."

"Öyle olsaydı sadece bir tanesi endişelenmezdi. Ayağına diken falan batmıştır."

Gregg sahiden söylediği gibi olmasını umarak başını salladı. Yemeğine devam ederken Aleka üstünü değiştirip dışarı çıktı. Kalın botlarını ve onu sıcak tutacak deri ceketini giymişti. Evde tek başına kalan Gregg ne yapacağını bilemeden etrafına baktı. Şömineyi yakması gerektiğini düşünerek dışarı çıktı. Evin arkasında başını eğerek dolaşması gereken bir odunluk vardı. Tüm odunlar çürümüş haldeydi fakat baltayı kullanabilirdi. Şimdiye kadar hiç odun kırmamışsa da, kılıç kullanmaktan daha zor olmadığını tahmin etti.

Muhtemelen kar fırtınası yüzünden devrilmiş olan bir ağacı parçalarken sandığından daha fazla zorlanmış, diğer yandan gerginliğinin büyük bir kısmı da yok olmuştu. Kendini yorması pek akıllıca olmayabilirdi fakat aklı bu kadar yoğunken savaşması her şekilde daha tehlikeli görünüyordu.

Bir yığın kırılmış ağacı odunluğa taşıyıp kucağına aldığı birkaç parçayla eve girdi. Şömineyi yaktı, rahatlayarak karşısına oturdu. Dışarıda ıslık çalarak esen rüzgâr ve odunların çıtırtısından başka bir ses duyulmuyordu. Taze odunlar yandıkça evin içini hoş bir kokuyla doldurmuştu.

"Kendini meşgul tutmasını biliyorsun," dedi Aleka kapıyı açtığında. Tek elinde taşıdığı yay ve sadağı kenara bırakıp ayakkabılarını çıkardı. "Güzel görünüyor," dedi yanına yürürken.

"Aure iyi mi?"

"Arka ayaklarını incitmiş. Her kar yağdığında olan şeyler." Ceketini çıkarırken yüzü acıyla kasılınca Gregg kaşlarını kaldırdı. Sırtında ve kollarındaki kesikleri gördüğünde daha bir şey söyleyemeden Aleka "Dallar çizdi," dedi. Omzunun üzerinden arkasına bakıp yaraları kontrol etti. "Ceketimi çıkarmak zorunda kalmıştım. Eriyen karlar yüzünden dengemi kaybettim."

Banyoya gidip küçük bir havluyu ıslatan Gregg geri dönüp arkasına oturdu. Kan izlerini temizledikçe yaraların derin olmadığını gördü. "Aure çok sık yaralanıyor, değil mi? Bu kaçıncı oldu?"

"Yaşlanıyor." Aleka ellerini ovuşturarak ateşe uzattı. "Bana gelen ilk panterdi. Henüz Coleta kadardı."

"Tek başına mı geldi?"

"Evet. Beni fena korkutmuştu," dedi kendi kendine gülerek. "Dövmeyi aldığım gece yanıma gelip öylece uyumuş. Sabah olana kadar fark etmedim." Gregg kanları temizlemeyi bitirdiğinde havluyu bir kenara bırakıp ona sarıldı. Aleka daha az hasarlı olan omzunu yaslamaya dikkat ederek kendini bıraktı. Önünde duran Gregg'in ellerini okşadı. "Kardeşlerini bulmaya çalıştım ama işe yaramadı. Bir pantere sahip olduğun zaman ailesine dönüşüyorsun. Geçmişi önemli olmuyor."

"Evlenmemiz panter edinmeye benziyor," dedi Gregg dudaklarını dövmelerinde dolaştırırken.

"Söylediğim yalanları unuttun mu?"

"Hiçbirinden hoşlanmadım ama anlıyorum ve daha önemlisi affediyorum. Artık önemli değil."

Aleka rahat bir nefes alıp Gregg'in ellerini sıkıca tuttu. Gözlerini usulca yanan odunlardan ayırmıyordu. Ateşin turuncu ve kırmızı arasında gidip gelen renkleri ikisinde de farklı anılar uyandırıyordu. "Sırtlanlarına isim verdin mi?" dedi Aleka sessizliği bozarak.

"Düşündüm. Parlak gözlü olana Orion diyeceğim. Diğeri ise sineği bile kovalamayı sevdiğinden dolayı Buffy olabilir. Avlanmayı seviyor ve bir kız."

"Avlanmayı sevmesiyle Buffy isminin ne alakası var peki?"

"Bir gün insanların arasına gidersek sana diziyi izletirim. Öldürmesi gereken bir türe âşık olan ilk kız değilsin."

"Orion? Onun anlamı ne?"

"FBI'ın kriz yönetim sisteminin adı."

"Bu güzel olmuş."

Gün doğmasına üç saat kala yola çıktılar. Savaşa hazır bir şekilde giyinip silahlarını almışlardı. Gregg koltuk altlarında bulunan kılıflara tabanca yerleştirmiş olmasına rağmen kılıcını da almayı ihmal etmemişti. Asıl savaşın ilk saldırıyı geri püskürttükten sonra yaşanacağını biliyordu. Onaylıyor olsun ya da olmasın, son Dorya ölene kadar durmayacaklardı ve eğer iki taraftan biri ölmesi gerekiyorsa, Gregg Doryalara hiç şans vermiyordu.

*

"Ateş komutunu almadan kimse harekete geçmiyor," dedi Gregg silah tutan savaşçıların önünden dururken. Uysal birer öğrenci gibi dinliyor olmaları Gregg'i şaşkına çevirmişti. İçlerindeki ateşi, gözlerindeki bakışı görüyor, bir an önce saldırmak istediklerini anlayabiliyordu. "Kurşunların menzili oklardan daha uzundur, bu yüzden hedefinizde kimlerin olduğuna dikkat edin. Rastgele değil, nişan alarak ateş edin. Üzerimize gönderecekleri silahlı korumaları geçtikten sonra savunmayı indirmeyin. İkiye ayrılacağız. Bir grup binayı çevrelerken, diğer grup içeri girecek."

"Silahlılar haricinde kavgaya karışmayacak mıyız?" dedi Rein.

"Sizin gibi savaşlar görmediğimi biliyorum ama karşımızdakilerin insan olduğunu unutmayalım ve güvenin bana, daha az çabayla daha faydalı olabilirsiniz. Bizim görevimiz diğerleri için yolu temizlemek ve onlar Doryalarla savaşırken hiçbir saldırıya uğramamalarını sağlamak. Savaşın devam etmesi buna bağlı."

"Bu konuşma daha ne kadar sürecek?" dedi Alysa sıkılarak. Uzun namlulu silahını çapraz bir şekilde asarken üzerine dönen gözlerin farkında bile değildi.

"Herkes kendi göreviyle ilgilenirse karışıklık olmayacak ve plana göre ilerleyeceğiz. Kahraman olmaya çalışıp kendinizi gereksiz yere kavganın içine atmayın."

Şimdiye kadar tüm sorunlarını kavgayla çözen savaşçı bir gruba bunu söylemek biraz zordu fakat anladıklarını görebiliyordu. Daha aralarına yeni katılmış birinden emir almak konusunda gururlarına dokunan bir şeyler olsa da söylenenleri yapacaklardı. Böyle zamanlarda tüm kötü duygular ortak düşmana yönlendirilirdi. Doryaların –ya da kendilerine verdikleri isimle M.E.L.I.P.'nin – varlığına son verdiklerinde doğaüstüler kendi içlerinde yine anlaşmazlık yaşayacaktı fakat Gregg bunun eskisi kadar büyük olmamasını umuyordu. Büyük bir farklılık ortadan kalkmış, Amazonlar ve Koperler birbirleriyle değil birlikte hareket eder olmuşlardı. Aynı tarafta çatıştığın kişilere karşı nefret beslemek zordu.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Az sonra yola çıkacağız," dedi Gregg, Aleka'ya bakarak.

"Birkaç saat içinde kazanıp kazanmayacağımız belli olur." Aleka, Rein'e selam verirken Gregg'le konuşmaya devam ediyordu. "Silahlı olanlarla ilgilendikten sonra geri döneceksin, değil mi?"

"Tüm kuralları öğrenememiş olabilirim ama bu söylediğinin savaş suçu sayılacağına neredeyse eminim."

Aleka cevap verecekken yanına gelen Rein'i görünce sustu. "Bu şeylere uyum sağlamış görünüyorsun," dedi Aleka elini üzerine doğru sallarken. Rein keskin nişancı tüfeği, kısa mesafeli bir tabanca ve dürbün taşıyordu.

"Mükemmel olmayı seviyorum. Herkesin bir sorunu vardır," dedi Rein gülerek. Aleka'nın koluna dokunurken yüzü ciddileşti. "Sana çok zorluk çıkardıklarını biliyorum Aleka ama oradayken öfkenle hareket etme. Unutma, öfke sadece biçim değiştirmiş bir deliliktir. Geçip gittiğinde yaptığın her şeyden pişmanlık duyarsın."

"Mara'nın yıllar önce söylediklerini mi ezberledin sen?"

"Günlük tutuyordum."

Aleka gözlerini devirip güldü. Daha önceden olsa aklından bile geçmeyecek bir şey yapıp Rein'e sarıldı. "Kurşunlar sana yenilmezlik gücü vermiyor. Tedbirli olmayı sakın bırakma," dedi sırtına vururken.

"Nasıl moral vermen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"En iyisidir," dedi Gregg mırıldanarak. Aleka ayağını uzatarak dizine vurduğunda Gregg onları yalnız bırakmak için uzaklaştı.

Rein geri çekilip Aleka'nın omuzlarını tuttu. "Biliyorum biraz gecikti fakat sana bir evlilik hediyem var. Savaş bittiğinde vereceğim. İtiraz edeceğini bilsem de yapmadan duramadım."

"Bana hediye vermene gerek yok. Evlenebildiysem bu biraz da senin sayende. Şimdiye kadar birkaç kez ölmüş olabilirdim."

"Çölde kaldığın süre boyunca yaşadıklarından hiç bahsetmedin ve anladığım kadarıyla yeterince berbattı. Birlikte neler atlattığımız düşünülürse bundan daha fazlasına katlanmış olmalısın. Korktuğunu görebiliyorum Aleka ve seni ne kadar az şeyin korkuttuğunu da biliyorum. Eğer bir şekilde Doryaların deneklerinden birine dönüşme ihtimalim olursa, senin kadar güçlü kalamam. Gerekirse beni öldür ama sakın oraya kapatılmama izin verme."

Aleka elinde olan tek şeyi yapıp söz verdi. "Birçok sefer birbirimizin hayatını kurtardık. Şimdi de farklı bir şey olmayacak ama kurtulamayacak duruma gelirsen, bağlanmana asla fırsat tanımayacağım." Vedalaşmaları sona erdiğinde Aleka, Gregg'in yanına gitti. Başını kaldırıp gözlerine bakarken içinde bulundukları durum yüzünden sinirlenmemeye çalışıyordu. Korkusunu bastırıp, endişelerini saklıyordu. Bir kez gün yüzüne çıktığı zaman kolay kolay yok olmayacak duygularını görmezden gelmeye çalışıyordu. "Eğer ölecek olursan..."

"Bundan daha neşeli olabilirsin. Tekrar dene."

Gözlerini kapatarak başını çeviren Aleka derin bir nefes aldı. "Sadece ölme işte," dedi yeniden ona baktığında.

"Yüz yüze çatışmaya girecek olan sizsiniz. Bu yüzden henüz yeni evlendiğini ve senin için savaşmak isteyen bir ailen olduğunu aklından çıkarma. Kaybedecek bir şeyin olmadığında kendini tehlikeye atmak o kadar da zor değildir, Aleka. Ama artık bana sahipsin, benim sana sahip olduğum gibi."

Aleka gözleri dolduğunda gülümseyip elini yüzünde dolaştırdı. Bir adım daha atıp Gregg'e yaklaştı. "Bundan sorunsuz bir şekilde kurtulursak dövme yaptıracaksın."

Gregg tam olarak bunu düşünüyormuş gibi başını salladı. "Anlaştık," dedi. Elleriyle yüzünü kavrayıp kısa bir öpücük kopardı. "Doryalar öldüğünde görüşürüz."

"Sevdim bunu." Aleka gülümseyip Gregg'in karnına vurdu. "Nasıl uyum sağlayacağını biliyorsun."

Gregg'se o kadar emin değildi. Bu ormana öylece, kendiliğinden uyum sağlamamış, buna mecbur bırakılmıştı. Savaş veya kaç. Birini seçmeliydi ve Gregg aklında bu kadar soru varken kaçmayı düşünmemişti bile. Kelimenin tam anlamıyla evrim geçirmek zorunda kalmıştı. Sonuçtan memnun olmadığını söyleyemezdi. Artık insanların arasında yaşamak gibi bir beklentisi yoktu. Öyle ya da böyle bu ormanın parçası haline gelmiş, sadece değişime ayak uyduran değil, aynı zamanda değişimi sağlayan birine dönüşmüştü.

Amazon ve Koperlere nerede duracaklarını harita üzerinde gösteren Gregg yola çıkmaya hazır olduklarını duyurdu. Hemen arkalarından gelecek olan diğer grup da komutanlarının etrafındaydı. Birçoğu ormana dağılmaya başlamıştı bile.

Keskin nişancı tüfeğini kullanacak olan Gregg, Kyle ve Rein farklı üç noktaya çekileceklerdi. Gregg doğaüstülerin insanlara karşı kaybetmelerine sebep olacak tek etkeni ortadan kaldırdığını düşünüyordu. Silah kullanan bir takımları vardı. Eğer Doryalar bomba ya da roket atar kullanmaya karar vermezse şans onlardan yanaydı.

Yarım saat içinde bir tepenin sırtına yüzüstü uzanmıştı. Olası senaryoları kafasından geçiriyor, yedek planlar oluşturuyordu.

Her zaman umduğu şey yedek plana ihtiyacının kalmamasıydı ama şimdiye kadar böyle bir şeyin gerçekleştiğini görmemişti. Mutlaka gözden kaçan bir detay, hesaplanmamış bir hareket olurdu. En ufak bir yanlış bile domino etkisi yaratıp her şeyi mahvedebilirdi.

Doryalar etraflarının sarıldığını fark ettiklerinde binanın içinde ve çevresinde hareketlenmeler yaşandı. Sıradan bir binadan farksız görünüyordu fakat Gregg ne kadar korunaklı olduğunu ayırt edebiliyordu. Uzun, gri kulenin kurşungeçirmez camla kaplı olduğunu tahmin ettiğinden, içeriden gözüne çarpan gölgelere nişan almadı.

Çok geçmeden asker düzenindeki korumalar ateş açmaya başladı. Zaman kaybetmeden, durum değerlendirmesi yapmadan. Gregg kendi grubuna ateş emri verdiğinde, Doryaların ne kadar şaşırdığını bu uzak mesafeden bile görebiliyordu. Kendilerine kurşunla karşılık verilmesini beklemeyen insanlardan bir kısmı etkisiz hale getirilmişti bile.

Giriş bölgesindeki Doryalar azaldığında savaşçılar içeri yöneldi. Korku, öfke ve şaşkınlığın seslerini anında duydular. Savaşçıların ilerleyebilmesi için Gregg ve diğerleri kurşunlarla yollarını temizlerken, daha önce içlerine girmiş olan Dena kapıyı açıp onları kabul etmişti.

Tüfeğin dürbünüyle girişi izleyen Gregg, Dena'nın hırpalanmış haline kaşlarını çattı. Üzerinde doğru düzgün kıyafet kalmamış, teni kanla kaplanmıştı. Amazonlardan biri Dena'yı yakalayıp oradan hızla uzaklaştığında Gregg derin bir nefes alarak etrafını taradı. Şifreli kapının açılmasıyla Koper ve Amazonlar koşmaya başlamıştı.

Gregg çatıda yer alan keskin nişancılardan ikisini tespit ettiğinde biraz geri çekilip tüfeğinin açısını ayarladı. İlkini vurduğunda adam önce elindeki tüfeğini düşürdü, ardından binadan aşağıya yuvarlanarak toprağa çakıldı. Yerle buluşmadan önce kafasını ağaç dallarından birine çarpmış, duvara savrulmuştu.

Arkadaşının vurulduğunu fark eden diğer koruma Gregg'e nişan aldı. Daha ne olduğunu anlayamadan o da etkisiz hale getirilmiş, arkaya devrilmişti. Gregg kimin ateş ettiğini görmek için başını çevirdiğinde ağaç tepesine tünemiş olan Rein'in ona başparmağını kaldırdığını gördü. Başını sallayarak teşekkür eden Gregg önüne döndü. Amazon ve Koperlerle geçirdiği altı hafta hepsine farklı şeyler katmıştı.

Gregg etrafına bakındıktan sonra herkese dağılmasını işaret etti. Önceden belirlendiği şekilde grup ikiye ayrılmıştı. Bir kısım içeri girip savaşanları koruyacak, diğerleri ise ormana yayılıp hiçbir Dorya'nın kaçmamasını sağlayacaktı.

"Bu fazlasıyla beklenmedikti. Hakkınızı vermem gerek."

Gregg hafifçe doğrulduğunda sırtına bastırılan silahın namlusunu hissetti. Nasıl olmuştu da arkasına biri yaklaşana kadar bunun farkına varamamıştı? Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordu. İnsanken dahi. Söylenmesine gerek kalmadan tüfeğini bırakıp ellerini havaya kaldırdı. Arkasındaki Dorya'nın silahını yakın mesafede tutmayı sürdürmesini umarak döndü ve yavaşça ayağa kalktı.

"Tanışıyor muyuz?" dedi Gregg göz ucuyla etrafını incelerken. Hayır, kimse görünmüyordu. Herkes birdenbire nereye kaybolmuştu böyle? Sırtlanlarına ulaşmayı istedi fakat onları nasıl kontrol edeceğinden hâlâ emin değildi. Sadece yanına gelmelerini düşündü ve bunun yeterli olmasını umdu.

"Ben seni tanıyorum," dedi adam ve Gregg'in beklentisinin aksine geri çekilip aralarına güvenli bir mesafe koydu. "Çölden kaçışın, geri dönüşün ve Amazon'u kurtarışın etkileyiciydi. Bravo!" Silahını biraz eğip Gregg'i baştan sona inceledi. Aynı anda Gregg de onu gözlüyordu. Orta yaşlı adam fazlasıyla çevik görünüyordu. Eğer ikisi de aynı koşullarda olsaydı, yumruk yumruğa bir kavgada kimin kazanacağı konusunda Gregg şüpheye düşebilirdi. "Şu kız," deyip adını hatırlamaya çalışıyor gibi gözlerini kıstı. "Aleka. Senin için ne anlama geliyor?"

"Karım olması dışında mı?" Adam bunu fazla komik bulmuş olacak ki gülmeye başladı. Doğrusu Gregg aldığı tepkiye ne kızdı ne de şaşırdı. Bazen uykudan uyanırken hâlâ şüpheye düşüyordu. "Ne istiyorsun?" dedi Gregg sıkılarak. İç geçirip omuzlarını gevşetti ve ayağını kendine çekerek kılıcına kaç saniyede ulaşabileceğini hesapladı. Kurşundan daha hızlı olması muhtemel değildi.

"Çölde bazı yerleri havaya uçurduğunuzda sığınağa gitmek zorunda kaldık ve Aleka'nın kaçıp kaçmamasını umursamadık, çünkü ondan alabileceğimiz her şeyi almıştık. Artık ölmesi dışında hiçbir işimize yaramazdı ki sanırım birkaç sefer öldü de. Onun açısından hoş deneyimler değildi ama biz olağanüstü sonuçlar elde ettik."

Gregg kendini sakinleştirmeye çalışırken bir anda durup dikkatini adama verdi. Sakinleşmesi gerekmiyordu. İhtiyacı olan tam olarak hissettiği bu öfkeydi. Kimsenin canını böylesine yakmak istememişti. Adama doğru hareketlendiğinde silahını kaldırıp Gregg'in durmasını sağladı.

"Hiçbirini ben yapmadım."

Gregg ellerini artık havada tutmuyordu. "Belki üstünü kirletmedin ama oradaydın, değil mi? İzledin!" Yapılan şeyleri anlattıktan sonra Gregg'in kızgınlığına şaşırması sadece kafa karıştırıyordu. Durumdan bu kadar memnunsa, neden kendini savunuyordu ki? "İsmin ne?"

"Daniel Raymond." İşaret parmağını kaşında dolaştırırken gözlerini Gregg'den ayırmıyordu. "Patlamanın hemen ardından buraya bir jetle geldim ve emin ol, hoşlandığım bir yolculuk türü sayılmaz. Başıma ne kadar bela açtığından, planlarımı nasıl mahvettiğinden habersizsin."

"Demek öyle," dedi Gregg ses tonunu bastırmadan. Doryaların –aklı sapkın fikirlerle dolu bilim adamlarının– ne kadar kibirli olduğunu daha onlarla tanışmadan keşfetmişti ama bu kadarı fazlaydı. Gregg'in zar zor kontrol altına aldığı ve uzun bir süre mücadele verdiği öfkesini alevlendiriyordu. "Şuna ne

dersin, planlarının hepsini yine olsa yine mahvederim. Her bir anı keyif doluydu. Arayı açmadan bunu tekrar yapalım."

"Neye mal olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Gregg, Raymond'ın sözlerini daha fazla dinlemeye katlanamadan harekete geçti. Tabanca iki kere ateşlendiğinde Gregg adamı yere sermişti bile. Üstüne çıkıp yüzünü yumrukladıktan sonra silahını bırakmasını sağlamak için kolunu defalarca yere vurdu. Raymond en sonunda bırakmıştı fakat Gregg'in kaburgalarına sağlam bir tekme indirip üstünden kalkmasını sağladı. Silaha yeniden uzanacakken Gregg bacağından yakalayarak çekti ve hızla ayağa kalkıp dikkatinin dağılmasına sebep olacak kadar sert bir şekilde kafasına tekme attı.

Nefesini bıraktığında dudaklarından ıslak bir ses çıktı. Neredeyse ıslığa benziyordu. Başını eğip bakana kadar yaralandığını fark etmemişti. Kurşun gövdesinin yan tarafına isabet etmişti. Yutkunarak elini ağaca yasladı. Arkasındaki savaş duvarların içine taşınmış, alanda açık bir şekilde ateş eden hiçbir Dorya kalmamıştı.

Güçlükle yere eğilip silahı aldı ve yürümeye başladı.

"Bekle." Elleri üzerinde doğrulmaya çalışan Raymond öksürdüğünde ağzından kanlar aktı. "Ne olduğunu anlamıyorsun."

"Amacınız ölümsüzlüğe ulaşmaktı."

"Asıl arayışımız ölümsüzlük değil, daha güçlü olmaktı ve bu deney bizim için büyük bir adım." Daniel birdenbire her şeyi anlatması gerektiğini keşfetmiş gibi konuşuyordu. Gregg hissettiklerini yansıtabildiğini, bu yüzden de karşısındaki adamı korkuttuğunu düşündü. "İnsanların olmayacağı kadar dayanıklı askerler yetiştirip satmayı planladılar. Başlangıçta M.E.L.I.P.'in kuruluş amacı buydu. Ben çok sonradan kuruluşa katıldığımda yapı çökmeye başlamıştı. Baştakiler ölümsüzlüğün peşine düşmek istiyorlardı."

"Ama ölümsüz askerler yaratamazdınız. Askerler zor da olsa ölmek zorundaydı ki ihtiyaç olduğunda yine sizden satın

alınabilsin. Ölümsüzlüğü sadece kendiniz için istediniz. Kuruluşun başındakiler, değil mi?"

"Öyle." Gözü Gregg'in elindeki silaha gidip gelirken ayağa kalktı. "Uzun zamandır bundan rahatsızım fakat aralarından ayrılamadım."

"Neden?" dedi Gregg bir elini yarasının üstüne bastırırken. Canı fena halde yanıyor, kış soğuğuna rağmen terliyordu. Parmaklarının arasından akan yoğun kan elini kayganlaştırdığından yarasını kapatması daha da güç oluyordu.

"Onları yok etmeye çalışıyorum ve bunu yanlarından ayrılarak yapamam."

"Evet." Gregg bu fikre gülerken ağzına dolan kanı yere tükürdü. Silahı kaldırıp doğrudan yüzüne tuttu. "Rehine almayacağımızı tahmin ediyorsundur. Sadece ölmeniz gerekiyor," deyip tabancanın horozunu geri çekti. Uzaktan yankılanan kavga gürültülerinin arasında çıkan çıt sesi Raymond'ın gözlerini ardına kadar açmasına sebep olmuştu.

Gregg parmağını tetiğin üstüne getirdiğinde Raymond aceleyle ellerini havaya kaldırdı. "Bana inanman için hiçbir sebep yok ama kızım sizi kurtardı. Paris. Onu hatırlıyorsundur."

"Paris senin kızın mı?" dedi Gregg kaşlarını çatarak.

"Kanıtlayabilirim, bak," deyip dikkatli ve yavaş bir şekilde elini arka cebine götürdü. Çıkardığı cüzdanını ona uzatacakken Gregg atmasını işaret etti.

Havada uçan cüzdanı göğsüne yaslayarak açan Gregg adamın kimliğine bakıyordu. "İsminin Daniel Raymond olduğu konusunda dürüstsün fakat Paris bana soyadını söylemedi."

"İçinde resmimiz var. Kontrol et." Gregg silahı doğrultmaya devam ederek içini kurcaladı. Katlanmış resmi bulduğunda cüzdanı yere attı. Paris olduğuna şüphe duymadığı genç bir kız, Daniel ve kırklı yaşlarında bir kadın vardı. "Sizi kurtarmasını söyleyen bendim. Yoksa Paris ne kendini ne de Rose'u tehlikeye atardı."

"Paris bize yardım etme sebebinin Aleka olduğunu söyledi."

Raymond dudaklarını araladı fakat uygun sözcükleri arıyor gibiydi. Gözlerini kapatıp küfrettikten sonra dudaklarını ıslattı. "Aleka da benim kızım. Ntiope'u sadece benimle görüşmeyi istiyor diye dışlayan Amazonlardan intikam almayı umuyordum. Hepsi bu. M.E.L.I.P.'e katıldığımda ne amaçladığım umurlarında olmadı. Onlara Amazonların arasında vakit geçirdiğimi ve ormanı diğerlerine göre daha iyi tanıdığımı söylemem yeterli geldi. Şimdi silahını indirecek misin?"

Gregg donup kalmıştı. Sadece birkaç gün içerisinde ikisinin de gerçek ebeveynleriyle yüzleşecek olması kötü bir şaka gibiydi. Kendine gelmeye çalışan Gregg silahını daha sıkı kavradı. Tesadüfler ve kader üzerinde daha sonra kafa yorabilirdi. "Durumu şöyle açıklamama izin ver. Aleka'nın babası olman – ki bu konuda sana hâlâ güveniyor değilim– seni tehdit olarak görmeyeceğim anlamına gelmiyor. Aksine Aleka'yı tanıdığım için gözümde daha büyük bir tehditsin. Ailesi ve çevresindeki herkes, Aleka dâhil, bir şekilde bana zarar vermiş durumda. Sen de istisna sayılmazsın."

"Aleka senin karın..."

"Güvenmem gereken kişi o. Sadece kan bağınız var diye sana da arkamı dönebileceğimi nereden çıkardın?"

"Ne yapacağız öyleyse?"

"Yürümeye başla," dedi Gregg gidecekleri yönü göstererek. "Beni kavgadan çok erken çıkmak zorunda bıraktığın için fazladan birkaç yumruk yiyeceksin."

"Sen kavganı herkesten önce gerçekleştirdin. Yanılıyor muyum?"

Gregg cevap vermek yerine yürümeye odaklandı. Kan kaybettikçe gözleri kararıyor, adımlarını daha dengesiz atıyordu. Silah tuttuğu elinin tersiyle dudaklarını sildi. Sürekli ağzına dolan kan midesini bulandırmaya başlamıştı. Karşılarına çıkacak herhangi birini bekliyordu. Bu şekilde daha fazla ilerlemelerine imkân yoktu.

"Birini yakalamışsın," dedi Gregg'in tanımadığı bir Amazon. Ağaçların arasından çıkmış koşturarak savaş alanına gidiyordu. Gregg onun Dena'yı taşıyan kadın olduğunu hatırladı. "İyi misin?" dedi kanları gördüğünde. Adama bakıp durumu değerlendikten sonra dirseğini yüzüne geçirerek bayılmasını sağladı. "Böyle daha kolay taşınır."

"Teşekkürler," dedi Gregg rahat bir nefes alırken.

"Yürüyebilecek misin?" Adamı omzuna atıp arkasını döndü. Gregg başını salladığında kadın yeteri kadar ikna olmuştu. "İsmim Yenin," dedi. Dudaklarını araladığını gördüğünde elini sallayarak onu çabasından kurtardı. "Sen de Gregg'sin, biliyorum. Bir Amazon'la gerçek evlilik yapıp da adı duyulmayacak kimse yoktur. Cesur adamsın doğrusu."

"Senin bununla ilgili bir sorunun yok mu?"

"Aleka'yla evlenmenle mi?" deyip güldü. "Aksine bundan aşırı memnunum. Böylece artık aramızda olmayacak. Evli olduğunuzun farkındayım ama kabul et, Aleka hiç kolay biri değil."

"Bir tahminde bulunup önceden tanıştığınızı söyleyeceğim."

"Kesinlikle tanıştık. Birkaç yıl aynı düzeyde eğitim gördük. Asla söylemese bile Mara'nın favorisiydi. Hem de bizden yaşça küçük olmasına rağmen."

"Demek kıskanç birisin, Yenin."

Kadın ona bakıp gülümsedi. "Yerinde olmak istediğim kişileri kıskanırım. Güç olarak belki Aleka'yı kıskanıyor olabilirim ama hayat seçimi konusunda tercihlerini uygulamazdım," derken kısaca Gregg'le göz göze geldi. Evliliğe karşı bir nefret beslememesine rağmen bunu gerçekleştirmeyeceğini açıkça vurgulamıştı. Gregg'e göreyse Yenin'in doğru adamla tanışması lazımdı. Şu anda bu tartışmayı yürütemeyeceğini bildiğinden konunun kapanmasına izin verdi.

Gregg tökezlediğinde bir ağaca tutundu. Daha fazla ilerleyemeyeceğini düşünerek omzunu yasladı. Yenin arkasına baktığında Gregg gitmesini işaret etti. "Adamı sakın öldürme," dedi tamamen yalnız kalmadan önce. Bunu garantiye almak

için yanında olması gerekiyordu fakat yürüyecek hali kalmamıştı. Bir Amazon'a düşmanını öldürmemesini söylemek şeker dükkânındaki çocukları kontrol altına almaktan farksızdı.

Ağaçtan destek alarak yere oturdu, gözlerini kapadı. Sığ nefesler alıyor, olabildiğince az kıpırdamaya çalışıyordu. Adrenalin üzerinden akıp giderken, bu sefer şaşkınlık duygularına hâkim olmaya başlamıştı. Aleka'nın babası buradaydı. Sırf Ntiope'un intikamını almak için bir Dorya olmuştu. Bu, Paris'in kılıç kullanmayı neden bildiğini ve bir savaşçı gibi görünebildiğini açıklıyordu. Baştan sona Daniel Raymond'ın planından haberdardı belli ki.

Koşturarak yaklaşan ayak seslerini duyduğunda gözlerini hızla araladı. Tanıdık bir dost görmenin rahatlığıyla omuzları gevşedi. "Savaş ne durumda?" diye sordu.

Kayışı çevirerek tüfeği sırtına iten Rein, Gregg'in yanına diz çöktü. "İyi gidiyor. Seni yerleşkeye taşımak zorundayım. Bunun için bana büyük bir iyilik borcun olacak," derken parmağını yüzüne doğrulttu.

"Burada daha faydalısın. Gidip belirtilen noktanda dur. Neden yerinden ayrıldın ki sen?"

"Çünkü sen kendi yerinde değildin ve başının belada olduğunu düşündüm. Haklıyım, değil mi?" derken hatırlatmak ister gibi Gregg'in yarasına bastırdı. Gregg dişlerini sıkarak homurdanırken Rein geri çekilip üzerindekileri çıkarmaya başladı. Önce tüfeği ardından da ceketinden kurtulduktan sonra yaraya tampon oluşturdular. Deri ceket Gregg'in kaygan elinden daha iyi bir korumaydı. "Eğer seni burada böyle bırakırsam Aleka beni öldürür. İtiraz etme, olur mu? Benim iyiliğim için."

Gregg, Rein'in uzattığı elden güç alarak ayağa kalktı. Bir kolunu omzuna atarken diğer elini yaranın üzerinde tutmayı sürdürdü. "Savaşın içinde olamamak sana rahatsız edici gelmiyor mu?"

"Cesaret kendini tehlikenin önüne atmaktan ibaret değildir. Akıllı davranırsan, hem hayatta kalıp hem de daha faydalı

olabilirsin. Tüm bu şeyleri düşünebilecek kadar savaşçı vahşetinden sıyrılmış durumdayım ama bu aramızda kalsın," derken fısıldadı.

"Aramızda," dedi Gregg söz vererek. Ağaçların hışırdamasıyla Gregg başını havaya kaldırdı. Ne olduğunu birkaç saniye geç fark etseydi ikisi de parçalara ayrılacaktı. Rein'i uzak bir köşeye itip yere yatarlarken üstlerinden gürültüyle geçen roket yaşlı bir ağacın gövdesine çarparak patladı. Onlardan metrelerce uzakta olmasına rağmen sıcak, vücutlarını kavurmuştu. Yükselen ısı ve duman dolayısıyla nefes almakta güçlük çekerlerken öksürerek ayağa kalkmaya çalıştılar.

"Ne oldu öyle?" Rein, Gregg'e yardım ederken, alev almış ağaçları izliyordu.

"Roket. Bir tür bomba," dedi Rein'in anlayabileceği şekilde.

"Tüm orman alev almadan önce bir şey yapmamız lazım." Koluna sıçramış olan ateş kıvılcımını eliyle vurarak tamamen söndürdü. "Gidip deniz kızlarına haber vereceğim. Onlar bunu engelleyebilir."

"Tamam, git," dedi Gregg ağaca yaslanırken. Başındaki yaradan akan kan gözlerinin kenarında birikiyordu. Görüşü kırmızı bir bulanıklıkla perdelenirken yardım edemediği için kendine öfke doluydu. Rein tereddüt ettiğinde Gregg elini gittikçe pervasızlaşan alevlere doğru salladı. "İkimiz de yanmadan önce git. Başımın çaresine bakabilirim."

"Hemen döneceğim."

Gregg emin olamamasına rağmen başını salladı.

Rein onu orada bıraktı. Birkaç metre koştu ve kafasına saplanan kurşunla yere yığıldı.

Akciğerinde gittikçe daha derine inen kurşunu unutan ve artık acısını hissetmeyen Gregg içinde biriken her şeyle bağırdı. Öylesine büyük bir kinle doluydu ki, o an karşısına çıkan kim olursa olsun üstüne saldırabilirdi. Beline sıkıştırmış olduğu tabancayı eline alıp birkaç adım attı. Arkasını dönüp geri geri yürümeye devam etti. Kurşunun geliş yönünü hesap etmesi zor

olmamıştı. Rein yaklaşık bir yetmiş beş boyundaydı ve tam kafasından vurulmuştu. Yanına gidene kadar durmadı, ardından silahını kaldırarak açıyı ayarladı. Net bir görüşü olmamasına rağmen defalarca ateş etti. Şarjördeki kurşunlar bittiğinde tetiği birkaç kez boş yere çekmişti.

Artık işe yaramaz olan tabancayı yere atıp Rein'in yanına çöktü. Sırtüstü çevirdiğinde Rein'in kanla kaplı ölü gözlerini gördü. Kılcal damarları patlamış olan gözlerinde beyaz olan hiçbir yer kalmamıştı. Sabit duramayan elini Rein'in yüzüne götüren Gregg gözlerini kapattı. Kolu yanına düşerken oradan ayrılacak gücü kendinde bulamamıştı.

19. BÖLÜM
'KIRMIZI VE SİYAH'

Aleka ona seslenen kişiye bakabilmek için önündeki adamın yüzüne yumruğu indirdi. "Biraz meşgulüm," dedi etrafını göstererek. Binanın giriş katındaydılar. Aleka çıkışları gözleyen grupta olmayı memnuniyetle kabul etmişti. Bir daha herhangi bir beton yığınının içine hapsolmaya niyeti yoktu. Dengenin hangi tarafında olursa olsun.

"Benimle gel," dedi Maurice sadece. Cevap beklemeden yürümeye başlamıştı bile. Aleka önünde yatan başka bir Dorya'nın üzerinden atlayarak geçti. Kısa bir kılıç uzunluğunda olan bıçağını pantolonuna silip kılıfına yerleştirdi. Maurice yere eğilmişti. "Tanıyorsun, değil mi?" dedi sırtlanı göstererek.

"Evet." Gregg'in avlanmayı seven sırtlanı, Buffy buradaydı. Aleka kaşlarını çatıp etrafında döndü. "Neden buraya gelmiş ki?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

Aleka parmaklarıyla alnını ezdi. Elbette biliyordu. Bu bir yardım çağrısıydı ve Buffy sahibinden sonraki en yakın kişiyi bulmuştu. Gregg'in yanında olmaması, onun yürüyemeyecek kadar kötü yaralandığı anlamına geliyordu. "Tamam. Gidelim hadi." Vakit kaybetmeden izleri takip etmek istiyordu.

"Benim ilgilenmemi ister misin?"

Aleka anlamsızca ona baktı. "Hayır, istemem," dedi sorusunu yersiz bularak.

"Özür dilerim."

Maurice ellerini kaldırarak yolundan çekildiğinde Aleka sırtlanın peşine koyuldu. Yoluna çıkan, nereye gittiğini merak ederek soran kişilere aldırmadan sırtlanın adımlarını izliyordu. İçinde gittikçe büyüyen endişe Aleka'yı eziyordu. Kafasında bir yığın olasılık dolaşıyor ve hiçbiri mutlu sona ulaşmıyordu. Ormandan yükselen siyah dumanı gördüğünde sırtlanla yarışarak koştu. Artık Buffy'nin içgüdülerini değil, kendi korkularını kovalıyordu. Hemen yanındaki sırtlan huzursuz sesler çıkarıyordu.

Bir tepeyi aştığında yerde yatan tüfeği ve kan izlerini gördü. Hız kesmeden koştu. Kan kokusu, havayı dolduran duman ve yanık yapraklar ona yol gösteriyordu. Fark ettiği ilk şey karların üzerinde parlayan kandı. Neredeyse birikinti oluşturacak kadar çoktu. Sıcaklığı karları eritmişti.

Nefes almayı unutarak elini Rein'in göğsüne bastırdı. Havayla yükselmeyen gövdesi, atmayan kalbi, Aleka'ya duymak istemediklerini söylüyordu. Dizleri Rein'in başından akan kanla sırılsıklam olmuştu. Soğuk ve kan kaybı yüzünden solan yüzüne dokundu. Son konuşmalarını hatırlarken yüzüne yağan kar ve kurum lekelerini temizledi.

Kar, yangının kurumlarına karışmış, üzerlerine akıyordu.

Aleka güçlükle yutkunarak Rein'in diğer tarafına geçti. Kıpırdamadan oturan Gregg'e bakıp yaralarını kontrol etti. Başındaki yaradan hâlâ kan akıyor olmasına rağmen ciddi görünmüyordu. Israrla gövdesine bastırdığı eliyse oraya kenetlenmiş gibiydi. "Ne oldu böyle?" dedi kısık bir sesle. Gregg dudaklarını aralayıp nefesini bıraktığında Aleka'nın canını yakan bir ıslık sesi çıktı. Konuşmak istiyor ama kelimeleri hatırlayamıyordu sanki. Aleka yüzünü tutarak gözlerine bakmasını sağladı. Oradaki varlığını yeni fark etmiş olan Gregg'in göz bebekleri

anında büyüdü. "Tamam," dedi Aleka başını sallayarak. "Sadece şoka girdin. Düzelecek."

"Aleka?"

"Efendim." Aleka onun konuşmasını beklerken gözlerine akan kanı silmeye çalışıyordu.

Gregg başını çevirdi. Onları çevreleyen kırmızı ıslaklığa bakıyordu. Dudaklarını bir kez daha araladı. Kıpırdandı ama konuşmadı. Aleka deniz kızlarının sesini duyduğunda biraz olsun rahatladı. Bu, yangınla ilgilenecekleri anlamına geliyordu. Aklındaki mantıklı düşünceleri yitirmemek için yerde yatan arkadaşına bakmamaya çalışırken Buffy'ye döndü. Sırtlanı yanına çağırdı.

Bir sırtlana emir verip veremeyeceğini bilmiyordu, bu yüzden Gregg'den istemek zorunda kalmıştı. "İkinizi birden taşıyamam. Ona Maurice'i getirmesini söyle," dedi.

Gregg omzunda duran Aleka'nın elini itti. "Kan içindeyim."

"Evet ve muhtemelen kafa travması gibi bir şey geçiriyorsun. Lütfen, dedektif! Tek başıma yapamam, beni yalnız bırakma."

Kendine gelmeye çalışan Gregg, mantıklı cümleler kurmaktan çok Aleka'nın söylediklerini tekrarladı. Sırtlanla düzgün bir iletişim kurup kuramadığını anlamak güçtü fakat Buffy hemen sonrasında koşarak ormanın içinde kaybolmuştu.

"Rein öldü. Gitmesini söylemiştim, benimle kalmak istedi."

"Senin suçun değil."

"Özür dilerim," dedi Gregg, Aleka'nın gözlerine bakarak. Boştaki eliyle bileğini kavrayarak Aleka'yı çekti. "Yürümeye devam etmem gerekiyordu. O zaman beni görüp geri dönmezdi."

"Konuşmamaya çalış." Duyduğu şeyleri kendince açıklayamasa da, belli ki Gregg için yeterince anlamlıydı. Onu daha fazla yormak yerine susmasını sağladı. Avucunu yaranın üzerindeki eline bastırdı. "Biraz daha kan kaybedersen geri dönüşü olmayacak. O yüzden sus."

Gregg başını önüne eğip gözlerini kapadı. Konuşmaya, sesli nefes almaya son vermişti. Aleka isteğinden pişmanlık duymak

"Öyle görünüyor. Aklı karışık, halüsinasyon görüyor olabilir." Adımlarını hızlandırarak Maurice'in diğer yanına geçti. "Rein'i merkeze götürmek zorundayım. Benden başka kimsesi yok."

"Gregg'le ben ilgilenirim."

"Doğru düzgün cümle kurana kadar yanında kalacaksın."

"Aleka..."

"Savaşı kazanıyor olmamızın tek sebebi Gregg ve Kyle'ın silah eğitimi vermesi. O yüzden minnettar hissedip, kan kaybından ya da kafa darbesinden ölmediğine emin ol. Bunu yapacağına eminim," derken gözlerini yüzünden ayırmıyordu. Maurice, Aleka'ya hak vererek ve görünen o ki utanarak bakışlarını kaçırdı. Bunu söz olarak kabul eden Aleka koşar adım hızlandı ve kısa zaman içinde gözden kayboldu.

"Babandı," dedi Gregg bir kez daha.

"Evet... Evet, öyleydi," dedi Maurice iç geçirerek. "Kendisi iyi biri sayılmazdı ve yıllar önce ölmemiş olsaydı bu söylediğine inanabilirdim sanırım."

Gregg'in yürümesi ağırlaşmış ama girdiği şoktan dolayı ağrısına aldırmadan ayakta kalmaya devam etmişti. Koper yerleşkesine ulaştıklarında yaralanan tek kişinin Gregg olmadığını gördüler. En ağır yaralanan bile değildi. Maurice onu sağlık birimine götürüp bir yatağa bıraktı. Gregg acıyla homurdanıp gözlerini kapadı. Söz konusu yaralar olduğunda farkındalık pek hoş bir aydınlanma değildi.

"Neyi var?" diye sordu hemen yanlarına gelen kadın.

"Kurşun ve kafa darbesi." Maurice işini yapanlara engel olmamak için geri çekildi. Neredeyse tüm sağlık sorunlarıyla ilgilenen Ellyn, yardımcılarından gereken şeyleri isterken Gregg'in yaralarını inceledi. Kan içinde kalmış deri ceketi yere atıp gömleğini yırttı. Çıkış yarası olup olmadığını kontrol ettikten sonra Gregg'in göz bebeklerine ışık tuttu. "İyi olacak mı?" dedi Maurice kollarını bağlayarak.

"Çok kan kaybetmiş. Onun haricinde bir sorun görünmüyor." Önüne gelen tepsiden neşter aldı. Gregg'in yüzüne bakarken

üzereydi fakat bunun iyi olduğunu biliyordu. Ona daha fazla yaklaşıp sarıldı. Bir elini sırtına götürdüğünde Gregg yorgun halde omzuna yaslanmıştı. Maurice gelene kadar Gregg'i öyle tutan Aleka gözlerini arkadaşının solgun yüzüne sabitlemişti. Bir heykel kadar kusursuz ve donuk görünüyordu. Dudakları morarıyor, teni soğuk yüzünden camlaşıyordu.

Buffy ve Maurice bir süre sonra döndüklerinde Aleka yardım etmesini işaret etti. "Yanlarından ayrılamadım."

"Rein mi o?" Maurice'in sesi boğuk ve dondurucuydu. Kadına yaklaşıp yanına eğildi. Aleka ikisinin pek anlaşamadığını biliyordu ama onlar için en normali buydu. Bir Koper ve Amazon'un kavga ederek iletişim kurmasından daha doğalı yoktu. "Ölmüş," dedi.

Maurice, Rein'i taşımak için eğildiğinde Aleka itiraz ederek elini uzattı. "Bekle! Ona dokunma." Şaşırarak ellerini geri çeken Maurice belli ki Aleka'nın tepkisini mantıklı bulmuştu. "Sen Gregg'i taşı," dedi Aleka. Geri çekilerek Gregg'in yüzüne dokundu. Durumu bir şekilde açıklamak istiyordu ama anlayabilecek kadar dikkatini toplaması mümkün görünmüyordu.

Kolunu sırtına dolayarak Gregg'i ayağa kaldıran Maurice diğer eliyle gövdesini destekledi. Onu omzuna atmayı planlamışken Gregg yürümeye başladığında Maurice sadece yardımcı olmaya karar verdi.

Aleka, Rein'in kollarını düzeltti. Önce oturur hale getirdi, sonra da omzuna yaslayıp ayağa kalktı. Baş aşağıya sarkıtarak taşımaktan nefret etse de başka yolu yoktu. Bir kolunu ve bacağını kavrayıp düşmemesi için sıkıca tuttu.

"Sizi bu hale kim getirdi?" dedi Maurice.

Sorusu daha çok kendi kendine konuşmaydı ama Gregg boğazına biriken kan yüzünden öksürdükten sonra "Baban," dedi.

Maurice kaşlarını kaldırıp bir an düşündü. "Babam olmadığından epey eminim." Başını çevirerek arkasına baktı. "Kafasını kötü çarpmış, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Aklı karışık, halüsinasyon görüyor olabilir." Adımlarını hızlandırarak Maurice'in diğer yanına geçti. "Rein'i merkeze götürmek zorundayım. Benden başka kimsesi yok."

"Gregg'le ben ilgilenirim."

"Doğru düzgün cümle kurana kadar yanında kalacaksın."

"Aleka..."

"Savaşı kazanıyor olmamızın tek sebebi Gregg ve Kyle'ın silah eğitimi vermesi. O yüzden minnettar hissedip, kan kaybından ya da kafa darbesinden ölmediğine emin ol. Bunu yapacağına eminim," derken gözlerini yüzünden ayırmıyordu. Maurice, Aleka'ya hak vererek ve görünen o ki utanarak bakışlarını kaçırdı. Bunu söz olarak kabul eden Aleka koşar adım hızlandı ve kısa zaman içinde gözden kayboldu.

"Babandı," dedi Gregg bir kez daha.

"Evet... Evet, öyleydi," dedi Maurice iç geçirerek. "Kendisi iyi biri sayılmazdı ve yıllar önce ölmemiş olsaydı bu söylediğine inanabilirdim sanırım."

Gregg'in yürümesi ağırlaşmış ama girdiği şoktan dolayı ağrısına aldırmadan ayakta kalmaya devam etmişti. Koper yerleşkesine ulaştıklarında yaralanan tek kişinin Gregg olmadığını gördüler. En ağır yaralanan bile değildi. Maurice onu sağlık birimine götürüp bir yatağa bıraktı. Gregg acıyla homurdanıp gözlerini kapadı. Söz konusu yaralar olduğunda farkındalık pek hoş bir aydınlanma değildi.

"Neyi var?" diye sordu hemen yanlarına gelen kadın.

"Kurşun ve kafa darbesi." Maurice işini yapanlara engel olmamak için geri çekildi. Neredeyse tüm sağlık sorunlarıyla ilgilenen Ellyn, yardımcılarından gereken şeyleri isterken Gregg'in yaralarını inceledi. Kan içinde kalmış deri ceketi yere atıp gömleğini yırttı. Çıkış yarası olup olmadığını kontrol ettikten sonra Gregg'in göz bebeklerine ışık tuttu. "İyi olacak mı?" dedi Maurice kollarını bağlayarak.

"Çok kan kaybetmiş. Onun haricinde bir sorun görünmüyor." Önüne gelen tepsiden neşter aldı. Gregg'in yüzüne bakarken

yanına gelen başka bir kadın yarayı temizliyordu. "Sana morfin vereceğiz ama kurşunu çıkarırken bilincin açık kalacak. Bunu kaldırabilirsin, değil mi?" Gregg konuşmadığı halde Ellyn yeterli cevabı almış gibi başını salladı. "Morfini verin ve kan grubunu öğrenin." Maurice diğer yatağa getirilen Koper'e bakarken Ellyn arkasını döndü. "Burada kalmak istediğine emin misin?"

"İyi olduğunu görene kadar yanından ayrılmamam gerekiyor. Bana aldırmayın," dedi elini sallayarak. Ellyn yüzüne dik dik bakmaya devam edince Maurice huzursuzlaşıp nefesini bıraktı. "Ne var? Mikrop kapmasından mı korkuyorsunuz?"

"Bir olasılık tabii. Henüz dönüşümünü tamamlamış değil."

"İki tane sırtlanı var. Emin ol, dönüşümünü tamamlamış durumunda."

"İki tane mi?" dedi Ellyn duraksayarak. Yardımcılardan biri morfinin etki etmeye başladığını duyurduğunda Ellyn işine geri döndü fakat Maurice'le konuşmayı sürdürdü. "Koper olduğunu daha birkaç ay önce öğrenmedi mi?"

"Öyle," dedi kısaca ve kadının mesajı alıp daha fazla soru sormamasını diledi. Bir Koper'in ya da Amazon'un aynı anda iki hayvan edinmesi ender rastlanan bir olaydı. Üstelik ilk hayvanını edinirken bu genellikle yavru olur ve tek başına gelirdi. Gregg'e gelenlerse neredeyse yetişkin iki sırtlandı. Durumu daha da tuhaflaştırmamak adına kimse Gregg'e bunun benzersiz bir şey olduğundan bahsetmemişti. Yok saymak, küçümsenemeyecek kadar büyük bir güçtü.

Kurşun içinden çıkarılırken Gregg kaşlarını çatıp elini sallamayı denedi. "Ne yapıyorsun?" dedi algısı bulanık bir halde odaklanamadan.

"Daha etkili bir şey vermeniz gerekmiyor muydu?" dedi Maurice.

"Bir Koper'in bile kaldıramayacağı acıyı yok ediyorum sadece. Tamamen bayıltmam ona fayda sağlamaz. İyileşme sürecini uzatır."

"Uzman sensin." Ellyn göz ucuyla ona baktığında Maurice omuz silkti. Kadını ürkütücü buluyordu. Hem sevimli görünüyor, hem de elindeki bıçağı Maurice'e fırlatmak istermiş gibi gözlerini kısıyordu. Yarayı dikmeyi bitirdiğinde Ellyn geri çekilip yaptığı şeye baktı. Yeterince ilgilendiğini düşünmüş olacak ki diğer hastaya yöneldi. Maurice kadının yolunu kesti. "Kafasına bakmadın," dedi. "Yol boyu babamı bana şikâyet edip durdu."

"Bilincini korumamız bunun içindi zaten. Gidip onunla konuş ve uyumamasını sağla. Yarın kendini toparlamış olur. Daha fazla yapabileceğim bir şey yok."

"Ama..."

"Bakmam gereken hastalar var, Maurice. Ayrıca baban faydasız bir varlıktan öteye geçemedi. Sana şikâyet etmesine mi şaşırıyorsun?"

"Babamı tanımıyor bile!" dedi Maurice kadının ilgisizliğine öfkelenerek. İçten içe Gregg'in ölmesinden ve sonrasında Aleka'nın üstüne saldırmasından da korkuyor olabilirdi.

"Şanslı adammış öyleyse," deyip perdeyi çekerek Maurice'i diğer tarafta bıraktı.

Ellerini başına götüren Maurice, Gregg'in yanına döndü. Morfinin etkisiyle kendi kendine konuşup mırıldanıyordu. Zihni tamamen başka bir evrene çekilmişti. Maurice eski bir sandalyeye oturdu. Kollarını bağlayıp arkasına yaslanırken gözlerinin önüne Rein'in cansız bedeni gelmişti. Hiçbir zaman iyi anlaşıkları söylenemezdi fakat kavgayla bile olsa uzun süre konuşmayı başardığı tek Amazon'du.

Saatler boyunca geniş odanın içi kalabalıkla dolup taşmış, ürültüler yankılanmış, sakinleşmiş ve en sonunda ıssız bir ğukluğa bürünmüştü. Maurice, Gregg'in iki torba kan alını seyretmekten başka bir şey yapmamıştı. Hayatının en sıcı göreviydi.

Akşama doğru içerisi loşluğa bürünürken, hareket eden rde seslerini duyarak doğruldu. Işıklar açıldığında bir an n gözlerini kısmıştı.

"Sonunda," dedi Aleka onları bulduğunda. "Her şey yolunda mı?"

Maurice ayağa kalkarken başını salladı. "Sabaha kadar uyumaması gerekiyor. Sadece bu kadar."

"Teşekkürler," dedi Aleka gözlerini Gregg'den ayırmadan. Maurice sessizce yanlarından ayrılırken Aleka yatağın kenarına gidip Gregg'in yüzüne eğildi. "Selam," dedi.

"Daha önce bir kere uyuşturucu almıştım," dedi Gregg gevşemiş bir halde gülümseyerek. "Görev yüzündendi. Bazen buna izin verirler, biliyor muydun? Ama buradaki uyuşturucular kesinlikle daha iyi." Gözlerini sabit tutmaya çalışarak dirsekleri üzerinde doğruldu. "Yüzünde kan var. Farkındasın mısın?"

Aleka omzuna bastırarak yeniden uzanmasını sağladı. Raflarda duran havlulardan birini alarak şişe suyla ıslatırken toprak lekeleriyle kaplı olduğunu ama hiçbir yerinde kan olmadığını gördü. Aynadaki yansıması yorgun, kayıp vermiş ve kirliydi. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Rein için üzülmeyi bir süreliğine kenara bırakması gerekiyordu. Artık ona yardım edemezdi ama burada ilgilenmesi gereken başka biri vardı.

Yatağın kenarında durup Gregg'in yüzündeki kanları temizlemeye başladı. Kimsenin buna dikkat etmediğine inanamayarak kurumuş kanları silmeye çalıştı. Uyanık kalmasını sağlamak için konuşmasına gerek kalmıyor, Gregg bunu kendi başına gayet iyi başarıyordu. Tanıştıklarından beri Aleka onun böylesine geveze olduğunu ilk defa görüyordu.

"Komik olan şu," dedi Gregg eliyle yüzünde dolaşan havluyu kovalamaya çalışarak. "Neredeyse akademiye kabul edilmiyordum. Orada psikoloji testleri de yapıyorlar. Her şeyden geçtikten sonra öfke kontrol sorunum yüzünden beni reddedeceklerdi. Bana kalırsa bir ajanın öfkeye sahip olması sağlıklıdır. Ayrıca bunu çok iyi kontrol ederim," derken parmağını kaldırdı. "İlk tanıştığımız zamanlarda sana tahammül etmem söylediklerimi kanıtlıyor."

"Benim gözümde testten geçtin öyleyse," dedi Aleka. Kir içinde kalmış elini tutup parmaklarına geçti. Krem rengi havlu kırmızı ve siyah renklerinin karışımını almıştı.

"En azından artık neden böyle bir sorunum olduğunu biliyoruz. İçimde potansiyel bir güç barındırıyor ama bunu kullanamıyordum. Bil bakalım ne oldu? Bir Koper'im. Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?" derken kendini kontrol edemeden bağırıyordu. "Babam, halkını korumak için sevdiğini terk eden onurlu bir adam. Ailenin ne önemi var ki?" dedi omuz silkerek. "Ne kadar şiirsel. Bir Amazon lideri başka bir lidere âşık oluyor. Romeo ve Juliet'in kanlı, vahşet dolu ve doğaüstü versiyonu. Bir Amazon ve Kop..."

Aleka elini ağzına bastırarak onu susturdu. Yaklaşıp sessiz olması için fısıldadı. "Anladım, kafan yerinde değil ama sırlar sır olarak kalmalı."

Gregg'in bakışları yumuşadı ve Aleka'nın elinin altındaki dudakları mutlulukla kıvrıldı. Söylediği kelimeler boğuk ve anlamsız çıkınca Aleka elini geri çekmişti. Gregg dudaklarını ıslatıp tekrar denedi. "Benimle evlenir misin?"

"Ah!" dedi Aleka gözlerini devirerek kendini sandalyeye bırakırken.

Gregg yan dönüp ona gülümsedi. Tüm üzüntüsüne ve içindeki kedere rağmen Aleka da tükenmiş bir şekilde karşılık vermişti. "Bunu yaptığında..." Gregg parmağını sallayarak yüzündeki gülücüğü işaret etti. "Ne kadar güzel olduğunun farkına bile varmıyorsun. En muhteşem olan, sende temiz kalan şeyler var. Çok, çok uzun zaman önce herkesin kirlendiği konularda sen temizsin."

"Öyle mi? Nelermiş onlar?"

"Nereden başlasam?" dedi Gregg yeniden sırtüstü yatarken. Başını sertçe yastığa bıraktığında Aleka onun yerine yüzünü buruşturdu. Kendine karşı hiç dikkatli davranmıyordu. "Öncelikle bunları benimle keşfediyorsun. İlk aşk. Kulağa ne güzel geliyor. Korkutucu biliyorum ama yine de güzel. Sana

baktığımda bunu önemsiz bir ayrıntıymış gibi geçiştirmiyorsun. Farkına varıyorsun. Bu, birinin ihtiyacı olan en önemli şeydir. Farkına varılmak."

"Benden başkaları da farkına varmıştır," dedi Aleka, Gregg'in dürüstlüğü karşısında şaşkına uğrayarak. Bir insanın duygularıyla ilgili dürüst olması zor ama imkânsız değildi. Herkesin kendinden bile sakladığı derin düşünceleri, çocuksu korkuları vardı. Kaçakça aklına sızan, güçlü olmak için geçiştirilen karanlıklar... Gregg'in bahsettiği bunlardı.

"Hayır." İnatla başını iki yana salladı. "Arkadaşlarım vardı, sevgililerim de. Ama hiçbiri farkımda değildi. Sadece o anda oradaydım. Hepsi bu. Kendimi dünyaya atılmış gibi hissediyordum."

Aleka sandalyeyi yaklaştırdı. Elini başının üstüne koyup saçlarını okşadı. "Seni ilk gördüğümde, içmeyi sevdiğin o şeyleri almak için girdiğin dükkândan çıkıyordun." Parmaklarının dışıyla yanağını okşadı. Kısa sakalları tenini hoş bir şekilde çiziyordu. "Kolunun altında bir yığın dosya vardı. Neredeyse bisikletli bir çocukla çarpışıyordun ama son anda geri çekildin. Arabana binerken benim olduğum tarafa baktın. Sanki birkaç saniye boyunca göz göze geldik. Beni görmemiştin elbette ama ben o andan beri seni görüyorum. Varlığı inkâr edilemez bir etkisin. Dünyaya nasıl geldiğin ya da fırlatılıp fırlatılmadığın önemli değil. Herkes için bir an vardır ve o an geldiğinde senin farkına varan kişiyi bulursun. Gerçeğini gören."

"Rein?" Gregg başını çevirerek ona baktı. Bilinci bulutların arasından çekilip yeryüzüne iniyordu. Gözlerindeki bakış umursamazlıktan üzüntüye dönmüştü.

"Onu gömdüm." Aleka boğazını temizleyip kollarını yatağa dayadı. "Tüm Amazonlar merkezde değil ama zaten kalabalık istemezdi."

"Hiçbir şey yapamadım."

"Yapabileceğin her şeyi yaptın." Eğilip yanağından öptü. Gregg uyuşukluğunu kaybederken başındaki ağrı büyüyor, gövdesindeki yara sızlıyordu.

Gözlerini ovuşturduktan sonra bulunduğu yere baktı. "Neredeyiz?" dedi kalkmaya çalışarak.

"Yerleşkedeki sağlık biriminde." Aleka oturmasına yardım ederken kollarını kavramıştı. "Eve gidebilecek gibi görünmüyorsun. Uykuya ihtiyacın var. Tüm gün bilincinin açık kalması gerekti." Gregg aklını toparlamaya çalışırken sessizleşmişti. Elini yarasının üstüne götürüp pürüzlü dikişlere dokundu. Aleka ayağa kalkabileceğini ama bir süre daha dinlenmeden yürüyemeyeceğini düşünüyordu. "Niobe'un evinde uyuyabilirsin. Oradaki odan hâlâ duruyor olabilir."

"Ne zamandır..." Gregg başını eğip perdenin arka tarafını görmeye çalıştı. "Savaş bitti mi?"

"Bilmiyorum."

Sağlık biriminden ayrılıp Niobe'un evine giderlerken yerleşkenin kalabalıklaşmaya başladığını gördüler. Gecenin karanlığında kimse kimseyle konuşmuyor, sadece evlerine giriyorlardı.

Birkaç basamak merdiveni çıkarlarken Niobe kapıyı hızla açtı. Gregg'i gördüğünde Aleka'ya yardım etmek için diğer tarafına geçti. "Tek başınıza mı geldiniz?" diye sordu.

"Saatlerdir burada. Kötü yaralandı," dedi Aleka. "Sadece temizlenip uyuması gerekiyor."

Niobe onları giriş kattaki banyoya yönlendirdi. Kapıyı açıp havlu çıkardıktan sonra lavabonun kenarına koydu. "Temiz kıyafet getiririm." Dışarı çıkarken kapıyı arkasından çekip onları yalnız bıraktı.

Aleka, Gregg'in üstündekileri çıkarmaya başladı. Musluğu açtı, suyun altına girmesini sağladı. Dışarı çıkacakken Gregg'in hareket etmediğini, avucuna akan suyu izlediğini görünce olduğu yerde durdu. "Belki sabun kullanırsan daha iyi sonuç alırsın," dedi. Gregg kulağının arkasını kaşıyıp başını salladı.

Aleka yine de onu bırakmak yerine, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Gregg elini yarasının üstüne bastırarak küvetin kenarına oturdu. "Hayır ama senin suya ihtiyacın var."

"Eve döndüğümüzde yıkanacağım."

"Senin için temiz kıyafet bulabiliriz. Yanıma gel."

Aleka üstüne baktı. Dizlerinden aşağısı erimiş kar, çamur ve kan lekeleriyle kaplıydı. Gömleği bir süre önce yırtılmış, kullanılmaz hale gelmişti. Saçlarının arasında kaşınmasına sebep olan kum parçaları vardı. Kısacası karar vermek o kadar da zor değildi. Omuz silkip kapıyı kilitledi. Şu anda ikisinin de fazladan ilgiye ihtiyacı var gibi görünüyordu. Karmaşanın ortasında kendilerine küçük bir zaman ayırmalarında sakınca bulmamıştı. Botlarını ve giysilerini çıkardı.

Gregg önünde duran Aleka'nın üçgen dövmesinde parmaklarını dolaştırdı. Keskin sınırları dokunuşlarıyla takip etti. "Rein'i gömerken yanında olmak isterdim," dedi mırıldanarak.

"Yürüyebilecek durumda olsaydın bile oraya gelmene izin vermezlerdi." Aleka, Gregg'in saçlarını parmaklarıyla geriye taradı. Ellerinin arasından akan su üzerlerindeki kiri temizliyordu. "Ama orman sakinleşmeye başladığında seni mezarlığa götürürüm."

Yapış yapış kirden tamamen arındıklarında küvetin içini suyla doldurdular. Gregg, önünde oturarak sırtını göğsüne yaslamış olan Aleka'nın yüzünü izliyordu. Hareketlenen suya dalgın bir şekilde bakan Aleka düşünceleriyle boğuşuyordu. Gregg başparmağını yanağında kaydırdığında Aleka irkilerek ona döndü. Gregg hâlâ sırlar barındıran koyu renk gözlere baktı. "En yakın arkadaşı ölen sensin ama ilgilenilmesi gereken ben oldum."

"Seninle ilgilenmekle bir sorunum yok."

"Ne düşünüyorsun?"

"Rein'le beraber büyüdük, bunu biliyorsun. Aramızdaki seninle Kyle gibi bir ilişki değildi ama kendi yöntemimizle

birbirimizi anlıyorduk. Seni kaybettiğimi sandığımda hissettiğim duyguların üstüne çıkmayan her şeyi atlatabilirim. Soğuk geldiğinin farkındayım ama doğrusu bu. Rein'i özleyeceğim ve onun için yas tutacağım ama üstesinden geleceğimi biliyorum. Ilza bana senin öldüğün görüntüleri seyrettirdiğinde ise, hissettiğim şey kayıptan ibaretti. Sadece bu," dedi başını sallayarak. "Devasa bir boşluk oluştu ve beni yok etmek üzereydi. Sanırım bir parçamı da yok etti." Gözlerinin altına biriken yaşları silip havadaki buharı soludu. "Demek istediğim, şu an çok acıtıyor ama düzelecek."

"Seni teselli etmeme bile fırsat tanımıyorsun." Aleka daha fazla konuşmak istemeden dudaklarını ısırdı. Gregg konuyu kapatmanın iyi olacağını düşünüyordu. "Hiç uyumadığımı söyledin. Çok konuştum mu?"

"Hatırlamıyor musun?" Gregg onun yüzündeki ifadeye kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Ne söylediğini merak etmeye başlamıştı. Aleka kaburgalarının üzerinde duran Gregg'in ellerine dokundu. "Seni ilk gördüğüm zamanı anlattım. Bir gün bundan yine bahsederiz."

"Başka bir şey olmadı mı?"

"Fazlasıyla derin düşüncelerinden bahsettin ama emin ol neler söylediğini bilmek istemezsin."

Bu Gregg için kolay değildi ama Aleka'nın tavsiyesini kabul ederek başka bir şey sormadı. Daha iyi bir zamanda olsaydı muhtemelen tüm gerçeği öğrenmek isterdi. *Gerçek,* diye düşündü. Söylemesi gereken bir şeyi unutmuştu. Önemli olduğunu biliyor ama anılarını kontrol edemiyordu.

Su soğuyana kadar orada durduktan sonra isteksizce gerçek hayata geri dönmeye hazırlandılar. Aleka havluyla üzerini kurularken Gregg vücudundaki morlukları ve kesik izlerini daha iyi görebiliyordu. "Bunların hepsi savaşta mı oldu?"

Aleka havluyu vücuduna sararken, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Gregg anlamazdan gelmesine izin vermeyerek açıkça sordu. "Rein'i gömmeye gittiğinde kimse sana saldırdı mı?" Savaştan önceki gün buraya geldiğindeki yüz ifadesini hatırlıyordu. Amazonların arasına gitmiş ve bundan hiç memnun kalmamıştı. Onlar için, bir zamanlar kendilerinden biri olan Amazon'un bir Koperle evlenmesi en hafif ifadeyle iğrençlikti. Myrina ve Thalestris evliliklerini onayladıklarını duyurmalarına rağmen, Gregg de Aleka da gelebilecek saldırılara karşı hazırlıklıydı.

"Önemli bir şey değildi. Halledebileceğime inanmıyor musun?"

"Kendini koruyabileceğine şüphem yok ama yine de buna mecbur kalman hoşuma gitmiyor."

Aleka kollarını bağlayarak başını kapıya doğru eğdi. Dışarı nasıl çıkacaklarını merak ediyordu. Gregg kilidi çevirip kapıyı araladığında Niobe'un ikisi için de bıraktığı kıyafetleri buldu. Gregg, Rald'a Aleka ise Niobe'a ait giysilerle banyodan ayrıldı. Yukarı çıktıklarında Niobe dâhil kimseyi görmemişlerdi. Konuşmakla uğraşmayacaklarına memnun kalarak odaya çekildiler. Kapıyı kapatıp yatağa uzandılar ancak tüm yorgunluklarına rağmen gün doğduktan çok sonra uyumayı başarabilmişlerdi.

20. BÖLÜM
'SEVDİĞİM BİRİ'

Gregg başının hareket ettiremeyeceği kadar ağırlaştığını hissediyordu. Elinin tersiyle çenesini ovuşturup gözlerini araladı. Aleka ondan birkaç dakika önce uyanmış gibi görünüyordu. Tavanı izlerken kaburgalarının üstünde duran parmaklarını aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

"Sabah sabah bu kadar derin düşünürsen beynin kızarabilir."

"Bana evlenme teklifi ettin," dedi Aleka başını yana yatırarak.

"Evet, yaklaşık iki ay önce."

"Dün geceden bahsediyorum. Sarhoş gibiydin, sürekli konuşup duruyordun ve seninle evlenmemi istedin. Yeterince yorgun ve... bu halde olmasan seni daha fazla konuştururdum."

"Uygunsuz zamanlarda evlenme teklifi etmekte üstüme yoktur." Aleka'yı kolları arasına çekip dudaklarını öptü. "Nasılsın?" diye sordu bu sefer yanağını öperken. Aleka cevap vermek yerine başını eğip yüzünü Gregg'in göğsüne yasladı. Elini sırtında dolaştırıp rahatlaması için ne yapabileceğini düşünürken, kısa bir süreliğine yeniden uykuya dalmışlardı.

Duydukları gürültülerle uyanıp kendilerine geldiler. Anlaşılan ev halkı geri dönmüştü. Yatakta doğrulduklarında kapının

yanına bırakılmış olan çantayı fark ettiler. Gregg ne olduğunu anlamamıştı fakat Aleka çantayı tanıyarak ayağa kalktı. "Bu nereden geldi?" dedi Gregg.

"Merkezden dönerken yanımdaydı. Sağlık biriminin girişinde bırakmak zorunda kalmıştım. Biri benim için getirmiş olmalı." Çantayı yatağın üzerine bırakıp ağzını açtı. "Rein'in evine uğradım. Neden yaptığımı bilmiyorum ama sadece görmek istedim. Kamp alanındaki eşyaları bunlardı. Doryalara saldırmadan önce, bana bir hediye yaptığından söz etmişti. Almamı ister diye düşündüm."

"Hediyenin bu çanta içinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her ne yaptıysa bununla kamptayken uğraştı ve orada kullandığı şeyler de burada," dedi çantayı göstererek. Gücünü toplamaya çalışarak ellerini ovuşturduktan sonra eşyaları çıkarmaya başladı. Birkaç parça kıyafet, farklı boyda iki bıçak ve bir kutu buldular. Aleka yatakta aralarına koyup kapağını kaldırdı. Rein'in yaptığı şey el örgüsüydü. Aleka onu şişler ve bir yumak iple hayal ettiğinde gülümsedi.

"Ne bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Örgü örmeyi bildiğinden bile habersizdim." Yumuşak örgü yığınını kaldırdı ve kenarlarını tutarak açtı. Aleka'ya tamamen anlamsız gelen bir şeydi. Rein olsaydı bunu açıklardı fakat... Aleka örgüyü indirip Gregg'e baktı. "Tamamlayamamış. Bu yüzden bana vermedi sanırım."

"Aleka, bu bir bebek battaniyesi."

"Hayır, değil."

"Öyle mi dersin?" Gregg battaniyenin ucunu kaldırdı. Koyu renk iple, özenle işlenmiş bir şekilde *Şanslı Bebek* yazıyordu.

"Bu bir bebek battaniyesi," dedi Aleka şaşkın bir halde. Rein ölmüş olmasına rağmen Aleka'yı şok etmeyi başarıyordu. Hâlâ onu yaşama itiyor, hâlâ kalbinden geçenleri fark etmesini sağlamaya çalışıyordu. Aleka güçlükle yutkunup battaniyeyi kutunun içine attı. Nefesleri sıklaşırken gözlerini Rein'in hediyesinden ayıramıyordu. Titreyen elleriyle uzanıp tahta kapağı

kapatmayı denedi. Kenarlara battaniye sıkışsa bile en sonunda onu tamamen görünmez yapabilmişti.

"Korkmana gerek yok," dedi Gregg sakin bir sesle. "Bak, bunu şimdi düşünmek zorunda değilsin. İkimiz de değiliz. Önümüzde uzun bir hayat var." Aleka gözlerini kaldırarak Gregg'e baktı. Söylediklerine sinirlenmiş görünüyordu ki, bu Gregg için pek de şaşırtıcı olmadı. Aleka ne hissedeceğine karar veremediği zaman sinirlenmeyi seçiyordu. Gregg için çok da sorun yoktu. Normal ya da değil buna alışmıştı.

Aleka başını sallayıp ayağa kalktı. Kutuyu ve yatağın üstüne dağılan eşyaları çantanın içine koyduktan sonra birlikte odadan çıktılar. Salondakiler Aleka ve Gregg'i gördüklerinde sessizleşseler de genel olarak rahatlamışlardı. Bu az çok neler yaşandığını anlamaya yeterdi.

"Kazandık mı?" dedi Aleka elini bir sandalyenin tepesine yaslarken.

"Kazanan yok, Aleka." Gregg buzdolabını açıp büyük bir bardağa su doldurdu. "Ölen birileri varsa herkes kaybetmiş demektir. Kimin üstün olduğunu sormak daha mantıklı."

"Ormandaki Dorya faaliyeti sona erdi," dedi Rald koltuğa oturarak. Haklı bir şekilde huzurlu görüyordu. Planın bir kısmını oluşturmasından kaynaklanan gerginlik düşünülecek olursa, Amazon ve Koperlerin üstün gelmesi onu ayrıca rahatlatmış olmalıydı. "Tüm alanda devriye geziyoruz. Eğer kaçaklar varsa yakalanacak. Bir tanesini canlı ele geçirdik. Aslında bunu sen yapmışsın," deyip Gregg'e baktı.

Su dolu bardağı ağzına götürmek üzere olan Gregg durup üzerine dönen gözlere baktı. "Evet. Evet," dedi birden hatırlayarak. Aleka'ya, sonra tekrar Rald'a baktı. "Kahretsin!" dedi gözlerini kapatıp. Bunu konuşmak için doğru bir zaman değildi. Herkesin önünde Aleka'ya babasıyla karşılaşmasını anlatmak istemiyordu. Muhtemelen Daniel'la aralarındaki ilişkiyi saklamak isteyecekti. "Yakaladığım adam yaşıyor, değil mi? Onu bir kadına teslim ettim."

"Adam senin adını verdi. Bu yüzden Amazonlar onu bize teslim ettiler. Sorgulama için bekliyor."

"Neden öldürmek yerine esir aldın ki?" dedi Aleka omzunun üzerinden.

Gregg, Aleka'nın sorusunu cevaplamak yerine Rald'a bakıyordu. "Kim sorgulayacak? Mortem mi?"

"Mortem'in uzmanlık alanı sayılmaz. Sen ya da arkadaşın yapar diye düşündüm."

Gregg o an, herkesin iyi olup olmadığını sormadığını fark etti. Tess'in burada kaldığını, güvende olduğunu biliyordu ama ortağı ve arkadaşlarının birçoğu tehlikenin ortasındaydı. En azından Kyle hayattaydı. Bunu öğrenmişti. "Gidip konuşurum. Ne öğrenmemi istiyorsunuz?"

"Sadece buradaki Doryalarla değil, çöldekilerle de ilgilenmek istiyoruz. İşimize yarayabilecek her şeye ihtiyacımız var."

"Gidelim," dedi Gregg, Aleka'nın omzuna dokunarak. Aleka sorgu için neden kendisine ihtiyacı olduğunu anlamamıştı fakat yine de ayağa kalktı. Rein'in çantasını alıp aşağıya indiler.

Gregg esirlerin tutulduğu ev yerine ormana yöneldiğinde Aleka duraksadı. "Dorya'nın şurada tutulduğuna eminim," dedi taş evi gösterirken.

"Evet, yerini bildiğine şüphem yok." Aleka çantayı omzuna asıp Gregg'e yetişti. Kalabalıktan yeterince uzaklaştıklarını düşündüklerinde Gregg arkasını döndü. "Yakaladığım Dorya, Daniel Raymond. Onu tanıyor musun?"

Aleka'nın yüzü değişirken dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Gregg onu bu halde getiren soruları sormaktan nefret ediyordu. Aleka mutsuz olduğunda Gregg için aksini yaşamak mümkün değildi. Konuşabilecek kadar kendini toparlayan Aleka gergin bir halde kolunu kaşıdı. "Gözlerimi yeniden çölün içindeki binada açtığımda karşımdaydı."

"Sana... deneyleri yapan o muydu?"

"Hayır. Daniel her şey bittikten sonra geliyordu. Ayılmamı sağlayıp su veriyordu." Gregg, Aleka'nın bayılmasına sebep

olacak kadar ne yaptıklarını düşündü. Kendi kendine işkence etmek gibiydi ama bunun önüne geçemiyordu. Aleka onun nelerle boğuştuğunu görmüş olacak ki yanına yaklaştı. "Sorun değil. Artık çok geride kaldı."

"Beni vuran Daniel'dı." Aleka'yı daha fazla belirsizliğe sürüklemeden durumu açıklamak istiyordu ve bunu kolay yoldan yapmanın imkânı yoktu. "Önce beni vurdu, ardından da baban olduğunu söyledi. Kontrolü ele geçirdiğimde onu buraya getirmeye karar verdim ama uzun süre yürüyemedim," deyip geri kalan her şeyi anlattı. Üzerlerine uçan rokete kadar aklında kalanları aktardı.

Elleri belinde duran Aleka, Gregg söyleyeceklerini bitirdiğinde hâlâ ona bakıyordu. Konuşmasını bekliyor, aralarındaki sessizliği dolduracak kelimeler arıyordu. Gözlerini kırpıştırıp başını çevirdi. "Bunu tahmin etmiştik zaten."

"Hangi kısmını?" dedi Gregg kafası karışık bir halde.

"Onun hâlâ Doryaların arasında olabileceğini söylemiştin. Haklı çıktın. Bize neden yardım etmiş ki?" dedi kaşlarını çatarak.

"Asıl konunun bu olduğunu düşünmüyorum." Aleka'ya yaklaşarak olabildiğince kısık sesle konuştu. "Baban burada, sorgulanmayı bekliyor ve görünen o ki, Amazonlardan nefret ediyor. Koper ve Amazonlar uçurumun kenarında kurulmuş bir ittifak içerisindeler, Aleka. En ufak bir şey anlaşmayı bozmaya yeter. Koperler bunun farkında. O yüzden Amazonlara kin besleyen birini sağ bırakmayacaklardır."

"Ne fark eder? Bildiği her şeyi öğrendiğinde zaten onu öldüreceksin."

"Öldürmeyeceğim," dedi Gregg bunu söylemesine şaşırarak. "Savaşta ya da çatışmada kendimi, ait olduğum yeri korumak için bunu yaparım. Ama bağlı bir adamı öldüremem. Savaşçı ve katil olmak arasında bir fark olduğunu düşünüyorum."

"Aldığın canlara bahane bulmak sadece vicdanını rahatlatıyor. Her şekilde öldürüyorsun."

"Aynı şey değil," dedi Gregg. Kabul etmeyi reddediyordu. Aleka derin bir nefes alıp başını öne eğdi. Ayakkabısının ucuyla yeri dürterek birkaç toprak parçasını havalandırdı. Gregg yüzünü incelemek için gözlerini indirdi. "Sen hiç yaptın mı?"

"Neyi?" dedi ona bakmadan.

"Savaş haricinde birini öldürdün mü?" Aleka başını onaylayarak salladığında Gregg küfrederek arkasını döndü. Buna şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Aleka'yla tanışmaları zaten böyle bir şeyi yapması için insanların arasına gönderilmesiyle gerçekleşmemiş miydi?

"Eve gideceğim," dedi Aleka zayıf bir sesle. "Buradaki işin bitince... gelirsin."

"Orman yeterince sakin değil. Merkeze gittiğinde sana ne yaptıklarını göz ardı edemezsin."

"Kendimi onlardan koruyabilirim ama senin bakışlarından koruyamıyorum." Gregg ona baktığında Aleka elini salladı. "Ne yapacağın sana kalmış. Daniel'ı sorgula, serbest bırak ya da gidip birkaç yumruk at. Umurumda değil. Ben babamı kaybetmedim, dedektif. Sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin. Herkesin içinde söylemediğin için teşekkür ederim fakat bundan sonrası beni ilgilendirmiyor."

"Seni yalnız bırakamam. Sadece birkaç saat daha burada kal. Sorgulamanın ardından birlikte ayrılırız."

Aleka karar vermeye çalışırken gözleri birbirinden ayrılmamıştı. Başparmağıyla yüzüğünü hafifçe çevirdi, omuz silkti. "Gidip yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakacağım. Sorgulama bittiğinde haber verirsin."

Gregg rahatlayarak nefesini bıraktı. Bir Amazon'un güvende olacağı yerin Koper yerleşkesi olduğunu düşünmek gerçekdışı görünebilirdi fakat şu durumda en iyisi buydu. Ormandan çıktığında öfke dolu başka bir kadınla karşılaştı.

"İyi olduğunu haber verdiğin için teşekkür ederim," dedi Tess sinirle. "Dünden beri burada olduğunu daha yeni öğreniyorum.

Kan kaybından ölmek üzereymişsin ve saatlerce yanında durmasına rağmen Maurice bana söylemedi bile."

"Tüm süre boyunca morfinin etkisindeydim, tamam mı? Gidip istediğine bağırabilirsin," derken yanağından öptü. "Benim biraz işim var. Sonra görüşürüz." Uzaklaşmaya başladığı sırada yeniden Tess'e baktı. "Doryalarla işimiz bitmek üzere. Buradan ayrılmaya hazır mısın?"

Tess önce şaşırdı, ardından da başını sallayarak güldü. "Sabırsızlanıyorum," dedi.

Gregg taş eve girerken Tess'in dürüst olmadığını hissetti ve bundan korktu. Ormanın böyle bir etkisi vardı. İnsan üzerinde iki farklı durum yaratıyordu. Büyüklüğü ve gücü göz korkutucu olabiliyor ya da insana içindeki enerjiyi katlayarak geri veriyordu. Tess'in ilkini yaşayacağını düşünmüştü fakat belli ki yanılıyordu. Her ne olursa olsun Gregg, Tess'i bu ormandan koparmaya kararlıydı.

Evin içinde görmeyi beklediği yer kapısı sökülmüştü. Daha önce buraya Alysa'yla birlikte geldiğinde aşağıya inebilmek için tahta bir kapıyı kaldırmıştı. Şimdiyse sadece boşluk vardı. Gregg başına dikkat ederek merdivene adım atarken yarası nedeniyle yüzünü buruşturdu. Dikişleri muhtemelen yarın oradan çıkarabilecekti fakat yara hâlâ acı yayıyordu.

Daniel Raymond birkaç ay önce kızının olduğu haldeydi. Bilekleri yukarıdan sarkan zincire sabitlenmiş, parmak uçlarında duruyordu. Pantolonu hariç üzerindeki tüm kıyafetleri çıkarılmıştı. Ayak seslerini duyduğunda hareket edince, zincirlerden taş duvarlarda yankılanan gürültüler yükseldi.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" dedi korktuğunu saklayamadan titrek bir sesle.

Gregg onun daha iyi görebilmesi için duvardaki gaz lambalarından bazılarını yaktı. Karşısına geçip ellerini kemerine yerleştirdi. "Soru cevap şeklinde mi yapalım, yoksa sen beni hiç yormadan her şeyi en başından anlatmak mı istersin?"

"İyi görünüyorsun," dedi Daniel, Gregg'i tanıdığında.

"İnsanüstü güç taşımanın faydaları." Gregg bir sandalye çekip elini yarasının üstüne koyarak yavaşça oturdu. "Hangisi Raymond?"

"Pekâlâ, anlatacağım." Hareket ettiği her seferinde kolları daha fazla çekiliyor, dengede kalmak için zorla parmak uçlarını zemine değdirmeye çalışıyordu. "Öncesinde beni biraz daha aşağıya indirip su verebilir misin?" dedi. Gregg tepki vermeden öylece durmayı sürdürünce Daniel iç geçirdi. "İş birliği yapıyorum. Hâlâ bir parça insanlığın varsa..."

"Buradakiler canavar değil. Bizleri denek olarak kullanan sizsiniz." Ayağa kalkıp zincirlerini gevşetti. Bileklerindeki baskı azalmasa da artık ayakları yere tümden basabiliyordu. Gregg burada su bulunmadığını bildiğinden arama zahmetine girmemiş, yeniden sandalyesine oturmuştu. "Başla."

Daniel boğazını temizleyip yüzünü koluna sürttü. "Otuz beş yıl kadar önce buraya ekibimle birlikte geldim. Biyologum ve her bilim adamı gibi bu ormanın keşfedilmemiş yerleri ilgimi çekiyordu. On iki kişilik bir ekiple karaya çıktık. Akşam kamp kurduk. Her şey yolunda gidiyordu ama korku filmindeki aptallardan farksızdık. Sabah uyandığımızda üç kişi kayıptı. Sürüklenme izleri gördük. Takip etmek zorundaydık." Hırıltılı bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Anılar onu boğuyor, kelimeler güçlükle yolunu buluyordu. Gregg adamın ne durumda olduğunu çok iyi biliyordu. "Bir meslektaşımı panterler tarafından parçalanırken buldum. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Sonuçta üzerlerine koşup kovalayamazdım. Panterlerden bir tanesi beni fark edip peşime düştü. Ne kadar korktuğumu hâlâ hatırlıyorum. Çığlık atmıştım ve uzun dişlerini bacağıma geçirip beni yere devirdiğinde öldüğümden emindim. Her an boğazımı yırtacak pençe darbesini bekliyordum ama birden baskı azaldı, yüzüme bir gölge düştü. Gözlerimi araladığımda yukarıdan bana bakan kadını gördüm. Birkaç panter uysal kedi gibi etrafını çevirmiş, dudaklarını yalıyordu. Kadının yerli olduğunu anlamıştım. Elinde mızrak tutuyordu ve üzerindeki

kıyafetler... Anlarsın işte... İnsansı değildi. Fazla ayrıntıya gerek yok. O kadın Ntiope'tu. Beni öldürmek yerine iyileştirdi. Bacağımdaki yarayla ilgilendi. Sonrasında neden beni umursadığını sorduğumda sadece *bilmiyorum* dedi. O an bunu yapmak istemiş, hepsi bu."

"Ntiope'la ilişkin ne zaman başladı?"

"Beni kamp alanımıza götürdü. Diğer meslektaşlarım da ormana dağılmıştı fakat onlar benim kadar şanslı değildi. Ntiope eğer ormana girmişlerse çoktan ölmüş olduklarını söyledi. Bacağım iyi duruma gelene kadar benimle kaldı, iyileştiğimde gidecektim."

"Ama gitmedin," dedi Gregg arkasına yaslanırken.

"Ntiope'tan çok etkilenmiş, aynı zamanda ondan korkmuştum. Saf bir yerli olmadığının farkındaydım. Olabildiğince hızla koşmam gerekiyordu. Koştum da ama ondan değil, ona doğru. Evimi unuttum, insan hayatı önemsizleşti. Birkaç yılımızı beraber geçirdik. Bu sırada bana Amazonlardan, düzenlerinden ve panterlerden bahsetti. Hepsini kabullenmem biraz zaman almıştı. Bu orman sonsuz bir çukurdan farksız. Eğer saklanmak istersen kimse seni bulamaz. Böylece Amazonlar varlığımı öğrenmeden rahatça zaman geçirebiliyorduk. Sonraları Ntiope'un çocuk sahibi olmak için değil, beni istediği için yanımda kaldığını öğrendiler. Dayak yedi, cezalandırıldı, kırbaçlandı. Bunu benim gözümün önünde yaptılar. En kötüsüyse bana hiç dokunmamalarıydı. Sanki bir böceği ezmenin önemsizliği gibi beni öylece ağaca bağlayıp sevdiğim kadına eziyet etmelerini izlettirdiler."

"Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu bilmene rağmen, bana Aleka'nın nasıl işkenceye uğradığını anlatmaya çalıştın."

"Tepkini görmek istedim," deyip konuya geri döndü. "Her gün şafak sökerken yanıma gelip, ondan vazgeçip vazgeçmediğimi soruyorlardı. Defalarca hayır dedim." Sesi titreyip kalınlaştığında bir süre konuşamadı. "Ama ne beni ne de Ntiope'u

bırakıyorlardı. Büyük kızı Thalestris'e hiç zarar vermediler fakat o da tutsak haldeydi. Annesiyle konuşma izni yoktu."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Amazonlardan bir tanesi gece gizlice yanıma geldi. Adını bilmiyorum, nasıl göründüğünü bile hatırlamıyorum. Bana Ntiope'un hamile olduğunu, eğer buna devam ederlerse bebeğin de onun da öleceğini söyledi. Ertesi gün yeniden meydana götürüldük. Bana aynı soruları sordular. Bu sefer tamam dedim. Bu oyundan sıkıldığımı, bir kadın için esir kalmaktan hoşlanmadığımı, kurallarının umurumda olmadığını duyurdum. İkimizi de serbest bıraktılar. Ntiope'a benimle gelme şansı verdiler. Biliyorum, Ntiope bunu göze almıştı. Benimle kaçmak istiyordu ama Ntiope'a buna değmeyeceğini söylemek zorunda kaldım. Onu yeterince sevmediğimi, bir ilişki için hayatımı tehlikeye atmak istemediğimi anlattım. Benden o an nefret ettiğini biliyorum. Sanırım ölene kadar da öyle kaldı."

"Neden yalan söyledin?"

"Amazonları ne kadar zamandır tanıyorsun? Birkaç aydır mı? Ben onları tanıyarak yıllarımı geçirdim. Ntiope'un benimle gelebileceğini önermeleri sadece bir oyundan ibaretti. Bunu kabul ettiği anda Ntiope'u orada öldüreceklerdi. İkimizden birinin vazgeçtiğini görmek istediler, ben de onlara bunu verdim."

Yukarıdan gelen çarpma sesini duyduğunda Gregg başını kaldırdı. Biri dış kapıya vuruyor olabilirdi. Daniel'a devam edeceklerini söyleyip hızlı adımlarla yukarı çıktı. Pencerenin kenarına yaslanmış halde duran Aleka'yı gördüğünde tökezledi. "Ne yapıyorsun?" dedi fısıltıyla.

Aleka gözlerini ardına kadar açmış öylece donmuştu. "Ben... bilmek istedim. Gelmemem gerekiyordu," derken sesi öylesine alçak çıkmıştı ki Gregg onu zar zor duyabildi.

Kalan basamakları da çıkıp Aleka'nın elini tuttu. Evden çıkıp gözlerden uzaklaşmak için arka tarafa yürüdüler. "İyi misin?" Aleka titrerken Gregg ellerini onun kollarında dolaştırıyordu. "Orada olduğunu bilseydim..."

"Annem her zaman bir erkeğe güvenmememi söylerdi. Hayatını buna adamanın aptallık olacağından bahsederdi. Hiçbir fikri yoktu," derken elini eve doğru salladı. "İhanete uğradığını düşünerek öldü. Sevilmediğini sanıyordu."

Aleka şiddetli bir şekilde nefes alıp verirken Gregg ona sıkıca sarıldı. Saçlarını tutup sırtını okşadı. Düzenli soluklar alana kadar öyle durdular. "Bence o iyi biri," dedi şakağını öperken. "Sadece... Amazonlarla karşılaşmış. Böyle bir şey herhangi birini baştan sona mahvetmeye yeter." Geri çekileceği sırada Aleka daha sıkı sarıldı. "Tamam," dedi Gregg. Yanağını başının üstüne yaslayıp rahatlatacağını umarak parmaklarını belinde dolaştırdı.

Kollarında zaman zaman sinirden gözünü karartan kadını değil, annesini kaybetmiş küçük bir kız çocuğunu tutuyordu. Kimsenin görmesini istemediği gözyaşlarını Gregg'in gömleğine akıtıyor, titremesini ona tutunarak saklıyordu. Aleka kendisi için çok geç olmadığını fark etmişti. Hayatını değiştiriyordu. Asla atmayacağını düşündüğü adımları koşarak aşıyordu. Artık geç kalmış olan annesiydi ve Aleka'nın üzüldüğü de aslında buydu. Gregg başını eğdi ve dudakları yanağına değerken konuştu. "Sana o şekilde baktığım için özür dilerim. Benden, hiçbir şeyimden kendini korumak zorunda kalmanı istemiyorum, Aleka. Evlendiğimiz akşam sana hayatım boyunca gördüğüm en değerli varlıkmışsın gibi bakacağıma söz vermiştim. Çünkü sahiden öylesin."

Aleka burnunu çekerek başını havaya kaldırdı. Gregg onun yüzündeki yaşları silerken Aleka soğuk havayı içine çekti. "Bahane olarak söylemek istemiyorum ama savaş haricinde sadece bir kişiyi öldürdüm ve o da Ilza Fry'dı."

"Benim öldüğümü sana gösteren kadın mı?"

"Ölmemiştin, zarar bile görmemiştin. Bunu biliyorum ama o bana senin kendi kanında boğulduğun sahte görüntüleri izletip acıdan dağılmamı seyretti. Bundan keyif aldı."

Gregg hızla etrafa baktıktan sonra, Aleka'yı döndürerek evin soğuk duvarına yasladı ve dudaklarını içindeki tüm canlılıkla öptü. Aleka'ya orada olduğunun, asla yalnız kalmayacağının sözünü veren yumuşak ve şefkat dolu bir öpücüktü. "Gidip hikâyenin kalanını öğreneceğim," derken dudakları birbirinden ayrılmış olmasına rağmen yüzleri hâlâ yakın duruyordu. "Dinleyecek misin?"

"Evet. Her şeyi anlatmayı bitirdiğinde ne yapacaksın?"

"Rald'la konuşup nasıl biri olduğunu açıklayabilirim. Bence bir ayrıcalık yapmak isteyecektir. En azından buna ikna edebilirim."

"İkna yeteneklerini tartışamam doğrusu." İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ölmesini istemiyorum, dedektif."

"O zaman ölmeyecek. Söz veriyorum." Yeniden içeri döndüklerinde Gregg aşağıya inerken Aleka sessizliğini koruyarak yere oturdu. Gregg yanında getirdiği şişeyi açıp suyu içebilmesi için Daniel'ın ağzına tuttu. Neredeyse suyun tamamını bitiren Daniel başını çekip teşekkür etti. Gregg şişeyi yere bırakıp karşısına geçti. Soru sormasına fırsat kalmadan Daniel konuşmak için boğazını temizledi.

"Amazonların yanından ayrıldığımda tamamen gitmemiştim. Birkaç gün ya da birkaç hafta geçmesini bekleyecek, bizi unutmaya başladıklarında Ntiope'la iletişim kuracaktım. En azından planım buydu," dedi zincirlenmiş kollarına rağmen omuz silkerek. "Amazonların kıyılardan hoşlanmadığını bildiğimden kumsalda kaldım. Sadece üç gün sonra silahlı iki adam beni buldu. Hiçbir şey sormadılar, açıklama yapmadılar. Bir tanesi silahın kabzasını kafama geçirip beni bayılttı. Uyandığımda sizin Dorya dediğiniz kişilerin arasındaydım. Beni Koper sandılar. Tabii onlar Koper demiyordu ve ben de Amazonların erkek çocuklarının bir topluluk kurduğunu bilmiyordum. Karşılıklı olarak birbirimizi bilgilendirdik. Onlara güvendim. Neden güvenmeyecektim ki? İnsanlardı."

"Bu senin için pek de iyi sonuçlanmış görünmüyor," dedi Gregg. Sandalyeyi çevirip ters bir şekilde oturdu. Kollarını sırt yaslama yerine koydu. Böylece yarası acımadan daha rahatça durabiliyordu. "Bir daha Ntiope'la ne zaman iletişime geçtin?"

"İki ay sonra. Ona Doryalara katıldığımı, sandıkları kadar kötü olmadıklarını, hatta bize yardım edeceklerini söyledim. Ntiope bana öylesine öfkelenmişti ki," derken göğüs geçirip başını çevirdi. "Açıklamaya çalıştım. Terk etmemin bir numara olduğunu, bebeğimizi ve onu korumak için kaçmak zorunda olduğumu duymadı bile. Yalan söylediğimi düşünüyordu."

"Kaçabilirdiniz ama onu ikna edemedin, öyle mi?"

"Deli diyebilirsin ama zorlamayı bile denedim." Kendi kendine gülüp dudaklarını ıslattı. "Beni yere sermesi sadece iki saniye sürdü. Bacağımı öyle bir kırdı ki, yağmur yağdığında hâlâ ağrı hissediyorum," dedi. "Çözümü Ntiope'u etrafındakilerin kötü olduğuna inandırmakta buldum."

"Bunu biliyordu zaten. Sorun etrafındakilere inanması değil, sana inanmamasıydı."

"Korkuyordum. Eğer erkek çocuk doğurursa..." Cümlenin devamını getirme gereği duymadı. "Ne olacağını biliyorsun. Aynı korkuları sen de yaşayacaksın."

Gregg nefesini tutarak ellerini yumruk yaptı. Artık Koperlerin varlığı Amazonlar tarafından kabul görmüş olmasına rağmen Gregg bundan korkuyordu. Tek bir Amazon'un, Aleka'nın tepkisini merak ediyordu. Tereddüt etmeden eğer bir gün erkek çocukları olursa Aleka'nın kabulleneceğini söyleyemiyordu. Kız çocukları kadar seveceğinin garantisini veremiyordu. Konuşmalarının Aleka tarafından dinlendiğinin farkında olan Gregg, "Konu ben değilim!" dedi sertçe.

"Şimdilik." Ellerine kan gitmesini sağlamaya çalışarak bileğini döndürüp parmaklarını açıp kapayan Daniel omuzlarını dikleştirdi. "Amazonları yenmenin tek yolu olarak Doryalarla kalmak zorundaydım. Çocuğumun yanında olmak, onu

büyütmek istiyordum ama annesi bile buna karşıydı. Güce ihtiyacım vardı."

"Aleka'yla çocukken hiçbir zaman karşılaşmadığınızı biliyorum. Muhteşem planın nerede hata verdi?"

"Yıllarımı Dorya laboratuvarlarında geçirdim. Amazonlara karşı elde edeceğim en ufak bir üstünlükte saldıracaktım. Ntiope ölmeden bu şansı elde etmeyi başaramadım. Bir kızım olduğunu öğrenmiştim ve bir ihtimal onu bana getirebilecek tek kişi ölmüştü. Araştırmalarımı derinleştirmek için çöldeki tesise gittim. Sonrasında her şey tahmin edebileceğin gibi ilerledi."

"Başka bir kızın daha oldu."

"Benimle aynı yerde çalışan bir kadınla evlendim. Bir hata olduğunu düşünmememi sağlayan tek şey Paris. Evliliğimin tek güzel yanı."

Gregg, Rald'ın öğrenmek istediği konulara geçiş yapmayı planlayarak, "Kaçışımızı nasıl ayarladığını anlat," dedi. Şimdiye kadar öğrendiği şeyleri Aleka'nın izni olmadan Rald'la paylaşması mümkün değildi. Bu yüzden Rald'a verebileceği bilgilere ihtiyacı vardı. Tüm bu süre boyunca adamla ne konuştuğunu merak edecekti.

"Ben sadece yönlendirmeleri yaptım. Aktif harekette bulunmam çok fazla dikkat çekerdi. Paris, Rose ve Jay'i kaçışınızı gerçekleştirmeleri için ikna ettim. Paris, Aleka'dan haberdardı. Ona daha küçük bir kızken, herkesten sır olarak sakladığım şeyleri anlatmıştım. Rose sadece Paris'in isteklerini yerini getirir. Yani asıl ikna etmem gereken Jay'di."

"Onu hiç görmedim. Bize nasıl bir faydası oldu?"

"Geçtiğiniz koridorlardaki tuzakları kaldırıp, kapıların kilitlenmemesi için Rose'la birlikte çalıştı. Çöle geldiğiniz andan ayrıldığınız dakikaya kadar sizi kameradan izliyordu."

Gregg kendini fazla açıkta ve huzursuz hissetti. Kameralarla takip edildiklerini anlamaları uzun sürmemişti fakat yine de bunu açık açık öğrenmek daha farklıydı. "Jay şimdi nerede?"

"Kim bilir!"

"Güvenlik protokolleri, acil durum planları, çalışanların isimleri, yapı planı ve sisteminizdeki şifreler. Aklında ne varsa hepsini istiyorum. Anlatmaya başla. Not alacağım." Masanın üzerindeki işkence malzemelerinin içinden kâğıt kalem bulmak zordu ama muhtemelen Niobe'a ait not defterini alıp boş sayfaya denk gelene kadar çevirdi.

"Çöle saldırı düzenleyeceksiniz," dedi Daniel şaşkınlığa uğrayarak. Anlaşılan bunu yapacakları aklının ucundan bile geçmemişti.

"Şifreler, Raymond! Konuşmaya başla!" derken sesi sabırsız bir hal almıştı.

21. BÖLÜM
'BANA HER ŞEYİ ANLAT'

Gregg elinde sayfalarca doldurduğu not defteriyle merdivenleri çıktığında zemin katın tamamen boş olduğunu gördü. Muhtemelen şifreler gibi teknik konulara girdiklerinde Aleka daha fazla duymasına gerek kalmadığını düşünmüştü. Rald'a bilgileri verip, Daniel'ın durumunu uygun bir şekilde açıklamaya çalışacaktı. Tüm doğaüstüler içinde Rald sakin ve mantıklı bir şekilde konuşabileceği tek kişiydi. Üstelik bir liderdi ve birçok açıdan Gregg için oldukça faydalı olmuştu.

Rald'ın evine giderken Aleka'nın sağlık biriminden çıktığını gördü. Aralarındaki mesafe yüzünden Aleka onu fark etmemişti. Ellerindeki kanı lekeli bir havluyla çıkarmaya çalışıyordu. Başka bir yerinde kan olmadığını ve düzgün yürüyebildiğini gördüğünden yaralanan kişinin bir başkası olduğunu tahmin etti.

"Neler öğrendin?"

Gregg sadece bir saniyeliğine Kyle'a baktı. Tekrar önüne döndüğünde Aleka çoktan görüş açısından çıkmıştı. "Hepsi burada," dedi defteri göstererek. "Gidip Rald'la konuşacağım. Bu bilgilerin işe yaramasını umacağız ama ben o kadar da emin değilim. Baskın yapıldığını öğrendikleri anda tüm güvenlik sistemini değiştirmiş olmalılar."

"Denemeden bilemezsin. Sen iyi misin? Morfin verdiklerini duydum. Buralarda iyi muamele görmek için mutlaka kafadan darbe mi almak gerekiyor?"

Gregg gülerek Kyle'ın omzuna vurdu. "Her ne konuştuysam hiçbirini hatırlamıyorum ama yine de güzel bir deneyim olduğunu söyleyebilirim."

Hareketliliği duyduklarında ikisi de aynı anda iç geçirdi. Sakinlik bu orman için yaratılmamıştı. Biraz olsun dinlenecek ve yemek yiyecek vakit bulmaları bile Gregg'e göre şanstı.

Aleka'nın bir erkeği döverek meydana çıkardığını gördüklerinde tüm Koperler savunmaya geçmişti. Gregg saldırmak üzere olan bir Koper'e parmağını uzattı. "Olduğun yerde kal," deyip arkasına baktı. "Kimse kıpırdamasın."

"Hey!" diye seslendi Kyle. "Operasyon cümlelerini unutmamışsın. Aferin sana!" derken iki başparmağını havaya kaldırdı.

"Yardımcı olmuyorsun." Gregg kan içinde kalmış adamın yüzüne doğru eğildi ama onu tanıyamamıştı. Yaralarından da kaynaklanıyor olabilirdi. Aleka'ya yaklaşıp fısıltıyla konuştu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Gizlice yaklaşmaya çalışıyordu," diye kendini savundu Aleka. Üzerine saldırmaya çalışan Koperlere bakıp, "Teşekkür etmenize gerek yok," dedi.

Gregg adamı omzundan yakalayıp havaya kaldırdığında, onun nasıl titrediğini ve korkuyla olan biteni izlediğini fark etti. Rahat bir nefes alırken daha çocuk yaşta olan genci çevirip, kollarını arkasına alarak bileklerini tek eliyle tuttu. "İnsan," diye duyurdu ateşli kalabalığa. Bu geri çekilmeleri için yeterli olmuştu. Gregg yanında duran Aleka'ya döndü. "Daha çok küçük. Neden bu kadar şiddet uyguladın?"

"Beni izliyordu."

Gregg neler olduğunu anlamadan çocuğu yürümeye zorladı. Olaya karışmadan durumu seyreden Rald, Gregg'e sadece başını salladı. Bu yeni bir sorgulama başlayacak demekti. Yaralarına bakılması gerektiğini düşündüğünden onu taş eve

götürmek istemiyordu. Dorya veya değil, bir çocuğun ölümünden sorumlu olmayacaktı.

"Buraya getir," dedi Delbin, Gregg'in halini fark ederek.

"Sana büyük bir teşekkür borcum var," dedi Gregg kapıdan geçerken.

"Görünen o ki evim herkese açık. Sorun değil." Kyle ve Aleka da arkasından girdiğinde Delbin kapıyı kapattı. Çocuğun koltuğa oturtmasına yardım etti, ardından banyoya giderek ıslak bez getirdi.

"Doryaların arasından nasıl kaçtın?" dedi Gregg. Çocuğun karşısındaki sandalyeye oturup bir elini dizine yasladı. "Buraya yaklaşabilecek kadar kendine güveniyor musun?"

Çocuk aldığı ıslak bezle yüzünü silip parmaklarını dudağına bastırdı. Masanın üzerinde duran suyu izin istemeden içti. "Birkaç özel yeteneğim var diyelim. Sana karşılık vermemem sırf kadın olduğun içindi," derken Aleka'ya baktı.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" dedi Aleka gerçek bir merakla.

"Vay canına! Ne kadar da ateşli!"

"Ayrıca kendisi karım olur," dedi Gregg çocuğun başına vurup. Daha yeni dayak yediğini kendine hatırlatması gerekiyordu. Elini saçlarına götürürken arkasına yaslandığında, Gregg onun sandığından daha büyük olduğunu fark etti. Hâlâ gençti fakat bir çocuğa ait olmayacak gözlere sahipti. "Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz. Ya sen?"

"Soruları biz soralım, sen de cevapla. Bu nasıl olur?" dedi Kyle. Gregg'in kulağına doğru eğilip, "Sorgulama yapmayı özledim," dedi.

"İnan bana, fark ettim," dedi Gregg. Zaman zaman bunu kendisi de özlemiyor değildi. İlkel bir şekilde yaşamlarını sürdüren doğaüstüler kanunun üstünlüğüne inanmıyordu. Bağlı oldukları şeyler gelenekler ve liderleriyle sınırlıydı. Gregg bunu birçok açıdan daha anlaşılır bulsa da, elinde böylesine ölümcül gücü bulunduran savaşçıların gelenekleri doğrultusunda

yaşamaları bazen hâlâ şaşırtıcı geliyordu. "Neden buraya geldiğini anlatmaya başla ve gözlerini önünde tut. Gençlik hormonları kafanın uçmasına sebep olacak."

Çocuk Aleka'ya bakmaktan vazgeçip Gregg'e döndü. "Biraz kıskanç gibisin." Öne uzanıp boş bardağı aldı ve Delbin'e uzattı. "Rica etsem bunu doldurur musun?" dedi onun evi olduğunu anlayarak. Delbin bardağı alıp mutfağa yöneldi. "İkinizin federal ajan olduğunuzu biliyorum." Kyle ve Gregg'i gösterdi. "Bu ormanda kalıyor olmanız bir şeyleri değiştirmediyse, kimseye zararı dokunmayan, hatta şu anda yaşamanızı sağlayan adamı serbest bırakırsınız."

"Peki, bu *adam* sen mi oluyorsun?" dedi Aleka.

"Hayır, tatlım. O adam, tutsak ettiğiniz baban oluyor," dedi. Delbin elinde bardakla donup kalmasına rağmen çocuk uzanıp suyu aldı. "Teşekkür ederim," deyip yarısına kadar içti. Bardağı elleri arasında tutmaya devam etti. "Özür dilerim, yoksa bilmiyor muydunuz?" Sesi gergin, aynı zamanda alaycı çıkmıştı. Korkusunu bastırmak için, hiçbir şeyi ciddiye almadığını hem kendine hem de etrafındakilere göstermeye çalışıyor gibiydi. Kendini kandırıp kandırmadığı bilinmezdi fakat bu evin içindeki kimse onun korkmadığına inanmıyordu.

Kyle ve Delbin cevap arayan bir şekilde bakışırken, Aleka "Sen Jay misin?" dedi bilinçsizce öne adım atarak.

Çocuğun gözleri parladı ve bu sefer içten bir şekilde gülümsedi. "Adımı biliyorsun. Şu adamı aramızdan çekmeye ne dersin?" derken Gregg'i işaret edip göz kırptı. Herkes ona konuşmadan öylece bakınca Jay tedirgin olup daha düzgün oturdu. Ciddileşme zamanı geldiğinin sinyallerini almıştı. "Tek istediğim Daniel'ı buradan götürmek. Sadece birkaç dakika başka tarafa baksanız yeter."

"Birkaç dakika içinde bu ormandan nasıl ayrılacaksın?" dedi Gregg merakla.

"Gizli yeteneklerim olduğunu söylemiştim."

Gregg, Daniel'la konuşmalarını aklından geçirirken, "Rose helikopteriyle burada, değil mi?" dedi.

Jay yanaklarını şişirerek iç geçirdi. "Anlaşılan o kadar da gizli değilmiş," diye mırıldandı kendi kendine. "Borcunuzu ödemeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz? Bir..." Parmağını şaklatarak aradığı kelimeyi bulmaya çalıştı. "Bize ne diyordunuz?"

"Dorya," dedi Aleka sabırsızca.

"Bir Dorya'ya, bu durumda iki Dorya'ya yardım ederseniz ihanetle falan suçlanabilirsiniz ama eğer biz olmasaydık şimdiye kadar orada çürümüştünüz. Sizden istediğim, Daniel'ı geri vermeniz, bu kadar. İyiliğimizin karşılığı olarak düşünün."

Gregg elini yumruk yaparak bacağına vururken ne yapacaklarını düşünüyordu. Jay haklıydı, büyük bir şeye kalkışıp oradan kurtulmalarını sağlamışlardı. İtiraf etmekten hoşlanmıyordu fakat eğer yardım alamasalardı hâlâ çölde kapana kısılmış halde olacaklarından şüphesi yoktu. Paris kaçma planıyla Gregg'in yanına geldiğinde, bu işi Aleka için yaptıklarını açıkça belirtmişti. Diğerlerinin kurtulması sadece ekstraydı. Aleka hariç herkesi geride bırakabilirlerdi. Buna rağmen yeniden evlerine dönmüşlerdi.

"Tamam," dedi Gregg ayağa kalkarken. Jay haricinde birden ona dönen yüzlerin hepsinde şaşkınlık vardı. "Çocuk haklı. Bize karşılıksız bir iyilik yaptılar ve biz de geri ödemek zorundayız."

"Rald'ın arkasından adam kaçırmak konusunda endişem yok ama Doryaların tekrar oluşmasını sağlayamayız," dedi Aleka bunu kabul etmeyerek. "Kime ne borcum olduğu umurumda değil. Onlara beni kurtarması için yalvarmadım," deyip Jay'e döndü. "Ayrıca beni kurtarmış değilsiniz. Hatırlatmam gerekirse bana bir sahte, birkaç tane de gerçek ölüm verdiler. Bunun için mi borçluyum?"

"Tatlım, o konuda hiçbir bilgim yok," diye güvence verdi Jay ellerini kaldırıp.

"Nasıl yapacağız?" dedi Kyle.

"Öncelikle buradan çıkalım." Gregg, Jay'in omzunu kavrayıp ayağa kalkmasını sağladı ve onu Kyle'a teslim etti. "Sen olaya dâhil olmadın," dedi Gregg, Delbin'e. "Ne yaşandığını sormak için sana geldiklerinde bir şey bilmediğini söyle. Biz geldik, çocuğa su verdin ve sonra çıktık, tamam mı?"

"Başınızı belaya sokuyorsunuz," dedi Delbin. Durumdan kurtulmak için yalan söyleme ihtimali hoşuna gitmemişti ama buna itiraz etmeyecek kadar akıllıydı da. Cabe'le ikinci bir şansı elde etmişken her şeyi batıramazdı. "Bu sandığından daha büyük bir sorun. Hem Amazonları hem de Koperleri kendinize düşman edeceksiniz. Tabii sizden nefret etmeyen herhangi biri kaldıysa."

"Merak etme, halledeceğim."

Evden çıktıklarında Gregg, Jay'i taş eve götürmeye karar verdi. Önce onu Daniel'la yüzleştirip hikâyesini doğrulatmak istiyordu. Kapıyı açtığında, daha başlamayan planlarının ilerlemeyeceğini fark etti. Kollarını bağlamış bir şekilde duvara yaslı duran Rald belli ki onları bekliyordu.

"Yeni bir Koper." Jay koluyla Gregg'e dokunarak Rald'ı işaret etti.

Rald çocuğun aşırı rahat olmasına kaşlarını çattı. "Zihinsel sorunu mu var?"

"İlk tahminim bu yönde," dedi Gregg. Jay'i orada bırakıp Rald'ın karşısına yürüdü. "Sanırım Daniel'la konuştun ve görünen o ki her şeyi öğrendin." Rald her zamanki temkinli gözleriyle bakıyordu. Gregg ne yaparsa yapsın şaşırmayacak gibi duruyordu. Böyle hissetmesi Gregg'in utanmasına sebep olmuştu. Rald'ın ona güvenmesini istiyordu. Henüz haberi olmasa da akrabaydılar ve bundan çok öncesinden beri Gregg, Rald'ın hem dostluğunu hem de liderliğini kabul etmişti.

"Aklında ne var?" dedi Rald boğazını temizleyerek.

"Onunla konuştuğuna göre, kötü biri olmadığını anlamışsındır. Gitmelerine izin vermeliyiz, Rald."

"Sana çocuklarımın nasıl öldüğünü anlattım mı?"

Gregg ilk iki erkek çocuğunun anlaşılamayan nedenlerle küçük yaşta öldüğünü biliyordu. Sadece bu kadar bilgi vermişler, bir daha hiç bahsetmemişlerdi. Özellikle Niobe'un yanındayken Rald konunun açılmaması için özenli davranmıştı. "Hastalanmışlardı, değil mi?"

"Hastalanmalarına sebep olan şey, Doryaların yerleşkeye attığı gazlardı. En azından ben öyle tahmin ediyorum. Saldırıdan sonra benim çocuklarımla beraber beş kişi daha öldü. Hepsi dokuz yaşından küçüktü ve içlerinden biri Faythe'in kardeşiydi." Yaslandığı yerden doğrulan Rald, Gregg'in gözlerine hiçbir öfke kısıtlaması, nefret sakınması olmadan baktı. "Daniel ve çocuğu serbest bırakabilirsin. Sana izin veriyorum."

"Bunun için..."

"Teşekkür etme. Sana iyilik yaptığımı sanıyorsun ama taşıyacağın yükten habersizsin. Bu ormandan kaçırılan her Koper, Amazon, doğaüstü ya da sahiplenilmiş hayvanların sebebi sen olacaksın. Herhangi biri, bu iki adam ya da onların desteklediği kişiler tarafından zarar görürse kendini suçlu hissedeceksin ve bunu hissetmekte haklı olacaksın."

"Böyle bir risk her zaman vardır. Şiddete eğilimli insanlar gördüğümde, sırf bir gün suç işleyecekler diye hapse atmadım. Ama aynı zamanda, suç işleyenleri de ikinci bir şansa sahip olmasınlar diye kurşunlamadım. Daniel sadece sevdiği kadın için Amazonlara kin beslemiş ve bu yüzden manipüle edilmiş bir adam. Merhamet göstermek zorundayız. Bir insanın hayatını elinden almak bu kadar kolay olmamalı."

"Bazen bu orman için fazla iyi olduğunu düşünüyorum." Rald aklına gelen bir şeye gülüp elini başının üstünde dolaştırdı. "Şimdilik gidebilirsin. Bu ikisiyle bir süre daha konuşacağım. Yarın gün doğumunda yola çıkacaklar."

"Yanlış anlamayın, siz onurlu ve yüce gönüllü savaşçılara güvenim tam ama yine de söz verebilir misin?" dedi Jay başını uzatarak.

"Belki de sen konuşup söylediklerini bana aktarmalısın," dedi Rald.

"Hayır. Hayır." Jay hayatının ne kadar tehlikede olduğunun farkında değilmiş gibi ikisinin yanına yürüdü. "Bu adam benden hoşlanmıyor," derken Rald'a bakarak Gregg'i işaret etti. "Sanırım beni fazla çekici bularak ne yapacağını şaşıran, bu yüzden de çözümü şiddette bulan karısıyla bir ilgisi var."

Gregg'in uzun zaman önce kontrol etmesini öğrendiği öfkesi iplerini koparmak istiyordu. Büyük, keskin dişleriyle bağlarını kemiriyor, serbest kalmak için Gregg'in zihnine giriyordu. Kısmen başarılı da olmuştu. Gregg, Jay'i ensesinden yakalayıp en yakındaki duvara fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. Zaten yeterince hasar almamış olsa, bunu yapacağını da biliyordu. Oldukça canlı bir görüntü kafasında oluşmuştu bile.

"Senin ilgileneceğine sevindim. Ona daha ne kadar tahammül edebileceğimi bilmiyordum," dedi Gregg dışarı çıkmadan önce.

"Ne oldu?" dedi Kyle ve Aleka aynı anda.

Gregg onları evden uzaklaştırırken, "Rald her şeyi öğrenmiş," dedi. Aleka dudaklarını birbirine bastırıp başını diğer tarafa çevirdi. Gregg onun koluna dokundu. "Yaşamalarına izin verecek. Sırrını saklayacağına da eminim, endişe etme. Yarın gün doğumunda gideceklerini söyledi. Veda edecek zaman bulacaksın."

Aleka ellerini aşağıya indirerek Gregg'e baktı. "Eğer onunla şimdi konuşmazsam, daha sonra yerini bulabilir misin?"

"Adını biliyoruz. Sisteme girebilecek kadar insanların arasına gidersek, iki saniye içerisinde kaç kez dişini çektirdiğini bile öğreniriz."

"Bunu evet olarak kabul edeceğim." Aleka nefesini bırakırken saçlarını ensesinden çekip boynunu ovuşturdu. "O zaman gitsin. Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Şu anda karşısına çıkmak istemiyorum."

"Peki, o seninle konuşmak isterse?" dedi Kyle basitçe.

"Bir şey talep edemeyecek durumda olduğunu biliyor," dedi Aleka omuz silkerek. "Gerçekleri öğreneceğimi tahmin etmiştir. Er ya da geç konuşacağız ama şimdi değil."

"Nasıl istersen," dedi Gregg sadece. Aleka daha önce ismini bile duymadığı babasıyla zor şartlar altında tanışmak haricinde, geçmişinde kocaman bir çıkmaza rastlamıştı. Annesinin ona anlattığı hemen her şey yanlıştan ibaretti. Çözmesi gereken karmaşık bir iç çekişme vardı. Gregg, Aleka'nın koluna dokunup alnından öptü. "Gidip Tess'le konuşmam gerekiyor. Sonrasında yola çıkarız, olur mu?"

"Tamam, ben buradayım."

Gregg, Tess'i bulmak için önce Delbin'in sonra da Faythe'in yanına gitti. Kız kardeşi kuşkulanacağı kadar iyi bir şekilde Faythe'le dostluk kurmuştu. Bir süreden beri onun evindeki misafir odasında kalıyordu. İçeri girdiğinde Faythe'i göremese de Tess oradaydı.

"Yakaladığınız çocuğu gördüm. Her şey yolunda mı?" dedi Tess uzandığı yerden.

Gregg koltuğun ucuna oturmadan önce Tess'in bacaklarını kaldırıp dizine yasladı. "Biraz karışık. Sonra anlatırım." Hafifçe yana eğilerek arka cebindeki not defterini çıkardı. "Benim için bunun kopyasını çıkarabilir misin? Daniel Raymond'la ilgili kısımlar önemli. İletişim bilgilerine ulaşmak istiyorum. Doğum yeri, doğum tarihi, hangi burçtan olduğu?"

"Kim bu Bay Raymond?" dedi Tess defteri kaparak. Sayfaları karıştırıp Gregg'in çarpık el yazısıyla not alınmış bilgileri okumaya başladı. Yeni bir sayfaya geçip defteri katlarken, "Evi aradım," dedi. Kıstığı gözlerini defterden ayırmıyordu.

"Hangisiyle konuştun?"

"Babamla. Biliyorsun annemle pek anlaşamam." Ayaklarını kendine çekip oturdu. "Otuz beş yıl önce biyolog olan Daniel Raymond. Bulması zor olmayacak." Masanın üzerine bırakılmış olan kurşun kalemi alıp defterin arkasından birkaç sayfa yırttı. "Üniversite cinayetleri davası delil yetersizliğinden

kapanmış. Bazı resmî olmayan araştırmalar senin üzerinde yoğunlaşmış. Katille fazla empati kurduğun ve onunla kaçtığın söyleniyormuş."

"Çok da yanlış sayılmaz."

Tess gülerek sayfaları dizine yasladı ve notları geçirmeye başladı. "Yeni bir eve taşındıklarını biliyor musun? Blacksburg'e geri dönmüşler."

"Neden böyle bir şey yapmışlar ki?" dedi Gregg anlam veremeden.

"Sana yardımcı olmak için araştırma yapma amacıyla Blacksburg'e gitmişler. Birkaç gün otelde kalmışlar, ardından da orada yaşamak istediklerine karar vermişler. Bu o kadar da kötü değil. Annemle babam orada tanışmış, ailelerini orada kurmuşlar. İkimizin aksine orada güzel anıları var."

Gregg kendi anıları yerine Tess'inkileri hatırlayarak gülmeye başladı. Özellikle üniversitedeyken Tess'in kaç kere tutuklandığını hesaplayamıyordu bile. Vandalizm, aşırı hız, toplum huzurunu bozma... Cezasının büyük olmadığı ufak suçlardı. Ailesinin haberi olmasını istememişti. Kefaret ücretleri yüzünden Gregg'in banka hesabında ciddi boşluklar yaratmıştı. Artık kullanmayacağı parası umurunda sayılmazdı.

"Komik olduğunu düşündüğünü belli etmene gerek yoktu," dedi Tess somurtarak.

Gregg konuyu kapatmayı deneyerek, "Bu evi sevmiş gibisin," dedi.

"Çok seçeneğim yoktu. Faythe iyi biri ve Delbin'i seviyorum ama sadece bir tane misafir odası var. Bir geceyi daha Kyle'la aynı yatakta uyuyup, uslu bir kız gibi davranmaya devam ederek geçiremezdim." Gregg uzun zamandır arkadaşı ve ortağı olan Kyle'ı kardeşiyle düşünmeye zorlanınca yüzünü buruşturdu. Tess onun haline gülerken yeni bir sayfaya geçti. "Bu kadar endişelenme. Kyle'la şansımı yıllar önce denedim ama bana ortak olduğunuz bahanesini sundu. Ne saçma ama," dedi gözlerini devirerek.

"Tess..."

"Hiçbir şey olmadı, yemin ederim. Kyle iyi bir adam ve aşırı çekici. Eğer denemeseydim kendimi kötü hissederdim."

"Sana karşı bir şey hissediyor olamaz, değil mi?"

Tess kalemi kâğıdın üzerinde durdurup bunu düşündü. "Herkes bir parça bana âşıktır ama merak etme, zamanla üstesinden gelir." Gregg bu cevabı hayır olarak kabul edip rahatladı. Kyle ve Tess'in çıkmasından daha kötü bir şey varsa, o da Kyle'ın Tess'e gerçek duygular besleyip Gregg yüzünden bunu saklaması olurdu. Tess boynunu kalemin ucuyla kaşırken defteri çevirdi. "Ona defalarca kız arkadaşlarımı ayarladım. Aramızda bir sorun yok. Bana küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyor ve bu yüzden senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun," dedi Gregg onun yanağını sıkarak.

Orada neredeyse bir saatlerini birlikte geçirdiler. İkisi de rahatlamış, savaş denilen katliam cümbüşünden uzaklaşmışlardı. Gregg kopyaları ve orijinal defteri alıp Tess'e teşekkür etti. Evin birkaç basamağını inerken hepsini ceplerine yerleştirmişti. Gözlerini yerleşkede dolaştırmaya başladı ve Aleka'nın çıktığı yeri görünce kafasının içinde korkunç senaryolar üretmekten memnun olan hücreler aktif göreve geçti.

"Aleka!" Gregg koşar adım yanına giderken beklemesini işaret ediyordu. Uzun bir bıçağı belindeki kemere yerleştirmekle meşgul olan Aleka olduğu yerde durdu. Cebinden sarkan deri eldivenleri alıp giyerken Gregg'e bakıyordu. Yanına ulaşan Gregg, Aleka'nın biraz önce olduğu yönü gösterdi. "Seni sabah saatlerinde de sağlık biriminden çıkarken görmüştüm. Şimdi yine oradan geliyorsun. Bir sorun mu var?"

"Sen Tess'le konuşmaya gittiğinde Aure'yi hayvanların bölümüne getirdim. Burada daha rahat eder," deyip arkasını döndü. Gregg onun kolunu tutarak kendine çevirdiğinde Aleka kaşlarını kaldırdı. "Yine ne var?" dedi sakin bir halde.

"Nereye gidiyorsun?"

"Amazonların arasında ufak bir anlaşmazlık çıkmış. Arabuluculuk yapmam gerekiyor." Gregg kendine hâkim olamadan güldüğünde Aleka gözlerini kıstı. "Neye gülüyorsun sen?"

"Sen mi arabuluculuk yapacaksın? Anlaşmazlık çıkaran her iki tarafı da öldürmeyi mi planlıyorsun?" Aleka yumruğunu Gregg'in yarasının olmadığı sağlam kaburgalarına geçirdi. Nefessiz kalarak öksüren Gregg elini karnına götürdü. Vurduğu yerin fena halde moraracağına emindi. Aleka yeniden gidecekken Gregg dudaklarını ıslattı. "Aure'yi şimdi getirdiğini söylüyorsun. Sabah neden oradaydın?"

Aleka sıkılarak iç geçirdi. "Hamile olduğumu öğrendim, tamam mı? Sonra görüşürüz."

Gregg olduğu yerde donup kaldı. Ağzını açıp kapatıyor ama bir şey söyleyemiyordu. Aleka... Hamile... Kafasında sadece bu iki kelime dönüp duruyor, hislerine yer bırakmıyordu. Tüm vücudunu dolduran gerginlik Gregg'i felç etmiş, duyguları kısa bir süreliğine narkoz altına almıştı.

Gözlerini kırpıştırdığında Aleka'yı bir evin yanından geçip ormana ilerlerken gördü. Birkaç saniye içinde koşmaya başlayacaktı muhtemelen. "Kahretsin!" dedi Gregg kendini hareket etmeye zorlayarak. Belki de şimdiye kadar hiç yapmadığı kadar hızlı koşup Aleka'ya yetişti ve önüne geçti.

"Gitmeme izin verecek misin?" dedi Aleka sakinliğini yitirerek bağırırken. "Çekil önümden!"

"Hamile olduğunu sabah öğrendin ve ben sormasam söylemeyecektin bile, öyle mi?"

Aleka gözlerini devirerek dudağını ısırdı. "Söyleyecektim. Sadece aklımdan çıkmış." Gregg'in gözleri büyürken Aleka yerinde sallandı. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Gregg sesini yükselterek. "Saatler önce hamile olduğunu öğreniyorsun, bunu önemsiz bir ayrıntıymış gibi görmezden geliyorsun ve tek hobisi erkeklerin kafasını uçurmak olan Amazonların yanına gidiyorsun! Bunların hangi birine şaşırmamam gerekiyor?"

"Tehlikeli bir görev değil," dedi Aleka, Gregg'in aksine sakinleşirken. "İki tarafın oturup konuşmasını sağlayacağım, gerekirse düello yapılacak."

"Aleka...

"Bu yaptığın ahmaklık."

"Benim yaptığım mı ahmaklık?" dedi Gregg. Tam da daha fazla şaşıramayacağını düşünmüştü. Karşısındaki Aleka'ysa bu kadar çabuk karar vermemesi gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı elbette. "Senin yaptığına ne demeli?"

"Hayır," dedi Aleka elini sallayarak. "Hayır hayır!" dedi ısrarla. "Şaşkınsın. Sanki bunun olacağını beklemiyormuş gibi."

"Sen bekliyor muydun?"

Aleka alayla burnundan soludu. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğimde tüm bunları göze almıştım. Bir çocuğun dünyaya nasıl geldiğini biliyorum ve bu evlenmemizin bir sonucu. Karşındakine bıçak fırlatıp, sonra da pardon yaralanacağını tahmin edemezdim diyemezsin!" Gregg birden gülmeye başladığında Aleka sessizleşti. Kollarını bağlayarak geri çekildi. "Neye gülüyorsun?"

"Baba olacağıma inanamıyorum," dedi.

"Söylediğim şeyleri duyuyor musun?"

"Pek dinlemedim, hayır." Gregg derin bir nefes alıp arkasına doğru baktı. Yüzünü ovuşturarak Aleka'ya yaklaştı ve ellerini tutarak kollarını çözmesini sağladı. "Bununla iyi baş ediyor gibisin."

"Neden edemeyeceğim? Panterlerim sürekli doğuruyor ve hiçbirinin şikâyet ettiğini duymadım."

"Aleka!"

"Tamam," dedi Aleka mırıldanarak. Başını eğip Gregg'in parmaklarını tuttu. Elinin üzerini severken omuz silkti. "Söylediğim gibi, sonuçlarını kabul ederek seninle oldum. Aklı başında biriyim. Seninle evlendiğime göre belki de değilim, bilmiyorum ama hamile olmam beni şaşırtmadı." Başını kaldırarak

Gregg'in koluna vurdu. "Gelince bol bol duygusal paylaşımda bulunuruz. Tamam mı? Harika," diyerek yanından geçti.

"Bekle biraz. Gidemezsin. Bunda çok ciddiydim."

"Faythe beni bekliyor. Gün doğumundan önce dönmüş oluruz," derken yürümeye devam ediyordu.

"Aleka, anlamıyorsun. Dikkatli olman lazım."

"Ben her zaman dikkatliyim."

"Hadi oradan!" Tüm itirazlarına rağmen Aleka onun için oyun alanı gibi olan ormana karışmıştı bile

Gregg havanın ağırlaştığını hissediyordu. Ağaçların arasından çıkıp evlerin olduğu yere geri yürürken etrafındakilerin farkında değildi. Myrina'yla konuşana kadar bir çocuklarının olabileceğini bile bilmiyordu. Neredeyse herkes Amazon ve Koper evliliklerinden çocuk dünyaya gelmediğini söylemişti ama Gregg bu genellemeyi bozuyordu.

İlk şaşkınlığın ardından onu ele geçiren duygu korku olmuştu. Kesinlikle korkuyordu ve bunun için onlarca sebebi vardı.

*

"Ciddi bir şey miydi?" dedi Faythe yola çıktıklarında. Anlaşılan konunun içeriğini duymasa da ufak bir tartışma yaşadıkları gözünden kaçmamıştı. Faythe etrafındaki hemen her şeyi izlerdi. Bu kadar dikkatli davranmasa Koperlerin arasında yaşayan bir Amazon olamazdı. Uzun yıllar boyunca Koperlerle birlikte verdiği mücadelenin ardından Amazonların yanında yer edinmeye başlaması yeni bir meydan okumaydı. Myrina'nın desteği ve ittifakın gücüne rağmen doğduğu topraklara giderken hâlâ bir yabancı gibi hissediyordu.

"Çözmesi gereken sorunlar var," dedi Aleka. Ona göre hamileliği en az Gregg'in bulduğu kadar tedirginlik vericiydi. Henüz bunu tam olarak kavradığından bile emin değildi ama durup düşününce o kadar da büyük bir sürpriz değildi.

Saatler önce sağlık birimine çağırıldığı için gitmişti. Kendini Ellyn diye tanıtan ve Gregg'i tedavi ettiğini söyleyen doktor, Aleka'ya siyah bir poşet teslim etti. İçindekilerin ne olduğuna

bakan Aleka, Gregg'e ait eşyaları gördü. "Bunları ne yapmam gerekiyor?" dedi doktora bakarak.

"Eşinize ait değil mi? Buna siz karar verin."

Aleka poşeti iki eliyle tutup ağzını kapadı. "Benimle alay etmeye çalışan ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun? Dün bir savaştan çıkmış olmamıza rağmen hâlâ en nefret ettiğiniz şey bir Koper'le Amazon'un evlenmesi mi?"

"Ne diyebilirim ki, Doryaları kötü ve bizden uzak bir şekilde kabullenmiş durumdayım. Sizse burada yaşıyorsunuz." Yüzünü ekşiterek kollarını bağladı. "Mide bulandırıcı."

Aleka kadına yaklaşarak gözlerinin içine baktı. Ellyn tereddüt etmiş olmasına rağmen kendinden ödün vermeden omuzlarını dikleştirerek Aleka'ya meydan okudu. "Madem bu kadar mide bulandırıcı, Gregg'i neden tedavi ettin? Onu görmezden gelip ilgilenmeyebilirdin. Tabii sonrasında ölü biri olurdun ama yine de yapabilirdin."

Ellyn dilini dudaklarında dolaştırıp ellerini beline yasladı. "Beni ürküten evliliğiniz değil, dünyaya nasıl bir şey getireceğin. Elimizdeki hiçbir kayıtta babası Koper olan bir Amazon bebeği yok. Buna ne diyeceksin?" Aleka poşeti elinden düşürdüğünde çıkan ses irkilmesine sebep oldu. Ellyn'in göz bebekleri kocaman karanlık boşluklara dönüşerek üstüne kapanmıştı. Tutunacak bir şey ararken Ellyn hızlı hareket edip Aleka'nın kolunu yakaladı. "Anlaşılan bir şey söyleyemeyeceksin, çünkü haberin yok." Hamileliğini bu şekilde açıklamaktan rahatsızlık duyarak özür dilemeye çalıştı. "Su ister misin? Biraz otur." Diğer eliyle uzanıp sandalyeyi çekti ve oturmasına yardım etti.

"Ben... Sen nasıl..."

Ellyn su doldururken Aleka'yı kafa karışıklığından kurtarmak için açıklamaya çalıştı. "İnsanların bu konuda ne kadar geliştiğini bilsen şaşırırdın ama benim elimde teknolojik aletler yerine sadece gözlemlerim var. Bir kadının vücudu değiştiğinde bunu görebiliyor ve nedenlerini anlayabiliyorum." Aleka neyin değiştiğini anlamadan gözlerini aşağıya indirdiğinde,

Ellyn ona bardağı verdi. "Hamilelikte leğen kemiği genişliyor ve doğum için..."

"Duymak istemiyorum." Aleka suyu birkaç yudumda içip dudaklarını sildi. "Ne zamandır buradasın?"

"On iki yıldır yerleşkede kalıyorum ve üç yıl önce bir kızım olduğundan beri insan değilim."

Aleka avucunu şakağına bastırarak gözlerini kapadı. Her şeyi bir anda düşünüp hissetmeye çalışmaktan vücudu alarm veriyordu. O kadar çok şey hissediyordu ki hiçbirine odaklanamıyordu. "Bana neler yaşayacağımı anlat. Baştan sona." Duymak istememesi bir seçenek değildi. Bilmek zorundaydı.

"Bu biraz uzun sürebilir."

"Yetişmen gereken başka bir işin mi var?" dedi Aleka başını kaldırarak.

"Hayır." Ellyn karşısına bir sandalye çekip oturdu. "Öncelikle seni muayene etmekle başlayacağız. Ne kadar süredir hamile olduğunu öğrendikten sonra, sana tüm süreci anlatıp sorularını yanıtlayacağım."

Aralarında geçen uzun bir konuşmanın ardından Aleka oradan ayrılmadan önce Ellyn'e bir hastayı taşıması için yardım etmişti. Elleri kan içinde kaldığında duvara asılı duran havlulardan birini alıp dışarı çıkmıştı.

Şimdi ellerine baktıkça hâlâ o kırmızılığın izlerini görüyordu. Bir savaşçı olarak bunu asla yüksek sesle söylemeyecekti fakat kanın fiziksel ve zihinsel lekelerini çıkarmaktan yorulmuştu. Sahip olduğu bu yaşamdan tam anlamıyla kopamayacağını bilmesine rağmen, kısa bir molaya ihtiyacı vardı. Yanlışlıkla elini bile kesmeyeceği, sakin geçen birkaç ay yenilenmesi için yeterliydi.

"Yanına gittiğimiz kişileri tanıyorsun, değil mi?"

Faythe'in sesi Aleka'yı şüphelerinden ve bıkkınlıklarından uzaklaştırdı. "Evet, bu yüzden beni çağırmış olmalılar." Belli ki Faythe daha fazla açıklama yapmasını bekliyordu. Merakla yüzüne dikilen gözleri yüzlerce defa Gregg'in bakışlarında

yakalamıştı. "İyi anlaşabildiğim Amazonların sayısı altı, belki yedidir. Evlendikten sonra en az iki tanesini kaybettim. Eğer beni çağırıyorlarsa, gerçekten zor durumda kalmışlar demektir."

"Bir varsayımda bulunarak, seninle anlaşan Amazonlarla benzer karakterlere sahip olduğunuzu, bu yüzden onların da çok fazla dostu olmadığını söyleyeceğim. Doğru bildim mi? Yani aslında seni çağırmalarının sebebi o kişilerin de sınırlı sayıda arkadaşı olması ve senin o küçük gruba girmiş olman."

"Tüm bu gözlemler de ne?" dedi Aleka kaşlarını çatarak. Gerildiğini hisseden Brene bacağına sürterek geçti. Aleka'yı sakinleştireceğini düşündüğünde böyle davranırdı.

"Gözlem yapmıyorum."

"Yapıyorsun. Savaşçılar gözlem yapıp, böyle detaylarla ilgilenmez." Ne olduğunu anlayıp başını salladı. "Bunları dedektiften öğrenmişsin. Koca bir ormanı kendine benzetmeyi nasıl başardı hiçbir fikrim yok."

"Tamam, belki öyle ama işe yaradığını kabul etmen gerek."

"Tüm düzeni yeni baştan kendine göre ayarladı, Faythe. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Pekâlâ." Aleka çenesini kaşıyıp bunu nasıl açıklayabileceğini düşündü. O her şeyi görürken, etrafındakilerin fark edememesi biraz tuhaftı. "Öncelikle, Gregg buraya geldiğinde kraliçeden hoşlanmadı. Onun fazla otoriter ve acımasız olduğunu düşünüyordu ama diğer yandan bana değer verdiğini de söylüyordu. Koperlerin öldürülme yanlısı olan bir kraliçeyi Amazonların başında istemiyordu. İki ayı aşkın bir süredir Amazonların liderliğinde Koperleri gereğinden fazla seven bir kraliçe var..."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Daha bitirmedim," deyip devam etti. "Ormanda belli bir kanunun olmadığını, bu yüzden herkesin keyfine göre cinayet işlediğini de düşünüyordu. Vasyl ihanetle suçlandığında Gregg onu kurtarmak için yolculuğa çıkmaya karar verdi. Eğer Vasyl sadece bir yıl önce yakalanmış olsaydı, Rald ikinci kez

düşünmeden onu öldürürdü. Bunu biliyorsun. Amazon ve Koperlerin kendilerini dünyaya fazla kapattığından, teknolojiden ve gelişmelerden yararlanmadığımızdan bahsedip duruyordu. Ne oldu biliyor musun, ateşli silah kullanmayı öğrenen ve bunu gayet iyi bir şekilde yerine getiren bir grup savaşçımız eğitildi. En büyük ipucu ise, yıllardır sadece birbirini öldüren Amazon ve Koperlerin haftalar boyunca aynı alanda kamp yapması, yan yana çatışması ve bir ittifakın oluşması."

Faythe yürümeyi bırakıp durduğunda Aleka da ona dönmüştü. Kafası karışık görünen Faythe bir eliyle ağaçtan sarkan dala tutundu. "Ormanın tüm düzeni baştan sona değişiyor ve hepsinin merkezinde Gregg var," dedi.

"Teşekkürler. Demek istediğim de buydu." Aleka gülerek yürümeyi sürdürdü. Üzerinden şaşkınlığı atmayı başardığında Faythe de ona katılmıştı. Aleka'nın anlattıklarını zihninde doğru yerlere koyuyor, daha bahsedilmemiş bir yığın sonucu görüyordu. "Nasıl hissettiğini biliyorum, Faythe. Daha Blacksburg'de Cleite'i kovalarken bunun farkına varmıştım. Bir şeyleri değiştirme gücü var ve bunu öylesine doğal yapıyor ki, kimse ne olduğunu anlamıyor bile. Birdenbire kendini o ana kaptırmış buluyorsun."

"Senden iyi kim anlayabilir? Onunla evlendin," dedi Faythe gülümseyerek.

"Arkamızdan gelen silahlı bir düşman grubu varken evlenme teklifi etti. Nasıl hayır diyebilirdim ki? Bu benim için bile fazla kışkırtıcı," derken ikisi de kahkaha atıyordu.

*

Gregg ne zamandır bankta oturduğunu bilmiyordu. Hava çoktan kararmış, birkaç meşale yerleşkenin meydanını aydınlatmıştı. Tüm korkularını, umutlarını ve tedirginliklerini aynı anda yaşıyordu.

"Felç mi geçiriyorsun?" dedi Jerry sorusunun aksine ilgisizce. Bankın diğer ucuna oturup ayağını dizine yasladı.

Çıkardığı defterine not almak için kaleminin kapağını dişleri yardımıyla çekti.

Gregg içini bütünüyle dolduran bir nefes aldıktan sonra Jerry'ye baktı. Her daim yanında taşıdığı, katlayıp cebine sıkıştırdığı eski defterinin kullanılmamış yaprakları neredeyse bitmek üzereydi. "O deftere bu kadar ne yazıyor olabilirsin ki?" Buraya geldiğinde Rald onun Koper olup olmadığını anlamak için Jerry'ye emanet etmişti. İşini yapmaktan hoşlanan ama bir sinek kadar sorumluluk almayı seven Jerry, Gregg'i ormanın içinde koşturup, kimsenin taşımaya zahmet etmediği ağır çöpleri kaldırması için kullanmıştı. Tüm bunları yaparken defteri elinden bırakmamış, yazı yazmayı sürdürmüştü. Gregg ilk başlarda notların kendi hakkında olduğunu zannetmiş fakat sonrasında da defalarca Jerry'yi o defterle görmüştü.

"Benimle bir sorunun mu var?" dedi Jerry ona bakmadan.

"Konuşmak yerine yazmayı seçen sensin."

"Belki de sessiz kelimeleri insanlardan daha zeki buluyorumdur." Yeni bir sayfaya geçip kalemini hiç duraksamadan kullanmaya devam etti. "Konuşmalarınızı duymak istemezdim. Kimsenin hayatına karışacak biri değilim ama tebrik ederim," derken kısaca gözlerini kaldırdı.

"Evet," dedi Gregg. Nefesini bırakarak başını çevirdi. "Herkes senin gibi değil. Bunu onur meselesi haline dönüştürecekler. Koper ve Amazonların *bu kadar* kaynaşmasına hazır olduklarını sanmıyorum."

"Peki ya sen?"

"Ben ne?"

"Sen buna hazır mısın? Çocuğun doğduğunda ona yeni bir tür diye mi hitap edeceksin, yoksa isim vermeyi aklından geçirdin mi?"

Gregg yan dönüp bir kolunu bankın sırtına yasladı. "Polis olduğumu biliyorsun sanıyordum. Ters psikoloji uygulayarak, aslında istediğim şeyi aydınlanma gibi bir anda fark edip sana

teşekkür etmemi mi bekliyorsun? Korkuyor olmam bu konu hakkında sevinmediğim anlamına gelmiyor."

"Önemli olan hangisinin daha ağır bastığıdır."

"Sevginin bir kısmı korkudan oluşur, Jerry. Sadece kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar korku duymaz ve gün geçtikçe daha fazla korkacak sebebim oluyor. Bu ormana geldiğimde Amazonların kraliçesi tarafından yargılanmayı ya da Koperlerin arasına gelip yalan söylemeyi dert etmedim. Şimdiyse yapacağım şeylerin sonuçlarını düşünmek zorundayım."

"Şikâyetçi misin?"

"Daha çok minnettarım aslında. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adama dönüşmek istemiyorum. Yaşamanın ne zevki kalırdı ki?"

Jerry gülerek elinin tersiyle Gregg'in göğsüne vurdu. "Bir saniye bekle," dedikten sonra son cümlelerini yazıp defterini kapattı. "Tavsiyemi istemiyorsun ama sana yine de bir şey söyleyeceğim. Son birkaç aydır bu ormanda asla gerçekleşmeyeceğini sandığım şeyleri yaşıyoruz. İmkânsız dediğim olaylar teker teker karşımıza çıktı. Nedenlerini kim bilir." Ayağa kalkıp defterini ve kalemini arka cebine yerleştirdi. "Demek istediğim, eğer bunlar hayat buluyorsa hâlâ bir şansımız olduğuna inanmak zorundayız. Çocuğun nasıl bir güçle ya da yetenekle doğacak olursa olsun onu seveceğini biliyorsun. Bu yeterlidir."

Gregg bir süreliğine yine yalnız kaldı. Önünden gelip geçenler oluyor ama kimse konuşmaya çalışmıyordu. Gregg'in etrafa yaydığı sinyaller kesinlikle işe yarıyordu. Şu anda yapmak istediği son şey birileriyle konuşarak kafasını daha fazla karıştırmaktı.

Belki kısa bir süre sonra baba olacağını öğrenmesinden kaynaklanıyordu fakat savaş başladığından beri Myrina'yı görmediğini hatırladı. Ölmüş olsaydı bunu mutlaka duyacağını biliyordu ama bu o anki endişelerini yatıştırmamıştı. Myrina hakkında kaygılanmak belki de fazlasıyla yersizdi. Ne de olsa bildiği kadarıyla en yaşlı ve güçlü Amazon oydu. Güçlü olmasa

bile etrafındaki Amazonlar kendinden önce onu korurdu. Bu bir emir ya da kuraldan ziyade içgüdüydü. Herkes omuz omuza savaştığı liderini korumak isterdi.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi Gregg önündekileri fark ettiğinde. Birden doğrulurken elini yeni edindiği bir alışkanlıkla yarasının üzerine götürdü.

Annesinin elini bırakan Alex koşarak Gregg'in yanına geldi. Niobe kucağında en küçük çocuğu Avery'yi taşıyordu. Gregg, Alex'in ağırlıyla gerilen yaraları yüzünden kaşlarını çatsa da kızı kucağına aldı. Niobe'un uyarmasına fırsat kalmadan Alex, Gregg'in tüm yaralarını hatırlamasını sağlamıştı bile.

"Sağlık birimine gidiyorduk," dedi Niobe çocuğu kollarının arasında daha rahat tutmaya çalışırken.

"Neden? Kim..."

"Tanıdığın biri ya da özellikle bir kişi değil. Bu genel bir ziyaret." Bankın yanına gidip yavaşça oturdu. Alex çoktan yaraları hakkında sorular sormaya başlamış olmasına rağmen, Gregg ve Niobe kısa süreliğine küçük kızı görmezden gelmeye karar vermişti. "Savaş, saldırı ya da doğal afetlerden sonra yaralıların yanında olmak ve onlara teşekkür etmek hoşuma gidiyor," dedi arkasına yaslanarak. "Buna asla ihtiyacımızın olmamasını dilerdim ama mümkün görünmüyor."

"Sen de o savaşçılardan birisin. Teşekkür edilecekler arasındasın."

"Alysa doğduğundan beri neredeyse hiç savaşa katılmadım. Her zaman ilgilenilmesi gereken şeyler oldu."

"Savaş alanında olmayı özlüyor musun peki?"

"Ara sıra. Yine de bunu sürekli yapmak istemezdim."

"Buradakini soruyorum," diye hız kesmeyen cümlesini bitiren Alex parmağıyla Gregg'in yarasını dürttü.

Gregg dişlerini sıkarak homurdanırken Alex'in elini yakaladı. İşaret parmağını yüzünün önüne getirdi. "Oldukça ince parmakların var, ufaklık. Onları batırmamaya çalış." Dikkatli bir şekilde arkasına yaslanıp gömleğini sıyırdı. "İşte, oldu mu?"

Alex eğilip çok yavaşça dikişlerin üzerine dokundu. Parmakları ipliklere değdiği anda acıyıp acımadığını merak ederek Gregg'e baktı. "Birkaç güne tamamen iyileşir," dedi Gregg gömleğini indirirken. "Sen hiç yara izi aldın mı?"

"Evet, bir tane." Alex kolunu havaya kaldırarak, dirseğinin altından bileğine uzanan kırmızı çizgiyi gösterdi. "Benim kadar olan bir oktan kaçmaya çalışıyordum. Bana çarpmadan kaçmayı başardım." Niobe gözlerini devirirken Gregg kaşlarını kaldırdı. Hikâyesine devam edemeyen Alex iç geçirdi. "Peki, ağaç dalı çizdi. Çok sıkıcısınız," deyip Gregg'in kucağından aşağıya atladı.

"Sonra görüşürüz," dedi Niobe gülerek ayağa kalkarken. Gregg'in omzuna dokunup koşturarak uzaklaşan kızına yetişmeye çalıştı.

22. BÖLÜM
'SICAK VE SOĞUK

Tess gözlerini kapının tıklatılmasıyla açtı. Gecenin ilerleyen saatleriydi, bu yüzden acil bir şey olduğunu düşünerek yataktan kalkmak zorunda hissetmişti. Sadece tek gözünü açabiliyorken sandalyenin üzerinden aldığı hırkayı giymeye çalıştı. Eğer biraz daha uyanık olsaydı önce pencereden kontrol etmeyi düşünebilirdi. Uyku sersemi bir halde alabileceği tek tedbir kapıyı hafifçe aralamak oldu.

Başını duvara yaslayıp esnedi. "Seni tanımıyorum," dedi kapının önünde duran adama.

"Burası Faythe'in evi." En az Tess kadar rahatsız görünerek içeri bakmaya çalıştı. "Sen kimsin?"

"Yeni ev arkadaşı." Tess uykunun verdiği hissizliği üzerinden atarken hâlâ hırkanın diğer kolunu bulmaya çalışıyordu. Kolunu arkaya doğru atmış, orada olması gereken bir boşluk arıyor ama sadece kumaş kargaşasıyla boğuşuyordu. "Vasyl, değil mi?" dedi Tess onun kim olduğunu anladığında. "Faythe senden çok bahsetti."

"Kendisiyle yüz yüze konuşup bunu ona doğrulatmamda bir sakınca var mı?" dedi Vasyl sabırsız bir halde ellerini birbirine bastırırken.

"Aleka'yla Amazon toprakları yakınlarına gitti." Vasyl hayal kırıklığına uğramış bir halde iç geçirip başını salladı. Geri döneceği sırada Tess onu durdurdu. "Hâlâ içeri gelebilirsin."

"Ne?"

"Son yaşanan şeyleri biliyorum. Meraklı biri olmasam bile buradaki Koperlerin ağzı sıkı sayılmaz. Aralarında her şeyi konuşuyorlar. Yani..." deyip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "İhanet olayı, kardeşinin kaçırılması ve Faythe'e olan takıntın... Hepsinden haberim var ve konuşmak istersen seni dinleyebilirim."

"Neden bunu yapmak istiyorsun?"

"Çünkü toplumdan dışlanmanın ne demek olduğunu hatırlıyorum. En yakın arkadaşların savaştayken ve şimdi de diğer şeylerle meşgulken ,senin hiçbir şeye karışmana izin verilmemesi sinirlerini bozuyor olmalı."

Vasyl burnundan nefesini bırakarak güldü. "Güzel özetledin doğrusu." Bir kez daha arkasına bakıp elini alnından geriye kaydırarak kısa saçlarını karıştırdı.

Vasyl'in diğer savaşçılarda olmayan temiz bir yüzü vardı. Bakışları sert olmasına rağmen insansı bir yakınlık taşıyordu. Diğer türlü Tess, hakkında ne kadar şey duysa da tanımadığı bir adamı yalnız olduğu eve davet etmezdi.

Geri çekilip kapıyı biraz daha araladığında Vasyl içeri geçti. Kapıyı kapatarak kilitleyen Tess ocağa sıcak su koyup tezgâha yaslandı. Kollarını bağlarken Vasyl'i ışığın altında daha yakından inceledi. "Kardeşinle konuşabildin mi?"

"Daha adil bir şekilde ilerlememiz gerekirse, bana hâlâ adını söylemedin. İnsansın, değil mi?" Vasyl de onu daha iyi görebiliyor, fark etmediği şeyleri ayırt edebiliyordu. Koltuğa oturup başının tepesini kaşıdı. "Seni daha önce gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Tess gözünün önünde uçan bir sineği kovalayıp tezgâhın üzerine zıplayarak oturdu. "Tess Reese," deyip bir elini bacağına yasladı. "Bir süre önce buraya kardeşimin ortağıyla geldim ve ürkütücü teknolojik adamlar tarafından kaçırıldım. Kurtarıldık, savaşa hazırlandık, elbette ben süreç boyunca ormanın içinde değildim ve tüm hikâyenin bütünü aşağı yukarı böyle." Vasyl tepki vermeden onu izlemeye devam edince, "Kardeşimi tanıyor olmalısın. Gregg," diye ekledi. Tess bunu biraz garip bulsa da gülümseyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Pek iyi anlaşamıyorsunuz sanırım."

"Hayır hayır. Kardeşini severim." Vasyl kendi kendine gülüp rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı. "Böyle davrandığım için üzgünüm. Son zamanlarda benimle sadece birkaç kelime konuşulmasına alışkınım ve sen çok... dışa dönüksün," dedi nasıl tarif edeceğini bilemeden.

Tess kahkaha atıp ayaklarını yere bastı. "Daha hiçbir şey görmedin." Arkasını dönmüşken yeniden Vasyl'e baktı. "Tabii bunu görecek olman için söylemedim. Çünkü görmeyeceksin." Vasyl ellerini havaya kaldırdığında Tess başını salladı. "Faythe'le aranızdaki durumu az çok biliyorum. O yüzden ortalığı karıştırmak istediğimi düşünme diye açıklıyorum. Pekâlâ, sıcak su var fakat devamında ne yapacağımı bilmiyorum. Faythe buna bazı şeyler karıştırıp ortaya tatlı bir içecek çıkarıyor."

"Biraz oturmaya ne dersin? İçeceği ben hallederim."

Tess kabul ederek başını salladı. Dolapların kapaklarını açıp ocakların içindekileri kontrol eden Vasyl aynı zamanda tezgâhın üzerine iki tane bardak çıkarmıştı. Sıcak suyu bardaklara boşaltırken kapı sertçe yumruklandığında, Tess kim olduğunu görmek için önce pencereye gitti. Vasyl onu uyarakken Tess gerek olmadığını belirten bir şekilde elini sallayıp kapıyı açtı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Maurice, Tess'in yanından geçerek Vasyl'in karşısına yürüdü. Şiddetli bir fırtına gibi Tess'i geri savurduğunun bile farkında olmamıştı. "Evin dışına

çıktığında bana haber vermek zorunda olduğunu biliyorsun. Senin yüzünden yalan söylemek zorunda kaldım."

Kapıyı aceleyle kapatan Tess, kavga etmekten sıkıldığı hırkasını çıkarıp koltuğun üzerine attı. "Hapis tutulmuyor. Buraya gelmesinde ne sakınca var?"

"Sen bunun dışında kal," dedi Maurice. Ellerini koltuğun arkasına yaslarken gözlerini Vasyl'den hiç ayırmamıştı. "Kendini de beni de ne kadar zor durumda bıraktığının farkında değilsin. Rald'ın sınırlarında dolaşıyorsun. Bu kesinlikle sağlığına yararlı değil."

"Ne söylediğinin farkında mısın?" Tess onun önüne geçip göğsünden itti. Sonunda Vasyl'e bakmaktan vazgeçen Maurice öfkeyle yoğunlaşmış gözlerini Tess'e çevirdi. Daha o anda Tess dikkati kendi üzerine çektiğine pişman olmuş ama geri adım atmamıştı. "Tek yaptığı buraya gelmekti. Kaçmaya kalkışmadı. Ayrıca nasıl olur da kendi arkadaşını tehdit edersin?"

"Sizin ailenizde her şeye karşı gelmek gibi bir alışkanlık mı var? Burası bildiğin dünya değil. Bambaşka kurallarla yönetiliyoruz. Onları sevmek zorunluluğun yok ve sırf sen memnun değilsin diye kimse özel muamele göremez."

"Konuştuğun şeyleri kulağın duymuyor."

"Anlaman için basit kelimelerle ifade etmem gerekiyorsa, fazla şımartıldığını söylüyorum. Senin oyun alanında değiliz. Standartları sen belirlemiyorsun."

Tess şaşkınlık ve alay dolu bir kahkaha attı. "Burada bir standart olduğunu mu düşünüyorsun?" Daha birkaç gün önce bu adamla mantıklı bir sohbet yürütebildiğine inanamıyordu. Şimdiyse içindeki canavar uyanmış gibiydi. Boyu Tess'den en az on santim uzundu ve sırtına kadar ulaşan saçları yüzünden olduğundan daha görkemli görünüyordu. "Mutlaka bir standart konulacaksa bu, gözetim altındaki kişiye nasıl davranılacağıyla ilgili olmalı."

"Ona iyi davranıyoruz zaten," dedi Maurice. Öfkeyle soluyan ve boğazından tuhaf sesler çıkaran bir dev gibi konuşuyordu.

Tess adamı tam olarak ne kadar kızdırdığını merak etse de, test etmeye kalkışacak kadar aklını yitirmemişti.

"Bu süre boyunca Vasyl'e temel ihtiyaçlarını gidermek haricinde bir soru sordun mu?"

"Temel ihtiyaçlarını gidermek benim görevim değil."

"Yani onu bile yapmadın," dedi Tess kaşlarını kaldırarak.

"Tutsaktı!" diye ısrarla belirtti Maurice.

"Tamam, bu kadar yeter." Vasyl tezgâhın yanından ayrılıp ikisinin olduğu yere geçti. Karşılıklı bakışmalarına son vermek için aralarına girip ayrılmalarını isteyerek kollarını uzattı. "Sadece Faythe'e bakmaya geldim, tamam mı? Sormama rağmen kimse onun iyi olduğunu söylemedi ve ben de bir şey sakladıklarını düşündüm. Amazonların yanına gidiyor olması endişelerimi pek de azaltmadı."

"Herhangi biriniz ne zaman düzgün hareket edecek? Amazonların arasında ne işi var?"

Tess gözlerini ovuşturup bir kez daha esnedi. İyi bir kavga bile uykusunu açmaya yetmemişti. Maurice'in ilgisinin dağılmasına minnettardı, çünkü daha fazla devam edebileceğini sanmıyordu. "Beyler beyler," dedi ellerini çarparak. Maurice ve Vasyl ona baktığında, Tess ikisinin de ne kadar çekici olduğunu düşünmeden edemedi. Bunun için daha sonra Faythe'den özür dileyecekti. "Yakın arkadaş olmanıza rağmen birbirinizden neler sakladığınızı görmüyor musunuz? İhtiyacınız olan şey oturup konuşmak. Hadi oturun," deyip koltuğu gösterdi. "Ben de size şu tuhaf içeceklerden yapmaya çalışacağım."

"Gitmem gerekiyor."

"Beş dakika ortadan kaybolsan savaş çıkmaz," dedi Tess saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. Maurice ona ifadesiz bir yüzle baktığında Tess yanaklarının kızardığını hissetti. "Tamam, belki de çıkar. Nerede olduğumu unutmuşum."

*

Gregg ormandan gelen sırtlanının ayaklarının dibine yürüyüşünü seyretti. Ağzındaki taze kemikle boğuşurken bir

bacağını üstüne koymuştu. Kollarını dizine yaslayarak eğilen Gregg, Buffy'nin başını ve boynunu sevdi. "Umarım kemirdiğin kemik bir hayvana aittir. Suçla savaşıyoruz, değil mi?" dedi gülerek. Buffy sadece birkaç saniyeliğine başını kaldırıp Gregg'in eline sürtündükten sonra avına geri döndü.

"Buradasın!"

Faythe'in hararetli sesini duyduğunda başını kaldırdı. Gözlerini kapatarak bir an için rahatlayan Faythe elini sallayarak gelmesini işaret etti. Gregg oturduğu yerden kalktığı sırada Aleka'nın Faythe'le gitmiş olduğunu hatırladı. Gecenin karanlığında Faythe'e doğru koştukça ellerinin ve gömleğinin kanla kaplı olduğunu gördü.

"Aleka nerede?" diye sordu paniğe kapılmamaya çalışarak.

Faythe yutkunup arkasını döndü, geldiği yolu geri gitmeye başladı. Gregg kulakları çınlarken Faythe'i takip etti. Evleri geçip ormana ulaştıklarında Aleka'yı bir ağaca yaslanmış halde gördü. Tahmin etmekten korktuğu gibi yaralanan oydu. Bir elini ağaca, diğer elini karnına bastırmıştı. Kan öylesine yoğun bir şekilde ayaklarına akıyordu ki elini ayırt bile edemedi.

"Sana onu korkutmamanı söylemiştim," dedi Aleka, Faythe'e. Ağaçta duran elini indirip bu sefer sırtını yasladı. "Yüzeysel bir yara. Sadece..." Dudaklarını ıslatıp hırıltılı bir nefes aldı. "Kahretsin!" deyip başını eğdi.

Gregg sakinleşmesi gerektiğinin zorunluluğunu kavramıştı, çünkü Aleka her ne kadar bağırmasa ya da korku saçmasa bile belli ki şokun etkilerini taşıyordu. "Gidip doktor gibi bir şey bulabilir misin?" Faythe koşarak uzaklaşırken Gregg, Aleka'ya yaklaştı. "Yavaş," derken bir kolunu tutup omzuna dolamasını sağladı. Aşağıya uzanıp kolunu dizlerinin arkasına atarak havaya kaldırdı. "Yaraya baskı uygulamaya devam et."

"Beni sağlık birimine götürme. Orada çok fazla Koper var."

En rahat olabileceği yeri düşünen Gregg onu Delbin'in evine götürmeye karar verdi. Gecenin yarısında kapısında birilerini bulmaya hiç de şaşırmayan Delbin onları içeri kabul etti. Neler

olduğunu kavrayamasalar da Cabe'le ikisi Gregg'in söylediklerini yerine getirip Aleka için pansuman malzemesi ayarladılar ve doktoru bulmaya giden Faythe'e haber verdiler.

Gregg'in hiçbir şey yapmasına fırsat kalmadan Ellyn içeri girip onu yataktan uzaklaştırdı. Aleka'nın bileğini nazikçe yakalayıp karnından çekmeye çalıştı. Kolunu hareket ettirmeyince, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyorum?" dedi Aleka, Ellyn'in söylemek istediğini anlamadan.

"Elini kaldırmazsan hasarı tespit edemem." Gözlerini sımsıkı kapatan Aleka diğer elini yüzüne bastırdı. Göğsü, aldığı hızlı ve derin nefeslerle yükselip alçalıyordu. Ellyn yanında getirdiği acil durum çantasını bir masanın üstüne açarken Gregg'e baktı. "Dışarıda beklesen daha iyi."

"Seni onunla yalnız bırakamam. Kim olduğunu bile bilmiyorum," dedi Gregg sinirlenerek.

"Dışarı çıkalım." Delbin, Gregg'in sırtına dokunarak onu kapıya doğru itti. "Ellyn iyidir, merak etme." Gregg ismi hatırladığını ama kadını bir türlü tanıyamadığını fark ettiğinde hastanede görmüş olabileceğini düşündü. Odadan çıkmaya itiraz ederken Delbin'in başı üzerinden Aleka'yı görmeye çalışıyordu. Delbin, Faythe'in yardımıyla Gregg'i dışarı çıkarıp kapıyı arkalarından kapattı. "Neden bu kadar korkuyorsun? Daha kötü yaralar da aldı. İyileşecektir," dedi Delbin.

Gregg yüzünü ovuşturup önündeki koltuğa tekme attı. İleri hareket eden koltuk masaya çarparak durdu. Birden arkasını döndüğünde üçü birden geri çekilmişti. Gregg doğrudan Faythe'e baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Amazonların yanından sorunsuzca ayrıldık. Tartışma konusunda orta bir yol bulup uygulanacağının sözünü aldık. Geri dönerken her şey yolunda görünüyordu. Neredeyse yerleşkeye varmıştık ki o gördüğün yerde saldırıya uğradık." Kollarını bağlarken kaşlarını çatıyordu. "Sanırım saldırıya sadece Aleka uğradı."

"Kim saldırdı?"

"Birçoğunun ismi olduğunu biliyorum ama bu sadece vahşi bir havyandı."

İleri geri yürümeye başladığında yolunda duran Cabe hızlıca kenara geçti. Gregg elini başının üzerinde dolaştırıp iyice uzayan saçlarını geri itti. "Panter mi, sırtlan mı?"

"Görmedim." Gregg olduğu yerde durup ona baktığında Faythe dudaklarını birbirine bastırarak kızardı. "Özür dilerim. Arkamdan yürüyordu. Her şey çok hızlı oldu. Yırtılma sesini duyup bakmak için döndüğümde çoktan gözden kaybolmuştu. Onu orada bırakıp sana haber vermem konusunda ısrar etti."

*

"Aleka," dedi Ellyn yüzüne doğru eğilerek. "Yaptığın şey sadece gerçeği öğrenmeni erteliyor. Eğer bebeğin hâlâ yaşıyorsa onu kurtarmama engel oluyorsun. Korktuğunu biliyorum ama öğrenmek zorundayız. Tamam mı?" dedi bir kez daha elini hareket ettirmeyi denerken. Aleka bu sefer güç uygulamadan Ellyn'e izin verdi.

Ellyn gömleği tamamen yırtıp pençe izini ortaya çıkardı. Açık yarayı temizlerken Aleka kıpırdamıyor, ses çıkarmıyordu. Bir an önce Ellyn'den ne olduğunu duymayı bekliyordu. Ellyn karnını kanlardan arındırdıktan sonra yaranın içini dikkatle kontrol edip olabilecek yabancı cisimleri aradı.

"Hamile olduğunu kimler biliyor?"

Aleka başını yana eğip doktora baktı. "Sadece Gregg. Henüz kimseye söylediğini sanmıyorum."

"Sabah konuşurken bizi duymuş olabilirler." Masanın üzerinden bir şişe alıp kapağını açtı. "Bu biraz acıtacak," dedi.

"Yaşayıp yaşamadığını ne zaman söyleyebileceksin?"

"Seni rahatlatmayı istiyorum ama bunu yalan söyleyerek yapmayacağım. Şimdi kıpırdamadan dur," deyip omzunu iterek tamamen uzanmasını sağladı.

Sarıya dönük şeffaf sıvı karnını doldurduğunda Aleka sadece hafif bir yanma hissetmişti. Ellyn aldığı temiz bezleri yaranın

içinde dolaştırmaya başladığında Aleka çığlık atmamak için başının altındaki yastığı çekip yüzüne bastırdı.

Her ne kadar işe yarayacağını düşünse de yeterli gelmemişti. Gregg kapıyı açıp yanına geldi. Kendini boğmak üzere olan Aleka'nın elleri arasındaki yastığı çekti. Yüzünü tutup gözlerine bakmasını sağladı. "İyi olacaksın, biraz dayanman gerekiyor. Çok daha kötülerine katlandın."

"Seni dinlemem gerekiyordu," dedi Aleka, Gregg'in bileğini tutarak. Eli öyle sıkı sarılıydı ki tırnaklarını batırmıştı.

"Faythe olanları anlattı. Senin bir suçun yok. Gitmeseydin bile bu olabilirdi." Muhtemelen olacaktı da. Gregg gerektiği gibi davrandığını umarak onu rahatlatmaya çalıştı. Ellyn karnını sarıp işini bitirdiğinde ikisi de cevap bekleyerek yüzüne baktı.

"Yaranın hasar verdiğini ama yüzeysel olduğunu söyleyebilirim." Eldivenlerini çıkarıp çantasını toplamaya başladı. "Diğer yandan, sizi rahatlatacak haberi henüz veremiyorum. Burada kan testi yapamıyoruz ya da ultrasonumuz yok. Bu yüzden birkaç gün bekleyeceğiz ve bu süreçte en iyisinin olmasını umacağız."

"Yaptığın işi sahiden bildiğine emin misin?" dedi Gregg ayağa kalkarken.

"İnsanların arasındayken hemşireydim ama burada on iki yıldır doktorluk yapıyorum. En tecrübeli olan benim."

"Yani kısaca hiçbir şeyden haberin yok."

"Akciğerine saplanmış olan kurşunu çıkarırken eğitim seviyemle ilgilenmiyordun," dedi Ellyn sakince.

"Aleka'nın içinden bebeğimizi çıkarman gerekiyor, kurşunu değil."

"Berbat bir örneklendirmeydi," dedi Aleka homurdanarak. Yan dönüp bir elini yatağa bastırarak oturmaya çalıştı. "Teşekkür ederim Ellyn ve Gregg'in kusura bakma, olur mu? Söz konusu kendisiyse bir balığın bile içinden kurşun çıkarmasına izin verebilir. Sadece endişeleniyor."

Ellyn ikisini yalnız bırakmak için odadan çıkarken Gregg yeniden yatağa oturdu. "Pamela'ya balık demekten vazgeçmen gerekiyor."

"Kuyruğunu görmedin mi sen?" Aleka temiz bandajın üzerine kirli elleriyle dokunmamak için kendini tuttu. Başını aşağıya eğmiş bir mucize bekliyordu. "Şaşırdığın için sana kızdım ama böyle bir şey olabileceğini beklememe rağmen ben de şaşkındım. Senin kadar değildi ama ne söylemek istediğimi biliyorsun. Bu sandığın gibi yararlı olmadı, dedektif. Çünkü yapmam gereken şeyleri hafife aldım."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Gregg onun saçlarını okşarken. Elini omzuna bastırıp parmağını boynunda dolaştırdı.

"Dünyaya gelene kadar bu çocuğu korumak sadece benim görevim ve daha öğreneli bir gün bile olmadan her şeyi mahvetmeyi başardım. Gereken özeni göstermedim." Başını çevirip Gregg'e baktı. "Şimdiye kadar hayatımı tehlikeye atmaktan hiç çekinmemiştim. Aptallık edip hâlâ böyle devam edebileceğimi sandım ama yapamam. Ayakları üzerinde duran, kendi başına koşan, düşünebilen birini korumak kolay. Ama benim asıl yapmam gereken şey kendime dikkat etmek ve ben hayatım boyunca bunu ihmal ettim. Nasıl başaracağımı bilmiyorum."

Gregg masanın üzerine uzanıp ıslak bezlerden birini aldı. Aleka'nın ellerini silerken aklında asla dillendiremeyeceği ihtimaller dönüyordu. "Seni koruyabilirim. Bunu ne kadar istediğimi tahmin edemezsin ama bana izin vermen gerekiyor, Aleka. Etrafındaki insanlarla kişisel yakınlığın olmamasına rağmen onlara bazen çok fazla güveniyorsun. Hayatını emanet etmeye sıra geldiğinde güveni öylece ellerine veremezsin, bunu hak etmeleri lazım. Anlıyorsun, değil mi? Amazon olmaları senin sandığın onur ve kuralları taşımalarını sağlamıyor."

"Buradan gitmek istiyorum."

"Sana kimin saldırdığını öğrendikten sonra gideceğiz." Gregg tamamen kana bulanmış bezi masaya bıraktı. "Bana hayvandan bahset. Panter miydi, yoksa sırtlan mı?"

"Panter ama sahipli olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü Koper topraklarındayız. Benim haricimde buradaki tek Amazon Faythe ve onun da panteri yok."

Her koşulda Gregg, Faythe'i şüpheli listesine koymak isterdi ama Aleka haklıydı, sahiplendiği bir hayvanı yoktu. Diğer yandan Faythe hiçbir zaman nefret belirtisi göstermemişti. Daha ilk baştan beri Gregg ve Aleka'nın arasındaki ilişkiyi eğlenceli buluyordu. Onlar işin içinden çıkamadığı zamanlarda bile üstelik. Çoğu zaman sinir bozucuydu.

"Sahipli olmaması dışında başka bir sebebin var mı? Burası iyi korunuyor olabilir ama bir Amazon'un gizlice yaklaşması imkânsız değil."

"Bunu biliyorum." Gregg kaşlarını kaldırarak ona baktığında Aleka yırtılmış olan gömleğinin son parçalarını üzerinden çıkarıyordu. "Öyle bakmana gerek yok. Sadece bir kez gizlice girdim."

"Ne zaman?"

"Jerry'yle ilk çalışmalarınızı yaparken. Seni ormanın içinde koşturdu ve ben de takip ettim. Söylemem gerekir ki o zamanlar fazlasıyla gürültülüydün. Ardından bir fil sürüsü koşsa bile fark etmezdin." Yatağın kenarına tutunarak ayağa kalktı. Odanın diğer ucundaki konsola yürüyüp üzerindeki sürahiden su doldurdu. "Ama buraya geldiğimde yanımda hiç panter getirmemiştim. Koperler ya da sırtlanlar bir Amazon'un yaklaştığını anlayamayabilir. Benim kadar iyi bir rakipleri varsa üstelik ama sırtlanlar hiçbir zaman başka bir panterin topraklarına girişini kaçırmaz. Mutlaka fark ederler."

"Mütevazı ve aydınlatıcı bilgilerin çok güzel. Peki, sırtlanların bir panteri asla gözden kaçırmamalarının sebebi sahipli olmaları mı?"

"Kesinlikle. Sahipli panterler daha farklı bir güce sahiptir. Bu yüzden sırtlanlar daha büyük bir tehdit algılar ve bunun

gözden kaçması imkânsızdır. Bana saldırıldığı sırada hiçbir sırtlan alarma geçmediğine göre panterin sahipsiz olduğuna eminim."

"Bu çok anlamsız. Neden sıradan bir panter sana saldırsın ki? Amacı avlanmak ya da karnını doyurmak değildi. Bu fazlasıyla kasti görünüyor." Aleka'nın elini tutup onu yeniden yatağa götürdü. Lekelenmiş çarşafı çekerek yastıkları yan yana koydu. "Gidip nöbetçilerle konuşacağım ve bu sırada sen de uyuyor olacaksın," dedi omzuna bastırarak.

"Ellyn'i duydun, yaranın yüzeysel olduğunu söyledi. Acımıyor bile."

"Bana izin verdiğini sanmıştım. Söylediklerimi yapacaksın." Eğilip yüzünü öptü. Ayakkabılarını çıkarıp yatağın ucundaki örtüyü üzerine çekti. Tartışmayı uzatmamasına memnun kalmıştı. "Benim için ne kadar değerli olduğunu görmen gerekiyor. Hayatını yaşarken biraz yardım almak utanılacak bir şey değil. Sen nasıl her zaman beni koruyorsan, aynısı ben de yapabilmeliyim."

Aleka örtüyü çenesinin altına kadar çekerken gülümsedi. "Seni ne kadar koruduğum hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

"Bildiklerim haricinde..."

"Uykum var, dinlenmek istiyorum artık."

Gregg başını iki yana sallayıp güldü. Aleka'nın kapalı gözlerinin üzerine öpücük bıraktı. Bu konuyu daha sonra tekrar konuşacaklarına ikisi de emindi. Gregg salona geçip kapıyı yavaşça çekti. Bekleyen sadece Delbin kalmıştı. Koltuğa yaslanmış, dalgın ve uykulu bir halde yeri izliyordu. Gregg her defasında onun evine gelmek zorunda kalmalarından hoşlanmıyordu. En uygun seçenek bu olmasına rağmen üstelik. "Delbin, her şey için teşekkürler." Koluna dokunduğunda gözlerini kırpıştırarak başını kaldırmasına sebep oldu. "Artık bu evde yalnız yaşamıyorsun ve bazen sınırları kaybediyorum. Seni böyle bir şeyin içine sokmak istemezdim."

Delbin söylediklerini elini sallayarak geçiştirirken, "Tam olarak sorun ne?" dedi. "Yarayı gördüm, Gregg. Çok fazla kan vardı

ama yine de Aleka için zararsız olduğuna eminim. Bu kadar endişelenmene..." Delbin cümlesini tamamlamadan durdu. Bir elini ağzına götürürken aniden doğruldu. "Hamile, değil mi?"

"Umarım." Gregg tek elinin parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Lütfen kimsenin eve girmesine izin verme. Her kim olursa olsun. Birkaç saat içinde dönmüş olacağım."

Gregg dışarı çıkmışken Delbin ona yetişip merdivenleri indi. "Eğer saldıranı bulmak için soruşturma gibi bir şey başlatacaksan, Rald'dan izin alman gerekiyor. Kimsenin seninle konuşmayacağını bir kenara bırak, suçlu bulunabilirsin." Gregg başını sallayıp yoluna döndüğünde Delbin onu yeniden durdurdu. "Tebrik ederim," dedi gülümseyerek.

"Ellyn hayatta kalıp kalmadığına dair kesin bir şey söylemedi."

"Ciddi misin? O sizin çocuğunuz," dedi sessizce. "Elbette yaşıyor. Bir savaşçı olacağını tahmin etmek zor değil. Sadece biraz erken başladı o kadar."

Delbin'in söyledikleri hiçbir şeyin garantisini vermese de, Gregg bir parça olsun rahatladığını hissetti. Minik savaşçıya güvenmesi gerekiyordu. "Teşekkürler, Delbin."

Yoğun ay ışığının altında meydana yürürken göz ucuyla nöbetçileri fark edebiliyordu. Sırtlanları ve kuşandıkları kılıçlarıyla her türlü tehdide karşı hazırdılar. Görünen buydu. Gregg'se artık hiç kimsenin güvende olmadığına emindi. Ormandaki Dorya faaliyetini sonlandırmış olabilirlerdi fakat başka bir insan grubunun ya da herhangi bir doğaüstü yaratığın düşmana dönüşmeyeceğinin garantisi yoktu. Gregg son birkaç ay içinde öylesine şeyler görmüştü ki, dünyada Amazonlar, Koperler, deniz kızları ve bilinç kazanan hayvanlardan daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Günün birinde onlara karşı da mücadele edeceklerine şüphesi yoktu.

Farklılığın doğduğu yerde çatışma kaçınılmazdı ve dünya üzerindeki hiçbir yaratığın değişik olanın güzelliğini görebilecek kadar evirildiğine inanmıyordu.

Uygunsuz bir saatte kapıyı çalmasından dolayı Rald huysuz görünse de, Gregg durumu açıklamaktan vazgeçmemişti. Olan biteni anlatıp cevap vermesi için bekledi. Rald esneyip gözlerini birkaç saniyeliğine kapalı tuttuğunda Gregg başını iki yana salladı. Tüm ormanı yeniden karıştırabilecek olan bir şeyi anlatırken Rald'ın bu kadar umursamaz olması rahatsız ediciydi.

"Bu yüzden," dedi Gregg sesini yükselterek. Rald gözlerini açıp dikkatini ona verdi. "Adamlarına birkaç soru sormak istiyorum. Önce senden izin almam gerekiyormuş."

Rald, Gregg'i omzundan yakalayıp içeri soktu. Kapıyı kapatırken oturmasını işaret ediyordu. Gregg çabucak sonuca ulaşmak adına oturup konuşmasını bekledi. Rald karşısına geçtiğinde uykusundan yeterince arınmış görünüyordu. "Annenin kim olduğunu öğrendin mi?"

"Az önce anlattıklarımın tek bir kelimesini bile dinlemedin sanırım."

"Gregg, ben savaşma arzusuna kapılmış acemi bir savaşçı değilim. Kötülük sonradan kazanılır, soyumuzdan bize bulaşmaz. O yüzden çocuğunun bir şeytan olacağını falan düşünemüyorum. Eğer kötü olmayı seçerse bu, Koper ve Amazon ebeveynleri yüzünden olmayacak. Bunu bilmek benim için yeterli. Şimdi soruma cevap ver."

Gregg içinden zorlukla çıkacakları bir konuşmaya girecek-lerini hissederek, "Evet," dedi. "Önceleri annemi Asteria sanıyordum ama sonradan Myrina olduğunu öğrendim. Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Myrina olduğundan şüphelenmiştim ve tüm bu Dorya sorununu çözene kadar sana söylemek istemedim. Öğrenmiş olmana sevindim."

"Bu kadar mı?" dedi Gregg birden. Nedense babasıyla ilgili de konuşacaklarını sanmıştı. Rald bu konuda hiçbir şey bilmiyor ya da özellikle saklıyordu. Gregg hangisi olduğunu merak etti.

"Söylemek istediğim buydu, evet." Rald şüpheci görünerek kaşlarını çattı. Öne eğilip meraklı gözlerle Gregg'e baktı. "Ne biliyorsun?" derken sesi kısık çıkmıştı.

"Babamın kim olduğunu da öğrendim."

Rald güçlükle yutkunup boğazını temizledi. "Kim?"

"Blaec." Tuttuğu nefesi bırakan Rald arkasına yaslandı. Gregg insanların yüzünü okumak konusunda zorluk yaşamamasına rağmen, o an Rald'ın ne hissettiğini anlayamıyordu. Sevinmiş miydi, hayal kırıklığı mı yaşıyordu? Sessizliği bozmak için konuşma ihtiyacı duydu. "Myrina bana onun, halkını korumak için evliliklerini bitirdiğini söyledi. Sanırım bu yüzden Blaec'le gurur duyuyor ama aynı zamanda hâlâ öfkeli."

"Bunu biliyordum." Rald şaşkın halde kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı. "Yani aslında bilmiyordum ama bir şekilde öyle olduğunu düşünüyordum. Kendi düşüncelerim bana saçma ve imkânsız geliyordu. Myrina ve Blaec'in ne kadar yakın olduklarını hatırlıyorum. Uzun bir süre boyunca yanımızdan ayrıldıktan sonra geri döndüğünde Blaec o kadar üzgün olurdu ki... Nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım."

"Öyleyse bundan memnunsun," diye tahminde bulundu Gregg.

"Yeğenim olmandan mı? Ölüp giden ailemden kalan tek hatırasın. Bence memnun olup olmadığım gayet açık. Neden aksini düşündün ki?"

"Bu ormana pek iyi gelmediğimi sanıyorum. Sizin bakış açınıza göre yani."

"Sebep olduğun değişikliklerden korkmadığımı söylersem durumu hafifletmiş olurum. Ama ya değişime uyum sağlar, ya da yok olursun, değil mi? Kendi kurallarımıza sadık kalarak değişeceğiz ve eminim ki birçoğunu sen yapacaksın."

"Sanırım bir süre geri planda kalacağım," dedi Gregg ayağa kalkarken. "Konuşmayı yaptığımıza sevindim fakat hâlâ yakalamam gereken bir suçlu var. Bu konuda bana yetki verecek misin?"

"Yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum ama kimse bilgileri önüne sermeyecek. Aylardır içimizdeki haini bulmak için uğraşıyorum. Vicdanımdan başka hiçbir sınırlamam olmadığı halde bunu başaramıyorsam, kendi başarı şansını düşün," dedi elini ona sallayarak. "Bu uzun bir süreç olacak. Halkıma size zarar vermelerinin yasak olduğunu söyleyebilirim ama nefret etmelerini engelleyemem. Bu yüzden hayatınıza devam edin. Başarısız olacağını düşünen kişilere verebileceğin en büyük zarar budur."

Gregg istemeyerek de olsa Rald'ı dinlemeye karar verdi. Her zaman nefret edenler, öfkesini dindiremeyenler, saldıranlar olacaktı. Nerede bulunduğunun fazlasıyla bilincindeydi. Eğer her tehlikede hayatlarını dondururlarsa yaşamaya fırsat kalmayacaktı.

Evden ayrılacağı sırada Rald onu durdurup kısaca sarıldı. Sırtına vurup geri çekilirken eli omzunu kavramıştı. "Sanırım sana bu kadar katlanabilmemin sebebi aynı kandan olmamızmış." Gregg'in gözlerini, yüzünü incelerken onunla kapıya kadar yürüdü. "Blaec'e hiç benzemiyorsun. Görünüşünden bahsediyorum tabii. Myrina her şeyi kontrol etmeyi sevdiği gibi, çocuklarının görünüşünde de baskın çıkmış. Diğer yandan babanın düşüncelerini, merhametini ve şefkatini taşıyorsun. Ormanın seni bıktırmasına izin verme."

"Sadece benim yanımda olsa bile Aleka'nın duvarlarını yıkmayı başardım. Ormanın tamamı ne kadar zor olabilir ki?" dedi omuzlarını kaldırarak.

Rald gülerek başını salladı. "Haklısın."

Gregg, Rald'ın yanından son bir istekte bulunarak ayrıldı. Özellikle Niobe'un yerine getirmesi gereken bir iyilikti. Delbin'in evine geri döndüğünde günün ağarmasına bir saatten az kalmıştı. Adrenalin kanından arınmış, yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Aleka'nın uyuduğu yatağın diğer tarafına uzanmadan önce ayakkabılarını ve gömleğini çıkardı. Yüzü Gregg'e dönük bir halde yan yatan Aleka uykusunda rahatsızdı.

Bacaklarını kendine çekmesinden Gregg onun huzursuz bir uykuda olduğunu anlamıştı.

Aleka varlığını hissetmiş gibi tek gözünü açtı. "Çabuk döndün," derken gözünü yeniden kapamıştı.

"Üzücü olan ne, biliyor musun? Hamile olduğunu söylediğinde önce şaşkınlıktan, sonra da bu saldırı yüzünden sevinmeye fırsat bulamadım."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldığında Gregg eğilip yüzünü öptü. Aleka gözlerini açıp Gregg'in kolları arasına girdi. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Yaşandığına inanmakta zorlansam da, böyle bir saldırı olabileceğini tahmin etmiştim ve muhtemelen kaybedeceğim bir çocuğa bağlanmak istemedim."

"Neden..."

"Hâlâ yaşıyorsa bu saldırı tekrarlanacak. Doğmaması için her şeyi yapacaklar. Eğer şansın yardımıyla önümüzdeki birkaç ayı atlatırsak, küçük bir bebeği öldürmekten çekinmeyenler peşimizde olacak." Gregg'in yüzü olumsuz duygular yığınıyla değişirken Aleka elini sırtında dolaştırıyordu. "Bunu nasıl yapabileceklerini düşünüyorsun, değil mi? Kendi çocuklarını sırf erkek diye ormana bırakanlardan bahsediyoruz. Bence inanmaya başla."

Gregg inkârın işe yaramayacağını bildiği halde yeni doğmuş çocuğunun peşine düşebilecek savaşçıların farkındaydı. Kız olması bile sonucu değiştirmeyecekti. Elbette bunu gizlice yapacaklar, kuralları ihlal etmeyeceklerdi. Tıpkı Ntiope'un ölümü gibi.

Dokunmaya çekinerek elini Aleka'nın karnına uzattıktan sonra geri çekildi. Beyaz bandajın üzerinde gölgeli kırmızı lekeler vardı. Aleka elini tutup karnına bastırdı. "Özür dilerim," dedi gözleri yaşlarla dolarken. "Her şey birden oldu. Geldiğini bile görmedim. Bana inanmalısın. Yapabilseydim..."

"Aleka, elbette inanıyorum." Gregg söylediklerinden dolayı şaşkına dönmüştü. Aleka'nın bazı konularda tehlikeli bir şekilde kendi mantığını kullandığını bilmesine rağmen bundan

şüphesi yoktu. Birtakım şeyler hâlâ suyun altındaydı fakat zamanı geldiğinde Aleka'yla konuşacaktı.

"Senin soğuk rüzgârın olduğumu söylemiştin. Sense benim hem soğuk hem de sıcağımsın. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama öylesin," dedi Aleka rahatlama umuduyla soluklanırken. Dudaklarını ıslatıp konuşmayı sürdürmeyi denedi. "Bazen öyle şeyler yapıyorsun ki, soğuktan bahsedişin gibi her şeyimle yaşadığımı hissediyorum. Bazense söylediklerin beni yakıyor, nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

Gregg karşılık verecek uygun cümleleri bulamayınca yapabildiği tek şey Aleka'yı öpmek oldu. Yaşanabilecek en kötü şekilde karşılaşmış olmalarına rağmen hayatının tamamına dönüşen kadın, kalbini avuçlarına almış, kendisiyle birlikte yakıyordu.

23. BÖLÜM
'DIŞARIDA BİR KEDİ VAR'

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" dedi Gregg, Koper yerleşkesinden uzaklaştıkları sırada. Gün doğumuna yaklaşırken Aleka, Daniel'a veda etmeye karar vererek Gregg'i zorla yataktan çıkarmıştı. Bir savaşçı olmanın en büyük adımının yorgunluktan geçmediğini bilen Gregg anlayışlı halinde sayılmazdı.

"Saldırıya uğrayan benken, dinlenmesi gereken nasıl sen oluyorsun?" dedi Aleka.

"İkimizin de dinlenmesi taraftarıyım aslında."

"Sadece birkaç dakika sürecek. Ondan sonra evimize gideceğiz. Her an üzerime koşabilecek hayvanların arasında olmak beni mutlu etmiyor." Aleka ayaklarının dibinde yürüyen sırtlana bakıp Gregg'e döndü. "Orion'u yanımdan alacak mısın? Kızlardan biri görürse kavga çıkabilir."

"Senden hoşlanıyor."

"Saçmalık."

"Katılmıyorum. Sahibinin izinden gidiyor, değil mi Orion?" Sırtlan ona bakarken kulaklarını havaya dikmişti. Gregg elini sallayarak yaklaşmasını işaret ettiğinde Orion hemen yanına

geldi. "Ben panterlerinle iyi anlaşabiliyorken, sen neden sırtlanlarıma kaba davranıyorsun?"

"Benim babam hırslarına kapılan bir insandı, Koper lideri değil. Belki bu sana bir ipucu verebilir." Ağaçların arındığı temiz bir alana ulaştıklarında önce helikopteri, sonra da Paris ve Rose'u gördüler. Helikopterin diğer tarafından görünen ayakların sahibi sesleri duyup ortaya çıktığında Jay olduğunu fark etmişlerdi. Belli ki Rald onu Daniel'dan daha erken bırakmıştı.

"İzlemesi keyifli olacak," dedi Gregg ellerini cebine koyarken. Aleka kaşlarını kaldırdığında Gregg omuz silkti. "Gidip kardeşinle tanış."

"Onu zaten tanıyorum," dedi Aleka fısıltıyla.

"İyi görünüyorsunuz," diye seslendi Rose. Helikopterin iç tarafına oturmuş, bacaklarını aşağıya sarkıtmıştı. Üzerinde çölde giydiği eski ve özensiz kıyafetlerin aynısı vardı. Elini kaldırarak salladı. "Beni özledin mi?"

"Hayır," dedi Gregg sadece. Rose gözlerini devirmesine rağmen gülümsemeyi bırakmamıştı. Harekete geçmezse hiçbir şey yapmayacağını bilen Gregg, Aleka'yı sırtından itti.

Aleka dengesini sağlamak için hızlı birkaç adım attıktan sonra Paris'in yanına gitti. "Daniel gelmek üzeredir," dedi.

Paris başını sallayıp üşüyen ellerini ceketinin ceplerine sıkıştırdı. Birkaç dakika konuşmamalarına rağmen birbirlerine bakmayı bırakmamışlardı. Aleka gizleme gereği duymadan Paris'i inceliyor, onda tanıdık bir şeyler arıyordu. İki vahşi canlının güçlerini karşılaştırması gibiydi.

"Bunu senin için kolaylaştırayım," dedi Paris. "Babamın bir zamanlar annenle ilişki yaşayan adam olduğunu öğrendin. Teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun ama bunu yapamayacak kadar gururlusun."

"Karşımdaki kişilere doğru olan şeyi yaptıkları için teşekkür etmem. Doryaların içinde olan sizsiniz. Onlara bilgilerinizle destek sağlıyorsunuz. Bizi kurtarmanızın sebebi ise suçluluk duymanız, çünkü Daniel Doryalara bu ormanın her tarafını

mükemmel bir şekilde tanıttı. Yıllarca içimizde yaşayıp, annemden öğrendiklerini çılgın ve sapkın insanlara aktardı."

Paris yüzü kızarırken cevap vermeye çalışıyor ama sesi çıkmıyordu. Aleka bu kadar sert çıkışmayı planlamamış olsa bile, Paris'in sözlerinden hoşlanmamıştı. Buraya gelmesinin tek sebebi Daniel'la yüzleşmekti. Şimdiyse bu kararından pişman olmuştu. Arkasını dönüp Daniel'ı gördüğünde adımlarını şaşırdı.

"Geleceğini sanmıyordum." Daniel helikopterin yanındakilere ve Gregg'e baktıktan sonra Aleka'ya yöneldi. "Beni bırakmalarını nasıl sağladığınızı bilmiyorum ama teşekkür ederim." Aleka gözlerini Daniel'dan ayırmadan Gregg'i gösterdi. Serbest kalmasını sağlayanın o olduğunu söylemeye çalışıyordu. "Beni affedecek misin?" dedi Daniel. Aleka'nın Paris'le yaptığı konuşmayı duymuş gibiydi.

"Anlattığın şeyleri dinledim ve zorluklarla karşılaştığını anlayabiliyorum ama annemi yeniden kazanmak yerine intikam almayı seçmen tamamen senin kararındı."

"Birlikte olmamıza asla izin vermezlerdi. Başta annen olmak üzere."

"Ben birlikte olmanızdan değil, annemin seni düşmanı bilerek ölmesinden bahsediyorum. O iyi biriydi ama bana yanlış şeyler öğretmesine sebep oldun." Aleka kendini toparlamaya çalışarak kısaca Paris'e baktı. "Kalbimizle aldığımız kararlar her zaman mantıklı olmaz. Bu yüzden seni affetmem gerekiyor."

"Doğru olanı yapacağıma söz veriyorum, Aleka. Yaşadığım süre boyunca hiçbir insan bu ormandan haberdar olmayacak. İnsanların arasına döndüğümüzde M.E.L.I.P.'in izlerini sileceğiz. Sadece burada bulduklarını değil, deneye katılan herkesi."

"Bu yeterli," dedi Aleka başını sallayarak. "Yeniden görüşürüz."

Daniel arzu ettiği gibi kucaklaşamayacağını anladığında helikoptere geçmeye karar verdi. Rose pervaneleri çalıştırırken Paris eski yerinde duruyordu. "Özür dilerim," dedi gürültüyü bastırmak için bağırırken. Gittikçe hızlanan pervaneler rüzgâr

oluşturuyor, ağaç dallarına konmuş kışın son karlarını üzerlerine yağdırıyordu.

"O kadar da zor olmadı," dedi Gregg helikopter bulutların arasında kaybolurken.

"Oradan öyle görünüyor demek."

Gregg, Aleka'nın elini tutup yakınına çekti. "Babana biraz haksızlık yapmadın mı?"

"Annem için savaşmamış, sadece intikam almak istemiş. Sevdiğinden şüphem yok ama yine de... Söylesene," dedi kolunu çekiştirerek. "Eğer sana defolup gitmeni söylediğim ilk seferde bunu sahiden yapsaydın ne olurdu?"

"Sanırım buraya gelemezdim bile."

"Aynen öyle. Benim ne kadar soğuk ve acımasız olduğumu düşündüğünü biliyorum. En azından bir zamanlar düşünüyordun ama ben sadece korkuyordum. Annem gibi olmaktan öylesine korkuyordum ki, duyguları ölümcül kabul ettim. Büyüdükçe de alışkanlığa dönüştü ama hiçbir zaman hissetmeyi bırakmadım. Gözyaşı dökmememem, duygularımı ifade etmemem, onların var olmadığı anlamına gelmiyor."

Evlerine doğru yürürlerken önce sırtlanlar, ardından da Aleka'nın panterleri etraflarını sarmıştı. Sandıklarının aksine çatışmadan yan yana yürümeyi başarabiliyorlardı. Coleta, Orion'un tam arkasındaydı. Sürekli sallanan kuyruğunu yakalamaya çalışıyordu.

"Annen iyi bir kadındı, Aleka. Onun gibi olmaktan neden korkuyordun?"

"Bir erkeğin beni o şekilde uçuruma götürmesine izin veremezdim. Annem öylesine umutsuzdu ki ölmeyi tercih etti. Savaşmayı deneseydi çok geçmeden ikimiz de ölürdük ama o, Amazonların nefretini dindirmek için alevlerden kaçmadı. Beni rahat bırakmalarını sağladı, bu şekilde hayatta kalabildim. Anneme bu iyiliğinin karşılığını verebilmenin tek yolu söylediklerini yapmamdı. Bana her zaman kalbimi vermemeyi öğütledi." Derin bir soluk aldı. "Bundan daha fazla batıramazdım.

Sana sadece kalbimi vermekle kalmadım, her şeyi ele geçirmene de izin verdim."

"Emin olmak için soruyorum," dedi Gregg kafası karışık bir halde. "Bu söylediğin iyi mi, yoksa kötü mü?"

"Birkaç ay önce olsa felaket derdim ama şimdi bundan memnunum. Gözünü korkutuyor olmasına rağmen vazgeçmediğin için teşekkür ederim. Asla bizi bir araya getirecek kadar cesur davranamazdım. Bunu yapan sensin."

Gregg keyifle gülümseyip Aleka'ya kolunu doladı. "Kovalamaktan keyif aldığım tek suçlusun," dedi. Aklına o an gelen şeyle durdu. "Yerleşkeye dönmemiz gerekiyor," derken çoktan yürümeye başladı.

Elinden tuttuğu için onun adımlarına uymak zorunda kalan Aleka sakinleşmesini söyledi. "Neyin var böyle?"

"Kötü bir şey değil. Öyle olmasını umuyorum."

Yerleşkeye gidene kadar Gregg, Aleka'nın sorularına cevap vermemiş, sadece hızlı yürümesini söylemişti. Koperlere yaklaştıkça panterler ormana dağılmıştı. Aleka arkalarından baktıktan sonra nereye gittiklerinin farkına vardı.

"Ellyn birkaç gün beklememiz gerektiğini söylemişti."

Gregg bakımevinin kapısını itip elini Aleka'nın beline koyarak içeri girmesini sağladı. "O kadar sabırlı olmadığımı biliyorsun." Bir kat yukarı çıktıklarında Niobe'la karşılaştılar. İçinde Ellyn'in olduğu odadan ayrılmak üzereydi. "Yapacağını biliyordum," dedi Gregg.

"Zor olmadı." Geçmeleri için kenara çekilirken, "Tebrik ederim," dedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Aleka.

İçeri girdiklerinde Ellyn'nin etrafta dolaştığını gördüler. Kablolarla uğraşırken öylesine dalmıştı ki, kimin gelip gittiğinin farkında görünmüyordu. "Niobe insanların arasından bunu edinmemizi sağladı," dedi Ellyn onlara bakmadan. "Koltuğa otur, Aleka. Ultrasonu sana açıklamıştım, hatırladın mı?"

"Evet," dedi Aleka sessizce koltuğa otururken. Hemen şu anda gerçekle yüzleşecek olmanın endişesini taşıyordu. Tıpkı Gregg gibi. Eğer bebeklerini kaybetmişlerse birkaç gün daha bunun hayaliyle yaşayabilirlerdi ama şimdi her şey kesinleşmek üzereydi. Umut etmek yok. Aleka, Ellyn'in söylediklerini yaparak uzanırken Gregg kapıyı kapatıp diğer yanına geçti.

"Uzun zamandır böyle bir şeye ihtiyacımız vardı fakat buradakileri korkutabileceğinden dolayı önemsemedik. Bunu karnının üzerinde dolaştıracağım," dedi probu göstererek. "Böylece karnının içinde ne olup bittiğini ekrandan görebileceğiz," derken üniteyi işaret etti. Karnını saran bandajı çıkardıklarında pençe izinden sadece pembe çizgilerin kaldığını gördüler. "Hızlı iyileşiyorsun." Monitörün yanından aldığı şişeyi ters çevirip karnına sıktığında Aleka nefesini tuttu. Ellyn probu karnına yerleştirirken ekran dalgalandı. "Bu konuda aldığım eğitimi unutmamış olmayı umuyorum. Kullanım talimatları netti ve... İşte," dedi rahatlayarak. Ekranı çevirip görmelerini sağladı. Küçük parmağıyla karanlığın içindeki küçük beyaz lekeyi gösterdi.

"Yani?" dedi Gregg eğilerek ellerini yatağa koyarken.

"Bebekten daha fazlasını mı bekliyordunuz?" dedi Ellyn. Gregg ve Aleka küçük lekeye odaklanırken gözlerini kısmıştı. "Fazla bir şey değil ama yaşıyor ve sağlıklı olacağını düşünüyorum." Öne uzanıp monitörün yanından birkaç düğmeye bastı.

"Bir üzümden daha az yer kaplıyor," dedi Aleka, Gregg'e. İkisi de şaşkınlığın ve rahatlamanın verdiği huzurla gülerken duydukları gürültüyle irkildiler.

"Kalp atışları," diye açıkladı Ellyn. "Bebek altı haftalık gözüküyor. Değerler insan standartlarına göre normal ve bu her açıdan olumlu sayılır." Cihazı kapatıp Aleka'ya kâğıt peçete verdi. Kare şeklindeki resmi onlara uzattı. "Sizi biraz yalnız bırakayım," deyip sandalyesini döndürerek dışarı çıktı.

Aleka ayaklarını aşağıya sarkıtırken Gregg'in elindeki fotoğrafı kaptı. "Gerçek gibi değil." Baktığı şey siyah beyaz bir renk karmaşasıydı fakat ikisinin de hayatı boyunca gördüğü en

güzel şeydi. Ümitlerin küçük bir kâğıda yansıması. "Kalp atışlarını duydun mu? Çok güçlüydü," dedi gururla.

Gregg ellerini Aleka'nın iki yanına koyup yüzüne eğildi. "Artık bunun mutlu olacağımız tarafına bakabiliriz. Hem bu sadece ilki," dedi dövmesinin üzerini öperken.

"Elbette. Kızı bulana kadar devam etmek zorundayız."

"Ya bu kız olursa?"

"Şanslı olduğumuz için sevinebiliriz öyleyse." Gözlerini fotoğraftan ayırmadan yere indi. "Artık eve gidelim mi?"

Gregg'in, çocukları olacağını öğrendiğinden beri dillendirmeye korktuğu sorular keskinleşmiş gibiydi. Hoşlandığı bir durum değildi fakat herkesin ne düşündüğüne o kadar takılmışlardı ki, kendi içlerinde bu konuyu konuşmaya fırsatları olmamıştı.

Eve giden yolu yarıladıkları sırada Buffy ve Orion ileri atılarak koşmaya başladı. Aleka'yla Gregg bir saniyeliğine bakıştıktan sonra peşlerinden gittiler. Sırtlanlar sadece avlanmaz, aynı zamanda leşle de beslenirlerdi. Bu yüzden buldukları şeyin ölü bir beden olduğuna ikisi de şaşırmamıştı.

Gregg çekilmelerini söylediğinde taze et onları kızıştırsa da emre uydular. "Doryalardan biri. Buraya kadar kaçabilmiş," dedi Gregg.

Aleka adamın üzerine eğildi. Kulağını ağzına yaklaştırıp nefes alıp almadığını kontrol etti. Yavaşça doğrulurken Gregg'e baktı. "Teknolojik aletler gibi insanların da şarjı çabuk bitiyor."

"Espri miydi bu?" dedi Gregg başını sallayarak.

"Güçlü bir benzetme ve açık bir tanımdı bence."

Nihayet eve ulaştıklarında öylesine uykusuzdu ki, Aleka buzdolabını açarken Gregg'in tek istediği yatağına ulaşmaktı. Botlarını, gömleğini ve pantolonunu çıkarıp yatağın üzerindeki eşofman altını giyerek kendini yatağa bıraktı.

Birbiriyle alakası olmayan karmaşık rüyalar gördüğünden sersemlemiş bir halde uyandı. Aradan ne kadar zaman geçtiğinden habersizdi fakat güneş en güçlü anında görünüyordu ve Gregg öylesine uyanmamıştı. Fizikötesi bir hissi anlamaya

çalışıyordu. Odadan çıkıp etrafa göz gezdirdi. Banyodan gelen su sesini dinledi. Dış kapıya yürürken ses kesilmişti. Kapıyı açıp dikkatli bir şekilde bahçeyi kontrol etti.

Bir ağacın altında duran kahverengi tüylü kediyi gördü. Elini uzatmaktan çekineceğin, sadece tellerin arkasından bakabileceğin türde bir kediydi. Gregg hâlâ kapı kolunu tutarken arkasına baktı. Aleka banyodan çıkmış, Gregg'in ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Dışarıda bir panter var. Sanırım sekizinci kızın geldi," dedi gülerek.

"Yanlışın olmalı," dedi Aleka. Saçlarındaki havluyu koltuğun üzerine bırakıp yanına yaklaştı. Vücuduna doladığı havlu soğuk geçirmez olmadığından sadece başını uzattı. Gregg parmaklarını nemli omzunda dolaştırırken Aleka eline vurdu. "Bu bana gelmemiş," dedi.

"Sorun çözüldü." Gregg kapıyı kapatıp Aleka'yı çevirdi. Havluyu çıkarmak istediğinde Aleka kapıyı yeniden açmıştı. Nefesini bırakan Gregg alnını tahta kapıya vurdu. "Sorun çözülmedi, değil mi?"

"Bu bir puma ve bana değil sana gelmiş."

Gregg başını eğip yeniden dışarı baktı. "Ama o bir kedi," dedi.

"Biliyorum." İkisinin de hem sesinden hem de yüzünden şaşkınlık akıyordu. Ne yapacaklarını bilemez halde öylece durdular. Aleka havlusunu düzeltip hafifçe yere eğildi ve elini uzattı. Arka ayaklarının üzerinde oturmuş olan puma koşarak yaklaştı. Aleka'nın elini kokladıktan sonra Gregg'in yanına gidip başını havaya kaldırdı. "Pumaların insanlara yaklaştığını sanmıyordum bile," dedi Aleka kapıyı kapatırken.

Gregg kararsız kalsa da uzanıp başına dokundu. Elinin altında uysal bir kedi gibi kıvrılan puma biraz daha yakınına gelmişti. "Panter ve sırtlanlardan başka hayvan sahiplenilemiyor. Bu nasıl mümkün olur?"

"Tanıştığımızdan beri ilk defa gözümü korkuttun," dedi Aleka ona şüpheyle bakarak.

"Ben bir şey yapmadım."

"Bir puma sahiplendin."

"İsteyerek olmadı."

"Güzel bahane. Kaç yaşındasın sen?"

Aleka giyinmek için yatak odasına giderken Gregg pumaya döndü. Pembe diliyle dudaklarını yalayan kedi acıkmış görünüyordu. Gregg'e öylesine itaatkâr bir şekilde bakıyordu ki, yırtıcı bir hayvan olduğunu düşünmek zordu. "Buraya gelene kadar zorlanmış sanırım." Gregg koltuğa oturup bacaklarının arasına giren pumayı sevmeye başladı.

"Ormanın bu tarafında çok az sayıda var. Uzaktan gelmiş olmalı," dedi Aleka odadan.

Eşofman ve tişörtüyle dışarı çıktığında Gregg pumanın yüzünü tutup ona çevirdi. "Çok güzel," dedi.

"Sanırım benden değil kedinden bahsediyorsun."

Gregg kahkaha atarken parmaklarını tüyleri arasında dolaştırdı. "Kıskandın mı?" Aleka masanın üzerinden aldığı meyve tabağıyla yanına otururken gözlerini devirmişti. Gregg avlanması için pumayı dışarı bırakırken, "Yeni bir isim bulmam gerekiyor," diye sesli düşündü.

"Bu konuda fazla yaratıcı değilsin ama yine de sen bilirsin," dedi Aleka omuz silkerek.

"Sana bir şey sormam lazım." Gregg, Aleka'ya arkadan sarıldı. Kucağında duran tabaktan üzüm koparırken konuyu açmak için uygun bir an olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Yine de daha fazla oyalanmak, aklındaki muhtemel cevaplarla yaşamak istemiyordu.

"Ses tonundan anladığım kadarıyla beni rahatsız edecek bir soru." Başını geri yatırıp Gregg'in omzuna yaslandı. Yüzüne bakıp bir ipucu yakalamayı denedi. "Yakın bir zamanda benden cevap almazsan parmaklarını kemirmeye başlayacaksın gibi hissediyorum."

"Kötü bir anda sana evlenme teklifi ettiğimde beni geçiştirmek için evet dediğini sandım. Evlendiğimiz akşam bana

verdiğin cevabın ciddi olduğunu söylemiştin ve sen o gün sadece evet demedin." Aleka'nın gözlerinin kenarlarında oluşmaya başlayan endişe çizgilerinde başparmağını dolaştırdı. Bu çizgileri veren kişi olmaktan nefret ediyordu. Karşısındaki kadını hiçbir şeye duymadığı kadar güçlü bir bağlılıkla seviyor, bundan gurur duyuyordu. Onu mutlu edeceğine söz vermişti, tam tersine değil. Gregg yutkunup alnını alnına yasladı. "Boş ver," dedi dudaklarını öpmeden önce.

Aleka öpüşüne dakikalar boyunca karşılık verdikten sonra elini göğsüne bastırarak geri çekilmesini sağladı. "Seni tanıyorum, dedektif. Aklında her ne varsa bundan memnun değilsin. Konuş hadi."

"Pekâlâ," dedi Gregg. Elini başının üzerinde dolaştırıp saçlarını geri itti. Kulağının arkasını kaşıdı. "Bana evleneceğimizi, erkek çocuklarımızın olacağını, *eğer istersem* onları öldürmeyeceğini söyledin."

Aleka'nın elleri arasındaki tabak kayınca tutmak için hızlı hareket etti. Birkaç meyve parçası yere düşmüş olmasına rağmen ikisi de farkına varmamıştı. "Bu söylediklerimde ciddi miydim diye mi soruyorsun?"

"Evet," dedi Gregg lafı dolandırmadan.

"Dürüst olmamı ister misin?"

Gregg dudaklarını aralayarak ona baktı. Bunun gerçek bir soru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Aleka'nın cevap bekleyerek durduğunu görünce başını salladı. "Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Tanışmamızdan evlenmemize kadar geçen süre boyunca ağzından çıkan şeylerin neredeyse tamamı yalan. Dürüst olmaya şimdi mi karar verdin? Yalan duymayı beklediğim bir anda mı? Lütfen yalan söyle. Çocuğu istediğini, erkek olsa bile onu seveceğini ve hayatı için endişeleneceğini söyle."

"Madem istiyorsun," derken tamamen ona döndü."Kız ya da erkek olması çocuğumuzu daha az seveceğim anlamına gelmiyor. Her şekilde hayatını ikimizden de üstün tutacağım. Ben seni sevmeyi başardım. Yani Koper soyundan gelen bir

erkeği. Kendi kanımdan olan bir çocuğu neden sevmeyeyim? Eğer gerçek bir aile olacağımıza inanmasaydım seninle evlenmezdim. Duymak istediğin yalanlar bunlar ama aslında hiçbiri yalan değil." Gregg gözlerini kapatırken Aleka yanağını avucuna yaslayarak onu izliyordu. "Utanıyor musun? Bu senin utanan halin mi?"

"Kesinlikle öyle."

"İyi. Utanmalısın."

Gregg gözlerini açarken dudağını ısırdı. "Son zamanlarda bahsettiğin her şey gerçekten hissettiğin duygulardan oluşuyor. Bu konuda yalan söylemeyi bıraktın ve ben çölde söylediğin o cümleleri aklımdan çıkaramadım."

"Kendimi sana kanıtladığımı sanıyordum."

"Kanıtladın zaten."

Aleka başını sallayıp yeniden göğsüne yaslandı. Meyvelerin üzerinde parmaklarını dolaştırırken düşünceli görünüyordu. "Böyle düşündüğün için sana kızmıyorum. Birçok kez erkek çocukların öldürülmesinin mantıklı olduğunu söyledim. Asla bir bebeği öldüremeyecek olsam da, eskiden bu bana doğru geliyordu. Amazonların böyle eski bir gelenek konusunda hata yapamayacağını zannedecek kadar onlardan biri olmak istiyordum. Beni hiçbir zaman tam anlamıyla kabul etmediler. Sanırım ben de seninle evlenerek şansımı zorladım. Ama nasıl kızgın olduklarını gördün mü?" derken gülerek Gregg'e baktı. "Kamp boyunca sadece uzaktan baktılar, kimse saldırmadı ve bu bir savaşçı için onur kırıcıdır. Böyle hissetmelerinden keyif almam yanlış olabilir ama kesinlikle iyi geliyor."

"Yani benimle Amazonlardan intikam almak için mi evlendin?" dedi Gregg boynunu öperken.

"Katlanmak zorunda kaldıklarımız," dedi Aleka iç geçirerek. Gregg onu kollarıyla sarıp kucağına çektiğinde Aleka kahkaha atarak omuzlarına tutundu. "Çok keyifli bir intikam yolu, değil mi?"

"En sevdiğim, kesinlikle," dedi Gregg ve başıyla onaylayıp yeniden dudaklarına yöneldi.

*

Akşamüzeri Tess penceresini açıp ellerini kenarlara koyarak dışarıyı izledi. Vasyl sabaha karşı gerçekleştirdiği ziyaret sonrasında evden ayrılırken Tess ona bugün yeniden gelmesini söylemişti. Daha pratik bir şekilde kapıyı açmayı isterdi fakat Faythe'in haberi olmadan yapabileceğinin en iyisi buydu. Penceresi ev kapılarının açıldığı meydana değil de orman tarafına baktığı için pek çok açıdan daha avantajlıydı.

"Selam," dedi Vasyl birden.

Tess irkilerek sıçrarken ellerinden biri kaydı. "İyiliğimin karşılığını bana kalp kriziyle mi veriyorsun?" dedi fısıldayarak.

"Faythe içeride mi?"

"Evet, yemeği hazırlıyor. Acele et," derken kenara çekildi. Vasyl zıplayarak pencerenin kenarına tutundu ve kendini yukarı çekti. Faythe'le arkadaş olmaya başlamalarına rağmen Tess, Vasyl'i izlerken gülümsemeden edemedi. "Vahşi dünyada olmanın en iyi yanı etrafımın sizinle çevrili olması," dedi.

"Ne demek istediğini anlamadım." Yere basıp üzerini düzeltti.

"İşte bu yüzden harika zaten."

"Kardeşin gibi tuhafsın."

"Ben sizi yalnız bırakacağım," derken pencereye yöneldi.

"Neden kapıdan çıkmıyorsun?"

"Böylesi daha zevkli." Vasyl derin bir nefes alıp Tess'in bileğini yakaladı. Onu pencereden sarkıtıp ayaklarının yere bastığına emin olduktan sonra bıraktı. "Teşekkür ederim, koca adam. Benim için bir zevkti," dedi Tess koluna vurarak.

"Gerçekten değişik bir kadınsın," dedi yüzünde şüpheli ve ürkmüş bir ifadeyle.

Tess evden uzaklaşıp ormana yürüdü fakat yerleşkenin gözden kaybolmasına da izin vermemişti. Her gün biraz daha çok alanı geziyor, her defasında bir yeri tanıyordu. Böylece aklına

oturan resim daha net bir hal alıyordu. Normalde bu kadar tedbirli davranmak alışkanlığı değildi fakat nerede olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Kendisini gereksizce tehlikeye sokmak gibi bir niyeti yoktu.

"Yasak bölgede dolaşıyorsun."

Kimin konuştuğunu görmek için arkasını dönen Tess gülümsedi. "Jerry, değil mi? Burası yasak bölge mi?"

"Hayır ama olabilirdi de."

"Sen Gregg'e eğitim veren Koper'sin." Jerry zaten bildiği şeyin dile getirilmesini mantıksız bulmuş gibi ona bakarken Tess, "Bana da yardım edebilir misin?" diye sordu.

Jerry tek kaşını kaldırıp Tess'i inceledi. Rahatsızlık veren bir inceleme değil, daha çok potansiyelini tartan bir gözlemdi. Elindeki defteri katlayıp arka cebine sıkıştırdı. "Elbette," dedi. Tess konuşmak için dudaklarını araladığında Jerry ona aldırmadan devam etti. "Bir Koper çocuğu doğurduğunda programını oluşturalım."

"Ama..."

"İnsan halinle seni eğiteceğimi düşünmedin sanırım. Buraya gelen hiçbir kadına bunu yapmadım. Kemiklerin kırılabilir, ciğerlerin ve kasların yetersiz gelir. Ve daha bunun gibi birçok insan zafiyeti," dedi elini sallayarak.

"Kaslarım yeterince güçlüdür. On beş yaşından beri topuklu ayakkabı giyiyorum ben. İnan bana, bendeki bacak yapısı hiçbir savaşçıda yok," dedi kollarını bağlarken. Jerry başını eğip bacaklarına baktığında hakkını vererek onayladı. "Peki, ne diyorsun?" diye ısrar etti Tess.

"Tek sorun bu değil," dedi Jerry bacaklarını göstererek. "Tabii bu bir sorun da değil. Güzel bacakların var ama demek istediğim..." Gözlerini kapatıp bu tartışmaya nasıl girdiğini düşündü. "Yapacak işlerim var. Beni meşgul etme." Arkasını döndüğü gibi Tess'in itiraz etmesine fırsat kalmadan gözden kaybolmuştu.

"Bu yaptığın adil değil!" diye bağırdı Tess. "Çocuk doğurarak vücudu güçlendirmek de nasıl bir mantık?" Geldiği yolu geri gitmeye başladı. Karşılaştığı çoğu kişi ona sıcak davranmış, bazıları görmezden gelmişti. Tess'in umurunda olmadı. Daha kötüleriyle de uğraşmıştı. Tanıdık bir yüz gözlerine takıldığında koşmaya başladı. "Jerry beni eğitmeyi kabul etmiyor."

Hızını kesmeden yürüyen Maurice göz ucuyla Tess'e baktı. "Jerry akıllı bir adam."

"Sen yapabilir misin?"

"Hayır."

"İstediklerimin olması için çocuk doğurmak zorunda mıyım?"

"Eğitilmek için zorundasın. Birkaç aday biliyorum. İstersen seni tanıştırırım," derken ona bakarak gülümsedi. Tess adımlarına yetişmek için bazen koşmak zorunda kalıyordu. Maurice onun insan olduğunu kendine hatırlatarak başını salladı. "Buradaki bazı Koper kadınları bir zamanlar insandı. Niobe gibi. Koper erkeklerinden olan çocuklar insan kadınları değiştirip bizden biri yapıyor."

"Bu fazlasıyla bilim kurgu ürünü gibi görünüyor."

"Kurgu olmadığının garantisini veririm. Başka sorun yoksa yapmam gereken şeyler var."

Birkaç metre uzaklaşmışken Tess koştu ve onun önüne geçerek durmasını sağladı. "Sen bunu daha önce yaptın mı? Bir kadının değişmesine yardım ettin mi?"

Maurice, Tess'in kuşkulanacağı kadar bir süre duraksadıktan sonra "Hayır," dedi. "Bildiğim kadarıyla olmadı."

Tess yüzünü buruşturup arkaya adım attı. "Sandığımdan daha fazla insansın. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Demek istediğin bazı insan kadınlarla birlikte oldun ama çocuğun var mı bilmiyorsun, öyle mi?"

"Aşağı yukarı, evet. Artık gidebilir miyim?"

Kenara çekilen Tess bir eve girene kadar Maurice'e baktı. Nefesini bırakarak başını iki yana salladı. "Bu ucube ormanda bile aynı tipleri bulmayı nasıl başarıyorum?" diye kendi kendine

sordu. Alnını kaşıyıp bir kez daha eve baktıktan sonra arkasını döndü. Ona eziyet eden aktif hayal gücü Maurice'i bir kadınla beraber kurgulamaya başlamıştı bile. Tess'in asıl sinirlendiği şeyse, Maurice'in herhangi bir kadınla beraber olması değil, bunu düşünüyor olmasıydı. Dudaklarını ıslatarak yutkunurken taş banklardan birine oturdu. "Pekâlâ, Gregg beni öldürecek," dedi nefes nefese. Kardeşine yerleşkedeki erkeklerden uzak duracağına dair söz vermiş olmasına rağmen daha şimdiden bu konunun başarısızlıkla sonuçlanacağına emindi.

24. BÖLÜM
'MÜKEMMEL FIRTINA'

Gregg şömineyi yakmak için seçtiği odunları kolunun üzerinde dengelemeye çalışırken, erimeye başlayan karlar yüzünden adımlarını dikkatli atıyordu. Evin ön tarafına geçtiğinde, panterleriyle çevrili olan Aleka'yı gördü. Kızlar sahibini özlemiş görünüyorlardı. Üzerinde kahverengiden oluşan omuzları kürk kaplı bir pelerin vardı.

"Kışa hazır görünüyorsun ama biraz geç kaldın sanki. Bahar gelmek üzere," dedi Gregg gülümseyerek. "Bunun için hangi hayvanı öldürdün?"

Aleka hafifçe yan dönerek pelerini daha iyi görmesini sağladı. "Tanımadın mı? Senin sırtlanın." Gregg şaka yaptığına emin olamadan kürkü incelerken Aleka gözlerini devirdi. "Ölmüş bir kurttu, tamam mı?"

"Tamam," dedi Gregg sadece ve odunları ona vererek ormana yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hemen dönerim."

"Sırtlanlarını mı kontrol edeceksin?"

"Elbette sırtlanlarımı kontrol edeceğim!" Gregg çok fazla ilerlemesine gerek kalmadan Buffy ve Orion'u gördü. Puma daha geriden geliyordu. Onun sırtlanlarla iyi anlaşmasına memnun olmuştu. Gregg dizinin üzerine eğilip pumanın kürkünde elini dolaştırdı. Çenesinin altını tutup başını yukarı kaldırmasını sağladı. Hayvanlarla iletişim kurma konusunda hâlâ kuşkuları olmasına rağmen, bağlantıya geçme ya da sahiplenmede hiç zorluk yaşamıyordu. "Sana bir isim vermeliyim." Sevildiği ve korunduğu için memnuniyet duyan puma Gregg'in elini yaladı. "Lewa'ya ne dersin? Bence güzel bir isim."

Puma edinmesi sıkıntılı bir süreçten geçecekti. Kendisi için artık bir problem yoktu fakat geri kalan herkese bunu nasıl açıklayabileceğinden emin değildi. Dikkatleri yeterince üzerlerine çekmemişler gibi, Gregg'in bir kediyi kontrol altına alması da tartışma yaratacaktı. Amazonlar bunu Gregg'e layık görmeyecek, Koperlerse ihanete uğradıklarını düşüneceklerdi.

"Ortalığı biraz karıştırdın ufaklık ama sanırım bu biraz da benim suçum."

Gregg eve geri döndüğünde Aleka'nın şömineyi yaktığını gördü. İçerisini hoş bir koku kaplamıştı. Odunların çıtırtısı melodi gibi odayı dolduruyordu. Aleka şöminenin önündeki minderlerden birine oturmuş öylece ateşi izliyordu. Gregg'in yanına geldiğini fark etmemişti bile.

"İyi misin?" dedi Gregg ısınması için ellerini ateşe uzatırken.

"Sanırım hayır." Gregg ne olduğunu anlamak için ona dönerken Aleka elinin tersiyle gözünü ovuşturdu. "Fiziksel değil, korkmana gerek yok. Ben..." Başını eğip birkaç saniyeliğine dizlerine yasladıktan sonra Gregg'e baktı. "Bana güveniyor musun?"

"Ağlıyor musun sen?" dedi Gregg kaşlarını kaldırarak. Görüp görebileceği her şeyle karşılaştığını zannediyordu bir de. "Aleka, elbette sana güveniyorum. Sorun ne?"

"Çünkü bu sabah güvenmiyordun ve beş dakika önce de. Belki de hiç güvenmedin."

"Aklınla değil hormonlarınla düşünüyorsun."

"Suçunu hormonlara atamazsın. Artık onlar her neyse."

"Normal bir kadın gibi davranıyorsun. Bu kesinlikle sen değilsin."

Aleka rahatlamak için nefes almaya çalıştı ama bunun yerine daha çok gözyaşı geldi. Kendi haline şaşırıp dudaklarını kıvırmıştı. "Doryaların içime koyduğu çiplerden dolayı olmalı," dedi.

"Hayır, hayatım. Bu, bebekten kaynaklanıyor ve onun olma sebebi de Doryalar değil benim." Gregg gülüşünü gizlemek için öksürürken Aleka'ya sarıldı. Başını öpüp elini sırtında dolaştırdı. "Biraz duygusal hissetmende sakınca yok. Senin bu halini normal insanlar her dakika yaşıyor."

"Yorucu olmalı." Aleka yanağını Gregg'in omzuna yaslayıp ateşi izledi. "Konuştuğumuzda sana kızmadığımı söylemiştim ve doğruydu. Kızmamıştım. Neden bilmiyorum yeniden aklıma geldi ama bu sefer kırıldım."

Gregg başını eğip Aleka'nın yüzündeki son gözyaşlarını sildi. "Öfkeden deliye dönmedin, sinirlenmedin, sadece kırıldın, öyle mi?"

"Evet."

"Bu daha önce olmamıştı."

"Aslında oldu ama hepsinde üzülmek yerine kızmayı tercih ettim. Kendim bile farkında değildim. Şimdiyse etrafa bir şeyler savuramayacak kadar güçsüzüm."

"Güçsüz değilsin." Gregg uzanıp koltuğun üzerindeki battaniyeyi aldı ve Aleka'yı saracak şekilde açtı. "Çok hareketli yaşıyorsun, Aleka. Doğru düzgün uyumuyorsun, her an aktifsin. Biraz durulmanın zararı olmaz." Elini kolunda dolaştırarak rahatlamasını sağlamaya çalışırken daha düzenli nefesler almaya başlamıştı. "Sabah söylediklerim için özür dilerim. Ne düşündüğünü bilmeme rağmen senden duymaya ihtiyacım vardı. Başka bir şey değil."

Aleka ona biraz daha sıkı sarılıp gözlerini kapadı. Aralarındaki iletişimde hâlâ anlaşmazlıklar olsa da, bu kadar ilerlediklerine bile Gregg inanamıyordu. Uzun bir süre boyunca

konuşmalarının tamamı kavga ederek geçmişti. Şimdiyse Aleka kavga edemeyecek kadar yorgun, Gregg'se bunun için çok fazla mutluydu. Onlar için hayat rotasını kaybetmiş bir yelkenliden ibaretti. Sonsuzluğun göz korkucu belirsizliği önlerinde uzanıyor ama yan yana olduklarını bilmek her şeye iyi geliyordu.

Uykuya daldığına emin olana kadar öyle durduktan sonra Gregg yavaşça ayağa kalktı. Aleka'yı yatağa yatırıp üstünü örterken pencerenin önünden geçen karaltı dikkatini çekti. Bu evin yerini sadece birkaç kişi biliyordu ve onların da sebepsizce pencere kenarlarında dolaşmayacağına emindi.

Yatağın altından aldığı kılıçla kapıya yürüdü. Rüzgâr esmiyor, ayak sesleri duyulmuyor, hayvanlar hareket etmiyordu. Ürkütücü sessizlik Gregg'i rahatsız hissettirmişti. Kılıç kınını iç tarafa bırakıp ayakkabılarını giydi. Kılıcı ucu yere bakacak şekilde tutuyordu. Aniden ve düşünülmeden yapılan darbelerde fazlasıyla zarar verici olabilirdi.

Gregg evin yan tarafına geçerken duyduğu ufak seslere kulak kabartmıştı. Duvara yaslanmış olan kişiyi gördüğünde kılıcını kaldırdı. Yüzünü örten kapüşonundan dolayı Gregg kim olduğunu anlayamıyordu.

"Bekle," dedi ellerini havaya kaldırarak. Gregg durduğunda kız elini yüzüne götürüp başlığını geri itti. "Burasının senin evin olduğunu bilmiyordum, yemin ederim."

Rune'un soğuktan bembeyaz olmuş teni duyduğu korku yüzünden ısınmaya başlamıştı. Gregg'in son gördüğünden beri daha da küçülmüştü sanki. Üzerinde kıyafetler olmasına rağmen soğuğun etkisi altındaydı. "Burayı nasıl buldun?" diye sorarken kılıcını indirmiş ama geri çekilmemişti.

"Sabah bir puma gördüm. Onu takip ediyordum ama gözden kaçırdım," derken arkasına baktı.

"Neden bu tarafta dolaşıyorsun?"

Rune karmakarışık olmuş saçlarını geri itip soluklandı. Nefesi aralarında buharlaşarak dalgalandı. "Annem kalıcı olarak çukura yerleştirildi ve ben de dışlandım. Amazon ve Koper

prakları olmayan tarafsız bölgede dolaşıyorum." Gömleğinin llarını parmaklarına kadar çekip arkaya atım attı. "Buradan mseye bahsetmeyeceğim ve bir daha yaklaşmam."

Muhtemelen birkaç dakika içinde onu gözden kaybedeceğini ilen Gregg öylece baktı. Rune'un eve yanaşmasının tek açık- aması, ısınmak ve yiyecek bir şeyler bulmak olmalıydı. "Kah- etsin!" dedi Gregg çenesini ovuşturarak. "Rune!" Kız durup omzunun üzerinden baktı. Gregg birkaç adımda ona yetişmişti. "Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Buralarda," dedi Rune kesin bir şey söylemeden.

Çocuk olmasına rağmen bir Amazon'a yardım teklif ederken tedbirli davranması gerekiyordu. Bu yüzden ona açıkça söyle- mek yerine, ikisi için de daha kolay olanını tercih etti. "Bir şey- ler yemek ister misin?"

"Avlanıyorum."

"Bu havada avlanman mümkün değil. İçeri gelip karnını doyur, üzerine seni sıcak tutacak bir şeyler ayarlayalım. Sonra yeniden vahşi hayata dönersin." Rune kararsız kalmıştı ve koş- maya hazırdı. Belli ki Gregg'e güvenmiyordu. Haksız da sayıl- mazdı, çünkü Gregg de ona güvenmiyordu. Birçok defa peşine düşmüş olan kadının kızıydı Rune ve bir defasında annesine fazlasıyla yardımı dokunmuş, Gregg'le Aleka'yı tuzağa çekmeyi başarmıştı. Rune'a yardım etmemek için bir yığın sebebi vardı ama hiçbiri onu soğukta aç bırakmayı kabul ettiremezdi. "Gel hadi," dedi eve dönerek. "Biraz dinlenmenin zararı dokunmaz. Gözlerinden anladığım kadarıyla günlerdir uyumuyorsun."

Rune kırmızı gözlerini ovuşturup tereddütlü adımlarla Gregg'in peşinden gitti. "Aleka bundan hoşlanmayacak," dedi nırıldanarak.

"Şu anda uyuyor ve yeterince sessiz olursak hiçbir sorun kmaz," derken ona bakarak göz kırptı. Çamur içindeki ayak- abılarını çıkaran Rune, evi inceleyerek ateşin karşısına çekildi. egg buzdolabını açarken, "Kaç yaşındasın?" diye sordu. Onu

ilk gördüğü zamanlarda on beş olduğunu düşünmüş ama bunun hiç konusu açılmamıştı.

"On üç."

"Annesi hata yapan her çocuğu topraklardan uzaklaştırıyorlar mı?"

"Yardım ediyordum, biliyorsun," dedi Rune. Sesi Gregg'in beklediğinin aksine pişman çıkmıştı. Bir Amazon duygularını yansıtmaması gerektiğini ve halkı uğruna yapacağı şeylerden dolayı özür dilemek zorunda olmadığını daha küçük yaşta öğreniyordu. Rune'un da hislerini yok sayan Amazonlardan biri olmaya başladığını sanmıştı ama aksine kendini cezalandırırcasına düşüncelerini dışa vuruyordu. "Evlilik töreninizde yaptığı şey Myrina'yı çok kızdırdı. Thalestris'le ikisi Amazonlara size karışmamaları gerektiği kuralını koymuştu. Bunun ihanet suçu sayılacağını söylediler."

"O zaman annen öldürülecek." Bu konuda rahatlaması gerektiğine emindi fakat ortada daha net bir gerçek vardı. Gregg kendini Glauce'un saldırılarından koruyabilirdi ama Rune, annesi olmadan ormanda ne kadar süre hayatta kalabilirdi?

"Açlıktan ya da yağmur çukuru doldurursa boğularak."

Gregg masaya oturmasını işaret ettiğinde, Rune rengi normale dönmeye başlayan elleriyle uzanarak sandalyeyi çekti. Onun yiyebileceği her şeyi önüne koyduğuna emin olan Gregg kare masadaki diğer sandalyeye oturdu. "Ne yapmayı planlıyorsun peki?"

"Buradaki her şeyi yedikten sonra mı?"

"Evet," dedi Gregg gülümseyerek.

Rune ne olduğuna pek de aldırmadan yiyecekleri ağzına atmaya başladı. Kızı daha fazla utandırmamak için ona bakmayan Gregg şöminedeki ateşe odun ekleyip yatak odasına girdi. Aleka'nın kıyafetlerini karıştırırken Rune'a fazla büyük geleceklerini anlamıştı. Diğer seçenek kendi kıyafetleri olduğu için başka bir çözüm yoktu. Aleka uzun ve ince de olsa kaslıydı.

Rune gibi ufak tefek bir kız giysilerinin içinde kaybolacak ama en azından üşümeyecekti.

Gregg odadan çıkmadan önce Aleka'ya göz atıp üzerindeki battaniyeyi omuzlarına çekti. Rune için ayarladığı çantanın içine kıyafetleri doldurdu. Bir çift eldiveni çantanın yan gözüne sıkıştırdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye soruyu gecikmeli de olsa cevapladı Rune. Ağzının etrafındaki kırıntıları silip bardağa uzandı. "Eğer Amazonlara yaklaşırsam beni avlayabilirler, Koperlerde yer edinmem söz konusu değil. Sanırım tek şansım ormanın Doryalardan arınmış olması. Belki bunun gibi bir ev bulurum."

"Sana yardım edebilecek kimse yok mu? Kız kardeşin ya da başka bir akraban?"

"Amazonlar hiç olmadığı kadar sıkı yönetiliyor. Kimse emir dışına çıkmaya cesaret edemez."

Gregg çantayı koltuğun yanına bırakıp tezgâha yaslanarak durdu. Rune boğulma tehlikesi altında yemek yemeyi sürdürüyordu. "Bahar geldiğinde rahat edeceksin. Avlanabilirsin ve barınmada da sıkıntı yaşamazsın. Ama o zamana kadar ihtiyacın olduğunda buraya gelebilirsin, tamam mı?"

"Bana neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü kendisi intihar meraklısı." Rune yerinden sıçrayarak Aleka'ya baktı. Aceleyle ayağa kalkarken sandalyesini düşürdü. Uykusundan hiç de huzurlu uyanmış görünmeyen Aleka kollarını bağlayıp Gregg'e döndü. "Bir savaşın ortasında asıl amacını boş verip senin peşine düşen kızı mı koruyorsun? Hayatta kalma içgüdüsü diye bir şey duymuş muydun?"

Gregg devrilen sandalyeyi düzeltip Rune'un omzuna dokundu. "Yemeğine devam et." Aleka'yı yatak odasına çekip kapıyı arkalarından kapattı. "Sinirlenmen gerekmiyor," dedi sakince.

"Asıl senin bu kadar sakin kalman gerekmiyor. O kız Coleta'yı öldürecekti, Delbin'i yaraladı, Glauce'u bize yönlendirdi.

Başlattığı kavga yüzünden dikkatimiz dağılmasaydı Doryalara yakalanmayabilirdik."

"Ne olacağını bilemezsin, Aleka."

"Ama olanları biliyorum, değil mi? Bize kendini masum ve savunmasız gösterdi. Tıpkı şimdi yaptığı gibi. Merhametli olmanı takdir ediyorum dedektif ama merhametle aptallık arasında gidip geliyorsun. Bizi ikinci kez kandırmasına izin vermeyeceğim."

Bir hışımla kapıya yöneldiğinde Gregg kollarını tutarak onu durdurdu. "Glauce'u ölüme mahkûm edip Rune'u topraklardan sürmüşler. Sevdiği kişi tarafından yanlış yönlendirilip ihanete uğradı. Tıpkı bizim gibi. Hatalı davranmadığını söylemiyorum ama biz de hata yaptık, daha kötülerini üstelik. Rune henüz on üç yaşında, Aleka. Kafasının karışması, annesi tarafından manipüle edilmesi çok kolay. Ona kimsenin vermediği şansı verebiliriz."

"Tanımadığım bir kıza karşı sorumluluğum yok benim. Başına açtığı şeylere kendi sebep oldu."

"İyilikten bahsediyorum. Bunun hoşuna gitmesi gerekmez. Kendi çıkarlarımızı bir kenara koyup başka birini düşündüğümüzde iyilik yapmış oluruz."

"Tüm bu bilgelik olayları nereden çıktı?"

"Yapma ama Aleka. Kız soğuktan donmak üzereydi. Eğer onu bu şekilde gönderirsek, günler sonra bir yerde uyuyup kalacak ve bir daha uyanamayacak."

"Ve tüm sorumlusu ben mi olacağım?"

"Yaptığın hataları çocuğumuzun üstlenmesini ister miydin?"

Aleka pes ederek iç geçirirken Gregg'e vurmadan duramadı. Belli ki aklına çizilen resimden hoşlanmamıştı. Yeniden salona döndüklerinde Rune başını kaldırarak onlara baktı. Kovulmayı beklediği gözlerindeki korku ve kabullenişten belli oluyordu. Gregg kızı rahatlatmak için başını salladı.

Bir elini masaya koyan Aleka sakınmadığı bakışlarını Rune'a kilitlemişti. "Bu aileye zarar verecek en ufak bir şeye kalkışırsan,

daha ne olduğunu anlamadan kendini annenin yanında ölümü beklerken bulursun. Gregg'e kalsa sorumluluk alamayacak kadar küçüksün ama ben kendi başımın çaresine bakıp suçlarımın cezasını çekmeye başladığımda daha dokuz yaşındaydım. Yani bana göre oldukça büyük sayılırsın. Sırf yaşın yüzünden affımı ya da güvenimi öylece kazanamazsın, bunu hak etmen gerekecek."

"Tamam," dedi Rune kırılgan bir sesle başını sallarken.

"Burada görüp duyduklarını dostumuz olduğunu düşündüğün kişilerle bile paylaşmayacaksın. Evin yeri dâhil."

"Hiç kimseye bir şey söylemeyeceğim."

"Eğer kahramanlığa özenip anneni kurtarmaya girişirsen, bizim yanımıza geldiğini kendine sakla. Başka bir ihanet suçlamasıyla uğraşırsam önce senin başın derde girer."

Gregg, Aleka'nın arkasında durup öne eğildi. "Çok otoriter bir anne olacaksın," dedi kulağına. "Kızı biraz rahat bırak. Soğuktan ölmesin diye uğraşırken korkudan bayılmasına sebep olacaksın." Rune yeterince yemek yediğine inanarak masadan kalktı. İzin isteyip şöminenin karşısına oturduğunda Gregg ve Aleka mutfağı topluyordu. "Glauce'u kimin yakaladığını merak ediyorum," dedi Gregg dolabı kapatırken.

"Glauce delinin teki olabilir ama o kadar da güçlü değildir."

"Neden deli olduğunu düşünüyorsun? Çocuğunu Amazonlardan kaçırdığı için mi, yoksa çocuğunu öldüren adamın peşine düştüğü için mi? Ne sen ne de ben ondan daha farklı davranmazdık, Aleka."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Glauce'un umurunda olan tek şey oğlunun yaşayıp yaşamamasıydı."

"Bir çocuğu daha vardı. Eğer intikam alacağım diye gözünü böylesine karartmasaydı, şimdi Rune'u koruyan biz olmazdık."

Her şeyi toplamayı bitirip arkalarını döndüklerinde Rune'un uyuyakaldığını gördüler. Minderin üzerine kıvrılmış, kendini sıcağın rahatlığına bırakmıştı. Aleka yanına gitmeye kalkıştığında

Gregg kolunu tutup onu durdurdu. "Aklından bile geçirme. Bırak biraz uyusun."

"Bu ormana fazla geliyorsun, dedektif."

Gregg'in bunu ilk duyuşu değildi ve ormanla arasındaki uyumsuzluğunun bir iltifat mı, yoksa hakaret mi olduğu konusunda kararsız kalmıştı. "Aleka," dedi onu yanına çekerek. "Senden bir isteğim olacak." Aleka merak ederek beklerken Gregg onun belini tuttu. "Bebeğin doğma zamanı geldiğinde burada bize yardım edebilecek hiçbir şey yok. Ellyn tecrübeli olsa bile sadece bir hemşire ve yeteneği çıkabilecek tüm sorunların üstesinden gelemez. Hastaneye ihtiyacımız var."

"Ormana hastane mi kurmak istiyorsun?" dedi Aleka şaşkınlıkla gülerek.

"Bunun olmasını mutlaka sağlayacağım. Ayrıca bu ormana bir kolluk kuvveti de gerekiyor ama benim şimdi asıl istediğim insanların arasına gitmek."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum ama bana hiçbir Amazon kadınının doğum yaparken ölmediğini söyleyebilir misin? *Mükemmel fırtına* diye bir söz vardır. Tüm olumsuzluklar, çıkmazlar, sorunlar aynı ana denk gelir. Yaşanabilecek kötülüklerin hepsi üzerine yığılmak için o dakikayı bekler. Biz uzun zamandır mükemmel fırtınanın içindeyiz. Bundan kurtulabileceğimize inanıyorum ama işimi şansa bırakamam."

Aleka karar vermeye çalışırken gözlerini Gregg'den ayırmıyordu. Bakışlarından gelgitler yaşadığı anlaşılıyordu. Hemen cevap vermemesini sağlayan kapıyı duyduklarında rahatlamıştı. Kimin geldiğine bakmak için Gregg'in yanından ayrıldı. Pencereden dışarıya göz atıp kapıyı açtı.

"Tess? Seni gördüğüme sevindim," dedi Aleka onu içeri davet ederken.

"Sevindin mi? Sorun ne, tatlım?" Aleka kaşlarını çatsa da Tess aldırmadan yanından geçti. Şöminenin karşısında uyuyan Rune'a bakarken bile Gregg onun sinirli olduğunu anlamıştı.

Buraya yalnız mı geldiğini soracakken Tess birden dönüp eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Hala olacağımı neden Rald'dan öğreniyorum?" dedi elini beline yerleştirerek. "Kendinizden utanmalısınız!"

"Tek başına nasıl geldin?" dedi Gregg.

"Gelemedim. Sinir bozucu ve kısa kısa kelimelerden hoşlanan bir Koper'den yardım istemek zorunda kaldım. Gururum için hiç iyi değil," dedi başını çevirerek mırıldanırken. Gözleri bir kez daha Rune'a takıldı. "Amazon çocukları bu kadar hızlı büyüyor olamaz, değil mi?"

"Tess, saçmalama. Kimden yardım istedin?"

Aleka dışarıda başka kimin olabileceğini görmek için başını uzattı. Kolundan yakaladığı Maurice'i içeri çekti. Kapının girişinde adımlarını şaşırsa da kendini toparlayan Maurice'in durumdan hoşnutsuz olduğunu söylemek hafif kalırdı. "Benim fikrimi alan olmadı," dedi Maurice, Gregg lafa girmeden. "Ya ona yol gösterecektim, ya da tek başına gelecekti. Artık burada olduğuna göre... Oradaki Rune mu?"

"Gördün mü?" dedi Aleka, Gregg'e dönerek. "Herkes durumun anlamsızlığının farkında."

"Neden bana söylemediğinizi anlamıyorum." Tess ceketini çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. "Bu paylaşılmayacak kadar kötü mü? Çocuğu istemiyor musunuz?"

Gregg, Rune'un uyanıp duyamayacağı bir yerde açıklama yapmak için Tess'i başka odaya götürdü. Ona hiçbir şeyi atlamadan tüm gerçekleri anlattı. Myrina'yla olan konuşmalarından babasının kim olduğunu öğrenmesine kadar. Kapılarında beliren pumadan bahsetmeyi de ihmal etmedi. O konu hâlâ gizemli ve kendi için bile korkutucu olsa da Lewa'ya hemen alışmıştı. Tıpkı sırtlanlarını ilk gördüğü an gibi pumanın da bugün burada olması gerektiğini hissediyordu.

Birkaç ay önce hayatının tamamen yalan olduğunu öğrenmiş, o günden bugüne gelene kadar bambaşka bir gerçeklik

kazanmıştı. Yeni bir ailesi vardı. Asla tahmin edemediği başka bir yaşamda mutluydu.

Tess'in aklındaki tüm sorular tükendiğinde salona geri döndüler. Evin kalabalıklaşmasından dolayı tedirgin bir şekilde uyanan Rune hızlıca toparlanmaya başladı. Gregg onunla kapıya kadar yürüdü. Ayakkabılarını giymesini seyrederken, "Konuştuklarımızı unutma," dedi. "İhtiyacın olduğu her an buraya gelebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Rune çantayı kollarından geçirirken.

"Bunları düşürmüşsün." Aleka eldivenleri uzattı. Haklı sebeplerle hâlâ Aleka'dan korkan kız çekinerek eldivenleri aldı. Muhtemelen eline büyük gelecekti fakat yine de hiç yoktan iyiydi. Aleka omzunu kapı girişine yaslarken soğuktan korunmak için kollarını bağladı. "Güneye doğru git. Orada eski yerleşim yerleri olduğundan bahsediyorlardı. Belki barınacak bir yer bulursun."

"Bu mevsimde o kadar yürüyebilir mi?" dedi Gregg.

"Çok uzak değil, birkaç kilometre."

Rune bir şey söylemeden başını salladı. Yola çıktığında gözden kaybolana kadar orada kalıp kızı izlediler.

"Amazonların aramıza kattığı haini yakaladıklarını duydunuz mu?" dedi Maurice elleri cebinde ayakta dururken. Üçü de ona döndüğünde cevabını almıştı. "Myrina neden bu kadar yardımsever birine dönüştü bilmiyorum ama Rald'a kim olduğunu söylemiş."

"Haini aranıza Amazonlar katmadı," dedi Aleka. "Aranızdaki haini kullandı."

Maurice bir süre Aleka'ya bakıp Gregg'e hitaben konuştu. "Her neyse... Sonuç olarak hain Faythe'i bağlayanlardan biri çıktı. İttifak oluşmaya başladığından beri kendini kurtaracak bir yol arıyormuş. Faythe şüpheli hale geldiğinde fırsatı değerlendirmek istemiş."

"Vasyl ne oldu peki?" diye sordu Gregg.

"Çok güzel oldu," dedi Tess gülümseyerek. Sandığı kadar alçak sesle mırıldanamadığını bakışlar üzerine çevrildiğinde anladı. Omuzlarını kaldırıp koltuğun kenarına oturdu. "Eğer Faythe'i biraz itmeseydim Vasyl'le yalnız bile kalmayacaktı. Adam zor durumdaydı ve ben de yardım ettim. Sanırım düğünde nedimesi ben olacağım."

"Tamamen farklı bir dilde konuşuyorsun," dedi Maurice iç geçirerek.

Hepsi koltuklara yerleşirken Gregg Doryalarla ilgili alınan son kararları dile getirmeden edemedi. Jay gibi bir çocuk saklanmayı başarmışsa, muhtemelen daha fazla kişiyi gözden kaçırmışlardı. Gregg insanlarla olan uğraşlarının sonuna gelmediğini biliyordu. Aksine daha yeni başladıklarını hissediyordu. Teknoloji gelişip, dünya daha da küçüldüğünde bu ormanın gerçeklerden izole kalması mümkün olmayacaktı. Er ya da geç insanlar doğaüstü yaratıklarla karşılaşacaktı. Asıl sorunları ise o zaman başlayacaktı. İnsanlar var oldukları çağlardan beri kendilerinden daha vahşi olanı ehlileştirme, boğun eğdirme hevesiyle kaplanmıştı. Bir gün karşılarına tehdit olarak çıkabilecek hiçbir şeyi doğada öylece bırakmazlardı. Gregg'e göre hayvanat bahçesinin çıkış noktası tam olarak buydu. Bencillik ve domine etme arzusu insanların en büyük zaaflarıydı.

"Ormanın içinde hâlâ dolaşıyoruz," dedi Maurice. "Temizlenmemiş yer bırakmayacağız ama bu biraz zaman alacak. Çölde kalan Doryalar yüzünden ayrı bir saldırı düzenlememiz gerekecek. Rald'ın tahminine göre oradaki insanlar çoktan dağılmış olabilir ama yine de garantilemek istiyoruz."

Kısa bir sessizliğin ardından konuşan Aleka oldu. "Korkup kaçtıklarını sanmıyorum," dedi. "Bu deneyleri yürüten asıl kişiler ormanda değil çöldeydi. Kendilerini koruyacaklardır ama bu kadar zahmete katlandıktan sonra çekip gitmezler. Binanın tamamen yok edilmesi gerekiyor."

"Yapacağız. Teknolojileri ve sağlam duvarları olabilir ama birleştiğimizde neler yaşandığını gördük. Bize karşı şansları

yok." Maurice ayağa kalkarken göz ucuyla Tess'e baktı. "Saldırıya katılmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır," dedi Gregg hemen. Aleka belli ki başka bir cevap verecekti ki Gregg yeniden "Hayır," dedi. "O çöle yeniden gitmek istememiz haricinde bir süre aktif olmasak daha iyi."

"Çocuğu hanginiz taşıyor?" dedi Tess gözlerini devirerek.

"Teşekkür ederim," dedi Aleka ona dönerken. "Ben de aynısını söylüyorum ama dinlemiyor."

"Asla dinlemez," dedi bir iç geçirmeyle. Gregg'in baktığını hissettiğinde Tess başını kaldırdı. "Haksız olduğumu iddia edemezsin. Çok fazla korumacısın. Bu kadar gerginlik seni erken yaşta öldürecek. Tabii annem ondan habersiz evlendiğini, hatta büyükanne olacağını duyduğunda seni öldürmezse. Söylediğin zaman orada olup kameraya almak istiyorum."

"Annem öyle bir şey yapmaz," dedi Gregg. Sesinin kendinden emin çıkmamasına aldırmadı. Durumu ona açıklayacağı ve bağırışlarını dinleyeceği anı çabucak atlatmak istiyordu. "Ayrıca telefonda söylemeyi planlıyorum."

Tess kahkaha atarken ayağa kalktı. "Kesinlikle ölüsün," dedi. Ceketini alıp giydikten sonra saçlarını dışarı çıkardı. "Gidelim mi?" dedi Maurice'e.

"Gidelim Gregg'in kardeşi."

"Benim bir adım var. Biliyorsun, değil mi?"

*

Gece yarısından sonra çocukların hepsini uyutabilmiş olan Niobe yatak odasına girdiğinde, Rald'ın dışarı çıkmak için hazırlandığını gördü. Niobe fazla yorgun, Rald ise aşırı düşünceliydi. Bu yüzden konuşmamak ikisinin de yapacağı en kolay şey olurdu. Ne yazık ki evlilik pratik seçimlerden oluşmuyordu. "Biraz dinlenmek seni öldürmez," dedi Niobe. Üzerini çıkarıp pijamalarını giydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Barc'ın yanına."

Sesi öfkeliden çok yılgın çıkıyordu. Niobe, Barc'ın hain çıkmasına şaşırmamış olmasına rağmen aralarındaki casusu ararken

gösterdiği tavrı hâlâ hatırlıyordu. Koperlerden birinin hain olabileceği fikrine öylesine sinirlenmişti ki çözümü hemen bulmak niyetindeydi. Davranışlarındaki fevrilik şimdi daha mantıklı geliyordu. Mortem tarafından sorgusu yapılmış, Jerry kontrolünde kafese yerleştirilmişti. Çok geçmeden meydandaki ağaçlardan birine bağlanacak, herkes kimin hain olduğunu gördüğünde idam edilecekti.

"Öğrenebileceğin her şeyin cevabını Mortem ondan almıştır. Gitmene gerek yok."

"Neden yaptığını hâlâ bilmiyoruz ama," dedi Rald. Niobe yataktan kalkıp karşısına geçti. Elindeki kılıcı alıp kenara koydu ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Sadece nedenini duymam gerekiyor. Niobe..."

Gömleğinin düğmelerini çözmeyi bitirdiğinde omuzlarından sıyırdı. "Sana söylediği şeyler sadece daha fazla sinirlenmene sebep olacak. Çıkarlarından, Amazonların aklına soktuğu fikirlerden bahsedecek. Hiçbirini duymana gerek yok. Sen iyi bir lidersin ama insanları değiştiremeyiz. Hırs için kendine bile ihanet etmiş ilk adam değil ve son da olmayacak."

"Anlamıyorum. Amazonlar ona ne vermiş olabilir ki?"

"Hiçbir şey sonucu değiştirmeyecek. O Vasyl değil."

Rald, Niobe'un yüzünü tutup dudaklarını doyasıya öptü. Her şeye değmesini sağlayan karısı şüphe duymadan güvenebileceği tek kişiydi. Geri çekilip burnunu öperken ikisi de gülümsedi. "Sen olmasaydın buradaki herkes beni mahvetmişti. İdare etmesi o kadar zor ki."

"İdare etsen iyi olur, çünkü lidersin diye seninle evli kalmaya devam ediyorum."

Rald onu birden kucaklayıp havaya kaldırdığında Niobe ufak bir şaşkınlık çığlığı attı. Gecenin içinde yankılanan sesi örtmek için Rald hızlıca dudaklarını öptü. "Çocukları uyandıracaksın. Lütfen çocukları uyandırma," dedi fısıldayarak. Avery'yle Ludlow hemen yan odada uyuyordu ve ikisinden biri uyandığı zaman ev halkından kimsenin uyumasına izin vermezlerdi.

"Çocuklarımızın sesinden rahatsız olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Niobe ona takılarak saçlarını çekiştirirken.

"Onları en çok uyurken seviyorum. Kötü bir baba mıyım?"

Niobe gülerken sesini bastırmak için Rald'a doğru yaslanmıştı. "Hayır, dört çocuk sahibi bir babasın."

"Eğer beş olursa vicdanım daha rahat edebilir."

"Mümkün değil. Avery yeni doğdu sayılır. Eğer bebek sevmek istiyorsan, Gregg ve Aleka'nınkini beklemek zorundasın," dedi Niobe. Yüzünü tutup dudaklarını öptüğünde durgunlaştığını fark etmişti. Kardeşi hakkında her şeyi bildiğini zannederken, bir zamanlar Myrina'yla evlendiğini ve çocuklarının olduğunu öğrenmek Rald için sarsıcıydı. "Neden bu kadar düşüncelisin?"

"Blaec'in yaptığı şeyi aklım almıyor. Sırf Koperlerin devamlılığını sağlamak için sevdiği kadından vazgeçti. Bir çocuğu olacağını bile bilmeden öldü. İyi bir lider olduğunun hep farkındaydım ve ben aynı kararları veremezdim. Blaec, Koperlerin sahip olduğu en iyi liderdi. Gregg gerçekleri bana anlatırken biraz mesafeli görünüyordu. Doğruların aramıza girmesinden korkuyorum."

"Sandığın gibi olmayacak. Eğer birkaç ay içinde Gregg'i biraz tanımışsam sadece şaşkındır, mesafeli değil. Sen onun amcasısın."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Rald rahatlayarak gülümserken. Niobe onu yeniden öptüğünde bu sefer tüm ilgisi karısının üzerindeydi.

*

Maurice ve Tess tartışarak evden çıktıklarında Gregg kendini koltuğa bırakarak ayaklarını uzattı. Aleka kapıyı kilitlediğine emin olup Gregg'in yanına geçti. "Maurice neden Tess'e *Gregg'in kardeşi* diye sesleniyor."

"Çünkü öyle yapmasını söyledim." Gregg konuşmalarının kimse tarafından bölünmeyeceğini umut ederek Aleka'ya döndü. Tess'in buraya gelmesi acilen yapması gereken şeyi hatırlatmıştı.

En kısa zamanda anne ve babasını aramak zorundaydı. Önlerindeki konuşmayı gerçekleştirdiğinde Gregg bunu yapacak kadar cesur olmayı diliyordu. "Bu sefer kaçmak yok. Bana fikrim hakkında ne düşündüğünü söyle."

Aleka yanağını avucuna yaslayarak alt dudağını ısırdı. Gözlerindeki bakış çıkış planları yapsa da Gregg'in onu rahat bırakmaya niyeti yoktu. Aleka biraz daha yaklaşırken Gregg bacaklarını tutarak dizlerine çekti. "Buraya geri dönecek miyiz?" diye sordu Aleka.

"Burası bizim evimiz. Artık insanların arasında yaşamamın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ne kadar süreliğine gitmeyi planlıyorsun?"

"Bir ay." Aleka yüzünü buruşturduğunda Gregg, "Üç hafta olsun öyleyse," dedi.

"Tamam." Koltuktan kalkarak yatak odasına gitti ve elinde Tess'in topladığı hatıra kutusuyla geri döndü. Kutuyu masanın üzerine bırakıp açarken Gregg onun ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu. Aleka üzerinde Gregg'e Myrina tarafından verilen ismin işlenmiş olduğu battaniyeyi çıkardı. Ayaklarını koltuğa koyarak eski battaniyeyi dizlerine yasladı. "Myrina'yı sevmediğimi biliyorsun. Ama dünyada olma amacı seni doğurmaksa varlığını kabul edebilirim."

Gregg gülümseyerek başını salladı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en romantik şey."

"Romantik olmaya çalışmıyorum. Hakaretlerine son ver." Battaniyenin ucunu kıvırarak Gregg'e verilen ilk isim olan Aiken'ı gösterdi. "Anlamını araştırdım. Kılıç demekmiş. Tahminime göre babanın sevdiği isimlerden biri veya Myrina babanı onurlandırmak için böyle bir şey yapmış. Hem kıza hem de erkeğe uyabileceğini düşünüyorum."

Gregg, Aleka'nın ne söylemek istediğini anladığında nefesini tutarak ona baktı. "Çocuğumuza Aiken adını mı vereceğiz? Anlamı kılıç olan bir ismi mi?"

"O senin ismindi. Kılıçları fazla hantal bulsam da sen seviyorsun. Bu durumda ben de seviyorum," deyip cevap vermesini bekledi. Gregg öylesine memnundu ki, nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Myrina'ya çocukça bir kırgınlıktan başka bir şeyi kalmamıştı. Geçmişini kabul etmeye hazırdı ve geçmişinin bir kısmını da ismi oluşturuyordu. "Fikri beğenmedin," dedi Aleka, Gregg konuşmayınca. "Sorun değil, başka bir isim bulabiliriz."

"Beni her defasında şaşırtmayı başarıyorsun." Masanın üzerinde duran uydu telefonuna uzanırken, "Aiken güzel bir isim," dedi. Telefonun şifresini girip kayıtlı numaraları açtı. Arkasına yaslanırken bir kolunu Aleka'ya dolamıştı. "Gerçek savaşa hazır mısın? İşte geliyor," deyip arama tuşunu bastı.

"Ne yapıyorsun?"

Sessiz olmasını işaret edip telefonu hoparlöre aldı. Aleka konuşmayacağını belirten bir şekilde başını iki yana sallarken arama cevaplanmıştı bile.

"Haftalardır aramamanın iyi bir nedeni vardır umarım," diye açmıştı telefonu annesi.

"Benim aradığımı nereden biliyorsun?"

"Ya sen ya da Tess olacaktı. Şansımı denedim. Haklı sebebin var mı peki?"

"Kötü adamların elindeydim."

"Hep öyle değil misin zaten?" dedi Gwen iç geçirerek. Anlaşılan Gregg'e inanmamıştı ki bu birçok açıdan en iyisiydi. Topuklu ayakkabılarının tıkırtıları, sonra da kapı kapanma sesi geldi. "Nasılım diye sormak için aramadığını biliyorum. Ne oldu?"

"Anne, bu saatte neredesin sen? Evdeyken kapıları kapatmak gibi bir alışkanlığın yok." Gwen konuşmayacağını açık bir şekilde belli ederek sustuğunda Gregg konuya girmek zorunda kaldı. "Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama biyolojik annemi buldum, babamın kim olduğunu öğrendim, evlendim ve yakın zamanda çocuğumuz olacak."

"Vay canına," dedi Aleka, Gregg'e bakarken fısıltıyla. "Bu çok acımasızcaydı."

"Katılıyorum. Oradaki kim?"

Aleka elini ağzının üzerine kaparken Gregg kaşlarını çattı. "Kızmadın mı?"

"Dalga geçtiğini sanıyordum. Ciddi miydin?"

"Anne..."

"Demek ciddiydin," dedi Gwen tiz bir sesle. "Baban sorumsuzluğundan yakınırken ona abarttığını söylemiştim bir de. Gregg beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Âşık olup evleniyorsun ve yanında seni büyütenler değil, çocuğunu terk etmeyi seçen kadın duruyor, öyle mi?" Gregg yüzünü ovuştururken Aleka dudaklarını kıpırdatarak *"Anneni sevdim,"* dedi. Bir süre soluklanarak sessiz kalan Gwen yeniden konuşmaya başladığında daha sakindi. "Gerçek ailen olmadığımızın farkındayım..."

"Gerçek ailem sizsiniz," dedi Gregg onun cümlesini bitirmesine izin vermeden. "Böyle olması gerektiği için üzgünüm ama eğer seni mutlu edecekse kendi aramızda yeniden kutlama yaparız." Aleka bunu gözünde canlandırırken yüzünde acı çeker gibi ifade oluşunca, Gregg gülmekten neredeyse telefonu düşürecekti. "Anne," dedi boğazını temizleyerek. "Bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Affedici davranmamın tek sebebi büyükanne olacağımı öğrenmek."

"Teşekkür ederim. Babama da sen söyleyeceksin, değil mi?"

"Söylerim. Torunu olacağını duyduğunda diğer hiçbir şeyi umursayacağını sanmıyorum." Gwen derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Tess'e dikkat et ve lütfen onun da bizden uzakta evlenmesine izin verme."

"Tess burada iyi durumda. Yakında eve dönmesini sağlayacağım. Kendinize dikkat edin, anne. Görüşürüz."

"Gregg, bekle. Sen... Ben bunun kötü olacağını düşünmüştüm. Bizden ayrılmanın ve seni doğuran kadının peşine

düşmenin sonuçları seni üzecek sanmıştım. Tam tersi olmasına memnunum. Gerçekten âşıksın, öyle mi?"

Gregg gözlerini Aleka'ya çevirirken "Evet," dedi. Uzanıp yanağına dokunduğunda Aleka'nın dudaklarında gülümseme belirdi. İçinde saf inancı barındıran gözleriyle ona bakıyordu. "Her şey gerçek ve çok doğru."

25. BÖLÜM
'SONSUZLUK VAR OLUYOR'

Aleka ayağıyla Gregg'i itip uyandırmaya çalışırken gözlerini bilerek açmıyordu. Son birkaç gündür kontrol edemediği uykusuzluk sorunu yüzünden her zamankinden daha da huysuz birine dönüşmüştü. Gregg'i yataktan çıkarmaya çalışma sebebi hâlâ oradaydı. Aleka iç geçirip üzerindeki örtüyü attı. Edindiği yeni alışkanlıkla karnına baktı. Dün akşam saatlerinde Koper topraklarına gitmiş, olabildiğince az kişiye görünerek sağlık birimine uğramışlardı. Ellyn'in son muayenesine göre bebekleri bugün tam on yedi haftalık olmuştu.

Kapı bu sefer daha sert vurulduğunda Gregg de uyanmıştı. "Ne oluyor?" dedi ayağa kalkarken.

Aleka bilmediğini belirterek omuz silkti. Salona geçerlerken Gregg şöminenin üzerindeki palayı aldı. Perdeleri aralayıp kimin geldiğini kontrol etti.

"Uyandırdığım için üzgünüm," dedi Rune. Taşımakta olduğu çantayı duvara yaslayarak bıraktı. "Üç günden beri Aure benim yanımdaydı. Önce bir sorunu olduğunu düşündüm ama bazen yanıma geldikleri için..."

"Acele et," dedi Aleka daha fazla sabredemeden.

Rune'un gözlerinden üzüntü yayılıyordu. Dudaklarını ısırırken bakışlarını Aleka'nın üzerinden ayırmamıştı. "Bence ona veda etmelisiniz."

Aleka yön gösteren hislerini takip ederek ormana girdi. Aure'yi bir ağacın gölgesinde buldular. Her zamanki gibi arka ayaklarının üzerinde başı dik bir şekilde durmak yerine toprağa uzanmıştı. Güçlükle nefes alıyor, gözlerini sadece hafif aralayabiliyordu. Aleka panterin başını kucağına alacak şekilde oturdu. Yüzünü sevip elini vücudunda dolaştırdı. Onu rahatlatmaya çalışıp, nefesleri son bulana kadar yanında kaldı. Diğer panterler usulca etraflarını sarmış, kendi yöntemleriyle orada olduklarını gösteriyorlardı. Huzurlu ve sakin bir anda Aure aldığı nefesi bıraktı. Hareketsizleşirken rahatlamış görünüyordu. Hissettiği ağrıların hepsi arkasında kalmıştı.

Birkaç dakika sonra Gregg evlerinin arka tarafındaki düz bir alanı kazarken Aleka, Aure'yi sarıyordu. Hayvanların kazıp çıkarmaması için çukurun derin olmasına özen göstermişti. Vedalaşmayı bitirdiklerinde panteri yerine koyup üzerini kapattılar.

"Benim yanıma gelmedi," dedi Aleka mezarın kasvet veren yüksekliğine bakarken. "Hasta olmasına rağmen burada değildi ve ben fark etmedim bile."

"Bulunduğum yere geldiğinde bu kadar kötü değildi," dedi Rune sessizce. "Sıradan kontrollerinden biriydi ama sonra geri dönecek gücü kalmamıştı. Böylesine geç anladığım için üzgünüm."

*

Faythe evin kapısını açıp Vasyl'i gördüğünde ne yapacağını bilemeden duraksadı. Tess'in onu yine içeri aldığını düşünerek sinirlenirken kapıyı çarparak kapadı. "Unutkanlık mı yaşıyorsun? Sana bir daha benden habersiz evime girmemeni söylemiştim. Tess'i nasıl kandırıyorsun hiçbir fikrim yok ama..."

"Tess'in haberi yok. Seninle konuşmak istedim."

"Bunu görebiliyorum. Ne yazık ki son seferinden beri fikrim değişmedi."

"Faythe..."

"Vasyl, lütfen git."

"Hainin Barc olduğu duyuruldu. Artık göz hapsinde değilim. Her şeyin bir anda eski hale dönmesini beklemiyorum ama..."

"Bir anda mı? Bunun zamanla bir ilgisi yok. Diğerleri gibi ne yaptığın, neden yaptığın umurumda değil. Bizi bu duruma getirmene yol açan şey bana yalan söylemen. Maurice, sen ve ben birlikte büyüdük. Bir gün çıkıp kardeşin rehin tutulduğu için tehdit edildiğini öğreniyoruz. Bize güvenmedin. Her şey bu kadar basit."

Vasyl, Faythe'in söylediklerileyle şoka girmiş gibiydi. Donuk gözlerle ona bakıyor, duyduğu cümleleri kavramaya çalışıyordu. Faythe kapıyı açıp gitmesini istediğinde Vasyl öfkeli adımlarla ona yaklaştı. Tanıştıkları günden beri önce çocukça, sonra da bir adamın kalbiyle sevdiği kadına bakarken elini kapıya bastırarak kapanmasını sağladı.

"Ne dediğini bilmiyorsun. Size yalan söylemem kolay değildi. Kardeşimi korumaya çalışıyordum. Bunu anlayacağını düşündüm. Eğer Amazonların söylediklerini yapar gibi görünürsem, Cabe'i kurtarıp mutlu olması için Delbin'le bir araya getirebilirdim. Bir türlü sahip olamadığım mutluluğu Cabe'e vermek istedim."

"Sakın bunu benim üzerime yıkmaya kalkışma!" dedi Faythe hiddetle. "Yine de iyi ki gerçekleri saklamışsın. Dürüst olsaydın sana yardım eder ve hain gibi görünürdüm. Kimseye daha fazla bahane vermeye ihtiyacım yok. Ne karıştırıyorsan bundan sonra da tek başınasın."

Vasyl eğilerek Faythe'in gözlerine baktı. "Güzel oynuyorsun ama bunlar beni vazgeçirmeye yaklaştıramaz bile. Benden başka herkesi kandırabilirsin. Kendimi tanıdığımdan beri seni de tanıyorum. Benden saklayabileceğin hiçbir şey yok."

"Yanılıyorsun!" dedi Faythe. O an ikisi de bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Faythe, Vasyl'den –hatta bazen kendinden bile– onu sevdiğini saklıyordu. O kadar uzun zamandır

saklıyordu ki bunu dile getirmesi ya da öylece görmezden gelmesi imkânsızdı. "Git artık." Faythe kapıyı yeniden açtı. "Rald'ın seni affetmiş olmasına gerçekten sevindim ama benden aynı olgunluğu ve anlayışı bekleme."

Başını sallayarak ellerini cebine sokan Vasyl başka bir şey söylemeden evden çıktı. Faythe kapıyı kapatıp kilitledi. Kendisine sadece birkaç dakika verip gözyaşı döktükten sonra her şey yeniden eski haline dönmüştü. Bazen bu konuda kendini bile şaşırtmayı başarıyordu.

*

Gregg elindeki sıcak bardaklardan birini Aleka'ya uzatırken yanına oturdu. Nemli saçlarını yüzünden geriye itti. Aleka bardağı iki eliyle tutup başını Gregg'in dokunuşuna yaslamıştı. "İyi misin?" dedi Gregg.

"Neden olmayacağım?"

"Yaklaşık yirmi dakikadır hiçbir şey yemedin."

Aleka ona bakıp bitkin bir halde gülümsedi. "Haklı olabilirsin. Şimdiye kadar en az doksan kilo olurum sanıyordum." Bardağı dudaklarına götürüp sıcaklığını kontrol etmeden büyük bir yudum aldı.

"Bundan endişelenme."

"Endişelenmiyorum zaten." Aleka bir an durup Gregg'in cümlesinin ne anlama geldiğini düşündü. "Sen endişeleniyor musun?"

"Neden?" dedi Gregg. Bu konuşmayı kendi başına sardığına inanamıyordu.

"İnsanların zayıflık ve güzellik eşdeğerdir algısını taşıyorsun. Eğer kilo alırsam..."

"Hayır. Kesinlikle öyle bir algı taşımıyorum," dedi dürüstçe. "İnsanların arasında bulundun. Onların güzellik ve estetik anlayışına tam anlamıyla zıtsın ama bu seni mükemmel bulmamı engellemiyor. Sadece dışarıdan nasıl biri olduğunla ilgili düşünseydim, kesinlikle peşinden gelmezdim." Gregg bardağını bırakıp Aleka'yı yavaşça kollarının arasına aldı. Etrafına ördüğü

duvarlar insanları ondan ne kadar uzak tutarsa tutsun, Gregg bunun arkasını görebiliyordu. Onu duvarlarıyla birlikte kabul ediyordu. Tıpkı gerçek sevgi gibi. "Kilo alacaksın ve bunu en güzel sebeple yapacaksın. Benim çocuğumu taşıyarak."

"Buna ortak olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi Aleka karnını gösterirken.

Gregg boynunu öpüp kokusunu hissetmek için derin bir nefes aldı. Dudaklarına mutlu bir gülümseme yayılırken, "Biliyorum. Ortaklık aşamalarının tüm ayrıntıları kafama kazınmış durumda," dedi.

Aleka'nın yüzü şekilden şekle girip kıpkırmızı kesilirken Gregg'e göz ucuyla baktı. "Senin adına sevindim."

"Ben de kendi adıma çok memnunum."

"Tamam, sus artık." Bardağında kalanları içerken gözlerini Gregg'in üzerinden ayırmıyordu. "Her defasında beni kendimden uzaklaştırmanın bir yolunu buluyorsun."

"Üzülmeni istemiyorum."

Aleka başını salladı fakat ikisi de bunun uzun süreli olmayacağını biliyordu. Panterlerine fazla düşkündü. Terk etmeyen ailesiydi onlar. Aure'nin yasını tutması gerekiyordu ve doğrusu da buydu.

"Fotoğraf yanında mı?" dedi Gregg. Pantolonunun cebindeki ultrason fotoğrafını çıkaran Aleka ikisinin de görebileceği şekilde tuttu. Gregg, Aleka'nın karnına dokunurken, "Çabuk büyüyor," dedi.

"Yeterince hızlı değil. Her gün yeni bir saldırı olacak diye bekliyorum. Önümüzde kalan beş ay nasıl geçecek hiçbir fikrim yok."

Açık bir şekilde söylemeyecek olsa bile Gregg de aynı düşüncedeydi. Daha yeni yeni uyumayı başarabiliyor olmasına rağmen, hiçbir uykusu huzurlu değildi. Kovalayacak hayaletler, peşinde dolaşan gölgelerle yorgun bir şekilde güne başlıyordu. "Evimizin yerini birkaç kişi haricinde kimse bilmiyor ve

etrafımızda bizi koruyacak altı panter, iki sırtlan ve bir puma var. Bu konuda tecrübeli değilim ama olasılıklar bizden yana."

"Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum, yine de olasılıkların bir önemi yok. Ne kadar dikkatli olursak olalım sadece iki kişiyiz. Kendimi ilk defa tehlikede hissetmiyorum ama ilk defa sonuçları beni korkutuyor."

"Doğru olduğuna inansaydım hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğini söylerdim."

Aleka gülümseyip dudaklarını öptü. "Çabanı takdir ediyorum."

Gregg eğilerek Aleka'nın karnına konuştu. "Duydun mu, küçük adam? Annen beni takdir ediyormuş. Bunu sakın unutma, çünkü ileride inkâr edeceğine eminim."

"Kızıma adam demeyi bırak," dedi Aleka onu iterek. "Sen ne zaman böyle söylesen sinirlenip hareket ediyor. Kız olduğuna açık bir işaret. Tamamı Amazon'dan oluşuyor."

"Hareket mi ediyor? Ne zamandır?"

Aleka onun heyecanına şaşırırken, "Dün sabahtan beri," dedi. Önemli bir şeyi ihmal ettiğini fark etmesi uzun sürmedi. "Özür dilerim. Çok büyük bir olay değildi. Titreşim gibiydi aslında." Gregg itirazlarını sıralayacakken Aleka elini tutup karnına götürdü. Tam o anda hissettiği kıpırtı Gregg'in tartışmayı unutmasını sağladı. "Sesinden hoşlanıyor," dedi Aleka.

"Ellyn bize cinsiyetini söyleyebilirdi. Neden bu konuda böylesine ısrarcısın?"

"Doğduğunda cinsiyeti yererince problem yaratacak zaten. Önümüzde bunun endişesini taşımadan geçirebileceğimiz beş ay varsa neden değerlendirmeyelim?"

"Haklısın."

Çocuklarını sevmek için cinsiyetini bilmelerine gerek yoktu. Herkes onu tehlikeli bir tür olarak tanımlayacak olsa bile, Gregg de Aleka da savaşmaya hazırdı. Verdikleri her kavga, içinde bulundukları her tartışma buna değerdi. Tanıştıklarından beri

kendi aralarında olan çatışmalar nihayet son bulmuş, yerini daha heyecan dolu bir duyguya bırakmıştı.

Aleka, Gregg'in ellerini tutup sayısız izin olduğu kolunu okşadı. "Birkaç gündür bana tahammül ettiğin için teşekkür ederim. Ne olduğunu anlayamasam da sorun Aure'ymiş. Şimdi daha iyi hissediyorum." Gözlerini kapatıp ellerini sıktı. "Demek istediğimi anladın."

"Her zaman," dedi Gregg. "Yaşlı hayvanlar acı çekmeye başlar, Aleka. Onun için en iyisi buydu." Karısını yeniden kollarına alıp sevdiği gibi sıkıca tuttu. "Bana hiçbir zaman kendini açıklamak zorunda değilsin. Söylediğin kelimelerin arkasındaki anlamı keşfedebiliyorum. Kimse anlamasa bile ben anlıyorum."

"Biri yaklaşıyor." Aleka ayağa kalkıp evin yan tarafını gösteren pencerelerden birine yürüdü. "Sanırım bu taraftan," dedi. Elini çerçeveye yaslayarak bir süre boyunca ormanı izledi.

"Gidip kontrol edeyim."

"Ben..."

"Hayır, yardıma ihtiyacım yok."

"Tess haklı. Çok fazla korumacısın."

"Birinin bunu yapması gerekiyor. Kendine yeterince dikkat etseydin bu kadar endişelenmezdim." Palaların kılıfını kollarından geçirerek sırtında sabitledi. Omzunun üzerinden arkasına uzandığı zaman orada duran iki palaya da kolayca ulaşabiliyordu. "Hemen dönerim."

"Bir savaşa girip yaralanan sendin, hatırladın mı? Saatler boyunca morfinin etkisinde kalıp saçma sapan konuştun."

"Neyse ki hiçbirini hatırlamıyorum. Dışarı çıkma," deyip kapıyı arkasından çekti. Aleka'nın bahsettiği doğu yönüne ilerledi. Sert geçen kışı geride bırakmışlar, güneş yeniden yakıcılığını hissettirmeye başlamıştı. Ağaçların gölgesinde yürümeyi tercih ederken esen rüzgâr hem serinlemesini sağlıyor, hem de duyduğu sesleri birbirine karıştırıyordu. Dal kırılması ormanda yankılandığında elini yavaşça kaldırdı. Kürek kemiğinin hemen

üstünde duran palanın kabzasını kavrarken davetsiz misafir kendini gösterdi. Parmakları gevşeyip kabzayı serbest bıraktı.

"Habersiz geldiğim için üzgünüm," dedi Dena. Yaklaşırken ağaca takılan pelerini çekti. Başını yukarı kaldırıp saçlarını ittikten sonra gülümsedi. "Evinizin yerini Myrina'dan öğrendim. Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Bu ormanda hiçbir şey saklı kalmıyor mu?"

"Kimseye söylemem. Ayrıca ben..." Dudaklarını ıslatıp birkaç adım daha attı. "Myrina Doryalarla savaşa girmeden hemen önce bana bir görevden bahsetti. Kabul edeceğimi sanmıyordum ama beni iyi tanıyor. Bir süreliğine Avrupa'ya gideceğim ve geçen seferkinden daha uzun bir görev olacak. Neden sana anlatmak istediğimi bilmiyorum," derken güneşin yumuşak ışığı gözlerini parlattı.

"Görevlerinden dolayı hissettiğin suçluluk olabilir mi?" Dena dudaklarının arasından nefesini bırakıp başını çevirirken Gregg gülümsedi. "Diğer zavallı kurbanlarına ne yaptığını bilmiyorum ama ben seni affettim. Her kime gizlice yaklaşacaksan, bu sefer daha dikkatli ol. Ayrılmanın da güzel yolları vardır. Mükemmel değildir ama en azından her şeyi yakmaktan daha mantıklı. Gerçek anlamda."

"Yangın için üzgünüm. Çok sorun çıktı mı?"

"Evle ilgili problemleri hatırlamıyorum. Daha büyük sorunlarım vardı. Cenazen gibi."

"Gregg..."

"Özür diliyorsun ve ben de kabul ediyorum," dedi Gregg daha fazla uzatmak istemeden.

Dena tereddüt edip ellerini birbirine bastırsa da ani bir cesaretle uzanıp bileğini tuttu. "Geri döndüğümde senin gibi her şeyi arkamda bırakmış olursam, belki yeniden arkadaşlığı deneriz." Birkaç saniyeliğine parmaklarını sıktıktan sonra geri çekildi. Gülerek boğazını temizledi. "Seni Myrina'nın yanında görüp burada olduğunu kavramaya çalıştığımda çok yanlış şeyler düşündüm. Biliyorsun, biraz sinirlisin ve ormandaki her şeyin

seni daha kötü yapacağını sandım. Ama en geçimsiz Amazon'la evlenip öfkeni kontrol altına almışsın. Meydan okumaları seviyorsun, değil mi?"

"Uğrunda kazanacağım bir şey varsa."

"Umarım ben de bunu ikinci kez yakalarım ve o zaman korkup kaçmayacağıma eminim."

Gregg yeniden eve yöneldiğinde Myrina'yı düşünüyordu. Dena'yı görev için bile uzaklaştıracağını sanmazdı. Üstelik bunu tam da Doryalarla savaşacakları sırada yapmasını. Amazonların zaferinden çok Gregg'in huzurunu korumaya çalışması rahatlatıcı, aynı zamanda korkutucuydu. Herhangi bir Amazon bunu fark ettiği anda Thalestris'in başına gelenler tekrar gerçekleşebilirdi. Myrina, Thalestris kadar acemi değildi fakat her lider itaatsizlikle karşılaşırdı.

Eve yaklaşırken Lewa koşarak bacaklarına yaslandı. Gregg onu severken puma dudaklarını gererek esnedi. Keskin dişleri Gregg'i birkaç darbede öldürebilirdi. Lewa sınırları korumak konusunda fazlasıyla becerikliydi. Bir panter ya da sırtlandan daha çok düşkün olduğu özelini savunmak için her zaman hazırdı. Artık Gregg ve Aleka'nın yaşadığı ev de Lewa'nın özeline dönüşmüştü.

Kapıyı açtığında konuşmalar kesildi, üç çift göz üzerine çevrildi. "Bugün misafir kabul günü gibi bir şey mi? Bilmediğim önemli bir olayı falan mı kutluyoruz?" dedi Gregg.

"Sizi rahatsız etmek istemezdik," dedi Myrina ayağa kalkarken. Ondan beklenmeyecek bir şekilde gergin görünüyordu. Gregg'in vereceği tepkinin ne olacağından kararsız gibiydi. "Larv'ın da her şeyi bilmeye hakkı olduğunu düşündüm," derken kızına baktı.

Larv yaşanacaklardan habersiz omuz silkti. Gelecek fırtınanın kokusunu almış olan Aleka tekli bir koltuğa oturmuş, göze batmamaya çalışıyordu. Aile dramaları kesinlikle izlemekten hoşlandığı bir gösteri sayılmazdı. Gregg ona katılmayı

ve görünmez olmayı çok isterdi fakat karşısında öz annesiyle kız kardeşi duruyordu.

"Durumu hızlıca açıklayacağım öyleyse." Gregg, Larv'ın yanına oturup, hâlâ ayakta duran Myrina'ya baktı. Yeni bir kardeşe ihtiyacı yoktu fakat söz konusu aile olduğu zaman tercihler ortadan kalkardı. "Görünen o ki, Myrina'nın Koperlere ilgi duyması bir abartıdan fazlasıymış. Koperlerin bir önceki lideriyle bir ilişki yaşayıp evlenmişler. Tam olarak bu evde aslında," dedi elini açarak. "Myrina evliliğinin ortaya çıkaracağı sonuçları ve beni düşünerek insanlar arasında yaşamama karar vermiş."

Larv tek kaşını kaldırıp arkasına yaslandı. Gözlerini kısarak Gregg'in anlattıklarını sindirmeye çalışırken başını sallıyordu. "Anlıyorum," dedi en sonunda.

"Bu kadar mı?" dedi Aleka.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Myrina karşısına geçti. Herkes gibi o da Larv'ın ağzından çıkan tek kelimeye şaşırmıştı. Masanın ucuna oturup mükemmel bir tecrübeyle büyümüş olan çocuklarına baktı.

"Şu anda Amazonları birlikte yönettiğin Thalestris'ten bile daha büyüğüm ben. Sizin gibi korkutucu davranmıyor olmam bazen küçümsenmeme yol açsa da dikkatliyim. Sence de onlarca yıl yanında olduğum annemin hareketlerindeki değişiklikleri fark edemeyecek miydim?"

"Gerçekten bazen ne kadar büyük olduğunu unutuyorum." Myrina gülümseyip başını salladı. "Gregg'le kardeş olduğunuzu anlamış mıydın?"

"Senin karşına kovulduğun topraklardaki insanlar için yardım isteyerek geldi ve onu öldürmedin. Evet, bu bana birkaç ipucu sağladı." Larv kollarını bağlayıp omuz silkti. "Ayrıca onu bıçakladığımda kolundaki doğum lekesini fark ettim."

"Kurnaz ve sinsisin," dedi Aleka etkilendiğini belli eden bir gülümsemeyle. "Seninle iyi anlaşacağımızı hissediyorum."

"Ben herkesle iyi anlaşırım, tatlım," dedi Larv göz kırparak.

Aleka'nın yüz ifadesi birden ciddileşti. "Ama sen yine de bir dahaki sefere kocama bıçak falan saplamaya kalkışma!"

Larv hafifçe öksürerek önüne döndü. Komik bir şekilde tedirgin görünüyordu ki, yaşını göz önüne alınca bu bir hayli garipti. Gregg, Aleka'nın tehdit etme becerilerine şaşırıp kalırken iç geçirdi. Hamileliği bile Larv gibi bir savaşçıyı korkutmasına engel olamıyordu.

"Demek bir Koperle birlikte oldun," dedi Larv, Myrina'ya dönerek. "Tahmin edemediğim nokta buydu doğrusu. Gregg'i neden insanların arasına gönderdiğini çözememiştim." Öne eğilip kollarını dizlerine koyarken, birleştirdiği ellerini çenesine yasladı. "Senin düşüncelerini paylaşıyorum, anne. Diğer Amazonlar gibi Koperlerin ölümünün bizim sonsuzluğumuz anlamına geldiğine inanmıyorum. Bence sonsuzluk birbirimizi desteklememizle sürecek."

Myrina uzanarak Larv'ın kolunu tuttu. "Koperler ve Amazonlar birlikte hareket ettikçe varlığımız yok olmak yerine yükselecek. Birimizin başaramadığını diğerimiz başaracak. Bu şekilde devam edeceğiz."

"Benden başka karnı acıkan var mı?" dedi Aleka, Koper ve Amazon ittifakı konuşmalarından sıkılarak.

26. BÖLÜM
'İNKÂR'

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Tess kendini azarlama isteğini bastıramıyordu. Neden gece yarısı kaçak bir halde Koper yerleşkesinde dolaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? Okyanustan esen rüzgâr saçlarını öne uçururken hırkasına sıkıca sarıldı. Acele adımlarla meydana çıkıp daha önce de gördüğü evi bulmaya çalıştı. "Büyük bir şey değil," diye gururunu ikna etmeye çalıştı. Omuzlarını dikleştirip başını kaldırdı. Yumruğunu kapıya indirerek gürültüyle vurdu. Bir dakika içinde evin ışıkları yandı ve hemen sonrasında kapı açıldı.

Uyandırılma şeklinden memnun olmayan Maurice ateş üflemeye hazırlanan ejderhalara benziyordu. Tess'in her zaman toplu halde gördüğü saçları omuzlarına dağılmıştı. Ejderha öfkeli olabilirdi ama kesinlikle çirkin değildi.

"Gregg'in kardeşi?"

"Şu Kızılderili isimlerine benzeyen lafları bir kenara bırakalım," dedi Tess elini sallayarak. "Yardımına ihtiyacım var."

"Yine mi?"

"Kendini ne sanıyorsun sen?"

"Kötü yöntemle uyandırılmış bir adam. Peki, sen kendini ne sanıyorsun?" Cevabı duymayı beklemediğini kapıyı kapatarak gösterdi. "Ölmediğin sürece bir daha beni uyandırma," dedi evin içinden gelen boğuk sesi.

Tess gözlerini sıkıca yumarken yeniden kapıya vurdu. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki kendini uçurumun kenarında hissediyordu. Yükseklik korkusu göz önüne alındığında bu bir hayli sersemleticiydi. Eli boşluğa düştüğünde geri çekilip gözlerini açtı. Maurice tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu ve bu Tess'i daha da korkutmuştu. "Özür dilerim ama bunun benimle alakası yok."

"Bilmiyorum daha ne kadar açık konuşabilirim. Zekânla ilgili bir problem olduğunu düşündüğüm için anlayışlı davranmaya çalışacağım." Bir basamak aşağıya inip avuçlarını birbirine yasladı ve üzerine eğildi. "Her ne oluyorsa umurumda değil. Tek istediğim birkaç saat uyumak."

Tess sinirlenirken korkusu koşarak ondan uzaklaştı. Elindeki gücü öfkeye teslim etmişti. "Aptalın tekisin!" dedi Tess parmağıyla Maurice'in göğsünü dürterek. "Buraya gelme sebebim Faythe. Sabahtan beri odasından çıkmadı ve beni içeri almıyor. Odasının camından tırmanmayı bile denedim. Vasyl'e gidersem başımı koparacağını söyledi ve bana delirmiş diyebilirsin ama bir Amazon'dan böyle bir tehdit duyunca ciddiye alıyorum."

"Lafı dolandırmak yerine neden en başta söylemiyorsun?" Maurice onu itip yanından yürüyüp geçti.

"Konuşmama izin vermiyorsun ki!" diye arkasından bağırdı Tess.

"Zaman değerlidir. Kullanmayı öğren." Maurice, Faythe'in evine girerken Tess aceleyle onun adımlarını izliyordu. Kapıyı kapatıp odanın önüne kadar gittiler. Başını yaklaştırarak içeriyi dinleyen Maurice uyarma gereği duymadan kapı kolunu

indirdi. Kilitlenmiş olduğunu fark ettiğinde şaşırmıştı. "Faythe?" dedi parmaklarının dışıyla tahtaya vururken.

İçeriden gelen seslerini duymalarına rağmen Faythe konuşmuyordu. Sadece yürüyor ve belli ki bir şeylere vuruyordu. Tess kapının diğer yanına geçip Maurice'in karşısında durdu. "Sana söylemiştim," dedi.

"Biraz geç oldu ama başarabildin."

"Hiçbir şeyden memnun kalmaz mısın sen?"

"Faythe, lütfen dışarı çık. Bu kadın intiharın güzel yanlarını görmeme sebep oluyor." Tess'in gözleri ardına kadar açılırken Maurice ona aldırmadan kapıya bakıyordu. "Camı ya da bu kilidi kırabileceğimi biliyorsun. Kimseye iş çıkarmana gerek yok. Sorun her neyse benimle konuşabilirsin."

Faythe kapıyı açıp ikisine de tek tek baktı. Üzerinde kısa bir şortla askılı tişörtten başka bir şey yoktu. "Bir karar verdim," dedi parmaklarını ezip bükerken salona yürüdü. Kararından kendisi de mutlu görünmüyordu ve Tess'i şüphelendiren şey de tam olarak buydu. Faythe yüzünü ovuşturup koltuğa yaslandı. "Amazonların arasına geri döneceğim. Myrina her şeyi öğrendi. Neden burada olduğumu biliyor ve artık saklamam gereken bir sır kalmadı."

"Burada kalmanın sebebi Koperlerin varlığını ya da Myrina'nın sırlarını saklaman değildi," dedi Maurice fısıltıyla.

"Bir süre boyunca öyleydi ve benim bunu unutmamam gerekiyordu. Ben buraya ait değilim, Maurice. Yıllar boyunca hizmet etmiş olmama rağmen hainin kendisi tarafından yargılandım. Barc beni bir ağaca bağlayıp işkence görmeme sebep oldu."

"Amazonların daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Annemi bulabilirim," dedi Faythe omuzlarını kaldırarak.

"Kardeşini öldürmek isteyen kadını mı? Faythe, sen aklını kaçırmışsın. Sırf kız olduğun için senin yaşamana izin veren birini bulmaktan bahsediyorsun."

"Yapamıyorum!" Faythe'in sesi ikisini de ürkütecek kadar yüksek ve çaresiz çıkmıştı. "Vasyl benden affımı bekliyor, onu sevmemi, belki evlenmemizi. Elimde olmasına rağmen veremeyeceğim her şeyi istiyor. Eğer gidersem..."

"Ne? Seni unutur mu? Vasyl'i tanıyorsun. Seni arkada bırakmaktansa, Amazonların arasında yaşamayı tercih eder ve bu muhtemelen bir hücrede gerçekleşir." Maurice yanına giderek kollarını tuttu, yavaşça sarıldı. Yüzünü Maurice'in omzuna saklayan Faythe dışarı atamadığı hıçkırıkları yüzünden sarsılıyordu. Maurice onu sakinleştirmek isteyerek daha sıkı tuttu. "Vasyl'e istediklerini vermende bir sakınca yok. Üstelik bu seni de mutlu edecekken."

"Ama..."

"Üzgünüm, araya girmek istemiyorum," dedi Tess iki arkadaşın konuşmalarını bölerek. "Yine de söylemem gereken bir şey var. Faythe, sandığının aksine Vasyl'e aile verebilirsin. Gregg ve Aleka, bir Koper'le Amazon'un çocuğu olabileceğini kanıtlamış durumdalar. Tabii bu Gregg'in aşırı hevesinden de kaynaklanıyor olabilir, kim bilir!" dedi gergin bir halde gülerek.

"Buna cesaret ettikleri için Aleka ve Gregg'e minnettarım ama yine de her sorunun çözümü çocuk sayılmaz."

"Bazılarının öyle," dedi Maurice. Geri çekilip Faythe'in yüzündeki yaşları sildi. "Üzgünsün. İkiniz de öylesiniz ama artık bir önemi yok. İnan bana, Vasyl cezasını yeterince çekti. Bir daha senden kaç tel saçının döküldüğünü bile saklamayacaktır."

"O kadarını bilmesem de olur aslında."

"Her şeyin bir bedeli var, değil mi?"

Faythe arkasını dönüp iki elini birden koltuğa yasladı. Kendi düşünceleri arasında tartışmaya girmişken, Tess de Maurice de ses çıkarmadan bekliyordu. Çatışmasına son vermiş gibi birden doğruldu. Kararını duymak için bekleyen arkadaşlarını görmezden gelip, koşarak evden ayrıldı.

"Bu iyi mi yoksa kötü müydü?" dedi Tess emin olamadan.

"Olaya sen karıştığın için tahminimi kötüden yana kullanacağım."

Tess ona aklına gelen tüm olumsuz kelimelerle karşılık verecekken birden şimşekler çaktı. Aklının içinde düşüncelerini gölgeleyen bulutlar daha fazla karmaşaya dayanamamıştı belli ki. Ne olduğunu anladığında önce şoka uğradı, sonra da gülmeye başladı.

Gözlerini kısarak Tess'i izleyen Maurice kaygılı görünüyordu. "İyi misin?" dedi tereddütle.

"Tüm bu savaş, doğaüstü orman ve diğer şeyler dikkatimi dağıttı. Yoksa bunu gözden kaçırmamın imkânı yoktu."

"Neyi?"

Maurice evden ayrılmak için hareketlendiğinde Tess önüne çıkıp elini uzattı. "Faythe'e ne kadar kibar davrandığını gördüm ve diğerlerine karşı da öylesin. Bana tahammül edemiyor gibi konuşuyorsun ama aslında tam tersi. Yanımda olmaktan hoşlanıyorsun. Sorun şu ki, bundan hoşlanmaman gerekiyor." Cevapların verdiği rahatlıkla kollarını bağlayarak Maurice'e eğlenerek baktı. "Gregg benden uzak durmanı istedi ve sen de bunu gerçekten ciddiye alarak yerine getiriyorsun. Ama merak ettim, neden? Ona bir borcun falan mı var?"

"Ne dediğini bilmiyorsun." Maurice konuşmanın gittiği yönden hoşlanmamıştı. Yeterince nefes alamıyormuş gibi dudaklarını aralarken gözünü kapıya dikmişti. Sonunda sabrını kaybederek Tess'i kollarından tutup havaya kaldırdı ve arkasına bırakarak yoluna devam etti. "Etrafımda dolaşma!" diye gürlerken bahçeye inen merdivenlere ulaşmıştı bile.

"İnkâr vücut sağlığına iyi gelmiyor, haberin olsun!"

Tess hırkasını ve ayakkabılarını çıkararak yatağına girdiğinde tavana yansıyan ağaç dallarının gölgesini izlemekten bir

süre boyunca uykuya dalamamıştı. Yüzünde çocukluk yıllarından kalma anlamsız gülümsemeler dolaşıyordu.

*

"Ne yapıyorsun?" dedi Vasyl. Rüya görüp görmediğini anlayamadan gözlerini ovuşturdu.

Faythe onun yanından geçip içeri girdi. "Uyandırdığım için üzgünüm ama bir şey söyleyeceğim."

"Tabii."

"Bu sabahtan beri Amazonların yanına dönmeyi planlıyorum. Nasıl açıklama yaparım, neler yaşarım, bunları düşünüyorum. Rald'a Koperlerin davranışlarına daha fazla katlanamayacağımı bahane edecektim ama bu yalan," derken Vasyl'in önüne yürüdü. "Sadece gitmek istedim, çünkü artık karşı koyamıyorum."

"Gidiyor musun?" dedi Vasyl uyku sersemi Faythe'in konuştuklarını anlamlandırmaya çalışırken.

"Kalıyorum," dedi Faythe gülümseyerek. "Seninle."

"Peki." Vasyl kaşlarını çatıp devam etmesini bekledi. Yüzünde umut dolu bir ifadeyle ona bakan Faythe'i izlerken artık tamamen uyanmıştı. "Bekle," dedi Vasyl durumu doğru anladığına emin olamadan. "Sen... Ah! Pekâlâ. Bu güzel haber."

"Öyle olduğunu sanıyorum."

"Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki, gerçekleştiğinde ne tepki vereceğimi düşünememişim. Tekrar deneyelim. Ne diyordun?"

Faythe gülerek ellerini beline yasladı. "Uyan artık, Vasyl. Seni seviyorum, bunu kabulleniyorum ve burada seninle kalıyorum. Hepimiz hatalar yapıyoruz. Eğer seni yanlışlarınla sevmezsem ne anlamı olur ki?" Vasyl yaşadığı şeyin doğruluğuna inanamadan gözlerini kırpıştırdı. Kendini çok derin bir uykuda, gördüğü sayısız rüyaların bir benzerinde zannediyordu. Faythe karşısında dürüstçe dikiliyor ve tüm olasılıkları kabul

ediyordu. Rüyalarının en güzel tarafı buydu. "Bu kadar uzun süre sessiz kalman pek iyi değil," dedi Faythe.

"Bunun gerçek..." Ne söyleyeceğini tahmin eden Faythe göğsünün yan tarafına gelişigüzel bir yumruk attı. Vasyl nefesi kesilerek öne eğildi. Öksürmeye çalışırken Faythe ona yardımcı olmak için hafifçe sırtına vuruyordu. "Tamam, bu oldukça gerçekmiş," dedi Vasyl boğuk bir sesle.

"Hâlâ cevap vermedin ama."

Vasyl onu kendine çekip her zaman yapmayı düşlediği gibi sarıldı. Yüzünü saçlarına bastırıp çekinmeden, saklama gereği duymadan kokladı. Birden geri çekilip gözlerine baktı. "Cevap vermeme gerek var mı sahiden?" Faythe'i kollarının arasına alıp dudaklarını öptü. Sahip oldukları uyum ikisini tahmin edemeyecekleri bir boyuta ulaştırmıştı. İlk defa akıllarında şüphe olmadan yan yana durmanın keyfini çıkardılar.

"Yıllarca beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Faythe. Vasyl'in, yüzünde dolaşan dokunuşlarının tadını çıkarırken ellerini üzerinde tutmaya devam ediyordu.

"Ben değilim."

Faythe gülümseyerek ona sarıldı. Yaşadığını sandığı güzel duyguların şimdiye kadar sadece yansımasını gördüğünü anladı. Her şeyi tüm çıplaklığıyla hissetmek, tüm duyguları sonuna kadar yaşamak Vasyl'in yanındayken mümkündü. Geceleri uyumadan hemen önce yüzüne esen kokusunu aldığında kendine kızışlarını hatırladı. Şu anda ona sarılmış dururken kokusu her taraftaydı ve bunun hissettirdiği tek duygu huzurdu.

*

Akşamın geç saatlerinde Aleka ve Gregg ormanın içinden okyanusa doğru yürüyorlardı. Evin etrafında bıraktıkları hayvanları haricinde dört tanesi onları takip ediyordu. Güvenli bir mesafede bekliyorlar, sahiplerini koruyorlardı. Myrina'nın, her ihtiyaç duyduğunda bir yerlere koşmak zorunda kalan elçisi

haber getirmişti. Ormanın kuzey tarafındaki okyanus kıyısına gelmeleri gerekiyordu. Bir açıklama ya da neden sunmamıştı. *Tam da kraliçeye uygun bir davranış,* diye düşündü Gregg ister istemez. Myrina birçok yönden merhametli olabilirdi ama konumunu ve bunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Okyanusa yaklaştıklarında Asteria karşılarına çıktı. Bir atın üstünde duruyordu ve misafirleri gördüğünde aşağıya atladı. "Aleka, bu yoldan devam et," dedi kumsal tarafını göstererek.

Gregg, Aleka'yla göz göze gelip uzun bir süre annesi sandığı kadına döndü. "Ne oluyor?"

Şüpheli bakışlarına gülen Asteria atını ağaca bağlıyordu. Simsiyah hayvanın kemikli yüzünü sevip elini yelelerinde dolaştırdı. "Gerçekten size zarar verecek bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Aleka'yı pek sevmiyorsun."

"Nefret de etmiyorum."

Kendi hakkında olan konuşmalara iç geçiren Aleka çoktan yürümeye başlamıştı. "Gidip ne olduğuna bakacağım," dedi Gregg'e. Yanlarında olan iki panteri ve Orion onu takip ediyordu. Aleka sırtlanın da gelmesine anlam veremeden Gregg'e baktı. Elleri cebinde duran Gregg sadece omuz silkti. Aleka büyük ölçüde karnını gizleyen pelerine tutunuyordu. "Sözcükleri kullanmadan onu benim peşime mi taktın?"

"Evet. Herkes yapamıyor mu?"

"Pek değil," dedi Asteria sessizce. Başparmağıyla çenesinin altını kaşıdı. Düşünceli ve merak dolu görünüyordu. "Çok hızlı ilerliyorsun."

"Her şey kendiliğinden oluyor." Gregg ona yaklaşırken aralarında sessizlik oluştu. Asteria'yı zaman zaman görmüş olmasına rağmen, konuşacak fırsatı hiç bulamamışlardı. Şu anda ise Gregg ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

"Güzel bir evliliğin var," dedi Asteria birden. "Herkes gibi ben de Aleka'yı ikna edemeyeceğini düşünmüştüm. Denerken öleceğinden korkuyordum." Gregg bunu tahmin ederek gülerken Asteria da ona katıldı. "Seni yeterince koruyamadığım için üzgünüm. Bu görevi yerine getireceğim konusunda Myrina bana güvenmişti ama hiçbirimiz Dena'yla sevgili olacağınızı hesaplayamadık. Dena'nın kendisi bile."

"Böyle bir hasarın önüne geçmek imkânsızdır."

"Her zaman başarılı bir adam oldun. Bunu insanların arasında sürdürmeni isterdim. Mezuniyet konuşmanda yapmak istediğin tek şeyin suçla savaşmak olduğunu söylemiştin. Seni orada dinlerken, bu ormandaki herkesten daha iyi bir ahlakla doğduğunu anlamıştım. Kimsenin seni kırmasına, bildiklerinden vazgeçirmesine izin verme." Asteria koluna dokunup ona gülümsedi ve atını serbest bırakarak uzaklaştı.

Gregg bahsettiği konuşmayı hatırlamaya çalışırken gözlerini yere indirmişti. Üniversite mezuniyeti olmalıydı. Aradan o kadar çok zaman geçmiş, öylesine çok şey yaşamıştı ki, insanken sahip olduğu anıları hatırlamak başka birinin hayatını röntgenlemek gibiydi. Gregg'in daha farklı bir hali gelip geçmişti. Dünyayı tek boyutlu gören, karşısındaki herhangi birini tam anlamıyla tanıyabileceğini düşünen bir Gregg.

*

Aleka ormandan çıkıp artık gidilecek bir yol kalmadığında durdu. Kıyıya savrulan dalgalar ayakkabılarını ıslatıyordu. Rüzgâr kuvvetle eserken etrafına baktı. Önce panterleri, sonra da sahibini gördüğünde dişlerini sıkmadan duramadı. Yüzünün kontrollü bir ifadede kaldığından emin oldu. Küçük ama lüks görünen bir tekneye yaklaşan Dena, Aleka'ya bakıyordu. Elindeki eşyaları içine atıp panterlerini orada bırakarak yürümeye başladı.

"Anlaşılan gidiyorsun ve vedalaşmak için beni ayağına çağırdın," dedi Aleka. Bundan memnun olmadığını sesine yansıttığına emindi.

"Ufak oyun için üzgünüm ama seninle yalnız konuşmak istedim." Dudaklarını ıslatırken yukarı uçan gömleğini düzeltti. "Uzun bir süre burada olmayacağım. Myrina yeni görevlendirmede bulundu."

"Şanssız kişi kimmiş?" dedi Aleka pelerininin ucunu ıslatan dalgalardan korunmak için kenara çekilirken. Su öylesine soğuktu ki üşütmek istemiyordu.

"Henüz bilmiyorum." Dena yutkunarak güçlükle gülümsedi. "Myrina evliliğinize zarar vereceğimi düşünüyor. İsteyerek böyle bir şeyi asla yapmam. Yenilmişlik hissinden daha ağır basan duygularım var. Bu yüzden Gregg'i senin elinden almak yerine, onun mutlu olduğunu görmek bana iyi gelecek."

"Neden buradayız?" Aylar önce Gregg'in cüzdanında gördüğü fotoğrafın her bir ayrıntısını hatırlıyordu. İkisinin de ne kadar huzurlu göründüğü, gözlerindeki neşe ve yakınlıkları... Tek bir fotoğraf karesine sığabilecek tüm güzel şeyler bir aradaydı. Dena karşısındayken, Aleka'nın gözünde o fotoğraf hareketleniyor, hayat buluyordu. Normalde asla yapmayacağı bir şekilde ikisinin hayalini kurup kendi kendine eziyet ediyordu.

Dena bir adım daha yaklaştı. Boyları hemen hemen aynı olmasına rağmen, Dena'nın yaşından, tecrübesinden ve rütbesinden gelen üstünlük etraflarını sarmak üzereydi. Aleka pelerininin altında saklı olan ellerini birleştirdi. Parmak kıvrımları evlilik yüzüğünün soğuk demiriyle temas ederken daha dik durarak çenesini kaldırdı. Herkesi birçok kez delirten ukala ve sinir bozucu bakışlarını Dena'ya sabitledi.

"Bir ilişkide nasıl yer alman gerektiğini bilmiyorsun," dedi Dena aralarındaki sessiz güç mücadelesi sürüp giderken. "Bunu seni küçümsemek için değil, gerçek olduğu için söylüyorum.

Gregg elindekileri ortaya koyup fedakâr davranır. Her şeyi önüne serip aynısını karşısındakinden de bekler. Belki artık daha tedbirli fakat onun bu dürüstlüğü kolay yıpranmasına sebep oluyor. O yüzden dikkatli davran."

Aleka olgun davranmaya çalışıp söylediklerini dinlemeyi denerken, içindeki ruh dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Dena'nın son sözleriyle Aleka aldırmadan ruhu serbest bıraktı. Olgunluğu başka zaman deneyecekti. "Bana ilişki dersi verebilecek son insansın," dedi az önce duyduğu şeylere gülerek. "Bu ormanda çok fazla sır dolaşıyor ama Gregg'le benim aramda değil. Yaptığın her şeyi biliyorum. Bir ilişkide nasıl davranmam gerektiğinden habersiz miyim sanıyorsun?" derken üzerine bir adım attı. "Bana ders vermek ister misin? Ev nasıl yakılır, kaç adımda intihar süsü verilir, bir insan nasıl mahvedilir? Bunun gibi şeyler."

"Aleka..."

"Aramızdaki bu konuşmanın olmaması için senden uzak duruyordum fakat kendin istiyorsun," dedi omuzlarını kaldırarak. "Sevdiğin adam tehlikede diye yanından kaçmayı tercih ettin. Terk etmek bazen çözümdür, geri kalan zamanlarda kalıp savaşman gerekir. Ben kaçmadım. Bu evliliğin gerçekleşmesi için nelerden vazgeçtiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hatasız olduğumu savunmuyorum. Sadece senin de sevdiğini bilmek zorundaydım."

"Değilsin. Bu seni ilgilendirmiyor." Bir adım daha ileri attığında Dena'nın gerilemesi kimin kazandığına açık bir işaretti. "Yıllar boyunca Myrina'ya ve Amazonlara hizmet ettin. İyi bir savaşçı olduğundan şüphem yok. Kötülük düşünmediğinin de farkındayım fakat gittiğin için memnunum."

"Tahmin etmesi zor değildi."

Dena tekneye binmeden önce panterleriyle vedalaştı. Gittiği yer için uygun olmadığı zaman panterleri insanlar arasına

çıkarmak yasaktı. Aleka, Cleite'le baş etmek için ormandan ayrıldığı zaman panterlerini de almak zorunda kalmıştı. O süre boyunca karşılaştığı zorlukları düşününce bunun mantıklı bir kural olduğuna karar vermişti.

Orada daha fazla kalmaya gerek duymayarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla ormana girdi. Henüz birkaç adım atmıştı ki ayak seslerini duydu. Adımlarını takip eden ve gittikçe yaklaştığı için sessizliğini bozan kişiyle karşılaşmak için bekledi. Panterlerinin ya da sırtlanının huysuzlanmaması yeterli ipucunu vermişti.

"Artık daha sessiz olduğumu fark ettin, değil mi?" dedi Gregg ona yetişerek yanına gelirken. "Yeterince yaklaşana kadar takip edildiğini anlamadın bile."

"Bunun tek sebebi kafamın içinde tartışmaya devam ediyor olmam."

Gregg nedenini sormak yerine gülmeye başladı. "Orada çok ateşliydin bu arada. Bir ara pençelerin çıkacak sandım." Aleka birden durup arkasını döndüğünde Gregg ona çarptı ve panikle geri çekilirken karnına baktı. "Aleka!"

"Bizi dinledin."

"Evet," dedi Gregg mırıldanarak. "Söylesene, evliliğimiz için tam olarak nelerden vazgeçtin? Çünkü bana bundan hiç bahsetmedin."

"Bilmek isterdin, değil mi?"

Gregg başını sallamasına rağmen Aleka cevap vermek yerine yoluna devam etti. "Sadece söylüyorum," dedi Gregg koşar adımlarla ilerlerken. Karşısına geçip beklemesini sağladı. "Bence müthiştin. Ağzından çıkanların hiçbirine itirazım yok."

"Onayını almam gerekmiyor."

Gregg kollarını ona sardığında Aleka'nın öfkesi hâlâ etrafında dolaşıyordu. Başparmağını alnında dolaştırarak Aleka'yı sakinleştiren Gregg gülümsedi. Parmakları aşağıya kayıp çenesine

dokundu. Aleka daha yavaş nefesler alıyor, vücudundaki adrenalin titremesi diniyordu.

"Aleka."

"Efendim."

"Hadi ama! Bana ne olduğunu söyle."

Aleka gözlerini devirerek başını çevirdi. Yeniden yüzüne baktığında dudaklarını ısırıyordu. "Bir gün söylerim. Artık o konuyu düşündüğümde canım acımadığı zaman."

"Beni seçtiğin için pişman mısın?"

"Hayır," dedi Aleka tereddütsüz. "Bu seninle alakalı değil. Tamamen benim istediklerimle ve çabaladıklarımla ilgili. Vazgeçmeme rağmen önemsiz olduğunu düşünemiyorum. Bunu başardığımda, elimdekilerle yetinmeyi öğrendiğimde sana anlatacağım."

Gregg onu öpmek için yüzüne eğildiğinde Aleka gömleğine sıkıca tutundu. Bırakmak istemeden, öylece durmasını arzulayarak... Gregg öpücüğüyle hiçbir yere kaybolmayacağının garantisini verirken, içlerindeki sevgiye alkış tutan ormandan kuş sesleri yükseldi.

27. BÖLÜM
'AIKEN'

Rald ucundan kan damlayan kılıcını sıkıca kavramıştı. Aylardır hiç yapmadığı kadar titiz bir şekilde hazırladığı planını bugün gerçekleştirmişlerdi. Niobe'un ısrarıyla, Daniel Raymond'dan aldığı bilgileri kullanarak Doryaların çöldeki yerine baskın düzenlemişlerdi. Ormandaki yıkımın ardından başka hiçbir insanın topraklarına girmemesini garanti altına almak için Amazonlar, Koperler ve deniz kızları sıkı bir sistem kurmuştu. Herhangi bir Dorya'nın saklanıyor olma ihtimaline karşılık ormanda çıktıkları devriyeleri hâlâ sürdürüyorlardı. Binalarının her bir yerini arayıp en sonunda da ateşe vermişlerdi. Demir binadan geriye kalan yığını parçalayıp ortadan kaldırmaları herkesi rahatlamıştı.

Çöle geldiklerinde Jay'in sayesinde, çok geç olana kadar Doryalar hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Ateşli silah kullanmayı öğrenen savaşçılar sayesinde, korumalar kendini savunmaya geçemeden her şey olup bitmişti. Amazon ve Koperlerden oluşan bir gruba liderlik etmek Rald için yeniydi fakat kesinlikle sıkıcı sayılmazdı.

Gregg ve Aleka'nın verdiği yön tarifleriyle sığınağa giderlerken, önlerine hiçbir teknolojik engel çıkmıyordu. Kapılar yaklaştıklarında açılıyor, tuzaklar geri çekiliyordu. Bildiğini yapıp Jay ve Daniel'ı öldürmüş olsaydı bu kadar kolay ilerleyemeyeceklerinin farkına varmak Rald'ı değiştiriyordu. İkinci şans vermek uyguladıkları yöntemlerden biri sayılmazdı fakat bazı durumlarda işe yaradığı bir gerçekti.

Önden giden savaşçılar tarafından esir alınmış Doryalara bakarken, yan yana duran iki tanesine doğru yürümeye başladı. Odadaki insanların davranışlarından anladığı kadarıyla liderleri bunlardı.

"Doğa kanunlarını değiştirmeye çalıştınız," dedi Rald kılıcını kaldırıp yüzlerine doğru tutarken. "Her insan gibi kontrolün elinizde olmasını istediniz."

"En azından bunu denedik," dedi kadın olan. Başını kaldırarak pişmanlık belirtisi göstermeyen gözlerini Rald'ın üzerine dikti. "Sizse bu dünyadaki düzenin boşluk noktasısınız. Yanlışı onarmak bize düştüğünde," deyip omuzlarını silkti. "Elimizden geleni yapmaya çalıştık."

"Sırf bu yüzden insanlardan gizli yaşıyoruz. Güvenlik duygusunu ve teknolojinizi yitirirseniz bizden bile daha vahşi yaratıklara dönüşeceğiniz için." Rald başka bir şey duymak istemeden arkasını döndü. Direnmeyen ve savaşmadığı için hayatta kalan bir grup Dorya'yla ne yapacağını kestiremiyordu.

"Rald!" diye seslendi Maurice.

Etrafı metal duvarlarla çevrili küçük odada patlayan silah sesi hepsinin kulaklarında çınladı. Rald omzunun üzerinden arkasına baktığında kadının elindeki silahı gördü. Hemen ardından diğer Doryalar da cesaret bulup saldırıya geçti. Rald ölümlerine sebep olacak bir çatışmayı yaratan insanları izlerken başını iki yana salladı. Silahı ateşleyen kadın belli ki Rald'ı hedef almış, açık farkla ıskalayarak sadece kolunu yaralayabilmişti.

Dakikalar içinde hayatta kalan son Doryalar da öldüğünde, arkalarında bir yangın başlatarak oradan ayrıldılar. Her şey değişmiş ama hiçbir şey olmamış gibi...

*

Aleka bahçeye çıkıp Gregg'i sırtlanlarıyla oynarken gördüğünde gözlerini devirdi. "Hâlâ hazırlanmamışsın," dedi.

"Gitmeyeceğimiz için," dedi Gregg ona bakmadan. Aleka ses çıkarmadan öylece durduğunda Gregg başını kaldırdı. Ayaklarını çekip doğruldu. "Böyle giyinmen hoş olmuş ama gitmeyeceğiz."

"Evlenmemiz benim yerime değil, benimle birlikte karar alabileceğin anlamına geliyordu."

"Koperlerin senin hamile olduğunu öğrenmesi ise öldürülmen anlamına geliyor. Buna ne dersin?"

"Bilemezsin." Ok atmasını kolaylaştırmak için üç parmağını kavrayan diğerlerini ise serbest bırakan eldiveni sağ eline giymeye başladı. "Delbin evlenirken orada olmak istiyorum. Bizim için çok fazla uğraştı ve o benden çok senin arkadaşın. Bu akşam yanında olmanı bekliyor."

"Aleka, bunu ben de istiyorum ama durumundan henüz birkaç kişi haberdarken bırakalım öyle kalsın. Delbin anlayış gösterecektir." Yürürken Buffy ve Orion peşinden gelmiş, bacaklarının etrafında dolaşmışlardı. Gregg, Aleka'nın gözden kaçması imkânsız olan karnına dokundu. Nasıl geçeceğinden emin olamadıkları haftaları geride bırakmışlardı. Bebeklerini her an kucaklayabilirlerdi ve Gregg bunu yaparken güvenli bölgede olmayı planlıyordu. "Tehlikeyi boş versen bile yürümemiz gereken yol senin için sağlıklı değil."

"Artık içimden çıkıp kendi kendine yaşamaya başlasa herkes daha mutlu olacak," dedi Aleka somurtarak. "Sence de biraz tembel gibi durmuyor mu? Belki sahiden erkektir."

Gregg gülerek başını iki yana salladı. "Erkek olduğuna eminim ama bunun tembellikle bir alakası yok. Delbin ve Cabe'in törenine değil, insanların arasındaki evime gideceğiz. Pamela'yla konuştum. Bizim için güvenli bir rota ayarladı. Tüm yolculuk boyunca yanımızda olacak."

"Bir balığa güvenemezsin," dedi Aleka bunu yaptığına inanamadan. "Söylediğim hiçbir şey aklında kalmıyor mu?"

"Balık değil, Pamela."

"Bir fark göremiyorum."

"Aleka, doğumuna bir aydan az kaldı. Gidiyoruz, bana söz verdin. Burada olup her şeyi şansa bırakamayız. Evimizde durup küçük adamın gerçek dünyayla tanışmak istediği anı bekleyeceğiz. Eminim sıkıldığında dışarı çıkmak için sabırsızlanacaktır."

"Törene tek başına git öyleyse. Ben burada kalıp kızımı aramıza katılması için teşvik ederken, bir yandan da yolculukta götüreceğimiz çantayı hazırlarım."

"Seni yalnız bırakmamın iyi bir plan olduğunu mu düşünüyorsun?" Gregg elinin altında hissettiği dalgalanmayla kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını ıslatarak Gregg'in omzuna tutunan Aleka tekmelerin bir an önce geri çekilmesini umuyordu. "İyi misin?" dedi Gregg.

"Çok sert vuruyor. Onu cezalandıramayacağım bir durumda olduğu için gerçekten şanslı," derken sesi boğuk geliyordu.

Gregg, Aleka'ya belinden sarılarak yatak odasına kadar götürdü. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmasına yardım edip daha hafif şeyler giymesini sağladı. "Şunu da çözelim," derken eldiveninin kayışını çekerek parmaklarından sıyırdı. "Sahiden yay kullanabileceğini mi düşündün?"

"Karnım ayaklarımı görmemi engelliyor dedektif, önümü değil. Yay kullanabilirim." Yatağa uzanıp başının altındaki yastıkları düzeltti. Bir elini alnına koyup gözlerini kapatırken derin

nefesler alıyordu. "Sıkıldım, bunu anlayabiliyor musun? Aylardır içimde büyüyen bir insan var. Başlarda güzeldi. Şimdiyse boğuluyorum. Bıkmış durumdayım."

"Sadece stres altındasın."

Aleka dirseklerinin üzerinde doğrularak Gregg'e baktı. "Söylediklerimi onaylaman gerekiyor. Sakin durarak beni daha çok sinirlendiriyorsun."

"Tekmelemeyi bırakmadı mı? Acı çekiyor gibisin."

"Bana kalırsa sabırsızlık başladı," derken karnını işaret etti.

"Ne? Şimdi mi?"

"Bunun geleceğini tahmin edememiştim. Neden böyle oldu? Git," dedi elini sallayarak. "Bize yardım edecek birini bul." Gregg kapıya koşmaya başlamışken Aleka'nın bağırmasıyla geri döndü. "Ne yapıyorsun?" dedi Aleka başını yastığa bırakırken. "Gitmeni söyledim."

"İyi olacak mısın?"

"Hayır! İyi olmayacağım, çünkü yardım çağırmak yerine hâlâ buradasın."

"Tamam, haklısın, ben..."

"Git artık!"

Gregg yaşadığı panikten dolayı uydu telefonunu bulana kadar zaman kaybetmişti. Bir çekmeceden çıkardığı telefonun kilidini açıp daha iyi sinyal verebilmesi için dışarı yürüdü. Acil duruma kayıtlı ilk numarayı ararken ileri geri yürüyor, Aleka'nın bağırışlarını dinliyordu. Arama cevaplandığında olduğu yerde durdu. "Alysa, sen misin?" dedi.

"Evet, neden hâlâ burada değilsiniz?"

"Gidip Ellyn'i bulmanı istiyorum." Alysa ne olduğunu soracakken Aleka'nın gittikçe yükselen sesi onu yeterince bilgilendirmişti. Gregg yeniden eve yönelirken, "Acele etmesini söyle." dedi.

"Atlardan birini ayarlayacağım. Sadece on beş dakika sürecek," dedikten sonra telefonu kapattı.

Aleka'nın ayağa kalktığını gören Gregg telefonu rastgele bir yere bıraktı. "Ne yapıyorsun?" dedi. Aleka karışmaması için uyararak elini sallayıp yürümeye devam etti. Yatağın ucunda durup ellerindeki tüm kan çekilene kadar sımsıkı tutundu. Tırnaklarını tahtaya geçirip başını öne eğdi. Gregg ne yapacağını bilememekten nefret ediyordu. Bunun güzel bir an olması gerekmiyor muydu? Sabırsızlıkla bekledikleri, kime benzeyeceğini tartıştıkları ve sesini duymak için meraklandıkları bebekleriyle sonunda tanışacaklardı. "Ellyn yola çıkmak üzeredir," dedi.

"Buraya gelene kadar dayanabileceğimi sanmıyorum." Aleka elinin tersiyle boynunu silip yatağın kenarına oturdu.

Gregg karşısına geçip ellerini avuçlarının arasına aldı. "Alysa atlardan birini ayarlayacağını söyledi. Sana yardım etmek için zamanında burada olacak," dedi yüzüne dokunarak.

"Bunu yapmam için beni ikna ettiğine inanamıyorum. Aptalın tekiyim." Gregg'in omzunu yakalayıp hissettiği her acıyla daha sıkı tuttu. "Seni seviyorum ama şu anda evlendiğimiz için çok pişmanım." Nefesini yavaşça bırakırken gözlerini kapadı. Kuruyan dudaklarını ıslatıp yeniden yatağa uzandı.

Gregg içi buz dolu bir bardağa su doldurup yatak odasına geri döndü. Yanına oturup suyu içmesine yardım etti. "İyi misin?"

"Aptalca sorular sorma!" dedi Aleka başını yastığa bırakırken.

"Bu kadar zor bir hayat yaşadıktan sonra doğumu da atlatabilirsin."

"Hiçbirine gönüllü olmamıştım."

"Sadece biraz daha sürecek, ardından güzel kısımlarını yaşayacağız."

Aleka yataktan destek alarak kendini yukarı itti. Daha dik oturup terleyen boynunu sildi. "Saldırıdan sonra aldığın uyuşturucuyu kullanabilmek için birini öldürebilirim." Gözleri acıyla

kapandı. Başını arkasındaki tahtaya vurdu. Gregg onu tutarak kendine zarar vermesini önlerken hiçbir şey yapamamanın çaresizliğiyle kendine eziyet ediyordu. Aleka, Gregg'in eline tırnaklarını geçirip gözlerine baktı. "Bir şeyler ters gidiyor," dedi.

"Hayır hayır. Güven bana, bu olabilecek şeyler arasındaydı."

"Kendimi güçsüz hissediyorum."

"Aksi olsaydı korkmamız gerekmez miydi? Savaşçı ya da değil, hiçbir kadın için bunun kolay bir an olduğunu sanmıyorum." Aleka uzanıp ona sarıldığında Gregg güçlükle yutkundu. Sakinleşmesi için nasıl davranacağından habersizdi. Dehşete düşmüş bir haldeyken bunu yapabilir miydi? Atın sesini duyduklarında Gregg hızlıca geri çekildi. "Bu Ellyn olmalı. Gidip kontrol edeceğim." Aleka'yı yastıklara bırakıp alnından öptü. Evin kapısını açtığında atından inen Ellyn'i gördü. Eyere bağlamış olduğu çantayı çözüp omzuna attı. Gregg nereye gitmesi gerektiğini gösterirken, "Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi.

"Bunu iltifat olarak almaya çalışacağım." Yatak odasına girip çantayı masanın üzerine bıraktı. Bileğinden çektiği tokayla saçlarını toplarken Aleka'ya bakıyordu. "Sanırım ufaklık anne ve babasına benzeme konusunda ısrarcı olacak. Bu kadar çabuk davrandığına göre en az ikiniz kadar aceleci olduğunu düşünüyorum."

"Ne yapacağı umurumda değil. Kurtar beni," dedi Aleka nefes nefese.

Ellyn plastik mavi eldivenlerini çıkarıp Gregg'e baktı. "Bana yardımcı olması için Alysa'ya peşimden gelmesini söyledim. Başka bir atla yola çıkmıştı."

Ellyn, Aleka'yı doğuma hazırlarken Gregg dışarı çıktı. Yapabileceği bir şey olmasından memnundu. Bu karmaşa içinde etrafa koşturmaktan daha iyi geliyordu. Alysa peşinde onu takip

eden iki sırtlanla atın üstünde ormandan çıktı. Daha at sakinleşme fırsatı bulmadan aşağı atlamıştı.

"Henüz erken değil mi?" dedi eve girerken. Direkt olarak banyoya yönelip dolapları açıp kapamaya başladı.

"Öyle," dedi Gregg. "Sen aradıklarını bulabilecek misin?"

"Beni merak etme."

Gregg yatak odasına girip kapının yanında durdu. Alysa dolaşıp Ellyn'in isteklerini yerine getirirken Gregg her şeyi fazlasıyla net görüyordu. Ellyn'in yüzündeki endişeyi, Aleka'nın yorgunluğunu ve acısını, Alysa'nın tereddütlü ama hızlı hareketlerini... Ortada duran kocaman bir olayı gözden kaçırıyormuş gibi hissediyordu.

Aleka başını yastığa bastırarak göğsünü havaya kaldırdı. Doryaların elindeyken vücuduna yapılanlar bile bu kadar acı çekmesine sebep olmamıştı. Derisinin aldığı darbelere alışkındı ama bu sadece darbe değildi. Avucunu gözlerine bastırıp nefesini tuttu. Acıyı görmezden gelmeye çalışırken Ellyn'in söyledikleri kulağına uğultu olarak çarpıyordu. Omuzları yataktan destek alırken gövdesi havaya kalktı ve içindeki tüm havayı çığlık atmaya harcadı. Bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündüğü her an saçmalamıştı. Çektiği acı asla son bulmayacaktı.

Gregg elini başının üzerinde dolaştırarak arkasına döndü. Daha fazla bağırış duymak istemiyordu. Birden yatağa yaklaşıp dizinin üzerine eğildi. "Pes etmek senin yapacağın bir şey değildir, Aleka. Bunun düşüncesinden bile nefret edersin. Sadece nefes al ve çığlık at," dedi.

"Neyi amaçladığından pek emin olamıyorum," dedi Aleka bakışlarını ona çevirerek. Gregg eline aldığı bir havluyla yüzünü silerken Aleka rahatlamaktan çok öteydi. Gregg'in uğraştığını biliyordu fakat şu anda Aleka'yı huzura kavuşturabilecek tek şeyi Ellyn sağlayabilirdi.

"Sinirlerini daha çok bozmaktan başka bir şey yapamıyorum sanırım. Dışarı çıkmamı ister misin?"

Aleka gömleğinin yakasına yapışıp çekti. "Aklından bile geçirme. Her şeye şahit olup hepsini aklında tutacaksın. Gelecekte bunun ne kadar kötü bir fikir olduğuyla ilgili tartışırken hatırladıklarını kullanacağım."

Tanıdığı Aleka'dan çıkan cümleleri duymak Gregg'i kendine getirmişti. Yanında kalıp elini yavaşça tuttu. Parmaklarını öperken onun her bağırışında kaşlarını çatıyordu. Aleka birkaç saniyeliğine gözlerini kapattığında Gregg korkarak omzuna dokundu. "Dinlenmek için iyi bir zaman değil bence."

"Ama anlaşılan komik olmak için uygun bir an," dedi Aleka kaşlarını çatarak. Dirseklerini yatağa bastırarak yükselmeyi denedi. "Yoruldum, anlıyor musun?" derken sesi zayıf çıkıyordu. Gregg, Aleka'nın yüzüne öylesine odaklanmıştı ki, herkesi susturan tiz ağlayışı duyana kadar tehlikeyi atlatmış olduklarının farkına varamadı. "Sonunda," dedi Aleka gözlerini kapatarak rahatlarken. Yanaklarına ateş gibi yüzünü serinleten yaşlar aktı.

Kıpkırmızı bebeği küçük bir örtüye saran Ellyn, yumuşak bir havluyla da yüzünü sildi. "Onu yıkamaya götürmeden önce kucaklamak ister misiniz?" dedi. Gregg dengesiz adımlarla ayağa kalkıp Ellyn'in karşısına geçerken nefes almayı unutmuştu. Hâlâ ağlayıp örtünün sarışından kurtulmaya çalışan bebeğini kollarının arasına aldı. Rahat bir gülümsemeyle arkasındaki masaya yaslanan Ellyn, "Bir oğlunuz oldu," dedi. "Tebrik ederim ve şimdiden kolay gelsin."

"Kesinlikle büyük bir sorun yaratacak," dedi Alysa bebeği izlerken.

"Sizin için bir sakıncası yoksa ben de görebilir miyim?" dedi Aleka.

Yoğun ışıktan dolayı gözlerini açamayan bebeğe hayranlıkla bakan Gregg başını salladı ama yerinden kıpırdamadı. Bebek

belli belirsiz kaşlarını havaya kaldırdığında alnı kırışmıştı. İncecik dudaklarının arasından hâlâ Gregg'in şaşkınlıkla dinlediği ağlama sesleri yükseliyordu. Sersemliği üzerinden attığında Aleka'nın yanına oturup oğlunu kucağına bıraktı.

"Demek bir erkek," dedi Aleka parmağıyla alnındaki lekeleri temizleyerek. Yüzüne doğru kaldırıp yanağına yasladığı sırada bebeğin ağlayışı iç çekişlere dönüşmüştü. Aleka onun haline gülerken aynı zamanda gözyaşı dökmenin tuhaflığını yaşıyordu. Çektiği acılar bir anda hayale dönüşmüştü. Eğer oğlunu kollarında tutmanın bedeli buysa, daha fazlasını da kaldırabileceğine inanıyordu.

"Erkek olduğu için ağlamıyorsun değil mi?"

Aleka oğlunu yeniden koluna yatırırken Gregg'e baktı. "Niobe'un çocuğunu zorla kucağıma bıraktığın zamanı hatırlıyor musun? O an senin küçüklüğünü merak etmiştim. Eminim yerinde duramayan ve sürekli etrafı karıştıran bir çocuktun. Aksini söylediğimi biliyorum ama hamileliğimi öğrendiğimden beri bir erkek olmasını umuyordum. Böylece senin bir parçana daha tanık olabileceğimi düşündüm."

"İnanılmazsın, Aleka." Onu ne zaman tam anlamıyla tanıdığını zannetse farklı bir yönünü görmenin hayreti içinde kalıyordu. Dudaklarını kısaca öptükten sonra ikisinin de ilgisi bebeklerine döndü. "Merhaba Aiken," dedi yumruk halindeki minik elini tutarken.

*

Tess son yarım saattir yerleşkede dolaşıp Faythe'i bulmaya çalışıyordu. Neredeyse tanıdığı tüm evleri dolaşmış, ormanın tanıdık bölgelerini gezmişti. Vasyl'le bir ilişkiye başlamalarını sağlamadan önce onu her zaman kolayca bulabilirdi ve şimdi ikisi için ne kadar mutlu olsa da bundan hoşlanmamıştı.

"Yine neyin peşindesin sen?"

Zaman zaman sinir bozucu bulduğu, bazen de özlediği sesi duyan Tess topukları üzerinde arkasını döndü. Maurice'e bakıp dudaklarını araladı ama cevap verme zahmetine girmeden yoluna devam etti. Kalabalığın içinde Faythe'i görür gibi olduğunda koşmaya başladı. Tam seslenecekken yeniden kaybetmişti. Delbin ve Cabe'in evlilik töreni kesinlikle daha uygunsuz bir zamanda olamazdı. Alysa aceleyle yerleşkeden ayrılırken Tess'e durumu açıklamış ama hızlı gidebilmek için onu atına alamamıştı. Karanlık yaklaşırken Tess ormana tek başına giremiyor, yolu bilen birini, yani Faythe'i yanında götürmek istiyordu. En azından planı buydu.

Maurice birden önüne çıktığında Tess arkaya sendeledi. "Ne yapıyorsun?" dedi şüpheyle.

"Sorun ne?"

"Bu yerleşkenin kesinlikle bir yerleşim planına ihtiyacı var. Başlangıç olarak evler düzenli bir alana yığılabilir," derken ormanın kuzey tarafındaki açıklığı gösterdi. "Böylece aradığımız insanları belki daha kolay buluruz!" dedi kendini tutamadan bağırırken.

"Kimi arıyorsun?"

"Hâlâ düzeni çözememiş olabilirim ama senden yardım istemeyeceğime eminim. O yüzden yolumdan çekil." Faythe'i en son gördüğü yere yönelecekken Maurice onu durdurmak için kolunu uzattı. Geçen zaman boyunca Aleka'nın çoktan doğum yapmış olabileceğini düşünen Tess canı sıkılarak iç çekti. Başını kaldırıp Maurice'in yüzüne baktı. "Haftalardır birbirimizi görmezden geliyoruz. Sen mutlusun, ben mutluyum. Neden fikrini değiştirdin?"

Maurice elini Tess'in beline yerleştirerek onu daha sakin bir yere götürdü. Evlerden birinin önünde karşılıklı durduklarında Maurice yüzüne eğildi. "Mutlu değilim fakat kesinlikle kendime zarar veren birkaç düşünce içinde olduğumu söyleyebilirim.

Oradan nasıl göründüğünü bilmiyorum ama ben ilişkilerime değer veririm ve sen birkaç gün sonra Kyle'la gitmiş olacaksın. Görmezden gelmeye çalışmak yapılacak en doğru şey gibiydi."

Ondan dürüst bir yanıt yerine savaşçı homurtusu alacağını düşünen Tess ne diyeceğini bilemedi. Dudaklarını ısırırken mantıklı bir iç sese sahip olmayı umarak biraz geri çekildi. "Benimle konuştuğuna göre planın işe yaramıyor sanırım."

"Bak, bunun kafa karıştıran bir durum olduğunu biliyorum ama kardeşin bizim için çok fazla şeyi göze aldı. Yıllardır uğraştığımız Doryaları anlamamızı sağladı ve Rald'ın ani bir karar alıp Vasyl'i öldürmesinin önüne geçti. Ona borçlu hissediyorum. Bu yüzden, benden istediği şeyi yerine getirmek zorundaydım."

"Gregg'e benim kadar borçlu hissedemezsin. Yine de senden daha cesur davrandım."

"Bu inkâr edilemez bir şekilde doğru."

İşte şimdi Tess'in keyfi yerine geliyordu. Haftalardır Maurice'le iletişimleri bir hiçe inmişti. Tüm bu süre boyunca Tess, onun sadece bir erkek olduğuna, ondan daha iyilerini bulabileceğine kendini inandırmıştı. Birkaç dakika öncesine kadar da bu gerçeğe tutunuyordu. Ama Tess daha iyi bir erkeği değil, Maurice'i istiyordu. "Benden etkilendiğini ve bunun gözünü korkuttuğunu itiraf et."

"Neden sadece sonuca atlamıyoruz?" dedi Maurice gözlerini kapatarak.

"Zaten gideceğim. Biraz eğlenmeme izin ver."

"Madem öyle." Maurice yumruğuyla avucunun içine vururken bakışlarını Tess'in gözlerinden ayırmıyordu. Koyu renk kirpiklerinin çevrelediği gözleri doğuştan sürmeliydi. Bunu o an fark eden Tess'in kalbi acı içinde sızlanarak attı. "Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın ve bu benim için büyük bir onur.

Birlikte vakit geçiremeyecek olmamıza üzülsem de, sen buraya ait değilsin. Mutlu olacağın yerde yaşamalısın."

Gerçeğe dön! dedi Tess kendi kendini azarlayarak. Maurice bambaşka bir dünyaya ait egzotik bir yaratıktan ibaretti. Ona hayran olabilir, çekici bulabilir ama asla sahiplenemezdi. "Bana son bir iyilik yap," dedi Tess ağzı kururken. "Gregg'in evine gitmem lazım ama Faythe'i bulamıyorum."

"Törene katılmayacak mısın?"

"Bir saat içinde dönmüş olmayı planlıyorum."

Tess beklemediği bir şekilde Maurice'le yola çıkmıştı. Eve ulaşana kadar sadece gerektiğinde konuşmuş olmalarına rağmen sıkıcı bir sessizlik yaşamamışlardı. Ellyn ve Alysa'yı görüp yanlarına gittiler. Tess'in sormasına fırsat kalmadan her şeyin normal olduğunu açıklayan Ellyn onu rahatlamıştı.

Bebek seslerini takip eden Tess yatak odasına girdi. "Geç kaldığıma inanamıyorum," dedi.

Gregg ona bakıp hemen yanına gitti ve bebeği kucağına bıraktı. "Aleka'ya yardım etmem gerekiyor. Onunla biraz ilgilenir misin?"

"Elbette. Aleka nerede?"

"Banyoya girdi. Beş dakikadan uzun süre yerinde duramıyor."

Tess kucağında bebekle Maurice'in yanına döndü. Niobe'un onun için hazırladığı kıyafetleri giydirmişlerdi. Koltuğa dikkatle oturup yeğenini dizlerine yatırdı. Kıyafetin içinde kaybolmuş ellerini görünür yaparken yüzünü izliyordu. "Mucize gibi, değil mi?"

"Öyle," dedi Maurice bebek yerine Tess'e bakarken.

Aralık duran dış kapıdan içeriyi gözleyen Rune bebeği fark ettiğinde yanlarına gitti. "Hareketliliği duyunca kötü bir şey olduğunu sandım. Kontrol etmek istemiştim," dedi. Kullanmaya hazır tuttuğu yayı koltuğa yaslayarak bıraktı, yavaşça oturdu. "Çok güzel."

"Sağlam genleri var," dedi Tess bebeği havaya kaldırırken. Yüzüne karşı tutup küçük ağzını açıp kapatışını seyretti. "Hipnoz edici sayılır. Sanırım ben de çocuk doğuracağım," dedi Rune'a. "Nasıl bir çocuk yetişir emin değilim ama şuna bir baksana," derken bebeği çevirerek yüzlerini yan yana getirdi. "Biraz bana benziyor mu?"

"Birine benzeyecek durumda olduğunu sanmıyorum. Hâlâ çok kırmızı ve çok kırışık."

"Heyecan öldürmek nasıl olur iyi biliyorsun, küçük kız."

Dakikalar sonra Aleka banyodan çıkıp evindeki kalabalığı gördüğünde kafası karışmıştı. Koltuğa oturduğunda Tess, Aiken'ı ona verdi. İkisi de temizlenmiş haldeyken şimdi oğluna daha rahat sarılabiliyordu. Aldığı en güzel koku kollarındaki bebeğe aitti ve bir saniye için bile gözlerini üzerinden ayırmak istemiyordu.

"Artık daha iyi hissediyor olmalısın," dedi Rune koltuğun kolçağına tüneyerek. Ayaklarını çaprazlayıp Aleka'nın omzu üzerinden bebeği izledi.

"Bir sorun mu var?" dedi Aleka arkasına yaslanırken Rune'a. "Dün gelmen gerekiyordu ama senden haber alamadık."

Rune'la aralarındaki güven sorununu geçtikleri haftalarda aşmışlardı. Bunun nasıl gerçekleştiğine emin değillerdi fakat bir süre sonra kendilerini birlikte yemek yerken, geceyi aynı yerde geçirirken bulmuşlardı. Aleka bunun için hayal ürünü hormonlarını suçluyordu. Rune'a güvenmekle kalmayıp onu sevmişlerdi de. Yaptığı şeylerden ne kadar pişman olduğunu her defasında dillendiren ve Aleka'yla Gregg'e yardım etmek için her yolu deneyen küçük kız ailelerinin bir parçası olmuştu.

"Evle uğraşıyorum. Hâlâ yapılması gereken şeyler var."

"Yardım etmeme izin verseydin bu kadar uzun sürmezdi," dedi Gregg.

Kışın ortasında sığınacak bir ev bulmasına rağmen Rune aylardır orayı tamir etmek için uğraşıyordu. Baharın gelmesiyle işi kolaylaşmıştı fakat hâlâ yapılması gerekenler vardı. Aleka ve Gregg onu birkaç ay önce ziyaret ettiğinde evin ne kadar kötü durumda olduğunu görmüşlerdi.

"Kendi başımın çaresine bakmamı söylemiştiniz."

"Ben değil, Aleka söyledi."

"Her neyse, böyle şeyleri öğrenmeliyim ve bana izin vermezseniz asla tek başıma yürüyemem," dedi Rune. Aleka ona kolunu uzattığında Rune'la yumruk tokuşturdular.

"Gerçekten mi, kızlar? Benden öğrendiğiniz hareketle bana karşı birlik mi oluyorsunuz?" dedi Gregg başını sallayarak.

Bu gecenin daha sakin geçmeyeceğini gelen misafirlerden anlamışlardı. Bir iki kişiden fazlasıydı ve Gregg bu kadar insanla ne yapacağını kestiremiyordu. Tüm yakın arkadaşları karşısında duruyordu. Ne olduğunu anlatmak için içlerinden biri yanına gelirken Gregg'in gözleri ardına kadar açıldı. "Burada ne işin var? Evleniyor olman lazımdı."

"Biliyorum," dedi Delbin hızlıca.

Gregg onun üzerindeki kıyafetlere bakıp güldü. "Harika görünüyorsun," dedi. Delbin henüz bir Koper olmamasına rağmen onlara uygun giyinmişti. Saçlarını toplama şeklinden, taşımaya alışkın olmadığı kılıcına kadar normal bir Koper kadını gibiydi. "Bebeği kutlamak için gelmenizi..."

"Baba olmana sevindim ama buraya geldik, çünkü evlenirken yanımda arkadaşlarım olmalı, yıllarca bana lanetliymişim gibi davranan kişiler değil." Gregg'e kısaca sarılıp Cabe'i gösterdi. "İnsan geleneklerinden habersizler fakat beni Cabe'e teslim edenin sen olmasını istiyorum."

"Bu... tabii," dedi Gregg başka ne diyeceğini bilemeden. "Bir süredir rahatça konuşma fırsatı bulamadık ama senin için

mutluyum, Delbin. Evlendiğin günde olmasını istediğin her şeyi hak ediyorsun."

Çok geçmeden bahçeyi Delbin için süslemeye başlamışlardı. Yirmi kişiden fazla değillerdi ve Delbin'in istediği gibi, etrafı Cabe gelmeden önce de ona iyi davranan kişilerle çevriliydi. Rald töreni başlatmadan önce Gregg, Delbin'i koluna alarak Cabe'in yanına kadar götürmüş, ardından Aleka'nın yanına çekilmişti. Hemen hemen benzer cümleler kuran Rald en sonunda mutluluklar dilemişti. Bulutsuz çıplak gökyüzünde parlayan yıldızlar ve ay Delbin'le Cabe'in üzerine düşüyordu. Evrenin bile gözü onların üzerindeydi.

"Biz de böyle miydik?" dedi Aleka. Gregg'den destek alarak ayakta durmasına rağmen oturan tek kişi olmak istememişti. "Fazla özel bir anlarını gizliden izliyor gibi hissediyorum. Biraz mide bulandırıcı aynı zamanda hoş."

"Kesinlikle böyleydik."

"Üzerlerine bir ok uçarsa gerçekten eğlenirdim," dedi Aleka gülerek. Gregg tek kaşını kaldırarak ona baktığında omuz silkti. "Espri anlayışımı yargılama," dedi fısıltıyla. Aiken'ın açılan battaniyesini düzeltip dağınık saçlarla dolu başını örttü. "Oğlun senin gibi sabırsız davrandığı için artık insanların arasına gitmeyeceğiz sanırım."

"Çünkü sen tam bir sabır örneğisin, öyle mi Aleka?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Önemi yok. Ama hayır, insanların arasına gideceğiz. Öncelikle biraz molaya ihtiyacımız var. Birkaç günlüğüne de olsa normalliğin tadını çıkarabiliriz. Ayrıca yürümeye başlamadan torununu annemle tanıştırmazsam beni hayatta affetmez."

Aleka iç geçirip dudaklarını birbirine bastırdı. "Kötü olduklarını düşünmüyorum, yine de onlarla tanışacağım için biraz tedirginim. Aslında korku dolu demek daha açıklayıcı olur."

"Neden korkuyorsun?"

"Buradaki her şey tehlikeli ama yöntemine alışkınım. Sorunumuz varsa birkaç ok ve bıçakla halledebiliyoruz. İnsanların pasif agresif tutumları beni sinirlendiriyor. Kibar olmayı denemelerini izlerken yüzlerine yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Sonuçta beni onlar yetiştirdi ve ikimiz anlaşabiliyoruz, değil mi?"

Aleka derin bir nefes alıp başını diğer yöne çevirirken, "Vay canına," diye mırıldandı. "Sandığımdan daha zor geçecek."

Gülerek ellerini cebine sokan Gregg onun haklı olduğunu biliyordu ve bu daha çok eğlenmesine sebep oluyordu.

Törenin ardından küçük kalabalık evin içine toplandı. Aleka mecburen ev sahipliği rolünü üstlenirken Aiken'la ilgilenmek Gregg'e düşmüştü. Uyumanın kendi için geçerli olmadığı bir dünyada yaşayan oğlu her zamanki gibi hareketliydi.

"Tanışma vakti." Rald, Gregg'in kucağında keyifle etrafı izleyen Aiken'ı yakaladı. Anne ve babasından daha tecrübeli biri tarafından kucaklandığını hissetmiş gibi rahatlayan bebek gülücükler saçtı. Küçük bir insanın ihtiyaçlarından habersiz olan ve onları nasıl rahatlatacağını bilemeyen Gregg'le Aleka için tamamen farklı bir durumdu. Aiken birkaç dakika içinde uykuya daldığında Rald başını kaldırdı. "Sanırım beni sıkıcı buldu."

"Lütfen onu öyle tut ve sakın bırakma," dedi Aleka, Rald'a. Gregg gülerek başını salladı. Rald, Koperlere liderlik etmesine ya da Doryalarla olan savaşta öncülerden biri olmasına rağmen, Aleka'nın saygısını sadece Aiken'ı uyutarak kazanmıştı.

"Biz burada duracağız öyleyse," dedi Rald ikisinin de tepkisine anlam veremeden. Koltuğa yürüyüp yavaşça otururken Gregg de Aleka da gözlerini üzerlerinden ayıramıyordu.

"Kendi çocuğunuzdan mı korkuyorsunuz?" Delbin, Rald'ın arkasında durarak Aiken'ı izledi. Yumruk olmuş eline parmağını

uzattı. Yumuşacık tenini sevip ne kadar güzel göründüğünü düşündü.

"Doğduğundan beri hiç uyumadı. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın?" dedi Aleka. Masanın üzerine içecekleri bırakıp herkese alabileceğini söyledi. Ev sahibi olabilirdi ama kimseye servis yapmayacaktı.

Delbin'in yanında duran Cabe kulağına eğilip, "Aynısından istiyorum," dedi.

Delbin başını eğerek gülümsedikten sonra Cabe'e baktı. "Birkaç tane birden mi? Çünkü bir ev dolusu çocuğumuzun olması gerekiyor."

"Aklımı okuyorsun," dedi Cabe gözlerini kısarak. Yüzüne dokunup dudaklarını öperken ikisinin de gözleri mutlulukla kapandı.

Boş bardakları doldurmak için mutfağa yönelmiş olan Faythe arkasını döndüğünde Vasyl'le karşılaştı. Salondaki kalabalığa sırtını dönmüş Faythe'i izliyordu. Soğuk içecek dolu bardaklardan birini alıp masaya yaslandı ve elini tutarak karşısına çekti. "Kıskanç bir kardeş olduğumu biliyor muydun?" İlgisini üzerinden ayırmadan bardaktan büyük bir yudum aldı.

Faythe onun sorusunu anlamadan dudağının kenarını kaşıdı. Sonra yüzü gülümsemeyle aydınlandı. Vasyl'in bacakları arasına girmek için bir adım daha attı. "Cabe'in bir zamanlar peşimde koşmasından mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Tam olarak bugün yaptığından bahsediyorum."

Kaşlarını kaldırarak öylece duran Faythe bardağı düşürmemek için diğer eliyle alttan desteklemek zorunda kaldı. "Evlilik mi?" dedi fısıldayarak.

Yasak bir şeymiş gibi konuşması Vasly'in gülmesine sebep oldu. "Evet," dedi onun yüz şeklini ve sesinin tonunu taklit ederek. "Evet Faythe, demek dikkat ettin." Omzuna sert bir

yumruk yediğinde bile keyfi bozulmamıştı. "Uzun zamandır bekliyoruz. Çok uzun zamandır."

"Ama ilişkimiz daha yeni," diye kendini savundu Faythe.

"Senin için öyle. Ben bu kadar olduğumdan beri kafamda bir ilişki yaşıyorum," derken elini yere indirerek küçük bir çocuk boyu gösterdi. "Yıllardır sevgiliyiz, işleri ağırdan alıyoruz bence." Faythe inanamadan başını iki yana sallarken, Vasyl onun mutluluğuna bakıp iç geçirdi. Bu kadını gerçek anlamda sahiplenmişti. Gündüz düşlerinde ya da rüyasında değil. Sevgililerdi ve en güzeli Faythe'in de bunu bilmesiydi.

"Biraz daha bekleyelim olur mu?" Faythe bardağı bırakıp iki eliyle birden Vasyl'in yüzünü tuttu. "Emin olmadan hiçbir şey yapmak istemiyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun ama evlilik bambaşka bir şey. Hem senin hem de benim bunun sorumluluğunu kaldırabileceğimize inanmam gerekiyor."

"Ama çok sürmeyecek, değil mi?"

Faythe parmağını dudaklarının kenarında kaydırıp çenesini severken cevabın ne olduğu konusunda tereddüt yaşamıyordu. "Hayır," dedi. "Son seferinden daha kısa süreceğine eminim." Vasyl kolunu beline dolayıp vücutlarını birbirine yasladı. Dudakları birleştiğinde arkalarındaki kalabalığın neşe dolu gürültüsü yok olmuştu. Kalp atışları ve fısıldadıkları sevgi sözcüklerinden başka hiçbir şeyi duymadılar.

28. BÖLÜM
'AŞKI GÖZE ALMAK'

Kapı tıklatıldığında Aleka banyodan çıkmak üzereydi. Ellerini kuruladığı havluyu yerine bırakıp gelen kişiyi karşılamadan önce yatak odasının girişinden Aiken'a baktı. Onun için bir oda hazırlıyorlardı fakat henüz yeterince eşya gelmemişti. Masanın altına bantla tutturdukları silahı eliyle kontrol edip kapıyı açmaya gitti. Myrina'yı gördüğünde gözleri hızlıca bahçede dolaştı. "Gregg burada değil," dedi.

"Seninle konuşmaya geldim." Myrina ısrar etmek yerine ricada bulunmaya çalışıyordu. Lütfen demese de, en azından emir vermiyordu. "Resmî bir ziyaret sayılmaz." Aleka içeri geçebileceğini göstermek için kenara çekildi. "Teşekkürler," dedi Myrina. Önünde birleştirdiği ellerini çözüp salona, şöminenin karşısına geçti. Gözleri evde dolaşırken gülümsüyordu. "Bebeğe bir isim verdiniz mi?" diye sorarken pelerinini çıkararak koltuğun üzerine bıraktı.

Aleka sessizce iç geçirdi. Pelerinini çıkarması uzun bir konuşma olacağının açık bir işaretiydi. "Aiken," dedi yanına yürürken. Myrina birkaç saniyeliğine anlamadan yüzüne baktıktan sonra ona arkasını döndü. Çocukluğunun gerçek kâbusu

haline dönüşen kadını izleyen Aleka tekli koltuğa oturdu. Karşısında ayakta durmak istemiyordu. "Neden buradasın?"

"Ziyaretimin resmî olmaması bana saygısızlık yapabileceğin anlamına gelmiyor, Aleka."

"Sen kaçak hayatını sonlandırmadan önce Amazonlar tarafından dışlandım. İsyancılar tarafından Aliena olarak duyuruldum. Kontrol tekrar sağlandığında ne sen ne de Thalestris bu kararı geri aldınız." Ellerini koltuğun kenarlarında dolaştırırken gözlerini Myrina'dan ayırmıyordu. "Sorun değil. Savaşçı olmak için Amazonlar tarafından kabul edilmemem gerektiğini zor yoldan öğrendim. Ama görüyorsun ya, artık bir bağlılığım yok. Bu da benim kraliçem olmadığın anlamına geliyor. Kocamın annesi ve güçlü olduğunu düşündüğüm bir Amazon'dan daha fazlası değilsin."

Myrina, Aleka'nın sıkılmasına neden olacak kadar yavaş adımlarla yürüyüp karşısındaki koltuğa oturdu. "Aliena olduğundan haberim yoktu. Thalestris bunu neden geri almadı?"

"Kendince sebepleri var."

Gözlerini kısarak arkasına yaslanan Myrina işaret parmağını dizine vuruyordu. "Birbirimizi sevmek zorunda değiliz ama aramızda ortak bir şeyler var. Gregg ve Aiken için sanırım anlayış gösterebiliriz." Aleka söylediklerini ne reddetti ne de onayladı. Bunu yapacağını biliyordu. Gregg'e annesini uzaklaştırmasını söyleyemezdi. Üstelik Aleka'nın aksine Gregg, Myrina'yı seviyordu. "Bu konuda uzlaştığımızı düşünüyorum," dedi Myrina. "Bir diğer konu evliliğiniz."

"Neredeyse bir yıl önce yaptığımız şey mi?"

Myrina dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı. Aleka onun kendini sakinleştirmeye çalıştığına yemin edebilirdi. Öfkeli insanlar yalan söylemezdi. Ne olacağını umursamadan dürüst davranır, tek istediği aklındakileri dökmek olurdu. Aleka çoğu zaman sırf bu yüzden insanları kızdırmaktan hoşlanıyordu.

"Sana bu konuda tavsiye vermeyeceğim..."

"İsabetli olur."

"Yine de bu konuşmayı yapmamız için anne olmanı bekledim. Bir Amazon'un başka bir insanın canını korumak istemesi nadirdir. Biz topluluk için var oluruz, bireysellik söz konusu değildir. Ama sen annesin, tıpkı benim gibi. Bu yüzden topluluktan daha önemli şeyler olduğunu anlayabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kısa ve gereğinden daha sorunlu bir evlilik yaşadım. Belki hatanın bir kısmı da bendeydi. Blaec'le olmamak için çok fazla direndim ve en sonunda teslim olduğumda bunu yaşayacak zamanımız kalmadı. Üzerinizdeki baskı hiçbir zaman son bulmayacak. Sürekli size karşı nefret duyanlarla karşılaşıp, bunlarla test edileceksiniz. Bazen ayrılmanızın herkes için iyisi olduğunu düşüneceksiniz." Myrina dudaklarını birbirine bastırırken hafifçe eğilerek dirseklerini bacaklarına yasladı. "Yapma," dedi. "Her ne olursa olsun sakın vazgeçme. Bu evliliği ayakta tutacak olan kişi sensin, Aleka. İnancını asla kaybetme."

Aleka onun korkularını gözlerinden okurken başını salladı. "Merak etme," dedi sadece. Onun neden beklediğini anlayabiliyordu. Gregg'in hayatta kalması için o kadar uğraştıktan sonra, evlendiği için zarar görmesini istemiyordu. Sadece evliliğini korumak değil, aynı zamanda bunu yaşarken mutlu olmasını da umuyordu. Aleka da Aiken için daha azına razı olmazdı.

"Şimdi Aiken'ı görebilir miyim?" dedi rahatlamış bir halde gülümserken.

"Eğer uyanırsa onu yeniden uyutana kadar tutacağına söz verirsen."

"Sanırım üstesinden gelebilirim."

"Uyarmadığımı söyleyemezsin," dedi Aleka ayağa kalkarak.

*

"Yolculuğunuz bittiğinde beni aramayı unutmayın." Gregg omzundaki çantayı çıkarıp Tess'e verdi. Üzgün ve kafası karışık görünen Tess, aynı zamanda tekneye binmek için acele ediyor gibiydi. Gregg ona sarılıp yanağından öptü. "Kyle sana emanet. Deniz kızlarının eğlencesi olmasına izin verme."

"Bunu duydum," dedi Kyle çantasını teknenin içine atarken. Gregg bir dakika önce onunla vedalaşırken de aynı şeyi söylemiş fakat arkadaşının dinlemediğini tahmin etmişti.

"Seni sürekli görmek çok güzel Tess ama güvende olduğunu bilirsem bu kesinlikle daha iyi hissettirir. İnsanların arasında olmalısın," dedi omuzlarını tutarken.

"Buraya uygun olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Tam tersini düşünüyorum. Beni korkutan da bu zaten."

Tess gülerek başını salladı. Vedalaşmaya gelen bir diğer kişiye baktı. Faythe ona kısaca sarılıp sırtına dokunarak geri çekildi. Söylenebilecek herhangi bir söz yoktu. Ne gibi bir tavsiyede bulunabilirdi ki? Savaşa giderken favori bıçağını yanına almayı unutma gibi bir şey mi?

Tekne yola çıkıp gözden kaybolana kadar orada kalan Gregg, Faythe'le beraber geri döndü. "Bunu söylemek pek hoş durmuyor ama gittiği için memnunum," dedi. Omzunun üzerinden bir kez daha ıssız okyanusa baktı. Faythe'e dönüp gülümsedi. "Vasyl ve sen mutlu görünüyorsunuz."

"Öyle olduğumuz içindir," dedi Faythe bir genç kızın hafifliğiyle. "Bazen kendimden nefret edecek kadar sevgi dolu birine dönüşüyorum."

"Biliyor musun, Koperlerin arasında yetişmiş olmana rağmen Amazonluğundan hiçbir şey eksilmemiş."

"Bu bir yetenek ve ben mükemmelim." Onu durdurarak önüne geçti. Gregg ne söyleyeceğini merak ederek beklerken Faythe ellerini birbirine bağladı. "Sana teşekkür etme fırsatı

bulamadım. Vasyl ve hepimiz için yaptığın şeylerden dolayı. Hiçbirine mecbur değildin."

"Mecbur olduğum için yapsaydım bunun adı iyilik olmazdı." Yeniden yürümeye başladıklarında Gregg geniş bir ağaç dalını yollarından çekti. "Koperlere katıldığım ilk zamanlarda nasıl davrandığınızı hiç unutmayacağım. Beni içinizden biri olarak kabul ettiniz ve yaptığım şeylere destek oldunuz. Sadece karşılığını ödüyorum diyelim."

*

Tekne güneş çizgisinde kaybolmuş olmasına rağmen gözünü sakin sulardan ayıramayan Maurice yüzünü ovuşturarak arkasını döndü. Çıktığı tepeden izlediği vedalaşmayı engellememek için, toprağın üzerinde eline gelen her şeyi sökmüştü. Nasıl olur da çözümü bu kadar basit bir durumu kendi lehine çeviremezdi? Hem neden bu kadar umursuyordu? Her zaman Koper yerleşkesinde büyümüş bir kadınla evleneceğini düşünmüştü. Faythe gibi oraya ait bir kadınla. İnsanların doğaüstülere karşı olan bilgisizliği ve ön yargısıyla boğuşmaktan kaçınmanın tek yolu buydu. Eğlenceli oldukları inkâr edilemezdi. Birçok insan sevgilisi olmuştu fakat hiçbirinden kalmasını istememişti. Şimdiye kadar kalmasını istediği tek kadınsa gitmek için zor sabretmişti. Baştan sona yanlış giden kararlar dizisiydi.

Kendini geri bırakıp toprağa uzandı. Yumruk yaptığı ellerini alnına yaslamıştı. Raysız yolda ilerleyen bir trenden farksızdı. Nereye gittiği belli olmayan, her an devrilmeye hazır... Düşüncelerinin ve hissettiklerinin arkasında durup Tess'in karşısına çıkmamıştı bile. Ona şu anda hatırlayamadığı saçma sapan şeyler söylemiş, belki de gitmesi için teşvik etmişti.

"Aptal!" dedi yumruklarından birini alnına indirirken. Gökyüzünü bulutlar çevirip gözüne gölge düştükten sonra yağmurun ilk damlaları yüzünü yıkadı. Elinin tersiyle yanağını silip dirsekleri üzerinde doğruldu. Gölge bulutlar değil, Tess'di.

Yüzünü ıslatan sular onun üzerinden akıyordu. "Sırılsıklamsın," diyebildi Maurice sadece.

"Evet, biliyorum. Sandığımdan daha soğukmuş," derken titreyerek kollarını etrafına sardı.

"Okyanusta tek başına yüzdüğünü söyleme. Üstelik o kadar açılmışken."

"Bağırmayı mı seçiyorsun sahiden? Üzerindeki gömleği çıkarıp bana vermeye ne dersin?"

Maurice aceleyle sıyırdığı gömleği uzattığında Tess ceketini ve tişörtünü çıkartıp memnuniyetle kuru giysiyi üzerine geçirdi. "Pamela kuyruğunda yüzmeme izin verdi. Anladığım kadarıyla bu büyük bir olaymış ama Gregg'e olan borçlarından dolayı beni taşımaya gönüllüydü." Gömleğin kollarını parmaklarına kadar çekip yüzünü sildi. "Bir Deniz Kızı'nın kuyruğuna tutunarak yüzersen suyun içinde nefes alma ihtiyacı duymadığını biliyor muydun?"

"Buradasın."

Tess sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Tess."

"Tamam, bak." Kollarını birbirine bağlarken hâlâ titremesine rağmen sesi net çıkıyordu. "Ne yapmak istediğimi o tekneye binmeden önce biliyordum. Sadece bir bahaneye ihtiyacım vardı, anlıyor musun? Eğer orada, Gregg ve Faythe'in yanında olsaydın muhtemelen asla okyanusa açılmazdım. Gururlu davrandım."

"Kararını değiştiren ne oldu?"

Nefesini bırakarak başını eğdi. Bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu Maurice her bir hareketinde görebiliyordu. Derin ve ıslak bir nefes alıp yeniden gözlerine baktı. "Bir parça gurursuz ve çılgın cesaretine sahip olmam gerektiğinin farkına vardım. Âşıksan böyle oluyordu, değil mi?" dedi

omuzlarını kaldırarak. Soluğunu tutup sessizleşerek Maurice'den herhangi bir şey duymayı bekledi.

"O tekneye binmene hiç izin vermemeliydim." Tess'i tutmak için uzandıktan hemen sonra geri çekildi. "Kalacak mısın?"

"Bir sebebim olursa," dedi Tess dudaklarını ısırarak. Maurice rahat bir nefes alıp vakit kaybetmeden onu kendine çekti. Dişlerinin arasındaki dudaklarını kurtarıp onlara daha nazik davranan dudaklarıyla öptü. Tess'in soğuk bedeni Maurice'in sıcaklığıyla buharlaşmak üzereydi. İlk gördüğü andan beri dokunmak istediği saçlarının arasında parmaklarını dolaştırdı. Elleri omuzlarına kayarken geri çekildi. "Bu sahip olduğum en güzel sebep," dedi neşeyle.

"Yalnız pantolonun beni ıslatıyor. Onu da çıkarmak ister misin?"

"Daha iki saat öncesine kadar bana *Gregg'in kardeşi* diye hitap ediyordun. Sence de biraz hızlı gitmiyor musun?" dedi göğsünü dürterek.

"Yavaş gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Sadece dalga geçiyordum," dedi elini sallarken. "Tanıştığımızdan beri böyle bir anı hayal ediyordum ve aradan neredeyse bir yıl geçti. İnan bana, bu benim en yavaş ilerleyişimdi." Ayak parmaklarını kıpırdatarak topukları üzerinde kalktı. "Ayakkabılarım su içinde. Çok rahatsız edici," dedi burnunu kıvırarak.

Maurice onun kalçalarını kavrayarak havaya kaldırdığında Tess bacaklarını beline doladı. "Daha iyi mi?" dedi Maurice ayakkabılarını çıkarırken.

"Mükemmel." Onun ne kadar güçlü olduğunu fark edip, buna karşın kendini zayıf değil de güvende hissetmesi Tess için bir ilkti. Saçlarını okşayıp parmaklarını yüzünde dolaştırdı. "Bir süreliğine ormanda kalabilir miyiz? Gregg'e her şeyi

anlatmadan önce bunun tadını çıkarmak istiyorum. Çünkü bir süreliğine hayatını çekilmez hale getirecek."

"Sadece benim hayatımı mı?"

"Evet, bana bir şey yapmaz." Omuz silkip artık sıcacık olan dudaklarını Maurice'in dudaklarıyla buluşturdu. Böyle bir duyguyu neredeyse arkasında bırakacak olmasına inanamıyordu. Eğer bu kadar mutlu ve neşe dolu bir halde olmasaydı kendine kızabilirdi. Parmakları Maurice'in ensesinde dolaşıp saçlarını okşarken yanağını yanağına bastırarak gözlerini kapadı. Bir Koper'in eşi olma sorumluluğundan korkmaması sahiden çılgın birine dönüştüğünün işareti olabilir miydi? Yani... her zamankinden daha çılgın.

*

"Görmeyi beklemediğim bir manzara." Gregg taşıdığı odunları neredeyse düşürecekti. Hava sıcak olmasına rağmen gecenin ilerleyen saatlerinde üşümeye başlıyorlardı. Gregg ve Aleka için soğuk o kadar sorun olmamasına rağmen henüz doğalı birkaç gün olmuş bebeklerini üşütmek istemezlerdi.

Gregg'i asıl şaşırtan şeyse koltukta oturan Myrina'ydı. Kucağında Rein'in ördüğü *Şanslı Bebek* yazılı battaniye vardı. "Aleka üzerine ismini işlememi rica etti," dedi Myrina onun yüz ifadesine gülerek. "Lütfen bu görüntüden kimseye bahsetme. Savaşçılarım beni korkutucu bir lider olarak bilmeli. Sadece böyle olunca kurallara uymaya hevesli davranıyorlar."

"Bunu en son ne zaman yapmıştın?" dedi el işini kastederek.

"Sen doğmadan önce." Gregg odunları şöminenin yanına bırakıp birkaç tanesini ateşe attı. Kapısının altından ışık yayılan yatak odasına bakıp Myrina'nın yanına oturdu. Ellerini silkerken Myrina gömleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Aleka bana bu evde bulduğunuz fotoğrafları ve anıları gösterdi. Kendi bebekliğine ait fotoğrafının olmaması dikkatini çekmiş sanırım," derken kâğıdı ona uzattı.

Gregg fotoğraf olduğunu düşündüğü kâğıdı alıp açtı. Siyah beyaz anıda Myrina ve kendisi vardı. Myrina başını eğmiş kucağındaki bebeğin saçlarına dokunuyordu. Fotoğrafın açısına göre makineyi tutan ayakta olmalıydı. Myrina'nın yüzünden çok Gregg'in uykudaki hali görünüyordu.

"Seni insanların arasına götürmesi için vermeden önce Asteria çekmişti. O gün buradan tek bir fotoğraf haricinde her şeyi arkada bırakarak çıktım." Uzanıp avucunu yanağına yasladığında Gregg başını kaldırdı. Myrina başparmağıyla yüzünü sevdi. "İstersen sende kalabilir."

Gregg bir kez daha fotoğrafa baktı. Oradaki kadın bir gün bile yaşlanmamış olmasına rağmen, sanki daha genç, aynı zamanda daha üzgündü. Yanaklarındaki parıltının gözyaşı olabileceğini düşündü. "Yerinde durmasını tercih ederim," dedi Gregg onun eline bırakarak. "Evlatlık verildiğimi öğrendiğimden bu yana öz ailem tarafından sevilmediğimi düşünmüştüm. Sebep ne olursa olsun, gerçek bir ailenin parçalanmayacağını savunuyordum. Ama sorun beni sevmemen değil, aslında mutsuz olmayı göze alacak kadar çok sevmenmiş."

Myrina gülümseyip battaniyeyi ve iğneyi yeniden eline aldı. "Blaec öldüğü için senden vazgeçmek daha da zorlaştı. Kendimde o gücü nasıl bulduğumu hiç bilemeyeceğim." Bir hipnoza tutulmuş gibi o günün anısı daha da güçlendi.

Asteria küçük fotoğrafı ve makineyi masanın üzerine bırakarak Myrina'nın yanına oturdu. "Deniz kızlarıyla ne kadar zor anlaşma yaptığımı biliyorsun. Onu hemen şimdi götürmezsem başka bir şans yakalayana kadar haftalar geçebilir."

"Bunun neresi kötü?" Myrina elinin tersiyle yanaklarını silerken gözlerini oğlundan ayırmıyordu. Asteria görevini bahane ederek ve bunu deniz kızlarının da yararına olacağına inandırarak bir geçiş ayarlamıştı. Böylece yolculukları okyanustan ilerleyecek, hiçbir Amazon'la karşılaşma riski taşımayacaktı.

"Myrina, lütfen!"

"Ya kötü birine denk gelirsen? Benim yanımda daha güvende olmaz mı?"

"Bunu daha önce de konuştuk. Hatırlıyorsun, değil mi?" Asteria yavaşça uzanarak bebeği annesinin kollarından aldı. "İyi birilerine rastlamadığım sürece Aiken'a ben bakacağım. Günler ya da aylar sürmesi umurumda değil. Onu koruyabilecek en iyi aileye teslim edeceğim."

Myrina eğilip bebeğin başına dokundu ve uykusunu bölmemek için yumuşak bir öpücük bıraktı. "Kimsenin seni takip etmediğine emin ol. Deniz kızlarına hiçbir bilgi verme. Aiken'ı kesinlikle görmeyecekler."

"Biliyorum. Bana güven."

Titreyen dudaklarını ısırarak geri çekilen Myrina gitmesini işaret etti. Asteria başka bir şey söylemeden evden ayrıldı. Myrina gözyaşları dinene kadar dışarı çıkmadı. En sonunda Amazon topraklarına döndüğünde ise her şeyi arkasında bırakmış gibi davranmayı denedi. Günden güne bunu o kadar sık tekrarladı ki zamanla kendini bile kandırmayı başarmıştı.

"Blaec'i hâlâ seviyor musun?"

Gregg'in sesiyle gözlerini kırpıştıran Myrina nefesini bırakarak gülümsedi. "O kahrolası adamı sevmediğim ve özlemediğim tek bir gün yok. Öylesine onurlu ve halkına düşkündü ki, bu ölümünü hazırladı. Aynı şeyin senin de başına gelmesini istemiyorum."

"Tsunamide öldüğünü sanıyordum."

"Sence kaçamayacak kadar kötü bir durumda mıydı? Hayır, kaçabilirdi ama o burada olması gerekirken halkının yanındaydı. Baskın yaşandığında, ulaşabildiği kadar Koper'i kurtardı fakat unuttuğu bir şey vardı. Herkesi kurtaramazsın. Blaec daha fazla kişiyi sulardan çıkarmak için uğraşırken öldü. En kötüsü bunun için ona rahatça kızamıyorum bile. Herhangi birine şerefli bir adam olduğu için kızabilir ya da nefret edebilir misin?"

"Ben bunu yapıyorum aslında," dedi Aleka yanlarına gelip tekli koltuğa otururken. Hâlâ yavaş hareket ediyordu fakat yüzünün rengi yerindeydi.

Myrina, Aiken'ın ismini işlemeyi bitirdiğinde düğüm atıp fazla ipi kopardı. Battaniyeyi Aleka'ya uzattı. "Bunu yapabilmenin sebebi Gregg'i seviyor olman ve bunun hiçbir yanı yanlış değil." Görevini bitirmiş olduğunu düşünerek ayağa kalktı. "İzin verirseniz Aiken'a veda ettikten sonra gideceğim," dedi gömleğini düzeltirken.

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi Gregg.

Myrina yatak odasına girerken Gregg mutfağa yönelmiş olan Aleka'ya baktı. "Artık iki kişilik yemiyorsun. Hâlâ mı açsın?" dedi.

"Dışarıda büyüyor olabilir ama hâlâ iki kişiyi besliyorum. Son yarım saattir doymasını bekliyordum." Aldıklarını masaya bırakmak için döndüğünde ayağını uzatarak dolabın kapağını itti. "İş bölümüne ne dersin? Karnını doyurmam karşılığında Aiken'ı uyutma ve altını temizlemekten sen sorumlu olacaksın."

"Hiç sanmıyorum." Gregg bunları nasıl yapabileceğini düşünürken gözlerini kıstı. Çocuğunun sağlığı için altını değiştirme olayından uzak durması iyi bir çözümdü. "Ama bunun yerine onunla oynayabilirim ve söz veriyorum üzerime kusarsa asla şikâyet etmeyeceğim."

"Yapamayacağını mı sanıyorsun? Tecrübesiz olduğun için reddediyorsun ama farkındaysan benim için de her şey yeni."

"Sen kadınsın. Anne olmak sizin genlerinize falan kodlanıyor."

"Tartışmayı kazanamayacağın bir tarafa çekiyorsun. Genler demek? Tüm bahanen bu mu?"

Gregg koltuğun üzerinden atlayarak Aleka'nın yanına gitti. Sandalyeyi ona yaklaştırarak oturdu. "Önümüzdeki birkaç yılı nasıl geçireceğimizi düşünemediğini biliyorum. Ben de o

durumdayım ama bebeklerle olan bilgisizliğimin aksine senden şüphe duymuyorum. Harika bir anne olacaksın. Farkına varmadan ağlama tonundan bile ne istediğini bileceksin. Ben bunu deneyemem bile. Yapacağım şey her adımda yanınızda durmak ve ikinizi korumak."

"Ben kendimi koruyabilirim."

"Hayır, unuttun mu? Sen o sırada bebekle ilgileneceksin."

Aleka gülerek başını salladı. Ağzına attığı ekmek parçasını yutup arkasına yaslandı. "Peki, kardeşleriyle kim ilgilenecek?"

Gregg ciddi bir ifadeyle sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. Kolunu masaya bırakıp ona bakarken sessizce konuştu. "Daha doğum yapalı bir hafta bile olmadı ve sen ikinci çocuktan mı bahsediyorsun? O kadar acıdan sonra mı?"

Aleka omuz silkip yemeğine geri dönmüştü bile. "Doğum sırasında sana kötü şeyler söyledim," dedi kendi kendine gülümserken. Ciddileşmeye çalışıp boğazını temizledi. "Özür dilerim. Hiçbiri isteyerek değildi, biliyorsun."

"Evlenmemizin kötü bir karar olduğundan bahsetmiştin. Normal zamanda aklındaki şeyin bu olduğunu düşünmem pek sağlıklı değil."

"Aldığım kararlardan pişmanlık duymuyorum." Zorlansa da öne eğilip Gregg'in çenesini öptü. Yüzünü aşağıya çekip dudaklarını buluştururken Gregg, Aleka'nın sandalyesini kendine çevirmişti. "En büyük kâbusum bir erkeğe bağlanmakken, sen bunu en güzel gerçeğe çevirdin. Tahmin edemediğim şekilde bir değil iki erkeğe bağlanmış durumdayım fakat itirazım yok," deyip yeniden kısaca dudaklarını öptü.

"Aleka, sana kötü haberi veren olmak istemezdim ama bana kalırsa bir romantiğe dönüşüyorsun."

"Kapa çeneni!"

"Tanıdığım Aleka buralarda bir yerde," derken ona sarılıp boynunu öptü. Myrina yatak odasından çıkarken Aleka, Gregg'i

itip sandalyesini uzaklaştırdı. Tarihte muhtemelen ilk Koper ve Amazon evliliğini gerçekleştiren kadına karşı Aleka'nın çekince duyması Gregg'i eğlendirmişti. Ayağa kalkıp Myrina'yla birlikte kapıya yürüdü.

"Çok güzel bir oğlun var," dedi Myrina dışarı çıktığında ona dönerek. "Büyürken anlatacağın hikâyelerde umarım ben iyi tarafta olurum."

"O zaman neredeyse beni ve annesini panterlere yemek yapacağın kısmı atlasam iyi olacak."

"Evet, sen o kısımdan hiç bahsetme," dedi Myrina gülümseyerek elini sallarken. "Ormanın iç tarafında Asteria beni bekliyor. Benimle gelip onu görmek ister misin?" Gregg bunu neden sorduğunu anlayamasa da peşinden gitti. Ağaçların sıklaştığı alanda ağaca bağlanmış at Myrina'nın olmalıydı. Deri kayışa atılan düğümü çözerken, "Asteria burada değil, sadece seni evden uzaklaştırmam gerekiyordu. Aleka'nın duyup duymamasına senin karar vereceğin bir şey söyleyeceğim."

"Bu sefer sorun ne? Amazonlar buraya doğru saldırıya mı geçti?"

"Böyle bir basitlik hepimizin işine yarardı ama hayır." Eyere tutunup kendini atın üstüne attıktan sonra pelerinini düzeltti. At koşmak isteyerek başını ormana çevirirken Myrina onu sabit tutmak için topuklarını bastırmıştı. "Zindan ve çukurlar kısmında bir sorun yaşadık. Kasıtlı olarak birinin yangın çıkardığını düşünüyoruz. Henüz sayısını belirleyemediğimiz kadar Amazon kayıp."

"Bir zindan dolusu suçlu Amazon'un ormana dağıldığını mı söylüyorsun? Üstelik ölüm cezası alabilecek kadar tehlikeli ve kötü Amazonların."

"Durumu kontrol altına almaya çalışıp birçok kişiyi yakaladık ama ulaşamadıklarımız var. Bu yüzden bilmeni istedim."

"Bu yangın ne zaman çıktı?"

"Aylar oluyor. Dorya baskınından hemen sonraydı."

"Aleka'nın saldırıya uğradığı sırada mı?"

Myrina bir an düşündü, sonra onaylayarak başını salladı "Glauce'dan şüphelenebilirsin ama onu hiç kaybetmedik. Diğer mahkûmların aksine Glauce'un çukuru başında her daim nöbetçi bulunduruyoruz." Gregg gözlerini kısarak ormanı izlerken ihtimaller arasında kaybolmuştu. Zindan ya da çukurda tutulup da Aleka'nın düşmanı olabilecek Amazon yok diyemezdi. Ortalıkta koşturabildiğinden beri kendine rakip edinmeye başlayan Aleka'nın da bir liste tuttuğunu sanmıyordu. "Bu şekilde haber vermek benim de hoşuma gitmedi Gregg ama dikkatli davranmalısınız. Sakin birkaç ay geçirmeniz tehlikeyi unutmanıza zemin hazırlayabilir. Her zaman her an için belaya açık olun."

Gregg, Myrina'nın atıyla dörtnala uzaklaşmasını seyredip dakikalar boyunca orada kaldı. Böyle bir haberi Aleka'ya söyleyip söylememenin etkilerini tartıyordu. Belki de şimdiye kadar başka bir saldırıya uğramamış olmalarının sebebi şanstan ibaretti. Evlerinin yeri fazlasıyla korunaklıydı fakat intikam arayan birileri için görünmez de sayılmazdı. Panterler, sırtlanlar, bir puma ve Rune tarafından gözleniyorlarsa da açığa çıkmaları an meselesiydi.

"Ağaçlara neden kızdın?"

Dalgınlığından sıyrılan Gregg arkasını döndü. "Ne?"

"Katil bakışlarını ağaçlara odaklamışsın. Ormanla ilgili bir sorunun mu var?"

Gregg, Aleka'ya kolunu dolayıp elini sırtında dolaştırdı. "Arazide gezinip nöbetçileri ve Rune'u kontrol edeceğim. Sen de bu sırada yeni doğum yapan her kadın gibi dinleneceksin."

"Benim nöbetçilerim kusursuz bir şekilde uyanıklar. İçinin rahat etmesi adına senin tembel leş yiyicileri kontrol etmeyi isteyebilirsin tabii."

"Sırtlanlarıma böyle söyleme."

"Yalan değil."

"Lewa'yı kapının önüne bırakacağım. Bir şey olursa bana onunla haber yollarsın," derken Aleka'yı eve götürüyordu. Girişin hemen iç tarafında duran kılıcı kemeriyle birlikte aldı. Uzanıp Aleka'yı öptükten sonra kapı kolunu tuttu. "Birkaç saat içinde döneceğim."

"Acele etme, dikkatli ol ve bir sorun çıkarsa kahramancılık oynama."

"Her zamanki gibi."

"Geri döndüğünde Myrina'yla konuştuklarını bana anlatacaksın."

Gregg duraksayarak başını salladı. Ondan herhangi bir şey saklayabileceğini düşünmek aptallıktı. Önce evin etrafında dolaşıp ardından da ormana açılan Gregg tüm panterleri tek tek kontrol etti. Belli uzaklıkta evi çevrelemişlerdi. Sahip olabilecekleri en iyi ve kusursuz nöbetçilerdi. Sırtlanlarından birini yanına alarak dolaştığı alanı genişletti. Karanlık orman gün ışığıyla yıkanmak üzereydi. Bu evde yaşamaya başladıklarından beri Gregg kontrollerini günün erken saatlerinde yapmaya alışmıştı. Şimdiyse yeni güne başlamak yerine karanlık bir olayın tetiğini çekecekmiş gibi hissediyordu.

Rune'un evine yaklaşırken sırtlan geri çekildi. Her ne kadar karşısındakinin dost Amazon olduğunu bilse de, kurabildiği tek yakınlık saldırmamakla sınırlıydı. Amazon ve sırtlanlar arasındaki geçmiş göz önüne alındığında bu hayli büyük bir adımdı.

"Hey!" dedi Rune onu gördüğüne şaşırarak. Evinin yan tarafında büyükçe bir tahta kulübenin üzerinden atladı. "Nasıl gidiyor?"

"Biraz konuşalım." Gregg, buraya son gelişinde taşımasına yardımcı olduğu taşlardan birinin üstüne oturdu. Rune her şeyi kendi halletmek konusunda kararlıydı fakat ufak tefek yardımları geri çevirmeyecek kadar da akıllıydı. Merakla yanına

otururken Gregg kılıcını düzeltip ona döndü. "Birkaç ay önce Amazon topraklarında yangın çıktığını öğrendim. Myrina kasıtlı olarak başlatıldığını düşünüyor ve zindanları hedef aldığına göre bu konuda haklı da."

"Bana ne soruyorsun?"

"Buna herhangi bir şekilde dâhil olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Hayır. Hayır, yemin ederim. Yangın çıktığından bile habersizdim."

"O yangından hemen sonra Aleka saldırıya uğradı. Sahipsiz bir panterdi fakat bunun basit bir hayvan tepkisi olmadığına eminim. Nasıl olduğunu henüz çözemiyorum. Yine de öğreneceğim. O sıralarda seninle bu kadar yakın değildik. Bir şey yaptıysan bunu anlayışla karşılayabiliriz."

"Zindandan kaçan Amazonlar kişisel veya değil, Aleka'ya kin beslemiş olabilir. Onun varlığı Thalestris'i duygusal kararlar almaya itiyor. Ayrıca evlendiğinizi duymuşlardır. Amazonların arasında Aleka'dan nefret eden birini arıyorsan sana bol şans, çünkü aksini düşünen çok fazla kişi yok."

"Ona değer veren kişileri listeleyip, geriye kalan tüm Amazonları şüpheliler arasına almam gerekiyor."

Rune bir an kendini tutamayıp gülse de sonra utanıp ciddileşti. "Evet. Şey... Bol şans."

"İhtiyacım olacak," dedi Gregg iç geçirerek.

Aleka ilişkilerinde yumuşak başlı biri sayılmazdı. Kalp kazanmak için kimseye gülümsememiş, kabul görmek adına farklılıklarını törpülememişti. Bunun yerine kelimeleriyle etrafındakilerin sinirlerini ve sabrını kazımıştı. İyi bir izlenim bırakmadığını söylemek biraz küçümsemek olurdu.

Gregg yanağını kaşıyıp konuyu şimdilik kapatmaya karar verdi. "Yardım edebileceğim bir işin var mı?"

"Evin etrafını düzenliyorum. Önemli bir şey sayılmaz."

"Yarın geleceksin, değil mi?" Rune gülümseyerek başını salladı. Gregg yola çıkmadan önce ona sarılıp başına bir öpücük bıraktı. Rune'la zor ama uzun bir yol kat etmişlerdi. Geri dönmeyeceklerini bilmek Gregg'i rahatlatıyordu. "Coleta buralara yakın dolaşıyor. Haber göndermek istersen ufaklığa seslen."

"Benim için endişelenme." Gregg gitmek üzereyken onu durdurdu. "Gregg! Yangınla hiçbir alakam olmadığına inanıyorsun, değil mi?" Bir süredir sahip olduğu aileyi korumak istediği gözlerinden anlaşılıyordu. Hiçbir zaman karşılıksız sevilmemiş, çıkarlar uğruna bir oyuna sürüklenmeden zaman geçirmemişti. Normal sandığı bu hayatın dışına çıkmak onun için ne kadar zahmetli olsa da, aynı zamanda gerekli ve rahatlatıcıydı.

"İnanıyorum," dedi ve bu konuda ciddiydi.

29. BÖLÜM
'BİR SORUN VAR'

Gregg eve döndüğünde Myrina'yla aralarında geçen konuşmayı Aleka'ya anlatmıştı. Rune'u görmeye gittiğinde sorduğu sorulardan bahsetti ve ne kadar denese de Aleka uygun bir şüpheli bulamamıştı. Aklına sayısız kişi geliyor fakat hangilerinin zindanda olduğunu hatırlayamıyor ya da o gün Koper topraklarına yaklaşabilecek kadar nefret dolu olduğunu söyleyemiyordu.

"Bu durumda hamile olduğumu bilmemeleri daha mantıklı," dedi Aleka. Elini alnına yaslayıp başının üstüne kaydırdı. "Daha biz bile yeni öğrenmiştik. Haberin Amazonlar arasına yayılması, yangın çıkarılması ve Koper yerleşkesine gelinmesi bu kadar kısa süremez."

"Hedef sendin ama sonradan hamile olduğunu öğrendi ya da öğrendiler. Yine de bunun seni öldürmeyeceğini biliyordu, hareketinin sonuçlarını görmek istedi. Bu şimdiye kadar sessizlik olmasını açıklar. Bence saldırıyı her kim gerçekleştirdiyse, tek başına ve kaçak olduğu için yavaş ilerlemek zorunda."

"Ne kadar yavaş?"

"Buraya yaklaşmaya cesaret edemez, Aleka."

"Sonsuza kadar korunaklı bölgede olmayacağız. Dışarıda bizi bekleyen bir hayat var." Ayaklarını uzattığı masadan çekip doğruldu. "Birileri geliyor," dedi kapıya yürürken. "Yerimizin açığa çıkmayacağı konusunda emin misin? Çünkü hemen bahçemizde bir evlilik gerçekleşti ve yalnız kalmamıza karşı çıkan bir grup arkadaşımız var."

"Sadece ziyaret ediyorlar ve evliliğin burada gerçekleşmesine memnun kaldığını biliyorum." Aleka kapıyı açtığında oturmak üzere olan Gregg dengesini kaybederek tutunmak zorunda kaldı. "Tess! Burada ne arıyorsun?"

"Lütfen sinirlenme," dedi Tess içeri geçerken.

Gregg'in kafa karışıklığı arkasından gelen Maurice'i gördüğünde daha da arttı. Başka bir soru sormasına gerek kalmadan ne olduğunu anladığında bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştı. "Hayır!" dedi parmağını uzatarak. "Hayır hayır hayır! Burada kalmayacaksın!"

"İkiyüzlü davranma." Aleka kapıyı kapatıp salona geçmelerini işaret etti. "Sen de burada kaldın ve bununla ilgili şikâyet ettiğini duymadım."

"Bu benim olduğum şeyle alakalı. Tess bir insan ve öyle devam etmesini istiyorum."

"Benim de isteğim bu," dedi Tess ve Maurice'in bakışına aldırmadan Gregg'in yanına gitti. "En azından bir süre daha. Bak, hemen yarın evlenip ertesi gün anne olacak değilim. Dönüşümün sadece böyle sağlandığını biliyorum ve bunu yapıp yapamayacağıma karar vermem gerek."

"Neden? Sen şehri seviyorsun. Telefonu, interneti, hoşuma gitmeyen kıyafetleri... İnsanların dünyasına ait her şeye bayılıyorsun."

"Maurice'e daha çok bayılıyorum."

"Tess." Derin bir nefes alıp Maurice'e baktı ama bir şey söyleyemeden yeniden kardeşine döndü. "Bunun motorcu çete

lideriyle ya da basketbol takım kaptanıyla çıkmak gibi olmadığını görebiliyorsun, değil mi? Sırf heyecan duyuyorsun diye böyle bir şeye atılamazsın."

"Evet, atılabilirim. Buraya içgüdülerini takip ederek gelirken aklında âşık olmak ya da bir aile kurmak var mıydı? Hayatın ne getireceğini bilmiyorum, sadece bana verdiklerini yaşamak istiyorum. Onay vermezsen bildiğim dünyaya geri döneceğim ama gerçekten onay vermeni umuyorum. Tehlikenin farkındayım Gregg ve kaçmayacağım. Dena'ya eskisini arkada bırakarak yeni bir yaşamda devam etmekten korktuğu için kızıyordun. Aynısını benim de yapmamı bekleme. Çünkü ben korkmuyorum." Gregg buna inanmadan kaşlarını kaldırdığında Tess kekeledi. "Tamam, belki biraz korkuyorum ama onu gördün mü?" derken başparmağıyla omzu üzerinden Maurice'i işaret etti. "Korkularımı küçük ve anlamsız kılıyor. Bunu keşfetmek istiyorum."

"Tüm konuşmayı onun yapmasına izin mi vereceksin?" dedi Gregg, Maurice'e.

"Bence gayet iyi gidiyor."

Gregg, Tess'e bakıp omuz silkti. "Senin için pek uğraşmıyor gibi."

"Tamam, pekâlâ," dedi Maurice yanlarına giderek. "Tess'i asla üzmeyeceğimi ya da her şeyin mükemmel olacağını garanti edemem. Ama söz veriyorum, benimle birlikte veya değil, bu topraklarda olduğu sürece kimse ona zarar veremeyecek."

"Bu..." Gregg'in cümlesi Aleka'nın ayağına vurmasıyla kesildi. Boğazını temizleyen Gregg başını salladı. "Peki," dedi. "Memnun değilim ve her fırsatta bunu dile getireceğim." Tess gülerek boynuna sarıldığında, Gregg kardeşine kollarını dolayıp Maurice'e baktı. Duyulmasına gerek olmayan tehditler iletilmişti. Maurice anladığını belirterek başını salladı. "Annem bunu öğrendiğinde hiç sevinmeyecek," dedi Gregg geri çekilirken.

Tess halledebileceğini düşünerek elini salladı ve bir kez daha Gregg'e sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce.

*

Gregg evin ışıklarını kapatarak sonunda yatak odasına ulaştı. Gömleğini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. Yatağa uzanırken gözleri Aiken'ı izliyordu. Annesinin göğsüne yüzüstü yatmış olan oğlunun keyfi yerindeydi. Bacaklarını yukarı çekmiş, bir elini ağzının üstüne kapamıştı. "Aleka," dedi Gregg sessizce. Aleka'nın gözleri kapalı olmasına rağmen uyumadığı Aiken'ın sırtında aşağı yukarı dolaşan parmaklarından anlaşılıyordu. "Önemli bir durum var," dediğinde Aleka başını yana yatırarak ona baktı. Bir elini başının altına koyup söyleyeceklerini bekledi. Gregg dirseğinden güç alarak doğruldu. "Hâlâ favori erkeğin benim, değil mi?"

Aleka kaşlarını çatıp iç geçirdi. "Sana hiçbir zaman favori erkeğim olduğunu söylemedim ki."

"Bazen her şeyi söylemek zorunda değilsindir."

"Evet. Sen yine de emin olmaya çalış." Konuşmaları duyup hareketlenen Aiken gözlerini açarken bir ayağı Aleka'nın karnından kayıp yatağa düştü. "Yaptığından memnun musun? Onu uyutmak için ne kadar çabaladığımı biliyorsun."

Gregg huysuzlanmaya başlayan bebeği alarak sırtını yatak başlığına verdi. Aiken uykunun verdiği şaşkınlıkla sadece tek gözünü açık tutabiliyordu. Kendine gelmeye çalışırken küçük ağzını açarak esnedi. Yüzüne kapadığı ellerini yumruk yapmıştı. Gregg, Aiken'ın nefes almaya devam ettiği her saniye Amazonların onu *Ölü Doğan* olarak adlandırmasını daha fazla düşünüyordu. Nasıl olur da dünya üzerindeki her şeyden daha masum olan çocuğu avlamaya karar verebilirlerdi. Sadece düşüncesi bile Gregg'i yıkabilirdi. Bir zamanlar burada Myrina'yla birlikte yaşayan Blaec'i hatırladı. Eğer Koperlerin

arasına dönmeden önce bir oğlu olacağını öğrenseydi yine de evliliğini ikinci plana atabilir miydi?

Aiken başını dik tutmaya çalışarak ellerini indirirken Gregg'e gülümsedi. Dişsiz bir ağzın bu kadar sevimli olabileceği Gregg'in aklının ucundan geçmezdi. "Ben kazandım," dedi Gregg. "İlk bana gülümsedi."

"Onu doyuran, altını değiştiren ve uyutan benim ama sana gülümsüyor," dedi Aleka yataktan kalkarken.

"Hayat adil değil ve görünen o ki Aiken babasına bayılıyor." Minik ayaklarını dizlerinin üstüne getirirken gövdesinden nazikçe tutuyordu. "Sağlam bir takım olacağız, öyle değil mi küçük adam?" Ağzını kulağına yaklaştırıp fısıldadı. "İlk önce kılıç kullanmayı öğreneceğine söz ver," dedi.

"Bak bu biraz komikti işte," dedi Aleka. Camdan dışarıya göz atıp perdeleri çekti. "Kılıcı sadece gösteriş meraklıları seçer. Hantal ve menzili kısa. Ayrıca kontrolü zordur."

"Kıskanıyorsun. Kıskandığını itiraf et."

"Ağaçların arasına saklanarak yüz metre ötedeki bir düşmanı kılıcınla etkisiz hale getirebilir misin? Ok ve yayın sinsi bir zarafeti, saklı gücü vardır. Tam olarak bu yüzden Aiken kılıç kullanmayacak." Kıyafetlerini değiştirip yeniden yatağa döndü. "Aiken erkek doğmasaydı, favori kızın ben olur muydum?"

Gregg *evet* demek için dudaklarını araladı fakat bu tamamen doğru sayılmazdı. Aleka'yı ne kadar sevdiğini tartışamazdı ancak yine de ellerinin arasındaki bebek her şeyi değiştiriyordu. "Haklısın," dedi en sonunda.

"Ayrıca yeryüzünde âşık olabileceğim tek adamsın ve bunu hiçbir şey değiştiremez." Aleka ona olan duygularını ne yeterince ne de tam anlamıyla ifade edebiliyordu. Yeni yeni yaşamaya başladığı bu hisleri tanımıyordu. Duyguları, bildiği kelimelerle ifade edebileceğinin çok ötesindeydi. "Konuşmayı bildiğim dört farklı dilde de seni ne kadar sevdiğimi açıklayamıyorum,"

dedi Aleka gülümseyerek. "Ne kadar anlatmayı denersem deneyeyim kelimelerin hepsi basit geliyor."

"Bu söylediklerin harika."

"Öyle mi?"

"Öyle." Gregg, Aleka'nın kıvrılan dudaklarında parmaklarını dolaştırdı. Ona yine evlendikleri akşam gülümsediği gibi bakıyordu. Her şeyi ortaya koyarak, hiçbir şeyi sakınmadan. "Farkıma vardığın için teşekkür ederim," dedi Gregg. Aleka kaşlarını kaldırarak başını eğdi. Gözlerindeki eğlenceyi Gregg'den kaçıramamıştı. "Ne var?"

"Yok bir şey," dedi Aleka yüzünde dolaşan eli tutarken. "Her zaman farkına varacağım. Bu konuda bana güvenebilirsin." Gregg'in sadece narkoz altındayken dışarı vurabildiği düşüncelerini dillendirmek istemişti. Sağlık biriminde yatarken Aleka'ya bahsettiği şeyler, muhtemelen günlük hayatında aklına gelmeyen ama içten içe onu kemiren duygularıydı. Aleka bir daha böyle hissetmemesi için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Gregg yatağın ucundaki komodine uzanıp tahtadan oyulmuş atı eline aldı. "Bunu Rald getirdi. Aiken için yapmış," dedi. Ön ayaklarından biri yukarı kalkmış olan at doğrudan ileri bakıyordu. İnce detayların olduğu kuyruğu havadaydı. İki eliyle yeni oyuncağını yakalayan Aiken heyecanla bağırdı. "Kılıç mı yoksa yay mı kullanacağını bilmiyorum fakat kesinlikle gürültülü bir çocuk olacak," dedi Gregg.

*

Uykuya daldıktan saatler sonra uyanan Aleka birden yataktan kalktı. Herhangi bir ses duymuyor fakat panik kalbinin hızla çarpmasına sebep oluyordu. Yatağın altına uzanıp yay ve sadağını alırken Gregg de uyanmıştı. Aleka aceleyle çıkıp Aiken için hazırladıkları odaya girdi. Hâlâ birçok eksiği vardı fakat

şimdiden sevimli bir yere dönüşmüştü. Beşiğinde sessizce uyuyan oğluna bakarken yayı sırtına astı.

"Ne oluyor?" dedi Gregg elini duvarda kaydırarak ışığı ararken. "Aleka?"

"Kızlardan birinin başı dertte. Gidip..."

"Gideceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu anın her bir yerinde kırmızı ışıklarla *tuzak* yazıyor. Bir tuzağa çekilmek üzeresin ve hiçbir şey fark etmedin mi?" Aleka ona aldırmadan başını sallayıp yoluna devam etti. Gürültüden korkmaması için Aiken'ın oda kapısını kapatan Gregg hızlı davranıp Aleka'ya yetişti. "Panterler için korktuğunu biliyorum ama bu şekilde gidemezsin."

"Sen burada kalıp Aiken'ı koruyacaksın."

"Aleka, bir saniyeliğine düşün."

"Düşünemem!" diye bağırdı Aleka kapıyı açarken. Bahçeye çıktığında ayakkabılarını bile giymediğinin farkında değildi. "Düşünemem. İki tanesi öldü bile. Bizi korumak için ormana dağılmış durumdalar ve tek tek öldürülürken burada kalıp beklemeyeceğim. Bunu benden isteyemezsin!"

"Yardım çağıracağım ama tedbirli olmak zorundasın. Sonuçlarını görmediğin hiçbir adım atma."

Aleka ellerini yumruk yaparken bir an yerinde durmuştu. Belki de ilk defa geri dönememekten korkuyordu. Gregg'e bir kez daha baktı, ardından yola çıktı. Gregg içeri girip uydu telefonunu aldı. Vakit kaybetmeden yerleşkeyi aradı. Rald'la konuşup durumu açıklamıştı. Geçen yirmi dakika boyunca Gregg defalarca Aiken'ın yanına gitmiş, penceresini ve dışarıyı kontrol etmişti. Huzurlu uykusunu bozmayan bebeğin tehlikeden habersizliği Gregg'i hem korkutuyor hem de rahatlatıyordu. Oğlunun şiddetle karşılaşmasını asla engelleyemeyecekti fakat bunu geciktirmek için her şeyi yapacaktı.

Kapı çaldığında Gregg son silahlarını üzerine yerleştiriyordu. Kimin geldiğini gördüğünde gerginliği biraz olsun kayboldu. "Bu şekilde çağırdığım için üzgünüm."

"Her şey yolunda mı?" dedi Niobe.

"Değil ama olmasını sağlayacağım. Biz dönene kadar Aiken'ın yanında kalır mısın?"

"Elbette. Faythe de benimle geldi. Panterlerle ilgili olduğunu söyleyince onu getirmenin uygun olduğunu düşündüm. Ormanın girişinde seni bekliyor." Gregg gitmekte tereddüt ederek beşiğe baktığında Niobe koluna dokundu. "Aynı anda dört çocuğu koruyabiliyorsam, bir tanesiyle de ilgilenebilirim. Aiken'a hiçbir zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

Faythe'le birlikte ormana girdiklerinde iki sırtlanı da Gregg'i takip ediyordu. Lewa sonradan onlara katıldığında Faythe belindeki bıçağına uzandı. Gregg açıklama yapabileceği en kötü zamandaydı. Panterlerin nöbet yerlerine doğru ilerlemeyi sürdürürken, "O benim," dedi.

Şimdiye kadar bir puma edindiğini kimseye söylememişti. Birkaç kişi haricinde babasının Koper olduğunu da bilen yoktu fakat herkes Gregg'deki farklılığı görmeye başlamıştı. Pek de iyi sonuçlanmayacak ipuçlarını üst üste koyuyorlardı. Myrina artık annesi olduğunu saklama gereği duymadığı için, Koperler Gregg'e korkuyla karışık bir saygı duymaya başlamıştı. Koperlerin bir topluluk kuracak kadar yaşamasını sağlayan asıl kişinin Slyvia değil Myrina olduğu sanılıyordu. Annesinin ardından Myrina'nın da bunun için ne kadar çabaladığına şahit olan Rald, yanlışı düzeltmekten kaçınmıştı. Böylelikle Koper ve Amazon ittifakının daha sağlam süreceğine inanıyorlardı.

Ne var ki, Myrina Amazonlar tarafında da saygı gören bir savaşçı olsa da, ihaneti hâlâ unutulmamıştı. İki tarafın birbirini öldürmesi açıkça yasaklanmasına rağmen fikirlerin kanunu olmazdı. Düşünceler kuyuya atılmaz, zindanlara kapatılmazdı.

Bu yüzden Amazonlar tarafından zaten sevilmeyen Gregg, Myrina'nın oğlu olduğu duyulmaya başlandıkça bazılarının saygısını bazılarının da daha çok nefretini kazanmıştı.

"Gregg, sahiplendiğin hayvan bir kedi," dedi Faythe koşturarak adımlarına yetişirken.

"Evet, aynı zamanda Amazonlar tarafından bile evcilleştirilemeyen puma soyundan. Hepsinin farkındayım ama olanı değiştiremiyorum." Panterin durması gereken ilk yere ulaştıklarında Gregg eğilerek kırık dallara ve topraktaki kan izlerine baktı. "Bir süredir bizi gözetliyor olmalı. Dikkat çekmeden bu kadar yaklaşması şans olamaz."

"İzler bu yöne gidiyor," dedi Faythe başka bir ağacın yanından geçerek. "Bu kadar kan varsa panter hayatta değildir."

"Aleka evden çıkmadan önce ikisinin öldüğünü söylemişti."

"Kötü olmalı."

Kırılan dalların, ezilmiş yaprakların, havaya kalkmış toprakların izinden giderken her adımda evden daha da uzaklaşıyorlardı. "Sahiplenme istemsiz olduğu halde senin neden hiç panterin yok?"

"İstemsiz ama bunu engelleyebiliyorum. Diğer Amazonlar kadar dramatik değilim. Duygularımı kontrol altında tutup, bana karşı çıkanları önce dinleyip sonra gerekirse tehdit ediyorum."

"Neden engelliyorsun?"

"Koper yerleşkesinde yaşadığımı unuttun sanırım. Orada kalıp aynı zamanda bir panter edinemem. İkisinden birini tercih etmem gerekti. Ben de panterlerden vazgeçtim."

Gregg ay ışığında gözüne çarpan yansımayı takip ettiğinde yere dağılmış okları gördü. Birkaç metre ötede boş sadak ve yay duruyordu. "Bunlar Aleka'nın," dedi. Kullanabileceği fazladan silahı görmezden gelemeyeceği için yayı omzuna astı. Okları sadağa yerleştirirken bulunduğu yerde döndü. "Kahretsin!" dedi.

"Ne oldu?"

"Burada hiç çatışma izi yok. Aleka kavga etmeden teslim olmuş gibi."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

Gregg'in aklında da aynı soru vardı ve cevapların hiçbirinden memnun kalmıyordu.

*

Öksürerek kendine gelen Aleka gözlerini kırpıştırıp başını omzuna eğdi. Uyanmasına sebep olan suyun ağzında kalan damlalarını yutarken bulanık görünüşünü netleştirmeye çalışıyordu. Sersemliği yüzünden karşısındaki kadını tanıyamıyordu ama bu, saldırma isteğini bastırmıyordu. Kollarını yakan kalın iplerle bir ağaca bağlanmıştı. Tıpkı ifşa edilen bir suçlu gibi. Bunu yapanın kaçak olduğu düşünülecek olursa, bir bakımdan komik sayılırdı.

"Uyanmayacaksın sanmıştım," dedi kadın. Aleka'nın yüzüne yaklaşıp çenesini tuttu. Nazik elleriyle yanaklarından suları silip kirpiklerindeki damlaları başparmağıyla itti. "Anladığım kadarıyla uyuşturulmaktan pek hoşlanmıyorsun. Sorun değil. Bir dahakine direkt boynuna hedef alırım," derken parmaklarını dövmesinden aşağıya kaydırdı.

Aleka başını ağaca bastırana kadar geri çekti. "Beni nasıl uyuşturdun?" Kadın ona yaklaştığı için ay ışığının yardımıyla yüzünün yarısının kapalı olduğunu gördü. Gözlerinde endişe uyandıran çılgınlıkta bir bakış vardı.

"Şuna bir bak." Kemerine takılı tabancayı çıkardı. Aleka'nın gördüğü ateşli silahlardan daha büyüktü. "Doryaların binası alevler arasına bırakılmadan önce keşif gezisine çıktım. Bunlardan biriyle kendimi vurduktan birkaç dakika sonra uyandığımda ne işe yaradığını anlamıştım."

Aleka ellerini yumruk yapıp bileklerini döndürdü. Hayır, kesinlikle gevşek bir kısım yoktu. Kendini durduramadan gülerken etrafını inceliyordu. "Yani beni bir insan silahıyla mı

etkisiz hale getirdin? Ne kadar da onurlu ve gurur verici. Senin için demek istedim."

"Değerlendirilebilecek bir silahı sırf anlamadığın için kullanmamak küstahlıktır."

"Karşıma çıkmak yerine beni arkadan vururken göstermediğin cesareti kullan ve kendini tanıt." Aleka'nın hatırladığı son şey panterlerinden birinin nöbet yerine gitmek olmuştu. Ufak bir dal sesi duyduğunda okuna uzanmış ama daha ne olduğunu anlamadan boynuna batan iğneyi hissetmişti. Ayakları ağırlaşmış, beyni kapanmıştı. Karşısındaki kadının elinde tuttuğu silahtan çıkan bir uyuşturucu iğnesiyle vurulduğunu bilmek Aleka'nın midesini bulandırıyordu. Doryaların ormana girmesinin sonuçlarından biriydi.

Kadın kaşlarını çatıp yüzündeki peçeyi işaret etti. "Beni tanıyamadın mı?" Ağzını ve burnunun bir kısmını kapatan kumaşı çekiştirerek aşağıya indirdi.

Aleka için ilk ipucu bir Amazon'dan daha farklı adımların atılması olmalıydı ve tabii ikincisi de gözlerinde gördüğü delilik. "Cleite!" dedi dudaklarını ıslatırken. "Uzun zaman oldu. En son ne zaman konuşmuştuk? Seni çukura gönderirken mi?"

Cleite'le hiçbir zaman kişisel meselesi olmamıştı. Thalestris onu bir Koper'in peşinden gönderene kadar da böyle devam etmişti. Cleite bazıları tarafından cesaret olarak adlandırılan bir çılgınlığa sahipti. Neşeli ve eğlenceli bir çılgınlık değildi. Bir Koper'i öldürmesi gerekirken profile uyan tüm erkek çocukları katletmeye başladığında Thalestris onu durdurması için Aleka'yı görevlendirmişti. Aleka belki de bu deliliği için Cleite'e teşekkür etmeliydi, çünkü böylece Gregg'le tanışmıştı. Hayatının tüm gidişatını akıl almaz bir şekilde değiştiren olayın bir cinayet davasında gerçekleşmesi çok da şaşırtıcı sayılmazdı.

Sonucunda Gregg ve Aleka, Thalestris'in yönettiği bir yargılamada Cleite'in suçlu bulunmasını sağlamışlardı. Cleite'in

saklamaya çalışmadığı tutarsız davranışları ve pervasızlığı da onlara yardımcı olmuştu.

"Cleite, bana dargın mısın?" dedi Aleka gülümseyerek. "Biliyorsun, sadece görevimi yerine getiriyordum. Kişisel algılama."

"Yargılama boyunca, o polis ve senin yakınlaştığınızı söyledim ama kimse beni dinlemedi. Üzerinden sadece aylar geçiyor, ben çukurdan çıkıyorum ve gördüğüm şey onunla evlenmen. Üstelik bir insan değil Koper'le."

"Hedefin ben miydim?"

"Aklında sorular var," dedi Cleite gülerek parmağını sallarken. Hızlı adımlarla Aleka'nın önünde ileri geri yürüyordu. "Bir bakalım nasıl olmuş." Elinden bırakmadığı uyuşturucu tabancası havada kavis çizerken hedef ne zaman ona dönse Aleka kendini ağaca daha sıkı bastırıyordu. İplerden kurtulduğu anda düzgün bir şekilde savaşıp savaşamayacağından emin değildi. Uyuşturucunun verdiği hantallığı hâlâ taşıyordu. "Çukura kapatılan Amazonlara daha sonra ne olur biliyor musun? Sonuçlarını hiç düşündün mü?"

"Umurumda olmadı." Aleka, Cleite'in bir Dorya silahı kullanmasını kabullenemiyordu. Bu ormana girdiklerinden beri hem Koperlere hem de Amazonlara büyük acılar yaşatmışlardı. Özellikle Amazonlar insanlardan daha uzak durma konusunda kararlıyken, bir grup bilim adamının ormana yerleşmesi akıl almazdı. Koperlerden çok daha uzun süredir yeryüzünde olan Amazonlar, geçmişte defalarca insanların arasına karışmayı, onlar gibi yaşamayı denemişti. Her defasında bu durum kafeslerde ya da laboratuvarlarda sonuçlanmıştı. İşkence görmek ve kabullenilmemek Amazonları insanlardan soyutlamış, kendi dünyalarını yaratmasına sebep olmuştu.

Cleite boğazına sarılıp, uzun tırnaklarını tenine geçirene kadar sıktı. Yüzündeki öfke birden gülümsemeye dönüştü. "Hayır hayır. Beni herkese yaptığın gibi öfkeyle zayıflatamazsın. Bu

senin silahın." Çenesini yakalayıp, canını acıtana kadar başını ağaca bastırdı. Aleka'nın gözlerini kaçırmasını bekleyerek ürperten bakışlarını üzerine dikti. Gelmiş geçmiş en korkutucu Amazon daha geçen günlerde koltuğuna oturmuş, oğlu için battaniyesine isim işlemişti. Şahit olduğu bu durumdan sonra Aleka'yı sindirebilecek bir Amazon bakışı yoktu. Cleite dişlerini sıkıp homurdanırken silahın namlusunu omzuna dayadı. "Uyuşturulmak mı istiyorsun, yoksa bulunduğun hale uygun mu davranacaksın?"

"Konu ne, Cleite? Sana yaptığım şeyler mi, yoksa egon mu?"

"Ah, tamam," dedi Cleite başını sallayarak gülerken. Açıkçası böyle davranması Aleka için daha korkutucuydu. Deliliğin sınırları o kişinin hastalık boyutuna bağlıydı ve Cleite'i derecelendiremiyordu. "Çukura atıldığında evin yakılır, kişiselliğin kaybolur ve panterlerin öldürülür. Sanki sen hiç var olmamışsın gibi. Tam sekiz pantere sahiptim. Hepsi öldürüldü ve ben o andan beri başka bir panterle iletişim kuramadım. Sadece Amazonlar değil, doğa da beni silmişti sanki. Ama görüyorsun ya, başka yöntemler de vardır."

"Bana saldırması için bir panter yönlendirdin. Bu nasıl oldu?"

"Tam da ondan bahsedecektim. Sabırsızsın," dedi onaylamaz bir şekilde parmağını kaldırarak. Dudaklarını ısırıp yüksek taşlardan birine oturdu. "Panter sahiplenemedim ama bir tanesini eğitmeyi başardım." Omuzlarını kaldırıp anlattığı şeyin mükemmelliğine güldü. "Ne kadar muhteşem, değil mi?"

"Sahiplenmedin, sadece eğittin. Öyle mi?"

"Evet! Hadi, harika olduğunu söyle."

"Şey," dedi Aleka bunu bir saniyeliğine düşünürken. "Doğru, bu harika bir şey. Aslında oldukça kullanışlı sayılır," derken gözlerini kısarak kendinin bunu nasıl yapabileceğini planladı.

"Ben de öyle sanıyorum. Bu sayede sırtlanların hiçbiri fark etmeden Koper yerleşkesine yaklaşmayı başardım. Sana

saldırmasını emrettim ama biliyorsun, onların kendi içgüdüleri vardır. Boğazını parçalamasını hayal etmiştim. Bunun yerine karnını hedef aldı. Nedenini bilemem," dedi arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi özür dilercesine. "Saldırıdan sonra orada kalıp devamını izledim. Arkadaşını yardım etmesi için yerleşkeye gönderdin ve yalnız olduğunu düşünerek kendi kendine konuştun." Aleka'nın gözleri büyürken Cleite parmağını şaklatarak ayağa kalktı. "Evet, anlıyorsun. O zaman hamile olduğunu öğrendim. Yaşaması için yalvarırken öylesine umutsuz görünüyordun ki bundan zevk aldım. Olağanüstü bir deneyimdi."

"Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Daha üretken biri olduğunu zannediyordum, Aleka. Biraz yaratıcı düşünelim." Topukları üzerinde ileri geri sallandı. "Başlangıç olarak hayatını çekilmez kılmayı planlıyorum. Ama sana zarar vermeyeceğim. Yaşayacaksın. Yaşayacak ve sana layık gördüğüm tüm acıyı alacaksın."

"Keşke bunu planlamadan önce arkanda sürükleme izleri bırakmasaydın," dedi Gregg kılıcına uzanırken.

"Biraz geç kalmadın mı sence de?" dedi Aleka gözlerini devirerek. Cleite'le daha fazla konuşmak, gerçekleştiremeyeceği intikam yöntemlerini dinlemek istemiyordu. Bunların hiçbirini yapamayacağını bilmek bir yönden acınası sayılırdı.

"Daha hızlı gelmem mümkün değildi."

"Bir Koper için bile yavaşsın."

"Bunu sahiden şimdi mi tartışmak istiyorsun?"

Cleite saldırıya geçtiğinde Gregg kılıcını doğrulttu. Karnına yediği tekmeyle geriye sendelerken, Cleite'in gücünü hafife aldığını düşündü. Havaya zıplayarak dalların arasından çektiği kılıçla Gregg'in karşısına geçti. Birkaç dakika içinde ikisi de ciddi olmayan yaralardan kan kaybediyordu. Kılıçların birbirine çarptığı her seferinde ormanda sesler yankılanıyordu.

Kılıcı elinden düşürmesine sebep olan bir darbeyle koluna vuran Gregg, Cleite'i ağaca itti. Başını sertçe vurmasına rağmen sarsılmayan kadın yeniden üstüne saldıracakken Gregg kılıcı göğsüne geçirdi. Cleite ağzından kanlar süzülürken gözleri Gregg'in üstünde geri düştü.

"Boğazını kesmen gerekiyor," dedi Aleka iyice sıkılarak nefesini bırakırken.

"Yeterince etkisiz halde."

Gregg kılıcı Cleite'e saplı bir halde bırakıp Aleka'yı çözmeye gitti. Sımsıkı düğüm atılmış ipleri bıçağıyla kestikten sonra Aleka yanından geçip Cleite'in göğsündeki kılıcı çekti. Dizinin üstüne eğildiği sırada Cleite gözlerini kırpıştırdı.

"Benim gibi düşünen herkesi öldüremezsin," dedi kısık bir sesle.

"Deneyebilirim ve seninle başlamak güzel olacak." Kılıcı boğazına bastırıp ölümünü garantiledi. Böylesi sadece kendisi için değil, tüm orman için en iyisiydi. Ayağa kalkıp kılıcı Gregg'e geri verdi. "Yeniden çukura atılması bir şeyi değiştirmeyecekti."

"Aksini savunamayacak haldeyim. O yüzden eve geri dönelim, olur mu?"

Aleka kolundaki ip yanıklarını ovuştururken, "Aiken'ı kime bıraktın?" diye sordu.

"Niobe'a ve Faythe de buralarda bir yerde. Yolumuza tuhaf bir panter çıktı." Ağaçların arasından koşturarak yaklaşan Faythe onları gördüğünde bir anlık kılıcına uzandı. Hemen sonra nefes nefese başını salladı. Gregg ona konuşması için zaman verirken, "Panteri hallettin sanırım," dedi.

"Hayvan sahiplenmeme kararımdan hiç bu kadar emin olmamıştım," dedi Faythe. Kuruyan dudaklarını ıslatıp Aleka'ya baktı. "İyi olduğuna sevindim."

"Teşekkürler," dedi Aleka sadece. Çıplak ayaklarına aldırmadan eve koşmaya başladığında Gregg kılıcını temizleyip kınına geri koyuyordu.

Bir saat içerisinde ikisi de temizlenmiş ve rahatlamıştı. Sorunları asla bitmeyecekti ama hiç olmazsa bir tanesinden kurtulmuşlardı. Zorlu bir tane üstelik. Aleka, Aiken'ın battaniyesini düzeltip elini göğsüne koydu. Nefes alıp verişinin ve parmaklarının altında atan güçlü kalbin huzurunu hissetti. Her şeyden çok sevdiği, değer verdiği oğlunu bir zamanlar Ölü Doğan olarak adlandırabilirdi. Erkekti ve bu onu sevmemesi için yeterli bir sebep olarak sunulmuştu.

Aleka elinde olmadan eski düşünceleriyle ilgili suçluluk duydu. "Cleite haklıydı," dedi arkasını dönüp odadan çıktığında. Gregg'in yanına oturdu, ayaklarını kendine çekti. "Bize karşı olan herkesi öldüremeyiz."

"Daha etkili bir yöntem deneriz öyleyse." Gregg ona sarılırken Aleka çürüklerin verdiği acıyla kaşlarını çattı.

"Ne yapacağız? Yangın gibi bir şeyse..."

"Düşünceler, Aleka. Bize karşı olan düşüncelerini değiştireceğiz. Korku sadece bir yere kadar korur ama bize inanır ve güvenirlerse, o zaman karşımızda değil yanımızda olurlar. Bu ormana aidiz. Onlar istese de istemese de buranın bir parçasıyız."

"İşe yarar mı?"

"Sende işe yaradı, değil mi?" Elini tutup evlilik yüzüklerini gösterdi. Aleka gülümseyerek başını salladı. Gregg onu nazikçe sarıp kolunu sevdi. "Orman gitgide tehlikeli bir hal alabilir ama ben buradayım. Hepsini halledebiliriz."

"Hiçbir yere gitmiyoruz."

"İstedikleri kadar karşı çıkabilirler. Sana kendimi kabul ettirdikten sonra, bir ordu doğaüstü gözümü korkutamaz."

"Emin misin?" dedi Aleka karar veremeden. Gregg onu kucağına alıp parmaklarını karnında dolaştırırken Aleka gülmeye başladı. Kapısını kapattıkları çocuk odasına kısaca baktı.

Gregg'e dönerek sessizce konuştu. "Sahip olduğun inancı seviyorum ama bence gıdıklama huyundan vazgeçmelisin."

"Pekâlâ, Aleka. Dürüst olalım." Gregg yüzündeki saçları tek tek çekerek öpücükler kondurdu. "Sadece inancımı değil, her şeyimi seviyorsun. İtiraf et, utanma."

"Ukalasın."

"Seviyorsun."

"Aklına koyduğun her şeyin olmasını istiyorsun."

"Onu da seviyorsun."

"Bazen ciddiyetten oldukça uzaklaşabiliyorsun."

Gregg kahkaha atarak dudaklarını sertçe öptü. "Ama buna bayılıyorsun," dedi.

"Hepsinin doğru olmasından nefret ediyorum." Aleka, Gregg'in yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerine baktı. "Beni ben gibi sevmeni, daha iyi hale getirmeni ama değiştirmemeni seviyorum. Kesinlikle benim peynirimsin, sıcak ve soğuk rüzgârımsın. Gözden kaçmaz bir sorunsun ama seni kendimin yaptım. Bundan daha doğru hissettiren hiçbir şey olamaz."

Aiken'ın çığlık çığlığa ağlayışını duyduklarında Aleka, Gregg'i hızlıca öpüp ayağa kalktı. Oğlunu kucağına alırken Gregg odanın girişinde durup omzunu kapıya yasladı. "Sırf acıktı diye bu kadar bağırması normal mi sence?"

Aleka beşiğin hemen yanındaki koltuğa oturmadan önce üzerine atılmış olan battaniyeyi çekti. "Bana mı soruyorsun? Sana ekmek bırakmadığım için saldırıya geçtiğin anı unuttun sanırım."

"Hepsini tek başına yemeğe kalkışmıştın."

Aleka bacaklarını kıvırarak bebeği dikkatli bir şekilde dizlerine yatırdı. Karnı doyana kadar ikisine de rahat vermeyeceğini belirtircesine daha yüksek sesle ağlayan Aiken, ayaklarını sallayarak çoraplarından birini çıkarmayı başarmıştı. Gregg ellerini eşofmanının cebine sokarak Aleka'nın şefkatini izledi.

Aiken'ın başına dokunuşundan, gözlerindeki bakışa kadar her şeyi hoşuna gidiyordu.

Aiken yemeğine kavuştuğu için sakinleştiğinde odayı sessizlik kapladı. Aleka çorabını yeniden giydirip minik ayağını avucunun içinde tuttu. "Kimsenin ailen yüzünden seni yargılamasına izin vermeyeceksin," dedi oğluna. "Kötü birkaç olayın merkezinde bulunmuş olabiliriz ama hepsi senin dünyaya gelmen içindi ve harika bir savaşçıya dönüştüğünde, yaşadığımız her şeye değdiğini göreceksin." Sadece şu anda kucağında duruyor olması bile Aleka için yeterliydi. Sahip olabileceğini düşündüğünden çok daha fazlası, çok daha iyisiydi.

"Kendi ailesini kurana kadar sevdiği tek kadın sen olacaksın, biliyorsun," dedi Gregg.

"Ailesini kurduktan sonra da sevebilir." Aleka arkasına yaslanıp Gregg'e baktı. "Tüm zorluklara ben katlanıp onu büyüteceğim ama en iyi anında gelen bir kadın yüzünden ikinci plana mı düşmem gerekiyor?"

"Aiken'ın âşık olacağı kız adına şimdiden üzülüyorum."

"Konuyu açmak zorunda mıydın? Hayatım ikinizin seçtiği kadınlar yüzünden kavga etmekle geçecek."

"İnanılmazsın," dedi Gregg şaşkınlık içinde.

"Tartışmanın ortasında iltifat etmene gerek yok, dedektif."

*

Tess pencerenin açılma sesiyle gözlerini yavaşça araladı. Karanlık oda ay ışığıyla aydınlanırken Maurice'in silueti belirginleşti. Sessizce yana dönerek onu izlemeye başladı. Maurice pencerenin kenarına oturup dikkatle dışarıyı izlerken odaklanmış görünüyordu. Saçını toplamak için kullanmadığı zamanlarda bileğine doladığı deri iple parmaklarını oyalıyordu.

"Sandığın kadar hareketsiz değilsin," dedi Maurice gözlerini ona çevirmeden.

Tess doğrularak sırtını başlığa yasladı. "İlişkinin başlangıç aşamasında yataktan kaçman pek iyi hissettirmedi." Hâlâ

Faythe'in yanında kalıyor olsa bile, bu akşamı beraber geçirmeleri ikisinin de itiraz etmediği bir fikirdi. Faythe ve Vasyl birbirlerinden öylesine ayrı kalmışlardı ki, fırsat buldukları her anı yan yana geçirmeye çalışıyorlardı ve evin duvarları da o kadar kalın sayılmazdı. Tess istediğinden çok daha fazlasına tanık olmuştu. Ayaklarını öne alıp tişörtünün kollarını parmak uçlarına çekiştirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bir gölgenin yansıdığını düşünmüştüm." Maurice kaşlarını çatıp başını salladı. Geri çekilip camı kapattıktan sonra Tess'in yanına döndü. "Yanından kaçacağımı mı sandın sahiden? O kadar şeyi kabullenmemin ardından üstelik."

Tess uzanıp yüzüne dokundu. Parmakları şakaklarından çenesine doğru ilerledi. Omuzlarına dökülen saçları parmaklarının arasından akarken her şeyin kusursuz görünmesi içini korkuyla doldurdu. Hiçbir şey mükemmel değildi ve Tess gelecekte karşılaşacağı şeyin korkusunu taşıyordu. "Sence bir çocuğun gelip ben senin oğlunum deme ihtimali ne kadar?"

"Bu soruyu ne zamandır kafanda tasarlıyordun?"

"Çok değil. Birkaç gündür," dedi Tess gözlerini kaçırarak.

"Koperler, Amazonlar gibi doğmaz. İçinden gelen gücü kullanmadan onun varlığını fark edemezsin. Bu yüzden, eğer bir çocuğum varsa hayatının tamamını kendisini insan bilerek geçirecek."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Bir yerlerde çocuğunun olabilme ihtimali yani."

"Küçük bir olasılıktan bahsediyoruz, Tess. Altmış iki yıllık hayatım boyunca kadınlardan uzak durmam benim için pek mümkün değildi." Tess'in gözleri ardına kadar açılırken Maurice hızlıca devam etti. "Ama şimdiden sonra mümkün. Kesinlikle mümkün ve bunu sağlayan sensin."

"Kapa çeneni!" dedi Tess elini yüzüne bastırarak. Şaşırdığı noktayı Maurice çok yanlış anlamıştı. "Altmış iki yaşında mısın?" dedi fısıltıyla. Neredeyse aynı yaşta göründüklerine

inanamıyordu. Yaşadığı savaşlardan ötürü derin yaraların izleri kalmış olsa da, yüzü de vücudu da genç bir adama aitti. Nefesini bırakarak arkasına yaslanan Tess onu baştan sona inceledi. "Babamdan daha yaşlısın."

"Aferin bana," dedi Maurice, Tess'in söylediklerine anlam veremeden kaşlarını çatarken. Birden ne olduğunu kavrayıp gülmeye başladı. "Bunu insanların yaşam süreleriyle kıyaslayamazsın. Farklı bir bağışıklık sistemine ve metabolizmaya sahip olduğumuzu düşün. Çocuklarımızı doğurmaya başladığında senin sistemin de değişime uğrayacak."

"Çocuklarımız?"

"Gregg'e bu konu hakkında düşüneceğini söyledin ama çoktan kararını verdin, değil mi? O tekneden atlamadan önce biliyordun. Değil mi?" dedi Maurice emin olamadan.

"Evet." Tess dudaklarını ısırarak gülümsedi. "Hayatımı her zaman pişmanlık duymadan yaşamaya çalıştım ve çok az plan yaptım. Ama burada geleceğimi kurmak istiyorum. Seninle," derken göğsünü dürttü.

Maurice ona kollarını dolayıp kucağına çekti. Saçlarını omuzlarından geriye itip dudaklarını öptü. "Hızlı karar vermiş olabiliriz ama bunu aceleye getirmemize gerek yok. Birbirimizin tadını çıkaracağız. Sana yaşadığımız dünyanın tamamını tanıtacağım. Ve hâlâ aynı şeyleri istiyor olursan, seni bu ormandaki en harika savaşçıya dönüştüreceğim."

Tess tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Harika olmayı severim," dedi. Maurice'in çenesini tutup dudaklarına yaklaştırdı. "Sadece benim fikrimden bahsediyoruz. Peki ya sen?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Güven bana, yapmak istediğim şey bu."

SONSÖZ

"Bu kadar gergin olma," dedi Gregg, Aleka'nın omuzlarını tutarak. "Her şey yolunda gidecek." Aleka ona açık bir şekilde inanmadığını belli ederek kaşlarını kaldırdığında Gregg dudaklarını öptü. "Gidip Aiken'ı alacağım. Ortalıkta dolaşmayı bırak ve biraz rahatlamaya çalış."

Aleka koltuğun ucuna oturarak dudaklarını birbirine bastırdı. Gergin olmaması mı gerekiyordu? Buna hakkı olduğuna emindi. Oğlunun sesini duyduğunda başını kaldırdı. "Acıkmış mı?"

"Emin değilim. Ne bulsa ağzına götürüyor zaten," deyip Aleka'ya uzattı.

"Babası gibi kendini koruma içgüdüsünden habersiz. Çocuğu suçlama." İki elini birden yumruk yaparak ağzının üstüne kapamış olan Aiken, Aleka'yı gördüğünden beri saçlarına uzanmaya çalışıyordu. "İstediğin şeyleri anlamıyor, değil mi?" dedi Aleka oğluna. Kırmızı burnuna öpücük kondurup ayaklarını bacaklarına yasladı. Henüz dik olarak durmakta zorlansa da güçlü bir şekilde basabiliyordu.

"Cephe oluşturuyorsun," dedi Gregg yanlarına otururken. "Eğer bir taraf seçilecekse, küçük adam her zaman yanımda olur."

"Belki. Ama acıktığında yanına geleceği kişi benim. O yüzden seni sadece eğlence amacıyla kullanıyor olacak." Gregg söyleyeceği bir şey kalmayınca iç geçirdi. Aiken'ın yumuşacık yanaklarına öpücükler bırakan Aleka, sırtını Gregg'e yaslayarak geri çekildi. "Eminim senden de hoşlanıyordur."

"Nasıl rahatlatacağını biliyorsun."

"Dalga mı geçtin? Anlayamıyorum çünkü."

Gregg avucuyla çenesini sıvazlayarak gülerken bir kolunu Aleka'ya doladı. "Aiken kendi kendini doyurmaya başladığında bu söylediğin biraz anlamsız kalacak."

"Ona nasıl baktığımı anlatıp sorumlu hissetmesini sağlayabilirim." Aiken'ı havaya kaldırıp, başlarının üstünde yüzüstü tutarak sağa sola salladı. "Anneyi her zaman seveceksin, ufaklık." Nefessiz kalana kadar gülen Aiken, Aleka'nın yüzünü yakalamaya çalışıyordu. Çıkardığı anlamsız kelimeler Aleka'nın kulağına *anne* olarak ulaşıyordu. Henüz aynı dili konuşamıyor olabilirlerdi ama kesinlikle iletişim kuruyorlardı. Bebeğini yüzüne yaslayarak kocaman gülümsedi.

Kapı zili çaldığında Gregg uzanıp Aleka'yı öptü. "Umarım hazırsındır," deyip ayağa kalktı. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapatan Aleka, Aiken'ı korunaklı bir şekilde bırakarak peşinden gitmişti. Gregg kimin geldiğini kontrol edip kapıyı açtı.

Onu ne kadar özlediğini belli etmekten çekinmeyen annesi gülerek boynuna sarıldı. Geri çekilip yüzünü tuttuktan sonra tekrar kollarını dolamıştı. Gregg nefes almak için başını kaldırıp babasına baktı. "Selam," dedi elini güçlükle kaldırarak.

"Çocuğu rahat bırak, Gwen. Daha yeni görmüşken boğulmasını istemezsin." Kyne ceketini çıkarıp kapının yanındaki askılığa bıraktı. "Sen Aleka'sın, değil mi?" dedi elini uzatırken. Aleka önünde duran ele bakıp ne yapması gerektiğini hatırlayarak

karşılık verdi. Gregg onun savaşa girerken bile böyle endişeli olduğunu görmemişti. "Kyne," dedi Gregg'in babası.

"Memnun oldum," dedi Aleka kendini gülümsemeye zorlarken.

"İçeri geçelim." Gregg annesinin elindeki çantayı alıp kapıyı kapattı. Bu akşamı düzgün bir şekilde atlatabilmeleri için aralarındaki huzursuz elektriğin bir an önce kaybolmasını umuyordu. Gwen, Aleka'yla konuşarak salona yürürken, Gregg babasını durdurdu. "Tess sizi arayacaktı."

"Aleka'yı önceden tanıtmanın iyi olacağına karar vermişsiniz sanırım. Merak etme, sorun çıkmayacak. Dövmesi var diye onu senin karın olarak kabul etmeyeceğimizi mi sandın?"

"Tam anlamıyla öyle değil. Görünüşünün sıra dışı olması haricinde..."

"Üniversitede senin de saçların öyleydi."

"Biliyorum, baba. Demek istediğim, Aleka'nın davranışları size alıştığınızdan daha... doğal gelebilir. Amacının kabalık ve saygısızlık olmadığını bilmenizi istedim."

Kyne onun söylediklerine aldırmadan içeri geçti. En azından Gregg görevini yapmıştı. Artık uyarmaya çalışmadığını söyleyemezlerdi. Salona geçerken duyduğu neşeli sesler Gregg'in endişelerini hafifletti. Gwen, Aiken'ı kucağına almış kendini tanıtıyordu. İnce telli yumuşacık saçlarını sevip parmaklarının arasında kıvrılmasını izledi. Aiken'ın saçları Gregg'inkiler gibi dalgalıydı ve büyüdüğünde bu kesinlikle hoşuna gitmeyecekti. Burnu Aleka'nın minicik bir kopyasıydı. Koyu renk gözlerini çevreleyen kirpikleri de saçları gibi kıvrılmıştı. Büyükannesini şaşkın bir ilgiyle izlerken ellerini açıp kapıyordu. Gregg bu basit ve biraz da saçma hareketi saatlerce seyredebildiğine inanamıyordu fakat Aiken'ın tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu. Oğlunun yaptığı her yeni şeye bir mucize gözüyle bakıyordu.

Henüz dudaklarından tükürükler saçarak anlamsız sesler çıkarsa da, söyleyeceği ilk kelimenin *baba* olacağından emindi.

"Gregg, bu tıpkı sana benziyor," dedi Kyne bebeği kucağına alırken.

"Genetik özelliklerini çocuğuna kopyalayan ilk insan değilim, baba."

Kyne ona aldırmadan Gregg'in aynı yaşlardaki özelliklerinden bahsetmeye başladı. Gregg mutfağa kaçıp buzdolabını açtı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı iki bira şişesinin kapaklarını kaldırırken yanına gelen Aleka'ya baktı. "Abartmayı sahiden seviyorlar," dedi.

"Sorun değil," dedi Aleka gülerek. Kollarını bağlayarak tezgâha yaslandı. "Sabah sana sormayı unuttum. Bu eve tekrar nasıl gelebildik? Blacksburg'de iyi bir izlenim bıraktığımız söylenemez ve evin çalıştığın yere ait olduğunu sanıyordum."

"Benden sonra Kyle da ortadan kaybolunca evi kapatmışlar. Tüm kanıtları ve kişisel eşyaları taşımışlar fakat evin yeri açığa çıktığı için büro elden çıkarmış. Burada ajanlar gizli görevdeyken kalıyordu. Yani artık güvenli sayılmazdı."

"Satılmış olması gerekmiyor muydu o zaman?"

"Satılmış zaten. Ona," derken babasını gösterdi. "Sana söyledim, abartmayı seviyorlar." Yanlarına döndüklerinde Gregg açtığı şişelerden birini babasına uzattı. "Biz bu evi sadece birkaç gün kullanacağız. Sonra ne yapacaksınız?"

"Aslında kalıcı olarak geri döneceğini düşünmüştük," dedi Gwen iç geçirerek. "Ama belli ki ne senin, ne de Tess'in böyle bir planı var. Bu yüzden belki biz taşınırız," derken fikrini almak için Kyne'a baktı.

"Neden olmasın?" Kyne, Aiken'ı annesine geri verip koltuğa oturdu. Birasını dizine yaslarken memnuniyetsiz bir halde nefesini bıraktı. "Zaten bol vaktim olacak. Taşınma sorun yaratmaz."

"Nihayet emekli olman gerektiğine inandın mı?" dedi Gregg.

"Çalışmayı bırakmayacağım ama artık sahada da görev alamam. Blacksburg'deki büro amirliğini bana devretmeyi düşünüyorlar. Artık koşturamayacak kadar yaşlandın demenin kibarcası."

"Bunda bir sorun yok." Gwen sevgiyle koluna dokunup çenesini omzuna yasladı. "Uzun bir süredir sana bunu anlatmaya çalışıyordum," deyip Gregg'e döndü. "Ona kalsa, aktif görevden emekli olmasının tek sebebi bacağından vurulması. Doğru düzgün koşamıyor ve tahmin edersin ki FBI suçluları yakalayabilen bir ajan istiyor, topallayarak baston sallayan değil."

"Ne zaman vuruldun?"

"Önemli bir şey değil. Sen bir de yakaladığım kişiyi gör." Aleka, Kyne'ın lafına gülünce bütün gözler üzerine çevrildi. Kyne alaycı bir ciddiyetle kaşlarını çattı. "Eğleniyor musun, kızım?" dedi.

"Affedersiniz," dedi Aleka birden daha dik durarak. "Her kavgadan sonra Gregg de buna benzer şeyler söylüyor ve ne zaman böyle konuşsa aldığı hasar gerçekten büyük oluyor."

Gwen kahkaha atarken, Gregg ve Kyne somurtarak başlarını çevirmişlerdi. Muhtemelen yaşadıkları çatışmaları gözden geçiriyorlardı. Eteğini düzelterek bacak bacak üstüne atan Gwen, Aleka'ya yaklaştı. "Seninle baş başa yemeğe çıkmayı düşünüyorum. Bırakalım beyler evde çocuk baksın. Ne dersin?"

"Harika. Ama asit içmem," diye ekledi hemen.

Gregg ortalığın karışmasının önüne geçmek için, "Koladan bahsediyor," dedi. "Koladan nefret eder." Zilin sesini duyduğunda çabucak ayağa kalktı. Ellerinde hazır yiyeceklerle bekleyen Tess ve Kyle'ı gören Gregg daha da acıkmıştı. "Tam zamanında geldiniz," dedi kardeşine sarılıp arkadaşıyla tokalaşırken.

"Pizza, biftek, Tayland yemeği, hamburger ve bira aldık," dedi Tess poşetleri ona vererek. "Gidip babamı göreyim." Koşturarak

yanlarından ayrıldı. Salona girdiği an çığlık atarak Kyne'a sarılmıştı bile. Tess de Gregglerle birlikte yola çıkmış olmasına rağmen, Kyle'la buluşup yemek getirme işini üstlenmişti. Aleka ya da Gregg'in bu kadar kişi için mutfakta bir şeyler pişirmesi kimsenin almayacağı bir riskti.

Masayı hazırlayıp yerlerine geçtiklerinde herkes birkaç dakikalığına sessizleşmişti. Karınlarını doyurmaya başladıklarında ilk konuşan Gwen oldu ve buna kimse şaşırmadı. "Beni yeterince anlamadığınızı düşünüyorum. İki çocuğumun da yerini bilmediğim bir şehirde hayat kurmasından rahatsızım."

"Ama iki çocuğun da bundan çok memnun," dedi Tess birasına uzanırken. "Hiç sormayı denedin mi?"

"Tess," dedi Kyne sadece.

"Özür dilerim ama öyle. Ziyarete gelemiyor olmanız ya da haritada size gösterememiz bunu değiştirmiyor." Konuyu ve annesinin bakışlarını kendinden uzaklaştırmak için, "Gregg buraya gelmeden önce yaralandı fakat bu sizi ziyaret etmemizi engellemedi," dedi.

"Bu yaptığın çocukçaydı," dedi Gregg mırıldanarak. Sonra da anne ve babasına dönerek omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Resmî olmasa da hâlâ polislik yapıyor sayılırım. Yani ona benzer bir şey. Alışık olmadığım hiçbir şey yok."

"Evet, her şey sıradan," dedi Aleka.

Kyle gülüşünü peçetenin arkasına saklarken öksürmeye başlamıştı. Yanında oturan Tess yavaşça sırtına vurdu. "Berbat bir ajansın ama seni seviyoruz," dedi kulağına. "Bu arada babam seni yeniden büroya kabul ettirdiği için Reese Ailesi'ne kocaman bir iyilik borçlusun."

Kyle başını eğerek sessizce konuştu. "Bir ormanda yaşıyorsun. Kanun güçleriyle başın ne kadar derde girebilir ki?"

"Sadece kendimi garanti altına alıyorum. Ne var bunda?"

*

Akşamın sonuna doğru yemek paketlerini çöpe taşıyan Aleka arkasını döndüğünde Gwen'le karşılaştı. Onun elindeki boş bardakları alıp lavabonun içine koyarken kalbi hızlanmaya başlamıştı. Gwen ya da Kyne'ın sıcak davranışlarına minnettar kalsa da bu, gerginliğini azaltmıyordu. Kendine bile itiraf edemiyordu ama Gregg'in anne ve babası tarafından kabul görmek istiyordu. Nasıl başarabileceğini bilmediği bir alandı.

"Bana bakıyorsunuz," dedi Aleka ağırlığını bir ayağından diğerine vererek.

"Özür dilerim." Gwen ellerini önünde birleştirip kalçasını tezgâha yasladı. "Gregg'in hiçbir sevgilisine benzemiyorsun ama bu bana mantıklı geliyor."

"Neden?"

"Onu kimsenin yapamadığı şekilde mutlu etmişsin çünkü. Yanlış kadınların peşinden koşmuş."

Aleka şaşkınlıkla gülerek ellerini kaldırdı. "Kesinlikle aynı fikirdeyim."

"Hayatının senden önceki kısmından ne kadar bahsetti bilmiyorum ama kolay şeyler değildi. Kyne'la otuz sekiz yıldır evliyiz, ondan öncesinde beş yıldır tanışıyorduk ve onu ne kadar çok seversem seveyim asla kusursuz olduğunu söyleyemem. Her zaman beklenmedik şeyler olur. Zaten hayatın güzel tarafı da bu değil mi?" Aleka bir şey söylemeden başını salladığında Gwen derin bir nefes aldı. Her insan gibi gözleri birkaç saniyeliğine dövmelerinde dolaştı. Alevleri takip etti. Aleka bu duruma sandığından çok daha önce alışmıştı. "Demek istediğim, birlikte bazı şeyler atlattığınızı görebiliyorum. Aranızda o özel bağ oluşmuş. İnan bana, daha da kötülerini yaşayacaksınız. Birbirinizden nefret ettiğiniz, öldürmek istediğiniz ve bir daha sesini bile duymayı düşünmediğiniz anlar gelecek. Ama bunlar geçicidir. Eğer evliliğini korumak istiyorsan çabalaman gerek."

"Aslında bahsettiğin bazı şeyleri yaşadık bile. Özellikle Aiken'ı doğururken."

Gwen, Tess'in doğduğu günü hatırlayarak gülümsedi. "Neler olduğunu anlamıyorum. Ne Tess ne de Gregg için ama mutlu olduklarını bilmek benim adıma yeterli. Öyle olmak zorunda," derken başını iki yana sallayarak iç geçirdi.

*

Gregg eve girdiğinde anahtarları duvardaki yerine asarak salona yürüdü. Akşamın karanlığında televizyonun ışığı yayılıyordu. Koltukta oturmuş olan Aleka'nın kucağında büyük bir dondurma kutusu vardı. Gregg'i gördüğünde ağzına bir kaşık dolusu dondurma götürüyordu. "İnsanların en sevdiğim icadı bu," dedi kutuyu göstererek.

"Gözden kaçacak gibi değil." Gregg ışıkları açıp koltuğa oturmadan önce elindeki poşeti masanın üzerine bıraktı. Yarın bu evden ayrılıp ormandaki yerlerine geri döneceklerdi. O ana kadar Aleka ve Gregg tüm insansı şeylerin tadını çıkarıyordu. "Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?"

"Birçok söz verdin," dedi Aleka. Başını eğip kutunun dibinde kalanları topladı. "Ve hepsini tuttun, takdir ediyorum." Dilinin ucuyla dudağının kenarındaki dondurmayı yaladı.

"Bir tanesi hariç." Gregg tişörtünü sıyırıp tazeliğinden dolayı hâlâ kırmızı ve kabarık olan dövmeyi gösterdi.

Aleka kaşığı kutunun içine atıp yan döndü. Gregg'in bileğini tutup kolunu kendine çekti. Dirseğinden başlayarak omzuna kadar ulaşan panter dövmesiydi. Kuyruğu Gregg'in koluna dolanmış halde duruyordu. "Panter yaptırmışsın," dedi Aleka fısıltıyla. Gregg mırıldanarak onaylarken Aleka dövmeyi incelemeye devam ediyordu. Panterin altındaki toprak önce çatlak bir görüntü kazanıyor, aşağılara doğru ateş kızılına dönerek alevler başlıyordu. Yukarıda ise kar fırtınası vardı. Panterin oldukça

canlı görünen kürkü fırtınada yana esiyordu. Birkaç kar tanesi üzerine konmuştu. "Sıcak ve soğuk," dedi.

"Sıcak ve soğuk. Bizim gibi." Gregg kolunu çevirerek bileğindeki dövmeyi gösterdiğinde Aleka kahkaha attı. Gözlerinden yaşlar gelerek güldüğü dövme küçücük bir peynir dilimiydi. Üçgen şeklinde, üzerinde delikleri olan ve sadece siyah çizgilerle oluşmuş bir peynir. "Beğendin sanırım," dedi Gregg.

"Bayıldım. Hepsine bayıldım." Parmakları hassas teninde gezinerek panterin koyu renk hatlarında dolaştı. Kaybettiği iki panterini hatırlayarak Gregg'e baktı. "Bunu gördüklerinde öfkeden deliye dönecekler. Hem Koperler, hem de Amazonlar."

"Biliyorum ve umurumda değil. Bu sensin," dedi başını eğerek panteri gösterirken. "Gururlu, muhteşem, korkusuz. Hem soğuk, hem de sıcak."

"Dövme yaptıracağını söylediğinde bizimkilerden biri işler sanıyordum."

"Hijyene ve modern yöntemlere önem verdiğim için kusura bakma." Sırtını arkaya yaslayarak cebine uzandı. Aleka için her şeyi alabilirdi fakat ona kullanmayacağı, hatta görüntüsünden bile hoşlanmayacağı mücevherler vermek yerine, yumuşak ama sağlam deri ipten oluşmuş bir kolye hediye etmek istemişti. Dövmeciye uğramadan önce sipariş vermiş ve birkaç saat içinde de teslim almıştı.

"Poşette ne var?" Aleka dondurma kaşığını geri alıp bir ayağını koltuğa bastı.

"Rune için birkaç kitap ve Aiken'a oyuncaklar," deyip kolyeyi görmesi için kaldırdı. Ağzına dondurma götüren Aleka gözlerini kısarak havada sallanan kolye uçlarına baktı. İki farklı deri ip boyun kısmında birleşiyordu. İlk ipin ucunda ok ve yay, diğer ipin ucunda ise kılıç vardı. "Beğendin mi?" dedi Gregg emin olamadan.

"Hayır ama düşündüğün için teşekkürler." Dudaklarını yalayıp televizyona döndü. Gregg'in ısrarlı bakışlarını görmezden gelmeye dayanamayacağı bir süre boyunca sessizlikte oturdular. "Ne var?"

"Beğendiğini biliyorum. İstersen kılıcı çıkartabiliriz ama o ne beni, ne de Koperleri temsil ediyor. Kılıç oğullarımız, ok ve yaysa kızlarımız için." Aleka'nın gözleri yumuşayınca Gregg gülümsedi. "Şimdi ne diyorsun?"

"Reddetsem kötü bir anne mi olurum?"

"Bunu asla yüzüne karşı söylemem ama vicdanının rahat etmesini istiyorsan..." Aleka, Gregg'in sözünü yarıda keserek kolyeyi parmaklarının arasından çekti. Tek eliyle kafasından geçirip saçlarını kurtardı. Gregg memnun bir halde boynunu öperken beline sarılmıştı. Onu gülümseteceğini bilerek parmak uçlarını tişörtünün altından geçirip karnına dokundu.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," dedi Aleka kendini durduramadan gülerken. Koltuğun diğer tarafına kaçmaya çalıştığında Gregg onu hızla yakaladı. Aleka küçük kaşığı tehdit edercesine kaldırıp salladı. "Eğer tek bir kişiye bile gıdıklandığımı söylersen seni mahvederim, anladın mı beni? Bir savaşçı gıdıklanmaz. Bu ne saçma bir şey böyle!" Gregg eğilip karnını öpmeye başladığında Aleka derin bir nefes aldı. Hem huylanıyor, hem de devam etmesini istiyordu. Parmaklarını Gregg'in saçları arasında dolaştırırken mırıldandığını duydu.

Başını kaldıran Gregg bu sefer dudaklarına uzandı. Aleka'yı aşağıya çekip kutuyu elinden aldı ve rastgele bir yere bıraktı. Dondurma tadıyla kaplı dudaklarını öptü. Yanında getirdikleri uydu telefonu çaldığında gözlerini kaparak ellerini sıktı. Aleka çoktan doğrulup otururken Gregg masanın üstüne uzandı. "Alysa arıyor," deyip cevapladı. Konuşulanları daha net anlamak için pencereye yaklaştı. "Yavaş yavaş tekrar anlat," dedi Gregg onun

konuşmasını bölerek. Alysa öylesine heyecanlıydı ki, kelimeleri birbirine karıştırıyordu.

"Dün Amazonlardan bir kişi ölü bulunmuştu. Genç bir kız. Birkaç saat önce de bizden biri öldü. Sana çektiğim fotoğrafları yollayacağım. Kimin yaptığını bilmiyoruz, hiçbir iz yok. Öğrenmek istersin diye düşündüm."

"Rune'u sor," dedi Aleka, Gregg'in yanından. Gregg onu duymadan Alysa'ya olayla ilgili sorular yöneltirken Aleka sabırsızlanarak tırnağını kemirdi. Birkaç dakika bekledikten sonra Gregg'in kolunu çekiştirdi. "Rune!" dedi tekrar.

"Bir saniye bekle, Alysa." Gregg telefonu kulağından çekerek Aleka'ya baktı. "Ne var?"

"Öldürülen kız Rune olabilir. Hiç merak etmiyor musun?"

"Rune değil," dedi hattın diğer ucundan Alysa.

Aleka telefonu alıp kulağına götürdü. "Ona ulaştınız mı peki? Bizim evin yakınlarında kalıyor. Gidip kimse iyi olduğunu kontrol etti mi?"

"Hayır, üzgünüm."

Gregg telefonu geri alırken, "İyi olduğuna eminim," dedi. "Ayrıca biraz sabredebilirsen ölen kişilerin fotoğraflarını gönderecek zaten." Alysa'yla konuşmasına geri dönen Gregg, bir dakika sonra fotoğraflara bakıyordu. İki kurban da başlarından yaralanmış, göğsünden kurşunlanmıştı. Aleka insanların yaptığını söyledi ve Gregg de fotoğrafı yakınlaştırana kadar böyle düşündü. "Kahretsin!" dedi detayları incelerken.

"Sorun ne?"

"Şuraya bak." Küçük parmağıyla Koper'in çıplak göğsündeki kurşun izlerini gösterdi. "Yaralardan hiç kan akmıyor, demir eti sadece yakmış. Morarma bile yok."

"Bu ne demek?"

"Öldükten sonra kurşunlanmışlar." Yeni yüklenen fotoğrafları incelemeyi sürdürdü. "Biri izlerini kapatmak için bunu insanların işi gibi göstermeye çalışmış. Doryalara savaş açarken bir yığın Amazon ve Koper'i silah kullanması için eğittik. Onlardan herhangi biri olabilir."

"Alysa bunları bize gönderdi, çünkü sorunu çözmemizi bekliyorlar, değil mi? Rozetin olsun ya da olmasın dedektifçilik oynamaya bayılıyorsun."

"Vahşi bir ormanın bile adalet kuvvetine ihtiyacı olur, Aleka. Sorunları halletmemiz için bize güvenmelerinin yanlış bir yanı yok." Telefonu kapatıp arka cebine sıkıştırdı. "Gidip katili yakalayalım."

"Bundan sonra hayatımız ormanda suç işleyenlerin peşine düşmekle mi geçecek?"

"Harika görünüyor."

"Evet, tabii. Sevinçten çıldırmak üzereyim," dedi Aleka ifadesiz bir yüzle. Sıkıntı içinde salona geri yürüdü. Koltuğun arkasına yaslanıp ellerini önünde birleştirdi. "Geri dönmeden önce bilmeni istediğim bir şey var."

"Neyle ilgili?"

"Dena'yla konuşurken duyduğun şey..." Dilini alt dudağında dolaştırırken kararsız görünüyordu fakat nihayet anlatmak istediğine emindi. "Senin Koperlerle işbirliği yaptığını öğrendiğimizde, Thalestris benden bir istekte bulundu," dedi Aleka kendi sessizliğini bozarak. Gregg konunun nereden açıldığını anlamasa da bir şey söylemeden bekledi. Aleka'nın kendi diyalogları, kendi zamanı vardı. Anlatmak istediği ne varsa uygun olduğunu düşündüğü an konuşurdu. "Saldırının verdiğin tarihte gerçekleşeceğine dair Amazonları ikna etmiştim. Bu yüzden seninle ilgilenmek benim görevimdi."

"İlgilenmek?"

"Öldürmek," dedi Aleka kısaca. Başını kaldırmıyor, gözlerini ellerinden ayırmıyordu. "Thalestris eğer seni öldürürsem komutan olabileceğimi, hatta sana kefil olduğum gerçeğinin unutulacağını söyledi. Aliena ilan edilmem isyandan öncesine dayanıyor. Zeminini de tüm bunlar oluşturdu."

"Bana inandığın için," dedi Gregg ona yaklaşırken. Aleka başını kaldırıp gözlerine baktı. Belli ki devamını getirmeden Gregg'in çözmesini bekliyordu. "Thalestris'in teklifini kabul ettin mi?" Aleka mırıldanarak onayladığında Gregg nefesini bıraktı. Böyle bir şeyle baş etmek zordu.

"Saldırıda karşılaştığımız anı hatırlıyor musun? Yalnızdım ve panterlerim yakınımda olsa da olaydan uzak tutuyordum."

"Oraya beni öldürmek için geldin."

"Bu karşılaştığımız ilk ihanet değildi. Daha önce defalarca erkek ya da kadın fark etmeksizin böyle durumlar yaşadık. Hepsinin kendi çıkarları, kendi hırsları oldu. Senin için de aynısı geçerli sandım. Ama ağacın üstünden seni izlemiştim. Karşına çıkmadan bir süre boyunca takip de ettim. Kafam karışmıştı."

"Öldürme yöntemine mi karar verememiştin?" diye dalga geçti Gregg.

İşin trajik yanı bunun Aleka için alay konusu olmamasıydı. Bu yüzden ciddiyetle cevap verdi. "Hayır, o konuda emindim. Boğma telini kullanacaktım." Dudaklarını birbirine bastıran Gregg sadece başını salladı. Soruyu sorması kendi hatasıydı. Aleka yaslandığı koltuktan doğrularak Gregg'in karşısına yürüdü. "Sende başka bir öfke, tanıdığım bir nefret vardı. Dena'yı öğrenmiş olduğun aklıma bile gelmemişti, çünkü biliyorsun o konuda ben bile emin değildim. Annenle ilgili bir durum olduğunu sandım ama öğrenmem gerekiyordu. Amazonlara basit bir çıkar uğruna ihanet etmediğine emindim ve bunu kanıtlamak istedim."

"Bu yüzden tutsak oldun."

"Evet."

"Thalestris için yaptığını söylemiştin."

"Yalan söyledim."

"Elbette, neden soruyorsam?" dedi Gregg.

"Hiç bilmiyorum," dedi Aleka yine ciddiyetle. Üzerindeki tüm sinire rağmen Gregg gülmeden duramadı. Devam etmesi için başını salladığında Aleka ona gözlerini kısarak bakıyordu. "Her neyse... Seni öldürmedim ve diğer süreçler de şahit olduğun gibi ilerledi zaten." Boğazını temizleyip topukları üzerinde sallandı. "Evlendiğimiz akşam Thalestris benimle yeniden aynı konuyu konuştu."

Gregg'in yüzü ifadesiz bir hale dönerken, "Beni öldürmeni mi istedi?" dedi. O akşam Aleka'nın Thalestris'le konuştuğunu hatırlıyordu. Aralarında gergin bir sohbet yaşandığını düşünmemişti. İkisi de rahat görünüyordu ve bu Gregg'i bir parça rahatsız etti.

"Hayır," dedi Aleka elini sallayarak. "Rald'la düşman olmayı göze alamaz. Bana evlilikten vazgeçersem topraklara yeniden kabul edileceğimi ve kendi Afahi birliğim olacağının sözünü verdi."

"Beni terk etmeni istedi."

Aleka yutkunarak bir saniyeliğine gözlerini sımsıkı kapadı. "Hepsi bu kadardı," dedi. Gregg onu kucakladığında Aleka tuttuğu nefesini bıraktı. Gregg'in gömleğini kavrayan elleri sırtında yumruk olmuştu. "Kızmadın mı?"

"Beni öldürmek için anlaşma yaptığında düşmandık, Aleka. Bunun için sana kızamam." Yüzünü eğip başını öptü. "Güzel bir anı sayılmaz ama ikimiz de zor bir yalan duvarından geçtik." Geri çekilip çenesine dokunarak gözlerini buluşturdu. "Boğma teli, öyle mi? Daha acısız bir şey bulamadın mı?"

"Kan kaybından ölmek saatler sürer."

"Benim için vazgeçtiğin şeyleri nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Hayatın boyunca çabaladığın şeyleri Thalestris önüne sermiş."

"Bu yüzden sana söylemek için zamana ihtiyacım vardı. Tercihlerimden pişman değilim. Hâlâ aynı kararı veririm. Ama bir süre öncesine kadar aklımın köşesindeydi. Vazgeçtiğim hayatı düşünmeden duramıyordum. Buna değdiğini biliyorum." Gregg'in yüzünü avuçlarının arasına alarak kendine yaklaştırdı. "Sana, Aiken'a ve doğacak diğer minik savaşçılarımıza. Kendi Afahi birliğimizi kurabiliriz," dedi gülerek.

Gregg kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Seninle geçireceğim hayatın asla sıkıcı olmayacağını tahmin ediyorum."

"Bu arada bir panter eğitmeye karar verdim."

"Ne?"

"Cleite gibi. Sahiplenmeden eğiteceğim."

"Koper ya da Amazonlara sahipsiz bir hayvanı şüphe çekmeden yaklaştırabilirsin."

"Tam olarak bu yüzden istiyorum zaten."

"Yaratabileceği sorunların farkında mısın?"

Aleka gözlerinde meydan okuyan bakışlarla omuz silkti. "Yakalanmadığımız sürece sorun yok demektir. Ayrıca hiç kimse onun bana ait olduğunu ispatlayamaz. Cleite'ten muhteşem bir fikir edineceğim kimin aklına gelirdi?"

"Kesinlikle benim değil."

Aiken'ın sesini duyduklarında Gregg, Aleka'nın yanağını öpüp yukarı çıktı. Kucağında oğluyla geri döndüğünde birlikte bahçeye çıktılar. Minik elleriyle Gregg'in yüzünü yakalamaya çalışan Aiken kendi kendine eğleniyor, etrafa gülücük saçıyordu. Gregg onu her havaya kaldırdığında nefessiz kalana kadar kahkaha atıyordu. Emziği ağzından düşüp Gregg'in yüzüne çarptığında daha fazla gülmeye başladı.

"Ne çiziyorsun?"

Aleka bulduğu ince bir dal parçasıyla toprağı eşeliyordu. "Bak," derken uzun bir çizgi çekti. "Çöldeyken Doryaların binasında gördüğümüz sembolü hatırlıyor musun? Nedense aklımdan pek çıkmadı." Çizginin etrafına dolanan iki yılan çizdi. "Bu yılanlar biziz."

"Hiç sanmıyorum." Aleka çubukla dizine vurduğunda Gregg ağzını kapadı. Aiken'a dönüp dudaklarını kıpırdatarak *"Kesinlikle yılan değiliz,"* dedi.

"Seni görebiliyorum. Dikkatini verecek misin?" dedi doğrularak ona bakarken. Gregg başını salladığında Aleka sembol-deki asa figürünü gösterdi. "Bu asa Aiken oluyor. Biz de onun etrafına dolanmış haldeyiz. Tabii zaman geçtikçe asalar çoğalacak ama şimdilik bir tane." Gregg bu imgelemeden kesinlikle hoşlanarak salıncak koltukta arkasına yaslandı. "Kanatlar ise," deyip gelişigüzel iki büyük kanat çizdi. "Arkadaşlarımız ve ailemiz. Bizi her zaman koruyanlar. Sanırım bu yüzden sembol çok hoşuma gitti. İkimizi anlattığı için."

"Dövmesini yaptırmak ister misin?"

"Koluma yılan çizdirmeyeceğim, teşekkürler." Aleka, Gregg'in göğsüne yaslanarak Aiken'ı kucağına aldı. Doğduğundan beri onu örtmek için kullandığı battaniyeyi düzeltti. Rein'in ve Myrina'nın ayrı zamanlarda işlediği uç kısmı Aiken'ın karnına geliyordu. *Şanslı Bebek* yazısının hemen altında, daha zarif harflerle oğullarının ismi yazıyordu. "Bu battaniyeyi gördüğünde nasıl panikliediğini hatırlıyor musun?"

"Ben mi panikledim?" Gregg, Rein'in ölümünün ardından aldıkları hediyenin ne olduğunu anladığında telaşlanmıştı fakat bu tepkisinin tamamı Aleka yüzündendi. Onun ne hissedeceğini bilememişti.

"Bebek konusunu düşünmek için zamanımız olduğunu söylemiştin. Ama ben zaman istemiyordum. Beni fena sinirlendirdin."

Gregg gülümseyerek yan döndü. "O yüzden mi sinirlendin? Çocuk istemediğimi düşündüğün için mi?" Aleka omuz silkip başıyla onayladığında Gregg inanamadan iç geçirdi. "Ben de sen korkacaksın diye durumu hafifletmeye çalışıyordum."

Konuşmadan, sadece düşünceleriyle hareket etmelerinin kötü sonuçlarından biriydi. Son olmayacağı da kesindi. İkisi de birbirini iyi tanıyordu ama en azından artık sorunlarını yalan söyleyerek ya da saldırı düzenleyerek çözmeye çalışmayacaklardı. Aleka'nın gözü toprağa çizdiği sembole takıldı. "Biliyorsun, yılan sonsuzluk anlamına geliyor."

"Sonsuza kadar yaşayamayacak olsak bile yaptığımız her şey tarihe geçecek. Buna eminim."

"Şimdiye kadar olanlar bile yeterli," dedi Aleka keyifle. "Şüphe yok, bu konuda en iyisiyiz."

"Tarihe geçen muhteşem savaşçı Yenilmez Slyvia deliydi bu arada. Sanırım akılda kalmak için çılgınlık şart."

"Koper bir baban var, herkesin ortasında evlendik, çocuğumuz oldu ve bir puma edindin. Kabul et, biz de biraz deliyiz."

Gregg en büyük deliliği yapmış olabilirdi ve hiçbir şeyden bu kadar memnun kalmamıştı. Ormana geri döndüklerinde başka bir kovalamaca, başka bir sır onları bekliyordu fakat yan yana oldukları sürece doğabilecek sorunlar gözlerinde büyümüyordu.

Onlar mükemmel olmayan dünyanın aykırı çiftleriydi... Ve meydan okumalar bunu sadece daha coşku dolu bir hale getiriyordu.

SON